

רומח פינחס

זה השער לקבלה צדיקים יבואו בו

מאת: האדמו"ר מרחלין
כ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

מחולק חינם לזיכוי הרבים

בהוצאת אוריאל יעוץ ופתרונות בע"מ
רחוב יפה רום 40, גילה, ירושלים ת"ו
ת.ד. 11688, טל': 02-6520002

www.rachlin.org.il

מהדורת אלול תשפ"ב

הערה: ספר זה הינו תמלול, מילה במילה,
של שיעורים שהעביר כ"ק האדמו"ר שליט"א ברחבי הארץ
לא הוכנסו שינויים על מנת לשמר את הסגנון המקורי

© כל הזכויות שמורות לאדמו"ר מרחלין
כ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

הסכמה מאת זקן המקובלים
הצדיק הקדוש המקובל האלוקי
ראש ישיבת "נחלת יצחק"
האדמו"ר רבי יצחק כדורי זצוק"ל

ישמחו החכמים ויגילו הנבונים על ספר
הקדוש הנקרא רומח פינחס שחבר הרב
המקובל רבי פינחס דניאל הכהן רחלין
שליט"א ספר חשוב מאוד ומסביר
בפרטות כל דברי הקדוש האר"י האלהי
מעין חיים וכל דברי הקבלה של רמח"ל
ושל רבי ישראל בעש"ט זלה"ה ושואל
ומשיב ומקשה ומתרץ בחכמה ובינה
ודעת ספר יקר הערך ונכבד מאוד
לזכות הרבים בתורה ובמצות ע"כ
מצוה גדולה לעזור לו בעין יפה
למהר להדפיסו להגדיל התורה
ולהאדירה ובזכות למוד הקבלה
השם ירחם על עמו ישראל
ויגאלנו גאולה שלימה בנפלאות
בימינו אכ"ר
באתי על החתום
בחודש שבט תשנ"ח
יצחק כדורי

ישמחו החכמים ויגילו הנבונים על ספר
הקדוש הנקרא רומח פינחס שחבר הרב
המקובל רבי פינחס דניאל הכהן רחלין
שליט"א ספר חשוב מאוד ומסביר
בפרטות כל דברי הקדוש האר"י האלהי
מעין חיים וכל דברי הקבלה של רמח"ל
ושל רבי ישראל בעש"ט זלה"ה ושואל
ומשיב ומקשה ומתרץ בחכמה ובינה
ודעת ספר יקר הערך ונכבד מאוד
לזכות הרבים בתורה ובמצות ע"כ
מצוה גדולה לעזור לו בעין יפה
למהר להדפיסו להגדיל התורה
ולהאדירה ובזכות למוד הקבלה
השם ירחם על עמו ישראל
ויגאלנו גאולה שלימה בנפלאות
בימינו אכ"ר
באתי על החתום
בחודש שבט תשנ"ח
יצחק כדורי

תוכן העניינים:

10.....	הקדמה
12.....	חכמת האמת
13.....	גדר חכמת האמת
14.....	הצמצום
16.....	צמצום אור אין סוף ברוך הוא
18.....	גבולות הצמצום
18.....	אופן הצמצום
19.....	הספירות
19.....	הגדרת הספירות
21.....	פירוט הספירות וחלוקתן לפרצופים
22.....	יציאת הספירות לאחר הצמצום
22.....	הספירות והשפעותיהן
25.....	הכלי
26.....	אדם קדמון, ראשית כל הנאצלים
27.....	בחינת עיגולים ויושר שבאדם קדמון
29.....	בחינת העיגולים, בחינת היושר וסדר יציאתם
29.....	עיגולים ויושר שהם בחינת נפש ורוח דא"ק
30.....	סדר ארבעה אותיות שם הויה
30.....	אדם קדמון והזיו שלו
31.....	אדם קדמון כשורש ההנהגה הפרטית והכללית
32.....	אדם קדמון כשורש לעניין הנשמה והגוף
32.....	חיבור קו א"ס ב"ה והרשימו הנעשה בא"ק - הניסיונות
33.....	עולם האצילות הראשון והשני
35.....	עולם האצילות הראשון והשני - עבודת השם
38.....	סדר בריאת העולמות באמצעות א"ק
42.....	ענפיו של א"ק אוזן חוטם פה (עסמ"ב)
43.....	הקשר בין א"ק לספירות דעיגולים וספירות דיושר
44.....	אור ישר ואור חוזר
44.....	טנת"א (טעמים, נקודות, תגים, אותיות)
46.....	האותיות כבסיס לניקוד
46.....	עולם העקודים
49.....	גמר היווצרות הכלי הראשון בעולם העקודים

51.....	מטי ולא מטי.....
51.....	עולם הנקודים.....
52.....	עולם התוהו.....
54.....	סיתום האורות שגרם למיתת המלכין קדמאין בעולם התוהו.....
54.....	עולם התוהו לאחר שבא התיקון.....
55.....	מלכין קדמאין.....
56.....	הסיבה לשבירתם של המלכין קדמאין.....
57.....	המלכין קדמאין וסוד חורבן בית המקדש.....
59.....	כוונתו ית' בדרך הוצאתם ושבירתם של המלכין קדמאין.....
59.....	הקשר בין שבירת המ"ק לחיינו בעולם הזה.....
62.....	הסתלקות הג"ר ושבירת הז"ת במיתת המלכין קדמאין.....
62.....	שבירתם ונפילתם של המלכין קדמאין.....
66.....	תחילת של בירור הניצוצות שנעשה בידי שמיים.....
69.....	עולם התיקון.....
70.....	עבודת צוות בעולם התיקון.....
71.....	יחוד.....
73.....	מטרת היחוד.....
75.....	סוגי הייחודים: יחוד נשיקין ויחוד יסודות.....
76.....	תיקון הפרט והכלל.....
77.....	התיקון על ידי צמצום האור והתאמתו לכלים.....
78.....	תיקון הפרצופים.....
80.....	בירור.....
81.....	תיקון שבירת הכלים על ידי האדם באמצעות הבירור.....
83.....	דרכי העלאת הניצוץ לאחר הבירור.....
84.....	הבירור כהכנה לייחוד.....
85.....	התפילה כדרך להעלאת מיין נוקבין.....
85.....	בירור הנשמות מהקלי' על ידי תפילות ומצוות.....
86.....	מיתת הצדיקים כדרך להעלאת מיין נוקבין.....
87.....	מיעוט הירח.....
87.....	עבודת השם.....
89.....	עבודת השם בהתאם לסדר בריאת העולמות.....
90.....	המצוות - צינורות השפע.....
90.....	העבודה הנעשית על ידי עבדי ה'.....
92.....	תיקון המלכות על ידי העבודה.....

95	עולמות התיקון בכלליות
96	אורות נר"ן ח"י
97	סוגי אורות וכלים
98	כלי פנימי אמצעי וחיצון
99	אור פנימי ואור מקיף שבספירות
100	פירוט עניין אורות פנימיים ומקיפים
100	מוחין
100	התפשטות מוח הדעת
101	מוחי אבא ומוחי אימא
101	אופן העברת המוחין לז"א
103	חלוקת המוחין ל-צל"ם והכנסתם לז"א
104	עיבור - יניקה - גדלות
107	נתינת המוחין לפרצופים
109	התלבשות קו אור אין סוף ב"ה בתוך המוחין
113	גדלות א' וגדלות ב' במוחין של ז"א
115	גדלות ב' במוחין
117	גדלות וקטנות דמוחין
119	עולמות אבי"ע
121	עולם האצילות
124	עולם האצילות המתלבש בבי"ע
124	עולם האצילות מקום התוכנית האלוקית
127	הוצאת התוכנית האלוקית מהכח אל הפועל
131	היווצרות עולם האצילות
131	היווצרות עולם האצילות חיבור שם מ"ה החדש עם שם ב"ן
132	עולמות ב"ע לבושי האצילות
132	עולם האצילות אורות מ"ה וב"ן
133	פגמים שבמאורות
134	פנים ואחוריים
136	פנים ואחור - גילוי והסתר
138	העלאת מיין נוקבין
140	העלאת ניצוצות
142	העלאת הרפ"ח ניצוצות מהקליפות על ידי העלאת מ"ן
144	עבודת הבירור והעלאת הניצוצות
146	דרכי ברור והעלאת הניצוץ

148.....	הנוקבא - 'רוחא דשבק בה בעלה'.....
148.....	לאיפה עולים המיין נוקבין.....
149.....	להיכן עולים המ"ן.....
150.....	מוחא סתימא.....
151.....	העלאת מיין נוקבין סיום הבירור.....
152.....	העלאת מיין נוקבין - שלמות העבודה.....
154.....	בירור - העלאה - יחוד - הורדת מוחין.....
155.....	דרך הורדת המוחין לאחר העלאת המ"ן.....
156.....	העלאת מיין נוקבין בשבתות וימים טובים.....
157.....	העלאת מיין נוקבין - הרחבה.....
158.....	חכמה ובינה.....
160.....	הדעת.....
161.....	הקבלת פרצופים ועולמות.....
161.....	מתן מוחין לזעיר אנפין ונוקבא.....
162.....	זעיר אנפין.....
166.....	פנימיותו וחיצוניותו של זעיר אנפין.....
168.....	דרך השפעתו של זעיר אנפין.....
170.....	פרצופים מקבלים ופרצופים משפיעים.....
172.....	חסדים וגבורות מסטרא דמ"ה ומסטרא דב"ן.....
173.....	חסדים וגבורות מסטרא דשם מ"ה החדש.....
174.....	התפשטות חסדים מתחת לחזה של זעיר אנפין.....
175.....	תיקון ה-ז' תחתונות.....
177.....	הנוקבא.....
179.....	בניין הנוקבא.....
181.....	תיקוני הנוקבא על ידי הגבורות.....
183.....	נוקבא שבהתחלה יצאה נקודה אחת ולא כפרצוף שלם עם י' ספירות.....
184.....	הדרך למתק ולתקן את הנוקבא.....
186.....	הכנות שעושה הנוקבא כדי לקבל את עבודת התחתונים בהדרגה.....
188.....	נוקבא שהיא פרצוף בפני עצמו והשלמה של זעיר אנפין.....
191.....	אחור באחור.....
193.....	השליבים שקדמו לנסירה.....
193.....	נסירת אחורי ז"א ונוק' והבאתם פנים בפנים.....
194.....	להשלמת הנסירה נעשה תיקון בפנימיות וחיצוניות.....
194.....	תהליך הנסירה העומד בפני עצמו ואינו קשור בהכרח לבריאת אדם הראשון.....

195	החטאים והעוונות גורמים לז"א שתמעט קומתו.....
196	'יכין רשע וצדיק ילבש'.....
197	'רשע מכתיר את הצדיק'.....
198	בנין הקליפה מחורבן הקדושה - תורת היניקה.....
198	מחורבנה של הקדושה נבנות הקליפות.....
199	'י' ספירות בקליפות ומתוספת אליהן קליפת נוגה.....
200	שורש הקליפות ויציאתם מהכח אל הפועל.....
200	ניצוצות הקדושה שלמרות התיקון נותנים כחם לקליפות.....
200	פרצוף רחל ולאח.....
202	פרצוף רחל.....
205	הנהגת הנצחיות באמצעות לאה.....
205	מקור פרצוף לאה.....
207	לאה נותנת את השפע ההכרחי לקיום הקליפות מהאחוריים שלה.....
208	לאה כמקור ההנהגה הפנימית של הנוק'.....
209	זווג חיצוני ופנימי באבא ואימא.....
210	יחוד אבא ואימא לשם הורדת המוחין לעולם הזה.....
214	גילוי יחודו של אור אין סוף ברוך הוא הנהגת השלמות.....
218	התחלקות עסמ"ב בעולמות התיקון.....
219	שם מ"ה ושם ב"ן בכלליות.....
220	שם ב"ן שהוא בעצם נפש הנוקבא.....
221	בירור ס"ג באמצעות שם מ"ה.....
221	בחינות עיגולים ויושר וההבדלים ביניהן.....
222	עולם האצילות מתגלה מעט מעט.....
224	ההבחן בין ספירת הכתר לבין הספירות חכמה ובינה.....
224	תפקיד הכתר והתפשטותו בספירת הדעת.....
225	כתר נאצל מעתיק ומאריך אנפין.....
225	עתיק שהוא המלכות של א"ק.....
225	ה-ג' ספירות ראשונות דעתיק זה רדל"א.....
226	עתיק ספירת המלכות של א"ק.....
227	התלבשותו של עתיק באריך.....
227	עתיק המתוודך בין הנהגת הנצחיות והנהגת העולם הזה.....
227	עתיק יומין מלביש את א"ק.....
229	עניינו של אריך אנפין - ההטבה הגמורה.....
230	אריך כתר לשאר הפרצופים.....

230.....	הנהגת החסד הגמור והנהגת המשפט ע"י ענפי אריך אנפין.....
232.....	הנהגתו של אריך אנפין המבטיחה תקומה לעולם.....
233.....	תיקוני אריך אנפין.....
235.....	הנהגת החסד של אריך והיותו מוציא את ז"א.....
236.....	מיתוק ז"א ע"י אריך וגלוי מצח הרצון.....
238.....	אריך שהוא כתר של עולם האצילות.....
238.....	אריך מתחלק ל-ט' ספירות המהוות נשמה של האצילות.....
240.....	ספר הכללים לרמח"ל א"י"ד.....
276.....	פרשת נח (אוצרות רמח"ל).....
282.....	פנימיות וחיצוניות - פרשת 'תולדות' (אוצרות רמח"ל).....
284.....	פרשת 'יגש' (אוצרות רמח"ל).....
287.....	פרשת 'יחי' (אוצרות רמח"ל).....
289.....	פרשת 'זארא' (אוצרות רמח"ל).....
302.....	בלבולי הטומאה - פרשת 'בא' (אוצרות רמח"ל).....
313.....	פרשת 'תרו' (אוצרות רמח"ל).....
323.....	פרשת 'תצוה' (אוצרות רמח"ל).....
329.....	פרשת 'יקרא' (אוצרות רמח"ל).....
333.....	פרשת 'שמיני' (אוצרות רמח"ל).....
339.....	פרשת 'שלח' (אוצרות רמח"ל זוהר).....
349.....	הקנאה - פרשת 'קורח' (זוהר).....
360.....	לעילוי נשמת.....
361.....	לעילוי נשמת.....
362.....	לעילוי נשמת.....
363.....	לרפואת והצלחת.....
364.....	כתבי כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א.....
366.....	תפילה לאחדות עם ישראל.....
367.....	אודות המחבר.....

הקדמה

ישתבח הבורא ויתעלה היוצר אשר זיכנו והחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה. לברך על המוגמר בספר זה - ה- 12 במספר העוסק בלמוד מושגי יסוד בתורת הקבלה היא חכמת האמת! ואין ספק כלל שאיני ראוי ואיני כדאי להיכנס לפניו מהמחיצה ולנסות ללמד ולהסביר את העקרונות הבסיסיים של חכמת האמת. אך דורנו יתום בתחום עיקרי זה וכל היכול לסייע להבהיר את המושגים הבסיסיים של החכמה בשפה ברורה ומבלי להגשימם ולשנותם הרי נראה שהוא מחויב לנסות כי הרי הדבר גובל בפיקוח נפש של הכלל!

בספר זה לוקטו שיעורים שהעברתי בנושאים הבסיסיים בחכמת האמת! הוא מתבסס בעיקר על תורת האריז"ל, תורת רמח"ל - וגדולי החסידות - ועקרונות של עבודת השם. וברור שצריכים ללמוד את דברי האריז"ל כפשוטם - וכל המקובלים הבאים אחריו מתבטלים לפניו כנר לפני האבוקה - ומאיך בודאי בהסבריהם הקדושים הוסיפו הארה להבנת דברי האריז"ל על בורים ובלי להגשימם! ולכן למרות שמסורת המקובלים היא ללמוד אך ורק מהאריז"ל ונושאי כליו הבאנו בתוך הספר מתורתם של רמח"ל, וגדולי החסידות, המוסיפים הסברים יקרים מפז - אך ודאי שאם ימצאו מושגים הסותרים לכאורה את תורת רבנו האריז"ל יש ללכת לפי האריז"ל ולהבין שמפאת קוצר הבנתנו בודאי אין אנו מבינים המחלוקת ואלו ואלו דברי אלוקים חיים!

הספר מכוון כולו להביא את הלומד להבנת המושגים תוך מתן דגש על הקשר בין ידיעת החכמה, לבין העבודה הפנימית של התיקון האישי והכללי. זאת כי לעיתים מרוב ידענות ולמדנות נשכח העיקר: נשמת התורה תפקידה להביא את האדם ואת הבריאה זיכוך אחר זיכוך לתיקון השלם!

לא עסקנו בכל נושאי הקבלה כפי שפרש אותם האריז"ל אלא הסתפקנו במינימום נושאים מהצמצום ועד עולם התיקון - על מנת להראות לקורא בכל רגע את הקשר בין הנושא הפרטי הנלמד לבין כל סדר ההשתלשלות וללא להסיר מנגד עיניו אפילו לרגע את מטרת הבריאה ואת דרך תיקון הבריאה!

בכל נושא תמיד ניסינו לקשר לנושא הקודם ולכלל סדר ההשתלשלות. לכן דילגנו או מיעטנו בנושאים כמו: מטי ולא מטי, או פירוטים רבים על הספקות שבעתיק, או בנושאים הקשורים לרדל"א. כל זאת נעשה מתוך כוונה להקל על המתחיל ולהובילו מהר לעולם התיקון!

מטרת הספר היא רק לפתוח פתח למתחיל ללמוד בחכמת הקבלה, וללמדו גם דרך לימוד ודרך התעמקות. ולכן פורטו ראשי תיבות וכו' - כל זאת על מנת - בס"ד - להביא את הלומד למצב שהוא בעצמו יוכל להמשיך ללמוד בכל ספרות הקבלה!

ולכן קראנו לספר: "רומח פינחס" - זה השער לקבלה צדיקים יבואו בו". שהרי חז"ל אמרו שעל המחבר להזכיר את שמו בשם החיבור. "זה השער לקבלה צדיקים יבואו בו" בא לרמז שזהו רק שער, ורק צדיקים ראויים להתקרב אליו! וצדיק הוא מי ששומר הברית! ומאידך בדור חשוך זה ישנו צורך גדול להפצת מעיינות פנימיות התורה! ותרופה נותנים דווקא לחולה! ולכן נמנעתי מלעסוק בעולמות העליונים ורוב הספר עוסק דווקא בעולם התיקון! וראוי לכל הבא לעסוק בחכמת הקבלה לדעת את האזהרות החמורות שהזהירונו חז"ל! והעיקר שהלומד יעסוק בלמוד לשמה- מתוך קדושה וטהרה- מתוך רצון לעשות נחת רוח לשם ית', ועל מנת להקים שכינה מעפרה! ויהיה עניו בתכלית וידע שאינו יודע ואינו ראוי. ויזהר ביותר מלהגשים את המושגים שהרי המושגים הגשמיים אשר בשימוש החכמה אינם כפשוטם אלא מורים על שורשם הרוחני העליון - ולא יטעה ח"ו לחשוב שיש בעולמות העליונים: ימין ושמאל - ידים - רגלים - ראש וכו' אלא אלה מושגים רוחניים שורשיים למושגים הגשמיים, ואוי לטועה שהרי מחריב את העולם!

ולכן המלצתי לכל הבא להיכנס בשער הזה לעסוק תחילה בספרי הקודמים המדריכים בתיקון נפש הפרט והכלל! ובודאי שהעוסק בקבלה צריך קודם למלא כרסו ש"ס ופוסקים וכפי שמובא בהקדמת ספר: "עץ החיים" למרח"ו זי"ע, לפי כל דרישות חז"ל זי"ע! ולהרבות בתשובה!

עצה על דרך הלימוד: היות שכל מושגי החכמה הם עמוקים מיני ים- על הקורא לנסות ולהבין על דרך הסדר אך אם יתקשה להבין מושג כלשהו עצתי היא שימשיך הלאה ובמשך הלמוד יתברר לו כל מה שלא הבין. העיקר לחזור על הלימוד ולאחר שיהיה בקיא בספר צנוע זה יוכל ללמוד לבטח בספרי המקור של האריז"ל זי"ע!

נותר עוד לציין את העובדה שלא רשמנו מראי מקומות וציטטות כפי שמקובל וזאת לא ח"ו מתוך רשלנות אלא מתוך כוונה לא להכביד על הלומד בהתמודדות מיידית עם כתבי האריז"ל והרמח"ל, אשר מפאת עומקם ולשונם יכולים להרתיע את המתחיל וחבל על דאבדין: והרי רצוננו בס"ד היא לפתוח פתח ללומד ולא לסגרו בפניו! ולכן חשוב לציין שכל הנכתב בספר הרי לקוח מכתבי האריז"ל ותורת רמח"ל איש איש על מקומו ואיש איש על דגלו.

אני תפילה שספר זה יביא קידוש השם ית', ויראת שמים אמיתית לכל העוסק בו וזכות האריז"ל זי"ע וכל גדולי המקובלים זי"ע יעמדו לימיננו להבין החכמה על בוריה ובלי מכשול - ונלך לבטח בעבודתו ית' עד נכון היום במהרה!

המחבר

חכמת האמת

אנחנו נלמד כמה קטעים עכשיו בעניין חכמת האמת כדי שמי שלא יודע שיהיה לו בסיס קצת. זה מהרמח"ל, טוב, מובן שהרמח"ל היה לו תפקיד גדול לגילוי חכמת האמת, פירוט על חכמת האמת והסברים על חכמת האמת, פרושי חכמת האמת, לימוד. הוא הביא לנו אוצר עצום לעולם וגם היה בתקופה לא קלה, הוא היה צריך גם להלחם מבחינה אידיאולוגית להראות את השורש של החכמה, ולפתור לכל מיני אנשים שהתנגדו, כי לא הבינו מה זה הקבלה, התנגדו לקבלה, ולכן הוא בהרבה מהספרים שלו בונה ממש נדבך אחר נדבך את כל ההשקפה של חכמת הקבלה ומה מקומה בתוך התורה.

אז מובן על פי המסורת שהקבלה נתקבלה גם מסיני, יחד עם התורה וזה עבר מרב לתלמיד מפה לאוזן וזה התרכז בזמנו בזוהר של רשב"י אחר כך היה הגילוי של האריז"ל ואחר כך בא הרמח"ל ובאה תנועת החסידות והגאון מוילנא ובכל דור מוסיפים הארות נוספות לפי המצב של הדור, לפי מה שמתאים לתיקון של הדור, כדי שהחכמה הזו תעבור מדור לדור.

המטרה של חכמת הקבלה זה לא רק שאדם ילמד אותה וידע את הכתוב בה, אלא שיהפוך בעצמו, בעזרת השם, להיות חכם שידע את הכללים ויבין את הזמנים ויעזור לעם ישראל, גם בתפילה, גם יש מקובלים שמכוונים בתפילה, ייחודים ויש כל מיני דרכים של טהרה והתקדשות וגם באופן כללי, להבין את ההשגחה של השם ולקרר את הרחוקים לתורה.

בדור הזה שלנו עתידים מעיינות פנימיות התורה להתפשט חזק בכל העם, אמנם לא ממש האריז"ל והדברים היותר פנימיים, אבל הרעיונות הבסיסיים זה חלק מהתיקון של הדור כדי להביא את הדור לתשובה מאהבה לכן כתוב, הרשב"י אומר, שבזכות הלימוד הזה אנחנו ניגאל, נצא מהגלות. לפעמים יש בן אדם מתחיל ללמוד אריז"ל או דברים כאלה, הוא בכלל לא יודע על מה מדובר ובמה החכמה הזו עוסקת ופה הרמח"ל מסביר ומגדיר היטב במה החכמה עוסקת. לפעמים אנשים חושבים קבלה זה כישופים זה מלאכים, זה כל מיני כוחות על טבעיים, כל מיני דברים משונים.

הרמח"ל אומר לא ככה, הקבלה, חכמת האמת, היא מלמדת אותנו את הבסיס של האמונה היהודית בא-ל אחד ואיך הוא ברא את העולמות ואיך הוא מנהיג אותם ומה הוא רוצה מהבריות ומי שיעיין בה וישכיל

בה יבין תמיד את האמת והאמונה לא תהיה רק בגדר של אמונה בשם אלא תהיה ידיעה ממש כי ברגע שבן אדם מתעמק ורואה את טעמי המצוות ורואה את השורשים של המצוות ורואה איך הסוד עם הפשט זה הכל דבר אחד איך הדברים מתקשרים זה מחזק לו את האמונה לגדר של ידיעה והבנה בהירה וזה בעצם הדבר החשוב ביותר מאשר לדעת כמה מלאכים יש בשמיים או כמה עניינים כאלה קיימים.

מה שחשוב שזה מחזק את האמונה ככה שאדם לא יפול אחר כך במחשכי החיים. כל מי שמתחיל לגעת בחכמת האמת מסתבך קצת בהתחלה והוא אומר "רגע, קודם אני ידעתי שיש את הקדוש ברוך הוא הוא אבא שלי, אבא תעזור לי, תרחם עלי, הוא המלך שלנו ואני פונה אליו. פתאום יש עולמות. והספירות הם הכוחות והצינורות כוחות המחשבה והצינורות של ההוצאה מהכוח אל הפועל של התוכנית האלוקית, דרכם השם יתברך מנהיג את העולם". אז זה בכלל לא מרחיק אותנו אלא פשוט מראה לנו את הנהגתו של המלך כמו שיש מלך ויש עם יש לו הנהגה: יש לו שרים, ויש לו פקידים, יש לו שררה, אז מה נתעלם מכל זה? זה הכבוד של המלך שנדע.

כל המשרתים שלו כל העניינים שלו, לכן מפרטים את זה כאן. חס וחלילה שאדם לא יחשוב שאם יש ספירות הם דבר בפני עצמו, אלא זה הכוחות והדרכים בהם השם יתברך מוציא את התכנית האלוקית שלו מהכוח אל הפועל ואנחנו מתפללים אך ורק לאבינו שבשמיים לא לספירות ולא לפרצופים ולא לעולמות ולא למלאכים כל זה, זה עבודה זרה. חס ושלוש. רק לשם יתברך.

אחת ממטרות הספירות היא להביא לגילוי ייחודו יתברך, למרות שאנחנו רואים בעולם שהשם יתברך מנהל העולם בשלוש קוים: חסד, דין ורחמים שלא נסבור בטעות, חס ושלוש, שיש כמה רשויות אחד הוא אלוקים טוב ואחד הוא אלוקים רע ואחד הוא אלוקים באמצע. לא כך! אלא הוא המלך מלכי המלכים יתברך שמו והוא מנהל את העולם בשלושת הקווים האלה: כשצריך דין - דין, כשצריך חסד - חסד, וכשצריך רחמים, בהרכבים שונים וזה כללות העניין של ההנהגה שלו.

כל מה שהשם יתברך רוצה בסך הכל זה להיטיב לנבראיו כדי להיטיב לנבראיו הוא ברא עולם חסד, פגום, חשוך, שיש בו טוב, שיש בו רע, ברא אותנו לא מלאכים ואנחנו גם כן יש לנו יצר הטוב, יצר הרע ועלינו

שזכינו במתן תורה שהתבטל המוות אם היינו באמת בדרגה גבוהה גם היום לא היה מוות והיינו חיים כמו שצריך כל הצרות והצמצומים וההסתרים הכל תוצאה של מעשינו, אם אנחנו נתקן את עצמנו אז השם יתברך ינהיג אותנו בעיקר בחסד ורחמים. אם אנחנו לא מסכימים ללכת בדרכי השם, רחמנא לצלן, אז יש גם דין. כמו שאבא לפעמים צריך גם להעניש את הילד שלו אם הילד לא שומע ולא שומע ולא שומע עושה שטויות האבא אומר לו ואומר לו ואומר לו ובסוף לפעמים גם נותן לו איזה עונש. כל העניינים האלה של ההנהגה האלוקית כל זה כבר כלול ומתוכנן וקיים בתוך הספירות, כאשר אנחנו קוראים בפשט שהנביא ראה איזה מרכבה ויש שם תיאורים מה שהוא ראה אז זה לא דברים גשמיים כמו שזה נראה לעיניים שלנו שאנחנו מסתכלים בזה אלא הוא ראה את ההרכב של הכוחות העליונים של הספירות בחינת חד"ר: חסד-דין-רחמים, ומשפטי השם זה דברים של הנבואה שאנחנו רחוקים בינתיים מזה.

גדר חכמת האמת

יתקן את עצמו ואחר כך נתקן את כל הבריאה ובזכות עבודתו והתיקונים שאנחנו עושים נקבל לעתיד לבוא את השפע ממנו בלי בושת פנים, כמו אחד שעמל קשה ונהנה מיגיע כפיו ולא קבל את השפע מתנת חיים. מטרה אחרת שמובא בספרים ש'התאוה לו יתברך להיות לו דירה בתחתונים', שהשם יתברך רוצה דווקא שאנחנו נעבוד אותו מעולם החומר מהעולם החשוך. כשאנחנו רחוקים ממנו, כי אם הוא היה רוצה שנעבוד אותו מבחינה רוחנית - יש כבר מלאכים קרובים, עובדים אותו ומה שצריך. אלא רצה להאיר בתוך החושך בתוך העולם הזה שמתוך העולם השפל. ולכן אנחנו מורכבים טוב ורע גשם ורוח בפנים, כן, גוף, נפש, רוח, נשמה, חיה, יחידה זה כלי עם אורות גם הכלי שלנו, אפשר לומר יש בו דברים לא נעימים, כן, אדם יש לו צרכים יש לו כל מיני עניינים שזה דומה לבהמה מצד שני יש לנו מושכלות שזה דומה יותר ממלאך אפילו אז ההרכב הזה הוא לא טעות זה לא סתם יצאנו ככה הוא יכול היה לברוא אותנו אחרת. ככה הוא קבע במחשבה הזו "שהתאוה לו יתברך להיות לו דירה בתחתונים" שאנשים עם גוף גשמי עם תיאבון ועם כל מה שאדם

לבחור בין הטוב לבין הרע זה שהוא ברא את העולם כפי שהוא ברא אותו זה כדי לאפשר לנו את הבחירה השם יתברך רוצה שאנחנו נבחר בטוב ונסור מהרע. נסור מהרע ונבחר בטוב.

לצורך העניין הזה שאדם יתקן את עצמו ויהיה חלק גם בתיקון עולם במלכות ש-ד-י השם יתברך ברא ותכנן, ואצלו תכנון ובריאה זה הכל הולך בדבר אחד, "סוף מעשה במחשבה תחילה", בהארה אחת הוא יכול להוציא את הכל, הוא ברא כל מה שצריך מתחילת העולם הראשון, מתחילת הצמצום מה שנלמד עם החלל הפנוי ועם קו אינסוף ועם כל מה שקרה משמה ועד סוף התיקון של ששת אלפים שנות התיקון הכל כבר מתוכנן ומסודר בספירות, כל מה שצריך.

כמה חסד צריך, כמה דין צריך, כמה רחמים צריך והתכנית הולכת ויוצאת מהכח אל הפועל לפי מעשי התחתונים, לפי הבחירה של עם ישראל אם אנחנו 'לדים טובים' מקיימים תורה ומצוות ומעשים טובים יש הרווחה יש שפע יש ברכה - אין צרות כמו

איך השם יתברך ברא את העולמות? מה הוא רוצה מהעולמות? מה הוא רוצה מהנבראים? איך הוא מנהיג אותם? איך הוא מקיים את העולם?

טוב, בעניין כוונת הבורא יתברך לברוא את העולם יש מספר הסברים למה הוא ברא את העולם הזה, מה הוא צריך אותנו ואת כל העניין הזה?

אלא מה, השם יתברך חקק חוק ש'מחוק הטוב להיטיב' והוא החליט שהוא רוצה להיטיב כדי להיטיב צריך שיהיו נבראים שיקבלו את ההטבה.

כדי שיהיו נבראים שיקבלו את ההטבה צריך לברוא אותם וצריכים להיות חסרים כדי שהם יוכלו לקבל את ההטבה - גם, וכדי שהם גם ישתתפו בתיקון שיוכלו לקבל את ההטבה בזכות עבודתם ולא מתנת חיים שלא יהיה בושת פנים. אם כן כששואלים אתכם למה השם ברא את העולם?

השם ברא את העולם כי הוא רצה להיטיב אבל אם הוא רצה להיטיב ישאל השואל: "איזה מין עולם זה? קשה! מה, זה הטבה? שיתן לנו גן עדן ודברים נחמדים מה אנחנו צריכים לסבול?"

אז התשובה זה ברור ופשוט שצריך להסתכל על הסוף ולא על ההתחלה שהעולם הזה הוא עולם זמני ועולם חסר ופה אנחנו צריכים להלחם את מלחמות השם ולתקן את עצמנו, שכל עם ישראל

אמרנו שתי סיבות וסיבה שלישית שלא הזכרתי שמביא גם כן האר"י הקדוש למה השם יתברך ברא את העולם? כי רצה להוציא מהכוח אל הפועל את כל תאריו וכינויו שאם הוא חנון כמו שאנחנו אומרים.

אם הנהגתו היא בחינת ארך אפיים ורב חסד וכל העניינים האלה כל סוגי ההשפעות שהשם יתברך משפיע, כדי שיוכל להוציא אותם מהכוח אל הפועל צריך משפיעים שיקבלו את זה, צריך אנשים שסובלים והוא ירחם עליהם צריך אנשים רעים צריך, אנשים טובים ככה הוא יכול להתאים דין וחסד וכולי.

אז כל מה שהשם יתברך רצה להוציא מהכוח אל הפועל, את כל הכינייים שהוא הכין לעניין הנהגה בשביל זה הוא צריך עולם וצריך נבראים שיקבלו את הנהגה שלו והכל אם תתעמקו שלושת הסיבות שאמרנו להיטיב עם נבראיו, להוציא מהכוח אל הפועל, את כל כינויו וכוחותיו, של הנהגה, לא שלו!

כי בעצמו אין לנו השגה כמו שאמרנו אתמול. ועניין שהתאווה לו להיות לו דירה בתחתונים הכל עולה למטרה אחת ביחד, תתעמקו בזה אין סתירה!

במה עוסקת חכמת האמת? בעניינים האלה. למה השם ברא את העולם איך הוא ברא את העולם? איך הוא מנהיג את העולם? מה הוא רוצה מאיתנו?

עובד בעולם הזה בכל זאת יבחר בו ולא יבחר בבהמיות בשביל זה יש את ההרכב הזה זה ניסיון לא קל. ברור שזה לא קל.

שאלה: בעניין 'בצלמו'

האדמו"ר: כן. אנחנו נלמד את זה מה זה "בצלמו", יש עניין של הצלם שהוא הגוף הרוחני שהנשמה מתלבשת בו כדי להתלבש בתוך הגוף הגשמי באדם זה עניין של 'צלם' בעניין הדמות, צלם ודמות, למדנו קצת מקודם אמרנו שהשם יתברך ברא עשר ספירות דיושר ועשר ספירות דעיגולים והספירות ספירות דיושר בסוד דמות אדם ראש-תוך-סוף.

גוף האדם הוא לא באקראי ככה שהראש למעלה הלב פה הכל על פי הסוד על פי התבנית האלוקית מלמעלה. לא ששמה יש גוף, אבל יש שמה שורשים רוחניים כמו שהמחשבה ואחר כך יש את הרגש ויש את ההוצאה מהכוח אל הפועל. טוב אני לא רוצה לקפוץ מדבר לדבר, נמשיך.

אם אתה רוצה להבין למה העולם נראה ככה? תשאל מה הייתה כוונתו של היוצר יתברך, מה הוא רצה, אי אפשר לשפוט את פעולותיו אם אתה לא יודע מה הוא רצה, למה הוא עושה את זה. בודאי יש לו סיבה.

זה שיש מוות ויש מחלות ויש צרות יש לזה סיבה, זה לא סתם, כי אם הוא רצה יכל לברוא את הכל מושלם בלי בכלל שום בעיה שזה מה שיהיה בעצם לעתיד לבוא שלא יהיה בכלל רע ולא יהיה צער ולא יהיה מוות ולא יהיה כלום. זה א'.

הצמצום

מה שפועל אדיר שום דבר איננו מיותר בבריאה - זה לאט לאט גם כן החכמולוגים מבינים שאין שום דבר מיותר והכל במחזוריות מדהימה ודבר מזין דבר ודבר צריך לדבר, ואם יחסר רק פרט אחד באמת כל המציאות מתבטלת, אין אפשרות לבטל פרט אחד מן המציאות.

כל הארה והארה יש לה את התפקיד שלה, ורק מתי שמתעמקים בחכמה, בחכמת האמת-בקבלה אז רואים איך כל הפרטים האלה נקשרים ולא יזוה תכלית הם הולכים.

מה התכלית של הבריאה? הוא אומר שהתכלית של הבריאה זה גילוי כבודו יתברך וכי אם אנחנו לא נתעמק ולא נראה את כל הפזל בכללותו - נראה רק את החלקים האלה שהם לא מקושרים כביכול לתכלית אחת - זה חילול השם כיון שאם אדם

מה שאומר הרמח"ל זה פלא פלאים, איזה הסברים משהו מדהים! מה הוא אומר? במלים פשוטות אומר שאם אנחנו מסתכלים על הבריאה אנחנו רואים שהבריאה מלאה מאוד בפרטי פרטים לא מבינים את הקשר שיש בין כל הפרטים בבריאה, וגם רואים שלא רק לא מבינים את הקשר - חושבים שיש רע בבריאה:

שיש מוות ושיש צרות ושיש מחלות ודברים נפסדים ונכלים ונעברים מן העולם, ולא מבינים בשביל מה כל זה לא מבינים את הפשר לא מבינים את ההגיון האלוקי, עד כדי כך שאנשים שהם לא זכו ללמוד תורה ומצוות יש להם כל מני תיאוריות איך העולם הזה ניברא, למה הוא נברא, לא מבינים את הקשר, כולם רואים שיש איזה קשר בסופו של דבר - כי הכל כמו איזה

כל אחד עד איפה שידו מגעת, ובכל פרד"ס התורה, ואז רואים שהכל דבר מושלם רואים את כל הכללים וזה נקרא ידיעה לכן מי שעוסק בפנימיות יש לו ידיעה כ"כ חזקה בדברים מהפרט הכי קטן מהאטום הכי קטן עד לדברים הכי גדולים גם בגשמיות גם ברוחניות, שהיצר הרע לא יכול לבוא ולהטעות אותו.

שהוא יודע את האמת - יודע שזה אמת! זה נקרא ידיעה. הידיעה הזו נקנית ע"י השכל ע"י עבודה שלומדים השכל והלב שמתאמצים ולומדים לומדים את הכללים לאט-לאט מבינים את כל המערכת, ובלי להבין את הסיבות איך אפשר להבין איך המכונה עובדת רק היצרן יודע איך המכונה הזו עובדת ולצורך מה הוא עשה את המכונה זה פשוט. וכל זה, זה נמצא בפנימיות התורה בשביל זה מצווה גדולה ללמוד את הפנימיות וללמד פנימיות. יש את הנבואה שזה כבר השגה בהשגה הנבואית אדם כבר אין לו שום ספק זה כבר לא שכל הוא פשוט זוכה להארה משמים הוא מרגיש את הקב"ה רואה אותו במראה הנבואה הוא מראה את השגחתו הוא מבין את הסודות שלו, זה כבר דרגה מעל הטבע שבעזרת השם נגיע אליה אחרי שיבוא משיח וזה מה שהוא מסביר כאן.

אז כל הבריאה נבראה כדי להגדיל כבודו יתברך, ואיך אפשר להגדיל את כבודו? ככה הוא אומר, אם הוא יכול להשפיע לנו את השפע האין סופי שהוא רצה להשפיע כיון שהוא חקק חוק שמחוק הטוב להטיב והוא ברא את כל הבריאה כדי להטיב לנבראיו, ומתי הוא שמח? כשהוא יכול להטיב כשהוא יכול להוציא מהכח אל הפועל את התוכנית שלו, והתכנית הזו יכולה לצאת מהכח אל הפועל בהתאם לכלים שאנחנו עושים. אם אנחנו עושים כלים מתוקנים הוא יכול להשפיע, ואם לא - הוא גזר שהוא לא ישפיע, כי במקום שיהיה תיקון - יהיה קלקול, כמו איזה ילד אם הוא מפונק ועושה דברים רעים, ממשיכים לפנק אותו - זה מקלקל אותו, אז לפעמים צריך, איך אומרים?

מסתכל על העולם ורואה כל כך הרבה דברים, ולא מבין בשביל מה זה, זה חילול השם: זה נראה לו 'איזה מין בריאה השם ברא, לצורך מה כל כך הרבה לחצים וצרות? בשביל מה כל זה? בשביל מה הקב"ה צריך את כל זה?' אבל ברגע שרואים את התכלית האמיתית למה שזה נברא כל הדברים מקבלים את הפשר המדויק שלהם - ואז ווי ווי איזה יצירה זה.

כמו שאדם מסתכל באיזה תמונה באיזה נקודה אחת והוא לא מבין מה זה הנקודה אבל הוא מתרחק קצת מסתכל על כל התמונה הוא נדהם 'ואוו תראה מה שהוא צייר פה הצייר הזה', להבדיל, והדבר הזה מצריך אותנו לכללים שבתורה יש פרטים ויש כללים, הכללים הם באים בקבלה - פנימיות התורה זה הכללים שמסבירים את הבריאה.

ההלכה זה הפרטי פרטים, אז אם אדם רק מתבונן בפרטים יכול להיות שהוא יבין, אם הוא גאון - יכול להיות שמפרטים הוא יבין את הכללים, אבל אם הוא לא גאון הוא לא יבין שום דבר.

ולכן עכשיו לקראת סוף התיקון, לקראת ביאת משיח, אנחנו צריכים להכיר את הכללים כדי להבין את הפשר של הבריאה ולאיפה זה הולך כל מה שהשם יתברך עשה ומה הסיבה לכל הדברים האלה, ואז כל דבר מקבל את מקומו, אז נוכל לעבוד את השם יתברך מתוך דעת אמיתית מתוך השגה אמיתית ולא רק מתוך אמונה אלא מתוך ידיעה!

כי יש אמונה ויש ידיעה ויש נבואה. אמונה כל יהודי צריך לעבוד את השם מתוך אמונה, 'נעשה ונשמע' מה שהשם מורה לנו 'נעשה ונשמע', זה אמונה - זה לא ידיעה וזה לא נבואה זה לא השגה נבואית, זה פשוט אמונה מאמינים בקב"ה את זה יש לנו בלב אנחנו מאמינים בו מאמינים בתורתו - זהו, אבל לפעמים במשך הגלות הלב של היהודי קצת התקלקל נשכח לו מה שיש בפנימיותו, אז הוא צריך את הידיעה.

איך נגיע לידיעה הזו שהקב"ה נמצא ושהתורה אמת והכל אמת? אין לנו שום דרך אחרת חוץ מלעסוק בפנימיות התורה,

לסגור לו את הברז דווקא מזה שאוהבים אותו אז מחנכים אותו סוגרים לו את הברז נותנים לו איזה עונש אבל ההטבה האמיתית זה שאפשר לתת לו ושלאפשר לסמוך עליו ולשמוח גם ממנו, "הא הנה זה בן חכם ונבון אני יכול לתת לו את כל האוצרות והוא ישתמש בהם כמו שצריך לעשות דברים טובים". וזה מה שהשם יתברך רוצה וכאשר הוא יכול לעשות את זה, זה כבודו שהוא יכול להתכבד בבנים שלו ישראל שעושים רצונו.

אומר הרמח"ל ברגע שאנחנו מבינים שיש לכל הבריאה הזו תכלית וזה לגלות את כבודו יתברך וזה לאפשר לו שיהיה לו דירה בתחתונים שישפיע את השפע שהוא רוצה להשפיע אז מבינים אך הכל מקושר ואז אין הפסד ואין מוות ואין סבל ואין כלום כיון שכל המכונה מקושרת וברורה מהתחלה ועד הסוף מה המטרה ושהמטרה ברורה נגמר הסבל. ברוך השם לעולם אמן ואמן.

צמצום אור אין סוף ברוך הוא

כאשר השם יתברך החליט לברוא את העולם, הוא חקק חוק ראשון והוא ש'מחוק הטוב להיטיב', הוא רצה להיטיב לנבראים, כדי שיוכל להיטיב לנבראים, צריך שיהיו נבראים. צריך לברוא אותם.

רוצה הוא עשה, הוא עושה ויעשה, הוא רוצה שיהיו בני אדם שיש להם בחירה, כדי לממש רצונו זה צריך שיהיה טוב ורע, שיוכלו לבחור, ולכן צריך שיהיה שורש לרע, והשם יתברך אין בו שום רע, אז היה צריך לגרום להפסקת הטוב, נקרא לזה.

על פי המקובלים השם יתברך ברא את הרצון לקבל. אם אין לכלי רצון לקבל, מה יקבל? ואיך יינה מהשפע שהשם יתברך רוצה לתת לו? אז הרצון לקבל השם יתברך ברא יש מאין, כי אצלו יתברך אין רצון לקבל, אצלו יש רצון להשפיע בלבד.

הוא עושה ויעשה, הוא רוצה שיהיו בני אדם שיש להם בחירה, כדי לממש רצונו זה צריך שיהיה טוב ורע, שיוכלו לבחור, ולכן צריך שיהיה שורש לרע, והשם יתברך אין בו שום רע, אז היה צריך לגרום להפסקת הטוב, נקרא לזה.

על פי המקובלים השם יתברך ברא את הרצון לקבל. אם אין לכלי רצון לקבל, מה יקבל? ואיך יינה מהשפע שהשם יתברך רוצה לתת לו? אז הרצון לקבל השם יתברך ברא יש מאין, כי אצלו יתברך אין רצון לקבל, אצלו יש רצון להשפיע בלבד. על השם יתברך אין לנו שום השגה ולא תהיה לנו שום השגה, "לו ידעתיו הייתי" גם לעתיד לבוא לא נוכל להכיר ולדעת כמו שגם המלאכים לא יודעים את השם יתברך הם גם שואלים "איה מקום כבודו להעריצו". גם לעתיד לבוא לא נוכל להכיר אותו, אלא את מה שהוא מגלה לנו לפי איך שהוא מנהל אותנו, ואומר הרמח"ל במקום אחר, שכל נשמה תהיה שמחה, תגיע לסיפוקה בידיעות שתקבל אבל ברור שהידיעות שיתקבלו לא יהיו ידיעות במהות שלו, בשום עניין, כי אין לנו שום יכולת לתפוס בו.

אנחנו תמיד אומרים הכלי רוצה לקבל; בן אדם זה בן אדם, רוצה לקבל אוכל רוצה לקבל כבוד, הנאה וכו' אז אם אתה נותן לו אתה מיטיב עמו, זה עכשיו אבל כדי שיהיה מי שירצה לקבל צריך קודם כל לסלק את האור, כדי שתהיה השתוקקות, אז מה שעשה מנע את אורו ואז נבראו העולמות על ידי הצמצום. לכן זה נקרא צמצום אור חסדו.

מה שאנחנו יודעים על דרך פעולתו של השם יתברך איך הוא ברא את העולמות, למה הוא ברא את העולמות, איך הוא מנהל את העולמות. כל זה, זה רק בגלל שקיבלנו את זה כשקבלנו את התורה מסיני אם השם לא היה מגלה לא היינו יודעים כלום.

כל זה נעשה לפי מהות הנבראים, לא לפי מה שהיה חייב. והכוונה בצמצום היתה שהצמצום ימלא את תפקידו כמו שאמרנו שיבראו העולמות ושייברא אדם בעל בחירה ושתהיה לו אפשרות לבחור בין טוב לרע, לפי זה מהות וכמות הצמצום לא פחות ולא יותר. במדויק.

למה העולם נברא? ולמה באופן שנברא? זה כי כך השם יתברך רצה, האם הוא היה חייב? הוא לא היה חייב דבר. מה שהוא

כדי לגרום שינוי, הצמצום הזה, שזה הסתלקות של אור זו מידת הדין, חסד זה רצון להשפיע, דין מצמצם תמיד, גבורה

ברא זה עשר ספירות דעיגולים, עשר ספירות דיושר שזה בחינת א"ק, ואחר כך מא"ק יוצאים עולמות התווה, ואחר כך עולמות התיקון. וכל זה בתוך החלל הפנוי הזה שנברא על ידי זה שהוא סילק את אור חסדו לצדדים.

להבין את זה אף אחד לא מבין את זה אבל ככה הוא אומר ככה אנחנו שומעים וזהו.

למה השם יתברך ברא את העולם ככה ולא ברא אותו אחרת? למה עשה צמצום? למה נתן לנו את התורה הזאת ולא משהו אחר? למה? ככה. ככה הוא רצה, אם היה רוצה לעשות את זה שונה היה עושה את זה שונה. ככה הוא קבע, זה מה שטוב, זה מה שנראה, זה מה שמתאים לנו. הוא ברא את הכל בשביל הנבראים האלה אז הכל מותאם להם, הוא יכול לעשות משהו אחר, הוא לא רצה לעשות משהו אחר הוא רצה לעשות את זה כך. איך אנו יודעים את זה? ככה הוא גילה לנו בתורה במעמד הר סיני, זה מה שהוא גילה, גילה את התורה וגילה את הקבלה.

מה שהוא היה צריך לפעול בשביל לברא את העולם, זה מה שהוא פעל, לא פחות ולא יותר.

מה שמתאים לעניין הזה ובשביל שיהיה העניין הזה, שתהיה דירה בתחתונים, צריך שיהיה בן אדם שבוחר בין טוב לרע.

ובשביל זה צריך שיהיה רע, כדי שיהיה רע צריך שיהיה הסתר אור פניו יתברך, כי אם יהיה גילוי פנים, אז אין רע. כל הדברים, כל ההדרגתיות, כל הצמצום, הכל בשביל המטרה הזאת. זה כוחו הגדול של הרמח"ל שהוא מסביר את הקבלה במושגים כלליים ברורים בלי חכמות.

הוא בחר לברוא את העולם ולכן היה צריך את הכוח שמוציא מהכח אל הפועל את הבריאה, הוא בחר בעניין הזה ואם קודם הרצון שלו היה בלתי מוגבל, עכשיו הרצון שלו נהיה מוגבל לעניין הזה בעניין הזה ולא בדברים אחרים.

הוא הקציב לעניין הזה את הכוחות ואת מה שצריך לעניין הזה. ולכן זה נקרא צמצום אור א"ס ב"ה, שבמקום שיהיה א"ס בלי סוף אז יש לו עכשיו בחינת סוף.

מצמצמת את הכל. אז שורש הצמצום הוא הדין ושורש הדין הוא הצמצום. ובצמצום יש חידוש, שיש גבול, קודם לא היה גבול קודם היה אור אין סוף ברוך הוא שאין לו תכלית. ועכשיו שהשם יתברך החליט לברוא את העולמות אז הוא גרם לצמצום, והצמצום זה גבול, זה כבר יש. כי קודם לא היה גבול.

הסבר נוסף על אותו עניין:

כאשר השם יתברך החליט שהוא רוצה לברוא את העולמות, המטרה שלו הייתה להיטיב לנבראיו ולהוציא מהכוח אל הפועל את כל כינוייו ושמותיו.

למשל, אם הוא רוצה להיקרא רחום אז צריך שיהיה משהו שצריך לרחם עליו, אחרת הוא רחום רק בתיאוריה, אם הוא רוצה להיות רחום בפרקטיקה צריך משהו לרחם עליו, אם הוא רוצה להיות בעל חסד צריך שיהיה משהו שנעשה עמו חסד.

אז זו הסיבה שהוא ברא את העולמות שהוא רצה להיטיב ורצה להוציא את הכינויים שלו מהכוח אל הפועל ורצה שתהיה לו דירה בתחתונים זאת אומרת שתהיה התגלות של האלוקות מתוך החומר, מתוך החושך על ידי אדם שבבחירתו בוחר בהשם ובתורתו, זו מטרת הבריאה.

כאשר אומר האריז"ל שאור אין סוף ברוך הוא מילא את כל המציאות. אז אם היה אור אין סוף ממלא את כל המציאות זאת אומרת שלא היה הבחן בין כלי לאור, אז איפה הרצון לקבל? ואיפה הרצון להשפיע? ואיפה הרצון לקבל משתוקק? ואיפה תהיה ההשפעה שתיכנס בתוך הכלי?

אם כל הזמן יש השפעה אז אין שום הבחן אין בורא ונבראים יש רק בורא, יש רק השם יתברך, ולכן הדבר הראשון שהיה צריך לעשות זה לצמצם את השפעתו, הבריאה מתחילה מזה שהשם יתברך מצמצם את אור חסדו מסלק אותו לצדדים ונוצר חלל פנוי שמסביב יש אור אין סוף ובפנים הוא פנוי ונשאר בו רק 'רשימו' של האור, זה מה שנקרא צמצום, ככה אומר האריז"ל, ככה אומרים כל המקובלים.

בתוך החלל הזה אחר כך הוא הכניס קו אחד של אור אין סוף, קו אחד דק וסביב הקו הזה הוא יברא את כל העולמות. הראשון שהוא

מתקיימת, הצמצום זה דין, זה צמצום אבל הוא דין בשביל לעשות חסד, אז זה דין שבחסד.

אומרים המקובלים: בחינת סוף זו המלכות זה הרצון לקבל זה הסוף מלכות דמלכות. מצד אחד הבחינה הזאת של האין סוף נעדרת, אבל הבחינה של הצמצום

גבולות הצמצום

אז הוא עשה אותנו אפילו לא לפי מה שאנחנו צריכים להיות, אלא קטנים יותר שנוכל להבנות, בודאי שלא עשה אותנו לפי מה שהוא יכול לעשות כי יכל לעשות אותנו מושלמים, אבל מי שמתעמק רואה שחוסר השלמות שהשם עשה זו באמת שלמות, כי אם היה עושה את אותנו שלמים בלי שהיתה לנו אפשרות לתקן אז היתה לנו בושת פנים אז מה שהשם עושה, עושה לטובה.

כבר הסברנו שאיפה שמוצאים את גדלותו של השם, שם מוצאים את ענוותנותו. שהיה מוכן לברוא עולם חסר שנראה פגום וקשה וחשוך, וזה חלילה, חלילה מקום לטעות, כמעט חילול השם וכל זה עשה כדי לתת לנו את האפשרות לבחור כדי שנקבל את השפע בזכות ולא כמתנת חנם.

אנחנו עכשיו לא לפי המדרגה האמיתית שלנו עכשיו אנחנו בקורס השתלמות, בסוף הששת אלפים שנה מתחיל העולם להשתלם ולהיתקן ולעלות ולעלות, ייקח כמה אלפי שנה עד שנגיע לדרגה האמיתית, זה הסיפור.

אופן הצמצום

כי השם יתברך דווקא רצה לברוא עולם מקולקל וחסר על מנת, שאנחנו על ידי קיום תורה ומצוות ועבודה אמיתית נוכל להיות שותפים לתיקון שלו, נוכל אנחנו בעצמנו להשפיע ולשנות את העולם. שזה להשתנות אליו יתברך.

הוא לא ברא אותנו שלמים כי אם חסרים עם יצר הרע, כדי שאנחנו נתגבר ונתקן, לתת לנו אפשרות לקבל את הטוב שלו, את השפע שלו בזכות. כמו אחד שעבד וקיבל משכורת, הוא עבד בשבילה, לא קיבל מתנת חנם.

אז השם לא רוצה שתהיה לנו בושת פנים ולכן ברא עולם חסר, שעל ידי עבודתנו נקבל את השכר.

אז לא רק שלא ברא אותנו לפי ערכו ויכולתו יתברך, אלא גם אפילו לא לפי ערכנו ברא אותנו, כי זה לא העולם שיהיה לעתיד לבוא, זה רק קורס השתלמות פה. ייגמר הקורס, יהיה עולם מושלם. אז ברא את העולם בפחות מערכנו, כדי שנתקן אותו.

הרי אם היו שואלים אותנו, וזו טענה חשובה, כי בני אדם אומרים איזה מן עולם זה? רוע, מוות, מחלות, איפה הקדוש ברוך הוא? איפה היה בשואה? ושאלות מסוג זה.

כשבאים לשאול על העולם, צריך לשאול ראשית, למה התכוון בורא עולם? הרי הוא ברא את העולם ואת העולם כפי שהוא.

אז וודאי יש איזה היגיון אלוקי, למה הוא ברא העולם כך. אז העולם נברא ככה כדי שתהיה לנו בחירה, כדי שגם נתקן את העולם ואנחנו במעשינו הטובים נשלים את מה שהוא ברא בלתי שלם. אז שנאמר כאן הוא, שאם אנחנו אומרים שרצה להיטיב למה לא ברא גן עדן, שהנבראים יאכלו וישתו ויהיו מבסוטים.

מה צריך כל כך הרבה צרות? אלא שהוא יתברך, כנגד מה שהנחש אמר לשון הרע ואמר השם יתברך לא רוצה שתאכלו מעץ הדעת, שלא תהיו כמוהו חס וחלילה שלא תגיעו לדרגתו. שזה השקר הראשון, הוצאת לשון הרע הראשון בעולם.

הספירות

כן, אנחנו לומדים בעניין הספירות, טוב, זאת נקודה מאד חשובה. בקשר לעצמותו של השם יתברך: אין לנו שום תפיסה והשגה בו כלל וכלל. אסור לנו לנסות להבין מי הוא, מה הוא. שום דבר.

זה נקרא "במפלא ממך אל תחקור", מה למעלה, מה למטה, זה אסור. מה שאנחנו יכולים וצריכים ומצויים ללמוד זה איך השם יתברך מנהיג את העולם, מה הוא רוצה מהנבראים, איך הוא ברא את העולם, איך ההנהגה שלו עם בריותיו, מה המטרה, מה המטרות של המצוות, מה שנקרא "טעמי מצוות".

כשאנחנו מדברים על ספירות אנחנו מדברים על המידות שקבע אין סוף ברוך הוא לעצמו להתנהג בהם עם בריותיו.

אלו המידות, ואלו דרכי ההנהגה שהוא מתנהג עמנו וזה לא מראה על השם יתברך כלום.

כשאנחנו אומרים חנון, רחום, ארך אפיים כל הדברים האלה ומכנים אותם בשמות או בכינויים לא מדובר על עצמותו של השם יתברך אלא מדובר על בחינה, למשל אם מדברים "א-ל" זה בחינה של חסד בהנהגה, מדברים "אלוקים" בחינה של דין וכך הלאה וכך הלאה - אומרים "אה-י-ה אשר אה-י-ה" זה בכתר וכו'.

גם הכינויים שאנחנו אומרים שהוא קנאי או שאנחנו אומרים שהוא ארך אפיים, כן, שהוא סבלן לא מדובר על האופי של הקב"ה אלא על הדרך שהוא מתנהג עמנו כי על האופי, כביכול, אין לנו שום תפיסה והשגה ולא יהיה גם, ש"אילו ידעתיו הייתי", להבדיל מה שקורה עם בן אדם.

בן אדם אומרים הבן אדם הזה הוא ככה, הוא ככה, הוא נדבן, הוא קמצן, הוא חכם, הוא טיפש, ובאמת הכינויים האלה זה מורה

על תכונות הנפש שלו, על האופי שלו על עצמותו של הבן אדם אבל אצל השם יתברך אין לנו תפיסה בעצמות לכן הרמח"ל אומר למה קוראים לספירות לפעמים "מידות"? כיון שבעצם, לפני שנאצלו הספירות היה אור אינסוף ברוך הוא פשוט ולא היה גבול ולא היה מקום, חלל פנוי, ולא היה חסרון כלשהו וברגע שהשם יתברך רצה לברוא נבראים שיהיה להם בחירה, שיוכל להיטיב להם אז צריך צמצום, צריך כלי כדי שייכנס בו האור, אם אין כלי איפה יש אור? וברגע שמדובר על כלי אז כבר מדובר על מידות ועל צמצום על גבול מסוים ולכן זה נקרא צמצום אור אין סוף ברוך הוא, ולכן כשאנחנו מדברים על מידות מתכוונים לעניין הזה.

גם מידת התפשטותם של הספירות, כמה חסד, כמה דין, כמה רחמים, גם זה יש לו גבול גם השפע שהשם נותן או השפע שהשם מצמצם, כל ההנהגה של השם יתברך בקשר לנבראים היות שאנחנו בעלי גבול, מקום וזמן, אז גם ההנהגה שלו מותאמת לעניין הזה, והספירות היום הן משפיעות בדרך אחת אחרי ששת אלפים שנות תיקון יתחילו השפעות אחרות הכל מדוד זה מה שכתוב מה זה ש-ד-י?

"ש"אמר לעולמו ד", כשהתחילו להתפשט הרקיעים הוא ציווה - עד פה! כל דבר מדוד עם גבול ולכן גם המצוות יש להן גבול, גבול של זמן, גבול של תוכן, כל דבר ודבר, כן, באיזה גודל צריך להיות באיזה זמן צריך להיות.

מצה, כמה מצה צריך לאכול בסדר פסח? ובכמה זמן צריך לבלוע את זה? הכל מדוד כי הכל פה זה עולם הצמצום הכל מצומצם ומדוד ולכן גם המצוות מצומצמות ומדודות לפי הצורך.

הגדרת הספירות

העולם, והספירות מתחילות בד"כ בעולם התיקון ומתחלקות לשלוש קווים: קו ימין קו שמאל קו אמצעי: ימין-חח"ן, שמאל-בג"ה, קו אמצעי-דת"י.

אתה שאלת בעניין הספירות? אז למדנו קודם קצת הגדרות של הרמח"ל על העניין של הספירות. אז בא נסביר קצת מה שאפשר להסביר: אנחנו יודעים שיש באופן כללי 10 ספירות דרכם השם ית' מנהיג את

חכמה, חסד, נצח זה חח"ן, בינה, גבורה, הוד זה בג"ה, דת"י - דעת, תפארת, יסוד. גם מונים כמובן מעל לדעת יש גם את העניין של הכתר, כשמונים את הכתר לא מונים את הדעת, כשמונים את הדעת לא מונים את הכתר. והמלכות שהיא הספירה שמקבלת מכל הספירות.

בספירות, תכף נראה הלאה, כל ספירה יש לה בחינות אורות וכלים וזה צינורות דרכן השם ית' בחר וככה הוא רצה וככה הוא קבע לנהל את העניין. וכל זה כדי שאנחנו נדע איזה פעולה בהנהגה הוא פועל.

מי הפועל האם, למשל, בחינת א-ל אז זה בחינת חסד, בחינת אלוקים זה בחינת דין. בחינת אדנות, אז זה בחינת דין כך הלאה שנדע מאיזה מקור יצאה הגזרה אם לטוב אם למוטב, באיזה עוצמה ור"ל.

כשהוא רצה שאנחנו נדע ונכיר את כל ההנהגה שלו, זה רצונו ית' - "דע את אלוקי אביך ועבדה" ולכן הכל מחולק בדרך הזו, לא שהוא היה חייב, הוא לא היה חייב בכלל, על השם ית' עצמו אין לנו שום מושג ושום תפיסה, ולא יהיה לנו שום תפיסה בו כלל.

כי יש כלל שאומר: "אילו ידעתיו הייתי" על עצמותו, על מהותו אסור לנו לחשוב, אסור לנו לשאול, אין לנו שום כלי להבין אותו ולדעת אותו ולהכיר אותו.

אנחנו רק מבינים אותו ע"י הנהגתו, איך שהוא מנהיג את העולמות, איך שהוא ברא את העולמות, מה הוא רוצה מהבני אדם. מה ששייך לנו, הנבראים - זה הוא גילה לנו בסיני יחד עם התורה, הוא גילה גם את פנימיות התורה, זה מה שאנחנו יודעים. אז זהו, כיוון שכל העולם ניברא בשביל האדם. בשביל שיהיה אדם שיקבל את טובו ית'.

היות שהאדם הוא מטרת הבריאה, אז ככה גם כל ההנהגה מותאמת לזה שגם בן-אדם יוכל להיות לו איזושהי השגה בדרכי השם.

כי זה הרי כל התענוג, שאדם משיג את דרכי השם, משיג את קרבתו "קרבת אלוקים לי טוב" כדי שאנחנו נוכל להשיג אנחנו בשר ודם אנחנו כלים מצומצמים. צריכים שהאור ילך ויצטמצם באיזה שהם צמצומים ומחכים

שנוכל להשיג אותו. אחרת לא נוכל להשיג כלום. כמו שכתוב בכללים של החכמה.

בעולם האצילות זאת אומרת בעולם התיקון יש שתי בחינות שם מ"ה החדש יוצא מהמצח של א"ק ושם ב"ן שהוא היה כבר קיים בעולם התהו זה עולם הנקודים שם ב"ן שם ב"ן זה המלכים שמלכו ומתו ונשברו הכלים שם מ"ה זה דרגה דרוח שבאה מלמעלה להחיות את המתים להחיות את המלכים.

עכשיו, אומרים המקובלים שיש שתי בחינות יש בחינה אחת שתלויה בעבודת התחתונים ויש בחינה שלא תלויה בעבודת התחתונים אם העולמות היו תלויים רק בעבודתנו - שאנחנו עצלנים, אז העולם היה נחרב.

זה לא יתכן דבר כזה, אז יש שפע קבוע שחייב לרדת בעולמות להחיות את העולמות בכל מקרה, יש שפע שחייב להיות קבוע, לא תלוי בעבודת התחתונים ויש שפע שתלוי בעבודת התחתונים זה השפע של ההרוחה, המתקת הדינים, גילוי פנים, גילוי כבודו יתברך, ביאת משיח, כל הדברים האלה זה לא התקציב המינימלי זה תקציב יותר גבוה וזה אנחנו מקבלים רק אם אנחנו מתעוררים, עכשיו חודש אלול, צריך להתעורר, "אני לדודי ודודי לי" להתעורר לאהבת השם, לעבודת השם ולא להירדם.

זה זמן מסוגל, יש זמנים שמסוגלים להתעוררות, יותר קל צריך לקרוא אותו שהוא קרוב אומרים החסידים, בזמן הזה כאילו המלך יוצא לטייל בשדה, שהמלך יוצא בשדה גם איכר פשוט יכול לגשת למלך ולדבר איתו, כשהמלך בארמון - לך תכנס שמה יש לו שומרים, פקידים, שרים, אי אפשר להיכנס.

אז עכשיו חודש אלול זה הזמן "ואין מענישים אלא אם כן מזהירים" אז לפני שבאים הימים הנוראים שהחשבונות מתחילים, איך אומרים, לרתוח אז קודם נותנים לנו זמן של תשובה שאפשר להתקרב לשם יתברך.

זה קצת אנחנו יצאנו מפה, אבל זה העניין הזה שהשפע והרוחה תלוי בעבודת התחתונים וזה מה שנקרא לעלות מ"נ - להעלות מ"ן נוקבין זה נקרא לעלות מ"ן

נוקבין מסטרא דב"ן ע"י התחתונים על ידנו זה עולה ליסוד דנוק' דז"א דאצילות ומשם זה עולה למעלה וגורם יחוד הפרצופים בכל הקומות ויורד מ"ד - מין דכורין זה השפע הזה שדיברנו שהוא לא השפע הרגיל הקבוע שיורד בכל מקרה אלא זה כתוצאה מהתעוררות. זאת אומרת שיש מ"ד שיורד קבוע ויש מ"ד שמתחדש בעבודת התחתונים ושניהם יורדים וגורמים ליחוד של ז"ן והנוק' מתעברת והיא מורידה לנו שפע, לתחתונים אז יש בחינה שהשפע הזה מתחלק לשנים: חמישה חסדים חמישה גבורות, ז"א בהתחלה מקבל את שניהם כי הרי אימא עילאה משפיעה דרך פרצוף התבונה משפיעים מוחין בתוך ז"א אז ז"א מקבל

קודם כל את הכל ואח"כ ביחוד שלו - בהתייחדות שלו עם הנוק' הוא נותן לה את הגבורות והיא נשארת גבורות והוא נשאר חסדים כי הוא בבחינת חסד והיא בבחינת מקבלת, בחינת גבורות. וגם יש את העניין שיש ביאה ראשונה שבעל מתחתן עם כלתו עם אישתו בפעם הראשונה הוא משאיר בה רוח הרוח הזה שנשאר אצלה כל הילדים שבאים אח"כ מקבלים מהרוח הזאת זה בעולם הזה בעולמות העליונים כאשר הז"א מתייחד עם הנוק' בפעם הראשונה גם כן משאיר בה רוח ואז יש לרוח הזה כח לעלות מ"נ לכל הניצוצות שיעלו אח"כ במשך כל הזמן עד סוף התיקון, זה מובן פחות או יותר?

פירוט הספירות וחלוקתן לפרצופים

כשיצאו הספירות לא יצאו כולם שלמות, כתר, חכמה, בינה יצאו שלמות, התפארת שהיא כוללת בתוכה את הקצוות, ו' קצוות, היא לא יצאה שלמה, היא יצאה מה שנקרא ו"ק (ו' קצוות) בלי ג"ר (ג' ראשונות). הג"ר, ה-ג' ראשונות של התפארת לא יצאו מן הכוח אל הפועל בהתחלה והמלכות יצאה רק נקודה אחת שבמלכות, שכל ספירת המלכות, רק הכתר שבה, לא יצא הכל, בהתחלה. כתר חכמה בינה יצאו שלמים. התפארת יצאה ו"ק (ו' קצוות) בלי ראש והמלכות יצאה רק בחינת הכתר. למה השם יתברך לא הוציא מהכוח אל הפועל את כל הספירות האלה שלמות לכתחילה? שלא יהיה 'לחם-בזיון' הרי האדם נברא חסר ואיך אנחנו יודעים שהעולם נברא חסר? עובדה! גם הספירות לא נבראו שלמות בכוונה תחילה. ואנחנו יודעים שספירות התפארת, בבחינת ו' של שם ההויה, אנחנו יודעים שהתורה היא ו' של שם ההויה ואנחנו על ידי התורה מתקנים את ה-ו' ואת ה-ה' וזאת בבחינה של מה שחסר מהמלכות והבחינה שחסרה מהתפארת.

יציאת הספירות לאחר הצמצום

שכשהשם יתברך יחליט שהוא רוצה לברוא את העולם הם יצאו מהכוח אל הפועל, כל אותם העניינים יתגלו בדרכים השונים. אז יש את העניין הזה בכוח שנקראות "ספירות אור אינסוף ברוך הוא" ויש אחר כך איך שהם באמת השתלשלו ויצאו מהכוח אל הפועל בבריאה שלא תחשוב שזה איזה חידוש שלא היה שם.

הרמח"ל אומר, אין לך דבר שלא היה באור אין סוף ברוך הוא, בכוח צריך להיות שמה, אבל באור אין סוף ברוך הוא לפני הצמצום לא נבחנו הספירות הכל היה דבר אחד, התפשטות של אור וזהו, בלי גבולות. אבל אנחנו יודעים שאור אינסוף ברוך הוא זה מחשבת הבריאה אז בודאי שבמחשבת הבריאה היה כבר כלול העניין של הספירות

הספירות והשפעותיהן

הקב"ה? למה עשה עולם כזה? אז כשרוצים להתלונן על הבורא ברוך הוא צריך קודם כל להבין איזה עולם הוא עשה ולמה הוא עשה אותו ככה, האם מחוסר ברירה, חס ושלום? האם סתם בשביל לעשות רע לאנשים שיהיה להם קשה? או שיש איזה תכלית נעלה ונסתרת? אז אנחנו באמת לפי עינינו החומריות לא מבינים בזה כלום אבל השם יתברך גילה בתורה וגילה בקבלה את הסיבות למה הוא ברא את העולם. איך הוא ברא את העולם. איך הוא רוצה מה הבריות למה הוא חסר ופגום ויש צרות ויש צער ויש הסתר - על מנת שאנחנו נתקן אותו. יוצא שאמנם זה קשה, כמו כל עבודה קשה, אבל השכר בסופו של דבר, משתלם ומתוק. אז בסופו של הגלגול אנחנו נדע, בסוף הגלגל, כשנגמור את התיקון נראה שכל ההסתרים וכל הקשיים הכל היה לטובה. זה מה שאנחנו נגלה.

בינתיים - העולם נראה לנו חסר, לא נראה לנו מובן כמו שלהבדיל, איזה מהנדס בונה בניין ובדרך הבניין נראה הכל פגום וחסר ופיגומים וכל מיני דברים אבל עד שלא רואים את המלאכה בסוף לא מבינים בשביל מה הוא עשה את כל הדברים האלה אבל כשרואים את הבניין גמור ואיך הוא מתפקד אומרים: "אה, זה מהנדס טוב." אבל באמצע זה היה נראה הכל בלאגן: לכלוך וחורים וצינורות ולא מובן מה זה בכלל.

ככה הבריאה שלנו ויש בדבר הזה הדרגה מדוקדקת זאת אומרת בעניין הזה שמהנהגת הכתר, בחינת אריך, שהיא שלמה ורוחנית

אנחנו ממשיכים: הספירות - הן מצד אחד שורשי הנהגה בחינת דין-חסד-רחמים או הפוך: חסד, דין ורחמים, וגם הם מן צינורות שדרכם עוברת ההשפעה מהבורא ברוך הוא לבריות, זה חידוש גדול של הרמח"ל שהוא לא כל כך מובא באריז"ל העניין הזה של ההנהגה.

הוא אומר שלספירות יש שני תפקידים: לדוגמא: ז"א (זעיר אנפין) זה תפארת, שורשי ספירות ז"א (זעיר אנפין) כל הספירות שבתפארת, שבזעיר אנפין מחסד ועד יסוד כל העניינים של שכר ועונש מושרשים בפרצוף ז"א (זעיר אנפין) או ספירות של ז"א (זעיר אנפין), זה ה' של שם ההויה, כל עניני שכר ועונש של העולם הזה מושרשים בו' של שם ההויה י-ה-וה בסדר?

זה מבחינת ההנהגה. בחינת ההנהגה זה עניין של שכר ועונש. מבחינת ההשפעה, זאת אומרת השפע שיורד דרך ה-ו' זה כל ענייני העולם הזה, החומרי.

השם יתברך לא ברא את העולם הזה לפי כל יכולתו אלא לפי מה שהוא קבע שהוא רוצה לברוא אותו חסר ופגום על מנת שבן אדם על ידי תורה ומצוות ישלים את החסר שאם היה רוצה לברוא עולם מושלם אז לא היה לנו בכלל מה לעשות פה הרי הוא ברא את כל העולם ככה כדי שתהיה בחירה כדי שנתגבר על יצרינו ונקיים את דברי האלוקים ולעתידי לבוא נקבל את השפע בזכות ולא כמתנת חינם, שלא יהיה לנו בושתי פנים. על זה הולך כל העניין.

דרך אגב, תשובה טובה לכל אלה ששואלים 'מה זה? אין קב"ה (חס ושלום), יש מוות, יש מחלות, יש מלחמות, יש שואה, איפה

(נוקבא), הנקבה, היא המקבלת, אז ה'י' זה בחינת המשכה אבל זה אות קצרה זה לא אות ארוכה אז זה עדיין ממשיך אבל אלוקות זה ממשיך.

אחר כך באה ה-ה' זה כבר בחינת כלי אבל זה עדיין כלי עליון זה בחינת אימא, אחר כך בא ה-ו' שזה דומה ל-ל' אבל זה מושך עד למטה זה כבר מגיע לעניינים החומריים מבינים? ואחר כך ה-ה' שזה הכלי של ה-ו' מה אמרנו ה"ז"ת? זה ז' תחתונות. יש ג' ראשונות, כתר חכמה בינה, וז' תחתונות. ה-ה' האחרונה של שם הויה זה רק הכלי של ה-ו', זה בחינת הנוק' (נוקבא) שלו כל העניינים של העולם הזה והנהגת המשפט מושרשים בז"א (זעיר אנפין) וזה רמוז ב-ו' שהוא ארוך.

אמנם אנחנו פה בעולם החומרי ומצד שני יש הארה אלוקית בכל זאת שמתרבת בתוך העולם החומרי, כל העניינים של 'דעה והשכל', ענייני הנשמה.

טוב, כל פרצוף מחולק לעשר ספירות. שלוש הראשונות זה בחינת הראש, אחר כך יש תוך וסוף, עד הטבור, מהטבור למטה זה סוף. אבל גם מונים את זה ראש ואח"כ ז"ת, ה"ז"ת, ז' תחתונות או ה"ק' (ו' קצוות) כשחסר ה"ג"ר (ג' ראשונות) שלו, אז הוא אומר שהחלק העליון, בבחינת הראש, כמו שבבן אדם הנשמה שוכנת במוח נכון?

החלק העליון זה העניינים הרוחניים החלק התחתון זה העניינים החומריים ככה ב-ו' של שם הויה שזה בחינת זעיר אנפין הראש שלו זה עניינים רוחניים עדיין שקשורים לעולם הזה והגוף שלו והסוף שלו זה בחינת עניינים החומריים שמושרשים שם וששייכים לעולם הזה.

מאיפה מקבל רוחניות ה-ו'? מה-ה' וה-י'. י' חכמה ה' בינה הם מתחברים ומולידים מוחין ל-ו'. אימא עילאה יש לה פרצוף תחתון, זה לומדים אחר כך באריז"ל, שנקרא תבונה, ואבא עילאה יש לו פרצוף תחתון שקוראים לו ישראל-סבא, ומהנה"י של הנה"י, נצח-הוד-יסוד של הנצח-הוד-יסוד, של התבונה נכנסים המוחין לז"א (זעיר אנפין) עד החזה שלו הם משפיעים את המוחין.

לבין מה שקורה בעולם הזה חייב להיות צמצום והסתרים כדי שתהיה לנו בחירה.

כי אם הקדוש ברוך הוא היה גלוי לעין והכל היה מובן לא היה לנו שום בחירה הוא חייב להסתיר את טובו כדי שאנחנו נוכל להתגבר ונבדוק את הדברים וההסתר הזה והצמצום הזה הולך ונעשה בהדרגתיות.

מי שלומד האריז"ל יודע שעד שכלים יוצאים ומתהווים ככלים יש הרבה שלבים לאור אינסוף ברוך הוא שלבים שלבים עד שיש, כמו שאומרים המקובלים, רצון לקבל משתוקק, שזה בחינת כלי, יש הרבה שלבים בעניינים. באור אינסוף ברוך הוא האור והכלי חד הוא, אין הפרש, הכל רוחניות גמורה.

גם בכתר זה בחינת הכתר א"ק, אדם קדמון מה שלמדנו זה בחינת הכתר, זה לפני שנבראו עולמות התוהו ולפני שנברא עולם התיקון כמובן.

בכתר יש שם רחמים אינסופיים, חסד עליון, חסד גמור, השפעה בלי גבולות מהכתר ולמטה מתחילים הצמצומים והחשבוניות. אז אמרנו, יש אלוקות גמורה, רוחניות גמורה ואחר כך מתחיל השתלשלות עד לעולם הגשמי, החומרי, החשוך הזה וזה לא נעשה במכה אחת אלא שלב שלב.

הכתר שזה בחינת קוצו של י' עדיין הכל רוחניות גמורה, ה-י' זה כבר בחינת חכמה יש שמה כבר הרכב, אמנם יש אלוקות ורוחניות גמורה וזה מחובר ל-י', לקוצו של י', שזה הכתר ומצד שני יש כבר משיכה למטה, משיכה למטה של ה-י', זה כבר בחינת הרכב של התחלה של חומריות יחד עם אלוקות.

אמרנו כתר זה קוצו של י' שמה זה רק אלוקות. אח"כ מתחיל בחינת חכמה ובחינת בינה, י' וה-ה', ה-ה' אנחנו כבר רואים שיש לה צורה מורכבת זה כבר לא כמו ה' זה כבר נוק' (נוקבא) ל-י', זה בחינת כלי, זה לא בחינת זכר כמו ה-י' שבחינת זכר וה-ו' שבחינת זכר אלא זה כבר יש שמה כלי, אבל זה לא כלי חומרי שהוא מנותק מהאלוקות, אלא זה כלי ששורה בו אור אלוקי.

אם שמתם לב, זה ה-ו'. כל עניין של השפעה זה בחינת זכר שהמשפיע הוא הזכר והנוק'

היסוד של אבא מלובש בתוך היסוד של אימא. זה קצת, מי שמבין קצת מבין ומי שלא - במשך הזמן יבין, אי אפשר להסביר פה בקיצור הכל. בקיצורו של עניין אל תחשבו שהבחינה של האלוקות והרוחניות שיש ב-'ו', שיש בז"א - בזעיר אנפין, כן, זה יש - מאין כזה פתאום בא, לא! זה בא מלמעלה זה משתלשל הוא מקבל את זה מאימא עילאה מה-ה' של שם ההויה הוא מקבל את הרוחניות וזה נקרא מוחין כמו שלבן אדם יש גם גוף ויש לו גם מוחין שהוא מקבל. מאיפה הוא מקבל את זה מאבא ואימא שלו לא?

ככה גם בעולמות העליונים יש את הבחינות האלה באופן רוחני אין שם אבא ואין שמה אימא זה רק בחינות של מקבל ומשפיע, המוחין זה ההארה שבאה מלמעלה שנכנסת ומתלבשת בתוך החומר, בתוך החומר - בתוך הגוף.

ילד עד גיל בר מצווה - הוא ילד, יש לו מוחין דקטנות. עכשיו הוא נהיה בר מצווה, לומד תורה הוא גדל. זה לעומת מה שהיה לו קודם זה מוחין דגדלות יש מוחין דקטנות א', מוחין דגדלות א', מוחין דקטנות ב', ומוחין דגדלות ב'.

ההבדל בין המוחין דקטנות או דגדלות זה בעניין שיעור ועוצמת ואיכות ההארה שאבא ואימא מכניסים לז"א (זעיר אנפין) אם הם מכניסים הארה גדולה זה מוחין דגדלות מכניסים הארה יותר קטנה מוחין דקטנות ועל פי החסידות אומרים:

"הרב היה לו היום מוחין דגדלות", רואים אותו ככה מלא חידושי תורה ועף בעולמות העליונים זה 'בוער כלפיד' ככה מתארים החסידים זה בחינת מוחין דגדלות הוא קיבל, גילוי, ואם מוחין דקטנות "היה בקטנות היום היה בקושי, ככה, למד קצת לא היה בהתעוררות לא היה מלא אש של קדושה" זה נקרא מוחין דקטנות, דרגה יותר נמוכה זה הסימנים.

לפי מה נבחן מאיפה בא ההבדל בין הבריות ומעלתם? זה בא מהג"ר.

הג' ראשונות משם באה השפעה אם היא יותר איכותית או פחות איכותית אם זה היה

תלוי רק בז"ת (ז' תחתונות) הכל היה חומר, ככה כתוב.

לכן אומרים בחסידות כל אדם שיש לו בחינת שררה הוא מקבל מהראש הוא בחינת ראש, בחינת ראש צינור. האיכות זה בא מהג"ר (ג' ראשונות).

אבא ואימא מולידים קודם כל את ה"ק (ו' קצוות) מולידים את ה"ק (ו' קצוות) כביכול בלי ראש זה לא שאין לו ראש, התינוק נולד עם ראש, אבל הוא קטן בגוף.

יש עיבור-יניקה-מוחין, העובר, ואח"כ הוא יוצא יונק ואחר כך הוא מקבל מוחין אז זה אותו גוף רק שהוא הולך ומתפתח גם בגוף וגם במוחין שהוא מקבל.

אבא ואימא מולידים את ז"א (זעיר אנפין) בהתחברות של 'ו-ה' יורד, יוצא בסופו של דבר ה-ו' ההמשכה של ה-ו' של שם ההויה. הם מולידים אותו אבל מה, איכותו ומעלתו של ז"א זה כמו אבא ואימא? בטח שלא! אבא ואימא זה דרגות הרבה יותר גבוהות אבל חייב להשתלשל מאיזה מקום אין הפסק! אין הפסק!

אז למרות שה-ו' יצא מהעיבור של ה-ו' וה-ה' ויש לו-ו' איזה שייכות עם ה-ה' ועם ה-ו', בכל מקום זה לא אותו דרגה, זה לא אותו דבר זה משתלשל, זה דרגה יותר נמוכה זה מה שהוא אומר פה למרות שהם מולידים אותו הוא לא בדרגה שלהם כמובן. זה בעניין הז"ת (ז' תחתונות) שלו.

אבל בעניין הג"ר (ג' ראשונות) שלו, של ז"א (זעיר אנפין), הוא מקבל את המוחין שלו ממש מעצמותם של אבא ואימא כמו שהילד מקבל את המוח מהאבא והאימא שלו ככה גם הז"א (זעיר אנפין) מקבל את המוחין בדרגה יותר גבוהה מהגוף שקיבל מאבא ואימא, המוחין באים מבחינתם עצמם, שהרי אנחנו יודעים שהטיפה יורדת מהמוח של האב עד שיוצאת ומולידה.

מה אמרנו שזה הג"ר? ג' ראשונות. מה אמרנו, שזה אבא ואימא? לעומת הכתר, לעומת האריך? אמרנו שהכתר זה רק אלוקות, אבא ואימא זה כבר אלוקות, זאת אומרת רוחניות, מורכב בתוך החומר אז המוחין של ז"א (זעיר אנפין) שמקבל אותם

מאבא ואימא הם גם כן מהעניין הזה זה ממש בא מהמוחין שלהם. קודם אמרנו שעניין הספירות יש לו שתי בחינות: הנהגה וההשפעה הוא אומר ואמנם יש שתי עניינים אבל זה הולך ביחד, במקביל. זעיר אנפין והו' של שם ההויה, התורה היא הארה שיוצאת בו' של שם ההויה ולכן יש חוקים ומשפטים שכר ועונש.

שאלה: תורה זה תפארת לא? האדמו"ר כן, היא מושרשת שם. כתוב שכתוצאה מההסתר פנים נולד ז"א שהוא בעצם סוד המשפט. למה סוד המשפט, הוא נולד מההסתר פנים? למה? למה?

מה שהרמח"ל אומר, אותו דבר באריך שזה בחינת הכתר, קוצו של י', אמרנו שמה זה אלוקות גמורה נכון? השפעה אלוקית, רוחנית. אז כאן ההארה שלו גם כן אותו דבר. מה שהרמח"ל אומר כאן שבחינת אריך לא מושפע ממעשה התחתונים. יש שתי הנהגות יש הנהגה שמושפעת ממעשי התחתונים זו הנהגה של זעיר אנפין ונוק' (נוקבא), ז'ו', אבל בחינת כתר לא מושפע ממעשי התחתונים, רק מתי שהוא רוצה הוא משפיע. אם יש מסירות נפש מצד התחתונים הוא משפיע אבל באופן כללי זה לא מגיע עד שמה ההשפעה שלנו. טוב, אז אמרנו כבר שכשארריך מופיע הוא יכול למחוק את כל העוונות, בכלל לא לפי מה שאנשים עשו, כמו שהיה בגאולת מצרים, כמו שיהיה לעתיד לבוא במהרה בעזרת השם, הוא לא מתחשב הוא עושה מה שהוא חושב שזה נכון כדי להביא את העולם לתיקונו בכל מקרה מה שנמשך ממנו זה השפעה גבוהה.

שאלה: תורה זה תפארת לא? האדמו"ר כן, היא מושרשת שם. כתוב שכתוצאה מההסתר פנים נולד ז"א שהוא בעצם סוד המשפט. למה סוד המשפט, הוא נולד מההסתר פנים? למה? למה?

כי טובו ית' הוא 'בלתי בעל גבול' הוא רק להשפיע ורק לתת ואם הוא דורש עכשיו וגם הוא נותן על הראש, כמו שאומרים, מעניש, אז זה כבר צמצום כבר לא חסדים ורחמים גמורים ככה, זה כבר יש לו דרישות 'אם אתה תעשה ככה תקבל ככה תעשה ככה'. זה כבר צמצום אז זה כבר הסתר פניו אנחנו היינו רוצים רחמים רבים וחסד עליון בלי שום צמצומים אבל אז העולם לא היה מתקיים אז מצדנו אנחנו רואים את הנהגת המשפט כצמצום של טובו יתברך כי אם אדם מדבר לשון הרע הוא יקבל על זה עונש, אם הוא לא עושה תשובה.

אין חוכמות, כמה שהוא נחמד, כמה שהוא טוב הוא דיבר אם הוא לא עושה תשובה, לא מפיס את חברו - הוא מקבל על זה עונש אז בודאי שזה לא רחמים אינסופיים בלי

הכלי

אור - מתפשט. מחוק האור להיטיב, להאיר. כלי - הוא מגביל, מגביל את מה שיש בפנים. כל הגבלה זה מצד הגבורה, זה מצד הצמצום. זה מצמצם את האור. קודם אין - אז תראה איזה יופי של אור. ועכשיו יש כלי ואתה מצמצם אותו, מה שנכנס בו ומה שלא נכנס בו. יש לו גבול. אבל מצד אחד זה מצמצם את האור. מצד שני אין האור ניכר אלא מתוך הכלי. כשהאור ככה ואין בו הבחנה אז זה לא שווה. כשיש כלי אז יש הבחנה של האור. גם 'האור מצטייר לפי הכלי', זה עוד כלל.

שנכנס בו ומה שלא נכנס בו. יש לו גבול. אבל מצד אחד זה מצמצם את האור. מצד שני אין האור ניכר אלא מתוך הכלי. כשהאור ככה ואין בו הבחנה אז זה לא שווה. כשיש כלי אז יש הבחנה של האור. גם 'האור מצטייר לפי הכלי', זה עוד כלל.

אדם קדמון, ראשית כל הנאצלים

שבגללה השם יתברך ברא את העולמות זה כי רצה להשפיע, רצה להיטיב. כדי להיטיב צריך כלי שיקבל, כדי שיהיה כלי שיקבל צריך שיהיה כלי שישתוקק לקבל. לא רק שבנוי לקבל, אלא שרוצה לקבל, כמו אדם רעב אתה רוצה להיטיב עמו, הוא צריך להיות רעב כדי שהאוכל שאתה נותן לו יהיה לו טעים, אחרת מה אתה מיטיב עמו? ומה ייקח ממך אם הוא לא רעב.

"הרחב פיך ואמלאהו" וכדי ליצור כלי שמשתוקק מכניסים ומוציאים, בסוף הוא משתוקק לאור, לפי מה שהתרגל, כי חסר לו. עניין תר"ג האיברים שבאדם דיושר לכן גם יש תר"ג מצוות כי לכל עולם יש תר"ג אברים רמ"ח ושס"ה, אם אדם מקיים את כל התר"ג מצוות הוא מתקן את כל האברים של העולמות העליונים בחינת צינורות השפע אצלו ובכל העולמות. הכל זורם. "והריקותי לכם ברכה עד בלי די".

אם אדם פוגם ולא מקיים את המצוות אז הוא חוסם את הצינורות. פוגע בעולמות וחסר לו שפע, חסר לו בריאות נפשית רוחנית וגופנית. וגם חסר אור והארה בכל העולמות. זה סוד תר"ג מצוות.

עכשיו כמו שבא"ק גופו- בחינת 'רשימו', ונשמתו - בחינת קו אור אין סוף ברוך הוא, ואנחנו הרי נבראנו בצלם - לכן יש לנו גם גוף וגם נשמה, והגוף שלנו, הגשמיות שלנו מלביש את הנשמה והנשמה פנימית. יש באמצע, בין הגוף לנשמה את הנפש הבהמית, אחר כך יש את הנפש האלוקית, נפש רוח נשמה וכו'. כמו בתבנית העולמות, בתבנית גוף האדם יש את הסוד של כל העולמות. אנחנו נבראנו בצלם לפי התבנית של א"ק (אדם קדמון).

וא"ק הוא נברא, הוא לא הבורא חס וחלילה. זה על פי הפשט של האר"י. אחר כך בא הרמח"ל, באו החסידים, בא הגר"א ותיארו והסבירו את הדברים באופן יותר רוחני. פה זה לשון האר"י"ל.

א"ק זה העולם הראשון שברא השם יתברך אחרי הצמצום אחרי שסילק את האור ויצר חלל פנוי הכניס קו אור אין סוף בתוך החלל הפנוי וסביבו ברא את כל העולמות, העולם הראשון הקדמון נקרא א"ק. יש עשר ספירות דיושר ועשר ספירות דעיגולים יש א"ק דיושר וא"ק דעיגולים.

כשהשם יתברך החליט שהוא רוצה לברוא את העולמות, כתוב שאור אין סוף היה ממלא את כל המציאויות, אז הוא צמצם מהנקודה האמצעית. סילק את חסדו לצדדים ונוצר חלל פנוי, שמסביב יש אור אין סוף ומבפנים יש חלל, כך אומר האר"י"ל. פעולה שניה הכניס קו אור אין סוף. ובפנים לאחר הסתלקות האור נשאר הרשימו, הרושם של האור. החלל הפנוי הזה הפך להיות בחינת הנוק' (הנוקבא) של אין סוף ברוך הוא.

ככל שהקו נכנס נתהוו עיגולים סביבו, כמו השכבות של בצל, אחד בתוך השני עשרה עיגולים, אחד בתוך השני עד העיגול הפנימי ביותר, וזה עולם העשייה. ונשאר אור מקיף מסביב. עשר עיגולים אלו נקראים עשר ספירות דעיגולים.

א"ק (אדם קדמון) דעיגולים, בחיבור הקו עם הרשימו, מסביב לקו השם יתברך ברא את העולם הראשון, א"ק דיושר, ונקרא כך כיון שהוא בדמות אדם: ראש, תוף, סוף, קו ימין, קו שמאל, קו אמצעי, סביבו ברא בהמשך לאחר שייצאו ממנו כל מיני הארות מהעניינים מהאזניים מהנחיריים, מהפה וכו' (לאחר שבירת הכלים) את העולמות, אצילות, בריאה, יצירה, עשיה. כל אחד מלביש את השני.

נאמר שספירות היושר הן העיקר וזאת משום שהספירות דעיגולים לא תלויה השפעתן במעשי התחוננים, וספירות היושר כן, בשביל שכר ועונש ובשביל הרווחה או צמצום השפע.

אנחנו תלויים בכל ענייני ניהול העולם הזה בא"ק דיושר ולכן הוא העיקר. הסיבה

בחירת עיגולים ויושר שבאדם קדמון

עכשיו מא"ק הזה יוצאים כל מיני הארות: מהאוזניים, מהעיניים, מהנחיריים, מהפה, מהמצח. כל מיני הארות וההארות האלה זה ספירות שהם בראו אחר כך את העולמות שלנו, איפה שאנחנו נמצאים.

קודם היה מה שנקרא עולם העקודים, נקודים, היה שבירת הכלים ואחר כך עולם התיקון, אנחנו בעולם התיקון.

אז זה הנברא הראשון, הנאצל הראשון זה א"ק. בסדר? הקטע הזה מ"שער ההקדמות" זה מהרב חיים ויטאל תלמידו של האריז"ל.

קודם נהיה עיגולים כשהקו נכנס ואחר כך נאצל היושר, למה הוא אומר שעשר ספירות דיושר, זאת אומרת א"ק, בחינת דמות של אדם זה העיקר? ולא העיגולים? אולי העיגולים יהיה העיקר? אז אני אסביר לכם:

המטרה של הספירות האלה דעיגולים, מה זה עיגולים? אין להם הבחן מדרגות, זה עגול, משהו עגול זה לא למעלה, למטה, ימין ושמאל זה עגול. העשר ספירות דעיגולים הם אחראיות לתחזוק וקיום העולם בלי קשר בכלל לעבודת התחתונים, רשעים, צדיקים זה לא משנה.

העולמות צריכים להתקיים, כי זה הרצון של השם ית'. ואם הפקודה הזו לקיים את העולמות זה על ידי ספירות דעיגולים זה לא תלוי במעשים שלנו. עכשיו, בתוך ההנהגה של א"ק דיושר שיש ראש-תוך-סוף, פנים, אחר, ימין שמאל - יש כאן הנהגה של חסד, דין ורחמים.

זה כבר תלוי בבחירה שלנו. ההנהגה הזו מנהיגה את העולמות לפי מה שאנחנו עושים, היהודים. אם אנחנו ילדים טובים, שומרים תורה ומצוות, עושים מעשים טובים אז יש הרבה שפע, גילוי פנים, דברים טובים גשמיים ורוחניים. אם אנחנו ילדים רעים, חלילה, יש צמצום של השפע, יש הסתר פנים, אנחנו נענשים.

מי אחראי על ההנהגה הזו? א"ק. זאת אומרת השם יתברך האציל את א"ק דיושר, כן, א"ק בדמות אדם כדי שהוא יהיה אחראי על בריאת העולמות האלה שלנו, והוא יהיה אחראי על ההנהגה של שכר ועונש ושל

תלמיד: אני לא מבין למה אומרים 'אדם' הרי אדם זה בשר ודם והדברים האלה רוחניים, למה דווקא אדם ולא דבר אחר? יגידו 'אור קדמון' למה אדם?

האדמו"ר: כיוון שאנחנו נבראנו בצלם. זאת אומרת כל הקבלה עוסקת בעניינים של ראש-תוך-סוף, עד החזה, עד הטבור, יד ימין, יד שמאל, זה הכל ביטויים גשמיים של גוף האדם, אבל אין שמה בן אדם, יש שורש רוחני לאדם הזה שאנחנו פה.

יש שורש לראש כמו לדוגמא מפעל: ההנהלה זה הראש ומהראש ולמטה זה הגוף זה הפועלים, זה המבצעים, נכון? אז זה דבר רוחני זה לא שיש להנהלה ראש, ובמפעל אין איזה ראש גדול אבל יש בחינת ראש שהוא מנהל את העניין אז ככה שאנחנו מדברים במושגים של גוף, אדם קדמון אומרים שיש לו ראש זה לא ראש אבל זה בחינת הנהלה של העניין, מבין?

אמרנו שהשם יתברך רצה לברוא את העולם, איך הוא ברא את העולם? כל העולמות? הפעולה הראשונה שעשה - צמצם את אור חסדו לצדדים מהנקודה האמצעית של האינסוף ויצר חלל פנוי שאין בו כלום, והאור אין סוף נשאר מסביב. זה נקרא 'צמצום'.

אחר הכניס קו של אור אינסוף, שהקו הזה הלך והתייחד, התחבר עם הרשימו, מה זה 'רשימו'? - זה הרושם של האור.

אמנם הסתלק האור אבל השאיר איזה רושם וכשהקו נכנס הוא מתייחד עם הרושם הזה ובחיבור הזה של הקו עם הרושם נוצרים, נבראים 10 ספירות דעיגולים קוראים להם, זה 10 ספירות עגולות כאשר העולם הזה הוא הפנימי יותר. הגשמי.

זה הולך מעיגולים בתוך עיגולים, כמו בתוך בצל, שיש שכבות על שכבות. והקו מאיר בפנים, זה נקרא 'עשר ספירות דעיגולים' סביב הקו הזה. עוד השם ברא את א"ק (אדם קדמון) הזה. א"ק עשר ספירות דיושר שהוא בדמות, כביכול של אדם בעל ראש-תוך-סוף, ימין, שמאל, קו אמצעי.

התיקון הוא אחראי שיהיה רע בעולם כדי שאנחנו נתקן את הרע, שנתגבר על הרע, על כל העניינים ואני אסביר לכך משל: השם יתברך הוא מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, ראוי למלך שיהיה לו חצר שיהיה לו שרים, שיהיה לו פקידים, שיהיה לו צבא, שיהיה לו שליחים, לא?

כתוב שמלכותא דארעא כמלכותא דרקיע - כמו שפה יש למלך את כל העניינים המלך למשל מחליט בינו לבין עצמו אבל הוא צריך להוציא את הפקודה הזאת ושזה יגיע לכל המקומות, לא? אז יש את כל הצינורות האלה. להוציא מהכח אל הפועל ככה להבדיל, אין סוף הבדלות, הקב"ה הוא המלך ואין אף אחד חוץ ממנו אבל יש לו איך אומרים? מלכות, יש לו הנהגה של מלך, והנהגה הזו יש מי מוציא את ההנהגות שלו מהכח אל הפועל זה הספירות והמלאכים, אחד השליחים של השם.

אז זה כל העניין הזה של א"ק וכל העולמות וכל הפרצופים וכל העניינים זה הכל הנהגה ומלכותו של השם יתברך. על ידי כל הצנרת הזו הוא מוציא מהכח אל הפועל את רצונו לברוא את העולם, להיטיב לנבראים וכו' וכו'. בסדר, אז לא להיבהל כששומעים כל מיני דברים לא צריך להיבהל.

יש לו תר"ג איברים, גם לנו יש תר"ג איברים רמ"ח ושס"ה ביחד - תר"ג. ולכן יש תר"ג מצוות. מי שרוצה לדעת למה יש תר"ג מצוות ואין מאה מצוות שידע שהשם יתברך הסתכל בתורה וברא את העולם.

אז כל העולמות העליונים מלמעלה ועד למטה הכל מחולק לתר"ג ולכן יש תר"ג מצוות וברגע שאנחנו מקיימים תר"ג מצוות אנחנו מתקנים ומסדרים את הצנרת של הורדת השפע והעולם הולך כמו שהשם רוצה. ברגע שחלילה אנחנו מפסיקים לקיים מצוות או פוגמים או עושים עבירות אז כל המערכת מתחילה להיפגם. ואז השפע לא יורד ואז גזירות ויש צרות רחמנא ליצלן, כמו למעלה ככה למטה, תר"ג, הכל הולך על פי תר"ג.

כלומר דמות האדם הקדמון והראשון שנתגלה בעולם, א"ק זה כולל את כל

המציאות המיוחדת שנתגלתה בחלל הצמצום, ממנו יצאו כולם.

הרי אמרנו שהיה חלל ואחר כך נעשה קו ואחר כך יש את א"ק אז הא"ק הזה זה לצורך כל העבודה שלנו בעולם הזה. השם יתברך החליט לברוא את העולמות ולברוא את האדם כי הוא רצה שיהיה בן אדם שהוא יוכל להיטיב עמו. קודם לא היה בן אדם אז למי הוא ייטיב?

תלמיד: למלאכים.

האדמו"ר: המלאכים הם גם כן חלק מהנבראים.

תלמיד: אז שיטיב עימהם. למה דווקא אדם? האדמו"ר: כי הוא רוצה אדם. מה זה אדם? אדם הוא מורכב מבהמה וממלאך. "התאוה לו להיות לו דירה בתחתונים" הוא רוצה שמתוך החומר, בתוך החושך, בתוך הרשעות שיש אנחנו נתגבר ונעבוד אותו.

מלאכים אין להם בחירה כל כך. אז הוא רצה דווקא בן אדם. בשביל שיהיה בן אדם שיעבוד אותו ויהיה לו בחירה בין טוב לרע, הוא צריך גם לברוא רע לא? חייב. אז לצורך זה יש את כל המציאות הזו.

תורת הקבלה, תורת האמת, מסבירה לנו איך הוא ברא את העולם ואיתם הוא מנהיג את העולם. ומה הוא רוצה מהנבראים ומה הנבראים צריכים לעשות. זה כל הסיפור.

טוב, אי אפשר להבין את הכל ביום אחד. קודם כל נבין מה שכתוב פה זה גם טוב. בסדר? אתה רוצה שנחזור על זה?

הכלי והאור, הרשימו, לעומת האור עצמו, זה עוביות, אז הרשימו הופך להיות הכלי והקו שהוא ישירות מאור אין סוף הופך להיות האור. זה כמו גוף ונשמה ולכן אנחנו גם כן מורכבים מגוף ונשמה.

בקשר למה שאתה שאלת, משל ונמשל, יש על זה מחלוקת בין המקובלים האם זה משל או שזה בכלל לא משל זו המציאות כמו שהוא יש על זה מחלוקת, לא הבינו כנראה את זה בדיוק, בדיוק את העניין וזה בעקבות הגר"א שהתחיל להגיד שהרמח"ל הבין את הנמשל וכביכול אולי הרב חיים ויטאל לא הבין את הנמשל, מזה התחילו השאלות האלו על המשל והנמשל. האריז"ל לא הזכיר עניין של משל ונמשל.

בחינת העיגולים, בחינת היושר וסדר יציאתם

לקבל, מה שאומרים המקובלים. והרוח זה הרצון להשפיע. זה הזכר. תמיד כשיש כלי, הכלי זה בחינת הגוף. האור זה בחינת הנשמה, יש אור פנימי ותמיד יש אור מקיף שלא נכנס לתוך הכלי. וכך גם באדם וגם בעולמות העליונים. יש גם כלי פנימי וכלי חיצון.

עיגולים זה בחינת נפש. כשאדם נולד הוא מקבל נפש, נפש דנפש הדרגה הכי נמוכה של הנפש. אם הוא מתקן מקבל רוח דנפש, מתקן עוד, נשמה דנפש, חיה ויחידה אחר כך נפש דרוח. רוח דרוח וכך הלאה עד רום המעלות, תלוי בתיקון של האדם בתורה ומצוות ומעשים טובים.

אז גם בבריאת העולמות קודם נברא הנפש, אחר כך הרוח. הנפש זה גם בחינת הרצון

עיגולים ויושר שהם בחינת נפש ורוח דא"ק

הרוח מתקן את הנפש, הנפש מלביש את הרוח, הנפש כלפי הרוח זה כלי בעצם כמו שהרוח כלפי הנשמה הוא כלי. עכשיו קודם צריך שיהיה הנפש, אם אין נפש אין כלים. בן אדם כדי שיחיה צריך שיהיה לו לפחות נפש דנפש, אם אין לו גם את זה הוא מת, אז גם העולמות כדי שיתקיימו צריך שיהיה בחינת נפש, בחינת נפש דעיגולים לא תלויה במעשי האדם.

10 ספירות דעיגולים האלה לא קשורים למה שאדם יעשה לא קשורים לבחירה של האדם רק המערכת של יושר של א"ק דיושר זה קשור לעולם הזה ולמה שאנחנו מתקנים או להפך מקלקלים, ככה זה המערכת שמגיבה ולכן ברוב הכתבים של האר"י לא מדברים על ספירות דעיגולים כמעט כי אין להם עניין אתנו זה סטאטי.

בעניין של העיגולים אומר הרמח"ל שאין הבחן מדרגות. עיגול אין בו הבחן מצד מדרגות זה עיגול, אבל דמות אדם ראש תוך סוף, יש למעלה, יש למטה, יש ימין, יש שמאל, קדימה אחורה, יש גם דרגות שונות זה הסיפור. והוא אומר שכלי, כל כלי, כלי גשמי, וודאי כלי רוחני, נניח זה כלי, יש בו פנימיות, יש בו חיצוניות. מה שנמצא בפנים, האור שנמצא בפנים זה נקרא אור פנימי. האור שלא נמצא בפנים נקרא אור מקיף. זה קיים גם בכלים דעיגולים וגם בכלים דיושר, זה מושגים יסודיים שחשוב כדי להבין את החכמה אחר כך. עד כאן זה ברור? הלאה.

אמרנו שקודם שעלה ברצונו הפשוט יתברך לברוא את העולמות, צמצם את אור אין סוף מהנקודה האמצעית לצדדים ונוצר חלל פנוי. האור הסתלק ונשאר חלל פנוי מהאור רק היה בפנים רשימו של האור.

אח"כ הכניס קו של אור אין סוף בתוך החלל והאור בו ואור אין סוף מקיף מהצדדים. בהתחברות של הקו עם הרשימו נבראו 10 ספירות דעיגולים עיגול בתוך עיגול בתוך עיגול, כמו גלדי בצל. העיגול הפנימי זה העולם הגשמי, ככל שהעיגולים יותר חיצוניים ומתקרבים לקצה הפנימי של החלל זה יותר רוחניות, זה יותר קרוב לאין סוף.

אח"כ השם יתברך סביב הקו ברא עשר ספירות דיושר, ראש תוך סוף, קו ימין קו שמאל, קו אמצעי, פנים ואחור - בדמות האדם, ככה זה נקרא. לא שיש שמה אדם אבל שמה השורשים של המציאות של העולם הזה ולכן זה נקרא בדמות אדם ומא"ק (ומאדם קדמון) הזה יצאו ממנו כל מיני אורות והארות מהחוששים שלו - מהאוזניים מהעיניים, מהנחיריים, מהפה. ומהאורות האלו נבראו כל העולמות עד העולם הזה שאנחנו נמצאים בו בתהליכים ארוכים שלא נעמוד עליהם כרגע על רגל אחת.

קודם נבראו 10 ספירות דעיגולים ואח"כ 10 ספירות דיושר וזה למה? שעגיגולים זה בחינת נפש ויושר זה בחינת רוח אז קודם הנפש ואח"כ הרוח. הנפש יוצאת קודם,

סדר ארבעה אותיות שם הוי"ה

אומרים "שמע ישראל השם אלוקינו השם אחד" אנחנו מייחדים את השם שאם זה מהו"ה זה בחינת רחמים, אם זה אלקינו, בחינת מלכות, בחינת דין השם אחד, כל מה שיש בבריאה כל מה שיש בכל העולמות הכל מהשם יתברך.

לא נגיד שיש רשות אחת שהיא טובה ורשות אחת שהוא רעה חס וחלילה, יש את הקדוש ברוך יתברך שמו והוא גם בורא ומנהל את הרע, והרע החלק החשוב זה שליח של השם. זו לא רשות בפני עצמה. יש רק בורא אחד. זה העניין של היחוד של השם יתברך.

אדם קדמון והזיו שלו

הסבר נוסף על אותו עניין:

הרמח"ל מדבר שבעצם אחרי שהיה צמצום ונוצר החלל הפנוי ונבראו עשר ספירות דעיגולים, באו אח"כ עשר ספירות דיושר בחינת א"ק - אדם קדמון.

לא"ק הזה יש ראש תוך סוף, פנים ואחור, ימין, שמאל, קו אמצעי וכל המציאות מה שיש לנו וכל העולמות זה רק ההנהגה של א"ק אין משהו אחר. בתוך החלל הזה יש רק את א"ק, א"ק, א"ק הוא המנהיג את הכל.

כמוכן שהוא הארה מהשם יתברך, שהוא (א"ק) פרצוף שלם שהוא בעל תר"ג אברים ודרכו נבראו כל העולמות מהארות שיצאו מהחושים שלו. הוא אומר שהארות והזהר שיצאו מהחושים שלו זה לא דבר נפרד מא"ק אלא זה מה שמתגלה ממנו וזה הדבר היחידי שאנחנו, יש לנו בו השגה, כי זה קשור לעולמות שלנו ומה שיש בפנימיות א"ק אין לנו השגה בו כלל וכל זה הולך לפי סדר שם הוי"ה ברוך הוא.

הוא מנהיג את הא"ק הזה ודרכו יש את כל הארות וכל העניינים ואנשים שלא רגילים למושגים של הקבלה צריכים להבין שהשם יתברך הוא מלך מלכי המלכים וכמו כל מלך יש לו פקידים ושיש לו שליחים ויש לו מהלכים ויש לו ספירות ויש לו פרצופים.

כל מיני דברים שבאים להוציא את ההנהגה שלו מהכח אל הפועל ומה שלומדים בקבלה זה כל העניינים האלה, אם השם יתברך ברא את העולמות ואם הוא מנהיג אותם ואם

זה דבר חשוב מאוד. כל הכינויים והשמות של השם יתברך משתלשלים מהשם י-ה-ו-ה, זה שם ההויה, זה השם הבסיסי מזה יוצא הכל.

באותיות של שם הוי"ה רואים את חמשת הפרצופים, רואים את העשר הספירות או 4 ספירות - אם עושים מתפארת ספירה אחת, וככה זה בכל עולם וככה זה בארבע עולמות של התיקון, הכל סובב סביב השם הזה, י-ה-ו-ה.

בשם ההוי"ה אנחנו רואים שיש חסד דין ורחמים והכל זה אחד, בשביל זה אנחנו

יש הבדל בין השפה של הרב חיים ויטאל לעומת השפה של הרמח"ל, כל אחד יש לו את השפה שלו. הרמח"ל, הדבר הגדול שהוא עושה הוא נותן לנו כללים, ראיה כוללת ורחבה ומנתח את החכמה בצורה מדהימה של ראיה עם פרספקטיבה כמו שצריך לפעמים.

אצל המחבר, אצל האר"י הוא מערבב כלל עם פרט והרבה מאוד פרטים ובסוף אדם נכנס לאיזה דרוש ולא קושר את הדרוש הזה עם הדרוש הקודם והדרוש הבא אחריו, אין לו תמונה כוללת מרוב פרטים שיש שמה. והרמח"ל מביא תמונה כוללת, פתאום הוא מאיר לך בדבר אחד - הנה הגדרה כמו שאמר הרמח"ל, זה יפה מאוד, זה האמת, כי באמת בתוך החלל השם ברא את א"ק וכל השאר זה הארות מא"ק שיצאו בלבושים של א"ק והשפעות של א"ק שיוצאים על הארות האלה וזה מה יש. על הארות הפנימיות של א"ק אין לנו השגה.

אנחנו לא מדברים על האור הפנימי שבתוך א"ק (אדם קדמון) אלא רק אל הארות שיצאו החוצה, בסדר, אז מה שאנחנו משיגים זה לא הפנימיות של א"ק (אדם קדמון) רק הארה ממנו. מכל הארות, אנחנו בסך הכל איזה הארה בעלמא מא"ק, כל המציאות כולה, ואנחנו לוקחים את עצמנו ברצינות, בסך הכל הארה קטנה אבל לנו זה חשוב לאגו שלנו.

הפקידים שלו עושים דברו, ולכן ששומעים כל מיני שמות וכל מיני תיאורים, לא צריכים להיבהל. צריכים להבין שזה הכל מאיתו יתברך וזה דרך המלך שיהיה לו פמליה שמוציאה מהכח אל הפועל את ההנהגה שלו יתברך.

אדם קדמון כשורש ההנהגה הפרטית והכללית

אין שמה רגלים אין שמה ידיים כי זה דברים גשמיים ואין שמה גשמיות, זה רוחני. אבל יש בחינת יד ימין שזה חסד בהנהגה, יש בחינת יד שמאל זה דין ויש בחינת הראש זה התכנון והמחשבה העליונה ויש בחינת הגוף זה בחינת המידות והרגשות, יש בחינת הרגלים זה בחינת העשייה המעשים, אז כל מה שיש לנו פה בגוף שלנו בצורה גשמית יש לו שורש רוחני למעלה, ושמה למעלה אין שום דבר גשמי חס וחלילה רק דברים רוחניים. וכל מה שצריך בשביל תיקון העולם הזה כדי שבסוף 6000 שנות תיקון אנחנו נוכל לקבל את השכר הנצחי שזה ההטבה שהשם יתברך מטיב לנו, וכל זה הוא תכנון מראש, וכל זה כלול בא"ק (באדם קדמון) והתחלת כל העניינים בשביל הבחירה שלנו ועד קבלת השכר לעתיד לבא בחלקים העליונים של א"ק (אדם קדמון), זה כבר מעל הזמן. הראש שלו, ההארות של ע"ב וס"ג הם קבלת השכר לעתיד לבוא. תלמיד: אז למה הוא לא ברא אותנו שלמים, שלא היה צריך את התיקון? האדמו"ר: כדי לזכות אותנו שאנחנו נוכל לתקן, שנוכל לקבל את השפע לעתיד לבא בזכות עבודתנו ולא במתנת חינם, לא בצדקה. אם היינו שלמים היינו כמו המלאכים לא היה לנו שום זכות מיוחדת, הוא ברא אותנו פגומים ועם יצר הרע כדי שנתגבר עליו בזכות התגברותנו יהיה לנו חלק בעולם הבא וזה עושה לנו נחת רוח וגם לו עושה נחת רוח וגם "התאוה לו יתברך להיות לו דירה בתחתונים". זאת אומרת שהוא רצה דווקא בריות בתוך החומר, בתוך הגוף, בתוך העולם הזה החשוך שרובו רע ומפה שאנחנו נעבוד אותו ונבחר בטוב. זה דווקא העניין, במכוון ככה הוא עשה.

זה מאוד מאוד מעניין, ויש בזה סודות עמוקים. "מבשרי אחזה אלוך" כמו שאנחנו יודעים היום על פי המדע שבכל תא של האדם יש אינפורמציה על כל הגוף, על כל העניין ולנו אין כל כך מודעות על כל תא ותא, מה יש לנו מודעות?

אנחנו חיים בתוך גוף והגוף מתפקד גם אם נרצה וגם אם לא נרצה הוא מתפקד אין לנו, לא שליטה בו כל כך ולא מודעות בו כל כך, זה פלא פלאים. ככה כל היקום כולו וכל העולמות כולם הם בחינת הא"ק (אדם קדמון) הזה, הכל זה העניין של א"ק בלבד. השם יתברך ברא את כל העולמות ועשה את הצמצום ועשה את א"ק ועשה את כל מה שיש רק לצורך אחד והוא רצה להטיב לנבראיו. על זה הולך הכל גם הקושי וגם המוות וגם המחלות וגם הצרות וגם המלחמות וכל מה שיש בכל המציאות מתחילתה ועד סופה, זה להכשיר את האדם ואת העולם כולו לקבל את ההטבה הנצחית, כמו שאבא מחנך את הבן שלו, לפעמים מחייך לפעמים גם נותן לו פאצ' אבל בסך הכל זה לטובת הבן, ככה הוא השם יתברך מנהיג את הכל בשביל להיטיב לנו. אתמול אמרנו שיש בא"ק תרי"ג אברים כמו שיש תרי"ג מצוות ולכן כתוב שהשם יתברך הסתכל בתורה וברא את העולם ולכן גם לנו יש תרי"ג אברים בהתאם לתרי"ג המצוות. אין משהו אחר, יש רק את א"ק והנהגה של א"ק וכל ההנהגות שיוצאות ממנו זה מה יש, זה כל הסיפור. יש כח עוד קצת?

הסבר נוסף על אותו עניין:

מטרת הבריאה זה להטיב לנבראים והיות שאנחנו נבראים בצלם אז סוד צורת האדם פה בעולם הזה, הגוף שיש לו ראש, יש לו ידיים, יש לו רגליים, יש לו פנים, יש לו אחר, כל זה זה לפי ההנהגה למעלה כאשר למעלה. בעולם הרוחני א"ק (אדם קדמון)

אדם קדמון כשורש לעניין הנשמה והגוף

צמצם את אור אין סוף ברוך הוא וזה כבר חושך. אמנם נשאר הרשימו אבל זה חושך, זה הפסד, זה התחלה של העניין של החסרון וההסתר פנים.

והארת פנים זה הקו שנכנס בפנים, החיבור של הקו עם הרשימו זה ההתחברות שגורמת בסוף להתחבר הנשמה עם הגוף וזה גם בהנהגה הפרטית והכללית. ככה זה נעשה בהשפעת כל ההשפעות ויש זמנים שיש הנהגות של גילוי פנים יותר והגוף, הכלי מתבטל יותר ויש ההפך, שמגבירים, ע"י עבודה לא נכונה אנחנו מגבירים את הרצון לקבל את הכלי, את הרצון לקבל לעצמו ואז יש חושך והכלי שולט יותר.

הנהגות משתנות ככה וככה ומי שמתעמק יכול להקיש גם כן לעניין הולדת התינוק בחינת הקו והחיבור עם הרשימו. ככה יש את ההשפעה בתוך הרחם שיוצא התינוק והמבין יבין הכל לפי מה שיש בעולמות העליונים. נשאיר קצת למחר?

עכשיו נסכם, זה מספר הכללים של הרמח"ל, זה ספר חשוב מאוד. יש שתי מידות בהנהגה - הסתר פנים וגילוי פנים וגם לאדם יש את הגוף והנשמה שלו. הגוף, השורש שלו בהסתר פנים, הנשמה בגילוי פנים. הגוף הוא תוצאה של הרשימו של האור שנשאר בחלל הפנוי, הנשמה התוצאה של הקו החיבור בין הקו לרשימו. זה החיבור של הנשמה עם הגוף.

אז בהתחלה יש את החסרונות שבאים ע"י הצמצום, אח"כ יש את ההשתלמויות שבאים ע"י הארת הקו בתוך החלל.

הסבר נוסף באותו עניין:

האדם מורכב מגוף ונפש, כלי ואור בתוכו. אנחנו המוצר המוגמר, השורה התחתונה של הבריאה. אבל יש לזה שורש רוחני גבוה למעלה שזה ההתחברות של הקו עם הרשימו, הרשימו זה האור, שנשאר הרושם של האור, שנשאר בחלל והקו זה מה שנכנס בתוכו להאיר ולתקן. עכשיו, כל החושך וכל ההסתר פנים בא מהסתלקות האור, הרי הוא

חיבור קו א"ס ב"ה והרשימו הנעשה בא"ק - הניסיונות

זה מצד הענווה ויראת שמים שלא רוצים ליפול, ובכל זאת יש בחירה, אבל אנחנו רוצים שתהיה לנו בחירה קלה ולא קשה אבל צדיקים כמו דוד המלך רצו לעשות לו נחת רוח, רצו שיביא עליהם ניסיון ויתגברו על היצר הרע ואז יקדשו שם שמים. הנה אתה רואה, אתה יכול להתגאות בבן שלך שהעמדת אותו בניסיון והוא עמד בניסיון.

אפילו דוד המלך הסתבך בגלל זה אז מי אנחנו שאנחנו מבקש ניסיונות? אז אם השם כבר שולח ניסיונות אז 'בחרת בחיים' בודאי, אז מה נבחר בליפול? אבל לכתחילה אנחנו לא צריכים לחפש ניסיונות.

תלמיד: למה כתוב מצד אחד 'ובחרת בחיים' וצריך שיהיו ניסיונות ומצד שני אנחנו מבקשים כל בוקר 'ואל תביאני לידי ניסיון' איד זה מסתדר ביחד?

האדמו"ר: אין שום בעיה עם זה 'אל תביאני לידי ניסיון' כי אדם צריך לא להכניס את עצמו לידי ניסיון וכבר ראינו שדוד המלך אמר לשם נסני ואח"כ הוא נפל בגלל זה.

האבות לא ביקשו ניסיונות והשם עשה להם ניסיונות והם עמדו בניסיונות. דוד המלך ביקש שהשם ינסה אותו והשם אמר לו שהוא יפול והוא נפל בעניין הזה, אז בשביל זה אנחנו מבקשים שלא יביא אותנו "לא לידי ניסיון ולא לידי ביזיון" כי מי אנחנו שנעמוד בניסיונות.

עולם האצילות הראשון והשני

נוסחה איך מתקנים את העולם, לא כל אחד יבוא וימציא מה טוב, מה רע - הכל כתוב בתורה והכל הוא לתיקון העולמות, כפי מה שהשם יתברך קבע.

ולזה צריך שיהיה מסולק האור הראשון ולכן היה שבירת הכלים.

לפי המעשים של האדם ככה האור שהוא זוכה. מעשים יותר טובים השם יתגלה אליו, מעשים פחות טובים, השם יסתיר פניו, ככה בפרט, ככה בכלל, ככה בדור.

גם אנשים אומרים, שהשם יתגלה אז נאמין בו, שהשם יתגלה אין בחירה מה יש להאמין בו? כבר רואים אותו, כבר מרגישים אותו, אין בזה שום כלום. כל העבודה זה דווקא שהוא בהסתיר פנים, בזמן הניסיון, בזמן הניסיון אז האדם נבחן, לא בזמן שאין לו ניסיון.

תדעו לכם שהרמח"ל גילה דברים מדהימים, שלא זכינו לא לפניו ולא לאחריו לגילויים כאלה נפלאים בחכמה הסברים עמוקים.

פה הוא קצת מתחיל להיכנס. מה קרה אחרי שנברא א"ק (אדם קדמון) הזה ולפני שנברא עולם התיקון, מתחיל להסביר את התהליך של התפשטות אורות מהנקבים של א"ק (אדם קדמון) ומה זה עשה. אז הוא אומר:

מה זה עולם הנקודים - זה בחינת האור, שיוצא מהעיניים של א"ק (אדם קדמון) יצאו עשר ספירות דס"ג, אמרנו מה זה ס"ג? ס"ג זה דרגה של שם ההויה, הדרגה השניה במעלתה. הדרגה הראשונה, מה אמרנו? - ע"ב ס"ג מ"ה וב"ן הסברנו את זה לפני שתי שיעורים, ע"ב - זה מילוי של יודין (ע"ב - יוד הי ויו הי), ס"ג - זה מילוי יודין אבל ב-ו' יש א' (ס"ג - יוד הי וַאוּ הי). זה כל ההבדל בין ס"ג לבין ע"ב, מ"ה זה מילוי של אלפין (מ"ה - יוד הא ואו הא) וב"ן זה מילוי מ"ה שאנחנו קוראים לזה כפול, פעמיים ה', פעמיים ו', (ב"ן - יוד, הה, וו, הה) עם יוד במילוי יוד, כל ההנהגה כל השינויים בהנהגה תלוי באיזה שם באיזה מילוי שולט, אם זה ע"ב זה חכמה זה רחמים אין סופים וכו'.

ככל שיווד מע"ב לב"ן ככה ההנהגה יותר גשמית יותר דין, יותר צמצום, יותר גילוי,

אנחנו עוסקים פה באצילות ראשון ואצילות שני. הרע יצא מהכח אל הפועל בשבירת הכלים, שמה מתחיל הרע בפועל.

אז אמרנו שאצילות ראשון זה טרם יצא הרע וטרם נשברו הכלים, כאשר עדיין עוד שרו האורות בכלים וזה לעתיד לבוא, זה דרגה מאוד גבוהה, אבל זה טרם הזמן וזה לא לצורך הבחירה ולכן היה צריך שיהיה שבירת הכלים. זה מכוון משמיים כדי שיווצר הרע, כדי שתיווצר אפשרות של בחירה ותיקון, הכל מכוון משמיים.

זה שלבים של ההנהגה מהכח אל הפועל. כדי להביא אותנו לעולם הזה, שיש פה בחירה, בין טוב לרע, צריך שנוכל לתקן, כדי שנקבל את השפע לעתיד לבוא בזכות עבודתנו ולא כמתנת חינם, כדי שלא יהיה לנו בושת פנים.

עוד פעם, היתה הנהגה הראשונה של עולם האצילות לפני שבירת הכלים. באצילות השני - בעולם התיקון מה שניקרא, יש ארבע עולמות אצילות, בריאה, יצירה, עשייה. קיום מידת האור שיש בעולמות האלה תלויה בעבודת האדם.

אנחנו ילדים טובים, עובדים את השם, תורה ומצוות ומעשים טובים - האור מתרבה ויש גילוי אלוהי ויש המתקת דינים ויש הרווחה בעולם וטוב למוטב לפרט וטוב לכלל ויש גילוי שכינה. אם עושים להפך אז להפך, ההנהגה הזו של שכר ועונש מושרשת בעולם התיקון וזה תלוי בעבודת האדם לכן זה כל כך חשוב כל יהודי ויהודיה, שיעבדו את השם ויתעוררו ויעשו מה שצריך זה יביא לתיקון העולם.

לא סוציאליזם ולא קומוניזם ולא הומניזם ולא כלום, רק מה שמתקן את העולם זה: תורה, מצוות ומעשים טובים. זה מתקן את כל העולמות, זה גורם לכך, שיהיה צדק גלוי ושהשם יתברך יתגלה בעולם וינהיג את העולם ברחמים ואין שום פטנט אחר, שום שינויים, שום המצאות, שום חדש. אין חדש תחת השמש.

יש מערכת אחת, שיכולה לתקן את העולם, לכן כתוב לתקן עולם במלכות ש-ד-י. יש

כך רוב האנשים זכו רק לנפש דנפש, לא יותר כך אומר האריז"ל זה המצב שלנו. אז צריך שיהיה לפחות נפש דנפש באדם, דרגה הכי נמוכה, ברגע שהנפש מסתלקת מה קורה לאדם? לא נשאר גם בשר, מתפורר הכלי, לא נשאר כלום, זה מוות, זה הסתלקות האור, הפרדה של האור מהכלי, זה בחינת מוות, האור עולה למקום שלו, והכלי יורד, נכון, אז זה מה שקרה בדומה בשבירת הכלים, האורות העליונים, אם בן אדם למשל יש לו נפש, רוח, נשמה והוא עושה איזה חטא קטן, לא עלינו, מה יסתלק נפש?

הנשמה מסתלקת ואחר כך יסתלק הרוח ואחר כך הנפש אם הוא ממשיך לעשות צרות, נשאר רק הנפש דנפש, המינימום, לפעמים גם זה לא, השם יכול להעניש אותו ולהרוג אותו לגמרי, לא עלינו ולכן הצדיקים העליונים חשים בהסתלקות האורות אצלם יש איזה הרהור לא טוב, יש איזה משהו שעשו לא בדיוק - מסתלק האור.

עושים ישר תשובה, לפני שעשו חטא חס ושלוש, משהו קטנצ'יק, לא הכי מדוקדק, לא יודע אמרו איזה מילה לא במקום, לא בכוונה, חשבו איזה מחשבה לא טובה, לא האמינו בדרגה שהיו צריכים להאמין - כבר מרגישים הסתלקות האור.

עכשיו צריכים לעשות תשובה ואז האורות חוזרים, ואז האורות חוזרים! האדם הרגיל הוא כל הזמן בחושך, אז מה הוא יודע מה זה אור? מה זה הסתלקות האור? לא מרגיש כלום, אבל זה הסיפור.

לפני סילוק האורות היתה השליטה בהם בדרגה דס"ג היינו בדרגה גבוהה לא? ס"ג הנהיג אבל אחר סילוק האורות נשארה השליטה לכלים, ב"ן אמרנו שזה בחינת נפש, אם השם יתברך רצה להחריב את העולמות, חס ושלוש, לא היה משאיר שום אורות, לא נפש ולא נפש דנפש ולא ב"ן ולא כלום.

אז הוא רצה שיתקיים העולם כדי לתקן אותו הוא לקח ובירר את הניצוצות מהכלים השבורים וברא את האדם הראשון, שהיה לו קומה, שיעור קומת ארבע עולמות: אצילות, בריאה, יצירה, עשיה שהוא יתקן את מה

גם בסדר עשר ספירות דס"ג, שיצאו מהעיניים דא"ק (אדם קדמון), עשר ספירות שיצאו מהעיניים, זאת אומרת הארה שיצאה בחינת עשר ספירות, הרי ספירות יש להם אורות וכלים, הכלים נשברו והאורות נסתלקו למעלה בחזרה, כדי שלא תהיה יניקה, נכון? אמרנו מקודם?

האורות נגנזו, נשארו הכלים שלהם בבחינת ב"ן, בחינת ב"ן זה הויה הכי נמוך, זה בחינת נפש. השם הזה צריך להתבשם, צריך לקבל תיקון על ידי שם מ"ה, שזה השם הקודם לו, גילוי הקודם, כי העליון מאיר ומתקן את התחתון, לא ככה?

אז אם יצאו עשר ספירות דב"ן, שזה הבחינה היותר נמוכה והיתה שבירת הכלים והאורות נגנזו והכלים ירדו, אז מי יתקן את זה בחינת מ"ה, צודק? יש ברירה אחרת? אין ברירה אחרת.

הכלים זה אותם הכלים, רק שיש פה שנוי באורות, כי מה קרה לאורות - הסתלקו למעלה, הכלים נשארו בחושך, לפני סילוק האורות היתה השליטה בהם בדרגה של ס"ג, שסודה שליטת האורות, שהיא שליטת היחוד.

זו הנהגה שמביאה את העולם לתיקון בכל מקרה מה שלמדנו אתמול זה בחינת ס"ג. ס"ג זה דרגה יותר גבוהה גם מ"ה וגם מב"ן כמעט הדרגה היותר גבוהה שיש, יש לנו - ע"ב, ס"ג, מ"ה וב"ן, אז לפני סילוק האורות, היתה השליטה בהם בדרגה דס"ג, זה מה שיצא מהעיניים של א"ק (אדם קדמון) עשר ספירות יצאו, אבל אחר סילוק האורות נשארה השליטה לכלים, לכלים יש בחינת עיבוי.

יש פה כלל שאתם לא יודעים שמביא האריז"ל, שמסתלק האור האלוקי מהכלי לא מסתלק החלק התחתון קודם, איזה חלק מסתלק קודם?

העליון יותר, נניח יש כמה אורות, בתוך הכלי הזך, האור היותר קרוב לשורש - הוא מסתלק ואחר כך זה שתחתיו וככה מסתלקים כלפי מעלה ונגנזים.

ובכלי אם מסתלק לגמרי האורות - הכלי מת, כמו האדם, אדם זה המתקן הוא הגוף, יש בו נפש, רוח, נשמה, נוסף חיה ויחידה,

עד שיבוא שם מ"ה ויתקן את זה, זה דרגה של רוח, דרגה יותר גבוהה, מדרגה של נפש של שם ב"ן. עד כאן.

שנישאר לתקן, הוא היה אמור לתקן את זה, אז היה צריך משהו, לא? איזה תקציב נשמת, איזה משהו, אז בחינת אצילות השני הזה העולם של עולם התיקון זה בחינת ב"ן

עולם האצילות הראשון והשני - עבודת השם

במצויאות זה לא פשוט צריך להילחם על מצווה קטנה על מעשה, כל דבר שאדם עושה במשך כל החיים כדי להגיע למצב שאדם עושה באמת לשם שמים.

זה מתי נבחן, שאדם עושה משהו לשם שמים? כאשר יש לו נזק בעניין הזה, כאשר קשה לו, נוח לו, נעים לו יותר לא לעשות, כאשר לא רואים אותו בחדרי חדרים ובינו לבין קונו, כאשר הדברים הולכים בקלות כל אחד אומר זה לשם שמים.

אבל כשזה צריך מסירות נפש ואין בזה דווקא איזה שכר מיד, או איזה שכר לעולם הבא, או איזה פניה, צריך לעבוד על הנקודה הזו כיון שבזמן שבירת הכלים לא היו ראויים ולכן האור הזה הסתלק אם הכלים היו ראויים היו יכולים לקבל אז את האור וגם אחר כך בזמן של חטא אדם הראשון, למה קרה מה שקרה?

כי לא היה מספיק תיקון ועד היום אומנם עם ישראל תיקן המון, בכל הדורות, גם על ידי סבל וגם על ידי מעשים טובים ותורה ומצוות ובכל זאת עדיין התיקון עוד לא הגיע. צריך להילחם מאוד מאוד, כדי שעל כל פנים עכשיו, אנחנו לקראת סוף התיקון, שכבר נעשה לו נחת רוח יתברך ואי אפשר לאכזב כבר, כבר אכזבנו כמה פעמים עכשיו צריך להיות בני אדם וכל זה צריך להיות מכוון לעשות לו נחת רוח, שלפעמים בן אדם גם נותנים הזדמנות משמים לאיזה משהו שבקדושה ופתאום הדבר הזה מסתלק ממנו. אחד המקובלים, זכותו יגן עלינו, סיפר שהיה לו התגלות של צדיק נסתר, שבא לגלות לו את החכמה ואיזה זמן הוא לא כ"כ העריך את זה, אולי הוא התגאה והרגיש איזה פניות, אחר כך, שהוא רצה למצוא את הרב, הוא לא מצא אותו, לפעמים נותנים לאדם הזדמנות ואחר כך הלך חלף לו וגמרנו, לך תבכה ולך תצעק.

אנחנו כאן ממשיכים בעניין עולם האצילות, דבר עמוק עמוק הרי אמרנו שיש אצילות ראשון ואצילות שני. אצילות ראשון לפני שבירת הכלים, אצילות שני עולם התיקון אחרי שבירת הכלים, אומנם נקראים אותו דבר מלשון להאציל - אצילות אבל הם לא באותו דרגה כי אצילות הראשון היה בדרגה דס"ג, אמרנו שיש עסמ"ב - ע"ב, ס"ג, מ"ה, וב"ן במיליון זה שמות ההויה לפי הדרגות, הכי גבוה ע"ב אחר כך ס"ג אחר כך מ"ה אחר כך ב"ן.

אז אצילות הראשון שזה בחינת עולם הנקודים שזה האורות שיצאו מא"ק (מאדם קדמון) דרך העיניים וזה גרם לשבירת הכלים כל זה היה בבחינת שם ס"ג, האור הסתלק כמו שאמרנו אתמול, שהאור מסתלק למעלה כדי שהקליפות לא ינקו ממנו.

אז האור הזה נגנז לעתיד לבוא כאשר נהיה מתוקנים אז נוכל לקבל את האור הגדול הנצחי והאמיתי והגלוי הכי גדול שיכול להיות, אבל כאן אנחנו מאז שבירת הכלים ועד סוף התיקון, אנחנו עדיין לא הוכחנו את עצמנו ראויים ומתאימים להיות כלים זכים לקבל את האור לשם שמים, לקבל על מנת להשפיע נחת רוח, כמה שזה קשה אנחנו יכולים לדעת מעצמנו "מבשרי אחזה אלוקה"

כמה מצוות אדם זוכה לעשות בחייו בלי נגיעות ובלי פניות, תגידו לי, הלוואי שנזכה, כמה זה נס, לרוב יש נגיעות, יש פניות או רוחניות או גשמיות או של גאווה או של כל מיני דברים או גלויות או נסתרות ודאי שכלפי שמים אין שום דבר שנסתר ושמה בודקים היטב בכל מעשה של האדם את כוונותיו ואת כוונות כוונותיו.

אז זה נשמע דבר פשוט כביכול, שאנחנו נהפוך להיות כלים מתוקנים, נקבל את האור הנצחי לשם שמים אבל איפה זה ואיפה המציאות?

גם אמר האריז"ל לרב חיים ויטאל, שנשמות רבי עקיבא ועוד נשמות עמדו מעליו, חפפו מעל ראשו להתעבר בו, לסייע אותו בעבודת השם, אבל הוא כעס, הרב חיים ויטאל כעס בביתו, אז הוא אמר לו 'תדע לך שהנשמות האלה הסתלקו ממך' ואחר כך לך תחזיר אותם, זה לא דבר פשוט.

לכן שאדם יש לו הזדמנות רוחנית, אם זוכה לרב צדיק, אם זוכה לספר, אם זוכה לכל דבר, לעשות משהו בקדושה, יעריך את זה מאוד מאוד, זה יכול להיות הזדמנות, שחולפת, שום דבר לא מובן מאליו, יש מנגנון מדויק בהנהגה, שמגיב היטב לכל מעשה של האדם, זה מה שנאמר בפשטות "מצווה גוררת מצווה ועברה גוררת עברה".

ואני אומר ככה, שמעשה לשם שמים, נכון הוא גורר להתפשטות האור, זה בחינת הזדמנות נוספת לאדם, התפשטות לאדם, התפשטות לכל העולם נס והתגלות ורחמים, נסיגה קטנה, טעות של האדם בהנהגה, טעות במעשה, טעות במחשבה - טראך זה חוזר אחורה, "השיב אחור ימינו" והדבר הזה התגובה היא מידית לאדם הפרטי ולכלל עם ישראל.

גם כן זה אנחנו לא כל כך מרגישים את העניין הזה של ההשגחה הכללית, לא תמיד מרגישים לא כולנו מרגישים על כל מאורע, שקורה כל יום בעם ישראל, הכל מדויק מלמעלה אם יוצאים למלחמה או לא יוצאים למלחמה, אם חלילה יש קורבנות או אין קורבנות, כל מה שקורא זו תגובה, זה סך הכל העבודה של כל היהודים ביחד, צריכים לדעת את זה, זה עניין של גניזת האור, זה לא דבר כל כך פשוט, זה דבר מאוד רציני.

בעניין כלי הז"ת, זה הז' תחתונות: כתר, חכמה, בינה, זה ג' ר' ראשונות והז"ת זה שבע הספירות התחתונות, למה אנחנו אומרים, שהכלים נפלו וכביכול יש התפשטות, כי יש עכשיו אור והאור יורד יותר למטה לכלים יותר תחתונים, מה שלא היה קודם עד לעולם העשיה.

אז למה לא נקרא לזה התפשטות של האור? למה אנחנו קוראים לזה נפילה, כי זאת היתה נפילה, זה לא התפשטות של האור,

האור האמיתי הרציני נגנז, והרי אמרנו אתמול שאצילות כולל בתוכו את כל מחשבת הבריאה מתחילתה ועד סופה: בריאה, יצירה, עשיה, הם מוציאים מהכח אל הפועל, אמרנו, שהעליון תמיד כולל את כל התחתון בתוכו, בפוטנציאל, והתחתון מוציא אותו מהכח אל הפועל, מה שצריך להוציא.

אז היינו אומרים, שזה התפשטות, שהרי הבריאה היא התפשטות של האצילות והיצירה היא התפשטות התפתחות נוספת ירידה נוספת, בבחינת התגלות של היצירה והעשיה של היצירה, זה פלא הדבר הזה, זה פלא פלאים, ראיתי אנשים שהיו במדרגה מסוימת מדרגה טובה ושרה עליהם אור והם אחר כך חטאו והאור הסתלק מהם אבל כלפי חוץ כמו בכל העניינים המשיכו לעשות לקיים תורה ומצוות ומעשים טובים ועסקו בתורה.

והאדם עצמו חושב את עצמו שהוא באותו דרגה כביכול זה לא נפילה, הנה קודם אמנם הייתי בדרגה אחרת אבל עכשיו אני גם כן מסתפק במה שיש לי, קודם הייתי פה, אני עכשיו גם בקדושה, גם עוסק בתורה ומצוות, זה לא אותו דבר.

זה נראה אותו דבר אבל האור האמיתי הסתלק למעלה, אדם ממשיך אחר כך במדרגות הנמוכות, זה טוב שהוא במדרגות של קדושה ולא של טומאה, אבל אין מה להשוות בכלל.

וזה מה שהרגישו כל התלמידים של כל גדולי ישראל שהרבנים שלהם הגדולים לא עלינו הסתלקו שהעולם נחשך לגמרי תלמידי האר"י תלמידי רבי נחמן כל התלמידים של הצדיקים הגדולים הרבי הלך הו הו זה לא אותו מדרגה זה לא הרגשה זה לא אותה התרוממות, זה לא אותו אור.

אומנם ממשיכים, מתפללים, לומדים, עושים מעשה, זה לא אותו דבר, דבר זה נכון זה כבר לא אותו הנהגה, ההנהגה האלוקית, שהיתה בדרגה יותר גבוהה הסתלקה למעלה, ונשאר מה שנשאר.

וזהו שאנו אומרים שנפלו, כי חסרה הבחינה הראשונה המעולה שבהם וירדו ממדרגת האצילות, לבריאה, יצירה, עשיה, וזה החלק

אבל אם הוא רוצה אוטו טוב בשביל להתגנדר שלא יקנה אוטו טוב, בשום אופן לא ככה בבית וככה בכל העניינים הגשמים תמיד שיהיה סיבה אמיתית של מצוות של קדושה שזה הבסיס לפעולה ואז זה שמור, זה לא מביא שבירת הכלים, למה? כי זה לקבל על מנת להשפיע זה מתוקן אולי זה לא מאה אחוז אולי זה שמונים אולי זה עשרים זה לא משנה אדם הוא יכול לרמות רק את עצמו את השם הוא לא יכול לרמות אבל לפחות יש לו כוונה, ש"מלא לשמה יבוא לשמה", הוא אומר האוטו הזה זה לא רק יהיה בשביל ללכת לטייל או ללכת לאיזה מקומות נעשה עם זה מצוות או-קי אז זה יהיה שמור זה דבר חשוב לדעת. צריך גם כן לקחת בחשבון ולדעת שהזמן של האדם זה דבר יקר מאוד הזמן כל דקה כל שניה מה שהוא עושה בחיים שלו זה הלך ואיננו צריך לנצל את הזמן לעשות את התיקון, מה שנספיק נספיק, צריך מסירות נפש חבל על כל שניה, כיון שהעניין של התיקון זה רק בעולם הזה, זה רק במשך מאה עשרים שנה, שאדם חי אם הוא זוכה זה ההזדמנות שלו אחר כך נגמר, נסגר. עולם הנקודים מה זה? עולם שנברא מהאורות שיצאו מהעניינים של א"ק (אדם קדמון) זה מה שאמרנו בעולם הנקודים שמה היתה השבירה, אנחנו עוד לא הסברנו את זה אבל בהמשך נגיע. עוד פעם, למה נגנז? זה לא עונש, פשוט שמירה - כיוון שלא היו ראויים לקבל כי אם היו מקבלים אוי ואבוי היו מחריבים עוד יותר אז לעתיד לבוא שהכלים יהיו מתוקנים יוכלו לקבל אז יקבלו את האורות מה שצריך. עולם הנקודים, שיצאו מהעניינים של א"ק (אדם קדמון) היו בבחינת ס"ג מדרגה ס"ג זה המדרגה השניה ע"ב, ס"ג, מ"ה וב"ן. וכאשר נעלם האצילות שבהם אז ירדו במדרגתם ונשארו הכלים במדרגת ב"ן, ב"ן זה המדרגה הכי תחתונה בחינת נפש בלבד, אבל לעתיד לבוא יתקנו הדברים ויחזרו לעולמות כמקודם, כקודם השבירה ואז יחזרו למדרגת ס"ג כבראשונה ואז יתגלה זה האור שהיה גנוז.

המעולה נתעלם לפעמים דא"ק (אדם קדמון). זאת אומרת אם אנחנו רואים שאור האצילות הסתלק, לאיפה יסתלק עולם האצילות למדרגה הגבוהה ממנה, בחינת א"ק (אדם קדמון), נכון? זה נכנס ממלכות דא"ק ולמעלה. ובאמת זהו סוד האור שנברא ביום הראשון שגנזו הקב"ה לצדיקים לעתיד לבוא וכמו שאמרתי. העניין הזה אנחנו יכולים לחוש אותו היטב בירידת הדורות במשך הדורות אז אנחנו רואים איזה הבדל ווי ווי ווי. "אם הם כמלאכים, אנחנו כבני אדם. אם הם כבני אדם, אנחנו כחמורים". זאת אומרת אם מסתכלים על פרספקטיבה של כל הדורות אז באמת יכולים לחוש שהיו פה ענקי עולם והם הסתלקו ואנחנו מה אנחנו אפס כלום, ככה זה בחינת האצילות הראשון, שהסתלק בשביל בריאה, יצירה, עשייה, כל הכבוד אבל זה לא אותו דרגה, זה דרגה נמוכה. זה היה כמו שלהבדיל, כן, אומרים אדם מושך מהבנק, מושך כסף, מושך כסף ואחר כך פתאום פושט את הרגל - טראך לא נשאר מהעסק שלו שום דבר. זה בחינת שבירת הכלים מושכים שפע - "אני אמלוק, אני אמלוק", 'אני רוצה, אני רוצה' - "כמה אתה רוצה תיקח" מה אמרו אז בבורסה? אתה רוצה לקנות מניות? תיקח, קח הלוואות. לקחו הלוואות, לקחו הלוואות. זה בחינת שבירת הכלים אותו דבר. איך ניתן מציאות לקליפות? ניתן להם למשוך, כמה שהם רוצים, אבל אם אין זכות מה אתה לוקח אל תיקח אין לך זכות אתה רוצה לקחת על מנת להשפיע תיקח, כמה שאתה רוצה, אתה רוצה בשביל עצמך, אל תיקח כלום לא כדאי ולכן יש כלל הרבה אנשים שואלים לקנות בית לעבור לבית יותר גדול לעשות כל מיני עניינים, אם אדם רוצה לא ליפול בחיים ולא להסתבך, כל דבר גשמי שהוא עושה שיהיה לו בסיס רוחני שיהיה לו מטרה רוחנית. אם יש לו מטרה רוחנית הוא רוצה אוטו אבל כדי שיוכל להסיע תלמידי חכמים או לעשות חסד או ללכת לבית כנסת שיקנה אוטו טוב למה לא?

סדר בריאת העולמות באמצעות א"ק

אנחנו נבחר במה נתמודד צריך להתמודד צריך לתקן צריך להתגבר בשביל זה צריך את הרע.

לכן אומרים חז"ל שהיצר הטוב הוא טוב, והיצר הרע הוא טוב מאוד, ואנחנו רואים שהוא לא כל כך טוב בכלל והוא בא להרוג אותנו כל הזמן, אבל בסופו של חשבון נראה שהוא טוב מאוד ושבזכות היצר הרע יש בחירה בזכות הבחירה יש התגברות ובזכות ההתגברות יש עולם הבא אדם מקבל את השכר שלו בזכות ולא כמתנת חיים אז בסופו של חשבון רואים שגם הרע היה לו מטרה טובה בשה"כ אם כי באותו זמן אנחנו פה מסתכלים על הרע כרע לא כטוב.

הז"ת של כל הפרצופים נשברו עכשיו פה יש כלל חשוב מאוד שהתיקון היה בהדרגה אנחנו היהודים אין לנו סבלנות אנחנו רוצים משיח אתמול לא משיח עכשיו אבל "כל מה שהשם עושה, עושה לטובה"

כל 6000 שנות התיקון כמה שזה כבד והגלות כמה שזה מר בסופו של דבר נראה שזה לטובה כיון שכל מטרת העונש וכל מטרת הגלות וכל מטרת ה 6000 שנות התיקון זה שהאורות ירדו בהדרגה מה זה תיקון?

שהאורות במקום שירדו במכה והכלים נשברים האורות ירדו בהדרגה ויהיה לנו כלים ויהיה לנו זמן להכין כלים לקבל את האור לקבל את השפע בשביל זה יש את העולם הזה עם כל התורה ומצוות שצריך לעשות ולכן תמיד תיקון זה בהדרגה מה שבה במכה זה סכנה, צריך לבדוק, אדם צריך לבדוק.

באמת עשו מחקר וראו שרוב האנשים שזכו בפיס בארץ ובחז"ל התמוטטו או התאבדו או השתגעו החיים לא היו טובים כי פתאום קיבלו שפע גשמי כזה בלי כלים זה מביא שבירת הכלים אבל אם אדם עמל על הרכוש שלו ועל כל העניינים שלו בגשמיות קל וחומר ברוחניות, אז לאט לאט הוא בונה את העניינים וזה תיקון זה לא מביא שבירה אז גם התיקון שנעשה בידי שמים של הכלים השבורים בעולם התהו נעשה בהדרגתיות לא הכל במכה הכל בהדרגתיות.

בהתחלה יצאו עשר ספירות, עשר נקודות מהעניינים של א"ק בדרגה של ס"ג בחינת אורות דנקודים, עשר ספירות אחת מתחת לשניה.

לא היו פרצופים, לא היו קוים, לא היה שיתוף פעולה, לא היה כלום. כל אחד משך אור לעצמו. אמר: "אני אמלוק, אני אמלוק" הדבר הזה, השאפתנות, כמו שאומרים היום זה גרם לשבירת הכלים, כאשר מושכים שפע לא לשם שמים זאת אומרת לא על מנת להשפיע נחת רוח לבורא יתברך אלא מושכים שפע בצורה אגואיסטית זה מביא שבירת הכלים. זה נאמר עוד בעולם התהו, בעולם הנקודים, וזה גם אצלנו בעולם הזה.

זה הסוד שכל האימפריות לא החזיקו מעמד גדלו, גדלו, שהם היו בשיא פריחתן נשברו זה גם סוד חורבן בית ראשון ובית שני משכו שפע בלי זכות וזה הביא חורבן, יש ג"ר ויש ז"ת ביחד? עשרה - ג"ר זה ג' ראשונות, ז"ת זה ז' תחתונות ביחד: עשרה.

בהתחלה בעולם התהו היתה השבירה בספירות התחתונות של האורות שיצאו מהעניינים של א"ק צריך להבין שמדובר פה על פרצופים, פרצופים זה קבוצה של ספירות שעובדת ביחד וזה לא היה בעולם התהו.

הרי אמרנו שיצאו הספירות אחת אחרי השניה לא היה שיתוף פעולה לא היה פרצופים לא היה תיקון קוים לא היה כלום כל אחד לעצמו ובכל זאת קוראים לזה פרצופים לכל פרצוף יש לו ג"ר וז"ת, אז הז"ת של כל פרצוף נשבר, עיקר השבירה אמנם היתה איפה?

בז"א ובנו"ק. אבא ואימא - אחוריים שלהם ירדו ולא נשברו, אבל ירדו, ואריך גם כן היתה לו פגיעה מסוימת בז"ת שלו אך עיקר השבירה זה בז"א ונו"ק למה? כיון שע"י השבירה יוצא הרע מהכח אל הפועל!

עד שהיתה שבירת הכלים הרע היה מעורב בתוך האורות והיה צריך להוציא את הרע כדי שאח"כ בעולם התיקון בעולם שלנו יהיה לנו בחירה הרי כל העולמות הכל נברא רק בשביל הבחירה ואם אין רע אז במה

ומה נתקן קודם? הראש, בחינת אריך, בחינת הכתר. מלמעלה למטה התחיל התיקון בידי שמים, למה היה תיקון בידי שמים? למה אחרי השבירה היה צריך תיקון בידי שמים? כי עוד לא היה מי שיעבוד טרם נברא האדם הראשון, אדם הראשון נברא בעולם התיקון זה אחרי עולם התהו, לא היה מי שיעורר התעוררות מלמטה העלאת מ"ן זה העלאת ניצוצות ע"י התעוררות מלמטה ע"י שאדם עובד.

לא היה אדם שיעבוד מבחינה רוחנית את הקדוש ברוך הוא. אז עיקר התיקון נעשה בידי שמים, כמו שאומרים, להבדיל מקימים את המפעל ואח"כ המפעל יעבוד כבר ויעשה את כל העבודה קודם כל צריך להקים את המפעל, אם אין לך מפעל אז מי יעבוד שמה?

אז זה מה שנעשה אחרי השבירה הקדוש ברוך הוא תיקן את כל הפרצופים וברא את ארבעת עולמות התיקון אצילות, בריאה, יצירה, עשיה זה כמו שעכשיו מקימים את המפעל של התיקון אבל בינתיים אין פועלים, מי זה הפועל הראשון שהשם יתברך ברא? אדם הראשון.

הוא ברא אותו והוא צריך להתחיל לתקן את מה שלא תוקן בידי שמים והוא מתאר פה מה לא תוקן בידי שמים, באמת נשאר לנו רק חלק מהתיקון דווקא את הנוק' (נוקבא), אחריים של הנוק', למדנו, בחינת המלכות אנחנו צריכים לתקן, וזה מעניין כיון שאנחנו יודעים שהמלכות זה החלק הכי קשה כי במלכות יש את התאוה והרצון לקבל הכי חזק כמו שרואים בשלטון או בהנהלה של איזה מקום יש שמה את העוצמות יש את השררה ויש את הרצון לקבל, איפה שיש מלכות יש את הרצון לקבל ודווקא את זה אנחנו צריכים לתקן למה?

כי זו בדיוק מטרת הבריאה שאנחנו נתקן את הרצון לקבל, שיש לנו רצון לקבל אגואיסטי ונהפוך אותו על מנת להשפיע נחת רוח לשם יתברך אז בודאי שמה שצריך לתקן זה החלק הזה, זה העבודה לא החלק הקל החלק התכל'ס הכי קשה זה מה שצריך לתקן ולכן אנחנו יכולים להבין את כל

וג'ר נקרא פנימיות הפרצוף כמו שבתוך האדם אומנם הגוף זה הכל גוף אבל הנשמה זה במח זה יותר פנימי מהגוף. הגוף הוא המבצע, אבל הכל בא מהמח.

שם מ"ה החדש זה הארה שיצאה ממצחו של א"ק ויש תמיד שלש מוחין שהם ארבע חכמה בינה ודעת ודעת מחולקת לשתיים בשביל זה קוראים לזה ארבע חמישה חסדים וחמישה גבורות חו"ג מה זה חו"ג - חסדים וגבורות, מה נתקן ע"י החסדים שבמ"ה?

אמרנו שאחרי השבירה השם יתברך התחיל לתקן את מה שנשבר עד איפה שצריך כדי להשאיר את מה שלא תיקן לעבודת האדם אז מה שהוא התחיל הוא התחיל קודם באריך שזה הפרצוף העליון זה הכתר אריך אבא אימא ז"א ונוק' חמישה פרצופים. אז הוא התחיל לתקן את אריך.

אבל זה מעניין, שמתחילים לתקן צריך להתחיל לתקן מהגבוה, אבל כשמתחיל להתקן הפרצוף עצמו קודם צריך הגוף ואח"כ נשמה, לא ככה? קודם בן אדם יש לו את הגוף ואח"כ באה הנשמה ככה גם באריך "מבשרי אחזה אלוקה", מה הכוונה ראה שאין העולם מתקיים שיתף בו מידת הרחמים?

שבירת הכלים בשבירת הכלים היה רק רצון לקבל לא היה רצון להשפיע, רצון לקבל גורם דינים ואז נשברו הכלים אז העולם לא התקיים, זה לא טעות אמנם בהשגחה זה מכוון ככה עכשיו צריך לשותף את מידת הרחמים כדי שיהיה גם רצון להשפיע כדי להפוך את הרצון לקבל האגואיסטי על מנת להשפיע ואז העולם מתקיים אז אפשר למשוך שפע כי זה לשם שמים.

שלא תגיד שאנחנו תיקנו את אריך אנחנו לא תיקנו את אריך, הקדוש ברוך הוא תיקן את אריך גם פנימיות וגם חיצונית גם הג"ר וגם הז"ת שלו גם הגוף וגם הנשמה.

עכשיו, היו שתי שבירות שבירה אחת בכללות בז"ת ושבירה בכל פרצוף ופרצוף ולא התעכבנו לפרט את זה, עכשיו נפרט:

בהתחלה יצא הז"ת של אריך והז"ת הזה לא היה ביכולתו לקבל את אור הנשמה שלו ולכן נשבר הז"ת איזה תיקון יצטרך להיות כדי שיוכל לקבל את האור?

צריך לתקן את הז"ת וצריך לתקן שהאור לא ירד במכה, בשביל זה צריך צמצומים, פילטרים, יכול להיות מסכים יכול להיות זקן- שערות הזקן זה בחינת דין זה תיקוני הדיקנא של אריך דיקנא זה זקן.

עכשיו, יש דבר חשוב מאוד, בן אדם, כל אדם רוצה להיות נביא כל אדם רוצה רוח הקודש כל אדם רוצה שהשם יתגלה אליו שהשם יתברך ידבר איתו כל אחד רוצה גילויים רוצה כל מיני דברים אבל אם אין הכנה אז הכלי נשבר, זה לא צחוק בן אדם שמקבל גילוי ואין לו הכנה 'לא יראני האדם וחי' מת פורחת נשמתו, משתגע.

מה שקרה: ארבעה נכנסו לפרד"ס רק רבי עקיבא שהיה מוכן נכנס בשלום ויצא בשלום האחרים לא היה להם הכנה וניזוקו.

ולכן בדור הזה שאנחנו עתידים בעזרת השם לזכות למשיח ולגאולה השלימה צריכים הכנה של הדור שיהיה לנו כלים להופעות עליונות בכל מיני עניינים.

ולכן מכינים אותנו או ע"י לימוד הפנמיות, התפשטות המעיינות, שכל אחד יכול קצת לגעת קצת להבין.

ודבר שני גם ע"י הופעות של המדע, שפתאום רואים מטוס כמו קפיצת הדרך, רואים כל מיני דברים בטכנולוגיה שזה להכין את האדם לנסים, לדברים מעל השכל הרי לפני לא יודע 200 שנה היית אומר שאתה תדבר מאיזה קופסה ומישהו באמריקה ישמע אותך היו מאשפזים את האדם, אני יודע, היו חושבים שהוא משוגע. והיום זה דבר שכל ילד בגיל שנתיים הוא מתקשר לסבתא שלו באמריקה בלי חוט בכלל.

זה דברים שלא היה מתקבל על הדעת אז מבחינה חומרית גשמית טכנולוגית השם יתברך מגלגל עניינים שאנחנו נתחיל להתרגל לתופעות משונות שלא היינו רגילים, להגמיש לנו את הכלים בעזרת השם שתהיה הופעה של אלוקות ממש נוכל לשאת את זה.

זה מובן? הכל הולך לפי התיקון יש שלבים בתיקון קודם כל יש שבירה כללית בעולם הנקודים ואח"כ מופיע שם מ"ה החדש והוא מתחיל לתקן את הפרצופים מתחיל מאריך

כמה דברים טובים תעשה זאת אומרת שהשפע שאדם מקבל הגשמי והרוחני זה תלוי בתיקון שלו ככה כל העולמות כאשר אנחנו נהיה ראויים השם יתברך יתגלה אלינו לכולנו זה בחינת ביאת משיח הנשמות יקבלו את השפע ולא לפני כן כדי שלא יהיה קלקול וכבר ראינו אנשים שקיבלו שפע והם לא היו מתקנים וזה הורס אותם, במקום לתקן אותם זה גומר אותם, זה מה שהוא אומר פה במלים פשוטות, והוא עוד מוסיף ש"היום לעשותם, ומחר לקבל שכרם".

בעולם הזה אין שכר למצוות, אין, שכר המצוות זה לעולם הבא, בעולם הזה השכר מהמצוות הוא רק בעניין ש"מצווה גוררת מצווה", אם אדם עושה מצווה נותנים לו עוד מצווה, מזכים אותו.

אבל לא נותנים לו את השכר של המצווה, השכר של המצווה זה שפע נצחי רוחני, אוהו! זה עולם הבא אם יתנו לו את השכר פה אז מה?

מה יישאר לו לעולם הבא, לא יישאר לו שום דבר לרשעים נותנים את השכר פה כדי שלא יהיה להם עולם הבא, אבל מי שהשם חפץ ביקרו אז בוודאי שלא נותן לו את השכר בעולם הזה אלא בעולם הבא אז למתק - מיתוק של הדין של הנוק' אפשר לעשות עכשיו ב6000- שנה האלה.

זה 'מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת' עכשיו זה הזמן לעשות את המצוות ולעשות את התיקונים וללמוד תורה ולהיות צדיקים, עכשיו זה הזמן, עכשיו יש לנו בחירה, אבל עוד מעט שייגמר הזמן בסוף התיקון יבוא משיח, נגמר הבחירה.

ואז מה שאדם הספיק לתקן ברוך השם זה מה יש לו ומה שלא תיקן זה לבושה ולדיראון עולם זה כבר אי אפשר לתקן אח"כ ואנחנו צריכים להשתדל לתקן מהר לפני שיבוא משיח וצריכים להשתדל כל אחד וכולנו ביחד להתעלות כדי שמשיח יבוא לא ע"י עונשים ודינים קשים אלא מתוך התעוררות מלמטה שהיהודים מתעוררים לעבוד את השם הוא יביא אותו ברחמים לא בדין.

אבל מתחיל מהגוף של אריך והגוף של אריך מבחינת הז"ת שלו - ז' ספירות תחתונות לא היה ראוי לקבל את האור ואז יש שבירה באריך ואז צריך לתקן את הג"ר ולעשות את התיקונים בג"ר של אריך כדי שהגוף שלו יוכל לקבל את הנשמה.

ואז יש עניין של תיקוני הדיקנא, של הזקן שדרך הזקן אפשר שהג"ר יתפשט בתוך הז"ת בלי לפגום אותו וזה התיקון שנעשה באופן כללי על רגל אחת באריך קודם כל כדי שתוכל לשרות הנשמה וככה זה נעשה אח"כ בשאר הפרצופים וגם בז"א כל זה בידי שמים ומה שנשאר זה הנוק' והנוק' נתקנה החיצוניות שלה בידי שמים.

תיקון הפנימיות שלה תלוי בעבודת האדם וזה מה שנקרא להעלות ניצוצות שזה מופיע בקבלה, בחסידות, שיש רפ"ח ניצוצין שמחיים את הכלים שנשברו ונפלו ומתו וצריכים להעלות אותם וזה העבודה של תורה ומצוות ומעשים טובים במשך ששת אלפים שנה אנחנו צריכים להעלות את כל הביוררים האלה לתקן את הנוק' כדי שהנוק' תוכל לקבל את הנשמה שלה.

ואז יתאחד הז"א שזה בחינת ו' של שם הוויה תתייחד עם ה-ה' שזה הנוק' של שם הוויה ואז "יש עליך אלוך כמשוש חתן על כלה" אז יהיה גילוי פנים אז יתבטל הרע יתבטל הצרות תהיה ביאת משיח מה שאנחנו מחכים כבר הרבה זמן מקווים שזה יהיה בקרוב הנקודה הזו של החיבור של ה' עם ה' בחינת הז"א עם הנוק' זה כאשר הנוק' ראויה.

כפי שאישה יכולה להתייחד עם בעלה רק אחרי שטבלה ורק אחרי שהיא נקיה, כמו שאומרים, אותו דבר כמו שבעולם הזה בגשמיות ככה בעולם הרוחני למעלה, ברוחניות, אין שמה אישה ואין שמה כלום אבל יש את הבחינות משפיע ומקבל: כדי שהמקבל יוכל לקבל הוא צריך להיות ראוי. לא ככה?

אם אנחנו ניתן לך מליון דולר ואתה אדם מקולקל חלילה אתה תקלקל את העולם אבל אם אתה צדיק וניתן לך מליון דולר אוהו!

המלכים אז היצר הרע שהוא ממונה על זה הוא לא רוצה שאף אחד יתקרב אליו הוא מקטרג על כל אחד.

אבל בחודש אלול, יש רחמים רבים. גם אם אדם לא ראוי כל כך ואין לו כל כך הרבה זכויות והוא ככה וככה אבל הוא רוצה - טוב נותנים לו.

כי כתוב ש"אין מענישים אלא אם כן מזהירים" אז זה עכשיו אך אומרים נותנים את הפתח עוד מעט מתחיל הימים הנוראים שמה זה כבר מתחיל איך אומרים, החשבונות הבדיקות יש את התאריך האחרון להגיש את הדוחות נכון אז גם מבחינה רוחנית עכשיו זה החודש הזה כבר נותנים לנו הנחה אח"כ הכל הולך לפי החשבון.

לכן אנחנו צריכים להשתדל לעלות על הגל הזה ולתקן את עצמנו לקראת הימים הנוראים בשנה הזו ובאופן כללי בעולם הזה לפני שנגמר תיקון העולם ואז מי שעשה מה שעשה כמו שלמדנו בשער הגלגולים יכול להיות בן אדם תיקן איזה משהו בנפש שלו בסדר יש לו שכר על זה אבל רק על זה לא על כל שאר התיקונים שתיקנו האחרים ולא הוא תיקן, הכל הולך לפי החשבון, יהי רצון שנזכה לתקן.

ענפיו של א"ק אוזן חוטם פה (עסמ"ב)

מתמצת בכמה שורות בסך הכל דברים עמוקים.

זיו והארה, זה לא עצמות האור זה רק זיו והארה. האריז"ל קורא לזה הבלים שיצאו אפילו הבלים, הבל הבלים, להבדיל, גם בתוך האדם יש נשמה פנימית והיא לא מושגת לנו כלל, רק לפי התנהגותו של האדם, או מה שאנחנו חושבים שזה התנהגותו של האדם. כי רוב התנהגותו של האדם מוסתרת מעיני בשר ודם.

איך אומרים? אנחנו קולטים רק איזה הארה בעלמא של התנהגות האדם. אנחנו מנסים להקיש מהחיצוניות של האדם על הפנימיות שלו, אבל הפנימיות בלתי מושגת.

רק מי שיש לו עיניים לראות אז הוא יכול להשיג. זה מה שאמרנו על מה שאדם מקרין. זאת אומרת, מהנשמה הפנימית של א"ק אין

זה מה שאנחנו צריכים לעשות בתקופה הזו שלנו וחודש אלול חשוב מאוד כי בחודש אלול יותר קל לחזור בתשובה יותר מאפשרים לאדם מקרבים אותו כמו נניח מלך לפעמים יש לו מצב רוח לפעמים אין לו מצב רוח אוי ואבוי בזמן שאין לו מצב רוח.

אם יבוא איזה מישהו וייתפס באיזה עוון לפני המלך שאין לו מצב רוח הוא יחסל אותו שיש לו מצב רוח טוב הוא אומר טוב, נו, נרחם עליו ניתן איזה עונש קטן, שיצא מזה ניתן לו עוד הזדמנות חודש אלול הקדוש ברוך הוא כביכול הוא פתוח לקבל שבים זה הזמן שהוא שמח שהוא קרוב אלינו ועכשיו צריך לעשות כולנו תשובה כדי שיקבל את התשובה יותר קל.

אח"כ יהיה זמנים קשים שמידת הדין לא עלינו מקטרגת ומונעת את התשובה זאת אומרת היצר הרע מקטרג בפני מידת הדין ומידת הדין סוגרת את האפשרות כי זה הכל הולך לפי חשבון נניח אחד רוצה לעשות תשובה לא בזמן אלול אז בודקים אותו מה פתאום ניתן לזה לעשות תשובה?

הרי הוא עשה ככה וככה מקטרגים עליו זה זכות שכן אדם יכול להתקרב לריבונו של עולם זה זכות, ריבונו של עולם אי אפשר להבין מי זה ריבונו של עולם מלך מלכי

ענפי א"ק, מה זה א"ק? אדם קדמון. מה זה אח"פ? אוזן חוטם פה. אוזן חוטם פה ויש גם מצח, עיניים ומצח שלו, המצח של א"ק.

בתוך א"ק יש אורות נשגבים שאין לנו השגה בהם כלל ודרך ההארות שיוצאים דרך החושים שלו, ככה השם יתברך ברא את העולמות שיש לנו בהן השגה. כמו תמיד הרמח"ל מביא איזה קטע שמנתח לעומק את הממצאים שאנחנו מקבלים כשלומדים את תורת האריז"ל.

שבדרך כלל האריז"ל מתאר את העניינים ולא תמיד מסביר אותם מבחינת כלל, כמו שעושה הרמח"ל. הרמח"ל לוקח את התיאורים של האריז"ל ומרביץ על זה כללים.

אז יש הרבה דרושים שעוסקים בעניין הזה של אח"פ, ושל שם מ"ה וב"ן, אבל פה הוא

לנו שום מושג והשגה, רק מההארה והזיו שיוצאים מהחושים שלו. אז תארו לכם שאם את הנשמה של א"ק אנחנו לא יכולים להשיג, רק איזה הבלים שיוצאים דרך החושים ומשם נבראו העולמות עד העולם הזה. אנחנו איזה הבל שיוצא מן העיניים שלו פלוס איזה הארה שיוצאה מהמצח שלו, זה מה שאנחנו בסה"כ. אז מה אנחנו כבר קולטים ומבינים, כלום, מבין? כל העולמות זה רק תוצאה של ההארות שיוצאו מן החושים של א"ק זה הכל. אנשים בטיפשותם רוצים להבין את הנהגתו יתברך. יש להם תלונות למה השם יתברך לא מנהל את העולם לפי מה שהם רוצים. איך אם הבן אדם חושב שהוא יודע הכל והשם יתברך פתאום עושה לו סיבוב ומנהל את הדברים לא כפי מה שמגיע לו, לא לפי מה שהוא חושב שזה צודק, לא לפי דמיונו הטוב עליו. ככה אדם חושב הוא בטוח מה צריך להיות, מה לא צריך להיות, איך צריך להיות, הכל מסודר אצלו. ואומר הרמח"ל שאין לנו השגה בכלל, רק באיזה הבל בעלמא שיוצא מהחושים של א"ק. אז מי יכול להבין את הקדוש ברוך הוא, הרי בתוך א"ק יש את הקו של אור אין סוף, וזה רק חלק מאור אין סוף שנכנס בתוך החלל הפנוי. אז מי יכול להבין בכלל את

האור המקיף, ומי יכול להבין בכלל את הקדוש ברוך הוא? ולכן אמרו חז"ל "אילו ידעתיו הייתי" אם הייתה לי השגת הקדוש ברוך הוא אז אני הייתי הקדוש ברוך הוא. בשביל להשיג את הקדוש ברוך הוא צריך להיות הקדוש ברוך הוא. אדם לא יכול להשיג אותו. "החקר אלוך תמצא" אבל אדם בגאווה שלו חושב שהוא הקב"ה והוא כבר מנהל את העולם והוא יודע את הכל. זה הטיפשות שלנו כן, שאנחנו בשר ודם ומתגאים. קל להבין את זה אחר כך שוכחים את זה ומתגאים עוד פעם, טוב. אז הוא אומר שכל ההבלים האלה שיוצאו, כל אלה זה חלק מהנהגה המתגלית. גם אורות אח"פ (אוזן, חוטם, פה) וגם עולמות אב"ע: אצילות, בריאה, יצירה, עשיה, המתקבלים ממ"ה וב"ן שיוצאו מן העיניים והמצח. כל זה ביחד זה רק ההנהגה החיצונית. אמנם יש השתלשלות ויש הדרגתיות, זה ברור יש גם מדרגות. לא אותו אור שיוצא מהעיניים של א"ק כמו האורות שיוצאים מהאוזניים של א"ק, ולא כמו האור שיוצא מהמצח של א"ק. כל דבר בדרגה אחרת. אבל כולם יוצאים מא"ק ומה שיש בפנים אנחנו לא יודעים, יש נשמה שמה שאנחנו לא משיגים אותה.

הקשר בין א"ק לספירות דעיגולים וספירות דיושר

כאשר השם יתברך רצה לברוא את העולם סילק את אור חסדו לצדדים, מהנקודה האמצעית שבאור אין סוף נוצר חלל פנוי, נכנס הקו ונפגש עם הרשימו וסביב המפגש הזה של הקו עם הרשימו נבראו עשר ספירות דעיגולים, אחד בתוך השני. זה פעולת הבריאות הראשונות שהשם ברא. אחר כל סביב הקו ברא את א"ק, בחינת ראש תוך סוף, ימין שמאל קו אמצע, קדימה אחורה, פנים אחור. אז הוא אומר פה שכל העיניים האלה של אח"פ (אוזן חוטם פה) פלוס מ"ה וב"ן הם שיכים רק לעניין של יושר. זה נקרא אדם, א"ק בחינת עשר ספירות דיושר כדמות האדם. אבל בעיגולים

אין עניין הזה של אח"פ מ"ה וב"ן וכל הדברים האלה, זה לא קיים. מה שאמרנו קודם. כמו שיש גם באדם, כן, שהגוף של האדם הוא כמו שהוא, אבל העיניים עגולות הראש קצת עגול. למרות שיש אורות דעיגולים אבל הרוב מה שנאצל זה רק בחינת יושר. ההבדל העיקרי בין אורות דעיגולים לאורות דיושר זה שאורות דעיגולים לא מושפעים ממעשי האדם, זה קבוע, זה הספירות שמנהיגות את העולם בכל מקרה באופן קבוע. ואילו הספירות דיושר משפיעות שפע או מצמצמות שפע בהתאם למעשה האדם. עד כאן.

אור ישר ואור חוזר

ממנו, אז הוא לא משקיע בהם. אח"כ הוא כבר למד ועכשיו הוא הופך פניו אליהם, מלמד אותם. ואז הוא משפיע עליהם בחינת אור ישר, פנים בפנים, והם מקבלים ממנו. אבל בזמן שהוא עצמו צריך להתעלות ולעלות למעלה וללמוד אז זה פנים שלו כלפי מעלה, אז הוא מראה להם את הגב שלו כביכול. זה בחינת האחוריים. ובכל זאת הספירות חייבות לקיים את העולם. גם כשהן מקבלות לעצמם הן צריכות שהעולם יתקיים. אז הם צריכים להעביר לעולם איזה אור מסוים שיתקיימו, זה נקרא אור בצמצום, בחינת דין, כי זה לא פנים בפנים, זה אחור בפנים. הספירות מראות את אחוריהם לתחתונים. וזה נקרא אור חוזר, אור של דין. אז יש זמנים שזה ככה ויש זמנים שזה ככה. מתי שזה פנים בפנים זה רחמים. ומתי שזה אחור בפנים זה דין. זה בצמצום.

טוב, יש את אור אינסוף ברוך הוא. אור אינסוף צריך, כך השם יתברך קבע, להמשיך אור לתחתונים בכל העולמות. כדי שהתחתונים יוכלו להתקיים. באיזה דרך הוא מעביר להם אור? - דרך הספירות. ספירות זה צינורות השפע. צינורות האור. יש 10 ספירות. מכתר ועד מלכות, ודרכם עובר השפע לתחתונים. מי זה התחתונים? - אנחנו, בעולם הזה.

יש שתי דרכים להעברת האור. הספירות גם צריכות חיות לעצמם. כי אחרת אם הם לא מקבלים, מה הם יעבירו? בזמן שהספירות צריכות לקבל אור לעצמם בשביל להתעלות, פניהם כלפי המאציל וזה נקרא פנים בפנים. המאציל משפיע והספירות מקבלות. ואז אחוריהם של הספירות כלפי התחתונים. כמו שגניח רב שרוצה ללמד, קודם הוא צריך ללמוד, אם לא מה הוא ילמד? ובזמן שהוא לומד הוא לא מלמד. הוא לומד. הוא מקבל. אז התלמידים שלו בינתיים לא מקבלים

טנת"א (טעמים, נקודות, תגים, אותיות)

היום נתקדם קצת בחומר העיוני של תורת הקבלה כדי שנוסיף חכמה. יש אנשים שיש להם נטייה לחשוב שאדם יכול לתקן את נפשו ע"י עבודת נפש בלי לימוד תורה וזה לא נכון. רק אם בן אדם לומד תורה אז יש לו את הכוח הרוחני ויש לו את הבסיס את האור, החיות שהוא צריך, ולפעמים אדם חושב שיותר קל לגרש את היצר שלו ע"י עבודת נפש מאשר ללמוד תורה וזה טעות, כיון שכתוב: "בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין", ואם אדם יעסוק בעבודה נפשית כזו או אחרת בלי תורה אז אולי הוא קצת מתמודד וזה טוב, מתגבר וזה גם טוב, אבל תיקון אמיתי של קדושה לא יהיה, ואור הקדושה לא ישרה בו, ולכן זה יהיה תיקון טבעי כזה ולא תיקון אלוקי אמיתי. אנחנו נלמד קצת מושג שנקרא (טנת"א) טעמים, נקודות, תגים, אותיות. שמעתם על זה?

טעמים זה טעמי המקרא. נקודות זה ניקוד של האותיות, תגין זה הציורים האלה שיש על האותיות, והאותיות זה האותיות, אז יש פה שתי הגדרות מעניינות שמביא הרמח"ל, מהספר "קל"ח פתחי חכמה". הוא אומר טנת"א זה ראשי תיבות של טעמים, נקודות, תגים ואותיות. אנחנו יודעים שהתורה היא מדויקת להפליא, היא משהו מדהים. גם כשלומדים את הסוד יש לזה פנימיות של הסוד ויש חיצוניות של הסוד וגם בזה יש דרגות ולגדולתו יתברך אין חקר. גם התורה שבעים פנים לתורה כמה שנחפור בה יותר נמצא בה יותר אז לא רק שמילה בתורה היא מכוונת, ספורה, מדויקת, גם כל אות בתורה כל תג וכל טעם מטעמי המקרא, וכל נקודה כל ניקוד הכל מדויק להפליא, והתורה היא שמותיו של הקב"ה. יוצא שמראשי תיבות סופי תיבות וכל מיני שיטות קבליות נוספות יוצאים מתוך הפסוקים אל הפשט שמות קודש וסודות

עליונים ואפילו הצורות, הצורה של האות יש לזה סודות עליונים מרובים.

כאן הוא בא הרמח"ל להסביר מה משמעות של ארבעה הדברים האלה, האותיות התגים הנקודות והטעמים, הוא אומר שזה ארבעה דברים שונים.

אנחנו יודעים שיש חמשה פרצופים אריך, אבא, אימא, ז"א ונוק'. ז"א ונוק' ביחד אנחנו קוראים להם ז"ן וכמו שילד וילדה מאיפה הם יוצאים, מהאימא נכון? איפה הם מתעברים, ע"י הקשר של אבא עם אימא, כך הפרצופים העליונים הם התהוו בתוך הרחם נקרא לזה של אימא עילאה, ומשם נולדו ז"א ונוק'.

אחרי שז"א ונוק' התהוו ממשיך להיות להם קשר עם אימא, כתוב בספרי האר"י שאימא היא מתלבשת בתוך ז"א בתוך זעיר אנפין, עד החזה שבו הרי השיעור קומה של הפרצופים, של העולמות הם בתיאור של גוף האדם, כמו שיש מהחזה, מהחזה עד הטבור ולמעלה, כמו שאדם:

ימין, שמאל, קו אמצעי, בצורת אדם, זה ככה מחולק בשביל לתת לנו שיעור קומה, סדר גודל, סדר התייחסות, אז אימא עילאה היא זו שנותנת את המוחין לז"א ולנוק', בעצם באמצעות ז"א, והיא מתלבשת בתוך ז"א עד החזה שבו, בתוך החלק הזה שנקרא "תבונה".

הרי פרצוף אימא מחולק לשניים, החלק העליון זה אימא עילאה, והחלק התחתון זה נקרא תבונה. אבא מחולק לשניים, החלק העליון אבא עילאה החלק התחתון ישראל סבא, אז החלק החיצוני ביותר נה"י דנה"י (נצח הוד יסוד דנצח הוד יסוד) דתבונה נכנס בתוך ז"א (זעיר אנפין) על מנת לתת לו מוחין אז נכנסים הכלים של אימא, נכנסים בתוך ז"א ובתוך הכלים של אימא מלובש יסוד דאבא ויש בתוך זה המוחין של ז"א.

ז"א מקבל מוחין מאימא וגם מאבא, שתי הבחינות אז גם אחרי שז"א נולד הוא לא מנותק מאימא ממשיך לקבל מוחין ממנה, כמו שילד אחרי שנולד הוא מתנתק מהאימא, אימא זה אימא תמיד משפיעה עליו.

אם כן, זה מה שהרמח"ל אומר פה שהאותיות זה בחינת ז"ן (זעיר אנפין ונוקבא).

הרי אנחנו רואים שהתגים שעל האותיות סת"ם, הקווים הקטנים, הכובעים האלה שיש היפים האלה, זה מחובר לאות, זה מחובר אז הוא מזכיר איפה זה מחובר, למעלה, באותיות אז אם יש את האות נניח ב', עם התג שלה אז אנחנו רואים שהחלק העליון של הב' זה כביכול בא מלמעלה זה כביכול השלייה, חבל הטבור שעוד קשור למעלה לכן זה למעלה וזה שייך לאות אבל זה מחוץ לאות, וקשור לאות וזה מצביע לכיוון מעלה, אז זה העניין הזה שאמרת שאימא שורה באופן קבוע על ז"א וזו בחינת תגין.

אז יש בכל פרצוף יש כמה שלבים של התפשטות המוחין: עיבור, יניקה, מוחין. עכשיו בשלבים האלה נקרא לזה יש תמיד מוחין מלמעלה כמו שבאדם יש תמיד את הנפש, בלי הנפש האדם מת, אבל אח"כ יש אפשרות שישרה בו הרוח והרוח ינהג את הנפש, אז התגים האלה זה התחזוקה הקבועה, אבל אח"כ יש תוספת של הנהגה וזה בחינת המוחין היותר גדולים, וזה בחינת האותיות.

הרי כל אות אפשר לקרוא אותה, תלוי בניקוד שלה, נכון יש חיריק או יש סגול זה כבר נקרא אחרת, מקבל משמעות אחרת צליל אחר, הכל אחד אז מה מבדיל בין בחינה לבחינה?

האותיות, נכון וזה בחינה הזו שבאה להוסיף ולהנהיג את הפרצוף זעיר אנפין וזה בחינת האותיות וזה בא מצד אימא אבל כמו שאמרת לך שגם בתוך ז"א (זעיר אנפין) יש אמנם את נה"י (נצח הוד יסוד) דאימא אבל יש שם גם את יסוד דאבא גם מלובש אבא זה בחינת חכמה.

אימא זה בחינת בינה ולכן תהיה איזושהי השפעה גם מאבא על ז"א (זעיר אנפין), נכון ההשפעה הזו היא הטעמים.

החכמה אם אתם מסתכלים על השם יקוק (י-ה-ו-ה) ה-י' זה בחינת החכמה בחינת נקודה זה בחינת, איך לקרוא לזה, זה בחינת "בכח", זה ההתמשכות הראשונה בלי פיצול

הטעמים זה איך להטעים את האותיות, אז זה גם כן זה משהו יותר מוסתר זה מה שהוא אומר כאן. קשה, מסובך קצת? טוב נמשיך הלאה.

זה הצורה של ה-י', ואנחנו רואים את שם ה-ה' של שם השם, וזה כבר פירוט מבחינת בינה, אז החכמה היא לא מפרטת היא קיימת והיא מוסתרת נכון, היא פחות באה לידי גילוי הבינה מגלה את החכמה, ולכן

האותיות כבסיס לניקוד

האותיות, נכון. האותיות זה הבסיס, אם אין אותיות איפה תשים נקודות? מה תשים? אז יש את הבסיס וזה בחינת הגוף עם הנפש, אם אין גוף עם הנפש, אין כלום. איפה יהיה רוח? איפה יהיה נשמה?

אח"כ באה בחינת הרוח והיא גם כן יש לה גוף משל עצמה אבל היא מתלבשת על האותיות וזה בחינת הנקודות נקודות זה רוח אח"כ באה נשמה והיא הטעמים.

בטח, גם הנשמה צריכה גוף לשרות בו, אנחנו יודעים שבגוף האדם הנשמה - המשכן שלה הוא המוח, הרוח - בלב הנפש - בכבד, אז עכשיו רואים, כן, לא כולם שורים במוח, לא כולם שורים בכבד - כל אחד שוכן במקום המתאים לו.

כל אחד יש לו איבר מיוחד שזה המשכן העיקרי שלו שממנו מתפשטת ההופעה לשאר הגוף.

ואם כן אומר האריז"ל, שלנשמה יש גוף בפני עצמו שמתלבש בתוך הגוף, טעמים, טעמי המקרא. יש עוד דעה שהיות שהטעמים זה בחינת הנשמה אולי לא צריכים בכל זאת גוף משלהם.

יש בחינת שם ב"ן. ב"ן זה מילוי מסוים שלמדנו של שם הוי"ה, יק'וק', והמילוי הוא יו"ד-ה"ה-ו"ו-ה"ה זה נקרא שם ב"ן והשם הזה זה בחינת נפש, שם מ"ה זה בחינת רוח. אז שם ב"ן זה בחינת הגוף, אבל גוף יש לו גם נפש והנפש זה האותיות כי אין גוף בלי נפש המקיימו, אז יש כאן, כמו שאנו יודעים, בכל דבר הכלי מחולק לכלי פנימי, אמצעי והחיצון אז גם כאן ובכל צורה רוחנית על מנת שתשרה באיזה שהוא כלי צריכה כלי קצת יותר גשמי שיחזיק אותה כמו בגוף שלנו. כדי שהנפש תהיה אנחנו צריכים גוף נכון?

כל בחינה תוספת רוחנית שמתלבשת בכלי צריכה לבוש או גוף מיוחד לה אז ככה כמו שאמרנו בהתחלה שיש בחינת גוף ונפש צריך להיות גם בגוף בשביל הרוח, נכון? הגוף בשביל הנשמה. מ"ה זה מילוי אחר של שם ההוויה, יקוק, יותר עליון ושרשי משם ב"ן והוא מילוי דאלפין שאנו קוראים לו יו"ד-ה"ה-ו"ו-ה"ה-א, וזה השם הזה קשור לרוח כמו שאנחנו יודעים, קודם באה הנפש ואח"כ הרוח, קודם על מה דיברנו? על

עולם העקודים

אחת ראשונית זה אוזן חוטם פה זה אורות שיצאו מהאוזן מהחוטם ומהפה של א"ק ואנחנו למדנו את זה רק ברפרוף ועברנו ישר לעולם התווה ולעולמות התיקון כדי שנבין את כל המהלך.

עכשיו אנחנו חוזרים אחורה ללמוד על האורות שיצאו מהפה של א"ק, זה נקרא עקודים כי היו עקודים בפה שלו, זה לפני עולם הנקודים שזה אורות דס"ג שיצאו מהעיניים שלו וירדו מתחת לטבור ואז הייתה שבירת הכלים וזה עולם התווה, זה לפני כן, קודם יצא אורות של עקודים.

עולם העקודים כמה מילים, כשעלה ברצונו הפשוט לברוא את העולמות דבר ראשון שעשה סילק את אור חסדו לצדדים מאור אין סוף ברוך הוא ונוצר חלל פנוי, החלל הפנוי הזה נכנס בו קו הקו הזה של אור אין סוף, שהתחבר עם הרשימו של האור, שהיה בתוך החלל הפנוי כי בכל זאת יש רשימו אז התחילו להיברא כל העולמות קודם כל עשר ספירות דעיגולים אחד בתוך השני ואח"כ מסביב לקו ברא עשר ספירות דיושר מבחינת א"ק.

מא"ק הזה יצאו כל מיני האורות, בעקבות ההארות האלו נבראו כל מיני עולמות הארה

יהיה יום פטירתו של הבעל שם טוב זי"ע אחרי הבעש"ט הגיע המגיד ממזריטש ואח"כ התלמידים שלו, תמיד מתחיל באור אחד ואח"כ זה מתפרט, תראו איזה דבר יפה! הבנתם את זה? זה דבר גדול, קודם יוצא כלי אחד לעשר אורות ורק אח"כ הוא התפרט זה מובן?

גם כן, ככה זה בגוף אני חושב, לא? בביוולוגיה לא לומדים את זה? יש תא אחד אח"כ הוא מתחלק לשתיים וככה גם החיידקים אותו הדבר לא?

אז הנה השורש של זה בהתחלה היה כלי אחד ואח"כ הוא מתפרט לעשר כתוב ש"השם יתברך הסתכל בתורה וברא את העולם" אומרים המקובלים - הסתכל בתורת הקבלה, כל העולם זה לפי הסודות של הקבלה, כל סודות הביוולוגיה, הקוסמוס, הכל לפי הדברים האלה.

מרגע שעלה ברצונו הפשוט יתברך לברוא את העולמות המטרה הייתה שיהיה אדם בעל בחירה, שיוכל לבחור כדי שיוכל לבחור צריך שיהיה טוב ורע אם לא מה יש לו לבחור?

במציאות הפשוטה שלפני הצמצום לא היה טוב ורע ולא היה מי שיבחר מאותו רגע זה הכל מסכת של צמצומים של האורות כדי שנגיע למקום החשוך הזה שנקרא העולם הזה ופה תהיה בחירה זה הסוד של כל הקבלה על רגל אחת.

אז זה מתחיל בהתפשטות הראשונה של האורות אחרי שנברא א"ק ההתפשטות הראשונה זה אוזניים חוטם ופה שלו אחר כך עולם העקודים ואחר כך עולם הנקודים ואחר כך עולם התיקון ואחר כך העולם הזה אז דבר ראשון העניין של עולם העקודים שזה האורות שיצאו מהפה של א"ק הוא להביא להתהוות הכלי כמו שלמדנו אתמול קודם יוצאת הארה כללית ואחר כך מתפרטת זה החוק.

על זה מדבר בעיקר הרמח"ל בעניין הזה, הרי אורות ס"ג אחרי השבירה הופכים להיות ב"ן ולעתיד לבוא אחרי כל התיקון אז ב"ן יחזור להיות ס"ג כמו שיצאו ויוצאים האורות מא"ק כדי לברוא את העולמות אז לעתיד לבא הכל ילך ויתכלל בחזרה כלפי מעלה

יש טעמים תחתונים ויש טעמים עליונים יש לנו ע"ב, ס"ג, מ"ה וב"ן אז מה יוצא לנו מהפה של א"ק? הטעמים התחתונים דס"ג.

עד עולם העקודים אין כלים ממש, עולם העקודים - העניין שלו להוציא את הכלים להוציא את הבחינה של הכלים הרי באור אין סוף ברוך הוא הכלים והאורות הם משמשים ביחד אי אפשר להבחין בהם, ברור שלא יכול להיות שום דבר שלא נמצא באור אין סוף ברוך הוא, אומרים המקובלים: הדבר היחידי שהשם יתברך ברא יש מאין זה הרצון לקבל.

הרצון לקבל הוא שורש של הכלים, כל השאר זה יש מיש כל השפע זה יש מיש כל האורות זה מה יש מיש כי רצון לקבל אין לו אבל ברגע שהשם יתברך החליט שהוא רוצה להטיב לנבראים באותו רגע שהוא חשב מחשבה לברוא את העולמות כדי להטיב לנבראים באותו רגע אותה שניה באותה הנקודה הזאת יש כבר שורש לרצון לקבל.

אז איזה הטבה יוכלו לקבל? אבל זה עוד לא רצון לקבל ממש זו רק מחשבה על זה שצריך שיהיה בעולם רצון לקבל אח"כ צריך שיוצר מצב של רצון לקבל בפועל זה כבר לא תכנון בפועל שישתוקק ואיך אפשר לגרום השתוקקות? איך גורמים לרצון לקבל משתוקק?

נותנים אור ומוציאים את האור הכלי משתוקק, אם יש כל הזמן אז אין רעב שחסר אוכל אז יש רעב, אז זה התהליך הזה מתחיל להיווצר פה בעולם העקודים יש עניין אחר שיוצאים אורות ואח"כ עולים עוד פעם ואח"כ יורדים ולא יורדים עד המלכות, אלא האורות יורדים עד לפני המלכות והמלכות נשארת בלי אור זה על מנת שיהיה השתוקקות וזה גורם את הכלי,

כתוב שהנשמה היא 'חלק אלוקה ממעל' שואלים המקובלים: באיזה דרך ומתי הנשמה הפכה להיות חלק אלוקה ממעל איך היא נפרדה מאלוקה ממעל? איך זה נחתך? ע"י שינוי צורה מה זה שינוי צורה?

שמתחיל להיות רצון לקבל ברגע שמצטרף לאור רצון לקבל אז זה כבר לא בורא כי לבורא אין רצון לקבל זה נברא, אז כל התהליכים האלה מתחילים פה, למשל היום

וכמו שעם ישראל זה התפרדות של נשמת אדם הראשון אז אחרי סוף התיקון הנשמה הזו תתאחד עוד פעם לאדם הראשון וכך הלאה עד עולמות השכר, הרמח"ל מכנה אותם 'בניינים של ס"ג וכו'.

זה הולך וכפי שהאור הולך ועולה, זאת אומרת, המיקום של האור, המקור של האור שמה השכר יותר נצחי ויותר נצחי עד שמגיעים להתחלה.

מתחילים לקבל את השכר לעתיד לבוא מהעולם של הפה וזה הולך ועולה מבחינת הדרגה, הרי האזוניים הם עליונים לחוטם והחוטם עליון לפה. אז ככל שמתחילים לעלות בדרגות, ככה השכר גם כן יותר גבוה לעתיד לבוא, זיכוך יותר גדול.

אנחנו יודעים שהשם יתברך רצה שנהיה בעלי בחירה כדי שנקבל את השפע הנצחי לעתיד לבוא, ע"י זכות, ע"י עבודתנו ולא כמתנת חנם, כדי שלא יהיה בושת פנים, כי בן אדם שמקבל משהו בחנם, הוא מתבייש. ולצורך זה ברא השם יתברך, יש מאין, רצון לקבל, כך אומרים המקובלים.

הרצון לקבל זה הכלי, כי לפי החשק לקבל ככה ההנאה שהמקבל מקבל. אם אחד יש לו תאבון בריא ואוכל משהו אהו, אהו, הוא נהנה מאוד, ואם אין לו תאבון ואוכל משהו הוא לא כל כך נהנה. זאת אומרת שכלי הקיבול תלוי ברצון לקבל שיש לו.

לכן, ככל שיש רצון לקבל יותר גדול, ככה היכולת קיבול יותר גדולה. אבל הבעיה זה כשהרצון לקבל מקולקל, הוא אגואיסטי הוא רק לעצמו, אז זה גורם חורבן, זה גורם הסתר פנים כי האור מסתלק ולא יכול להיכנס לכלי.

אבל אם הרצון לקבל הוא מתוקן, על מנת לעשות נחת רוח לשם יתברך, אז ככל שהרצון לקבל יותר גדול, ככה גם כן ההנאה של הקב"ה בנתינה יותר גדולה, עושים לו יותר נחת רוח. זאת אומרת שצריך להפוך את הרצון לקבל לרצון לקבל על מנת להשפיע נחת רוח להשם.

יש על זה משל האורח שמובא בספרי המקובלים: אורח אחד בא להתארח אצל בעל הבית והאורח באמת רעב הוא רוצה לאכול אבל הוא מתבייש, אז כשבעל הבית

מציע לו לאכול הוא מסרב, כי הוא לא רוצה לקבל בחינם, הוא מסרב. לא תודה. טוב, בעל הבית מפציר בו... לא תודה. ממשיך להפציר בו, תאכל.. לא. תשמע, אני הכנתי בשבילך, תעשה לי נחת רוח ותאכל.

יוצא שעל ידי ההפצרות של בעל הבית והדחיות של האורח, עכשיו האורח, אם הוא יאכל הוא עושה נחת רוח לבעל הבית. זאת אומרת, הוא כבר לא מקבל את האוכל חנם כי הוא מביא הנאה לבעל הבית, אז כל מה שהוא יאכל ויהנה מהאוכל בעל הבית יהיה יותר מבסוט.

זה נקרא שהוא קיבל על מנת להשפיע נחת רוח ליוצרו. וזה מה שצריך לעשות. בשביל זה הוא מדבר פה שצריך את הגוף, כי הגוף הוא הרצון לקבל.

מה יש לנו בתוך הגוף? לאכול, ליהנות, הגוף כולו רוצה לקבל הכל, רוצה לבלוע את העולם, אבל יש את הנשמה והיא עובדת על ידי תורה ומצוות ואז מזככת את הרצון לקבל, הבהמי, לשם שמיים, "בכל דרכיך דעהו".

כמו שכתוב "כל העולם נברא לשמשני ואני נבראתי לשמש את קוני", כמו 'חנינא בני שכל העולם ניזון בזכותו והוא מסתפק בכף חרובים מערב שבת לערב שבת'. זאת אומרת, הוא אכל לשם שמיים ובזכות הצדיקות שלו ירד שפע לכל העולם.

מובן, אז הרצון לקבל לא צריך להתבטל, הוא צריך להיתקן. כל הסיבוב הזה של כל העולם הזה, על ששת אלפים שנות תיקוניו וכל העולמות שקדמו וכל ההכנות, הכל זה כדי שיצא רצון לקבל משתוקק.

אנחנו על ידי הבחירה נתקן אותו, כדי להשפיע נחת רוח ליוצרנו. כי הרי השם יתברך ברא את כל העולמות כדי להיטיב לנבראיו, אז צריך לאפשר את האפשרות הזאת להיטיב לנבראיו בצורה מתוקנת ולא שיגרום שינוי צורה.

שאם האדם ייקח לעצמו ולא על מנת להשפיע נחת רוח, הוא מתרחק מהבורא, זה נקרא שינוי צורה. אבל אם לוקח על מנת לעשות לו נחת רוח, אז זו השתוות הצורה, זה כל הסיבוב הזה, זה בשביל זה. המושגים

חוזרים להיות בורא, אנחנו נשארים נבראים, כי המטרה של השם זה להיטיב. אז גם לעתיד לבוא יהיה גוף, אבל יהיה גוף מזוכך, לא גוף שמפריד בינינו לבין הקדוש ברוך הוא. מובן עד פה? מספיק? תלמיד: אף פעם זה לא מספיק. האדמו"ר: "תפסת מרובה לא תפסת".

האלה שהבאתי הם מהרמח"ל ומהאר"י ז"ל ביחד. בעולם העקודים התגלה בפעם הראשונה כלי, אז אם שמה התגלה הכלי, בסיבוב האחרון כשהכל מתחיל לחזור לשורשו, אז הכלי מתבטל שמה ואז מתחילים לקבל את השכר. הכלי הגס מתבטל, נשאר שורש לכלי כי תמיד יהיה שורש לכלי, כי אנחנו לא

גמר היווצרות הכלי הראשון בעולם העקודים

טוב, זה אנחנו כבר דיברנו אתמול, ועכשיו נזכיר קצת עוד פעם. "התאוה לו יתברך להיות לו דירה בתחתונים".

הוא רוצה שאנחנו בזכות עבודתנו נקבל את השכר לעתיד לבוא, ולא כמתנת חינוך, כדי שלא יהיה לנו בושת פנים, כדי שיהיה לנו שכר לעולם הבא, אנחנו צריכים בעולם הזה את הבחירה לבחור בטוב, "סור מרע ועשה טוב".

אין פה שום הפרדה כי זה חלק מהתכנון בשביל להשפיע, נכון, אז צריך שיבוא בסוף הפרדה מוחלטת, שבאמת יהיה בפועל רצון לקבל, זה הפרדה, זה כלי, בינתיים זה רק בתכנון וזה דורש הדרגה, ההעלם.

הוא רוצה שאנחנו בזכות עבודתנו נקבל את השכר לעתיד לבוא, ולא כמתנת חינוך, כדי שלא יהיה לנו בושת פנים, כדי שיהיה לנו שכר לעולם הבא, אנחנו צריכים בעולם הזה את הבחירה לבחור בטוב, "סור מרע ועשה טוב".

"הסתרת פניך הייתי נבהל" צריך הסתר פנים. שאם ה' יתברך מתגלה, מי לא יבחר בו? תגידו לי! מי יכול להעיז פנים נגד ה' יתברך? - אז הוא צריך להסתתר כדי שאנחנו מתוך ההסתר נבחר בו, נבחר באמת, נעבוד על עצמנו, נרצה את הטוב ולא את הרע, נרצה את התורה ולא את יצר הרע.

כדי שיהיה "סור מרע ועשה טוב" צריך שיהיה רע, והרי אצל השם יתברך הכל טוב אז איך יכול להיות רע? אז צריך לברוא אותו לכן הוא בורא את הרע. איך הוא בורא את הרע? - "יש מאין", פירושו שאין אצלו את הרע והוא בורא אותו "יש מאין".

ככה זה וזה צריך הדרגה. אז אם היתה הנשמה משפיעה כל הזמן על הגוף ישר, אז זה גילוי פנים. מי היה בוחר ברע? אז צריך שהנשמה תעלם, הוא אומר פה, והרוח יעלם וישאר רק הנפש. למה? כי הנפש זו הדרגה הכי תחתונה, הנפש זה הרצון לקבל ויש לנו רצון לקבל, אוכל, כבוד, חיים, כל מה שהאדם רוצה לקבל. אז צריך להגיע לדיוטה התחתונה כדי שמשמה יהיה לנו אפשרות לבחור.

אפשר גם להבין יש כתוצאה של אין, זאת אומרת הסתלקות האור, ברגע שמשתלק האור 'אין' אור, אין אור אז יש השתוקקות לאור, זה בחינת רצון לקבל, יש רצון לקבל תיאורטי, בתכנון מה שנקרא, ויש רצון לקבל ממש.

שאים היינו עכשיו בלי יצר הרע ובלי רצון לקבל היינו מלאכים לא הייתה לנו בחירה, אז רוצים שיהיה לנו את כל זה וצריך שיהיה ממש רע. רע זה הפך רצונו יתברך, רע זה הסתר פנים. צריך ליצור את המצב הזה כדי שאדם יבחר.

זאת אומרת אם אנחנו רוצים שיהיה נברא שייהנה מהשפע אנחנו צריכים שיהיה לו רצון לקבל את השפע, אחרת ממה הוא ייהנה. אם אדם לא רעב הוא לא נהנה מהאוכל, אז בודאי כשחושבים על זה שצריך להיות נברא עם רצון לקבל, הרצון לקבל כבר קיים, אבל רק בתכנון, זה עוד לא במעשה, צריך להביא אותו שיהיה השתוקקות, כדי שיהיה השתוקקות צריך להעלים ממנו את האור, ואז הכלי משתוקק.

"לפום צערא אגרא" לפי ההסתר ולפי המצב ולכן "מי שגדול מחברו..." - זאת אומרת שיש לו נשמה גדולה - "יצרו גדול הימנו" צריך

כלי ורצון לקבל זה היינו הך וצריכים להפריד, כי ברגע שזה במחשבה, בתכנון, הרצון לקבל והרצון להשפיע זה דבר אחד. כיוון שהשם יתברך רוצה להשפיע, לעשות

איזה יצר גדול גם כן, כדי שיהיה אפשרות לבחור, אז זה מה שהוא אומר פה. העניין הזה מתואר בלשון האריז"ל שיש את א"ק (אדם קדמון) שזה הנברא הראשון שנברא, נברא רוחני, וממנו יוצאים אורות מהעניינים קודם כל יוצאים מהאזוניים מהחוסם מהפה מהעניינים אחר כך מהמצח ומכל התפשטות האורות הללו נבראים העולמות, כל דבר ודבר לפי מה שצריך. אז אנחנו יודעים שהאזוניים זו הנשמה והאף זה הרוח, והפה זה הנפש. אז ככל שיצאו האורות האלו ככה הגענו למצב שהתהווה והתעבה גם הכלי בפה דא"ק (של אדם קדמון), בחינת עולם העקודים שהיה עקוד שמה הכלי הזה, וצריך הסתר וריחוק של האורות, כי אם יהיה קירוב ויהיה אור גדול אז זה כמו נר שמתבטל בפני האבוקה. אז מה עשינו צריך הדרגה וצריך הסתר פנים וצריך רצון לקבל. כל זה דורש התרחקות מהראש. ע"ב זה כאן ואחר כך זה ס"ג וכו' זאת אומרת שיש דברים עליונים ששמה בכלל לא שייך כלי ולא שייך כלי כי שמה זה מחשבת הבריאה והכל מבוטל, ויש אחר כך הדרגה וירידה כדי שיווצר המצב שנוכל לבחור.

לא מספיק שנעלמת הנשמה ושיש הסתר פנים ושיש רצון לקבל ושנהיה גוף זו הכנה אחת. אבל צריך גם הכנה הפוכה שאפשר יהיה לתקן שאם האדם לא היה כלול מנפש רוח נשמה שזה בחינת ארבע עולמות התיקון, אז איך היה עולה בחזרה? אז היה נשאר מקולקל. אז צריך לתת לו גם כוחות שיוכל לזכות לאורות העליונים ויתקן ויעלה את הכל. אז כל זה צריך להיות מושרש, גם זה שהוא יצא מכלל עולם התיקון מבחינת הרע וכל מה שהוא צריך אבל גם שתהיה לו אפשרות לתקן בחזרה, כי אחרת נשארנו בלי תיקון.

וגם כן הכל צריך להיות מוקצב בזמן זה לא לעולמי עד העולם הזה לא עולם נצחי, זה עד שנגמור את התיקון 6000 שנה. כל זה צריך להיות מושרש בעניינים האלה.

באריז"ל כתוב שאחרי שיצאו בחינת אורות העקודים. אחרי שגמרו להתפשט הם עולים בחזרה לא יורד כל אחד בכלי שלו, אלא

אחד פחות, ככה שהאור דמלכות לא יאיר במלכות אלא יהיה ביסוד, והמלכות נשאר חשוך ככה זה נהיה כלי ממש והכלי משתוקק ואז צריך להתחיל לעבוד. זה מה שהוא אומר כאן.

אז זה מתוכנן העניין הזה, כדי להפריד את הגוף מהנשמה, כי בתכנון הגוף והנשמה בעולמות העליונים הם היו מחוברים, אז צריך לחלק אותם ממש, ומי שיזכה יכנס בו הנשמה, ומי שלא יזכה לא יכנס בו הנשמה.

זה ההבדל בין דביקות, לבין שתי יצירות כל אחת בפני עצמה. כל התהליכים שהאריז"ל תיאר בפירטי פרטים. כשאדם קורא את האריז"ל הוא חושב שיש פה איזה מהלך טכני, אם הוא לא מתעמק אם הוא לא מקבל מרבו אז הוא חושב שזה סתם איזה אורות שיצאו נכנסו לא מבין למה זה לא מבין את המשמעות בשביל מה, כי האריז"ל מיעט להסביר בשביל מה, מי שבדרך כלל הסביר בשביל מה זה הרמח"ל. הרמח"ל ואח"כ כל הגדולים הגר"א, הבעש"ט, החסידים והמקובלים, כל מי שבא אחרי האריז"ל, הוא הסביר ופירט יותר ויותר ולכן אנשים שלומדים רק האריז"ל חסר להם ההסברים, הם רק יודעים כל מיני תהליכים טכניים כאלה, מהותיים.

אבל הם אינם מבינים את המהות, לא מבינים בשביל מה זה. בקבלה מוסבר שכל דבר יש לו סיבה זה לא סתם יצאו אורות נכנסו אורות נהיה כך נהיה אחרת, זה לצורך העניינים. לפעמים האריז"ל מסביר, אבל בד"כ ההסברים שלו בקשר למהות קצרים וגם מפוזרים שאם אדם לא ממש מומחה גדול לאריז"ל הוא לא יזכה בכלל כל עניין למה זה. ופה אנחנו זוכים לראות למה זה.

בהתחלה עולם העקודים, יוצא רק הכלי, אבל עוד אין קלקולים ואח"כ צריך לתת מקום לקלקולים, זה העניין של האורות שיצאו של ס"ג והבחירה שהיה לספירות עשר הנקודות שיצאו בעולם הנקודים, מה לעשות עם השפע? הם אמרו, אני אמלך אני אמלך משכו שפע נשברו הכלים.

שמה יצא כבר ממש קלקולים לרע, זה לא רק רצון לקבל תיאורטי ולא משתוקק אלא ממש אגואיסטי, ואז יש שבירה של הכלי.

שכל שלב שלב, הכל בתכנית מופלאה איך לעשות את הכל לעניין הבחירה ואיך יבוא התיקון אח"כ.

אח"כ בעולם התיקון לתקן את כל זה, הכל פלאי פלאים איך זה מסביר. מי שזכה ללמד את הרמח"ל טוב ואת יתר ספרי הקבלה טוב ואת האריז"ל כמובן, זה פלא פלאים איך

מטי ולא מטי

מועבר! אך מאיך באותו העת שהתחתון פונה לעליון ממנו לקבל הרי הוא בעצמו מפנה את אחוריו לתחתון ממנו! והתחתון ממנו היות שרואה שאינו מקבל עוד שפע מהעליון גם פונה כלפי מטה ומתייחד עם התחתון ממנו ומעביר לו את השפע שקיבל קודם לכן מהעליון שלו. כך נוצרת שרשרת של חיבורים בין נותנים למקבלים ושל ניתוקים בין הנותן לעליון ממנו שפנה כלפי מעלה על מנת לקבל הוא בעצמו! זהו העניין של מטי ולא מטי בקיצור נמרץ!

בקיזור נמרץ: ישנו כלל: כאשר ספירה פונה לקבל הארה מהמאציל שלה- פניה למעלה ואחוריה כלפי מטה: כאשר הספירה מקבלת אור אינה יכולה להשפיע לתחתונים! כאשר פניה למעלה התחתון ממנה ניזון מאור דאחוריים שלה! זהו אור של דין, אור מצומצם!

לאחר שהספירה קיבלה אור פונה כלפי מטה ואחוריה כלפי מעלה ומשפיעה את האור לתחתון ממנה.

ומאיך התחתון ממנה פונה אליה ואז ישנו חיבור פנים בפנים בין עליון לתחתון והשפע

עולם הנקודים

ואז כשהם נפלו בא ה' יתברך הוציא הארה חדשה מהמצח של א"ק שנקרא שם מ"ה החדש, ע"ב, ס"ג, מ"ה וב"ן. בחינת ו' של שם הוויה והוא המתקן ומתחבר לניצוצות האלה שיש אחרי השבירה שהם היו במקור בשם ס"ג ועכשיו הם נקראים ב"ן. ב"ן זה נפש, מ"ה זה רוח, והרוח מתקן את הנפש, מתלבש בתוך הנפש - מאיר. והנפש היא המקבלת הארה של הרוח ולכן זה נקרא כביכול שם מ"ה החדש בחינת זכר וב"ן בחינת נקבה כמקבל בחינת הכלי שיכול לשאת את האורות.

עכשיו אחרי השבירה ואחרי הברור אפשר לשאת את האורות וזה עולם התיקון זה בחינת עולם האצילות. למה זה נקרא עכשיו עולם האצילות? בגלל שיש האצלה, יש הדרגה.

ואז הוא יכול להחזיק את האורות מה שלא היה קודם, שהאורות יצאו ישר ולא היה כלים ראויים לקבל אותם.

הנה אנחנו רואים שכל העולמות העליונים - הכל בנוי בחינת נותן ומקבל מה שצריך לזה מבחינת הקבלה, זכר ונקבה, אור וכלי וכו'. ולכן גם כן התיקון של העולם והתיקון של עם ישראל זה על ידי זה שאדם מתחתן,

עכשיו אנחנו נלמד על השבירה, אנחנו רק מסבירים פה מושגים כדי שיהיה איזה בסיס, טוב, מושג ה"נקודים".

אמרנו שהעולם הראשון שנברא סביב הקו שנכנס בתוך החלל הפנוי זה א"ק.

יש א"ק דעיגולים, עשר ספירות דעיגולים, ויש א"ק דיושר, בחינת דמות האדם, בדמות ובצלם ראש-תוך-סוף, נכון? ומהעניינים של א"ק יצאו, קודם כל יצאו אורות מאוזן-חוטם-פה (אח"פ) דא"ק אבל אח"כ זה עולם העקודים. עקודים זה מהפה.

ואח"כ יצא עולם אחר שנקרא עולם הנקודים, נקודים זה יוצא מהעניינים של א"ק. והדרגה של האורות שיוצאים משמה זה בחינת ס"ג. אמרנו שיש עסמ"ב: ע"ב, ס"ג, מ"ה וב"ן. אז זה בדרגה השניה, הדרגה השניה של מילוי שם הוויה שבפנימיות א"ק.

נוק' זה בחינת רצון לקבל, בחינת כלי, זכר זה בחינת רצון להשפיע, בחינת אורות.

זאת אומרת אור וכלי משפיע ומקבל, אנחנו יודעים שכשיצאו האורות ולא היו כלים, אורות של עולם הנקודים, לא היו יכולים לסבול את האורות האלה ונשברו הכלים. זו הבחינה הזו שהוא אומר שלא היה נוק', לא היה מי שיקבל את האורות, שיחזיק אותם.

מביא ילדים ויש לו אישה וככה אפשר לשמור על המצוות לקיים את העולם לעשות את התיקונים ולא שייך לבן אדם לא להתחתן, אין דבר כזה. אנחנו אמרנו למה קוראים לזה נקודים? שיצאו בנקודות, לא יצאו מחוברות, לא יצאו פרצוף מחובר, לא היה שלוש קוים, היה אחד מעל השני הספירות שיצאו זה נקרא בחינת נקודות דס"ג. מה זה סיטרא אחרא? סיטרא אחרא על פי המקובלים זה הרצון לקבל לעצמו, אגואיזם, רק רוצים לבלוע רק רוצים לבלוע לעצמם זה רשעות. מה אומר עשו? "הלעיטני נא מן האדום האדום הזה" - רוצה לבלוע את הכל, לא מוכן לעבוד לא מוכן לעשות שום דבר בשביל זה, לקבל, להרוג, לגנוב, כל הדברים הטובים להבדיל. אם כן השורש של זה זה כאשר הספירות בעולם הנקודים רצו למשוך אור ואור לעצמם. לא רצו להשפיע את האור הזה גם כן בחינת לקבל לעצמו, אני אמלך אני אמלך, נשברו הכלים ושבירת המלכים. הכל כמו שלמעלה כך למטה כמו שבעולמות העליונים גם בעולם הזה. לכן אומרים שהאישה השורש שלה ממדת הדין והגבר מחסד שממתיק את הגבורות. הנקודים בשינוי מצבם משתנה שמם, גר שמתגייר הוא בן אדם חדש ואז אנחנו יודעים שאברהם הוסיפו לו את ה'ה' וככה

זה שם חדש, בחינה חדשה, דרגה חדשה, בן אדם חדש וכו'. תיקון, קודם היה בחינת נקודות דס"ג שלא היו בהתחברות לא היה להם תיקון, ברגע שיוצאת הארה חדשה ומתקנת זה מציאות חדשה זה לא מציאות שהייתה קודם אין מה להסתכל קודם על מה שהיה. כי עולם הנקודים היה לו תפקיד להוציא את הנקודות ששברו הכלים כדי שאחר כך יהיה אפשר לתקן, קודם צריך שיהיה קלוקל אח"כ יהיה תיקון. אם כל העולם מושלם ומתוקן אז מה יש לתקן? אז צריך שיהיה שורש לעניינים החסרים ולכן היה צריך לשבירת הכלים, יש התחברות אז זה כבר לא אותו בחינה, הס"ג הופך להיות מ"ה. הסיפור על רבי יוחנן וריש לקיש, קודם היה פושע (ריש לקיש) רק פגש אותו - זהו, הפך להיות איש חדש, קיבל הארה מרבי יוחנן. מה זה עולם האצילות? התחברות של מ"ה וב"ן זה עולם של תיקון. זאת אומרת ההארות האלה שיצאו של ס"ג ונשברו, אז התחיל שם מ"ה החדש לברר ולתקן ונברא עולם חדש - עולם התיקון, שהוא חיבור של הנקודות האלה שהופכים להיות בשם ב"ן - זה כבר הארה חדשה, דבר חדש, זה לא אחד ליד השני זה עניין של התורה שהיא 'מתקנת' - תורה לתקן.

עולם התוהו

האדמו"ר: שאלה טובה, מה הקב"ה זה בן אדם, חס וחלילה? הוא לא יודע מה יוצא ממה שהוא מתכנן? בשביל מה אם הוא רואה שזה לא יכול להתקיים במידת הדין אז הוא יודע את זה מראש, בשביל מה עשה קודם מידת הדין אחר כך שיתף מידת הרחמים שאלה טובה. טוב, טוב שאתם לא ישנים. מה זה המ"ק? המלכין קדמאין כן, זה מובן כל מה שאמרנו או לא? עוד לא ברור כל זה הוא אומר פה שהשם יתברך ברא קודם את העולם במידת הדין והרי כתוב בראשית ברא אלוקים, אלוקים זה של דין לא כתוב בראשית ברא י-ק-ו-ק נכון, שזה שם של

אנחנו נתחיל עכשיו על עולם התוהו, אנחנו כל הזמן מחפשים צרות. עולם התוהו, הנסירה, השבירה. מה לעשות כדי לתקן צריכים לדעת מה התקלקל לא? אם לא יודעים מה הקלוקל אך יודעים מה התיקון? נכון? מידת הדין כותבים את זה מדה"ד, מידת הרחמים מדה"ר שאם תפגשו את זה תדעו על מה מדובר. הווייה זה י-ק-ו-ק. תלמיד: כתוב שהשם ברא את העולם במידת הדין וראה שהעולם לא יכול להתקיים אז שיתף את מידת הרחמים, וזה נשמע כביכול שהקב"ה לא ידע מה יהיה?

רחמים? מה זה שיתף עמו מידת הרחמים שהוא ריחם עלינו ונתן לנו דרך לתקן, שאם אדם שבור אם אדם מקלקל ואין לו תקנה, אוי ואבוי, זה אכזריות, אבל הוא נתן לנו מצד אחד את הקלקול, התוהו, ונתן לנו דרך לתקן. אם אדם מקלקל ואין לו תקנה, אוי ואבוי זה אכזריות אבל הוא נתן לנו מצד אחד את הקלקול התוהו ונתן לנו דרך לתקן. זו הדרך לתקן, זה הרחמים בזה מתבטא הרחמים מה כתוב 'מודה ועוזב ירוחם' אם בן אדם מודה בטעות שלו ועוזב את הטעות שלו הנה ירוחם זה הרחמים שנותנים לו מה?

תיקון שיוכל לתקן כל מה שהוא קלקל יוכל לתקן זה הרחמים, הבנתם ואז לכן אחרי עולם התוהו בא עולם הרחמים, עולם התיקון זה לא שעולם התיקון זה הכל, קל זה לא דבר קל, תיקון זה לא דבר קל, זה דבר קשה דורש, קודם היית גנב? עכשיו אסור לך לגנוב.

קודם היית פושע? עכשיו אסור לך להיות פושע. קודם לקחת שפע נהנית במה שבא לך? עכשיו יש הלכה, יש תורה, יש עול. אבל זה תיקון. מבינים?

בעולם התיקון נעשו כמה תיקונים: א) שלש קוים הופיעו ימין שמאל קו אמצעי קודם לא היו שלש קוים הספירות יצאו אחת מעל השניה רק בקו אחד כל אחד אמר אני אמלך, כל אחד לפי השורש שלו, ימין, שמאל, קו אמצעי ויצאו הפרצופים שזה קבוצה של ספירות שעובדת ביחד גם הפרצופים לא היו קודם, קודם היו ספירות יצאו בעולם התיקון, ראש, תוך, סוף.

מה זה עושה זה עושה הדרגתיות והורדת השפע והאור התיקון לאט לאט כל יום צריך להתפלל ולקיים מצוות, בכל יום למה קוראים מחדש, כי כל יום יש את התיקון של אותו יום המין נוקבין על הניצוצות של אותו יום אז לא מתקנים את הכל במכה אחת.

מתקנים לאט לאט לאט לאט לאט מתקנים כל יום עוד קצת כל יום ששת אלפים שנה של תיקון זה מספיק בשביל כל התיקונים ואז מה שאדם מקבל שפע בהדרגתיות ומתקדש לאט לאט זה מחזיק אם הוא חוטף

רחמים ואחר כך רק בהמשך בסוף שמה הוא אומר השם אלוקים, הויה אלוקים.

זאת אומרת שאומרים בהתחלה ברא במידת הדין - ראה שלא יכול להתקיים שיתף עמו מידת הרחמים, אז הוא שואל פה הרי הקב"ה יודע הכל בשביל מה לו לברוא קודם מידת הדין זה לא מתקיים, אחר כך הוא ברא את מידת הרחמים מה יוצא לו מזה, בשביל מה כל הסיפור הזה?

כתוב שאין האור ניכר אלא מהחושך, הוא עושה את זה במידת הדין לא על מנת שלא יתקיים - בכוונה כי הוא רצה שיהיה שבירת הכלים.

שבירת הכלים זו לא טעות בתכנון זה לא איזה מהנדס, להבדיל, שהוא שם פחות ברזל, פחות זה, ומתמוטט לו הבניין, זה הקב"ה יתברך שמו הוא עשה את זה ככה שיהיה כדי לתת מקום לרע לשלוט, הוא נתן שפע אתם רוצים שפע, קחו, כל ספירה לקחה 'אני אמלך אני אמלך' משך, משך, משך, נשבר. לא יכול יותר.

בדומה היה קורה לדור שלנו, לעולם החילוני, שהגענו לדור של שפע בלתי מוגבל, מה היום חסר בעולם? כלום.

בארץ יש הכל כל שיגעון שאדם רוצה יש לו כל מכשיר שהוא רוצה יש לו, כל תענוגות ודמיונות מה שהוא רוצה יש לו, הכל בהישג יד, בשלט, הכל הביתה מוכן, זה בחינת אתם רוצים ליהנות אתם רוצים שפע קחו, איך אומרים תחנקו עם זה, חלילה, כמה שאתם רוצים, לבלוע, "הרחב פיך ואמלאהו", לקחו, לקחו, לקחו, לקחו די נשבר הכלי, לא יכולים לסבול יותר, רואים שזה הכל הבל הבלים, הכל שטויות, מתחילים לחזור בתשובה מתחילים לחפש את האור.

הא 'הסתרת פניך הייתי ניבהל' האור האלוקי מסתתר אין טעם בחומריות ובבליעה הזו אין טעם לא יוצא מזה כלום, אז עכשיו מתעורר לחפש את הקב"ה, זה העניין הזה של שבירת הכלים, קודם כל עשה חשבון פתוח, קחו כמה שאתם רוצים, אז לקחו, לקחו נחנקו ונשברו.

עכשיו הוא מתחיל עולם התיקון מה ההבדל בין עולם התוהו לעולם התיקון שיתף עמו מידת הרחמים במה זה מתבטא? מה זה

העניין הזה, זה עולם התוהו, אדם שעובד 'אהוב את המלאכה ושנא את הרבנות', אדם שעובד בעמל כפיו, אז הוא מעריך כל גרוש, הוא לא מצא את זה סתם ככה, לא נתנו לו הוא התאמץ, זה עולם התיקון, גם באופן גשמי, גם באופן רוחני, אז זה ברכה גדולה עולם התיקון זה קשה, אבל זה ברכה גדולה וזה מתקיים.

איזה אור גדול ואין לו כלים זה נשבר, אם הוא לא עובד ראיתם כתוב בהלכה, שמי שמשחק בקוביה פסול לעדות, למה הוא פסול לעדות? כי הוא רמאי? למה? זאת כי הוא לא עוסק ביישובו של עולם. זאת אומרת הוא מקבל שפע סתם וגם מבזבז אותו סתם. תראו אלה שמהמרים גם יכולים לשים את הבית, את האימא, את כולם על זה ולוותר על הכל, אין להם מושג של

סיתום האורות שגרם למיתת המלכין קדמאין בעולם התוהו

בריאה, יצירה, עשיה) יש ה' פרצופים ובכל פרצוף 10 ספירות. ז"א שבעולם התיקון יש נ' = 50 ספירות באצילות.

כח"ב = כתר חכמה בינה. חג"ת = חסד גבורה תפארת. נה"מ = נצח הוד יסוד מלכות.

עכשיו, מה זה אורות העיניים? עולם הנקודים. אנחנו אומרים כל הזמן שבעולם הנקודים יצאו עשר נקודות. אבל, לא יצאו ממש עשר נקודות כי הן לא היו שלימות. אלא מה היה?

אנחנו אומרים שיצאו עשר ספירות ועשר תמיד מתחלק לעשר. אבל, באופן פשוט השלוש הראשונות כתר חכמה בינה דעולם הנקודים הן באמת ספירות שלמות. אבל, ז"ת הן שתי ספירות אז יצאו שלוש ועוד שתיים זאת אומרת חמש ספירות ולא עשר. ז"א שאם היינו סופרים באמת היינו סופרים כתר חכמה בינה תפארת ומלכות.

עולם התוהו לאחר שבא התיקון

מכוון כדי שיצא הרע מהכוח אל הפועל. שיהיה רע, שתהיה בחירה, שיהיה מוות כדי שנוכל לעבוד את השי"ת (השם יתברך) ע"י הבחירה. שאם הכל היה מושלם בעולמות אז לא הייתה בחירה.

אז בשביל מה ברא את העולם? בראו את העולמות שתהיה בחירה. שנעבוד את ה' שנתגבר על יצר הרע ע"י עבודתנו, יהיה לנו שכר בעולם הבא. עכשיו כשנשברו הכלים האור נסתלק לשורשו. תמיד האור נגנז למעלה שהקליפות לא יינקו. זה הסוד שמלכו מלכי אדום. מלכו ומתו, מלכו ומתו. לפני שהיה מלך בישראל. כי ישראל זה עולם

מאיפה יצא עולם הנקודים? מהעיניים של א"ק (אדם קדמון). איפה ירדו האורות? מתחת לטבור של א"ק. זו הייתה שבירת הכלים.

הוא אומר פה שהיה סיתום אורות זאת אומרת שלא כל האורות יצאו במלוא עוצמתם. הוא עכשיו מפרט מה היה החסרון באורות.

מהתיקון נלמד על הקלקול, מהשלם נלמד על החסר. הרי עולם התיקון בא אחרי מיתת המ"ק (המלכין קדמאין), אחרי עולם התוהו, אחרי שנשברו הכלים צריך לתקן לא? אז נברא עולם התיקון, אבי"ע (אצילות בריאה יצירה עשיה).

ונברא אדם הראשון שייטקן וייעלה את הניצוצות שנפלו לקליפות בזמן שבירת הכלים בעולם התוהו. בעולם התיקון יש חמישה פרצופים שהם: אריך, אבא, אימא, ז"א ונר"ק. בכל עולם מאבי"ע (מאצילות,

קודם יצא הכלי ואח"כ האור שאם לא כן איפה יהיה האור אם אין כלי. קודם יוצא הגוף ברחם האימא ואח"כ נעשית הנפש, כשכבר הגוף מוכן. עכשיו, למה הג"ר (ה-ג' ראשונות) קבלו את האורות ונתקיימו בהם? כי הם קרובים לראש, הם קרובים למקור. אז אין שינוי צורה כל כך. שמה זה עדיין בעיקר רצון להשפיע, ואין רצון לקבל כל כך. ולכן לא נשברו. אבל בז' תחתונות לא הייתה הכנה. מה זאת אומרת לא הייתה הכנה? כי רצו לקחת לעצמם. "אני אמלוך אני אמלוך". ואז זה נשבר לא רצה להשפיע. האם זאת טעות בהשגחה העליונה שנשברו הכלים? זה

ואת הארץ" אנחנו מדברים על השלב הזה של עולם התיקון של מה שהיה קודם. השמים והארץ - ז"א (זעיר אנפין) ונו"ק (נוקבא). והארץ בחינת הנו"ק, הייתה תוהו ובוהו. זה בעולם התוהו אבל עכשיו נגמר גמרנו. לכאורה הרי היה תוהו ואח"כ בא עולם התיקון. אז אם חוטאים זה חוזר להיות תוהו. הרי כתוב שכפה עלינו הר כגיגית, בהר סיני. שאם לא היינו מקבלים את התורה, מחזיר את העולם לתוהו ובוהו. אם אין מי שיתקן, אם אין מי שמוכן לקחת על עצמו עול מלכות שמיים ועול מצוות ומוכן לקבל את השפע רק בצורה מתוקנת, העולם ממילא נחרב וחוזר לתוהו ובוהו, למה שהיה לפני עולמות התיקון. יש ייחוד בין ז"א ונו"ק שזה ז"ל, זה שני פרצופים התחתונים שהם צריכים להיות בייחוד ואם הם לא בייחוד "תש כוחו כנקבה" - כמו שלמדנו. כל מה שבא בתוספת בזמן התיקון מסתלק ואז הנו"ק (הנוקבא) עוד פעם חוזרת להיות נקודה אחת והז"א (והזעיר אנפין) הופך להיות ג' בתוך ג' -עובר. הוא חוזר לעיבור, הוא בכלל לא יכול להשפיע, הוא לא יכול להתייחד ואז יש בלגן. שלא נדע.

מלכין קדמאין

ההנהגה של שכר ועונש היא מושרשת בא"ק בחינת ראש תוך סוף בדמות האדם אבל א"ק גם כן יש לו שלבים של התפתחות בהתחלה כשיצאו אורות מאח"פ - אוזניים, חוטם, פה של א"ק והשתלשלו מהם מה שנקרא אח"כ בחינת שבירת הכלים עולם התוהו כיוון שיצאו עשר נקודות אחת מתחת השניה ולא יכלו להחזיק את האור. אז הז"ת שבהן נשבר וירדו ומתו.

ויש שם הרבה פרטים שצריך ללמוד את זה בפרק המיוחד לזה על כל פנים אחרי השבירה נוצר מצב של תיקון שהשם יתברך התחיל לתקן את העולמות ועשה אצילות השני אז יש הבחן בין אצילות ראשון לאצילות שני אצילות הראשון זה לפני שבירת הכלים זה כאשר עדיין היו האורות. ויש כלל מתי שעומדים לחטוא או מתי שעומדת להיות נפילה בשבירה האורות מסתלקים זה כמו מערכת הגנה כדי שהס"א

התיקון ואדום עולם התוהו ולכן עשו היה צריך להיות בכור. למה? כי עשו מושרש בתוהו ויעקב בתיקון. אבל אם עשו היה לוקח את הברכות והיה מקולקל היה מחריב את העולם. אז אסור היה לו לקבל את הברכה. קודם יצאה הארה מהעיניים של א"ק (אדם קדמון) שהוא העולם הראשון שברא השם יתברך בתוך החלל. ומשמה נאצלו כל העולמות מהאורות שיצאו מהחושם שלו. אז בהתחלה יצאו אורות מהעיניים, אורות דנקודים. נקודים, כי זה נקודות ונשברו. אחר כך בא שם מ"ה החדש שזו הארה חדשה שיצאה ממצח א"ק (אדם קדמון) והיא בחינת רוח. רוח זו השפעה. והאורות שיצאו מעיני א"ק זה היה בדרגה של נפש. זו דרגה יותר נמוכה. אז הרוח שורה ומתחבר עם הנפש ומתקן אותו. ולכן צריך שהארה הזו תצא ותתחבר עם אורות ב"ן של הכלים השבורים, שכשיצאו מעיני א"ק הם היו בדרגת ס"ג ואחרי שנשברו נקראו ב"ן. והכלים השבורים הפכו להיות נוקבין בחינת כלים להארה לשם מ"ה החדש וככה נהיה עולם התיקון. כשאנחנו קוראים בפשט: "בראשית ברא אלוקים את השמים

מ"ק זה מלכין קדמאין מלכים קדמונים מלכים שמתו שמלכו באדום ומתו בשבירת הכלים.

בואו נסביר קצת, אנחנו אמרנו שהפעולה הראשונה שעשה השם יתברך כשרצה לברוא את העולם סילק את אור חסדו ונוצר חלל פנוי אח"כ הכניס קו אור אינסוף ברוך הוא בתוך החלל מהמפגש בין הקו והרשימו שזה האור שעוד נשאר רושם של האור הראשוני הלכו ונבראו עשר ספירות דעיגולים ועשר ספירות דיושר זה נקרא בחינת אדם קדמון דעיגולים ודיושר.

ספירות דעיגולים אחראיות על מערכת שלא תלויה בעבודת האדם עיגולים אין להם הבחן מדרגות כמו שיש באדם דמות אדם ראש תוך סוף ולכן זה מראה כל הנהגה שלא תלויה בעבודת האדם זה לא לצורך הבחירה זה לצורך קיום העולמות.

(הסיטרא אחרא) לא תינק יותר מדי מסלקים את האורות למעלה וגונזים אותם אז הכלים

נפלו וירדו וניצוצות מסוימים של קדושה, ירדו רפ"ח ניצוצין, ירדו להחיות אותם.

הסיבה לשבירתם של המלכין קדמאין

כן, אנחנו ממשיכים פה על מושג 'מלכין קדמאין', זה המלכים שמלכו ומתו שעסקנו בזה בכמה אספקטים בשיעורים הקודמים, עניין הבירור עניין עולם הנקודים, תכף העניין הזה יהיה ברור.

באופן כללי ה' יתברך כשרצה לברוא את העולם ולהיטיב לנבראים, סילק את אור חסדו לצדדים ועשה לו חלל פנוי ונכנס קו אור אינסוף בפנים.

מהמפגש של הקו עם הרשימו של האור שנשאר עוד בתוך החלל נבראו עשר עיגולים בחינת א"ק - אדם קדמון, עשר עיגולים ועשר ספירות דיושר שהם נקראים בחינת א"ק - ראש-תוך-סוף, ומהחושבים של א"ק יוצאים אורות.

האורות יצאו מאוזן, חוטם, פה ויצאו אחר כך מן העיניים בחינת עשר נקודות שעולם הנקודים בחינת ס"ג, מה שהזכרנו.

והאורות האלה ירדו בעיקר מול פניו של א"ק וירדו מהטבור ולמטה של א"ק (אדם קדמון) והלבישו מסביב והאורות ההם היו חזקים, הכלים לא יכלו לשאת את האורות, לא היו בשיתוף אלא עשר ספירות יצאו אחת מתחת השניה לא בבחינת פרצופים ולא בבחינת קוים ואז לא יכלו להחזיק את האור, רצו למשוך הרבה אור ונשברו הכלים. נשברו הז"ת (ז"ת - ז' תחתונות) והאורות נסתלקו למעלה והכלים ירדו אל הקליפות וירדו רפ"ח ניצוצין להחיות את הכלים, לשמור אותם, עד שה' יתברך התחיל את הבירור והוציא שם מ"ה החדש מהמצח של א"ק שמתחבר עם בחינת הכלים השבורים, הניצוצות האלה שהיו שמה שהפכו להיות לשם ב"ן.

ב"ן היה בחינת נפש מ"ה בחינת רוח. ונוצר ככה עולם התיקון בחינת אצילות-בריאה - יצירה -עשיה ואדם הראשון שהיה אמור להמשיך את התיקון ולברור את הבירורים. הוא אחר כך נפל ופיזר את הנר"ן (הנפש רוח נשמה) שלו גם כן בתוך הקליפות ואז בא עם ישראל שעל ידי תורה ומצוות צריך להוציא

יקר מזולל ולתקן במשך 6000 שנות התיקון את הקלקולים האלה.

אנחנו קופצים ממושג למושג ככה לאט לאט מתבהר מפה ומשם. והיום בחרנו את עניין המושג 'מלכין קדמאין' עניין ה-ז' מ"ק (מ"ק זה מלכין קדמאין) שקדמו, המלכים שקדמו. יש לזה סיבה את זה נלמד בהמשך, למרות שמוזכרים בתורה שמונה, באמת זה רק שבע כי מלך הדר לא נשבר, לא מת.

עוד פעם, ברור שבזמן שהיה השבירה בעולם התווה לא היו פרצופים כי הפרצופים באו רק בעולם התיקון רק באצילות- בריאה- יצירה- עשיה, אמרנו שהמלכין דווקא נשברו בגלל שלא היו להם נוקבין.

יש חמישה פרצופים - אריך, אבא, אימא, ז"א ונוק'. אריך - קוצו של יוד, אבא - יוד, אימא - הא, ז"א (זה זעיר אנפין) אנחנו קוראים לזה ז"א - וו, והנוק' זה ה-הא האחרונה של שם הויה. ז"א הוא כמו כל פרצוף, כל פרצוף בנוי מעשר ספירות - ג"ר וז"ת (ג' ראשונות וז' תחתונות) כמה זה ביחד ג' ו-ז' עשר, נכון!

גם האדם יש לו ג"ר ויש לו ז"ת. אמרנו שיצאו עשר נקודות מעיניים דא"ק בבחינת עולם הנקודים, אמרנו שהם ירדו מתחת לטבור והלבישו אותו מכל הצדדים ולא היה בכוחם לשאת את האורות.

בואו נכיר ראשי תיבות שצריך להכיר אותם. כח"ב - כתר חכמה בינה, חג"ת - חסד גבורה תפארת, נה"מ - נצח הוד יסוד מלכות. כח"ב - חג"ת - נה"מ כמה זה יחד? עשר ספירות.

אמנם יצאו עשר, אבל אמרנו שהשבירה הייתה רק בז"ת - אז מלכים קדמאין נקראים רק הז"ת שבהם דהיינו: חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד, מלכות. שהוא סוד מלכי אדום שמתו.

אבל הג"ר, מה זה ג"ר? ג"ר זה בחינת ג' ספירות ראשונות - כתר, חכמה, בינה. אבל הם לא מתו אז הם לא נחשבים, לא תגיד שהג"ר בחינת רוח והז"ת בחינת נפש, גם הג"ר בבחינת נפש, קומה שלמה לא יוצאת

יוצאת אז הוא הולך לאדמה, הגוף הולך לאדמה, והנשמה עולה למעלה, זה בחינת מיתה. הרבה מושגים, אבל לא חשוב, לאט לאט לאט לאט זה נכנס, כל יום קצת כל יום קצת, עוד כמה חודשים תראו שאתם כבר מבינים.

מעורבת, יוצאת תמיד או נפש או רוח, הג"ר גם בחינת נפש, העניין של המיתה היה רק ב"ת לא בג"ר.

המיתה זה שהכלים לא יכלו להחזיק את האור ונשברו הכלים ונסתלקו האורות למעלה. אז כנגד כשבנאדם, כשהנשמה שלו

המלכין קדמאין וסוד חורבן בית המקדש

רגיש מאד! מאד מאד! ה' יתברך מרגיש בדיוק מתי שאדם הולך ליפול או הולך לחטוא או הולך לעשות משהו לא טוב הוא מסלק ממנו את האורות, כמו שאדם כועס כתוב הנשמה שלו מסתלקת ממנו וכו'.

למה זה? זה כדי שלא יהיה יניקה לסיטרא אחרא זאת אומרת שהאור מספיק להסתלק, החלקים הגבוהים של האור מספיקים להסתלק לפני שיהיה חטא כדי שהסיטרא אחרא לא תוכל לינוק ולהתחזק, כמו פיזו כזה, להבדיל. אז זה העניין זאת אומרת האורות היו מוכנים לקבל האורות אבל לא לשם שמים.

בשבירת הכלים נכנס הרע ועשה פירוד בין הכלים התחתונים זה סוד עניין אהבת חינום לעומת שנאת חינום, עניין של אחדות של עם ישראל, כבר הזכרנו בשיעורים הקודמים.

שאי אפשר להגיע לגאולה בלי אחדות, חייב להיות אחדות כדי שהכלי יהיה שלם, אם לא האור לא יכול לשרות. בחינת ה' קצוות מבחינת ה"ק (ה' קצוות) של ז"א הייתה נפרדת כמו שאמרנו לא היה פרצוף כולל שעובד ביחד כל אחד לעצמו, 'אני אמלוך, אני אמלוך', 'אני אמלוך, אני אמלוך', אז הסיטרא אחרא מולכת.

אם הקדושה לא יכולה להתאחד הסיטרא אחרא מתאחדת ולוקחת את המלוכה, או שאנחנו ראש והם זנב או שהם ראש ואנחנו זנב - אין באמצע! רחמנא ליצלן, רשות הרבים לעומת רשות היחיד - יחידו של עולם, רשות הרבים זה בחינת אלהים אחרים זה בחינת סיטרא אחרא. רשות היחיד רשות הקדושה ה' יתברך יחידו של עולם.

זה שיש לסיטרא אחרא כל הזמן את הפירוד הזה, יש לסיטרא אחרא אחיזה. ולכן אנחנו כל כך עושים שטיפת מוח כזו בעניין של

מ"ק - מה זה מ"ק? מלכין קדמאין, שבירת המלכין קדמאין זה דבר גדול פה עצום ורב, זה סוד חורבן בית המקדש, אותו דבר.

למה נחרב הבית? מה זה חורבן בית המקדש? זה שבירת הכלים. הבית, זה כלי להשראת השכינה - נשבר בגלל העוונות, השכינה הסתלקה לרקיע השביעי, והאורות - בחינת הבני אדם שזה עם ישראל זה הנשמות הקדושות, הסתלקו גם כן מהארץ לחוץ לארץ, זה ראש הגלות.

יש בזה הרבה סודות הגאולה לכן כרוכה גם כן בשיבת ציון. צריכים לשוב לארץ - אין חוכמות, שהאורות יכנסו עוד פעם לכלים בקדושה, מיתת המלכין קדמאין, לא תגיד שזה בגלל שהאורות לא בסדר, ה' יתברך משפיע, לא תגיד שהוא לא רוצה להשפיע, הוא חפץ להשפיע כל הזמן - "אני ה' לא שנית", השם הויה כל הזמן הוא משפיע, אלא השאלה אם יש כלים שיקבלו את השפע.

אם הכלי לא ראוי השפע מסתלק, לא יכול - יש חוק, יש קטרוג, אז מצד הכלים היה קלקול, לא שהם לא רצו לקבל הם רצו לקבל את השפע אבל לעצמם לא על מנת להשפיע, זה כבר שינוי צורה זה גורם לאור להסתלק.

תדעו לכם שגם בחינת עיבור נשמה שלפעמים כתוב שצדיקים מתעברים באדם "הבא להיטהר מסייעין אותו" נשמות של צדיקים באים ומתעברים בו באים להתעבר ולעזור בעבודת השם אבל אם האדם מקלקל חס וחלילה הם מסתלקים ממנו וקשה להחזיר אותם, כך מובא ב"שער הגלגולים" אולי נזכה ללמוד בו. קיצורו של עניין: העניין הזה של האור שנכנס לכלי ומסתלק מהכלי.

זה עבודה חדשה שצריכים לחרוש את זה עמוק עמוק בלב: א' צריך להקדים תפילה. שתיים, צריך להאמין בתפילה. שלוש, צריך להאמין שה' נותן את הכל. ארבע, צריך לעשות השתדלות כי אנחנו בעולם הזה, זה חלק מהתיקון שלנו לעשות השתדלות. ולעשות השתדלות בסדר, סבירה, לא נבוא להתגאות, אנחנו רק נעשה ככה וכבר תרד פרנסה מהשמים, כי זה לא הדרגה שלנו, לעשות לפי הדרגה ולשאוף להתקדם שלב אחר שלב. זאת אומרת, האדם המתוקן הוא מבין שהוא צריך להשתדל השתדלות, אבל העיקר זה התפילה, והכל משמים, וה' עושה את הכל. ולא ההשתדלויות בשכל שלו - "כחי ועוצם ידי" זה מה שנותן לו את ההצלחה, ולמרות שהאדם המתוקן גם משתדל מתוך ענווה הוא משתדל, כי הוא לא חושב שהוא כזה צדיק שהכל ייפול לו מוכן, אז הוא משתדל.

יש בזה עוד עניינים של חריצות ונאמנות, יש עוד מידות שתוך כדי השתדלות אדם יכול לתקן, ובשביל זה משתדלים ועושים את הדברים בנאמנות, ולא תולים את זה בהשתדלות.

מה זה העניין הזה של תיקון? הפך הניתוק. אם אמרנו שהקלוקל היה בשבירת הכלים ואחר כך היה בחטא אדם הראשון ונפילת הניצוצות ואחר כך בכל הדורות, רחמנא ליצלן, חטאים שעשינו גם כן קלקלו. התיקון הוא ההפך הגמור - עושים מצווה עושים מעשים טובים מתפללים מתעלים ואז הצינורות של השפע מתקשרים בחזרה ומתחיל לרדת השפע.

בהתחלה זה יורד דרך בן אדם אחד, דרך העולמות, ועוד אחד, ועוד אחד, ועוד אחד, בסוף לכל עם ישראל. לכן יש גישה שאומרת שמספיק להתקשר עם הכלל, ולעבוד בשביל הכלל ולא צריך כל כך להתעסק עם התיקון הפרטי, מצד שני צריך את שניהם גם את התיקון הפרטי.

אם אנחנו נעסוק רק עם הכלל ולא נתקן את החלק הפרטי, הצינור שלנו סתום, השם יעזור. אז צריך לשלב את שני הדברים, כלל ופרט, פרט וכלל.

ללמוד מכל הצדיקים את כל התורות, כדי לאחד המוחין של עם ישראל. זה הדבר שצריך לעשות כדי לאחד את כולם, שאם אנחנו בחינת הכלים בהתעוררות מלמטה נאהב, נכבד ונלמד מכל הצדיקים, הצדיקים יתאחדו, הצינורות שלהם יתאחדו, שזה הופך להיות כלי שלם. ולכן צריך ללמוד מכולם ולגרום לאחדות.

זה העניין - 'רשות הרבים', כביכול יש כמה תורות יש כמה דתות יש כמה הכשרים יש כמה... זה כל אחד עם העם שלו ועם הפלג שלו וזה לא אחדות וזה לא כלי וזה לא השראת השכינה, וזה לא כלום - זה גלות, זה בחינת רשות הרבים, רחמנא ליצלן.

ה"ק, ה'ו' קצוות, לא עובדים ביחד לתכלית אחת. שיהיה לזה תיקון, תיקון הוא אחד כך בעולם התיקון, זה אם עובדים כפרצוף, ה"א (הזעיר אנפין) פרצוף שלם, הנוק' (הנוקבא) פרצוף שלם. עובדים ביחד יש אחדות, יש השפעה, יש מקבל, יש שיתוף פעולה, יש לקבל על מנת להשפיע - וככה יש תיקון.

זאת אומרת אדם מצד אחד אומרים לו 'אמונה והשתדלות', חייב להשתדל, מצד שני טבע האדם כשאומרים לו להשתדל אז הוא מאמין בזה, הוא מאמין בהשתדלות, מאמין שהכל תלוי בהשתדלות שלו.

יעשה ככה וככה וככה הכל יסתדר לו, ואז עוד פעם הגאווה והמרדה בה' וחוסר אמונה. היצר הרע מנצל את ההשתדלות כדי להגיד - רק ע"י ההשתדלות הכל יהיה - זה מלכודת.

וזה עניין למשל שיוסף הצדיק מצד אחד כשפנה לשר וביקש שיזכיר אותו אז הוא נענש ונשאר עוד שנתיים בכלא. אבל הוא לא נענש על זה שהוא פנה לשר כי בדרך הטבע הוא צריך לפנות, הוא נענש על זה שהוא תלה בו, כביכול זה תלוי בו, אז על זה תישאר עוד שנתיים בכלא, עד שתבין שזה לא תלוי בו. אז צריך מצד אחד להשתדל אבל לא לבנות ולא לתלות, וזה מאד קשה. זה קל להגיד, קל להזכר פעם ביום, אבל קשה לחיות לפי זה, זה הפך הטבע האנושי.

כוונתו ית' בדרך הוצאתם ושבירתם של המלכין קדמאין

ומזה נברא עולם התיקון: אצילות, בריאה, יצירה, עשייה. זה נקרא שבירת המלכים, שמלכו באדום ומתו.

ולמה הם מתו? ולמה הם נשברו? כי רצו למשוך אור בצורה בלתי מוגבלת ובלי להשפיע את האור. כל אחד אמר "אני אמלך, אני אמלך" זה גרם לשבירה.

וכל זה היה במכוון מהשמיים, כדי שאחרי זה יצא הרע נפרד, ויהיה אז ניסיון לאדם, לאדם הראשון. ואח"כ לנו לעם ישראל, לברר את הטוב מהרע והרע מהטוב, ע"י תורה ומצוות ומעשים טובים. כל זה נעשה לכתחילה.

עכשיו אנחנו ממשיכים פה להסביר קצת על התשובה, התשובה מושרשת לפי התכנית האלוקית, במיתת המ"ק ובתהליך התיקון שאחר כך, כאשר אפילו הסיטרא אחרא כובשת חלקים באדם ובמציאות, בגלל חטאים שונים רחמנא לצלן, בכל זאת התשובה מוחקת הכל ועוונות הופכים אפילו לזכויות, בתשובה שבאה מאהבת האמת, התורה, אהבת השם יתברך.

אנחנו פה עדיין בעניינים של "המלכים שנסברו" בעולם התוהו. אמרנו שהשם ית' ברא את העולם ע"י זה שצמצם את אור אין סוף ב"ה, סילק אותו לצדדים, נברא החלל הפנוי נכנס קו אין סוף בפנים.

נוצרו 10 ספירות דעיגולים ו-10 ספירות דא"ק דיושר - ראש - תוך סוף. ומהעניינים של א"ק יצאו אחרי שיצאו אוזן, חוטם, פה, יצאו אורות, זה עולם העקודים. אז אחרי עולם העקודים יצאו עולם הנקודים, מהעניינים של א"ק, יצאו אורות נקודות דס"ג 10 נקודות, אחד מעל השני, ירדו, והלבישו את א"ק מתחת לטבור והכלים לא יכלו לשאת את האור ונשברו. הז"ת נשברו ונפלו לקליפות ורפ"ח ניצוצין נפלו להחיות אותם, להחזיק את הכלים שם בקליפות.

והשם ית' התחיל לברר את הניצוצות האלה וע"י הארה מלמעלה שנקראת שם מ"ה החדש, שזו הארה שיוצאת מהמצח של א"ק, באה הארה הזו שהתחברה עם הניצוצות האלה שהיו, זה בחינת שם מ"ה, בחינת רוח, שהתחבר עם הנקודות דס"ג שהן הפכו להיות נוקבין בחינת ב"ן להארה של מ"ה.

הקשר בין שבירת המ"ק לחיינו בעולם הזה

ורע היה צריך לצאת הרע מאיזה שהוא מקום, בודאי שמהשמיים לא יכול לצאת רע, אז יש תהליך של השתלשלות, מהצמצום הראשון ועד שבירת הכלים, בהכנה ובהדרגה ובדרך של החכמה העליונה, כדי שימצא בסופו של דבר מצב של רע. מצב של רע זה מצב אגואיסטי.

מה זה רע? מה זה רשע? זה אחד שלוקח לעצמו, יש לו רצון לקבל לעצמו בלבד.

לא מעניין אותו אף אחד, אין לו מצפון, לא מעניין אותו כלום. הוא רוצה להרוג - הוא הורג, רוצה לגנוב - הוא גונב, הוא רוצה לעשות מה שהוא רוצה, כל רצון של עצמו, ולא מוכן לעבוד ולא מוכן לטרוח ולא מוכן לשמור מצוות ואין לו מצפון ולא מעניין אותו כלום - זה איך אומרים? רוצה לבלוע את העולם.

אז כדי שתהיה מציאות כזו והאדם יוכל לבחור בין זה לבין הצדיק, הצדיק הוא בדיק

טוב נסביר קצת. שלא נחשוב בעצם ששבירת הכלים זה טעות, שהשם ית' ברא איזה עולם שהוא לא היה כ"כ בסדר ולא היה לו כוח להחזיק את האור ונשברו הכלים.

השם ית' זה לא בן-אדם, שהוא בורא איזה כלי ואולי יחזיק מעמד ואולי לא, בונים בניין אולי הוא ייפול ואולי הוא יחזיק. לא בדרך כזו!

אלא, אם יש תהליך שנקרא שבירת הכלים, סימן שהתהליך הזה היה מכוון מראש ויש לו תכלית רצינית. והיות שהתכלית של כל העולמות זה האדם, שהוא בעל בחירה. כדי שיבחר ויתקן, ולעתיד לבוא יקבל את השפע המגיע, לו את השכר המגיע לו, על פי המעשים שלו, ולא כמתנת חינם.

כי אם היה נותן לו מתנת חינם היתה לו בושת פנים נצחית. ולכן העולם נברא מעורבב טוב ורע. כדי שיהיה מעורבב טוב

ההפך, הוא רוצה כל הזמן לתת ולעזור ולהשפיע. הוא גם צריך לקבל, אבל הוא מקבל על מנת להשפיע, הוא לא נותן על מנת לקבל, אלא הוא מקבל על מנת להשפיע. זה בחינת הצדיק.

כל הבחינות האלה של הצדיק, של רשע, של בינוני - צריך שתהיה לזה מציאות בתוכנה נקרא לזה, בתכנית האלוקית, אם אין את זה במציאות זה לא יהיה.

אז חייב שזה יצא באיזה שהיא דרך ושיהיה לזה איזושהו שורש בתוכנית של הבריאה. והמקום איפה שבאופן גלוי מתגלה לראשונה הרע זה בשבירת הכלים, וזה נקרא עולם התווה, לכן אנחנו יודעים שעשו השורש שלו זה מעולם התווה, ומה עשו רצה? "הלעיטני נא מן האדום האדום הזה", והוא היה ערמומי והיה רשע ורצה לקחת לעצמו. לא היה איש תם יושב אוהלים כמו יעקב.

ועולם התיקון זה ישראל, זה עולם התיקון. ישראל מושרשים בעולם התיקון, אומרים "נעשה ונשמע", לוקחים על עצמם עול מלכות שמיים, עול מצוות, מוכנים לתת את הנשמה: "כי עליך הורגנו כל היום" זה ההבדל בין צדיק לרשע. כל ההבדל מושרש בנקודה הזו שנקראת שבירת הכלים.

שלא נחשוב שהשם ית' ברא את העולם בשביל הדגים או בשביל הציפורים או בשביל הבהמות או בשביל הכוכבים, הוא ברא את העולם הזה בשביל האדם, שהאדם הוא בעל בחירה.

כל מה שאנחנו רואים, כל העולמות, כל מה שיש זה בשביל שהאדם הזה הקטנצ'יק יבחר בין טוב לרע, או יעשה נחת רוח לשם, או יעשה נחת רוח ליצר, להבדיל! זה כל הסיפור.

כיוון שאדם מקבל כל הזמן מתנת חינוך, הוא מתבייש, זה לא הטבע של האדם, האדם רוצה להשיג משהו ע"י העבודה שלו, ולא שיתנו לו כל הזמן בחינם.

לכן השם ית' ברא את העולם מקולקל חסר עם בעיות, כדי שהאדם יוכל לתקן את עצמו ואת העולם ולקבל את השכר לעתיד לבוא בזכות עבודתו.

טוב אתה רוצה שתהיה בחירה - אז אתה צריך שיהיה רע, צריך שיהיה טוב, צריך שיהיה מי שיבחר, צריך שיהיה לו עונש, צריך שיהיה לו שכר נכון או לא? היצר הרע הוא מלאך, ככה מובא בזוהר, ויש יצר הרע הכללי, יש יצר הרע הפרטי.

יצר הרע הכללי זה כל כוח הרשע שיש בכל העולמות, לא רק בעולם הזה, ויש לו תכונות להחריב את העולם. אם היה תלוי בו הוא היה מחריב את העולם.

היצר הרע הפרטי זה היצר שיש אצל כל בן-אדם כל אחד לפי היצר שלו. כל אדם יש לו יצר הרע, אלא אם כן תיקן אותו או גירש אותו, או הפך אותו לטוב.

יש בזה דרגות, אבל לכתחילה לכל אחד יש את היצר שלו, שהוא המנסה, מנסה לפתות אותו. אם הוא מפיל את האדם, אז הוא קודם מפתה אותו, מפיל אותו, אח"כ הוא עולה ומקטרג ולוקח ממנו את השפע, ככה הוא עובד, הערמומי הזה.

זאת אומרת, מה נגיד? אז אם היצר כל כך פיקח, הוא יודע את כל החולשות ומשתמש בכל, אז אין לנו סיכוי, מה הסיכוי שלנו? לא ככה! אלא "הבא להיטהר מסייעין אותו, הבא להיטמא פותחין לו".

אדרבא, יש, נותנים לנו קצת עזרה יותר מאשר נותנים כשאדם הולך לעשות חטא, נותנים לו יותר עזרה כשהוא הולך לעשות מצווה. מסייעין אותו, עוזרים לו, אז יש לנו פתח של אפשרות להשתלט על היצר הרע.

כאשר האדם כופה את יצרו ומשתלט עליו, זה מוריד שפע מכל העולמות לעולם הזה, מתקן את הכל ואת נשמתו, ועוזר בתיקון עם ישראל, ועוזר לכל הבריאה כולה - כשאדם שולט ביצר שלו. ואם ההפך, חלילה, מה זה יגרום? במקום שיהיה טוב לכולם, יהיה רע לכולם ח"ו.

לפעמים מספיק שאדם עושה עבירה אחת - מכריע את כל העולם לכף חוב, ומעכב את הגאולה. אדם אחד! מעבירה קטנה שהוא עושה!

זאת אומרת, גם לעבירות יש כוח שמשפיע על הכל, מקלקל את ההשפעה מלמעלה כי השם ית' הוא מבחינתו רוצה להשפיע כל הזמן טוב. רוצה טוב לצדיקים ורוצה שכולם

שהם עושים תשובה אף אחד לא יכול לעמוד בדרגתם.

אדם שלא עבר את כל הדברים האלה, בכלל לא יכול לקלוט מאיזה מציאות בעלי התשובה באים, מה עבר עליהם, איזה מלחמות! גוג ומגוג בשביל להתקרב. אי אפשר לתאר את זה בכלל עם מילים. ולכן צריך לאהוב את בעלי התשובה ולקרב אותם ולכבד אותם ולא להזכיר להם, חס ושלום, את העבר שלהם בשום עניין כיוון שאין להם עבר, העבר שלהם נמחק - ברגע שאדם עושה תשובה יש לו רק זכויות. אוי ואבוי למי שמזלזל.

יכול להיות אדם שעושה עבירות ודברים חמורים כל החיים שלו, ברגע האחרון עושה תשובה אמיתית - קוראים לו 'רבי' בעולם הבא! הוא לא למד תורה, הוא לא עשה כלום רק עשה תשובה באמת מכל הלב, זה מובא בגמרא.

טוב, אז זה העניין הזה מאוד חשוב. שלא תגיד שבגלל שאדם חטא ונתן כוח לסיטרא-אחרא אז גמרנו, הוא לא יכול להשתחרר מהאחיזה. הוא יכול להשתחרר ויכול לכפות אותה, יכול לגמור את הסיטרא-אחרא, זה תלוי ברצון שלו ובתשובה שלו, שום דבר לא מעכב.

הפגמים נתקנים על ידי שני דברים: או על ידי תשובה, תורה ומעשים טובים שאדם עושה אז הוא מתקן את הפגמים או, רחמנא לצלן, על ידי עונשים. שהעונש ממרק את העוונות.

הרי אמרנו שאין סוף ברוך הוא זה מחשבת הבריאה - זה התכנון של כל הבריאה אז אם אנחנו רואים בבריאה שיש טוב ויש רע ויש מוות ויש בחירה ויש הסתר פנים ויש גילוי פנים ויש מליון דברים מה שאנחנו רואים, כל זה - יש לו שרש למעלה!

השם יתברך תכנן את זה. זה התוכנית שלו אז הוא מקיים את זה! הוא מחזיק את זה והוא מנהל את זה. כל זה במאורות. המאורות הכוונה הספירות. אהה, אז אם עכשיו אתה אומר: מאיפה יש הפסד? מאיפה יש מוות? מאיפה יש חוסר אור? מאיפה יש רע - מה השרש של כל זה? זה על ידי השבירה. השרש הראשוני של הרע זה

יהיו צדיקים ומחכה לכל אחד עד הרגע האחרון אולי ישוב בתשובה, לא מתיימש מאף אחד, רק האדם הוא הבוחר.

זה תלוי מה הוא בוחר, אם הוא בוחר בטוב הוא משפיע טוב. זאת אומרת גם בעניין הזה יש דרגות, גם בצדיקים יש דרגות: צדיק גמור, צדיק שאינו גמור. כל מיני דרגות.

זה אנחנו צריכים לדעת, יש פה כלל גדול מאוד. זה עניין של היניקה והאחיזה - כשהאדם חוטא, לא עלינו, הוא לא רק עושה עבירה שפוגמת במאורות והשפע לא יורד, הוא נותן אחיזה לסיטרא אחרא בו, בנפשו.

אדם שחוטא נקרא רשע באותו הזמן, הוא עושה תשובה - נקרא צדיק, אבל באותו הרגע הוא רשע. זאת אומרת הוא שליח של היצר הרע לעשות רע. ככה מובא בספר ה"תניא". אפילו אחרי שהסיטרא אחרא השתלטה והתגברה, כמו בבית ראשון ובבית שני שהחריבו את הבית.

בכל זאת, בעזרת השם נעשה תשובה ויהיה בית שלישי שיהיה קיים לנצח. לכן כתוב ש"אין ישראל נגאלין אלא בתשובה", צריכים לעשות תשובה וזה מביא את הגאולה זה התיקון.

זה הסוד של בעלי התשובה באמת, שאם היה רק על פי מידת הדין, שמי שחטא גמרנו, אין לו שום סיכוי, מי היה עומד בזה? לכן השם ית' ברא את התשובה, שבאמת היא מתקנת והיא יכולה להפוך זדונות לשגגות אם זה תשובה מיראה, או זדונות לזכויות אם זה תשובה מאהבה.

אם אדם עושה תשובה מאהבה כי הוא אוהב את השם ואת התורה ואת האמת, העבירות שעשה הופכים להיות זכויות, ולכן אסור לזלזל בבעלי תשובה. כי "במקום שבעלי תשובה עומדים, אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד".

היום לצערנו לפעמים יש זלזול בבעלי תשובה, או כל מיני דברים מהסוג הזה, מי שמזלזל בבעלי-תשובה יש לו עוון חמור שאין יותר ממנו, כיוון, שלצערנו הדור הזה, רוב הדור נולד חילוני, רוב עם ישראל נולד חילוני.

ואם אנחנו נזלזל בבעלי-תשובה איזה תקווה יש לעם ישראל? ואדרבא, בעלי תשובה מתי

השבירה. זה ההפסד של מה שהיה, ע"י מה שכל אחד רצה למשוך את השפע לעצמו - שמה נבחן הרע בראשונה. עד שמה זה לא נבחן, ככה מובא בספרים. אז היה מצד אחד יציאת האורות, מצד שני

שבירת הכלים והסתלקות האורות שזה ההפסד הראשון ואח"כ תיקונם, אח"כ בעולם התיקון - אז ככה האדם, ג"כ בהתחלה יוצא איך שיוצא, ואח"כ הוא מתחיל לתקן את הכל עד סוף כל התיקונים.

הסתלקות הג"ר ושבירת הז"ת במיתת המלכין קדמאין

תיראו איזה דברים הוא אומר פה פלא פלאים!

הרי אנחנו יודעים שהשבירה הייתה בז"ת, יש ג"ר ויש ז"ת. ג"ר זה ג' ראשונות: כתר, חכמה, בינה, והז"ת זה ז' תחתונות עד מלכות. אז בג"ר לא היה העניין הזה של השבירה, ז"א שבהתחלה יצאו האורות והכלים העליונים יכלו להחזיק את האורות, בואו נגיד ככה: ניקח איזה צדיק גדול אמיתי, כן תמלא לו חדר מלא זהב הוא יגנוב? לא.

תמלא לו את העולם בכבוד, הוא ייפול? לא. הוא יכל להחזיק את זה, למה? הוא צדיק אמיתי לשם שמים. מה יעשה עם הכסף? יעשה מצוות. מה יעשה עם הכבוד? יתבטל, יתפלל לשם - שיהיה קידוש השם.

אבל בוא ניקח בן אדם ככה פחות צדיק, נכניס אותו בחדר - אה בודאי שיהיה לו פיתוי לקחת נכון? יתנו לו כבוד, בטח יתנפח קצת או הרבה, כל אחד לפי מה שהוא. וניקח אדם עוד יותר פשוט, עוד יותר גס רוח ועוד יותר מקולקל, אחד כזה שאצלו מה זה לגנוב? - יכנס לחדר, יגנוב את הכל. יתנו לו כבוד או הו, הוא יהיה נפוח עד השמים ויעשה רע עם כל זה. לא רק שלא יעשה מצוות יעשה רע.

תלמיד: בצד הכלי.

האדמו"ר: יפה, ז"א, זה בחינת השוני בכלים יש כלי שהוא זך, שהוא בחינת הראש - אז שמה לא היתה בעיה, קיבלו אורות לא נפלו ולא נשברו ולא גנבו לעצמם ולא כלום אבל

כשזה התחיל לרדת - ריחוק מקום מהראש למטה פירושו יותר רצון לקבל לעצמו, יותר אגו, יותר תאוה, יותר לעצמו. אז שמה זה התחיל.

רגע טוב יש פה עונג גדול, עד שהגיע רגע שכבר היה קלקול, לקחו, לקחו - ונשברו זה ההסבר.

בכל החלקים התחתונים, גם בגוף האדם איפה עיקר הבעיות - התאוות והכל? מהטבור ולמטה!

אם זה אוכל ואם זה דברים אחרים - שמה יש אחיזה לס"א. איפה יש את הפסולת של האדם? גם כן גם מהטבור ולמטה, לא מלמעלה. כל זה, זה לא סתם. גוף האדם לא נברא סתם. זה הכל לפי התבנית האלוקית. ככה פשוט. אגב, זה שהכיסים של המכנסים איפה ששמים את הכסף זה גם מתחת לטבור, זה גם כן לא סתם.

זה אנחנו כבר למדנו בשיעורים קודמים - כשיש חטא האור מסתלק כדי שלא תהיה יניקה לס"א. אז זה חזר לאחור. פירושו - חזר לא"ק, נגנז בא"ק ויצא אפילו מהחלקים העליונים של הכלי. ז"א כשיש הסתלקות של האור - הסתלקות מהחלק היקר יותר, זה מושך את הפחות יקר וזה מלמעלה למטה מסתלק, קודם החלק היותר עדין והיותר זך, ומושך אחריו את הכל. נשאר בסוף מינימום, או שלא נשאר כלום. במקרה זה לא נשאר כלום כי הם נשברו ומתו, זה המיתה הסתלק הכל.

שבירתם ונפילתם של המלכין קדמאין

שנבין יותר. זה מובן? טוב. להסביר, יש שני עניינים בעניין. שתי בחינות בעניין השבירה. יש שבירה שהיא ממש מיתה, ויש שבירה שהיא רק ירידה, ביטול, אבא ואימא. קודם כל יש חמש פרצופים בכל עולם: אריז, אבא, אימא, ז"א ונוק' (זעיר אנפין ונוקבא). עולם

הרמח"ל הוא גדול שבגדולים, הוא התבונן בענייני כתבי האריז"ל ונתן להם הסברים ופירושים והרחבה ועיון שאלמלא הוא לא היינו מבינים כלום, הכל היה סתום. זה היה סתם ניראה משהו. הוא מסביר את הדברים, זה גדלותו, זה גילוי חדש שהשם שלח כדי

האצילות, עולם הבריאה, עולם היצירה, עולם העשייה.

אבל בעולם התווה לא היו פרצופים. אבל מה שהיה נקרא פרצוף, בחינת חכמה ובינה אז הוא קורא לזה אבא ואימא. לכל פרצוף ולכל ספירה יש פנים ואחור. למדנו מקודם נכון! פרצוף, זה קבוצה של ספירות שעובדת יחד להוציא דבר מסוים מהכוח אל הפועל.

אז יש אריך, אבא, אימא, ז"א ונוק' (זעיר אנפין ונוקבא) בכל עולם. עכשיו, בעולם התווה לא היה פרצופים, אבל היה חכמה ובינה. חכמה ובינה במקום להגיד אבא ואימא - חכמה ובינה כי זה היה ספירות, זה לא היה פרצופים, אבל הוא קורא לזה פרצוף. זה לא משנה.

תכל'ס, בזמן השבירה האחוריים שלהם נפלו, נפלו אבל בתוך עולם האצילות. לא ירדו מעולם האצילות. הנפילה הזו שלהם זה השפלה, והשפלה זו היא כי ההארה מתבטלת, אז האחוריים לא יכולים להתקיים ונופלים ואינם. ואז זה השפלה. זה כמו, נניח איזה רב גדול שיש לו השפעה, יש לו תלמידים. פתאום יש איזה נפילה, הכל מתרסק והוא נשאר בלי תלמידים. אז מה הוא כלום.

כי אין מלך ללא עם. ההארה שלו לא יכולה לעבור הלאה, כי אין מי שיקבל את ההארה שלו. זה השפלה, קודם היה משפיע על מיליון איש עכשיו הוא לא משפיע על אף אחד.

יש השפלה יותר גדולה מזו? זה הביטול של בחינת אחוריים של אבא ואימא, שבזמן השבירה נפלו בתוך עולם האצילות. והוא אומר כאן: התבטלו. המאור שהאיר בהם התבטל. ואנחנו יודעים שבנפילה ובשבירה האורות נגזים למעלה.

הכלים נופלים למטה, ורק ניצוצות יורדים להחיות אותם. אז בודאי שההארה הגדולה נגנזה למעלה, אז אם זה הארה של אבא ואימא, זה נגנז באריך. וכך הלאה נכון? תמיד בעליון. אז זה השפלה. השפלה. מובן?

עכשיו כשעוברים מעולם לעולם זה ממש מיתה. הז"ת, מה זה הז"ת? ז' תחתונות היה בהם ממש מיתה כי הם נפלו מעולם

האצילות לעולם הבריאה. זה כבר לא עולם האצילות בכלל, זה עולם הבריאה. הם כבר לא בכלל מה שהיה. הוא אמנם בעולם התיקון. בעולם התיקון אנחנו גם אומרים שבעולם התיקון יש עולמות אצילות, בריאה, יצירה, עשייה, אבל אצילות הראשון ואצילות האחרון זה לא אותו דבר. האצילות הראשון היה במעלה עוד יותר גדולה במעלה ההיא, שאלמלא היה החטא והשבירה והבל היינו אמורים להגיע, אבל אחרי השבירה אורות דס"ג נקראים ב"ן ואחרי שמתחיל עולם התיקון, אורות דב"ן לא הופכים להיות ס"ג, בכלל לא, עוד לא. רק בסוף התיקון אחרי הגאולה, אחרי כל העניינים אורות דב"ן יחזרו להיות אורות דס"ג אבל בינתיים לא.

זה תהליך של תיקון, אז אין אותה מעלה לעולמות התיקון כמו שהיה קודם אלמלא הקלקול. גם בשער הגלגלים הוא מביא, זה לא אותו דבר. נשמה שבה חדשה לעולם ואף פעם לא חטאה ולא פגמה, או נשמה שעברה כמה גלגלים, לא עלינו, וצריכה לתקן זה כבר נייר מחוק, זה לא נייר חדש, זה לא אותו דבר.

אמנם מי שעושה תשובה וכולי ומתקן אז זה כבר מעלה את הכל בחזרה, צריך לעבוד. זה לא קל כל כך. אז זה מה שהוא מסביר כאן, שיש הבדל בין ההשפלה והנפילה של האחוריים דאבא ואימא בתוך עולם האצילות, לבין השבירה, המוות, של הז"ת (ז' תחתונות) שנפלו לבי"ע (בריאה יצירה עשייה).

והוא גם מסביר שגם עולמות התיקון, למרות ששם אנחנו נקרא לו אצילות, יש גם אצילות בעולם התיקון, אבל האצילות הזה זה לא אצילות ראשון.

זה בתוך הגדר של בי"ע (בריאה יצירה עשייה) של הראשון. וזה רק יחזור למקורו אחרי כל התיקונים. בינתיים אנחנו פה עדיין, בדרך. עוד לא העלנו את העולמות, עוד לא גמרנו את הברורים, זה מה שהוא אומר פה.

תלמיד: מה זאת אומרת אצילות בתוך בי"ע (בריאה, יצירה, עשייה)? אצילות זה בתוך אבי"ע (אצילות, בריאה, יצירה, עשייה).

האדם"ר: אצילות החדש של עולם התיקון זה אצילות, נכון, אבל אצילות הזה זה בתוך ב"ע, זה לא במדרגת של אצילות הראשון. אנחנו נקריא ונסביר יותר טוב. זה עשיתי לכם הקדמה.

וזה אנחנו, גם כתוב, יש פה עניין של מוסר. 'כל ישראל ערבין זה לזה' אז יש בן אדם נניח בדרגה כזו בקדושה, כן, אז הוא בא לו לחפץ כמו שאומרים, איזה נפילה.

אז אצלו הוא חושב: 'איזה נפילה קטנה, לא נורא'. אבל היות שאנחנו 'עקב חבל נחלתו' וכולנו קשורים, יכול להיות שפה מישהו יורד קצת מהמדרגה שלו, ומישהו שם בת"א, באיזה חור, שבקושי האף שלו מעל למים, כמו שאומרים, ברגע שיהודי אחר, ברגע שהשורש שלו נופל פה, ההוא נכנס מתחת למים.

מבינים? כי תמיד הז"ת (ז' תחתונות) חוטף יותר חזק. אז אם יש מישהו בבחינת ג"ר (ג' ראשונות) והוא נופל, מי יודע מה קורה לז"ת (ז' תחתונות) שלו, איפה זה הולך.

זה הלכתחילה, אם לא, לא היה שבירה ולא היה החטא של אדם הראשון, אז העולם ההוא היה עולם מאד רציני, מאד חזק, מאוד.. עם הארה גדולה.

לא זכינו לקטע הזה, כל אדם, כל ברייה, דומם, צומח, חי, מדבר, וכל העולם, וכל דבר שקיים במציאות ובכל העולמות זה תוצאה של הארה מהשם. לא? אם השם מבטל את ההארה אז יישאר הכלי? לא יישאר כלום.

נכון או לא? הוא מחזיק אותנו, ובשנייה אחת מוציא את השקע כמו שאומרים מהתקע, תקע מהשקע, נגמר הסיפור.

אין בן אדם, אין כלום. זה מה שנאמר, יש הויה והיא מתבטלת ברגע שיש קלקול, המשפיע הזה, אותו המקור לא יכול להשפיע, חביבי.

אם המקור נכבה אז איזה תולדה תהיה? זה כמו שהיה בחורבן בית המקדש, שכתוב במדרש שבאו הגויים, אבל כבר הם מצאו 'בית מקדש שרוף שרפו' אתם מכירים את זה, נכון, שהבניין היה כבר הרוס. כאילו הוא עמד על תלו, אבל היה הרוס, כי הפנימיות הסתלקה משם. באו כבר על משהו גמור.

אדם הראשון? תלמיד: זה בעולם התוהו עדיין?

האדם"ר: זה בעולם התוהו. אתה עוקב, ככה תעקוב אתה יכול להבין את זה.

האחוריים של מי? תלמיד: של אבא ואימא.

האדם"ר: איפה לא יצאו? תלמיד: בעולם התוהו?

תלמיד: באצילות. האדם"ר: נשארו באצילות. ומה קרה לז"ת (ז' תחתונות)?

תלמיד: נשברו. האדם"ר: יפה מאד. אתה רואה שמבינים.

'מלכים שירדו' קוראים להם. ככה אומרים החכמים, 'מלכים שירדו' הרי אנחנו אומרים, שאדם הראשון נברא אח' באח' (אחור באחור), ולא נברא פנים בפנים לפי מעלתו שהייתה צריכה להיות לו. נכון. אז זה השפלה בשבילו. מאיפה זה נגרם? מאיפה זה נגרם?

תלמיד: מעולם התוהו. האדם"ר: מעולם התוהו, מהשבירה. בגלל שהיה שבירה אז גם האדם הראשון כבר לא נברא כמו שהיה צריך להיות לכתחילה, אלא במעלה פחותה. כבר היה עניינים שהיה צריך לתקן.

כמובן שאדם הראשון הוא בכל זאת היה המעולה שבמעולה, כן? כל נשמות עם ישראל בחינת האדם הראשון, אי אפשר לקלוט בכלל את המדרגה שלו. אבל לעומת מה שיכל להיות, הוא כבר נולד, קיבל את העסק עם בעיות, לא קיבל אותו חלק.

אתה יודע, מקבלים איזה חברה עם בעיות, צריכים לעבוד על זה. אז אני לא צוחק, המנכ"ל שמקבל את זה הוא כבר לא, הוא צריך לעלות מהמינוס. זה לא כמו שהיה מקבל את זה לכתחילה שזה הכל מסודר, ועוד לא נפל, ועוד לא נגרם שום נזק.

תלמיד: איזה עולם זה התיקון או התוהו, אדם הראשון?

האדם הראשון הוא בעולם התיקון. הוא אחראי על התיקון. בשביל מה בראו אותו? להיות אחראי על התיקון. והיות שהוא לא הצליח אז מי אחראי על התיקון עכשיו? תלמיד: אנחנו.

האדם ר: אוי ואבוי לנו. עם ישראל אחראי על התיקון. יש שינוי צורה. יש שינוי צורה. שלא תחשבו שזה תאונה, זה טעות והמהנדס טעה. לא! זה משמיים במדויק, וכל זה כדי שיהיה בן אדם בעל בחירה. בשביל זה צריך שיהיה גם רע. אם אין רע אין על מה להתגבר עליו, אין במה לבחור. אז זה לא תאונה, זה מכוון משמיים, וזה תהליך מעניין מאד מאד מאד.

המקובלים מסבירים את זה הכי טוב, זה פלא פלאים, איך מהאין סוף ברוך הוא אח"כ יש רצון להשפיע, אח"כ רצון לקבל תיאורטי, אח"כ רצון לקבל משתוקק, ואח"כ כבר יוצא הרע ממש.

בהדרגתיות הכל, מהמצב שהיה אור אינסוף מלא את כל המציאות, עד למצב שלנו פה עם הרע שיש כאן. והכל בהדרגה, בפלאי פלאים, זה הבריאה של השם יתברך, זאת אומרת באבא ואימא רק ירידה - זה ה"מלכים שירדו".

תלמיד: רק באריך לא הייתה נגיעה. האדם ר: באריך יש איזו נגיעה, אבל לא כזו, אז איך הוא בכל זאת הצליח להפיל את העסק? זה גם שהאדם הראשון לא היה מושלם, שאם היה במעלתו הגדולה אז יכול לבוא מיליון נחשים, מה זה יעזור? לא ישמע להם.

אגב, זה העניין הזה של "בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין" מה זה מדרגה, כן? אנחנו אומרים שאדם הראשון נברא במדרגה גבוהה מאד, אבל לא במדרגה הכי גבוהה שיכל להיות, שאם הייתה לו המדרגה הכי גבוהה לא היה שולט בו הרע. מה ההבחן בין המדרגה הגדולה לבין המדרגה הפחות גדולה? המוחין שלו. מה יש לו במוחין?

אם בן אדם יש בו קדושה עליונה, ומוחין רציניים, משהו יכול לגעת בו? משהו יתעסק איתו? יש כלל שהיצר הרע יכול לינוק רק מהאחוריים, לא מהפנים.

אם בן אדם צדיק חזק, עם כל הקדושה של התורה, היצר לא יכול עליו. אז אדם הראשון שנברא, לא נברא במעלתו. זאת אומרת, לא קיבל את כל המוחין שיכל לקבל, שאם היה מקבל את כל המוחין, בכלל לא היה לו ניסיון. מי היה מתעסק איתו בכלל? אז שמו לו פחות מוחין, כדי שיוכל לבוא לידי ניסיון, לראות מה נהיה, מה יצא מזה.

לא יודע, אני לא בא למדוד, אבל כתוב על הרשב"י שהוא אמר שהוא יכול היה לבטל את מידת הדין. זה צחוק דבר כזה? שבן אדם יכול לבטל את מידת הדין? עכשיו, היו צדיקים שהם גלגול של אדם הראשון, גלגול של אדם הראשון. יש נשמות כלליות, וזה סיפור ארוך.

על כל פנים ככל שבן אדם יותר מלא בקדושה, ככה פחות יכולים לגעת בו. לא יכולים להתעסק איתו. ולכן "בראתי יצר הרע, בראתי לו תורה תבלין", "אם פגע בך מנוול זה, משכהו לבית המדרש". שהתורה היא נותנת לו מכות.

תלמיד: אז יש לו ניסיונות? האדם ר: אז יש לו ניסיונות גדולים, עדינים, דקים, הוא כבר לא ייפול במעשה. הנה משה רבנו. כן, יש גדול ממה רבנו? גדול הנביאים? שכבר אומרים עליו איזה ביקורת, על מה מדובר? שהכה בסלע במקום שידבר אל הסלע? והוא בהתחלה בהחלט רצה לדבר אל הסלע, והסלע התחלף. כתוב בזהר.

אלו הם ניסיונות, ככה, דקים. הוא לא נפל חלילה, לא בלשון הרע, ולא חילל שבת, ולא עשה דברים שאסור לעשות, שמירת הברית - הכל טהור. אז אמנם 'יצרו גדול הימנו', אבל על דברים עדיני עדינים.

מה לעשות כשהולכים לרב להתייעץ? מה עושים כשהולכים לרב להתייעץ? יש לו גדלות דמוחין, אז הוא יכול להסתכל על הבעיה מלמעלה, עם הגדלות של המוחין שלו, ולפתור אותה, שאנחנו האנשים הפשוטים לא יכולים - מסתכלים על זה וטובעים בתוך כוס מים, לא יודעים מה לעשות, לא יודעים מה נכון, מה לא נכון, אבל אם יש מוחין דגדלות, אז הדברים נראים יותר כמו שצריך.

כמו שבגוף האדם החלק המובחר שלו איפה הוא? במוח, והחלקים הפחות מובחרים כלפי מטה, עד הציפורניים של הרגליים. תלמיד: זאת אומרת האורות של מ"ה יותר גבוהים מס"ג, הרי הם יוצאים מהמצח? האדמו"ר: לא, לא, לא יש עוד עניינים, אל תקפוץ. האורות שיוצאים מן המצח הם באים מאיזה תהליך אחר. עזוב, לא נקפוץ. באופן כללי, ראש-תוך-סוף. מה שקשור לראש יותר מעולה מהתוך יותר מעולה מהסוף, לא? זה כבר לא מהטבור, חביבי, עכשיו זה רק בעקבים של א"ק (אדם קדמון). כן, ירדו הרבה. שמה זה ב"ע, עלו קצת מהעקבים ולא לגמרי, לא באו מהטבור, זה לא אצילות הראשון, וכשיחזרו למדרגתם בשלמות יחזור ב"ן להיקרא ס"ג, ויחזרו העולמות למקומם ממש. במהרה בימינו.

תחילת של בירור הניצוצות שנעשה בידי שמיים

לשאת אותם כי הכלים - הם לא היו בתיקון קיים אלא היו אחת מעל השניה, קצת אני אומר באופן כללי כדי שנדע על מה מדובר, ואז הכלים לא יכלו להחזיק את האורות והכלים נפלו ונשברו והאורות נסתלקו למעלה. נגזרו. ואז רפ"ח ניצוצין של קדושה ירדו להחיות את הכלים השבורים, להחיות אותם איפה שהם נפלו בקליפה, אחר כך הקב"ה התחיל לברור משמה לברוא את עולם התיקון שהוא בחינת אצילות בריאה יצירה עשיה וברא את אדם הראשון לגמור את התיקון של הניצוצות שלא תוקנו על ידי שמיים והבירור זה העבודה הזו של בירור טוב מרע, רע מטוב שצריך לברור את הניצוצות האלה. ואדם הראשון במקום לעשות את העבודה נכון גם כן הסתבך ונפל ואחר כך בא עם ישראל לעשות את התיקון של חטא אדם הראשון ותיקון של שבירת הכלים וכשאנחנו נגמור לברור את כל הניצוצות אז יבוא משיח. הרע המוחלט יתבטל; הרע שהוא יכול להצטרף לטוב, שיהיה לו תיקון - יצטרף לטוב והטוב יהיה נצחי.

מתי מדובר על זה? מתי האורות, האורות שיצאו מהעניינים של א"ק (אדם קדמון), איזה אורות אלה? תלמיד: ס"ג האדמו"ר: ס"ג של עולם הנקודים. איפה הם היו? תלמיד: בשבירת הכלים. האדמו"ר: איפה מאיפה הם היו? יצאו מהעניינים. ולאיפה ירדו? תלמיד: מלכין קדמאין האדמו"ר: רגע, רגע, רגע, ולאיפה הם ירדו בהתייחס לא"ק (אדם קדמון)? מאיפה הם היו? מהטבור ולמטה! היו תלויים מהטבור זה לפני השבירה. זה מקום גבוה. ככל שהמקום שממנו האורות יוצאים יותר גבוה - מבחינת ראש, תוך, סוף - אז ככה התיקון יותר גדול.

אמרנו, נסכם בכמה מילים, שכשהשם יתברך רצה לברוא את העולמות כדי להיטיב לנבראיו ולצורך זה היה צריך לסלק את אור חסדו כיון שאם הוא היה משפיע כל הזמן לא היתה השתוקקות. ולא היה כלי שיקבל. לא היה נוצר כלי, לא היה נוצר חסרון, לא היה בכלל אפשרות למלא חסרון ואם אי אפשר למלא חסרון אז אין שום הטבה כדי שאפשר יהיה להיטיב צריך שיהיה איזה בעיה, שיהיה איזה חסרון, ואז מיטיבים, נכון? ולכן הפעולה הראשונה כשרצה לברוא את העולמות זה צמצום. צמצום, אומר האריז"ל, את אור חסדו את אור אינסוף מהנקודה המרכזית האמצעית לצדדים ונוצר חלל פנוי. בתוך החלל הזה הוא הכניס קו של אור אינסוף שהקו הזה במפגשו עם הרושם, הרשימו שבתוך החלל, במפגש של הקו עם הרשימו נבראו כל העולמות. בהתחלה נברא העולם הראשון שקוראים לו א"ק, אדם קדמון, וממנו יצאו התפשטות של הבלים, של אורות וגרמו לשבירת הכלים ואחר כך האורות שיצאו קודם כל מא"ק (אדם קדמון) הזה הם בחינת ס"ג דנקודות של עיני א"ק ונשברו הכלים, כי לא יכלו

וככה נקבל, לעתיד לבוא, את השפע הנצחי מהקדוש ברוך הוא בזכות ולא כמתנת חינם על ידי עבודתנו של הברור. תלמיד: מה זה אדם קדמון? האדמו"ר: אדם קדמון זה לא אדם קדמון כמו שאנשים חושבים שזה האדם מהמערות אלא זה העולם הראשון שנברא זה עולם רוחני שהשם ברא בדמות אדם, שלא בבחינת דמות של גוף גשמי אלא מבחינה הזו שיש לו ראש-תוך-סוף, זה העולם הראשון שנברא סביב הקו של אור אינסוף ותכליתו הוא לגלגל את כל הגלגולים באמצעותו שיביאו את המציאות למקום שתהיה לאדם בחירה. שאדם, הרי בעולם העשייה יש לו בחירה בגלל החושך וההסתר פנים, ואז האדם באמונתו יחיה 'צדיק באמונתו יחיה' מתגבר ועל ידי תורה ומצוות הוא מתקן מה שצריך לתקן. זה על רגל אחת. עכשיו אנחנו נמשיך, אמרנו שאחרי שבירת הכלים השם יתברך התחיל לברור את הניצוצות ולהעלות אותם כדי לברוא את עולם התיקון. כל עולם התיקון זה בחינת אצילות - בריאה - יצירה - עשייה. קודם כל ברא את העולמות אחר כך ברא את אדם הראשון שהוא יגמור את התיקונים זה השלבים. אז אחרי ברור אבי"ע ראשי תיבות: אצילות, בריאה יצירה עשייה, נברא אדם הראשון וניברר גם הוא נלקח בעצם מהניצוצות האלה אמרנו קצת אתמול העניין הזה של תחיית המתים הניצוצות שהיו, שנפלו, הם בחינת שם ב"ן, והאור שמתקן אותם זה שם מ"ה החדש שיצא ממצח של א"ק (אדם קדמון) אחרי השבירה בחינת שם ב"ן זה מילוי של שם הויה, יש ארבע מילויים: ע"ב, ס"ג, מ"ה, וב"ן. ע"ב הכי עליון, ב"ן הכי תחתון. זה כבר הסברנו בשיעורים קודמים. קיצורו של עניין עולם התוהו בחינת שם ב"ן, יצא הארה חדשה ממצחו של א"ק זה נקרא: 'שם מ"ה החדש' והוא בחינת רוח כאשר ב"ן הוא בחינת נפש והרוח מתקן את הנפש. כמו שבתוך האדם, אנחנו בתוכנו, יש לנו גוף, נפש, רוח, נשמה, חיה, יחידה האורות הגבוהים מתקנים ומאירים לתחתון התחתון

מלביש את העליון והעליון מתלבש על התחתון ומתקן אותו, מאיר בו אז עוד פעם למה קוראים לזה תחיית המתים? כי הייתה שבירה. כשיש, כשהכלי נשבר והאורות מסתלקים למעלה זה מוות, זה המוות. מה קורה לבן אדם פה בעולם הזה כשהוא מת? הגוף שלו הולך לאדמה זה בחינת שבירת הכלי שלו ואיפה הולכת הנשמה הנפש וכל החלקים? נגזים למעלה בחזרה! אז ההפרדה הזו, הפירוד הזה בין גוף לבין הנפש, רוח, נשמה זה בחינת מוות איך אנחנו קוראים לזה? 'מוות', נכון? אז גם כן בעניין של הכלים, בכלים היו האורות של ס"ג שירדו. אחר כך הם לא החזיקו הם נשברו ונפלו זה בחינת מוות שלהם. אם כי חיות מסוימת נשארה בהם זה רפ"ח ניצוצין שמחיים אותם. כמו שגם באדם שבקבר יש בחינה מסוימת שנשארת עד תחיית המתים שמחזיק את זה העצם, ככה מובא, כדי שיהיה תחיית המתים. אז הבחינה הזו שהשם יתברך בירר את הניצוצות, נפח בהם עוד פעם אורות זה נקרא "תחיית המתים" זה נקרא לקחת משהו מת ולהחיות אותו, מבינים? זה פה כלל גדול כמו שאמרנו: מה שלמעלה למטה, מה שלמטה למעלה, הכל הולך לפי אותם העניינים אז כמו שאדם אומר "מה? איך יהיה תחיית המתים?" אנשים אומרים, כן. אנשים שלא מאמינים. איך יהיה תחיית המתים? מה עכשיו יקומו המתים? זה כבר היה. זה כבר היה בבחינה הזו של ברור הניצוצות מהכלים שנשברו. אמרנו המ"ק זה המלכין קדמאין, זה המלכים שקדמו באדום למלוך ומתו, מלכו ומתו, זה בחינת הכלים שנשברו של עולם התוהו. אז עוד פעם הנפש זה בחינת ב"ן. זה פה דברים עצומים יש כאן, קצת קשה בכמה דקות להסביר את הכל, זה רק כדי להרגיל את האוזן פשוט מאד למושגים אז זה פלא פלאים!

מוסבר הרבה בספרים שלנו 'יסוד במלכות', 'תיקון המלכות', 'נשמת המלכות' כשהאור מסתלק וצריך להתפלל להשם "הסתרת פניך הייתי נבהל".

"ורוח קדשך אל תקח ממני", שיעוד פעם יחיה אותנו וישלח לנו עוד פעם קדושה למרות שאנחנו כבר מיליון פעמים, רחמנא לצלן, לא יתיימש!

עוד פעם יבקש עוד פעם יבקש עד שהשם יטהר אותנו "וזרקתי עליכם מים טהורים", זה בחינת הארה מלמעלה אדם מתפלל והשם שולח לו הארה לזכך אותו מחדש. זה הכל בא מכאן.

ואומר פה בחינת המ"ה, זה בחינת הרוח, מתחבר עם הב"ן, זה בחינת הנפש, להחיותה, זה גם כן השפעה שבכל דור ודור השם יתברך שולח צדיקים והם מביאים איזו הארה חדשה, איזה גילויים חדשים על התורה, על פנימיות, על כל מיני דברים והם מאירים בדרך, זה בחינת תחיית המתים, הדור רדוד - שולח את הבעל שם טוב.

שולח את הרשב"י שולח את האריז"ל, כל פעם, את הרמח"ל כל הצדיקים הקדושים הם מאירים ומכניסים חיות בתוך הדור זה בחינת תחיית המתים וזו הארה שבאה יותר מלמעלה מהמצב של הדור.

תראו איזה תפקיד היה לאדם הראשון, בדרך כלל כשאנחנו לומדים בפשט זה סיפור מעניין שהיה גן עדן, שהיה עצים, היה אסור לאכול מהעץ הזה, מותר לאכול מהעצים האחרים סיפור שברמה מסוימת זה סיפור יפה, ילדותי כזה, נחמד, אגדה אני יודע, איך שאנשים קוראים לזה.

ברור שהפשט לא נמחק, זה הפשט אבל יש לזה סודות זה לא סתם סיפור כפשוטו יש סודות על גבי סודות והנה הסוד פה: מה שהשם יתברך לא בירר בעצמו הוא מסר לאדם הראשון שהוא יגמור את התיקון, אם היה גומר - זהו, לא היה צריך את כל העולם הזה ואת כל הצרות.

הוא יכל לגמור את תיקון כל הבריאה, גם את הניצוצות שנפלו הכי עמוק - יכל להוציא אותם משם. כזה כוח היה לו, כזה תפקיד חשוב זה דבר גדול, זה כלל גדול. מתי שהקדושה מסתלקת ומפסיקה להאיר

לסיטרא אחרא, הסיטרא אחרא נגמרת אין לה כוח, לכן תמיד הרבנים אומרים:

'מה, נעשה תשובה לא יהיה שונאי ישראל, הם לא יוכלו לעשות לנו שום דבר, אם שומרים שבת כך וככה אם יהיה צניעות לא יהיה...'. בהחלט אם אנחנו עושים תשובה אז אין כוח, מוציאים את החיות, מוציאים את החיות של הקדושה שמחיה את הקליפות.

אז הקליפות מעצמן כבר ירדו, אין להן שום קיום, לרע אין שום קיום. אם יש חס ושלוש זמנים ששונאי ישראל פוגעים בישראל זה בגלל העוונות.

אם לא היו עוונות לא היו יכולים לפגוע בשום דבר, זה כלל פשוט ולכן כשיש, לא עלינו, זמנים קשים כמו שהיה בזמנים האחרונים צריכים להתפלל וצריכים לעשות תשובה לתקן כל אחד מה שהוא יכול. כל אדם יש לו ניצוצות שלו.

כמו שאדם הראשון כלל הניצוצות הוא יכל להרים אותם, לתקן את הבריאה, אנחנו חלקים של אדם הראשון כל אחד מאתנו יש לו חלק בתיקון הזה. יש ניצוצות שרק הוא יעלה אותם ולא מישהו אחר.

אז לכן התשובה הפרטית של האדם בהחלט קובעת לכל הכלל, בהחלט! אם הוא לא יעשה את העבודה שלו אין מי שיעשה את העבודה הזו, אין מנוחה לכל עם ישראל. זה הכלל: "כל ישראל ערבים זה לזה".

אנחנו אחראיים, זו העבודה של כולנו. לכן גם אם אנחנו, חלילה, רואים אנשים שלא עושים את העבודה צריכים לקרב אותם מאהבה, צריכים ללמד אותם לעשות את העבודה כיוון שאי אפשר להגיד:

"טוב, אלה לא שלנו", לזרוק אותם, זה לא יעזור אם הם לא יעשו את העבודה אין מי שיתקן את הניצוצות שהם צריכים לתקן.

ולכן צריך לקרב את כולם ולהביא את כולם למצב שיביאו את הניצוצות שצריכים להעלות במהרה ואז במילא הסיטרא אחרא נגמרת, אין לה שום כוח.

טוב, זה מובן שלסיטרא אחרא יש לה גם כן את התפקיד לפתות אותנו. היא ערמומית, היצר הרע ערמומי, הוא כאן כדי לפתות את האדם, וגם צריך לבעוט בו, להכיר אותו, לזהות אותו ולזרוק אותו.

ברור? הרי מה אמרנו שהאדם ממה נברא? מהניצוצות שה' בירר. בירר ניצוצות ה' יתברך וברא את אדם הראשון. עכשיו הוא היה צריך לגמור להוציא את הניצוצות שמשך. במקום זה הוא נפל אליהם וזה בחינת מיתה. שיעוד פעם הניצוצות שהיו מתוקנים נפלו בחזרה. אז מה נשאר? זה מה שנקרא בקבלה שהיה לו נשירת איברים, שהאיברים שלו נשרו לכל המקומות ונפלו בתוך הקליפה זה בחינת מיתה, נלקח. אמרנו שכשה' יתברך לקח את הניצוצות והעלה אותם זה בחינת תחיית המתים - נתן להם תיקון, נתן להם תקווה, הפך אותם לחלק מהצוות שאמור לגמור את התיקון. עכשיו הצוות הזה במקום לתקן עוד פעם התפתה לשטויות ונפל. אז זה נקרא בחינת מיתה. עד כאן, אם את זה נבין עשינו דבר גדול.

אם כל פעם שהיצר בא לתפוס את האדם - האדם זורק אותו אז כל פעם יש זכות. יש זכות - אפשר להעלות עוד ניצוצות וככה התיקון הולך עד שייגמר כל התיקון. זאת מלחמה, פה יש מלחמה על כל ניצוץ, על כל נשמה, על כל מצווה, יש מלחמה עצומה של הפרט ושל הכלל כולו. תפילות ומצוות זה מה שמברר את הניצוצות. מ"ה - אמרנו זה ההארה החדשה שיצאה כדי לתקן בבחינת רוח שעל ידה -מתבררים הניצוצות. זה מה שקרה במצרים שהשארנו אותם בלי ניצוצות, לכן אסור לחזור למצרים. למה אסור לחזור? כי גמרנו את הבירור שם, אם חוזרים למצרים אז מכניסים עוד פעם ניצוצות שם. יש את הקליפות זה בחינת הסיטרא אחרא שנדחו למטה לכל המדרגות ויש שמה חלקים, ניצוצות של המלכין, בחינת המלכין שנשברו ונפלו שמה והוא רצה להתחבר בהם ולהעלות אותם. אך במקום לתקן קלקל עוד פעם.

עולם התיקון

אז תיראו איזה דברים פלאיים יש פה. פה יש מפתח להבין את כל הבריאה בארבע שורות. כך כל מיני חוקרים שעוסקים בחקר המציאות אם היה להם קצת מפתחות יכלו לחסוך הרבה צרות ולהתקדם מהר מאד בכל מיני מחקרים. מיעוט שנעשה ע"י ריחוק התחתונים מן האין סוף זה עניין של השתלשלות. מיעוט זה ריחוק, ריחוק מקום, לא מקום כמו שאנחנו חושבים, זה שינוי צורה. יש השתוות הצורה ויש שינוי צורה. ככל שהבן אדם יותר גס יותר רצון לקבל לעצמו כך הוא רחוק מהשם, ככל שאדם רוצה לקבל על מנת להשפיע הוא משתווה, משווה צורתו לבורא יתברך. המיעוט שבעקבות ריחוק זה בזמן של הסתר פנים, אנחנו רחוקים וממילא יש מיעוט האור, אנחנו לא ראויים לקבל אז איך נקבל. יש זמנים שצריך לעשות את התיקונים מתוך גילוי ויש זמנים שצריך לעשות מתוך הסתר פנים, כך השם רוצה. ואדם ירא שמים באמת לא מתמרמר על זה. הוא שמח אם השם נותן לו נבואה, יופי אם נותן לו רוח

העניין בתיקון הוא לאפשר לכלים לקבל את חיותם בהדרגה ובמידה מאור-אין-סוף, כדי שלא ישברו מעוצמת האור. כן, נאמר כאן שצריך פילטרים. צריך תשובה זה הפילטר הכי טוב. אם עושים תשובה אז האור יכול לרדת. לכן אדם צריך לדעת שאם הוא בחושך, אם הוא עצוב, הוא פגם. למה אדם עצוב? כי הסתלק האור ממנו, האור האלוקי. אם היינו קצת רגישים למצב שלנו מיד עם חטא קטן היינו מרגישים את האור מסתלק. אח"כ עושים תשובה ומוסיפים תורה ומצוות ואז האור חוזר ומרגישים שוב לב טהור.. איזה פלא פלאים מה שמדובר כאן. למשל מי שעוסק בעולם הזה, להבדיל, בענייני חשמל אז הוא יודע יש חשמל בכוח כזה צריך כבל כזה צריך התנגדות כזו. המכשירים יכולים לקבל כך וכך. זה הכל לפי הקבלה לפי הפנימיות הדברים האלה זה להתאים את האור לכלי. יותר מידי המנוע נשרף פחות מידי זה לא עובד, זה נקרא להתאים את האור לכלי.

קודש, יופי אם לא נותן לו כלום, גם כן יופי. הוא מבסוט למה מה איכפת לו לאיזה גילוי הוא זוכה העיקר הוא עובד אותו יתברך בכל הפינות והסדקים. הולך לו בחיים - מצוין, לא הולך לו גם מצוין, זה ירא שמים אמיתי, זה קל להגיד וקשה לקיים אבל זו המטרה. אם אדם יבין את העניין הזה שלפעמים הוא צריך לעבוד את השם יתברך במדרגה של טיפש, לפעמים בדרגה של חכם, כן, בן אדם אין לו מדרגה אחת. עולה, יורד, לפעמים הוא כאן לפעמים שם. יש כל מיני פינות שהשם יתברך מצפה שמשם נתעורר לעבוד אותו. לפעמים אדם בדרגה גבוהה ונופל, נופל זה חושך נורא, מתחיל להתעורר עוד פעם עד שעולה, ואז שעולה, מעלה את כל הניצוצות שלא יכלו להגיע בכלל לתיקון. בזכות הנפילה הזו, "שבע ייפול צדיק וקם", בשביל מה צריך ליפול צדיק? כדי לקום, כשהוא קם הוא

מעלה איתו את כל אלה שאין להם זכות לקום - "שבע ייפול צדיק וקם". עניין המיעוט מתוך התלבשות אור אין סוף - הרי אנו יודעים שיש חלל פנוי, נכנס בו קו אור אין סוף ב"ה והלביש עליו עשר ספירות דעיגולים ועשר ספירות דיושר בחינת א"ק. ואת א"ק מלביש עולם האצילות בריאה יצירה עשייה. כל עולם מלביש מסביב לשני. אז עניין ההתלבשות, התחתונים מתלבשים והעליונים מלבישים. אגב זה הסוד של הצניעות למה מכסים את הגוף, זו יניקה של הסיטרא אחרא אם הגוף מגולה, האורות מגולים וזה לא טוב. כל אחד בסופו של דבר מקבל את האור לפי מצבו ודרגתו לא פחות ולא יותר. יתקן יותר יקבל יותר, הרי השם יתברך רוצה להשפיע. אם אדם לא ראוי לקבל, למה שיינתנו לו? יינתנו לו אור יעשו לו נזק, הוא ייפול ויפיל את האורות איתו.

עבודת צוות בעולם התיקון

מאז הצמצום והסתלקות אור אין סוף לצדדים, נכנס הקו לתוך החלל הפנוי, קודם יצא א"ק אח"כ יצא עולם העקודים אח"כ יצא עולם הנקודים, אח"כ עולם האצילות ואח"כ עולם התיקון. גם בעולם התיקון, קודם אצילות, אח"כ בריאה, יצירה, עשייה. מבחינת החשיבות, כל מה שקודם לחברו וקרוב לשורש, הוא יותר גבוה, ויותר זך ויותר קרוב למקור. התחתונים מלבישים את העליונים, והעליונים הם מוחין לתחתונים. זה ברור. אמרנו שעולם הנקודים שיצאו אורות של ס"ג מהעיניים של א"ק, והלבישו אותו מהטבור ולמטה, היו רק עשר נקודות, עשר ספירות אחת מעל השניה, אז הייתה הדרגה, היה הבדל בין כתר למלכות, בכל זאת לא היה קשר בניהם, לא היה שיתוף פעולה ביניהם, ולא היה יחס ביניהם, בחינת שלש קוים, ולכן כשירדו האורות הכלים נשברו, הז"ת (ה-ז' תחתונות) נשברו ומתו וגם לאבא ואימא הייתה נפילה ואפילו בכתר הייתה פגיעה גם - עד כדי כך. אז מסדרי עולם התיקון, שהספירות נתחלקו לשלש

קוים, ימין, שמאל, קו אמצעי, ראש, תוך, סוף. ומבחינת הפרצופים, אריך, אבא, אימא, ז"א, ונ"ק, עובדים ביחד, ובהורדת השפע וכל העניינים יש שיתוף פעולה, ואריך קשור לעתיק, אריך משפיע לאבא, אבא משפיע לאימא, אבא ואימא משפיעים לז"א (לזעיר אנפין), ז"א משפיע לנ"ק (לנוקבא) והנ"ק משפיעה לתחתונים. זו עבודת צוות של כולם, ולא כל אחד לעצמו. זה העניין של אחדות בעם ישראל, לכן צריכים להתפלל ולעבוד ולעמול למען אחדות בעם ישראל, כיון שאם אין אחדות, זה כאילו בגוף כל איבר רוצה ללכת למקום אחר, רגל אחת רוצה ללכת ימינה ורגל אחת שמאלה מה יקרה? הגוף לא יכול לתפקד, בגוף עם איברים צריך שיתוף פעולה, עם ישראל זה גוף אחד יש נשמות מכל מיני שורשים: ראש, תוך, סוף, ימין, שמאל, קו אמצעי. כולם צריכים לעבוד את ה' שכם אחד, זו קומה שלימה, כשיקום עם ישראל ויהיה מאוחד אז אנחנו דומים לאדם הראשון, לפני החטא, ואז אנחנו צריכים לתקן את מה

רחמנא לצלן. אין חשוב או פחות חשוב, אם לבן אדם אין לו ציפורן ברגל, הוא לא יכול לדרוך, אם בן אדם האצבע שלו לא עובדת הוא לא יכול לאכול, כל אחד חשוב, כל הקומה חשובה, אם לוקחים לבן אדם איזה חלק אז הוא פגום.

ככה כל עם ישראל, גם החכמים, גם עמי ארצות, גם בעלי בתים, כולם חשובים, כולם חלק של אותו גוף שצריך לעבוד את ה'. כמו הלולב האתרוג, ההדס, הערבה, צריכים להיות אגודה אחת, מברכים עליהם ביחד, ככה עם ישראל, אותו הדבר.

עכשיו כמו שאמרנו בז"ת (בז' תחתונות) של עולם הנקודים יצאו עשר נקודות מהעיניים של א"ק (אדם קדמון), בחינת עשר נקודות דס"ג, יצאו, והייתה הדרגה, אבל לא היה קשר, לא הייתה בחינת קיבוץ, לא היו פרצופים, לא היה שיתוף פעולה, ואמרנו שמשבירת הכלים יוצא הרע, אז מהעניין הזה יוצא הרע, והתיקון לזה בעולם התיקון הוא בסוד המתקלא, ימין שמאל וקו אמצעי, תיקון הקוים, הכל במשקל, הכל מסודר לפי הקוים.

שהיה צריך לתקן לפני החטא, אם לא תהיה אחדות בעם ישראל אז לא יהיה אפשר לסיים את התיקון.

כמו להבדיל באיזה מפעל כשכל אחד עושה הפוך מהשני, ואף אחד לא שומע מהשני, אז יכולים לייצר איזו תוצרת? צריך סדר, בעולם התיקון צריך סדר מוחלט, כל אחד צריך לעשות את עבודתו, ואז יש תיקון, ולכן ככל שאנחנו מתקרבים לזמן שצריך לבוא משיח, ככה הס"א (הסיטרא אחרא) רוצה לעשות יותר מחלוקות, יותר שנאת חנם, יותר לשון הרע, יותר בלאגן, כדי שחס וחלילה, חס ושלוש, לא תהיה אחדות בין היהודים, כשיש אחדות בין היהודים אף אומה לא יכולה לעמוד נגדנו, ולכן בזמן פורים, היה עם אחד מפורד מפוזר, וכמעט שזה עלה לנו בחיי העם היקר שלנו.

דרך אגב זה גם הסוד למה לפעמים יש פיגועים ומלחמות, לא עלינו כאשר אהבת ישראל נשכחת, אז השונאים פוגעים, כדי שיכאב לנו, כי כשיש פיגוע או מלחמה ויש הרוגים, אז לכולם זה כואב, פתאום הקשר הפנימי הזה מתעורר, חבל שזה יתעורר רק מצרות, זה צריך להתעורר מאהבה, מהאמת.

יחוד

טוב אנחנו נמשיך בעניין של הזיווג, בחינת היחוד. את זה לא למדנו. יש לנו העלאת מ"ן, העלאת מ"ן נוקבין שנעשה בידי שמיים. בתחילת עולם התיקון, שהשם יתברך העלה את הניצוצות כדי שיהיה עולם התיקון. אצילות בריאה יצירה עשיה, זה נעשה בידי שמיים.

כי לא היה מי שיעלה מ"ן, ולא מי שיתקן. השם יתברך תיקן אחרי שבירת הכלים, השם יתברך תיקן. אחר כך, אחרי שגמר לברוא את אצילות בריאה יצירה עשיה. ברא את האדם הראשון שייגמור את העבודה. אדם הראשון היה אמור להעלות את הניצוצות שנשארו מהרפ"ח ניצוצין. ובמקום להעלות את הניצוצות הוא בעצמו נפל. זה למדנו אתמול. עכשיו איך השם יתברך תיקן את הניצוצות שהם בחינת ב"ן? הוא הוציא הארה חדשה מהמצח של א"ק (אדם קדמון) שנקרא שם מ"ה החדש, וההארה הזו ירדה אל הכלים

גבוה. ואז באיזה שהוא תהליך יורד מלמעלה למטה בחינת מ"ד, מ"ן דכורין, זו השפעה מלמעלה למטה. ההשפעה הזאת באה גם כן

ולכן גם כתוב ש"אין בן דוד בא עד שיכלו הנשמות שבגוף". זאת אומרת שצריכים להוריד לעולם הזה את כל הנשמות, כדי שהקומה השלמה הזאת תעבוד את השם. תגמור את בירור הניצוצות ואז יבוא המשיח. הרי יש ניצוצות שכל אחד מאתנו צריך לברר אותם. וכל ניצוץ שייך למישהו, זה לא סתם ניצוצות בעלמא.

אז אם אותם הנשמות שצריכות לבוא לפה לברר את הניצוצות ולתקן אותם לא באות, מפאת זה שאנחנו לא מקיימים את המצוות כמו שצריך, לא מקיימים את העניין הזה של להתחתן ולהקים בית וכל זה, אז אותם הניצוצות תקועים עד שיבוא בעל הפיקדון איך אומרים והוא יעלה אותם.

ולכן זה מעכב את הגאולה. עכשיו אפשר להבין איך זה מעכב את הגאולה העניין הזה. זה נקרא התעוררות מלמטה. זה שצדיק מתעורר לעבוד את השם זה נקרא העלאת מ"ן. זה הכנה לייחוד של הפרצופים העליונים.

זאת אומרת עיבור, זה שהנ"ק מתעברת בנשמה חדשה שמקבלת מ"ד מהז"א, כן? זה בחינת תוצאה של היחוד בניהם. כמו שאישה אם יש לה יחוד עם בעלה אז התוצאה זה תינוק.

אז גם בעולמות העליונים כל דבר שצריך לרדת לעולם הזה, חייב שיהיה יחוד של הפרצופים, עיבור ותולדה. אותו דבר הכל על אותה תבנית. גם דברים רוחניים גם דברים גשמיים. ולכן צדיקים גדולים שהם מטהרים ומתקדשים דווקא בזמן של המצווה, הם יכולים לזכות לרוח הקודש ולהשגות עליונות. כי זו פעולה רוחנית. זה לא דבר בהמי סתם כמו שאנשים חושבים, זה דבר קדוש. זו פעולה של השלמה. ב"ן זה בחינת הניצוצות של הכלים השבורים. הם מתחברים למ"ה החדש שהוא בחינת רוח המתחבר עם הנפש ומתקן אותה. ביחד ב"ן ומ"ה, אדם. בדמות אדם.

נניח כן, תינוק. בהתחלה הוא בחינת עיבור, אחר כך הוא יוצא והוא יונק. בזמן היניקה הוא גודל הוא מתפשט. אמנם יש לו את כל האיברים, אבל הם קטנים.

משם מ"ה החדש. והמ"ד הזה מתחבר עם הב"ן בתוך הרחם של הנ"ק (הנוקבא). והמ"ד (מים דכורין) מועבר לנ"ק על ידי ז"א -זעיר אנפין. והנוק' יש לה עיבור מה שנקרא, ואחרי זה יש תולדה.

כמו שיש בעולם הזה, מה שהיא מולידה זה נשמות. אז היא מולידה נשמות, המלכות מולידה נשמות שבאות לעולם הזה להמשיך את התיקון, ואת מלאכת הברור.

כאשר בעל ואישה מקיימים בעולם הזה את מצוות פרו ורבו, מה יוצא מזה? גוף, של תינוק. הם מכינים על ידי ההשפעה ההדדית הזו, כלי, זה הגוף של התינוק. אבל צריך שהתינוק הזה יהיה לו גם כן אור בחינת נשמה, אז זה בא אחר כך. יש יחוד אחד בשביל הגוף ויש יחוד אחד בשביל הנפש רוח נשמה וכו'.

אבל כתוב שאנחנו נבראנו בצלם, בצלם אלוקים. ולכן גוף האדם הוא לא במקרה ככה. לא במקרה השם יתברך ברא זכר נקבה, שתי אוזניים, שתי עיניים, אף, יכל לברוא את זה אחרת נכון? ככה הוא קבע יתברך בחכמתו. מה זה נקרא שנבראנו בצלם, הרי למעלה אין אף ואין עיניים ואין אוזניים.

אבל יש את השורשים הרוחניים. גם למעלה אין גוף ואין לו דמות הגוף, אבל יש שמה כלים רוחניים, ובודאי שלמעלה אין זיווג. שמה אין גוף אז איך יהיה זיווג? אבל יש בחינת משפיע ומקבל, משפיע ומקבל.

תהליך של משפיע ומקבל זה נקרא זיווג, יחוד והשפעה, מובן. אז כאן בעולם הזה דווקא הקדוש ברוך הוא ברא את המערכת, שהילדים יבואו בדרך כזו. יכל להגיד שהבן אדם זורע גרעין אני יודע מה, או מזמין בטלפון ויש לו ילד.

דווקא הוא קבע את הפעולה הזו שצריך להתחתן, וצריך בעל ואישה, וצריך טהרה, וצריך דווקא פעולה כזו שיבוא הילד. וזה לא במקרה. כיון שגם כמו שאמרנו בחינה רוחנית בשורש הרוחני, זה גם נעשה באותו דרך. ותמיד המשפיע נקרא זכר והמקבל נקרא נ"ק נקבה, בחינת מקבל כלי. ולכן הדבר הזה זו המצווה הראשונה "פרו ורבו ומלאו את הארץ" כי בזה תלויים כל העולמות העליונים.

תלמיד: זה בחינת דין זאת אומרת שהמלכים הראשונים שמלכו כל אחד היה לו רצון לעצמו לקבל.

האדמו"ר: מה שהוא אמר, רצון לקבל.

תלמיד: צריך להעלות אותם בחזרה.

האדמו"ר: צריך להעלות אותם, ומה זה קשור?

תלמיד: כשהם נפלו אז זה דין.

האדמו"ר: אם אתה אומר, כל מה שאמרתם זה גם נכון. ואנחנו יודעים שהניצוצות נפלו, למה? כי לא היה להם נוקבין, לא היה להם נוקבין. הם משכו אור ולא היה כלים, הכלים נשברו. ובעיקר זה שם ב"ן. שם ב"ן זה נפש, נפש זה חייב נ"ק (נוקבא), זה חייב להיות דין.

זה הכי נמוך. ע"ב, ס"ג, מ"ה, וב"ן. ב"ן מה זה? דין, זה כלי. מוח הדעת, מוח הדעת כולל כמה חסדים? חמישה חסדים וחמישה גבורות. זה חו"ג - חסדים וגבורות. אז בהתחלה נפלו הגבורות. עכשיו יבואו החסדים וימתיקו את הגבורות.

כאשר האדם מתעורר לעבוד את השם, הוא מעלה ניצוץ לנ"ק דז"א (לנוקבא דזעיר אנפין) דעולם האצילות. היא מתקשטת בפני בעלה שהוא זעיר אנפין, שזה הווי' של שם ההויה והיא ה-הי' של שם ההויה, ואז הוא משפיע לה מ"ד (מים דכורין).

מ"ד זו טיפה של ההשפעה. ואז היא מתעברת בנשמה חדשה, ואז יש שמה זמן של העיבור והיא יולדת את הנשמה. והנשמה יורדת לעולם הזה ויש לה תיקון. בסדר, זה הסיפור.

גם יש לו קצת חכמה אבל עדיין בצמצום. ואחר כך הוא גודל, גודל עד שנהיה בוגר. אז אנחנו אומרים אה זה בר מצווה, יש לו מוחין, הוא אחראי על מעשיו עכשיו. אם היה נשאר בחינת יניקה, זה היה אומר שהוא כבר שלם? לא. הפעולה השלמה זה כשיש לו כבר מוחין. ויש גם במוחין שתי שלבים מוחין דקטנות מוחין דגדלות.

השאיפה שיגיע למוחין דגדלות לא רק למוחין דקטנות. זאת אומרת גם העובר בתוך הרחם הוא תלוי בשליה, הוא תלוי באימא, שהאימא הגוף של האימא יאכיל אותו. אז זה תלות אחת. אבל כשהוא יוצא כבר החוצה ונולד הוא צריך יניקה, אז גם תלוי באימא. ואחרי שהוא גומר לינוק, הוא גם תלוי. שהיא תטפל בו, תאכיל אותו, תלביש אותו, תשלח אותו לבית הספר, תדאג לו, לא?

אז כל עוד שהוא תלוי באימא, הוא עוד לא עומד בזכות עצמו. ברגע שהוא כבר לא תלוי באמו, הוא כבר עומד בזכות עצמו. עכשיו מה זה המ"ק? המלכין קדמאין, המלכים הקדמונים, שמלכו ומתו. זה בחינת שבירת הכלים.

אנחנו אומרים שהניצוצות שנפלו הם בחינת גבורות, למה?

תלמיד: היה להם רצון לקבל לא מתוקן.

האדמו"ר: יפה, היה להם רצון לקבל. מה עוד? אולי תגיד לנו, למה הם בחינת גבורות? למה הניצוצות שנפלו בשבירת הכלים אנחנו אומרים שהם בחינת גבורות?

מטרת היחוד

למושג 'זיווג' אפשר לקרוא גם יחוד בלשון נקייה. המושג 'מתקלא' זה מה שבאמת אנחנו יודעים שהאדם הוא הרכבה של מלאך כזה עם בהמה. יש לנו גוף של בהמה, ויש לנו נשמה שהיא "חלק אלוך ממעל". ולא סתם השם יתברך עשה את זה, ולא סתם החלק הבהמי בעיקר זה מהטבור ולמטה, הכל לפי העולמות העליונים והכל לתיקון פגם עץ הדעת טוב ורע. זאת אומרת שהגוף שלנו נהיה כמו

בעולם הזה צריך שיהיה לו שורש בעולמות הרוחניים.

החלק הבהמי שלנו השורש שלו זה בשם ב"ן. שם השם ב"ן, זה היה במילוי כפול. שכותבים את זה י"ד, ה"ה, ו"ו, ואחר כך ה"ה זה בחינת שם ב"ן.

והשם, ההארה של השם ב"ן, יש לנו את הגוף ואת החלק האלוקי שלנו בבחינת הנשמה וכו', זה הארה של השם מ"ה. הארה של השם מ"ה החדש. בהתחברות של השם ב"ן עם השם מ"ה, שהשם מ"ה משפיע על השם ב"ן, מתלבש בו, מתייחד איתו, מזכך אותו. זה התיקון של הכלים השבורים.

כאשר האדם מעלה מ"ן, מיין נוקבין. מתעורר לעבודת השם אז יורד מ"ד, מיין דכורין, שפע חדש. העלאת הניצוצות עולים ליסוד של הנוק' דעולם האצילות. וז"א (וזעיר אנפין) שזה הפרצוף העליון מהנוק' מקבל מלמעלה מ"ד (מים דכורין), משם מ"ה החדש מקבל מ"ד. והוא משפיע את המ"ד לנוק'.

ואז יש התחברות של שם ב"ן שזה הניצוצות שעולים שהיו שבויים בקליפה יחד עם השם מ"ה בתוך רחם הנוק', ואז נוצר ולד חדש. השם יתברך קבע שכמות ואיכות המ"ד שירד במשך ששת אלפים שנה תלוי בעבודתנו. ב"ן זה בחינת גבורות, ומ"ה זה בחינת חסדים, מ"ד זה בחינת חסדים ומ"ן זה בחינת גבורות. זה עולה ומבשם את זה, וזה תלוי בזה. בהתאם למ"ן ככה הורדת המ"ד, המדד, זה סתם אני אומר. הקשר הזה בין המ"ד לבין המ"ן, כמה ירד? בהתאם לכמה יעלה? זה המתקלא. יש תוכנה מדויקת שקוראים לה מתקלא שזה כיוון משקל, מאזניים רוחניים. שהיא קובעת כמה שפע ירד לפי התעוררות התחתונים לעבוד את השם יתברך.

חלקים בהמיים שאין לנו אפשרות לעלות ולתקן אותם בששת אלפים שנות התיקון, זה אותם האיסורים שאסרה התורה. מאכלות אסורים, מעשים אסורים. למה? שאין לזה תיקון, ואין לזה העלאה. ולכן אסור לנו להתעסק בהם, כיון שאם נתעסק בהם רק נפיל עוד ניצוצות ולא נעלה ניצוצות.

וזה כל האיסורים שבתורה. ולכן גם כן דברים שמותרים לעשות בחול אסור לעשות בשבת, כי אם נעשה את המלאכות האלה בשבת נגרום לעוד פעם שהקדושה תיפול בתוך הקליפה. זה הסוד. וכדי לעלות צריך שיהיה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, סולם יעקב.

והסולם הזה זה הגוף האדם והנר"ן שלו, נפש רוח נשמה שלו. שאם הוא משכיל לעבוד את השם נכון, הוא יעלה את הכל כל הבהמיות שלו לעבודת השם. והצדיקים מקדשים את הגוף שלהם ומקדשים גם את מה שמותר להם, מתקדשים במה שמותר להם.

וככה עולים, וככה מעלים. וגם הגוף שלהם הופך להיות קדוש בסוף. והמידות הרעות ויצר הרע לא מצליחים להשתלט עליהם. והם מעלים אותם, את הטוב שבזה לעבודת השם, ואת הרע שבזה דוחים את זה לגמרי. עד למצב שהגיע דוד המלך שאמר 'ולבי חלל בקרבי'. ומהו חלל? למה הוא חלל?

שהוא הרג את יצר הרע, זרק אותו מאצלו, לא היה לו יצר הרע, אז הוא חלל. אנשים רגילים כל הזמן מחזקים את יצר הרע הפרטי והכללי.

הצדיקים הגדולים נלחמים בו עד שהם מכניעים אותו, או מסלקים אותו, או הורגים אותו, או הופכים אותו לטוב. לכל דבר

סוגי הייחודים: יחוד נשיקין ויחוד יסודות

כמו שמה שיש בהורים יש בילדים, נכון? אבא ואימא הם מחולקים גם לשניים. אבל לא חשוב. החלק העליון שלהם יש להם יחוד דלא פסיק. יחוד שלא נפסק, זיווג שלא נפסק. זה בחינת זיווג פה אל פה מה שנקרא, "פה אל פה אדבר בו". פה אל פה זה בחינת נשיקין. ועל ידי היחוד הזה של אבא ואימא יורד שפע לעולמות כל הזמן. אם זה היה נפסק העולם היה נחרב. אז זה לא תלוי במעשי האדם, אם האדם טוב אם האדם רע, זה קבוע. שיהיה קיום לעולם. צריכים קיום לעולם, לא? אם אין קיום לעולם אז איך נעשה את עבודת השם? אם זה היה תלוי בנו אוי ואבוי היה נחרב העולם עשר פעמים ביום. אז יש איזה מערכת מסודרת שהעולם יחזיק מעמד. וזה נעשה על ידי יחוד הנשיקין של אבא ואימא. עכשיו כשרוצים בכל זאת שיהיה עולם, צריכים גם להוליד את הפרצופים היותר תחתונים. שזה ז"א ונוק' (זעיר אנפין ונוקבא). מי יוליד את ז"א ונוק' אבא ואימא, הם מתייחדים מורידים את ז"א ונוק'. בהתחלה אבא מתייחד עם אימא בבחינת יחוד היסודות, היסוד זה היחוד התחתון מתייחדים. אבא מעבר את אימא, וברחם אימא גדלים ז"א ונוק' (זעיר אנפין ונוקבא), ואחר כך יוצאים ז"א ונוק', הגוף שלהם. עכשיו צריך לעשות עוד יחוד בשביל הנשמה שלהם, המוחין שלהם, נכון? זה בשביל הכלים זה בשביל האורות.

אז זה כבר שני יחודים, שני זיווגים צריכים לעשות. ויש את הזיווג של הנשיקין שהוא קבוע, שהוא קבוע כדי שהעולם יתקיים. אז יש שלושה סוגים. נשיקין קבוע, יחוד היסודות התחתונים להולדת ז"א ונוק', ועוד יחוד אחד להולדת המוחין שלהם, הנר"ן שלהם, בסדר? לא תחשוב שאם אנחנו אומרים שיש יחוד של היסודות, אין יחוד של הנשיקין. גם כשז"א ונוק' כבר הן בוגרים ומתייחדים כדי להוליד נשמות לעולם הזה יש להם גם כן זיווג עליון וזיווג תחתון. הזיווג העליון הוא קודם לזיווג התחתון. בחינת נשיקין לפני יסודות, זה תמיד. ואחר כך שיש יחוד ביסודות צריך להיות גם כן

יש שתי בחינות של זיווגים, של ייחודים. בחינה עליונה, בחינת להידבק רוחא ברוחא, זה בחינת נשיקין. ויש את היחוד של היסודות "ומבשרי אחזה אלוך".

לא סתם הדברים האלה קיימים בתוך גוף האדם. הרי השם יתברך יכול היה לגרום לכל מיני מערכות באדם, ולכל מיני דרכים איך יבואו אנשים לעולם. דווקא הוא בחר בדרך הזו לא סתם, אלא זה לפי מה שיש בעולמות העליונים, השורש הרוחני. אבא ואימא זה שני הפרצופים שמעל ז"ן (ז"א ונוק') בא נגיד קצת למי שלא יודע שום דבר נסביר לו קצת. יש ארבע עולמות תיקון אצילות בריאה יצירה עשיה. בכל עולם יש חמישה פרצופים. אריך. אבא. אימא, ז"א (זעיר אנפין), ונוק' (ונוקבא).

הפרצופים הם קבוצות של ספירות שעובדות ביחד להוציא מהכוח אל הפועל את הרצון של השם יתברך, בסדר? זה מן צינורות רוחניים להוריד את השפע לכל העולמות לעולם הזה. זה הפרצופים. ויש להם שם. ולמה קוראים לזה פרצוף? כי גם האדם, אתה מכיר אותו לפי הפרצוף שלו. איך אתה מכיר שזה חבר שלך, וזה דוד שלך? לפי הפרצוף. זאת אומרת שבפרצוף מתגלה מכלול הכוחות של כל הקומה. לכן זה נקרא פרצופים. לכל פרצוף יש לו תפקיד זה קומה שלמה. הכוונה בפרצוף זה קומה שלימה של עשר ספירות.

יש לנו, אם כן, חמישה פרצופים בכל עולם. קוצו של י' של שם ההויה זה אריך. ה-י' זה אבא, ה-ה' זה אימא, ה-ו' - ז"א, זעיר אנפין, וה-ה' זה הנוק' (הנוקבא), בסדר? אנחנו רואים שה-י' וה-ה' הם שונים.

ה-י' זה שפיצי כזה וה-ה' מורכב. ה-י' היא זכר וה-ה' נקבה. ה-ו' זה כמו י' אבל ארוך, הוא גם זכר, וה-ה' נקבה.

למה ה-י' הוא קטן וה-ו' הוא ארוך? כי ה-ו' ממשיך את השפע כבר לתוך העולם מלמעלה למטה. ה-י' זה רק המשכה, התחלת ההתגלות. ה-ו' זה כבר התגלות ממש, בסדר? כאשר אבא ואימא, הרי העליון מוליד את התחתון. מה שיש בעליון יש בתחתון.

יחוד בנשיקין שיהיה הידבקות רוחא ברוחא. וזה יהיה שלמות של היחוד. אחד לפני ואחד בו בזמן סימולטני. והמבין יבין. טוב מתחיל להיות יותר מובן, נכון? אחרי העיבור יש יניקה, כמו שתינוק יונק כדי לגדול. זאת אומרת בהתחלה יש יחוד ראשון תחתון באבא ואימא, כדי להוציא את ז"א ונוק', להוליד אותם. אחרי שהם נולדים יש זמן של יניקה, שהם צריכים לגדול. אחר כך יש עוד יחוד תחתון כדי להוליד להם מוחין דגדלות.

אחרי שאבא ואימא מתייחדים פעם שניה כדי להוליד מוחין לזו"ן (לז"א ונוק'), לבנים. גם המוחין לוקח להם זמן של עיבור עד שהם יוצאים. זה לא מיד יוצא. הם כבר בנויים בגוף ובנפש. היחוד לקיום העולמות זה בחינת אבא ואימא. ולא היחוד דלא פסיק. והיחוד התחתון זה ביסוד"ת (ישראל סבא ותבונה), זה לא באבא ואימא עילאין. זה גם בתחתון. נשיקין ותחתון ביחד.

תיקון הפרט והכלל

למדנו שיש עניין של התלבשות העולמות. העולמות מתלבשים אחד בשני. יש את החלל הפנוי ויש אור א"ס ב"ה (אין סוף ברוך הוא) שנכנס בפנים - הקו. סביב הקו יש א"ק (אדם קדמון) את א"ק אחרי עולם העקודים והנקודים מלביש אותו עולם התיקון אבי"ע (אצילות בריאה יצירה עשיה). האצילות יותר קרוב לא"ק והבריאה מלביש אותו מסביב, את האצילות. זה מדובר על עולמות דיושר. כן. אצילות, בריאה, יצירה ועשייה. גם ב-דעיגולים אותו דבר. העגול הפנימי הוא הגשמי, זה עולם העשייה. ויש עשר עיגולים עוד שמגיעים לקצה של החלל הפנוי זה בחינת א"ק. אז עכשיו אפשר להבין מה שנאמר פה. גם בקשר לנשמות זה ככה: יש אנשים פשוטים יש שרי אלפים שרי מאות וכך הלאה זה עניין של גבוה מעל גבוה. יש נשמות שכוללות את כל עם ישראל כמו משה רבנו. ששים ריבוא כלולים בו. ויש נשמות פרטיות. יש אנשים פשוטים יש אנשים עם נשמה יותר גבוהה, משורש יותר גבוה, יותר כולל. אולי גם כאן נכון הדבר לדומם צומח חי מדבר. שהמדבר כולל בתוכו גם את החי, הצומח והדומם. עכשיו, יש עניין שכל ישראל ערבים זה לזה, כולם באים מנשמת אדם הראשון וכל אחד ממקום אחר משורש אחר. אבל, כולם אווזים מאחד מאברי אדה"ר (אדם הראשון). אז הוא אומר כאן שחייב להיות בניהם חיבור. זה עניין של עולם התיקון. עולם

התיקון זה חיבור. עולם התווה זה פירוד. יצאו עשר נקודות אחת מעל השניה ולא היה בניהם קשר. הייתה ביניהם קצת הדרגה אבל לא היה קשר. גם עניין הפרצופים, קודם היו הספירות שלא היה קשר ביניהן. אח"כ בעולם התיקון יש את הפרצופים ויש קשר בין כל הספירות בפרצופים. וכן הפרצופים גם חייב להיות קשר. אבא ואימא עילאין, יש להם זיווג דלא פסיק - קשר מתמיד. ודאי שיש להם בכך השפעה גם על זו"ן (זעיר אנפין ונוקבא). וז"א (זעיר אנפין) ונר"ק (ונוקבא) צריכים לעבוד ביחד. מלמטה עד רום המעלות. הכל בקשר. לכן זו הטיפשות אם אין אחדות בעם ישראל - זה החורבן. אם יש אחדות זה כלי שמחזיק בברכה. ככה אפשר לעשות את העלאת הניצוצות וכל התיקונים אם לא אין כלום. ולכן "לא ידח מימנו נידח". לא רוצה ששום חלק ילך לאיבוד, כל חלק יהיה לו התיקון שלו ויהיה מחובר עם הכלל. בשביל זה לכל יהודי יש חלק פרטי אבל גם חלק כללי. הוא חלק מהמערכת אפילו אם הוא בורג קטן, בלי הבורג הזה המכונה לא עובדת, מה לעשות. כל יהודי חשוב בעיני ה' חשיבות אין סופית. ואפילו אומות העולם האמת שהם צריכים לתקן את עצמם ולקיים שבע מצוות בני נוח וגם להיות לעזר לעם ישראל ואז הם מתחברים עם הקדושה ואז הכל חלק אחד. אומנם הקדושה בראש והם בזנב. אבל, בכל

לא הייתה עזרה בין אחד לשני ובשביל זה נשברו הכלים.
מה זה המתקלא שהוא מציין? זה המשקל של קו ימין, קו שמאל וקו אמצעי. אך העולם התווה לא היו הקווים אלא היה אחד מתחת לשני. אבל, בעולם התיקון יש כבר שלושה קוים קו ימין, קו שמאל וקו אמצעי. הכל מסודר הכל מאורגן כמו שצריך עבודת צוות מושלמת.

התיקון על ידי צמצום האור והתאמתו לכלים

לא עלינו, צריך לשמור על הברית. אם אדם היה מדבר לשון הרע, צריך שמירת הלשון. כל דבר איפה שפגם צריך לתקן. אז גם כאן היות שהאורות היו יורדים בלי הכנה ראוייה לכלים, בלי זכות אלא משיכה מלמעלה למטה. עכשיו בעולם התיקון צריך שיהיה שלטון מדוקדק בהורדת האורות כדי שלא יקרה עוד פעם שהרע יתגבר. לכן נבראו ע"י ה' יתברך כמה מנגנונים בצורת הזו כדי שהאור יירד בהדרגתיות ולפי זכות ולא סתם. אז מנגנון אחד אלו הפרצופים שלכל פרצוף יש את התפקיד שלו.
ז"א (זעיר אנפין) יש לו את התפקיד של הזכר, בחינת משפיע. נוק' בחינת נקבה, מקבלת. כל אחד מה שצריך להיות. מצד אחד יש כוח שרוצה להשפיע חסד. מצד שני יש כוח שרוצה לצמצם את ההשפעה, זה מצד הדין, הגבורה. והשיתוף בין שניהם מקיים את הכלי. אם תהיה יותר מידי השפעה הכלי נשבר. תהיה פחות מידי השפעה, הכלי חשוך.
צריך להתאים את האור לכלי וזה נעשה באמצעות הפרצופים. כמו שאנחנו מברכים, "אשר יצר את האדם בחכמה וברא בו נקבים נקבים חלולים חלולים. גלוי וידוע לפני כסא כבודך שאם ייסתם אחד מהם או יפתח אחד מהם, אי אפשר להתקיים ולעמוד לפניך אפילו שעה אחת".
צריך שיהיה בדיוק. מתי צריך להיפתח שיפתח ומתי שצריך להיסגר שייסגר. כל הדבר הזה זה משקל. זה נקרא מתקלא, זה בעולם התיקון. שהשפע יורד בדיוק כל דבר לפי פרטי פרטי. וזה מתפרט בפרצופים

זאת הם בזנב ויש להם מקום אם הם מתוקנים. אם לא מתוקנים זה הסוף שלהם. זה מה שהוא אומר כאן שצריך להיות שכס אחד לעבודת ה' ולעתידי לבוא בסוף התיקון "כי ביתי בית תפילה ייקרא לכל העמים". כל מי שעבד את ה' יש לו שכר.
עכשיו הוא אומר כאן שבעולם התווה כשיצאו אורות הנקודים הייתה הדרגה. כי היו עשר נקודות, בכל זאת, לא כולם אותו דבר. אבל לא הייתה קבוצה, כמו פרצוף וגם

זה באמת קשור לעולם התיקון, כיוון שבעולם התווה האור ירד במרוצה וזה גרם לשבירת הכלים. אך, בעולם התיקון הכל בהדרגתיות. התפרטותו לפרטים זו ההתמחות, שיש פרצוף ז"א ויש פרצוף נו"ק והנו"ק מפרטת את מה שיש בז"א כמו שהבינה מפרטת את מה שיש בחכמה. ככה הולד מצטייר ברחם האימא מטיפת הזרע שהיא החכמה. זה נקרא התפרטות לפרטים. אז ככה בעולם התיקון יש התפרטות לפרטים - קו ימין, קו שמאל וקו אמצעי. ראש תוך סוף.

זה ה-ז' תחתונות של עולם הנקודים שנשברו. בג' ראשונות היה פגם אבל לא שבירה ממש.
טוב, פה הוא מסביר כמה תיקונים שנעשו בעולם התיקון אחרי השבירה. השבירה הייתה מכוונת משמים. שבירת הכלים זו לא טעות בהשגחה. זה היה כדי להוציא את הכלה והנפסד ולהוציא לפועל את הרע כדי שתהיה בחירה. צריך שיהיה יצר הרע לאדם כדי שיתגבר עליו.

אם בן אדם לא היה לו יצר הרע אז הוא היה מלאך. לא הייתה לו בחירה. הש"ת (השם יתברך) ברא את כל העולמות בשביל הבחירה. כדי להוציא מהכוח אל הפועל את הרע, היה צריך לעשות את שבירת הכלים ושתהיה שליטה לקליפות. אבל גם באופן מדוקדק לא יותר כדאי.

עכשיו, כשבאים לעשות תיקון, איך מתקנים? במה שמקלקלים. אם בן אדם היה מחלל שבת וחוזר בתשובה, מה צריך לעשות? לשמור שבת. אם אדם פגם בברית,

העליונים. פרצוף זו קבוצה של ספירות שעובדת ביחד, זה שיעור קומה אצל אדם. מי שיכול לראות בפרצוף, מה הוא פרצוף? את הכוחות שלו. כמה יש לו דין, כמה יש לו חסד, כמה רחמים, כמה הוא חכם, כמה הוא טיפש, הדברים האלה זו הערכה של כוחות הנפש שלו. האדם הוא בחינת פרצוף שלם. אז בתוך האדם בתוך הנפש מתפרטת כל

היכולת של האיש הזה, כל המדרגה שלו מתפרטת בגוף שלו. זה העניין הזה של הפירוט, מה שנאמר פה. גם הנשמה שורה בגוף אז היא מפעילה כל איבר ואיבר לפי מה ששייך לו. זו אותה הנשמה אבל לעיניים היא נותנת ראייה, לאוזניים היא נותנת שמיעה, לאף היא נותנת חוש ריח.

תיקון הפרצופים

מה זה עולם התוהו? עולם הנקודים, האורות שיצאו מהעיניים של א"ק. עברו את הטבור שלו ונשברו. נשברו הכלים והאורות נסתלקו.

ה"מלכין קדמאין" - זה המלכים שמלכו ומתו. זה כלים שיצאו בעולם התוהו, עולם התוהו יצא לפני עולם התיקון, אז יצאו עשר נקודות, עשר ספירות אחת מתחת לשניה. קודם יצא רק הנפש, הדרגה הגבוהה מנפש זו רוח והיא תבוא לתקן את הנפש.

כל מה שיצא בעולם התוהו זה רק בחינת נפש אח"כ בעולם התיקון באה הרוח. כמה מילויים יש לשם הויה, י-ה-ו-ה? 4 מילויים שונים - ע"ב, ס"ג, מ"ה וב"ן. ככה, י-ה-ו-ה, 'ו' אנחנו כותבים 'וד', 'ה' אנחנו כותבים 'הא' או ה' או ה', 'ו' - 'ויר' או 'ור' או 'אור'. אז אם ממלאים את שם הויה ב - 4 קומבינציות יוצא גימטריה.

אז כך, כשממלאים ב-יוד"ן יוצא שם ע"ב, זה השם הגבוה, השם השני - ס"ג זה ממולא ב-יוד"ן אבל ב-ו' יש 'א', השם השלישי - מ"ה הכל ממולא ב-אלפ"ן והשם הרביעי שם ב"ן הוא ממולא 'וד' אח"כ 'הה', 'ו', 'הה'.

אמנם אמרנו שיצאו תחילה אורות דס"ג מעיניים של א"ק אבל אחרי השבירה זה נקרא ב"ן. ג"ר זה ג' ראשונות - כתר, חכמה ובינה. "הג"ר שלהם" היינו הג' ספירות ראשונות של עשר הספירות שיצאו בעולם התוהו. יש חמישה פרצופים - אריך, אבא, אימא, ז"א ונוק'. אריך לפעמים סופרים עתיק - אריך אבל זה פרצוף אחד. שורשי א"א ואו"א - שורש אריך - כתר, אבא - חכמה, אימא - בינה, זה הג"ר - כתר, חכמה ובינה והם שורשים לשלושת הפרצופים הנזכרים.

עצמות = אור, כלים = כלים, תמיד יש בספירות עצמות וכלי, הכלי והאור שלו, ככה זה יש לבנאדם גוף ויש את הנפש, האור שלו האור של הגוף זה הנפש הקומה הראשונה שיצאה זה היה נפש, אפילו שהיה בג"ר עצמות וכלים אבל עצמות וכלים של נפש. מה שמוסיף האור של שם מ"ה היוצא ממזח של א"ק בא לתקן את הכלים השבורים לדרגה של רוח.

בקיצור מי שלא יכול לדאוג לאחדות והוא לא חי בפרצוף הוא בחינת נפש, בחינת שם ב"ן, בחינת עולם התוהו. מי שיכול לחיות בהתכללות ובאחדות שזה בחינת שם מ"ה זה בחינת רוח, בחינת עולם התיקון. זה שתיקחו בחשבון למה צריך אחדות בעם ישראל, אז השם מ"ה מוסיף לנו בחינת פרצוף.

אמרנו שבזמן עולם התוהו יצא ז"א ו"ק בלי ראש, ו"ק זה ו' קצוות היינו שש ספירות תחתונות - חסד, גבורה, נצח, הוד, יסוד, מלכות. לנוק' יצא בעולם התוהו רק ספירת כתר. בקיצור, בזמן הקלקול הסתלק כל מה שהתווסף בזמן התיקון.

זה הכלל, אין הוא מפרט עכשיו מה היה בקלקול, מה בא לידי תיקון ומה נסתלק כשפוגעים, לא עלינו. הרי עתיק א"א ואו"א יצאו שלמים בעולם התוהו, ומה שנוסף להם הארת שם מ"ה הוא שקודם כל הספירות היו אחת מתחת לשניה ולא היו בשיתוף פעולה ולא הייתה עבודת צוות ולא היה בחינת פרצוף, ועכשיו זה התארגן. זאת אומרת שהתווסף הארגון וחלוקת התפקידים ועבודת הצוות. היינו שם מ"ה השפיע על שם ב"ן ע"י שארגן אותו. זה כמו האבנים שרבו כשיעקב אבינו בא להניח

ראשו בלילה וכל אחת אמרה עלי יניח צדיק ראשו, זה בחינת עולם התוהו, בסוף נהיו אבן אחת, זה עולם התיקון זו התארגנות. בז"א שהיו לו רק ו"ק נתווספו לו עתה ג"ר ועתה נוצרה שלמות בנפש. ומתוך ההארה החדשה משם מ"ה נוצרו עשר ספירות שלמות אבל בדרגה דרוח. מכיוון שלנוק' היה רק כתר מבחינת ב"ן הייתה צריכה להשלים קומת הנפש שלה ע"י ט' ספירות מיסטרטא דב"ן וכך הושלמה קומתה דנפש וכן תיקון שני קומת רוח ע"י עשר ספירות מיסטרטא דמ"ה. לפי הכלל שכל מה שנתווסף בתיקון מסתלק בקלקול. הרי עד שאין ניקוד לאות אנחנו לא יודעים איך לקרוא אותה, זאת אומרת שהניקוד בא לפרש את מה שיש בתוך האות, כמו שהרוח באה לתקן את הנפש. המלכין קדמאין שמתו זה שבירת הכלים של המלכים הקדמאין וכשנשברו הכלים האורות נגנזו והסתלקו למעלה. הכלים נפלו שבורים והניצוצות ירדו להחיות אותם. אז זה בזמן הקלקול ובזמן התיקון צריך לתקן את שלושת הבחינות האלה שנתקלקלו, ואז יש תיקון, כיצד? הסיבה לגניזת האורות היא שלא תהיה יניקה לס"א. חוץ מזה גם לא היו כלים שיחזיקו בהם. בחינת הכלים שנפלו למקום שעתיד להיות הבריאה ולכן בזמן השבירה עוד לא היו עולמות אצילות בריאה יצירה ועשייה. ולכן מדובר במקום שעתיד להיות בריאה. ורפ"ח ניצוצות ירדו לקיים הכלים. העלייה לאצילות זה לא עניין של מעלית שיורדים או עולים זה עניין של השתוות הצורה או שינוי צורה, עניין של עלייה רוחנית לא עלייה גשמית. האורות ירדו מאיפה שהיו גנוזים והתפשטו בכלים. כשיש כלים מתוקנים התפשטות האורות הן ע"י זה שאנחנו נעשה תשובה כל אחד והן ע"י זה שכלל ישראל יעשה תשובה, זה נקרא תיקון הכלים. ע"י לימוד תורה, מצוות ומעשים טובים והתגברות רוחנית. יש לנו כלים ויש לנו אורות ויש לנו ניצוצות. הניצוצות הם המקשרים בין הכלים לאורות זה לא כלי ולא אור זה אמצעי. בחינת הסיגים נובעת מהנפילה לקליפות אז הם נתבררו, יש בירור ויש העלאה, בירור בחינת הוצאת טוב מרע

או רע מטוב. העלייה והלבשת האורות - זה התיקון, כשיש אור ואין הלבשה זה חורבן. כפי שלמדנו בהתחלה, מיתקן אריך מלמעלה למטה, קודם החשובים יותר ואח"כ הפחות חשובים שבפרצופים לפי הסדר. ומרגע שנשלם תיקון הפרצוף הוא מתחיל לתפקד כפרצוף ומתחיל לזרום שפע לפי חוקי הפרצוף. ולכן כל ההתחלות קשות, למה? עד שבונים את הפרצוף, עד שהפרצוף מקבל את המוחין, עד שמתחיל לזוז ולעשות את העבודה שלו הנשמה יוצאת, כמו שאומרים, וזה כי הס"א מקטרגת ולא רוצה לאפשר, ולכן אחרי חורבן בית שני שזה בחינת שבירת הכלים, והגלות זו בחינת הסתלקות האורות, אנחנו צריכים לבנות את הפרצוף של עם ישראל מחדש. והס"א לא רוצה לתת ולכן יש מחלוקת ויש שנאת חנם וחושך והסתר פנים. הכל כדי למנוע ולעכב את הגאולה. כמה שאפשר להם יש סבלנות ומסירות נפש, ולכן אנחנו צריכים להיות פיקחים ולא לשתף פעולה עם הס"א. ולהבין תמיד מה המטרה הרוחנית שעומדת למולנו, איך להוציא אותה מהכוח אל הפועל בצורה נקייה והטובה ביותר, מתוך ענווה ומסירות נפש ולהרביץ והשם יעזור. אנחנו הרי בני אדם, ולכל אדם יש את היצר שלו והשטויות שלו את הכבוד צריך לשים בצד, את אהבת עצמו לשים בצד. את כל השיקולים הגשמיים ושל הסתר הפנים לשים בצד וללכת עם המטרה. זה מה שאומרים ספרי הפנימיות: הקמת אנשי אמנה. אנשים שאפשר להאמין בהם הם אמיתיים, שלא יפלו, שלא הכבוד יתפוס אותם ולא הכסף ולא התאוות יתפסו אותם. ולכל מיני שטויות, שאפשר יהיה לסמוך עליהם, זה קשה ביותר, לכן הוא אומר שזה תנאי לגאולה, עד כדי כך, וככל שהדור מתמעט ואנחנו מתקרבים, דרושים יותר אנשי אמנה, כל אחד מאיתנו יותר קטן. פעם אולי הרשב"י ועוד כמה תלמידים היה מספיק להאיר את העולם, היום זה לא מספיק. כל אחד הוא מנורה יותר קטנה, צריך יותר מנורות להאיר בחושך. לכן זו צריכה להיות עבודה של כל אחד ולא רק יחידי סגולה, זה לכל יהודי בעזרת השם.

בירור

א"ק, מהחושים של א"ק (אדם קדמון) יצאו אורות אח"פ, אוזן, חוטם, פה. יצאו הבלים, יצאו אורות ובעיקר אורות העיניים שהם בדרגה של ס"ג ירדו מתחת לטבור של א"ק (אדם קדמון) ושמה הכלים לא היו ראויים לקבל את האור ונשברו הכלים, האורות נסתלקו ונגזזו למעלה ורפ"ח ניצוצין, רפ"ח ניצוצות של קדושה ירדו לקליפות, ירדו לעולם הבריאה וירדו לקליפות וירדו לשמה הכלים ירדו, סליחה, האורות הסתלקו למעלה הכלים ירדו למטה וירדו רפ"ח ניצוצין של קדושה להחיות אותם ולהחזיק אותם.

אחר כך הבורא יתברך התחיל לתקן את השבירה הזו בעצמו וברא את האדם הראשון וארבע עולמות התיקון אצילות, בריאה, יצירה, עשייה, כדי שהאדם הראשון יתקן את מה שנשאר לתקן, כי חלק אחד רציני הוא תיקן, חוץ ממה ששייך לכלי המלכות שזה היה צריך שאדם הראשון יתקן ובמקום לתקן אדם הראשון הוסיף את מה שהוסיף ונתפזרו גם הניצוצות שהיו שייכים לנשמה שלו לתוך הקליפות עד שבא עם ישראל, שישים ריבוא נשמות ישראל, ואנחנו כל אחד מאתנו צריכים לתקן את כל הפגמים האלה וזו העבודה שלנו, באופן כללי היא נקראת "בירור", "בירור הניצוצות".

להוציא יקר מזולל כמו שנאמר, אוכל מתוך פסולת ופסולת מתוך אוכל, להוציא את כל הניצוצות שעשוקים בקליפה ולהעלות אותם למעלה, לגרום לייחוד הפרצופים ולהורדת שפע. זה בעצם כל הקבלה על רגל אחת, נסביר קצת על עניין הבירור:

המ"ק אמרנו זה המלכין קדמאין, זה המלכים של אדום שקדמו למלך לפני מלך ישראל, היו מלכים של אדום שמובא בחומש שמלכו ומתו. מלכו ומתו בפשט ובסוד זה אותם הכלים שאמרנו של עולם התוהו שלא יכלו להחזיק את השפע כי רצו לקחת את השפע לעצמם אז משכו, משכו, משכו, כל אחד אמר: "אני אמלך, אני אמלך". "אני אמלך" - וטראח נשברו הכלים. אז הבורא יתברך התחיל בבירור הניצוצות שנפלו

אנחנו ממשיכים כאן לנסות ולהסביר עוד מושגים בתורת הפנימיות, תורת הקבלה. היום אנחנו קצת נדבר על המושג 'בירור', 'בירור הניצוצות' נזכיר בקצרה שבהתחלה השם יתברך רצה לברוא את העולם כדי להיטיב לנבראים לצורך הטבה לנבראים צריך לברוא עולם חסר, לא מושלם, כדי שהנבראים יוכלו להתבגר ולהתגבר ולהשלים את עצמם ואת העולם וככה יקבלו שכר לעתיד לבוא שכר בזכות עבודתם ולא כלחם בזיון לא בבושת פנים. לצורך זה השם יתברך ברא עולם של בחירה - שכלול טוב ורע כדי להוציא מהכוח אל הפועל רע, חושך, הסתר פנים. כדי שיהיה ניסיון שאדם יצטרך לבחור בין טוב לרע היה צריך לצמצם את השפעתו יתברך, כי אם היה משפיע בכל יכולתו וכל השפעתו אז לא היה שום חסרון אז מה היה אפשר לתקן?

אז לכן כשהוא רצה לברוא את העולם דבר ראשון שהוא עשה זה פעולת הצמצום מה שמובא באריז"ל שצמצם את אור חסדו, סילק את האור לצדדים ונוצר חלל פנוי מהנקודה האמצעית, בתוך החלל הזה נכנס קו של אור אינסוף ברוך הוא מסביב, מקיף. אור אינסוף ברוך הוא.

וסביב הקו הזה נבראים אחד אחרי השני כל העולמות עד לעולם הגשמי, עולם העשייה איפה שיש את החושך, איפה שיש את ההסתר פנים, איפה שישנם ספיקות, איפה שיש חסרונות, כדי שנוכל לבחור בין טוב לבין רע על פי תורה ומצוות. וזה כל הקבלה על רגל אחת. התהליכים שאנחנו אמורים לתקן במשך ששת אלפים שנות התיקון שנקצבו לעולם: א'. עניין של תיקון שבירת הכלים, מה שהזכרנו פעם. וב'. תיקון של חטא אדם הראשון וג'. תיקון של החטאים שלנו, מה שאנחנו עשינו בכל הגלגולים.

עניין של שבירת הכלים: העולם הראשון שהשם יתברך ברא סביב הקו, אחרי שהוא עשה עשר ספירות דעיגולים שקצת התעכבנו פעם על זה, הוא עשה עשר ספירות דיושר דמות אדם ראש, תוך, סוף ומהחושים של האדם הזה שנקרא, זה לא אדם מהבריאה הזו שנקראת אדם קדמון,

תרי"ג איברים, גם של האדם, אנחנו האנשים הקטנים וגם בקשר לתרי"ג איברים של האדם העליון כל מצווה ומצווה, מצוות עשה ומצוות לא תעשה מתקנת חלק אחד מאדם הראשון, מהאיברים שלו, על כן זה מכוון נגד תרי"ג מצוות.

תיקון שבירת הכלים על ידי האדם באמצעות הברור

עד הדברים הגשמיים, הכל הולך לפי אותם עקרונות אז צריך שיהיה בתיקון עניין של הפרצופים.

השם יתברך, אחרי שהיה שבירה, ירדו רפ"ח ניצוצות אבל לקח מהם בחזרה כדי לברוא את הפרצופים, זה הפרצופים ששייכים לעולם התיקון - ז"א ונוק' (זעיר אנפין ונוקבא) אחרי שהוא תיקן ולקח מה שצריך לבניה של ז"א ונוק' מה שנשאר זה מה שאנחנו צריכים לברר.

תלמיד:

האדמו"ר כמובן שכדי שיהיה תיקון צריך שמישהו יתקן, כדי שיהיה מי שיתקן צריך איזה חומר לברוא אותו, לא? איזה תקציב, כמו שאומרים, אם אין תקציב להתחיל אז מה? אם יש איזה מכונה שצריכה לעשות איזה תיקון צריך את המכונה. מכונה זה חומר, זה עבודה, זה כסף נכון? אז אנחנו המכונה שצריכה לתקן את הבריאה זה עם ישראל ומה יש לנו לתקן?

מה שלא תוקן בידי שמיים אחרי השבירה כי בכלל בכל העניין של הבריאה יש חלקים בעולמות, בפרצופים, שנתונים להשפעת עבודת התחתונים, לטוב ולמוטב, ויש חלקים שלא משתנים גם אם נהיה, חלילה, ילדים רעים זה לא ישתנה.

זה למדנו שיש הנהגת המשפט ויש הנהגת השלמות אז אותו הכלל הזה קיים בכל מיני רמות אם ניתן לבן אדם לקלקל בכל הקומות אז מה יהיה עכשיו? לא יהיה תיקון! אז צריך "קץ שם לחושך". חייב להיות איזה חלק בהנהגה שאדם לא מגיע, הוא לא מקלקל. כמו במפעל, כן, להבדיל, נניח פועל יכול לקלקל את הסחורה, יכול לקלקל את המכונות, יכול לקלקל משהו.

הוא לא יכול להרוס את כל המפעל אם יהרוס את כל המפעל אז איזה מפעל יש

בשבירת הכלים במלכין קדמאין, ניצוצות שנפלו לקליפות אחרי השבירה שהייתה בעולם התווה, והשאיר את השלמת הברור לאדם ע"י קיום תורה ומצוות המכוונים למטרה זו, להשלים את הברור בעזרת השם. לא סתם יש תרי"ג מצוות - כנגד

עם ישראל בא לברר את מה שנישאר מהרפ"ח ניצוצות שנפלו בקליפות אחרי שהתבררו הניצוצות ששייכים לבנין הז'ן.

ז'ן זה ראשי תיבות ז"א ונוק'. טוב, היו כמה תיקונים אחרי השבירה כמו שלמדנו שעניין של השבירה נגרם כתוצאה מחוסר שיתוף פעולה, חוסר רצון להשפיע רק רצון לקבל. משכו, משכו רצון לקבל זה גרם את השבירה וקצת הזכרנו בשיעורים קודמים שהספירות בעולם התווה יצאו נקודות, נקודות אחת מעל השניה לא היו מחוברים בהתכללות, בקוים, כל אחת הייתה בפני עצמה ולכן נשברו.

והתיקון לזה, זה תיקון קוים, שהספירות יהיו מסודרות בעולם התיקון בשלושה קוים קו ימין - קו שמאל - קו אמצעי, ראש-תוך-סוף. ימין - חסד. שמאל - גבורה. וקו אמצעי - רחמים, תפארת. גם לא היו מאוגדים בפרצופים, הספירות לא היו מאוגדות בפרצופים, ואחרי שבירת הכלים השם יתברך ברא את עולם התיקון על ידי פרצופים, חמישה פרצופים: אריך, אבא, אימא, ז"א ונוק' (נוקבא), ז"א זה זעיר אנפין. ואמרנו את זה קוצו של י'-אריך, י'-אבא ה'-אימא, ו'-ז"א (זעיר אנפין), ה'-נוק' (נוקבא).

בכלל, תיקון פירושו שהתחתון מלביש את העליון, כשאינן הלבשה של התחתון לעליון אין תיקון, זה עניין של 'עשה לך רב' גם, מבחינת בני אדם, אך יש רב שיש לו שפע להשפיע לבריאה ואין כלים לקבל את השפע זה אותו דבר - שבירת הכלים זה מה שנקרא גם מבחינה גשמית זרע לבטלה והדברים האלה שאין נוק' (נוקבא), שאין כלי, שאין מי שיקבל את השפע לכן 'אין מלך ללא עם' מלך צריך את העם להשפיע עליו.

זה הכל בכמה רמות אני מסביר אותו פרינציפ, אותו עקרון מהדברים של הקבלה

לנו? אז כל העולמות זה מפעל של תיקון אז האנשים יכולים לעשות רע, יכולים להרוס, יכולים לקלקל עד גבול מסוים לא יקלקלו הכל אחרת מתי יהיה תיקון? יש כלל יפה מאד: כמו שהשם יתברך עשה אנחנו צריכים גם לעשות. בכלל, האדם פה נמצא בעולם כדי להגיע להשתוות הצורה עם הבורא, לא שאדם יהיה הבורא, בטח שלא, אבל לחקות אותו במידות הטובות צריך לחקות אותו 'מה הוא רחום אף אתה רחום, מה הוא חנון.' מה הוא אוהב להשפיע גם אתה תשפיע מה הוא עניו, נכון? מתנהג בענווה, לא על עצמותו אלא הנהגתו, בענווה אז גם אנחנו צריכים להשתדל להיות בענווה זה כלל גדול שכמו שהשם יתברך העלה ובירר את הניצוצות לפרצופים באצילות ככה אנחנו צריכים להידבק בדרכיו ולתקן ע"י מצוות התורה תר"ג מצוות בסוד האדם העליון שכדמות זו בירר הבורא ית' את פרצופי האצילות. זה העניין הזה. איך זה מתקשר לחיים שלנו היומיומיים? אמרנו שאחרי התיקון השם יתברך מנהל את העולם בשלוש קווים: ימין, שמאל, קו-אמצעי אז אדם מתוקן צריך להתנהג בענייניו גם כן אותו דבר: הוא בחינת, צריך שיהיה לו שלוש קווים: חסד - דין - רחמים, וכשצריך להפעיל חסד - להפעיל חסד, מתי שצריך דין יהיה דין, מתי שצריך רחמים, רחמים. לשם שמים, נקי. בכל דבר ודבר בכל בחירה של האדם הוא צריך לבחור באחד משלושת הקווים, לפעמים יש ערבוב, כן, יש השפעה קצת מזה וקצת מזה אבל צריך לדייק. זה נקרא ה"מתקלא", המשקל, צריך לדעת לדייק כחוט השערה זה לכן יש לנו את ההלכה, שאנחנו יש לנו איזה מקרה לא יודעים מה לעשות הולכים שואלים פוסק, הפוסק פוסק לנו בדיוק איך לנהוג. זה 'הידבק במידותיו' זה מבחינת המעשים. זה גם מבחינת המחשבות הרצונות, הדיבורים הכל צריך להיות מכוון צריך להיות מכוון לפי האמת, רק אמת לפי האמת, לפי התורה. כך האדם הופך להיות מרכבה לשכינה וכך האדם הופך להיות כלי לתקן את הבריאה. מבינים? באותה הדרך

באותה הדרך כמו שהשם יתברך תיקן את שבירת הכלים אנחנו צריכים לתקן את מה שנשאר משבירת הכלים. אמרנו שהניצוצות שנמצאים שבויים בתוך הקליפות הם בדרגה של ב"ן, אתם זוכרים את זה שלמדנו לפני כמה שיעורים? כשבהתחלה אורות יצאו מהעיניים דרגה של ס"ג, ואחר כך היה שבירה וזה הפך להיות דרגה של ב"ן ושם מ"ה החדש המתקן אותם זוכרים את זה? אם לא זוכרים עוד ניזכר בעזרת השם, על כל פנים יש ארבע בחינות למילוי שם ההויה: ע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן. ב"ן זה בחינת מלכות זו הדרגה הכי נמוכה. מ"ן זה מים נוקבין זה התעוררות מלמטה על ידי עבודת ישראל ועל ידי זה שאנחנו עובדים את השם בתורה ומצוות, זה נקרא התעוררות מלמטה, אנחנו מעלים את הניצוצות כמו שמעלים קרבן. כמו שמעלים את עבודת השם לבטן הנוק' בעולם האצילות. זה קצת צריך להבין בזה בארז"ל, קצת קשה הכל במכה אחת. אבל באופן פשוט: אדם שותה כוס מים, מברך על זה הוא מתקן את הניצוץ שיש בתוך המים שמחיה אותו. אדם משתמש בתפילין, מברך עליהם, במקום שסתם זה יהיה בהמה זה הופך להיות חלק מעבודת השם. ככה היהודים מעלים את הבריאה דומם- צומח-חי-מדבר לדרגה הכי גבוהה מהתחתיות עד לדרגה הכי גבוהה מבינים? בלשון הארז"ל זה נקרא "להעלות מ"ן (מים נוקבין) לבטן הנוק' (נוקבא)" בעולם האצילות. הנוק' (נוקבא) זה המלכות. התיקונים של הניצוצות שנפלו זה נקרא בחינת תחיית המתים: אחרי שאנחנו העלינו מ"ן (מיין נוקבין) למעלה כשאנחנו עובדים את השם כמו שצריך זה עושה נחת רוח, כן? כביכול עבודת השם עולה למעלה זה גורם לייחוד בין כל העולמות ויורד טיפה מלמעלה למטה של שפע שמשפיעה. בסופו של דבר הז"א (זעיר אנפין) הוא מעבר את הנוק' (נוקבא) מהטיפה הזו אם אנחנו להתעוררות מלמטה קוראים 'העלאת מ"ן (מיין נוקבין)' להתעוררות מלמעלה למטה

ההשפעה, השפע שיורד אנחנו קוראים לזה מ"ד, מים דכורין, מים זכרים. כמו שאצל הגבר בקשר לאישה ומהטיפה הזו מתעברת הנוק' (נוקבא) ואז יוצאים הנשמות העליון הוא מ"ה, התחתון הוא ב"ן נכון אמרנו? ע"ב, ס"ג מ"ה וב"ן. אז המ"ה מתקן את הב"ן הז"א (זעיר אנפין) מתקן את הנוק' (נוקבא). הנוק' אחרי שהיא מקבלת מה שהיא צריכה לקבל, שפע, היא מעבירה את זה לתחתונים, לנו, לנשמות, מובן? ככה זה העלאת הניצוצות מלמטה ועד למעלה זה מה שעם ישראל עושה.

ברגע שאנחנו נגמור לברר את הניצוצות מתוך הקליפות - זה הגאולה נגמר עולם התיקון. עולם התיקון הזה הוא לא בלי סוף, הוקצב זמן וכל יום עולים התיקונים עד שנגמור את התיקונים וניגמר הסיפור. תלמיד: כולם קשורים בתיקון הזה? האדמו"ר: כל עם ישראל. תלמיד: צריך שמישהו יגרום לכך שכל עם ישראל יעשה את התיקון. האדמו"ר: בעזרת השם.

דרכי העלאת הניצוץ לאחר הבירור

אנחנו עסקנו כאן בעניין של בירור על פי הקבלה. מה זה בירור? ומה קורה עם הבירור? אמרנו שבשבירת הכלים האורות נגזזו והכלים ירדו למטה. ירדו רפ"ח ניצוצין להחזיק את הכלים, לתת להם חיות.

ואחר כך ה' יתברך העלה מ"ן והעלה את הניצוצות וברא את עולם התיקון - אצילות - בריאה - יצירה - עשייה ואת האדם הראשון שהיה צריך לגמור לתקן ולהעלות את הניצוצות שרובם תוקנו בידי שמים. ובמקום לגמור את התיקון הוא בעצמו הסתבך והניצוצות שלו נתפזרו שוב.

אמרנו שבחינת הניצוצות הם שם ב"ן ושם מ"ה החדש. זאת הארה שיוצאת מהמצח של א"ק, היא בחינת רוח, היא מתחברת עם בחינת ב"ן שזה נפש ומתקן תמיד העליון מתחבר עם התחתון.

העליון מתלבש בתוך התחתון, התחתון מלביש את העליון - זה בחינת תיקון. אז עכשיו אנחנו ממשיכים פה בעניין הזה. אמרנו שעניין שה' יתברך הכניס חיות לניצוצות והעלה אותם וברא מזה את האדם הראשון וגם את ארבע עולמות אבי"ע, זה בחינת תחיית המתים לניצוצות האלה שהם מתים.

אמרנו גם כן שזה ניצוצות כיוון שהם מופרדים אחד מהשני לכן זה נקרא "ניצוצות". יש הבדל בין בירור לבין העלאה, בירור הניצוץ זה התחלת התיקון. העלאתו הסופית היא רק כאשר הוא עולה מן העולם הזה לשורש שלו למעלה ולכן למשל יש

האדם יש קשר בין הניצוצות, לכן למרות שהוא עלה למעלה כל עוד שהאדם הזה חי ומחזיק את הנר"ן שלו פה בעולם הזה עדיין יש קשר כלשהו לניצוץ הזה שעלה לאלה שנשארו.

ולכן יש בכל זאת איזה יניקה עקיפה מצד הקליפות, לכן הבירור וההעלאה עדיין לא ברורים. שיש שני סוגי בירור אחד על פי הטבע, כביכול נעשה מעצמו, למשל, באה פרה ואוכלת עשב אז העשב הזה הוא בחינת צומח עכשיו הוא הופך להיות בחינת חי, נכון? בחינת בהמה. 'דומם', 'צומח', 'חי', בחינת 'חי'.

אח"כ היהודי הולך, שוחט את הבהמה, אוכל אותה, זה הופך להיות 'מדבר'. אז פה כשיהודי הולך ושוחט את הבהמה ואוכל אותה זה הופך להיות 'מדבר'. אז פה כשיהודי הולך ושוחט ומברך ואוכל, ואוכל לשם שמים, ואומר דברי תורה על השולחן זה כבר עבודת האדם, זה עבודה.

אבל זה שהבהמה אוכלת את העשב, איה עבודה יש פה? אז יש העלאה של הניצוץ באופן טבעי, באופן של השגחה פרטית שה' מנהל את העולם. ויש על ידי עבודת האדם, זה שני סוגים. כל עוד שהניצוץ מלובש בגוף גשמי עדיין לא הועלה ממש.

הוא בורר, היה לו בירור, אבל עדיין יש איזה כמה בקליפות בתוך הגוף, בכל זאת יש יניקה לקליפות.

אגב, זה העניין שדוד המלך הרג את היצר בתענית כיוון שאדם מתענה אז הוא נותן פחות חיות לקליפה - מתענה, מתענה. בדורות צדיקים היו מתענים הרבה, משבת לשבת, וככה גם אי אפשר לגמור את היניקה לגמרי אבל להפחית, להפחית את היניקה. מובן שאם אדם היום, בימינו, יעשה דבר

כזה ואז מצד אחד מתענה ומצד שני הוא כועס על כולם שהוא רעב ולא אכל אז מצד אחד הוא מתקן ומצד שני הוא מקלקל.

לכן בדור שלנו אם נקיים צומות שאנחנו חייבים בהם - ברוך השם! לא צריכים לקחת את הדרך הזו אלא יותר בדרך החסידות, לאכול ולהיות בריאים ולהיות שמחים, לעבוד את ה' עם הכוח הזה, להעלות את הכוח הזה לעבודת השם.

אז הכלי הזה שזה הגוף חוזר לאדמה. זה עוד פעם בחינת שבירת הכלים באופן מסוים. הגוף חוזר לאדמה והאורות נגזזים למעלה. האורות זה נפש-רוח-נשמה-חיה-יחידה של האדם עולים למקורם העליון עם כל הניצוצות שהוא תיקן, גם בחינת דומם-צומח-חי-מדבר.

אז עבודת השם שאדם עושה במשך היום, לפעמים נבררים ניצוצות והם עולים בזמן השינה אבל עדיין מקושרים.

זה דבר גדול, זה אותו כלל ש"כל ישראל ערבים זה לזה". זה אותו כלל שכל מיני נשמות גבוהות מאדם הראשון ויש להם קשר, כל נשמה שבאה מאותו שורש אין לכל השורש שלמות ואין לכל השורש מנוחה עד שאחרון הניצוצות יתקן מה שצריך לתקן.

יוצא למשל שאם היום יש פה איזו נשמה שקשורה עם רבי עקיבא או קשורה עם אברהם אבינו או קשורה עם משה רבנו, כל גדולי עולם של כל הדורות הקודמים, אין להם שקט עד שאחרון המסכנים הקטנים כמונו יגמור את התיקון שלו. כל השורש הזה, מצד אחד בא ומסייע לאדם - "הבא להיטהר מסייעין אותי", נשמות הצדיקים עוזרים לעבודת השם. ואם חלילה לא אז הם סובלים עד שיגמור את התיקון.

הבירור כהכנה לייחוד

אח"כ אדם הראשון במקום להמשיך את הבירור, נפל ונתפזרו גם הניצוצות שלו עצמו, בחינת מיתה. ואז בא עם ישראל להמשיך בבירור הניצוצות ותר"ג מצוות במשך 6000 שנות התיקון.

ויש כל מיני דברים שכבר אמרנו, עכשיו אנחנו ממשיכים.

כן, אנחנו ממשיכים עם המושג 'בירור'. אמרתי שהבירור זה בירור של הניצוצות שנפלו אחרי שבירת הכלים וירדו רפ"ח ניצוצות להחיות את הכלים שנפלו לקליפות. אח"כ ה' יתברך בירר את קומת עולמות אצילות- בריאה- יצירה-עשיה וברא את אדם הראשון שימשיך את הבירור.

יתברך, הויה, כל הזמן רוצה להשפיע רק הכלים לא מתוקנים. אנחנו כלים לא מתוקנים אז עוצרים את השפע ואם אנחנו מתקנים השפע נכנס וזה גורם התחברות בין משפיע למקבל בכל העולמות עד שזה מגיע לעולם הזה. והאדם עצמו שגרם לייחוד הזה נשכר תחילה וגם כל הבריאה אתו. זה בחינת השפעה מלמעלה למטה, זה נקרא מ"ד. מ"ד זה ראשי תיבות - מים דכורין. זאת אומרת השפעה של זכר, השפעה מלמעלה למטה כנגד ה"מיינ נוקבין" שזה מים של הנוק' (הנוקבא).

אמרנו שמובא ב"שער הגלגולים" שבזמן חטא אדם הראשון היה כמה סוגים של נשמות, היו נשמות שברחו ממש לפני החטא, אלו היו נשמות קדושות שלא היו מוכנות לחטוא, והיו נשמות שהוא השאיר אצלו בשביל קין והבל והילדים שלו, והיה נשמה שהוא השאיר אצלו לעצמו. ורוב הנשמות נפלו בקליפות, בחינת נשירת איברים, זה הנשירה הגדולה.

אמרנו שהאורות שיצאו מא"ק, מהעניינים של א"ק, יוצאים בחינת נקודות. נקודות בחינת ס"ג, נקודות דס"ג. אבל אחרי השבירה שנפלו למטה, הדרגה שלהם הפכה להיות בחינת ב"ן. ב"ן זה הגילוי הנמוך ביותר, בחינת נפש של שם ההויה. על שאר הגילויים עצמם עברנו, ע"ב, ס"ג, מ"ה, וב"ן. ב"ן התחתון צריך לתיקונו, להארת העליון, זה העלאת הניצוצות של בחינת ב"ן. הם צריכים את ההארה משם מ"ה כדי להיתקן. מ"ה זה אור שיצא ממצח של א"ק והוא בחינת רוח, בחינת הרוח מתקן את הנפש. מ"ן, אמרנו, ראשי תיבות מים נוקבין. זה התעוררות מלמטה, זה עבודת התחתונים. כאשר מבררים ניצוץ ומעלים אותו למעלה הוא מגיע לנוק' בעולם האצילות. ושמה הוא גורם אח"כ לייחוד העולמות למעלה ולהורדת שפע. אמת? זה שאמרנו, כשמתעוררים מלמטה מעוררים מלמעלה להשפיע. אותו בן אדם שמתעורר לעבודת השם לתקן בכל התיקונים ובכל המצוות. ע"י התעוררות שלו הוא גורם להתעוררות מלמעלה להשפיע כי "אני ה' לא שנית". ה'

התפילה כדרך להעלאת מיינ נוקבין

להביא משמה את הנשמות ובמיוחד הנשמות הגדולות של הצדיקים, אלה שקשורים לבחינת משיח. צריך לעשות תחבולות ולהוציא אותם משמה כדי שיוכלו לבוא לעולם הזה ולפעמים לוקח הרבה מאד דברים. זה הכל מוסבר באריכות ב"שער הגלגולים". אז זה העניין שכל ישראל ערבים זה לזה. אז כאן החשוב שכל אדם שמתפלל ועושה מצוות - יהנה מהעניין הזה שכל אותם ניצוצות שקשורים לנר"ן שלו, לנפש - רוח -נשמה שלו ומהשורש שלו שיצאו מהקליפות ויגיעו לתיקון.

זה שאדם יבין כמה חשובה התפילה, שהכל תלוי בתפילה, תיקון העולם תלוי בתפילה. הנשמות שצריך להעלות מתוך הקליפות תלויה בתפילה. אם אדם מבטל תפילה אז מי שהיה תלוי בו, שחיכה לתיקון הזה נתקע כמו שאומרים. אותם הנשמות שהיו בקליפות, בשבילם לבוא לעולם הזה זה הזדמנות של תיקון, זה דבר עצום. יש כאלה שמחכים אלפי שנה עד שיוצאים ובאים בגלגול ראשון לפה, זה הזדמנות שלהם לתקן את עצמם. ולפעמים ה' יתברך צריך לרמות את הקליפות בכל מיני תחבולות כדי

בירור הנשמות מהקלי' על ידי תפילות ומצוות

ותאוותו הוא נותן הרבה שפע לקליפות שנהנים מהתאוה הזו שהוא לקח לעצמו והוא הופך להיות בעצמו יותר עם טמטום הלב וטמטום המוח, משועבד יותר ליצר.

אנחנו ממשיכים פה בהסברים על הבירור, נראה מה נספיק היום. טוב, הדבר הזה די ברור, אחת התוצאות של פגם עץ הדעת זה שכל דבר בעולם הזה מלובש בעניין חומרי וכשאדם משתמש בעולם הזה לצורך הנאתו

אבל אם האדם משתמש בעולם הזה לעבודת ה' יתברך בדומם, צומח, חי, מדבר, אז הוא מעלה ומתקן את הבריאה וממילא משהו מן המשהו, איזה תמצית, גם הולך לקליפות. כי יש צורך בקליפות וברע עד שייגמר סיבוב של 6000 שנות התיקון. בינתיים צריך את הקיום שלהם אבל זה מינימום ועל זה בודאי שהבן אדם לא ייענש.

כשאדם עוסק בענייני העולם הזה, טוב, זה היה חשוב מאד, יש שני סוגים של בירורים, יש בחינת דומם - צומח - חי המתבררים ע"י המלאכות שאדם עושה בענייני העולם הזה כמו החרישה, הזריעה, הלישה והאפייה וכיוצא. ויש הבירורים העליונים כמו בירור הנשמות שעדיין נתונות בין הקליפות כאשר האדם הראשון חטא וגם בעניין שבירת הכלים התערבבו הטוב והרע ונפלו ניצוצות של קדושה בתוך הקליפות ויש לנו מאז את העניין ש"בזיעת אפיק תאכל לחם".

אחרי חטא אדם הראשון משתמשים בעניינים של העולם הזה מתקנים את

העולם ומעלים את הניצוצות בכל העבודות שאדם עושה, למשל, כדי להפוך מים לקפה או כדי לשתות את זה או כדי להפוך חיטה לעוגה ולאכול ולברך, כל העניינים האלה זה בירורים שהרי ברור שהפסולת הולך לזבל והאוכל הראוי הולך לאדם.

אבל העניין הזה הוא רק להשלים את קומתו של האדם הרי אם האדם לא אוכל - "אם אין קמח אין תורה", אבל זה לא מהבחינה הזו של העלאות כאלה שזה גורם ליחוד הפרצופים למעלה והורדת שפע.

עכשיו, בבירורי הנשמות כן צריך תפילות וקיום מצוות, יש נשמות שנפלו בקליפות כתוצאה של חטא אדם הראשון, הרבה נשמות, על ידי התפילות שלנו הם עולים משמה ובאים בגלגול בתוך האדם בתוך העולם הזה ומקבלים את התיקון שלהם, הם נמצאים בקליפות הם צריכים לקבל מוחין חדשים ולבוא בעולם הזה בחינת תחיית המתים שיהיה להם תיקון.

מיתת הצדיקים כדרך להעלאת מין נוקבין

שנפטרו אז נכנסו לגיהנום בכוח ורצו להוציא משם כל מיני נשמות וכו' וכו'. ואמרו שהם לא יוצאים עד שלא יוציאו איתם כל מי שהיה שמה וזה עניין אותו פרינציפ אותו עיקרון.

זאת אומרת הנוק' צריכה שהבנים שלה שזה ישראל יעלו מ"ן, זאת אומרת יתעוררו לעשות תשובה ומעשים טובים ותפילות ואז יש לה, כביכול, מה להציג בפני בעלה - בעלה זה זעיר אנפין (ז"א), זה ה-ו' של שם ההויה. אם אין לה מה להראות שהנה הבנים עושים את העבודה - אין שפע, אין כלום, לא יורד שום דבר.

אם היא יכולה להציג את עבודתן של ישראל אז מתחיל ז"א להשפיע עליה, זאת אומרת מתעורר ה-ו' של שם הויה, ה-ו' מתחבר עם ה-ה'.

אנחנו הרי יודעים שכשז"א מתחבר בנוק' - הנוק' מתעברת ואז יורדים נשמות וכו' וכל העניינים כמו שבעולם הגשמי בעל ואישה ובנים, הילדים, וכל העניינים.

טוב, העניין של מיתת צדיקים. אמרנו וכבר הזכרנו בשיעורים קודמים שיש כמה דרכים להעלות מ"ן.

יש מ"ן שעולה באופן טבעי, למשל פרה שאוכלת עשב היא מעלה מ"ן, מעלה מהצומח לבחינת חיה, בחינת 'חי', אח"כ יהודי שוחט אותה ואוכל אותה ועושה עם זה מצווה, זה הופך להיות בחינת 'מדבר'.

אז זה מה שנעשה על ידי הטבע כביכול לבד בלי עבודת האדם, זה העלאת המ"ן בלי עבודת האדם. בחינת האדם יש לו כמה אפשרויות להעלות את הניצוצות, לברר אותם, אנחנו מבררים אותם כל הזמן, אבל להעלות אותם יש רק בזמנים מסוימים כמו בנפילת אפיים שאנחנו נופלים בתפילה אז אנחנו מעלים את הניצוצות, או בזמן השינה גם כן, יש גם כוונות לקריאת שמע שעל המיטה גם כן עולים.

כמו שאמרנו אתמול ובעיקר זה בזמן המיתה, כאשר צדיק מת אז הוא מעלה את כל הניצוצות שקשורים עמו ויש על זה גם הרבה סיפורי חסידים, בעניין הזה שצדיקים

למעלה, מה למעלה למטה. ברור שאין שמה גוף ולא עניינים גשמיים אבל מבחינה רוחנית יש עוד כמה תהליכים.

כך בעולמות העליונים יש בחינת משפיע ומקבל ויש בחינת ריבוי גדילת האורות, עיבור, כל אותם השלבים, מה למטה

מיעוט הירח

טוב זה יש פה לימוד מיוחד שצריכים ללמוד על עניין של מיעוט הירח, אנחנו לומדים את זה רק ככה בקלות פה. בהתחלה באמת הנו"ק לא יצאה עשר נקודות שלמות, אלא רק נקודה אחת היה לה. אמרנו שבשבירת הכלים השם יתברך בירר העלה מ"ן את כל מה שהיה צריך אלא השאיר רק את המ"ן שאנחנו צריכים לעלות וזה המ"ן של הנו"ק זו העבודה שלנו בששת אלפי שנות התיקון, כל מה ששיך לעניין המלכות ותיקונה.

עכשיו אתם מבינים למה הספר הזה שעשינו נקרא 'תיקון המלכות', כי זהו ספר מוסר שאדם יתקן את עצמו יתקן את המלכות. נדבר פה על מיעוט הלבנה שבהתחלה לא היה ראוי שיהיה לה את כל האורות כיון שעדיין לא היה עבודת התחתונים. אז בהתחלה היא הייתה בחינת שלמות אח"כ נסתלקו ה-ט' נקודות ואח"כ זה יגדל הנו"ק תגדל לפי עבודה של התחתונים, כאשר המצה מתחברת בחינת הזכר מוסיפים לה את הו' ואז זה הופך להיות מצווה.

עבודת השם

כשהם יצאו הם היו בדרגה של ס"ג ואחר כך הפכו להיות ב"ן, בחינת נפש, בחינת נוקבין לס"ג ולעתידי לבא הם צריכים לעלות להיות בחזרה בדרגה של ס"ג ואחר כך יהיה זיכוכים ועליות עד האלף העשירי הכל הולך וחוזר לשורשו.

הסברנו כבר אתמול שזה יהיה לעתיד לבא העניין של מיעוט הלבנה שהיא קטרגה ואמרה 'איך שני מלכים יכולים להשתמש בכתר אחד' השם אמר לה 'לכי מעטי את עצמך'.

עם ישראל זה בחינת הלבנה אין לנו מעצמנו כלום. לנו"ק, המלכות, אין לה מעצמה כלום, כל מה שהיא מקבלת זה מהספירות העליונות. ובזמן הגלות היא לא מקבלת את האורות שצריכה לקבל ורק בזמן הגאולה היא תקבל את האורות, היא תהיה ראויה לקבל, ואז אם היא מקבלת את כל האורות שצריכה לקבל וראויה לקבל בוודאי ש"אור הלבנה כאור החמה" כמו שבטבע השמש משפיעה אור לירח ואין לה מעצמה כלום אבל אם הוא לא ישפיע מה יהיה לה? היא תהיה בחושך!

הרמח"ל מגלה לנו בשביל מה אנחנו צריכים את המלכות. מה התפקיד של המלכות? המלכות זה הספירה התחתונה, הספירה העשירית מלמעלה למטה. מה אנחנו צריכים אותה? אנחנו צריכים את המלכות כיון שהמלכות עולה ויורדת לפי המעשים, כשאנחנו אומרים שהמלכות ירדה זה כיון שהמעשים של התחתונים לא בסדר.

אנחנו, עם ישראל, לא עושים את העבודה כמו שצריך - אז המלכות יורדת זה שיעבוד מלכויות: מלכות דטומאה, חלילה, שולטת על מלכות דקדושה.

וכשאנחנו אומרים ש"המלכות עולה" מה פירוש? שאנחנו עושים תשובה ומתקנים את עצמנו אז המלכות עולה ויש כוח וממשלה בצד הקדושה, זה עניין שהמלכות עולה והיא עולה זאת אומרת שהיא יכולה לקבל אורות, לא יכלה לקבל כשהייתה למטה. אז זה העניין שהמלכות גם כן מקבלת השפעה מז"א הלאה והיא משפיעה

ככה גם כן המלכות: אם אנחנו פה לא עושים את רצון השם אין לה אורות לקבל רק שנעשה תשובה ונתקן מה שצריך היא תקבל את האור שצריך ואז הב"ן יחזור כמו שאמרנו, הב"ן זה בחינת הניצוצות שנפלו בשבירת הכלים אז הם יצאו בהתחלה מבחינת עולם הנקודים, מהעניינים של א"ק (אדם קדמון), והם צריכים לחזור.

המצב בעולם הזה הוא כמו שהוא ולמה הוא לא יותר טוב ממה שאנחנו רואים. זה סך הכל עבודת ישראל סך הכל עבודת התחתונים. התוצאה איך אומרים היום? שורה תחתונה, זה מה שאנחנו מקבלים בהתאם למעשים שלנו זה מה שאנחנו רואים, ויש עוד חלקים אין סופיים של אור ושכר שלא מקבלים אותם בעולם הזה - שכר מצוות לעולם הבא.

זאת אומרת: למרות שאנחנו עושים הרבה מצוות לא חייבים לראות את התוצאות מיד פה, את זה צריך גם לדעת. אמנם המלכות הייתה מקבלת שפע והכל היה הולך יותר טוב, אבל שכר המצוות לא היה הולך לעולם הזה "שכר מצווה - מצווה".

אז האור הזה שהיא מקבלת מהז"א (מזעיר אנפין) זה לא כביכול משהו שלא שייך לה זה השלמות שלה, זה הבניה שלה.

זעיר אנפין קודם צריך לבנות את הנ"ק ואחר כך שהנ"ק גדולה פנים בפנים הוא מחזיר אותה פנים בפנים אליו והוא מתייחד עמה ואז הוא משפיע לה את השפע שלה ולא עניינים שלו זה מה שמגיע לה, מה שיש לה מצד עצמה, זה רק כדי חיותה ומה שיש לה תוספות מלמעלה זה בהתאם להתעוררויות שלנו כל ההשפעות הגדולות יהיו בעקביות לא יהיה כבר עניין של שכר ועונש כי כבר נגמר עולם התיקון.

ברגע שבאה גאולה שלמה אין כבר עולם התיקון אין כבר שכר ועונש אז יש את השפע שמגיע לה לפי מה שעשינו.

יש פה עוד עניין שאנחנו צריכים לדעת: לעתיד לבוא לא רק שכל אדם יקבל את השכר שמגיע לו לפי מה שעשה אלא גם יתבייש על מה שלא תיקן מה שהיה צריך לתקן כי הוא פגם בכל המאורות, הוא החסיר בכלל עם ישראל, כל אדם שלא מתקן כמו שצריך - מחסיר מהכלל אז אם המצב יהיה ירוד בדיוק לפי הפגם שהוא גרם הוא לא תיקן אותו ככה זה ידוע, לא נעים.

אלינו את השפע וגם היא מעלה את עבודת השם שלנו לעליונים למעלה, לכל הספירות, לפרצופים העליונים. זה תפקיד כפול שיש לה. אמרנו בשיעורים הקודמים שהמים נוקבין, התחלנו קצת ללמוד על המים נוקבין, זה בחינת מ"ן לאיפה עולה? למלכות של עולם האצילות.

כל הניצוצות שאנחנו מעלים, כל הניצוצות שאנחנו מעלים עולים ממדור הקליפות עד למלכות דעולם האצילות והיא מעלה את זה למעלה, מראה "הנה עבודת-הבנים, עבדו כמו שצריך" ואז זעיר אנפין מתחבר עמה ואז היא מתעברת ואז יש נשמות ומוחין.

מי הם הבנים של המלכות? עם ישראל.

למה אנחנו חסרים? יש לנו יצר הרע ואנחנו עושים שטויות.

אבל אם אנחנו מתקנים את עצמנו אנחנו שלמים, ואז המלכות גם תהיה שלמה פשוט מאוד. 'אספקלריה' - אמרנו שזה מראה. מראה שלא מאירה. שהמלכות לא ראויה לקבל אורות אז היא בחושך, נכון? איך זה מתבטא בעולם שלנו שהמלכות לא מקבלת ומקבלת.

בחושך עם ישראל משועבדים לאומות רחמנא לצלן והרע גובר והצרות גוברות מתי ש עם ישראל עושים תשובה והמלכות ראויה לקבל בגלל זה אורות מלמעלה אז אנחנו נהיה לראש והם נהיים לזנב וזה נקרא אספקלריה שמאירה וזה יהיה לעתיד לבא במהרה. זה התפקיד של המלכות: לקבל את כל האורות ולהשפיע לתחתונים.

וכשהיא ראויה היא מקבלת את זה ומשפיעה לנו. העניין הזה אנחנו צריכים לדעת שאנחנו נולדים בתוך העולם הזה יש לנו כל מיני שאלות וקושיות:

'למה העולם ככה?' 'למה העולם אחרת?' 'למה צדיק ורע לו רשע וטוב לו?' ושאר העניינים שכל הזמן בן אדם בעולם הזה שואל את השאלות ומעטים יודעים למה

עבודת השם בהתאם לסדר בריאת העולמות

נתנו לו? גם ברוך השם. לפעמים הכבוד יכול להרוג את הבן-אדם אז מי אמר שזה תמיד טוב?

לכן, זה הכל, העניינים האלה, זה עניין של התפשטות האורות בכלים, וצריך להתאים את האור לכלי. להיות מבסוטים. ברוך השם. להיות ענווים. מה זה 'ענווים ירשו ארץ'?

הארץ זה המלכות. למה ענווים ירשו את הארץ? לא יהיה שבירת הכלים כי הם ענווים. והם חושבים שלא מגיע להם והם חושבים שהם לא הכי מוצלחים ולא הכי-הכי אז הם יקבלו, יש להם את הכלי לקבל, זה נקרא שהם דוחים את האור.

הם אומרים "אני לא רוצה לקבל, אני לא ראוי" - אה.. יש דין למטה? אין דין למעלה. אתה לא ראוי? אז אתה תהיה ראוי. אנחנו ניתן לך. אתה חושב שמגיע לך? לא תקבל. יש עוד עניין, הרי כתוב: "הרחב פיך ואמלאהו" זאת אומרת, לפי הגרסא שאתה אמרת, אדם צריך להשתדל להרחיב את פיו ואז השם ממלא לו את הפה, נכון, אבל אם אדם עושה את זה לשם שמיים סופו להתקיים.

אם הוא עושה את זה לאגו שלו יכול להיות שהוא ימשוך שפע ואז הוא ישבור אותו אז יביא לו נזק. עכשיו, אם אדם אומר הוא לא רוצה לקבל לשם שמיים אז נותנים לו.

אבל אם הוא אומר הוא לא רוצה לקבל סתם בגלל שהוא רוצה קטנות ולא רוצה אחריות ולא רוצה לעשות מה שצריך לעשות, לפי מצבו ומדרגתו אז הוא לא מקבל ואז זה לרעתו. אז פה הדברים לא כל כך פשוטים יש הרבה סעיפים.

קודם כל חייב להיות השבירה, אחרי זה יש את הבירור, אחר כך יש את הבניה ואחר כך יש את התפשטות האורות. גם זה לפעמים, בן אדם רוצה לבלוע את כל התורה, רוצה לבלוע את כל הקבלה, רוצה לעלות למדרגות הכי גבוהות, אין לו כלים - אז הוא ניזוק מזה. זה לא טוב.

גם ההסתר פנים, שהשם מסתיר את עצמו מאיתנו, זה לטובה.

אנחנו היינו רוצים שהוא יתגלה, ו"למה הוא לא מתגלה?", ו"למה הוא לא מביא משיח כבר?", ו"למה זה?..", כל אחד יש את ה"למה" שלו. מה שהוא עושה זה לטובה.

אם הוא מאריך את הגלות - זה גם לטובה. שאם יהיה התגלויות ואין לנו כלים אנחנו לא נעמוד בזה. כמו שבהר-סיני, קבלת התורה, פרחה נשמתם. לא יכולנו לשאת את האור הזה, ואז משה היה המתווך. הוא שמע והוא אמר.

דרך אגב, גם בחיי היום יום, בן-אדם למשל, הוא נמצא באיזה מפעל או נמצא באיזה משרד, הוא מצפה שיעלו אותו בדרגה, לא מעלים אותו בדרגה ומעלים את החבר ואתו לא והוא חושב שמגיע לו ו"למה לשני נתנו? כל הדברים האלו שאנחנו רואים בכל המקומות, כל זה גם כן משמייים, גם זה לטובה, לפעמים בן אדם הוא טוב להיות מספר שתיים או להיות מספר שלוש.

ישימו אותו בראש - הוא ישבר מהעומס, מהלחץ, מכל מיני דברים. אז זה לא שאדם לא צריך לשאוף. צריך לשאוף מצד אחד.

מצד שני צריך ביטול. לדעת ש"כל מה שהשם עושה, עושה לטובה". נתנו לו תפקיד? יופי. נתנו לו כבוד? ברוך השם. לא

המצוות - צינורות השפע

והשפע יורד דרך העולמות, דרך נשמת האדם, לאדם עצמו, ומבשם את כל העולמות, לא רק את האדם עצמו, כי כל ישראל ערבים זה לזה.

כאשר כל עם ישראל נחזור בע"ה בתשובה וכולנו נעסוק בתורה ומצוות כמו שצריך, אז בעצם כל הצינורות יפתחו, וזו הגאולה, השפע יזרום יהיה גילוי פנים והכל יהיה בסדר.

אנחנו פה בענייני העבודה. טוב, הרי השם יתברך ברא את העולם חסר כדי שאנחנו על ידי עבודתנו נתקן אותו. מה שנקרא "לתקן עולם במלכות ש-ד-י".

לא סתם קיבלנו תר"ג מצוות, תר"ג מצוות זה לפי תר"ג איברים שיש בעולמות העליונים, כל מצווה ומצווה פותח צינור, כל חטא ר"ל, פוגע בצינור והשפע לא יורד פשוט מאוד, זה כנגד זה, אז כשעושים מצווה כתיקונה פותחים צינור של שפע,

העבודה הנעשית על ידי עבדי ה'

הלחצים של החיים ואפילו מי שזוכה ללמוד תורה ולהיות רגיל בקודש, לפעמים הלב נהיה גס מזה שאדם רגיל, הוא כבר חושב שהכל הוא יודע והכל הוא מבין והוא כבר צדיק והוא כבר תיקן את הכל והוא בסוף דואג רק לכבוד שלו וכבוד שמיים לא חשוב, הרבה מהצרות שיש לנו היו נמנעות אם היו דואגים לכבוד שמיים.

רוב המחלוקות והשנאת חינום כל הדברים הרעים היה מתבטל אם באמת אדם רוצה כבוד שמיים הוא יזהר שלא יתחלל השם יתברך בעולם, זה צריך להיות השיקול הראשון של כל דבר זה הדבר הראשון, מי שלא עושה את זה? רחמנא לצלן, אז מה שווה כל מה שהוא עושה?

ולכן לא פעם הצדיקים נמנעים מלעשות דברים כי הם מפחדים שמא יצא, חלילה, הפך מכבוד שמיים.

הכהנים היו נגשים אל השם יתברך בעד כל ישראל, כל ישראל, זה בעניין של התכללות של הכלל של אהבת ישראל לא חשוב מי ישראל גדול, קטן, שחור, לבן, צהוב, מי שישראל נקרא זהו זה, אהבת ישראל בלי שום גבולות, יש לו כיפה כמו שלי, אין לו כיפה כמו שלי, לא משנה, אין לו כיפה בכלל. לפעמים רחמנא לצלן יש את ההרגשה שיש אנשים שרוצים שרק הם יעבדו את השם ועושים בכוח דברים למנוע מאחרים לעבוד את השם לא במודע, לא בכונה רעה, אבל זה נובע מפנימיות לא מתוקנת. לכן האדם צריך להיזהר מאוד שכל המעשים שלו יגרמו לאנשים לעבוד את השם ולא להפך, ואוי

אם אנחנו רוצים גילוי פנים ואנחנו לא רואים גילוי פנים רחמנא לצלן זה בגלל העוונות, נעשה תשובה נתקן את העוונות יהיה גילוי פנים לכולם.

העניין של כבוד שמיים זה הדבר הכי חשוב בחיים, אדם צריך לכוון בכל מעשיו בכל תנועותיו בכל מחשבותיו בכל רצונותיו בכל מה שהוא עושה, ריבונו של עולם יהיה רצון שיהיה קידוש שמך, קידוש השם, מה שמביא לקידוש השם - לעשות. מה שמביא, חלילה, חילול השם - לא לעשות.

כאשר האדם אכפת לו מכבוד שמיים, אכפת לו שקידוש השם יהיה בעולם, אז השם יתברך משפיע לו כל מה שצריך להשפיע בשביל העניין הזה, זו הבחינה היחידה שחשובה כמה האדם אכפת לו מכבוד שמיים, כל השאר לא משנה, אחד המרבה ואחד הממעיט העיקר שיכוון ליבו לשמיים אחד עושה איזה עבודה פשוטה ואחד הוא גאון הדור תלוי אם זה לשם שמיים או לא לשם שמיים זה מה שקובע.

אפילו צדקה קטנה שאדם נותן אם זה לשם שמים הו הו הו הוא עושה את זה להרבות את כבוד השם יתברך אז זה הכי גדול והכי חשוב, אחד יכול ללמוד מסכת בעל פה וזה לכבוד עצמו, אז זה לא שווה כמו מצווה קטנה שאדם עושה בסתר לשם שמיים ממש.

אם יכול לעשות הכל לשם שמיים אדרבה זו המטרה, כבוד שמיים, זה לא פשוט, זה קל להגיד את זה קשה לחיות ככה אבל זה צריך להיות המטרה ואנחנו שוכחים את זה בגלל

ואבוי אם הוא מזלזל בעניין הזה וגורם לאנשים להתרחק מהתורה ומהשם יתברך, או ואבוי, או ואבוי לו.

צריך תיקון לעניין הזה גדול מאוד, זה כל אחד צריך לעשות, כל הדברים לקשר, כל הנבראים לבורא. זה "סתרי העבודה" איך לקשר את כולם, את כל דומם, צומח, חי, מדבר, לעבודת השם יתברך זה סתרי עבודה, לצערנו, רחמנא לצלן.

לפעמים מי שאוחז בתורה שוכח, לפעמים צריך להוכיח מישהו - בסדר, זה שמאל דוחה, מה עם ימין מקרבת? אם דוחים מישהו או פוגעים במישהו או רוצים לחנך אותו, אז זה צריך להיות מתוך אהבת ישראל, לא בשביל להרחיק אותו, "ההוא לא שווה רק אני טוב", רחמנא לצלן.

עכשיו מבינים למה עוד לא זכינו לבית המקדש? אם הבחינה הזו הייתה מתוקנת היה בא בית המקדש, היות שאין את הסוד הזה, במציאות עוד לא זכינו למדרגה הזו, מתעכב בית המקדש, להביא את כל המציאות לדבקות בבורא יתברך, או ואבוי מי שמעכב את זה, אדם יכול לעכב את זה והוא חושב שהוא מציל את העולם.

כמו שמעוררים מלמטה ככה חוטפים מלמעלה זה על פי הכוונות. תראו איזה עבודה היו עושים הכהנים. בקיצור הצדיקים, בהתעוררות שלהם, שהם עושים ע"י תורה ומצוות, מעלים מ"ן - זה הניצוצות זה ה"מ"ן נוקבין" מהמלכות דעולם האצילות, זה גורם יחוד הפרצופים ויורד מ"ד, מ"ד זה השפעה מלמעלה למטה. "מ"ן דכורין" השפעה שז"א משפיע לנוק' ונוק' משפיעה לתחתונים, וככה העולם הולך ומתבשם ומיתקן.

מ"ן הכוח אל הפועל - לפחות בעולם המעשה, זה חלק מהתיקון של חטא עץ הדעת, זה הקללה "בזיעת אפ"ך" שצריך להשתדל בטבע;

ומצד שני, היהודי האמיתי - לא סומך על הטבע, סומך על השי"ת - הוא יודע שהכל ברצונו, ואפילו שיעשה השתדלות פחות טובה, אם ה' רוצה - גם זה יתקיים. לא הכל הולך אחר ההשתדלות. מצד שני - כל העצלנים למיניהם צריכים לדעת שהם כן צריכים לעשות השתדלות.

כי אם אדם מונע את עצמו מלעשות השתדלות הוא עצלן! הוא אומר כן יש לי ביטחון גדול בה', אז ינסו אותו משמים - אם באמת יש לו בטחון או לא, ולכן האדם העצלן צריך לעשות השתדלות כדי לתקן את העצלנות, ובד בבד לא יתלה בהשתדלות שלו. יתלה בזה שהשי"ת - הוא זה שמוציא מן הכוח אל הפועל את העניין.

וגם אם אדם אומר, בעניין פרנסה - הוא יש לו בטחון גדול. אז ינסו אותו בעניין רפואה או בעניין ציבור, או בעניין אחר, לראות האם באמת יש לו את הביטחון הזה - או איפה שנוח לו הוא יש לו בטחון!

כללו של דבר שאדם לא ירמה את עצמו - ולא ירמה את ה' ית', כי אי אפשר ממילא גם שלא יהפוך להיות עבד של הטבע ושל ההשתדלויות ויחשוב שצריך לעשות השתדלות מושלמת.

יש עוד סוג של השתדלות שאדם יכול לעשות במסירות נפש לא מושלמת, לא בגלל שהוא מאמין בזה אלא כדי לעשות לו נחת רוח. כמו לעשות הכנסת אורחים, או דבר מסוים שצריך לשכונה, במסירות נפש - ולהשתדל שלא יהיה שום מעכבים מבחינת המלחמה ביצר, שלא יעכב; כשרוצים להוציא משהו מן הכוח אל הפועל יתבונן האדם ויעשה הכל בחכמה ובזריזות, כדי שלא יהיה מעכבים - שלא יהיו מקטרגים, שלא יהיה מעכבים.

- זה דבר אחר, בודאי שאם צריך לעזור ליהודים, או לעזור לשכינה - אז צריך לעשות את הדברים האלה במסירות, בהשתדלות, בחכמה ובערמומיות ובכל הדרכים - העיקר שיצא מן הכוח אל הפועל האמת, להיות

והתיקון של העולם זה בא מהנהגת היחוד - מהעניין של היחוד זה גורם יחוד, שרואים שהכל ממנו ית' - הכל לטובה, והכל בסוף מגיע לתיקון ונעשה רצונו - רק הוא שולט בכל השליטות בכל העניינים.

העניין של היחוד. טוב, זה עניין פה של השתדלות, עניין של התפילה, והביטחון ואמונה. האמונה היהודית זה - שהכל בידי שמים, ואמנם צריך לעשות השתדלות מסוימת בכל דבר, כי אחרת זה לא יצא מן

מרכבה - להיות ראוי, שמגלגלים זכות ע"י זכאי.

שכשלאדם מגיע להעיר התעוררות שאדם מתעורר במעשים ומוכיח שהוא באמת רוצה והוא באמת איכפת לו והוא באמת נותן את דמו על זה - אז ה' ית' ישרה הצלחה במעשה ידיו, כי זה לשם שמים.

עניינים שלשם שמים - אדם צריך לרוץ כמו איל, בלי חכמות. להיות זריז, ולהיות מסור, ולחשוב את כל המחשבות, לכל הכיוונים, ככה נהגו חז"ל תמיד. לא התרשלו ואמרו

"הכל בידי שמים", ואני לא צריך לדאוג לשום דבר. גם בעזרה לעם ישראל - וגם בעזרה לשכינה הקדושה.

ומצד שני לדעת, שהתוצאות בידי שמים! אדם יכול לעשות הכל, אבל אם ה' לא רוצה - אין, לא ילך. אז לעשות מצד אחד, ולצעוק לה' מצד שני, ולהיות עניו, מצד שלישי, ולהיות חכם מצד רביעי - כשעוסקים בעניינים עמוקים, צריך הרבה תכונות ביחד להפעיל.

תיקון המלכות על ידי העבודה

למשל יד ימין, למעלה אין יד ימין, אבל יש בחינת חסד, שמשפיעה חסד, יד שמאל, אין למעלה יד שמאל, אבל יש בחינת גבורה, וכך הלאה, הראש, אין למעלה ראש הרי לקב"ה אין גוף ולא דמות הגוף, אז מה זה ראש?

זה ג' ראשונות, כתר, חכמה, בינה, זה בחינת המחשבה, עולם המחשבה וכו'. זה בא להראות את המעלה שבנו, שבאמת הגוף שלנו בנוי לפי תבנית העליונים למעלה, אבל אם אנחנו משתמשים בגוף הזה לשטויות והבלים, אנחנו לא יותר מבהמה.

אבל אם נשתמש בגוף כדי לקדש אותו ואת העולם ע"י תורה ומצוות, אז אנחנו ראויים למה שנקרא בלשון הקבלה להשתוות הצורה, להידמות, עד כמה שנברא יכול להידמות לבורא, להידבק במידותיו ולחקות את מידותיו, בכוח יש לנו את האפשרות צריך להוציא מהכוח אל הפועל.

מאיפה יצאה ההארה של מ"ה החדש מי זוכר?

תלמיד: ממצח של א"ק.

האדמו"ר: יפה מאד, ועם מי היא באה להתחבר ההארה הזאת?

היא באה להתחבר עם הכלים השבורים בחינת ב"ן בחינת נוק', והוא מתחבר איתם, המ"ה החדש זה בחינת רוח, הכלים השבורים שהפכו מס"ג לב"ן הם בחינת נוקבין עכשיו, והם בחינת נפש, הרוח מתקן את הנפש, בחיבור הזה נבראו עולמות אצילות בריאה יצירה עשייה, עולמות התיקון.

טוב, האדם נברא לכתחילה באופן פוטנציאלי בצלם אלוקים, אז מה צריך פה להוסיף, הרי נבראנו בצלם אלוקים?

זה אנחנו בכוח, אבל צריך להוציא את הצלם הזה מן הכוח אל הפועל, ע"י התיקונים, ע"י תפילה, ע"י תורה ומצוות, אז אנחנו נהיה ראויים לבחינת אדם, אם לא אנחנו סתם, בתכנון, אבל עוד לא הוצאנו את זה מהכוח אל הפועל, לא תיקנו, "אשר ברא אלוקים לעשות"

שלא תחשוב שהמצוות זה רק עניין של מחשבה, זה עניין של עשייה, בשביל זה יש לנו גוף גשמי לעשות את המצוות, בשביל זה העולם הזה הוא עולם גשמי, בשביל שנתקן אותו ע"י עבודה גשמית, ע"י המצוות, תפילין, לולב סוכה כל הדברים, בדומם, צומח, חי, מדבר.

ככה הוא ברא את העולם חסר כדי שאנחנו נתקן, זה העניין הזה כי האדם נברא בצלם אלוקים וכו', זה כל הקבלה מדברת על זה בשביל להבין את זה באמת צריך ללמוד את כל ה"עץ חיים" ואז מבינים מה הכוונה.

אבל על רגל אחת ככה באופן פשוט, זה שכל דבר כאן יש לו שורש רוחני למעלה, בוודאי שאין למעלה לא ראש ולא גוף ולא רגליים ולא ידיים והקדוש ברוך הוא אין לנו בו השגה כלל, אלא שהידיים והרגליים והראש וכל מה שמדובר בלשון הקבלה, זה בלשון המקובלים שפת השורשים הענפים שבאים לציין את השורש הרוחני של העניינים הגשמיים האלה כאן.

הרי אמרנו שכל העבודה בעולם הזה על מנת לקבל ב"ה שכר בעולם הבא שכר נצחי בזכות העבודה ולא כמתנת חנם.

אם אדם מקבל משהו בחינם, יש לו בושת פנים, אז השי"ת התחסד אתנו, שאנחנו נוכל לעשות עבודה, כדי שנקבל את השפע שהוא רוצה להיטיב אתנו בעולם הבא, בזכות ולא בחסד.

אז אמרנו שהוא היה מוכן שיהיה חילול השם בעניין הזה שאומרים על העולם הזה שה' ברא ויש בו רע ויש בו מוות, וכל מיני הסתרים, הוא ויתר מכבודו, אם היה בורא את העולם לפי כבודו, לפי כל יכולתו, אז זה היה כבודו רואים את הבריאה מושלמת. פתאום אנשים בורים כמונו רואים את הבריאה חסרה, מוות, צרות, אומרים מה קרה? למה ה' ברא בריאה כזו?

אז יש פה אבק של חילול ה', עד כדי כך הוא אוהב אותנו שכדי שאנחנו נוכל בעולם הבא לשבת וליהנות מזיו השכינה, בזכות עבודתנו, שהיה מוכן לוותר על כל יכולתו וגדלותו, וכבודו בשבילנו. זה העניין הזה, זה התיקון. התחיל בידי שמים, אנחנו צריכים לגמור אותו ע"י הבחירה והעבודה שלנו.

אמרנו שיש ארבע מדרגות: ע"ב ס"ג מ"ה וב"ן. כשיצאו האורות דנקודים מהעניינים של א"ק וירדו למטה מהטבור, זה היה עדיין בחינת ס"ג אבל כשנשברו וזה הפך להיות כלים שבורים ורפ"ח ניצוצות שירדו זה הופך להיות בחינת ב"ן אז זה זמני.

עכשיו יוצא מ"ה החדש ממצח דא"ק (דאדם קדמון) ובא לתקן את ב"ן אבל המטרה זה לא שיישאר ב"ן לעולמים - זה שיעלה בחזרה לדרגה שהיה מתוקן ע"י עבודתנו ויהפוך להיות ס"ג, וזה רק התחלת התיקונים הגדולים.

כי אח"כ זה יעלה עוד ויזדכך עוד. כל הבריאה תזדכך כמו שמביא הרמח"ל בעוד מקומות אם כן זה הסיפור. טוב הרסנו את הרע הוצאנו אותו מעלינו זה הכל?

לא, זה לא הכל, צריך לגרום עכשיו לגילוי פנים 'סולו לרוכב בערבות' שהשם יתברך יתגלה בעולם, אחרי שהרע כבר איננו, שהאדון ברוך הוא ימלוך עלינו בגלוי, אז המשכת השפע זה החלק השני. כמו

שלהבדיל אין סוף הבדלות משל גשמי לעניין רוחני, אם נסתם איזה צינור אז קודם כל מה עושים?

מוציאים את הסתימה מוציאים את הרע אח"כ צריך שיעבור המים עוד פעם אם לא מה עשינו?

אז יופי הצינור מתוקן הכל נחמד אבל אין לזה שימוש, אז פותחים את הברז שיתחילו לעבור המים, אותו דבר בעניין של הבריאה בצינורות של השפע העליון.

יתחיל גילוי פנים, אבל גילוי פנים לא יהיה במכה אחת, אם השם יתברך יתגלה פתאום אנחנו נתמוטט כולנו, לא יכולים לשאת את האור הזה, לאט לאט, בשביל זה התיקון הוא בהדרגתיות, גם האורות שירדו לא ירדו במכה, ירדו בהדרגתיות, גם ימות המשיח זה לא במכה, יש הכנה, יש הכנה כדי שהנשמות יוכלו לשאת.

הרי במתן תורה לא יכולנו לשאת את האור, פרוחה נשמתנו, אבל הכל זה במדויק, יהי חביבי, השם יתברך יודע מה הוא עושה, הוא יתגלה בדרך הנכונה בשלבים הנכונים כדי שאנחנו נוכל לשאת את זה, כי המטרה זה שכן יתגלה וכן ירד השפע וכן נהנה מזיו השכינה ולכן לאט לאט במשך הרבה שלבים זה לוקח הרבה זמן, אלף שביעי ושמיני ותשיעי ועשירי וזיכוכים זיכוכים זיכוכים עד שאנחנו עולים למדרגות עליונות, מה שהיה לפני החטא.

השמש זה ז"א (זעיר אנפין), הלבנה זה בחינת המלכות ואין שני מלכים יכולים להשתמש בכתר אחד, ולכן השם אמר ללבנה שתמעט את עצמה, והמלכות זה כנסת ישראל זה נשמות עם ישראל, אנחנו, כי עליך הורגנו כל היום' כל ששת אלפי שנות התיקון עם ישראל סובל בשביל להכין את הכלים בשביל לתקן את המלכות כדי שאח"כ היא תוכל לקבל את האור, כמו שבגשמיות הלבנה מקבלת את האור מאיפה?

מהשמש, כך המלכות אין לה מעצמה כלום היא צריכה לקבל מהספירות העליונות, ע"י התיקונים שלנו תורה ומצוות ומעשים טובים אנחנו מתקנים את המלכות ולעתידי לבוא היא תוכל להתחבר 'שיש עליך אלוקיך

כמשיח חתן על כלה' ולקבל את מה שהיא צריכה את האור.

המלכות היא בעצם צריכה להיות שלמה, כדי שהמלכות תהיה שלמה, עם ישראל שהם הבנים שלה צריכים להיות שלמים ודווקא ע"י עבודת עם ישראל בעצמם ואז המלכות תהיה שלמה ואז היא תהיה ראויה להתחבר עם ז"א (זעיר אנפין) וממילא לקבל את השפע מכל הספירות והפרצופים העליונים ואז זה בחינת אספקלריא, אספקלריא מה זה?

מראה, יש אספקלריא שמאירה ויש אספקלריא שלא מאירה, בדרך כלל אומרים את זה בקשר לנבואה של משה רבנו לעומת שאר הנביאים, אבל כאן מדובר על זה שהמלכות שאינה ראויה לקבל את האור היא בחושך, כיון שהבנים לא תקנו מספיק המלכות לא יכולה לקבל את האורות מלמעלה, ברגע שהבנים - עם ישראל מתקנים ועושים תשובה אז היא יכולה לקבל את האור, לכן אומר הרמח"ל במקומות אחרים שכל מטרת האדם זה לטפל בצורכי שמיים, מה הם צרכי שמיים?

להתפלל ולעשות מצוות ולעשות את הכל, יחודים, כוונות, כל מה שאדם יכול לתיקון השכינה לא לתיקון עצמו, הוא אומר אם אדם רוצה לתקן את נשמתו?

זה טוב, בטח, זה יותר טוב מאשר הוא לא רוצה לתקן, אבל זה לא המטרה, המטרה זה לתקן את השכינה וזה שבן אדם מתקן את נשמתו זה רק אמצעי, אבל אם אדם רק רוצה לתקן את נשמתו כי הוא רוצה את העולם הבא שלו, זה ל"גרמיהו", זה לעצמו, הוא עושה יותר טוב מאשר יעשה רע אבל זה עדין לא הדרגה הנכונה.

הוא מביא בכל הספרים שלו את האדם למדרגה הזו שיעשה לשם שמים להקים שכינה מעפרה בכל ענייניו לעבוד לשם שמים עשרים וארבע שעות.

דרך אגב יצא ספר חדש שלו משהו מדהים שלא ראה אור עד היום. זה הספר הזה "תפילות לרמח"ל", יש פה כמניין 'ואתחנן' תפילות, תקט"ו תפילות, כל זה לתיקון השכינה אך לתיקון השכינה. אני קיבלתי את זה בימים האחרונים ורציתי לקרוא כמה

תפילות, פלא פלאים זה משהו מדהים איך יש את הבחינה של התפילה יחד עם הקבלה ויחד עם שאדם מתחיל ללמד זכות על עם ישראל אז הסיטרא אחרא מתעוררת להגיד ככה להגיד ככה. איך הוא מתוכח, איך הוא מוציא את כל הטענות שיכולות להיות כדי להביא לתיקון השכינה ע"פ הנהגת היחוד שזה הדרגה שהוא מכנה לשלמות העולמות. זאת אומרת הוא פה רוצה ע"י התפילות האלה לקצר את הגלות לא בגלל הסבל של ישראל, שזה גם כן דבר גדול שאדם דואג לסבל של ישראל, אלא בגלל הסבל של השכינה שהיא לא יכולה לקבל את האור שמגיע לה פה בתפילות האלה אם בן אדם יקרא את זה ומתוך הלב אני מאמין שאדם עצמו עולה כבר למדרגה אחרת, זה ממש מכך אותו העניין הזה.

תלמיד: כתוב 'ובחרת בחיים' ז"א יש בחירה או כן או לא למה שלא יהיה כוח כזה בכל יהודי שהכוח הזה ייתן לו לבחור בדבר הטוב ולא בדבר הלא טוב?

האדמו"ר: קודם כל כתוב "הבא להיטהר מסייעין אותו הבא להיטמא פותחין לו", ז"א שכן יש פה עזרה למי שבא להיטהר כן נותנים לו להיטהר עוזרים לו הבא להיטמא פותחים לו, לא עוזרים לו להיטמא. זאת אומרת שכן יש לו אחוז של עזרה לטובתנו אבל אם השם יתברך היה בורא אותנו בדרך כזו שהטוב יתגבר ממילא אז לא היה צורך לבריאה כי הוא ברא את הבריאה כדי שאנחנו נבחר בטוב כדי שאנחנו נתגבר.

זה בדיוק מה שהוא רוצה, שאנחנו נילחם ונתגבר ונתפלל ובכוח ובמסירות נפש כדי להרבות לנו שכר. אם זה היה כל כך פשוט שהחלק הטוב מתגבר בקלות, אז איזה שכר יש פה? אז בשביל מה צריך את זה? יש את המלאכים שעושים רצון כבודו וזהו, אתה מבין?

זה דווקא לצורך העבודה, אלא מה שאנחנו בעוונותינו הרבים גברו העוונות מעל הראש במשך כל שנות הגלות וכו' כל מה שעבר על כל אחד ועל עם ישראל בכלל. אתה צודק שאם אדם בגלגול הראשון שלו היה נקי היה קל לו לגמור את היצר הרע אבל אחרי

ובהוא "שנה בה ושנה ושנה בה - נעשית לו כהיתר".
ואז הרבה יותר קשה: מצווה גוררת מצווה עבירה גוררת עבירה, אם אדם מתרגל רחמנא ליצלן אחר כך קשה לו לפרוש אבל לכתחילה אם אנחנו כולנו היינו בגלגול הראשון שבאנו היינו טהורים ונלחמים היה יותר קל. עכשיו שבדאי שיש טמטום הלב טמטום המוח והרגלים רעים ומחשבות ור"ל כל אחד יש לו שק עד שהוא יתקן אותו הנשמה יוצאת.

ובכל זאת השם יתברך יעזור לנו ועוזר לנו ונותן כוח מלמעלה שבכל זאת שולח לנו צדיקים בכל הדורות ותורות קדושות שמי שרוצה יוכל לאחוז בזה ולהילחם ומי שבא להיטהר מסייעים אותו כל השורש שלו מרום הגדולים שבשורש שלו עד לדור הזה כל הצדיקים שקשורים לו עוזרים לו, מתפללים עליו, מתעברים בו, באים לסייע לו, זה עזרה ממשית. אז בעזרת השם בכל זאת נצליח.

עולמות התיקון בכלליות

האדמו"ר: שלושה: פנימי, אמצעי וחיצוני. ומה נשאר לנו? חיה ויחידה. איפה הם? איך אנחנו קוראים להם?
תלמיד: מקיפים.
האדמו"ר: יפה. שני מקיפים. שלוש פנימיים ושתיים מקיפים. אז ברור שיש שלוש כלים ו-5 אורות, שניים נשארים בחוץ.
מה זה הסיפור הזה? יש חיה ויחידה, שכנגדם אין כלים. למה לא מתהווים כלים כנגדם? מרוב אורם. למה לא מתהווים כלים?
תלמיד: הכלי לא יכול לסבול את זה.
האדמו"ר: מה אתה אומר?
תלמיד: יש גבול כמה הוא יכול לקבל.
האדמו"ר: מה, וזה בעיה בשביל ריבוננו של עולם לעשות כלי גם לחיה וגם ליחידה? בעיה בשבילנו? יעשה כלי שיוכל לשאת את האור הזה. יש בזה כמה עניינים. כל מה שאמרתם יש בזה טעם. ברוך השם.
קודם כל, באור אינסוף ברוך הוא, היה שמה כלים או היה רק אורות? אה? יש כלים, גם באור אינסוף ברוך הוא יש כלים אבל הם לא נבחנו לכלים. אין הבחנה.
הכלי והאור בהשתוות הצורה. למה? מה זה כלי? - רצון לקבל. מה זה אור? - רצון להשפיע. אצל הבורא יתברך יש רצון לקבל? ודאי שלא. ממי יקבל? יש לו רצון לקבל ממישהו משהו? זה הבורא יתברך. אבל היות שהוא רצה להשפיע ולהיטיב לנבראיו.
אז צריך נבראים, ונבראים צריכים שיהיה להם רצון לקבל, כדי שיהנו מהשפע שהשם רוצה לתת להם. זאת אומרת שבתכנון של

כמה עולמות תיקון יש?
תלמיד: חמשה.
האדמו"ר: איזה?
עולמות של התיקון? אבי"ע - אצילות, בריאה, יצירה, עשיה. כמה זה?
תלמיד: זה ארבעה.
האדמו"ר: א"ק (אדם קדמון) זה החמישי. אבי"ע אצילות, בריאה, יצירה, עשיה. ארבע. לכל עולם יש חמישה פרצופים - אריך, אבא, אימא, ז"א (זעיר אנפין) ונוק' (נוקבא), טוב? לכל ספירה יש גם אורות ויש גם כלים. יש גם בחינת גוף, כביכול, שזה הכלי, ויש את הנשמה שזה אור. בסדר? בכל הפרצופים ובכל הספירות. אז אנחנו יכולים לדבר למשל על הכלי החיצון של ז"א (זעיר אנפין) דאצילות. ברור?
יכולים לדבר על הכלי הפנימי דז"א (זעיר אנפין) דאצילות. יכולים לדבר על הכלי התיכון של ז"א (זעיר אנפין) דאצילות. כל פרצוף זה קומה שלמה עם חיצוניות, אמצעיות ופנימיות.
אפשר לדבר על האורות של ז"א (זעיר אנפין), על הנר"ן (נפש, רוח, נשמה) שלו, על האורות, על המוחין שלו. או לדבר על הכלים שלו. תלוי על מה מדברים.
מה זה נרנח"י?
תלמיד: נפש, רוח, נשמה, חיה, יחידה.
האדמו"ר: יפה מאוד. מה זה נר"ן?
תלמיד: נפש, רוח, נשמה.
האדמו"ר: איפה הם? כמה כלים צריך בשבילם? כמה כלים צריך בשביל הנר"ן?
תלמיד: שלושה.

הבריאה, שזה בחינת אור אינסוף ברוך הוא, שמה צריך להיות בתוכנה, כמו שאומרים להבדיל, שם צריך להיות עניין תיאורטי של רצון לקבל.

כי אחרת איך יהיה פה למטה רצון לקבל באמת? אבל זה לא רצון לקבל משתוקק, זה רצון לקבל תיאורטי. ברגע שחושבים שצריך להיטיב למישהו, במחשבה הזו יש כבר את המחשבה שצריך מישהו שיקבל את ההטבה, ויהיה לו רצון לקבל את ההטבה. זאת אומרת שהרצון לקבל כלול ברצון להשפיע. כי זה לא רצון לקבל בשביל לקבל, זה רצון לקבל שהשם ית' בורא אותו יש מאין כדי שאפשר יהיה להשפיע. אבל הוא קיים באיזה שהוא מקום בתוכנה, אחרת איך זה היה קיים? הרי כל מה שיש פה זה מהשם יתברך. כל מה שיש בעולמות זה מהשם יתברך, לא ממקום אחר. הבנתם? שמרוב האור, - עדיין אין שם כלי ממש. אין רצון לקבל ממש.

זה רק תכנון. יש אור חזק. והנר מתבטל בפני אור האבוקה. וכמובן שזה מכוון בכוונה כדי שיהיה מקיפים. כי אם היה השם יתברך מכניס את כל האורות בחזרה, הכלים

היו מתבטלים. אלא כל העולם זה על ידי צמצום. צמצום בהדרגה והשתלשלות. כדי שיהיה כלי. שיהיה גם חושך.

שיהיה טוב ורע, שנוכל אנחנו בעזרת השם לבחור בטוב. אם הכל היה טוב אז איזה עבודה היה לנו? לא היה לנו עבודה אז בשביל מה היה בורא את העולם? אלא צריך לברוא עולם שהוא בחינת התעבות, עובי, התעבות לעומת העולם הרוחני. כדי שיהיה חושך, כדי שיהיה בחירה. וזה חייב להתקיים עד סוף שנות התיקון שהוא נתן לנו. ששת אלפים שנות התיקון.

ואח"כ מתחיל הזיכוך והעלייה בחזרה של הכלי עד שהוא עוד פעם יתכלל באינסוף, יישאר בו שורש רק של הכלי, בשביל להיטיב. ואין צורך בכל העולם הגשמי הזה, לעתיד לבוא הוא ילך ויתעלה.

וזה מגיע, כמו שאתה אמרת, בהתחלת סוף התיקון, כשיבוא משיח הוא בחינת יחידה, הוא מושך את היחידה, הוא מתקן את העולם ואז הכל מתחיל לעלות. עד שלא יהיה הזמן הזה שמגיע המשיח, אין צורך שתיכנס בחינת היחידה.

אורות נר"ן ח"י

בלב, הנשמה משכנה במוח, בודאי זה שמשכנו בכבד בלב ובמוח.

זה לא אור שזה נשאר שם בלבד, אלא זה מתפשט כל אחד לפי הצינור שלו הצנרת שלו, לפי הצנרת שלו זה משפיע בכל הגוף הרי גם ברגל יש רוח לא רק בלב, השפעה של הרוח, עכשיו, יש את הבשר את הגידים ואת העצמות ככה זה באדם בשר, גידים ועצמות.

גם מבחינת שורש הנשמה, שאנחנו אומרים שנשמות ישראל באו מנשמת אדם הראשון אז כל אחד בא מאיבר אחר של אדם הראשון אז גם שמה יש כלי פנימי כלי חיצון כלי תיכון.

זה יכול להיות שהנשמה של מישהו בא מהבשר אחד בא מהעצמות אחד בא מהגידים גם זה קובע, מאיפה הנשמה באה, וגם אנחנו רואים בעולם הזה יש אנשים יותר עמוקים יש אנשים יותר פשוטים, יותר פשטניים, יותר מעשיים, אנשי לב, אנשי

טוב נסביר, נפש רוח נשמה זה האורות הפנימיים ומה שלא נכנס בכלי זה המקיף, חיה ויחידה זה שני מקיפים, החיה והיחידה לא נכנסים בתוך גוף האדם יש רק נפש רוח נשמה.

עכשיו, אור ישר זה אור שיווד מלמעלה למטה, המשפיע משפיע והכלי מקבל, אור חוזר זה כאשר הכלי לא רוצה לקבל, מסרב לקבל ואז האור מכה בכלי וחוזר למעלה זה אור חוזר, זה אור של דין של צמצום, אור שיווד מלמעלה למטה זה נקרא אור דחכמה, אור דחיות.

כל כלי מתחלק ל-3 בחינות: חיצון, תיכון פנימי.

יש כלי, יש לו חיצוניות, יש לו אמצע ויש לו פנימיות, אור פנימי זה אור שנכנס בכלי, אור מקיף זה האור שמקיף למעלה ולא ניכנס לכלי. אמרנו שנפש רוח נשמה שוכנים בתוך האדם חיה ויחידה מקיפים מאירים מבחוץ הנפש משכנה בכבד, הרוח משכנו

הוא מתקן את נפש דנפש הוא יקבל רוח דנפש. ואח"כ נשמה דנפש וכך הלאה. אח"כ הוא מקבל רוח. ואח"כ רוח דרוח, נשמה דרוח וככה. אח"כ נשמה, וגם מחולק ל- 5 נרנח"י (נפש, רוח, נשמה, חיה יחידה). וזה תלוי במה? תלמיד: במעשים. האדמו"ר: במעשים. בתיקון שלו. תורה ומצוות ומעשים טובים. לא רק במעשים, גם בפנימיות. לפעמים אדם יכול לעשות איזה מעשה טוב, אבל הפנימיות שלו זה לא לשם שמיים מה שהוא עושה. הוא עושה את זה למטרה רעה. אז תלוי גם בפנימיות, לא רק המעשה, הכל - מי זה הבן אדם. לפעמים אדם עושה משהו שזה נראה לא טוב, וזה טוב וזה אמיתי. לכן צריכים לבחון את הכל לפי האמת. מה זה כלי החיצון? - הבשר. מה זה הכלי התיכון? גידים. מה זה הכלי הפנימי? העצמות.

סוגי אורות וכלים

תלמיד: רוח. האדמו"ר: מוחין? תלמיד: נשמה. האדמו"ר: בשלוש זמנים, תמיד בא האור היותר נמוך, אחר כך האור היותר גדול, אחר כך האור העוד יותר גדול. וזה נכנס בחיצון, תיכון ופנימי. נה"י זה ראשי תיבות נצח, הוד, יסוד. חג"ת- חסד, גבורה, תפארת. חב"ד זה חכמה, בינה ודעת. טוב, יש פה עניין של התלבשות. העליון מתלבש בתחתון. התחתון מלביש את העליון. זה מלביש אותו, זה מתלבש בתוכו. מובן, שהעליון לא יכול להתלבש כולו בתחתון. כי התחתון קטן יותר מהעליון. אז רק החלק הנמוך והחיצוני שלו - נה"י דנה"י (נצח-הוד-יסוד דנצח-הוד-יסוד) מתלבש בתוך הכלי התחתון. לא כל הכלי העליון בתוך הכלי התחתון. אלא החלק החיצוני והקטן של הכלי העליון בתוך הכלי התחתון. וכך הוא נותן לו מוחין. מה זה ב"ע? בריאה, יצירה, עשיה.

מוח כל מיני סוגי אנשים נכון? זה בא לפי שורש הנשמה שלהם מאיפה הם באו עכשיו נדבר על עוד משהו: מה אמרנו שזה כלי חיצון? הבשר נכון? כלי תיכון מתגלה ביניקה, מה אמרנו שזה כלי תיכון? גידים. כלי פנימי מתגלה בגדלות, מה אמרנו שזה העצמות, כל תהליך רוחני וגשמי יש לו שלוש בחינות עיבור יניקה מוחין עיבור יניקה גדלות, עובר, יונק, בוגר, ככה זה, כל תהליך מתחלק לשלוש. חלק הראשון זה העיבור. ההתפתחות שלו, ההתרחבות, זה היניקה כמו שתינוק מתרחב. אמנם כשתינוק נולד יש לו את כל הגוף, זה לא שאחר כך, כשהוא גדל, פתאום יהיה לו עוד ראש או עוד שתי רגליים. זה אותו גוף. בזמן של היניקה הוא מתרחב אותם הכלים מתרחבים. אח"כ מקבלים שכל. שהרי התינוק כשנולד אין לו שכל של בוגר. צריך זמן. זה בחינת הגדלות בחינת השכל. אם הכלי מתוקן, אדם כשנולד מה הוא מקבל? נפש דנפש - הדרגה הכי נמוכה. אם

יש אורות ויש כלים והאורות נחלקים לנרנח"י נפש, רוח, נשמה, חיה, יחידה אבל יש רק שלושה כלים, לנפש, רוח, נשמה. כנגד חיה, יחידה אין כלים כי הם מקיפים מבחוץ את הכלי. אתמול אמרנו שכל כלי יש לו בחינה חיצונית, אמצעית ופנימית. נאמר פה שבכל כלי כזה, כלי החיצון האמצעי, (הרי זה התיכון והפנימי): יש 10 כלים, 10 ספירות. ביחד - זה שלושים. אז לכל פרצוף יש בחינת 30 כלים, שזה חלוקה פנימית. בעצם יש רק 3 כלים ובתוך כל אחד מהם יש 10 - אז זה שלושים. יש נפש, רוח, נשמה. הנפש שוכנת בכבוד הרוח- בלב והנשמה - במוח. אז זה גם נגד כלים. חיצון, תיכון ופנימי. המוח הוא היותר פנימי. עכשיו בז"א (זעיר אנפין) יש בחינת ג' כלים והם באים לו בג' זמנים שהם עיבור, יניקה וגדלות. או עיבור, יניקה, מוחין. זה שלושת השלבים. מה היה בו בהתחלה? תלמיד: עיבור זה נפש. האדמו"ר: יניקה?

האדם מור: רוח. רוח. הוא יורד ונעשה.. הכלי
 אמצעי דז"א (זעיר אנפין) של אצילות יורד
 ונעשה נשמה בז"א (זעיר אנפין) דיצירה.
 הכלי החיצון שלו, שיש בו את הנפש של ז"א
 (זעיר אנפין) דאצילות נעשה נשמה דז"א
 (זעיר אנפין) דעשייה.
 זאת אומרת שז"א (זעיר אנפין) דאצילות
 מאיר ונותן נשמה לז"א (זעיר אנפין) של
 בריאה, יצירה ועשייה. נכון? כאשר החיצון
 של ז"א (זעיר אנפין) דאצילות יורד הכי
 למטה והופך להיות נשמה דז"א (זעיר אנפין)
 דעשייה. התיכון של ז"א (זעיר אנפין)
 דאצילות יורד ליצירה, וז"א (זעיר אנפין)
 דיצירה הופך להיות נשמה לו.
 והפנימי של ז"א (זעיר אנפין) דאצילות יורד
 לבריאה, ונכנס בתוך ז"א (זעיר אנפין)
 דבריאה.
 והופך להיות לו נשמה, נכון?
 יש עוד פרצופים באצילות חוץ מז"א (זעיר
 אנפין). יש נוק' (נוקבא), נכון? יש אבא,
 אימא ואריך. מה יהיה אתם? הם גם. כל
 אחד יורד לבחינות שלו בבריאה יצירה
 ועשייה.
 הופך להיות להם נשמה. כמו שז"א (זעיר
 אנפין) התחלק, ככה הם מתחלקים. יש כוח
 עוד?
 תלמיד: מה קורה לאלה שבבריאה? אין להם
 שלושה גופים? אין להם חיצוני, פנימי
 ותיכון?
 האדם מור: יש לכולם וכולם אותו פרנציפ.

בכלל אנחנו אמרנו שאצילות נבחן מבריאה,
 יצירה, עשייה. הבחנה מוחלטת. איפה
 אצילות ואיפה בריאה, יצירה, עשייה? עד כדי
 שבריאה, יצירה, עשייה זה המלבושים של
 האצילות.
 איזה ג' כלים שיש באצילות? בז"א (זעיר
 אנפין) דאצילות? איזה ג' כלים יש לו?
 תלמיד: חיצוני, פנימי ו..
 האדם מור: ותיכון. זה בחינת הכלים.
 ומבחינת האורות? נפש, רוח נשמה. יש לז"א
 (זעיר אנפין) דאצילות. ובכל עולם כמה
 פרצופים יש?
 תלמיד: שניים.
 האדם מור: חמישה. אז יש לנו אריך, אבא,
 אימא, ז"א (זעיר אנפין) ונוק' (נוקבא)
 באצילות, בבריאה, ביצירה, בעשייה, נכון?
 העליונים צריכים להיות נשמה לתחתונים,
 לא ככה? אז כל אחד הולך לבחינה שלו. מי
 זה הכלי הפנימי? מי שוכן בכלי הפנימי?
 איזה אור יש בכלי הפנימי?
 תלמיד: נפש.
 האדם מור: בכלי הפנימי איזה אור יש?
 תלמיד: נשמה.
 האדם מור: הנשמה
 הפנימי נעשה נשמה בז"א (זעיר אנפין)
 דבריאה. הכלי אמצעי דז"א (זעיר אנפין)
 דאצילות, כן, כלי אמצעי שלו, איזה אור יש
 בתוכו?
 תלמיד: רוח.

כלי פנימי אמצעי וחיצון

כל אחד יש לו שורש למעלה. באדם
 הראשון. אדה"ר מחולק לאיברים. כמו
 שאנחנו מחולקים לאיברים. הוא בדרגה
 יותר גבוהה.
 אבל אנחנו השתלשלות שלו, בני האדם,
 היהודים. וישנם נשמות שבאות מהשורש
 החיצון, מהכלי החיצון, התיכון או הפנימי.
 ובכל שורש כזה יש תלמיד חכם. צדיק שהוא
 בחינת ראש העדר הזה. והוא צריך לתת
 חיות לכל המהלך שלו בכל הקומה. אז יש לו
 צינור משלו. יש את הצינור שיוצא מהכבד,
 והוא מחיה את הגוף. יש את הצינור שיוצא
 מהלב, והוא מחיה את הרוח. ויש את הצינור

מה יהיה החיצון של האדם?
 תלמיד: בשר.
 האדם מור: בשר. מה יהיה התיכון?
 תלמיד: גידים.
 האדם מור: גידים. מה יהיה הפנימי? לא היית
 אתמול? לא היית בשיעור.
 תלמיד: בטח דם.
 האדם מור: עצמות. בשר, גידים ועצמות.
 חיצון, תיכון ופנימי.
 ועכשיו נגלה לכם סוד. עם ישראל זה גוף
 אחד. נכון? עם ישראל זה קומה אחת. כל
 נשמות ישראל זה נשמת אדם הראשון.

יש מקור ויש ענפים. זה, כל הדרוש הזה זה מ"עץ חיים" של האריז"ל. אז נה"י זה החיצון: נצח, הוד, יסוד. חג"ת: חסד, גבורה, תפארת, זה התיכון. והפנימי חב"ד: חכמה בינה דעת. אז שלושת הכלים שיש בז"א דאצילות: פנימי, תיכון וחיצוני. תראו מה קורה להם: הכלי הפנימי של ז"א דאצילות נעשה הנשמה של ז"א דבריאה. הכלי התיכון של ז"א דאצילות נעשה נשמה ליצירה. והכלי החיצון של ז"א דאצילות נעשה נשמה בעשיה.

אור פנימי ואור מקיף שבספירות

מקבל את זה באמונה, בתמימות. לעתיד לבוא הוא ידע בדיוק למה קיבל את המחלה הזו, ואיך זה היה לטובה. כל מה שהוא צריך לדעת כדי שלא יהיו לו ספיקות באמונה יתגלה לו לעתיד לבוא. וזה נקרא כל ההשגה הזו שתהיה לעתיד לבוא לכל נשמה לפי ערכה, זה נקרא אור פנימי, זה האור המושג. כי האור מושג בתוך הכלי, בתוך האדם. מה שלא יתגלה זה כל מיני סודות נוספים ואינסופיים שיש בהנהגה העליונה. מה, ה' יגלה לנו הכל? אין לנו כלים לדעת את הכל, כי אם היה לנו הכלים אנחנו היינו הקב"ה. אז כל מה שאנחנו לא יכולים להשיג זה נקרא אור מקיף. שגם לא נשיג אותו לעתיד לבוא. אבל מה שאנחנו צריכים, לפי הבחינה שלנו, כדי שתהיה לנו אמונה שלמה ודביקות שלמה בקב"ה ועונג נצחי זה אנחנו נקבל זה בחינת אור פנימי. וזה משתנה מאדם לאדם לפי שורש נשמתו ולפי מעשיו, כמו שכתוב מי שטרח בערב שבת הוא יאכל בשבת ומי שלא טרח מה הוא יאכל? ולכן, כל אחד ישיג לפי הכלי שהוא הכין.

שיוצא מהמוח. וגם בתוכם יש פנימיות חיצונית ותיכונית. לכל אחד מהאיברים. אז זה הסוד שיש יהודים מכל מיני סוגים. ברוך השם, צדיקים מכל מיני סוגים, תורות מכל מיני סוגים, שכל אחד מהצדיקים צריך להחיות את כל הגוף. וזה מתפשט למקומות הנכונים. תלמיד: בכל דור או בהיסטוריה? האדמו"ר: בכל דור ובהיסטוריה. מה אתה רוצה שנתייבש? חייב להיות בכל דור. רק שיש ירידת הדורות אז זה פחות אבל אותה בחינה קיימת. תיראו איזו הגדרה יפה.

אורות וכלים, שנדע איזה סוגי אורות יש ואיך זה הולך. נדבר על אור פנימי ואור מקיף בספירות. יש הגדרה פשוטה: אור פנימי זה האור שבתוך הכלי, אור מקיף זה האור שמחוצה לו, שמאיר מבחוץ, שלא נכנס לכלים. ומבחינת המוחין, אז יש את האור הפנימי שזה נפש, רוח, נשמה. ויש את האור המקיף שזה חיה ויחידה זה עניין המוחין. עכשיו, לעתיד לבוא יש שתי הנהגות אצל הרמח"ל הוא מביא את עניין ההנהגה. יש שתי הנהגות - הנהגת שכר ועונש. והנהגת היחוד, השלמות. הנהגת שכר ועונש זה הנהגה של העולם הזה לקיים את העולם הזה. הנהגת היחוד זה להביא את העולם לתיקון, למרות הכל ואעפ"כ שיתגלה יחודו ית' לעתיד לבוא. הנהגת שכר ועונש חייבת להיות בהסתר פנים כי צריך שתהיה בחירה שיהיה שכר ועונש. הנהגת היחוד פועלת גם בהסתר אבל לעתיד לבוא היא תתגלה ואז כל אחד יראה שכל מה שה' עשה זה לטובה. לכן מי שחי באמונה כיום הוא אומר: "כל מה שהשם עושה, עושה לטובה". הוא אומר מבחינת האמונה - הוא לא מבין את זה איך זה לטובה. אולי הוא מבין קצת. אבל, לא עלינו, אדם מקבל מחלה אז הוא יגיד שזה לטובה, כן, מכפר על העוונות, הוא לא מבין בדיוק למה זה ככה.

פירוט עניין אורות פנימיים ומקיפים

ומקיף ומתאימים אחד לשני - אז גם היא מנהיגה את הגוף וגם אפשר להידבק למעלה. כמו שיש 10 ספירות בתוך הפרצוף צריך להיות עשר ספירות במקיף. זה לעומת זה. לכן - יש לנו נרנח"י (נפש, רוח, נשמה, חיה, יחידה) אבל בתוך הכלי נכנסים רק נפש, רוח, נשמה. חיה ויחידה הם המקיפים בחוץ. היינו מצפים שיהיה חמישה מקיפים. לא שתיים. כי יש חמישה חלקים אבל הוא אומר שרק לחלקים העליונים יש, נשאר להם המקיפים, והחלקים הפנימיים שהם בתוך הכלי, בתוך הגוף, אין להם את המקיפים האלה. בגלל שהם יותר תחתונים והם לא נדבקים למעלה.

כתוב 'משה משה', 'אברהם אברהם', זה מבחינת הנשמה הפנימית שבתוך הצדיק והנשמה המקפת למעלה.

יש פה שני עניינים: הנשמה שצריכה להנהיג את הגוף, בתוך הגוף אז צריכה להיות פנימית. והמקפת כדי לקבל את השפע מלמעלה ולהידבק למעלה. כמו שיש נשמה לאדם שצריכה להנהיג אותו, ויש נשמה חיזונית שהיא מדביקה אותו למעלה, ככה בספירות יש להם נשמה פנימית ונשמה מקפת. אור פנימי ואור מקיף. ברגע שיש כלי יש כבר אור פנימי ואור מקיף. אם היה רק נשמה פנימית ולא היה נשמה מקפת אז לא יכולנו להידבק למעלה. היות שיש פנימי

מוחין

אז יש ג'ר, חכמה בינה ודעת, יש לו כלים יש לו אורות. הנשמה הפנימית, זה האורות שיש בפנים, זה הנר"ן, זה המוחין. גם לכלים עצמם אנחנו קוראים מוחין. מובן?

האדמו"ר: מה זה מוחין? מה זה הג'ר? תלמיד: ראשי תיבות של שלוש (ג') ראשונות.

האדמו"ר: יפה, שהם חכמה בינה ודעת. או שאם סופרים את זה כתר חכמה בינה. אבל בדרך כלל זה חכמה בינה ודעת.

התפשטות מוח הדעת

יש כללים ויש פרטים. איך אמרנו? בין גברים אפשר להגיד משהו בשתי מילים אנחנו מבינים אחד את השני. אבל עם אישה אתה צריך לדבר שעה. למה אצלם באמת, ככה זה הטבע של האישה. יש הרבה פרטים ופירטי פרטים. הם לא יגידו לך תשמע המנורה זה זה וזה, תדליק תסגור. יגידו לך אתה יודע, יש לי חושך בבית, ואני צריכה מנורה, ואני לא יודעת איזה מנורה, וזה ככה ואני לא יודעת מאיפה, ואוו הרבה סיפורים. מאיפה זה בא? זה סתם ככה קורה? זה משמיים, מהשורש. יש אבא ויש אימא. למה אומרים שלאישה יש בינה יתרה. באמת בעניינים של העולם הזה נשים יש להם השגות יותר מגבר. בעניינים הרוחניים יש יותר השגה לגבר. אבל יש גם כן, תלוי איזה גבר ואיזה אישה כן, תלוי בשורש שלהם, מה גובר על מה, אבל באופן עקרוני. בקיצור יש חכמה ויש בינה.

אריך, אבא, אימא ז"א ונוק'. אריך - קוצו של י', אבא - י', אימא - ה-ה', ז"א - ה-ו', נוק' - ה-ה'. תמיד העליון נותן מוחין בתחתון. כמו שהאבא הוא מחנך את הבן שלו, לא? הרב או המורה הוא מחנך את התלמיד, לא? אז העליון נותן לתחתון. עכשיו הוא אומר ככה ז"א שזה זעיר אנפין שזה ה-ו' של שם ההויה. הוא מקבל מוחין מאבא ומאימא, משניהם. כל ילד מקבל תורשה גם כן מאבא וגם מאימא שלו, לא רק מאחד מהם. מה ההבדל?, במוחין של אימא יש יותר פירוד, ומוחין של אבא בא כמו חבילה, בלי לפרט מה יש בפנים.

אצל אימא זה יותר מפורט. זה פרט, אימא זה פרטים, זה בינה. חכמה זה זיק, כלל. חכמה אבא, בינה אימא.

היוד זה הצ'פצ'ק, ה-הי זה כבר פירוד של הצ'פצ'ק. "די לחכימא ברמיזה", די לחכמים ברמז. יש להם חכמה, רמז מספיק.

בתוך היסוד של אימא יש את היסוד של אבא, שהוא יותר ארוך גם. על זה אולי נדבר עוד מעט.
למה ז"א (זעיר אנפין) הוא סוד הגוף? איזה גוף? ז"א ונוק' הם אחראיים על העניינים של העולם הזה. ההנהגה, הנהגת המשפט. בוודאי שז"א (שזעיר אנפין) כלפי "אימא" הוא גוף. והמוחין של אימא נכנסים ומנהיגים אותו.
תלמיד: כל אחד הוא גוף כלפי זה שמעליו.
האדמו"ר: נכון מאד, מה שחדש שזה יותר קרוב למטה אז זה יותר גוף והנ"ק הוא גוף כלפי הז"א.
תלמיד: ככל שהכלי יותר למטה יש יותר כלים מאשר אורות?
האדמו"ר: לא יש יותר עוביות בכלי.

מוחי אבא ומוחי אימא

יש לו חלקים, שלושה חלקים: נניח מפה עד הברך, מהברך עד הרגל, מהרגל עד כף הרגל. זה תלוי גם כן, כביכול היא מכניסה את הרגליים שלה לתוך המוחין שלו, וברגליים יש פרקים. זה תלוי עד איפה זה נכנס.
אם זה עד הפרק התחתון האמצעי או העליון - זה הוא לא מסביר פה זה אני אומר לכם, זה עניין של זמנים גם נקרא לזה "שלבנים וחלקים" במוחין שהיא מכניסה בז"א.

אופן העברת המוחין לז"א

חכמה, בינה-ודעת, הדעת מתחלק חמש גבורות חמישה חסדים, זה נקרא חו"ב חו"ג. מה זה חו"ב: חכמה ובינה.
חו"ג? חסדים וגבורות. אז זה שלוש מוחין. כמה מוחין יש לבן-אדם בראש? שלוש נכון? חכמה, בינה ודעת.
אבל הדעת כולל חמישה חסדים וחמישה גבורות בסדר? אבל מצד הזה זה נקרא כביכול ארבע: חכמה, בינה, חסדים וגבורות. אבל סך הכל שלוש: חכמה, בינה ודעת שהיא כוללת חסדים וגבורות, בסדר? עד פה עוקבים?
טוב, המוחין לא נכנסים סתם מוחין, יש להם לבוש הלבוש זה נקרא צלם, לא כל הצלם נכנס בפנים.

עכשיו הלכה, זה פרטי פרטים, הלכה זה נפש, זה עולם העשייה.
קבלה מושך אור מעולם האצילות. מבחינת כללי האמונה, למה ה' ברא את העולם? איך הוא ברא את העולם?
כללים, איך העליון משפיע לתחתון, יסודות, ההלכה זה מה מותר, מה אסור. ויש בזה מיליונים של פרטים, מליונים.
על כל הלכה תראה ספרים שלמים - דבר הכי קטן. זה בחינת בינה.
המוחין נכנסים בז"א (בזעיר אנפין) עד החזה שלו. אימא מלבישה את הנה"י (הנצח הוד יסוד) של הנה"י שלה בתוך ז"א (זעיר אנפין) ומכניסה לו מוחין, בסדר?
הנה"י של הנה"י (הנצח הוד יסוד) של אימא נכנס בתוך ז"א (זעיר אנפין) ונותן לו מוחין.

הרי אמרנו שהנה"י נכנסים - נצח, הוד, יסוד של אימא נכנסים בתוך ז"א (זעיר אנפין) ונותנים לו מוחין.
ואתם תראו, באר"י ז"ל הוא מפרט את זה. יש פרק עליון, פרק אמצעי, פרק תחתון.
פרקים של הנה"י (הנצח הוד יסוד) של המוחין, כמו שגם ברגליים יש פרקים של הבן אדם, זה לא דבר אחד, הרגל של בן אדם זה דבר אחד? לא!

קודם אבא ואימא צריכים להתייחד כדי להוליד את הגוף של ז"א שהוא הכלי. אחר כך צריכים להתייחד עוד פעם כדי להוליד להם את המוחין. בסדר?
אנחנו אומרים שהמוחין זה עשר ספירות. כל דבר זה עשר ספירות.
לא יכול להיות פחות מעשר ספירות, הכל מתחלק ל-10 איך אומרים?
אימא נותנת לו עשר ספירות, זה מקטע אחד, עכשיו זה מתחלק לארבע: חכמה ובינה וחו"ג.
מה זה חו"ג? חסדים וגבורות, שזה פרצוף הדעת, פרצוף הדעת נכון לומר חכמת הדעת כן המוחין של הדעת הם כוללים חמש גבורות וחמישה חסדים.

הנה"י (הנצח הוד יסוד) שלה אם יש את האורות שלה.
ולכן היא הייתה צריכה לסלק את האורות שלה למעלה ולהשאיר את הנה"י שלה בלי אורות כמו גוף בלי נשמה -
"אין התורה מתקיימת אלא על מי שממית עצמו עליה", התבונה סילקה את האורות בשביל לתת מוחין לז"א, זו המתה עצמית, ואז באו המוחין דז"א לתוך הנה"י שלה והיא התלבשה בו בתוכו ונתנה לו את המוחין ואז הוא לא נשבר כי:
א. זה בתוך לבוש בתוך לבוש - זה לא אורות מגולים, כ"כ.
ב. זה לא אורות של תבונה, זה אורות שלו. עכשיו כשזה יבוא להתלבש בתוך ז"א (זעיר אנפין) יש מקיף ויש פנימי.
טוב בואו נסביר, כיון שהתבונה היא נה"י דאימא בעצם אבל קוראים לה תבונה בפני עצמה, גם כן או.קי?
האמת שהאורות נכנסו לנה"י (לנצח הוד יסוד) דתבונה ולא לנה"י דאימא. כי גם לאימא עצמה יש נה"י.
אבל אם מסתכלים על אימא כפרצוף שלם אז היא הנה"י של אימא.
ואם מסתכלים על אימא עילאה כפרצוף ועל תבונה כפרצוף אז לכל אחת יש את הנה"י שלו בסדר? טוב? למה עשתה ככה? זה מה שנקרא להתאים את האור לכלי. יותר מדי אור - הכלי נשבר.
מה זה נה"י - נצח הוד יסוד, יש לנו נצח-הוד-יסוד של אימא. עכשיו הקו הימני של מוחין דז"א צריך להתלבש בנצח. מה זה שלוש פרקים? יש להם שלוש פרקים כמו באצבעות.
כל פרקין זה שלוש. בנצח של אימא. מה זה שלוש פרקין? יש להם שלוש פרקין כל הפרקים זה שלוש והנצח של אימא שלש פרקין וכל הקו הימני, כל המוחין דחכמה נכנסו בנצח של אימא.
מה זה חח"ן? חכמה - חסד - נצח, זה קו ימין - חח"ן. מה זה בג"ה? בינה גבורה הוד, בג"ה זה שמאל נכון? ומה באמצע דת"י - דעת תפארת יסוד.
מה זה בן אדם דתי - זה בן אדם שהולך בקו אמצעי שהתורה היא בקו אמצעי. זה חידוש.

אנחנו נראה תכף איך הוא נכנס מה נשאר בחוץ על כל פנים בהתחלה לפני שזה נכנס בז"א (בזעיר אנפין) במוחין הם אור מקיף. מלמעלה, מקיפים עליו עוד לא נכנס תכף יכנס, משהו רק והשאר יישאר בחוץ. יש פה את הסודות של כל הבריאה.
המוחין עצמם הם מגבוה, זה אור גבוה, זה פנימיות, זה לא צחוק. כדי שז"א יוכל לסבול את זה, זה צריך להתלבש בתוך הנה"י (הנצח הוד יסוד), הכלים של הנה"י - נצח, הוד, יסוד.
זה שלושת הספירות התחתונות של אימא עילאה מתלבש בהם ואז נכנס בפנים והוא יכול לסבול את זה. אם לא, לא היה יכול לסבול היה נשרף ה"פיוז" מבין?
הכל מובן? עוד מעט יהיה מובן. 'אין התורה מתקיימת אלא על מי שממית עצמו עליה' מה זה אומר?
תלמיד: שצריך לעבוד קשה להקדיש את כל כולו לתורה לשמה.
האדמו"ר: אנחנו לומדים פה על המוחין דז"א, איך נכנסו. המוחין הוא אומר פה שהמוחין נכנסו דרך הנה"י.
מה זה נה"י? נצח הוד יסוד דתבונה, מה זה תבונה? טוב יש ככה יש פרצוף אריך, אבא, אימא, ז"א (זעיר אנפין), נוק'.
אבא ואימא מחולק לשתיים - אבא ואימא. אבא גם מחולק לשתיים - עליון ותחתון. וגם אימא - עילאה ותחתון.
העליון של אבא נקרא אבא עילאה. התחתון שלו נקרא ישראל סבא, ראשי תיבות יש"ס - ישראל סבא, העליון של אימא זה אימא עילאה.
התחתון שלה זה - תבונה. אבא ואימא עילאין הם מתיחדים יחוד דלא פסיק. ישראל סבא ותבונה ביחד ישו"ת.
הם מתייחדים והם מולידים מוחין לז"א (לזעיר אנפין), מכניסים את הנה"י (הנצח הוד יסוד) של תבונה לתוך ז"א.
אבל כמובן שאם תבונה הייתה נותנת את האור שלה לתוך ז"א - ז"א היה מתפרק, כי הוא בדרגה הרבה יותר נמוכה ממנה.
הוא צריך לקבל רק את המוחין שלו לא מוחין אחרים. אז איך יכנסו המוחין שלו דרך

אימא. מי הוא יכנס בהוד בשלוש הפרקים של הוד.
מה נשאר לנו? הדת"י שלו - דעת תפארת יסוד שזה הקו האמצעי של ז"א. לאיפה יכנס בתוך אימא? ביסוד! איך ביסוד?
בקו האמצעי - דעת תפארת יסוד דמוחין (בתוך כלי היסוד של תבונה), כל אחד במקומו. מה זה בג"ה? בינה-גבורה-הוד איפה נכנס? בקו שמאל של אימא.
קו אמצעי איך קוראים לו? דת"י איפה הוא יכנס? בקו אמצעי של אימא ואחרי שכל אחד נכנס למקומו, איפה כל זה יכנס? בז"א (זעיר אנפין).

חלוקת המוחין ל-צ"ם והכנסתם לז"א

ה-צ' זה הנה"י, ה-ל' זה החג"ת והוא מקיף ראשון. בשביל זה הדתיים הולכים עם שני כובעים - מקיף ראשון ומקיף שני.
שמים שניים. אבל יש אומרים שגם כן יש עוד תפר כזה כמו כיפה זה גם כן נחשב אבל כל דבר חביבי זה על פי הסוד, גם אם אתם שמים לב לבוש כזה - זה ימין על השמאל לא שמאל על ימין. זה לא סתם.
צ' נכנס זה היה הנה"י (הנצח הוד יסוד) עכשיו עולה למעלה כן בחינת חג"ת (חסד גבורה תפארת) אם אנחנו סופרים עשר ספירות מלמטה למעלה זה נה"י חג"ת כחב"ד (חכמה בינה דעת), נכון? אז קודם נכנס התחתון נכנס, בחינת הנה"י (הנצח הוד יסוד), מה נשאר? בחינת חג"ת וכחב"ד. מאד פשוט.

מה זה כחב"ד?

תלמיד: כתר חכמה בינה דעת.

האדמו"ר: יפה מאוד.

ומה זה חג"ת?

תלמיד: חסד גבורה תפארת.

האדמו"ר: ומה זה נה"י?

תלמיד: נצח הוד יסוד.

עכשיו תגיד לי מה ניכנס בתוך ז"א? במוחין,

תלמיד: נה"י

האדמו"ר: יפה. שהוא כנגד מה של הצל"ם?

תלמיד: צ'

האדמו"ר: יפה. מה מקיף ראשון?

תלמיד: חסד גבורה תפארת.

אז איפה התלבש החח"ן של המוחין של ז"א? בנצח של אימא, בסדר? תוך ג' הפרקים שלה.

הקו השמאלי בג"ה דמוחין איפה נתלבשו לפי דעתו? בג' פרקין של כלי ההוד דאימא. שמאל ילך להוד.

יש לנו נצח הוד יסוד, נצח-זה ימין, הוד-זה-שמאל יסוד באמצע. קו ימין של ז"א איפה יכנס? בקו ימין של אימא.

איזה אפשרויות יש? בשלשה בנה"י (בנצח הוד יסוד) זה נצח, קו שמאל של ז"א שזה בחינת בג"ה איפה יכנס - בקו שמאל של

עכשיו אתם תבינו מה זה להיות צדיק: כדי להכניס את המוחין בז"א (בזעיר אנפין) צריך להלביש אותם קודם במשהו שנקרא צל"ם - "כי בצלם אלוקים ברא" הצל"ם הזה לא יכנס כולו בתוך הז"א, יכנס בו רק ה-צ' זה צדיק, מי שיש לו מוחין דקדושה הוא צדיק.

מבין כבודו? הצל"ם הזה זה הלבוש בזה שמתלבש המוחין של ז"א (זעיר אנפין) בתוכו להיכנס בתוך ז"א כמו שגם תינוק הוא לאבא ככה הוא בא באריזה, לא כל דבר בא באריזה אז זה, זה האריזה שלו - אמנם זה עשר אבל יכנס רק הנה"י (הנצח הוד יסוד) שלהם, הנה"י שלהם יכנס כל השאר בחוץ מקיף מעל לראשו. יש בזה הרבה סודות והמבין יבין. בא בן אדם, אתה בודק אותו, אתה רואה שהכלי הנפשי שלו קטן, אתה לא יכול להשפיע עליו הכל במכה כי הוא ישבר, אתה לא יכול לדרוש ממנו יותר מדי כי הוא לא עומד בניסיונות.

אתה מכניס בו רק נה"י (נצח הוד יסוד) והשאר מקיף בו מלמעלה. לאט לאט יזכך אותו ויהיה בסדר, טוב? טוב.

אז הם יכנסו בתוך ז"א או לא? רק הנה"י באיזה אות של הצל"ם? צ' דצל"ם.

הוא נכנס לכל ז"א ומנהיג את כל ז"א. ה-צ' דצל"ם, ומה יש בתוכו? את הנה"י של העשר ספירות של המוחין של ז"א, רק הנה"י.

ז"א (זעיר אנפין) צריך לקבל עשר ספירות זאת אומרת שהנה"י הזה צריך להיות עשר ספירות בתוכו, אבל הוא מקבל תשע.

האדמו"ר: חסד גבורה תפארת. חג"ת, איזה
אות של הצל"ם?
תלמיד:
האדמו"ר: ל', נו? מה יכול להיות?

תלמיד: כחב"ד (כתר חכמה בינה דעת).
האדמו"ר: לאיזה אות של הצל"ם?
תלמיד: מ'
האדמו"ר: יפה.

עיבור - יניקה - גדלות

מוחין דעיבור יניקה וגדלות.
כל תהליך יש לו שלש חלקים: עיבור יניקה
מוחין. עובר -ברחם האימא, יניקה כשהוא
יונק, מוחין כשהוא בוגר.
מהי המטרה? המטרה שיהיה מוחין.
המטרה שאדם לא יישאר עובר ולא יישאר
יונק שיהיה בוגר נכון?

כמו שבאדם כתוב כלל "מבשרי אחזה אלוק"
הכוונה כמו שבגוף שלנו ככה בעולמות
העליונים ככה בעניינים הרוחניים.
אז כמו שהאדם אמנם בתור עובר גם יש לו
ראש-תוך-סוף אבל הכוחות של העובר לא
מתגלים בכלל הוא רק גודל מכין את הכלים,
מה שנקרא.

אח"כ כשהוא יוצא ונולד יש זמן של יניקה
הוא מרחיב את הגוף שלו, יונק, גדל עד גיל
שלש, מגיל שלש עשרה הוא מקבל גם
אחריות הוא כבר בר-מצווה זאת אומרת
הוא יודע כבר לבחור בין טוב לרע זה נקרא
'מוחין' ואז מתחילים הכוחות שלו לצאת
מהכוח אל הפועל במלא עוצמתם כמובן
כשהוא יגדל יותר אח"כ הוא זוכה יותר אז
בדומה לזה שיש שלש שלבים: עיבור יניקה
מוחין.

ככה יש גם כן ראש-תוך-סוף כאשר הסוף זה
הרגליים מהטבור ולמטה, התוך זה מהטבור
ועד החזה, והראש זה הראש זה נקרא
חכמה, בינה, דעת - חב"ד. חג"ת - חסד
גבורה תפארת.

נה"מ - נצח, הוד, יסוד, מלכות. כך לאדם יש
כמה מדרגות ברוחניות שלו קודם כל נפש
אח"כ רוח, נשמה, חיה, יחידה.
נפש זה המינימום שאז רואים באמת מדרגה
נמוכה מאד כמעט בהמית אם בן אדם חי
בדרגה של נפש דנפש אז הוא כמו הבעל - חי
כזה, אוכל, ישן מתרבה וחי.

אח"כ יש כל המדרגות של נפש אח"כ יש רוח
- "אדם אשר רוח בו", זה לא כמו אדם אשר
נפש בו, זו דרגה אחרת. ודרגה יותר גבוהה

זה נשמה, מי שכבר זכה לנשמה כבר יש לו
השגות אלוקיות עובד את השם בדרגה
אחרת וגם בזה יש מדרגות.
יש בירור שנעשה בידי שמים, אמרנו אחרי
שהיה שבירת הכלים יש בירור שהקב"ה
מתחיל לעשות בידי שמים של קומת-אריק,
אבא, אימא, ז"א (זעיר אנפין), ונר"ק (נוקבא).
ואת הנוק' הוא יתברך לא מברר כולו, הוא
משאיר את זה לנו, לאדם הראשון ולעם
ישראל אחריו לגמור את הבירורים
מהמלכים שמתו מהניצוצות האלו שנפלו
עם הכלים להחיות את הכלים, להחזיק את
הכלים השבורים שמה מתבררת קומת ז"א.
ז"א זה זעיר אנפין. כמובן שאני לא יכול
כרגע להסביר לכם את המושגים שלמדנו
במשך שנה אז מי שמבין מבין ומי שלא, יבין
במשך הזמן.

ודאי שלא ראינו שאחרי העיבור מתווסף
לאדם משהו, אלא זה רק מתרחב ומקבל
יותר תוקף אבל כל האברים הכל בזמן
העיבור לא עלינו אם יש איזה פגם אז הפגם
הוא גם בזמן העיבור והמוחין שלו באותו
זמן הם בכוח היותר קטן שיוכל להיות בהם
ונקרא נה"י דמוחין נקרא נפש.

זה פה חידוש או הדגשה של הרמח"ל
שבחינת נפש זה בחינת נה"י, נחמד?
למשל, התינוק בתוך הרחם הוא לא הולך לא
מדבר הוא לא רואה כל הכוחות שיש לו
אח"כ הם שמה בכוח ולא בפועל ועתה
ביניקה מתרחבים ומתגלים ממשלתם.

והנה המוחין שלו גם הם יותר בכוח
מהראשונים ותארו לכם כתוב לעולם ירגיז
אדם יצר טוב על יצר רע, מה ההבדל בין
המדרגות בין אחד לשני?

מי כופה את יצרו הרע ומי מסלק אותו ומי
לא שומע בקולו ומי מושל בתוך הקומה
שלו, אם בן אדם מושל בתוך הקומה שלו,
כל רצונותיו, מחשבותיו, רגשותיו, דיבוריו
ומעשיו נקיים וזכים לשם שמים זה צדיק.

כבר אין לו לבן אדם היותר מתוקן ספקות שהקב"ה קיים שהוא זן ומפרנס לכל זה כבר אצלו לא ניסיון גם מבחינת סור מרע זה לא כ"כ ניסיון להתגבר על תאוות בהמיות או לא לגנוב או עניני כבוד.

זה לא עומד בראשו וגם המוחין שלו מכוונים, הוא רואה את הדברים בפרספקטיבה אחרת, בעומק אחר מהאדם הפשוט זה העניין הזה שרואים לו ממשלה גם על המוחין.

בהתחלה אמרנו נה"י זה בחינת נפש נצח הוד יסוד, זה בחינת נפש. עכשיו חג"ת חסד גבורה תפארת זה בחינת רוח.

שבן אדם הוא כבר צדיק אז המוחין הם שולטים בו חזק בכל ענייניהם כל עניין כל רגע ורגע לשם שמים הוא כבר מונהג לפי הקדושה בעזרת השם בחינת ז"ן (ז"א ונ"ק) זה בחינת הוא ואשתו.

ז"א (זעיר אנפין) זה הבן אדם נ"ק (נוקבא) זה אשתו כל הקומה שלו כבר מונהגת לכיוון של קדושה בכל ענייניהם כי כל עיקר הגדלות תלוי במוחין להתפשט בכל הלכותיהם ובכל פרטיהם.

המוחין צריכים להיכנס כמו שלמדנו אתמול, שילשום שניכנס דרך הנה"י דנה"י דתבונה וזה צריך להיכנס ולשלוט ממשלה שלה על כל הגוף בכל פרטיהם.

"בכל דרכיך דעהו", לא משאיר שום פינה בלי שליטה אם הוא אוכל, מטייל, ישן, כל דבר בשליטה של קדושה.

זה העניין, הגדלות זה לא לזכור בראש את כל התורה, זה טוב, אבל פה זה "והשבות אל לבבך" שיכנס ללב ולרגלים זה צריך להיכנס לכל הקומה לא רק בראש.

אדם יכול להיות גאון לדעת המון תורה אבל אם הוא לא מכניס את זה לכל הלכותיו 24 שעות בכל ענייניו ולשם שמים לא לשם כבוד ודברים כאלה רק לשם שמים אז הוא לא בגדלות אמיתית הוא בגדלות מסוימת שהמוחין נכנסו לו לראש, זה הכל.

ולכן לפעמים אנחנו לא עלינו רואים בני אדם שזכו ללמוד הרבה ונניח אנחנו פתאום אנחנו תופסים אותם באיזה מידה לא טובה ואנחנו אומרים איך יכול להיות?

מי שיש לו בינתיים הפרעות של מוחין דטומאה אז הוא פחות צדיק מי שיש לו הרבה הפרעות כאלה אז הוא בודאי פחות צדיק מי שגם כן עושה שטויות בפועל אז בודאי שהוא פחות.

אז כל זה, זה מעניין זה כמו תינוק שבהתחלה הוא לא שולט בכלום אפילו בעניינים של הצרכים רק יודע לצעוק כדי לבקש אוכל, ככה האדם הפשוט, לא יודע שום דבר. מתנהג כמו תינוק, כמו בהמה, קצת יותר.

ואח"כ כשהוא הולך ולומד תורה ומתחיל לתקן את עצמו הוא מתחיל לשלוט על הכוחות האלה שהשם יתברך נתן לו של הנפש שלו על המחשבות שלו, על המעשים שלו, על הדיבורים שלו.

זה עניין של התרגול איך אומרים הספורטאים?

כן, מתרגלים עוד קצת ועוד קצת מעלים את השיא שלהם.

בהתחלה האדם היה כועס כל דקה עכשיו הוא כועס כל שעה אח"כ הוא כועס פעם ביום אח"כ פעם בשבוע.

הוא עובד, הוא מעלה את השיא שלו עד שמגיע למצב שהוא שולט בכעס ולא יכעס בכלל, לדוגמא, אז בהתחלה הוא תיקן את העניין הזה, אז בהתחלה הוא כולו היה כעסים.

אז אם אתם רוצים לדעת את דרגתו של כל איש תראו כמה הוא שולט במה שקורה לו איך הוא מתייחס לכל מה שקורה לו?

כמה הוא קובע וכמה הוא אנוס כזה? שהיצר קובע בשבילו לפי זה תדעו מה מצבו, וזה מלחמה במיוחד אם בן אדם לא עובד על זה במשך שנים.

פתאום בגיל ארבעים או חמישים הוא מתחיל לעבוד את השם זה לא פשוט, זה חתיכת שינוי הוא צריך לעשות - זה מלחמת אטום, אבל ככל שהוא ישלוט יותר ויעבוד את השם בזמנים שונים ככה הוא עולה בדרגה זה ההבדל בין נפש דנפש לנשמה דנשמה.

כ"כ יפה זה הקטע הזה זה פלא פלאים פלא פלאים איך שהוא מסביר את זה הרמח"ל.

עוד לא הספיק לתקן הכל, למד הרבה אבל לא הספיק להשיב את הכל אל הלב ולהשליט את המוחין דקדושה על כל הקומה, לא הספיק.

זה כמו תינוק שלפעמים עדיין עושה בטיטולים, כמו שאומרים, הוא כבר יודע קצת אבל הוא עוד לא שומר את עצמו זה בורח לפעמים.

אז ככה בן אדם אותו דבר, לפעמים הוא נופל, בורח לו הקדושה והוא נופל עד שילמד לשלוט בכל הקומה וזאת גדלות אמיתית וזה צריך להקריין בכל הלכותיו ובכל פרטיו.

וגם בפרצופים העליונים אותו דבר: ז"א ונו"ק כבר צריכים להיות ממש בוגרים עם כל האורות וכל העניינים וכל התיקונים שלהם וזה כבר ממילא היה משפיע פה, אם ז"א ונו"ק היו מלא קומתם ומתייחדים פנים מול פנים כל הזמן אז היה פה כבר גאולה, היינו כבר מרגישים את זה בעולם הזה למה זה מתעכב?

אם אנחנו לא משתלטים על עצמנו כמו שצריך אז גם למעלה אין כוח כי "פמליה של מטה נותנת כוח לפמליה של מעלה".

עכשיו בקשר לעבודה של קומה שלימה בתוך כלל עם ישראל.

וזה העניין של 'כנישתא חדא' - זה 10 יהודים שמתקנים את עצמם ועושים תשובה בזכותם יתקבצו כל הגלויות, ככה כתוב.

איך יש כוח ב-10 יהודים לכנס את כל הגלויות? עכשיו זה ברור, כי עשרה יהודים זה עשר ספירות - זו קומה שלמה, זה פרצוף שלם.

אם יהיו מתוקנים בחינת אנשי אמנה, בחינת אהבת חינוך, בחינת עבודה פנימית אישית ולצורך הכלל ולשם שמים ולא פוגעים אחד בשני, ולא משפילים אחד את השני, ומוותרים אחד לשני, ודואגים לשני, זה הופך להיות מרכבה לקדושה.

וכשבחבורה כזו עדין יש לשון הרע, רכילות, שנאת חינוך, נפילות, חוסר אכפתיות, עצלנות, תוקפנות, כל מיני עניינים, כבוד, קנאה - אז זה כמו תינוק שעושה במכנסים.

אז פעם זה עושה ופעם ההוא עושה, אבל ת'כלס הקומה לא נקיה.

כשעובדים על זה כל אחד וביחד ולא אחד בשביל להעיר לשני, להעיר לשני זה מאד קל, להגיד: "אתה עכשיו תפוס ביצר", "אתה נפלת".

אם שמתם לב, מי שקצת מכיר פה את ההנהגה, אנחנו לא נוהגים להעיר לבן אדם "אתה נפלת", אתה ההוא, אתה זה, לפעמים מעירים לבן אדם בארבע עיניים כדי שלא ייפול, אבל לא לבזות אותו בציבור להגיד לו "אתה ביצר".

מה זה פה? כל אחד שיסתכל ביצר של עצמו ולא ילך להגיד לאחר איפה הוא ביצר!

זה יסודות הגיוניים של עבודה בחבורה על מנת להקים קומה שלמה בחינת אנשי אמנה וזה יכול להקים שכינה מעפרה.

על איזה פרנציפ? על הפרנציפ הזה שאם יש כלי אחד זך בעם ישראל, עשר יהודים זה כלי אחד זך, כן, יכולים לשרות בו מוחין דגדלות באמת.

זה יכול להביא משיח שהוא בחינת מוחין דגדלות הכללים, גדלות ב', בחינת חיה יחידה שהוא מכניס.

צריך כלי נקי להכניס בו לכן כל הגדולים בכל הדורות ניסו לעשות את העניין הזה ולמרות שהיו קדושי עליון לא הצליחו.

זה לא פשוט העניין, לא פשוט ותמיד יש משהו שמקלקל, שליח של הצד השני להרוס.

האדם צריך להיזהר תמיד, לבדוק, במיוחד כשהוא מתחמם ומתחיל לכעוס ולקטרג ולקטר, האם הוא לא שליח מהצד השני עכשיו בשביל להרוס, להרוס את הכל?

זה לא פשוט. אנחנו צריכים להגיע למצב שהקב"ה יסמוך עלינו. תראו איזה דבר! שיעיד עלינו יודע תעלומות שלא נחזור לסורנו.

שהשם יתברך יוכל להיות שקט ולחתום "פלוגי לא נופל יותר", יכול קצת אה... איך אומרים אבל לא נופל, יכול להיחלש קצת, לרדת מהמדרגה, אבל לא ליפול.

זה המצב שצריך להגיע זה בחינה שהשם יתברך בוטח באדם. מעטים הגיעו לזה, צריך להגיע, אין לנו בררה, זה הצ'אנס.

יש סיעתא דשמיא גם יותר גדולה, בגלל הזמן בגלל צורכי שמים. יש כל מיני "מכירת סוף העונה" יש הנחות לא? זהו, קטן! אבל לעניין.

עכשיו אנחנו קטנים אז זה יותר קל. בדורות קודמים הם היו גדולים וכתוב: "כל הגדול מחברו יצרו גדול הימנו". אז זה קשה אנחנו בדור הזה קטנים, אז היצר גם יותר קטן אז זה יותר קל.

נתינת המוחין לפרצופים

" באה בקשר עם ה-ה' כמו שאומרים הכניסה אותה להריון. וה-ו' וה-ה' היו ברחם ואחר כך הם יוצאים ונולדים הז"א והנו"ק. וזה בשביל הכלים שלהם הגוף שלהם קודם כל. אחר כך צריך עוד יחוד בשביל האורות. כמו שאנחנו יודעים שיש גוף ויש נשמה, ככה הכלים, צריך קודם כל להיבראות הכלים ולצאת.

ואחר כך צריך להכניס להם בחינת הנשמה בחינת המוחין.

אבל המוחין לא יכנסו לתוך הגוף של ז"א (זעיר אנפין) סתם, הם צריכים להיכנס בהדרגתיות ובלבושים, כי אם לא ז"א לא יוכל לקבל, את האורות האלו והוא ישבר.

כמו שהיה בשבירת הכלים בעולם התוהו שזה פרק נפרד בקבלה, שאנחנו עכשיו לא יכולים לפרט.

אז לכן הם נכנסים לתוך צל"ם.

צל"ם זה פרצוף רוחני מיוחד שהוא מתווך, הוא מקבל את האורות מאימא, ומעביר אותם לז"א ומכניס אותם בז"א כמו לבוש, ולמדנו שהדבר היחיד שניכנס בתוך הז"א מהצל"ם, זה רק ה-צ' של הצל"ם לא כל הצל"ם, צ' נכנס, בתוכו יש את המוחין של ז"א.

ה-ל' וה-מ' נשארים מקיפים ומאירים. על ז"א לא נכנסים לתוכו וה-צ' דצלם נכנס בתוכו.

עכשיו יש איזה שנוי שחל מעולם התוהו לעולם התיקון. בעולם התוהו לא היו פרצופים, והיו ספירות אחת מתחת לשניה עשר נקודות עשר ספירות שכל אחת אמרה "אני אמלוק, אני אמלוק" לא היה שיתוף פעולה כמו שניקרא, אין עבודת צוות. הכוחות היו, אבל לא ביחד. זה גרם לשבירת הכלים, כי כל אחד רצה לקחת לעצמו.

כל אחד רצה לקחת. כמו להבדיל, באיזה חברה, בשותפות כל אחד יקח לעצמו את

אנחנו ממשיכים פה בהגדרה של המושג מוחין. זה קצת מושגים של הקבלה, שכדי להבין צריך לבוא כל יום לשיעור.

אבל קצת, קצת אפשר להסביר משהו: יש כלים ויש את האורות של הכלים. האורות נקראים מוחין. י-ה-ו-ה - אבא ה - אימא ו - ז"א ה - אחרונה נו"ק- זה הפרצופים, כל פרצוף כולל עשר ספירות.

באמצעות הפרצופים הקב"ה מנהיג את העולם. לכל פרצוף, זה לא פרצוף כזה, אלא זה מכלול של כוחות, יש לו תפקיד.

עכשיו אנחנו עוסקים בעניין של המוחין של הפרצופים האלה שהם מקבלים מלמעלה, כמו שבן אדם בהתחלה הוא נולד תינוק:

קודם הוא עובר, אחר כך הוא יונק, אחר כך הוא בוגר, אז ככה גם בעולמות העליונים יש את השלבים האלה של עיבור, יניקה, מוחין.

ובכל שלב, הפרצוף מקבל התפתחות מה זה משנה לנו? מבחינתנו כשהפרצוף ז"א (זעיר אנפין) שזה ו' של שם ההויה ופרצוף נוק' הם במלוא קומתם והם מתיחדים - זה בחינת הגאולה בשבילנו פשוט מאוד.

זאת אומרת, בהתאם ליחסים ביניהם, ככה השפע והגילוי פנים שיורד לעולם הזה לכולנו. ואיך אנחנו יכולים להביא אותם, למלוא קומתם ולהתייחדותם פנים מול פנים - על ידי תורה ומצוות ומעשים טובים. זה התפקיד של עם ישראל - לייחד את הפרצופים למעלה, להורדת שפע, לאפשר את התגלותו יתברך.

עכשיו המוחין האלה שזה האורות שצריכים להיכנס לתוך הפרצוף כדי להנהיג אותו לא נכנסים סתם, הם גם כן תולדה, של התייחדות של פרצופים יותר עליונים.

למשל אמרנו ש-י' זה אבא. ה'- אימא. ו'- ז"א. וה'- אחרונה נוק'. ו' ו-ה' של שם ההויה- הם תולדה של זיווג, יחוד של י' עם ה-ה'.

פרצופים: אריך - שזה קוצו של יוד, אבא, אימא, ז"א, ונו"ק שבאצילות. אריך, אבא ז"א (זעיר אנפין) ונו"ק (ונוקבא) דבריא, וכך הלאה עד העשיה. וגם בכל פרצוף עשר ספירות.

יוצא שהחומר כביכול, ממנו נבראו עולמות התיקון, וז"א דאצילות במיוחד הוא מדבר עליו פה, מאיפה זה נלקח? זה נלקח מהכלים השבורים של עולם התוהו, כן החומר שממנו נברא ז"א (זעיר אנפין) בעולם התיקון זה מהכלים השבורים והכלים השבורים האלה נקראים ה' גבורות, ה' גבורות.

הכלים השבורים בשבירת הכלים זה נקרא מלכי אדום שמלכו ומתו, מלכו ומתו. אז מצד זה הגוף של ז"א נברא מהם, מהחומר הזה. והמצד השורשי של הכלי שלו אנחנו קוראים לו שהוא בנוי ממלכי אדום דפרודא בסוד רשות הרבים, זה רשות הרבים בדיוק רק אח"כ נכנס ה-צ' דצל"ם הפך אותו לפרצוף שמשותף פעולה וזה בחינת רשות היחיד, אז עכשיו אנחנו הולכים לקראת הגאולה בעזרת השם, צריכים שתהיה קומה שלמה, ראש תוך סוף, ושיהיה מוחין דקדושה בפנים שתנהיג אותנו ותנהיג את כל עם ישראל ואת כל הבריא בחינת צ' דצל"ם תהפוך להיות עוד פעם רשות היחיד, רשות היחיד.

וזה הסוד שכל הרבנים תמיד מדברים על זה שצריך שיהיה אחדות בעם ישראל, אחדות בעם ישראל, כתוב: "לא ראיתי כלי מחזיק ברכה אלא השלום" השלום, האחדות בין כולם. ולכן נחרב הבית גם, שיהיה שנאת חנם הבית זה כלי, השראת השכינה זה האורות, נחרב הבית - האורות הסתלקו למעלה, הניצוצות זה אנחנו עם ישראל, הלכנו לגלות נשבינו עוד פעם בקליפה ואנחנו מחכים. ולכן העניין הזה של אחדות עם ישראל זה דבר חשוב ביותר כי זה בניית הכלי בחזרה כדי שיוכלו לשרות האורות הגבוהים בחזרה, עכשיו ב"ה יש התעוררות לעניין הזה ומי יכול לגרום את הדבר הזה? הפצת פנימיות התורה, שמסבירים בפנימיות התורה מה החשיבות - הבן אדם מבין והוא מוכן לשתף פעולה לכיוון שיהיה אחדות.

הכל ויש פשיטת רגל, אז ככה היה בעניין הרוחני. כאשר הספירות היו במצב כזה זה נקרא "רשות הרבים" כי הם לא מאוחדים, זה רבים.

כאשר הספירות כן מאוחדות וכן יש להם עבודת צוות וכן עבודת יחד בחינת פרצופים, זה בעולם התיקון, זה נקרא "רשות היחיד" - יחידו של עולם, הקב"ה מנהיג אותם, והם מונהגות ומשתפות פעולה בחינת מקבל ונותן נותן ומקבל לטובת התחתונים, לטובת הבריא וזה סדר שניקרא "רשות היחיד".

איך זה הופך מרשות הרבים לרשות היחיד? ברגע שז"א מקבל את המוחין על ידי זה שמכניסים לו את ה-צ' דצל"ם אז זה כביכול מאחד את החלקים שלו כמו בן אדם, אתה רואה אותו גוף: ראש, תוך, סוף, חי, מדבר אבל תוציא לו את הנשמה מה קורה לחלקים שלו? מתפרקים.

אתה רוצה שתהיה לו חיות, אתה מכניס לו את הקומה הזו של האור, שזה בחינת הנשמה בחינת המוחין ואז הוא רשות היחיד. ברגע שתוציא לו את זה - הוא מת, בחינת "מיתת המלכים" - רשות הרבים.

למה הוא ניקרא מלך? כי הוא מולך, הוא שולט בפרצוף הוא מאחד אותו יש הנהגה. על ידי זה שניכנס ה-צ' דצל"ם בפרצוף של ז"א הוא מנהיג אותו, איך אומרים יש כבר הנהלה יש הנהלה, אז זה בחינת מלך.

זה מוזכר בחומש בפרשת מלכי אדום שמלכו ומתו, שמשכו שפע בלי זכות ונשברו הכלים ומתו, נסתלקו האורות והכלים נפלו. כאשר יש את התשע ספירות שמרכיבים אותו. ויש את ה-צ' דצל"ם בתוכו אז הוא מלך על בני ישראל. ככה, הרי אחרי שהיה שבירת הכלים, נשברו הכלים, מה קרה לאורות?

נגנזו ורפ"ח ניצוצין של קדושה נכנסו לכלים, להחזיק את הכלים בכל זאת אחר כך השם יתברך התחיל לתקן את העולם הזה שניקרא עולם התוהו כי עוד לא היה מי שיתקן אותו כי עוד לא נברא אדם הראשון, אז הקב"ה ברא מהכלים השבורים האלה, מהבירור של הכלים השבורים האלה ארבע עולמות התיקון שנקראים אצילות, בריאה, יצירה, עשיה. ברא אותם, ובכל עולם כזה חמישה

התלבשות קו אור אין סוף ב"ה בתוך המוחין

אדם אבל בדמות רוחנית ראש-תוך-סוף, ימין, שמאל, קו-אמצעי.

סביב הקו, הקו בפנים, בתוכו והעולמות זה עולם א"ק, אדם קדמון ואח"כ יש עוד עולמות, יש עולם התיקון, אצילות, בריאה, יצירה, עשיה, מלבישים את א"ק שמלביש את הקו שנכנס בתוך החלל כל מה שקורה מאז בריאת העולמות ועד לעולם הבא לעתיד לבוא הכל בתוך החלל הזה מסביב לחלל יש אור א"ס ב"ה (אין סוף ברוך הוא) שמקיף זה אור מקיף.

זה קצת קשה לקלוט את כל המושגים על רגל אחת, אבל קצת בשביל לשכך את האוזן אנחנו קצת מסבירים.

אז יש כלי, כלי זה כמו גוף, כל מה שהשי"ת עשה כדי שיהיה בסוף כלי עם מוחין שיש לו בחירה, בעל בחירה זה הבן אדם, אדם זה כלי שיש לו נר"ן יש בו טוב, יש בו רע הוא צריך לבחור בין טוב לרע, בהתאם לבחירה שלו ככה השכר שלו לעתיד לבוא.

מטרת השי"ת שברא את העולמות היתה להטיב לנבראים. כדי להיטיב הטבה מושלמת הבן אדם צריך לעבוד "יגיעת ומצאת תאמין".

כדי לא לקבל את השפע לעתיד לבוא כמתנת חנם. לכן צריך רע וצריך להתגבר על הרע, זה בחינת הסיבה למה ה' ברא את העולם כמו שברא אותו.

אז עכשיו הוא מדבר פה על העניין של המוחין, יש כלי ויש מוחין החלק הרוחני שבתוך הכלי המוחין האלו משתנים יש מוחין דקטנות יש מוחין דגדלות, כמו אצל תינוק בהתחלה עובר, עיבור, יניקה, מוחין.

'עיבור' - עובר, 'יניקה' - יונק זה אותו גוף, תינוק כשהוא נולד יש לו אותו גוף כמו שהוא בן מאה ועשרים, זה אותו דבר רק שזה גדל במשך החיים, זה גדל וגם הדעת שבו משתנה המוחין משתנים בהתחלה מה הוא מבין אח"כ לאט הוא מקבל שכל יותר ויותר ויותר.

כמו שבאדם על-פי הכלל של "מבשרי אחזה אלוך" ככה העולמות העליונים גם כן, האורות שיש בתוך הכלים משתנים בדרך כלל לפי המעשים שלנו. כשאנחנו ילדים

טוב, יש ספירות, כן. כמה ספירות? עשר ספירות. להם יש כלים כמו כלי, להבדיל, כן, כלים יש אור פנימי זה האור שנכנס בפנים, במקרה של קודם שדברנו זה ה-צ' דצל"ם אור פנימי. ויש אור מקיף שמקיף מלמעלה הוא לא נכנס בפנים, כלי, אור פנימי, אור מקיף.

הכלים שהם חיצוניות הספירות הם מה שיצא מסוד הרשימו הנשאר בזמן הצמצום, כל ספירה היא חלק מהרשימו.

הרמח"ל כמו תמיד מפרש את האריז"ל, מבאר אותו, מאיר אותו, דברים נפלאים, הוא אומר שאלמלא ההארות שלו לא תמיד אנחנו היינו מתבוננים ויורדים לדעתו של האר"י ב"עץ חיים", אז פה יש קובץ של עניינים של המוחין.

בעניין המוחין אז הוא אומר ככה, קודם כל אולי צריך להסביר קצת למי שלא היה פה, כשעלה ברצונו הפשוט של הקב"ה לברוא את העולמות הוא סילק את אור א"ס (אין סוף) לצדדים מהנקודה האמצעית ונוצר חלל פנוי, יש כלל כל אור שהיה בתוך כלי והסתלק משאיר בתוך הכלי רשימו, רושם של האור, אז כשהאור הסתלק לצדדים והחלל נשאר פנוי נשאר בתוך החלל בכל זאת רושם של האור, זו הייתה הפעולה הראשונה של בריאת העולמות, הצמצום.

פעולה שניה, אור א"ס ב"ה הכניס קו של אור א"ס בתוך החלל הזה, בהתחברות של הקו עם הרשימו, נוצרו העולמות.

סביב הקו יש עשר ספירות דיושר ויש עשר ספירות דעיגולים, קודם נוצרו, נבראו הספירות דיושר, אחד בתוך השני, זה כדורים בתוך כדורים בתוך החלל הזה כאשר העולם הזה זה הכדור הפנימי ביותר, הגשמי. עשר כדורים עד דופן הפנימית של החלל כל פעם שהקו נכנס נוצר עוד כדור, נכנס עוד כדור, נוצר עוד כדור, ככה זה עשר ספירות דעיגולים, זה בדרגה של נפש, הספירות האלה אחראיות על קיום העולמות בלי קשר לעבודת האדם, זה לא משתנה.

אחרי זה, אחרי שנוצרו העשר ספירות דעיגולים השי"ת ברא את א"ק דיושר עשר ספירות דיושר בדמות אדם, כמובן לא בן

אז מה בא מהרשימו? הגוף, הכלי. מה בא מהקו, שזה אור א"ס ב"ה? הנשמה, המוחין. ברור? פנימיות זה נמשך מצד קו א"ס שנכנס בתוך הרשימו מה שהזכרנו קודם.

תראו אור א"ס ב"ה בלבד. מבחינת הבריאה, אם לא הייתה בריאה אז למי ישפיע? מבחינת ההשפעה ורצונו יתברך להשפיע אז לא היה בו תועלת אם לא היה מי שיקבל את ההשפעה, אבל חלילה אם אין מי שישפיע להם אז איזו תועלת יש בכלים?

אין שום תועלת, עכשיו כשרוצים להשפיע יש כלל צריך להתאים את האור לכלי, אור א"ס ב"ה ייכנס לכלי, הכלי לא יוכל לשאת אותו כי כתוב "אם ידעתיו הייתי" אז הכלי לא יכול להשיג את השי"ת אין לנו בו תפיסה והשגה כלל אז צריך איזה ממוצע שיהיה גם אלוקי, שיהיה לו חלק אלוק ממעל אבל שתהיה לו גם איזו שייכות לתחתונים לכלים, זו הנשמה, זה המוחין.

הנשמה מצד אחד זה חלק אלוק ממעל מצד שני זה לא הקב"ה, אם היה הקב"ה אז לא הייתה נשמה.

איך אומרים המקובלים, הנשמה קנתה שינוי צורה, ע"י קניין שינוי הצורה היא ניתחלקה ממנו יתברך, הפכה להיות מבורא לנברא.

אם אנחנו אומרים שזה חלק אלוק ממעל, שואלים המקובלים איך הוא חלק? מה זה חלק? מה באלוקות יש משהו שאפשר לחלק? אלא זה שינוי צורה, יש השתוות הצורה ויש שינוי הצורה, הנשמה שינתה את צורתה מלהיות רצון להשפיע בלבד, הפכה לרצון לקבל.

אומנם הוא זך יחסית לרצון לקבל של הכלי, שהוא אגואיסטי, אבל בכל זאת יש בזה רצון לקבל מסוים, אז זה הממוצע מה שהוא אומר פה בין האלוקות ובין הכלים זה המוחין.

קו א"ס (אין סוף) מאיר בתוך הפנימיות, אם הפנימיות היא נשמה אז מה הוא קו א"ס? נשמה לנשמה הפנימיות של הפנימיות.

טוב, אנחנו יודעים שיש ארבע עולמות התיקון: אצילות, בריאה, יצירה, עשיה. בכל עולם יש חמישה פרצופים: אריך, אבא, אימא, ז"א ונוק'. לכל פרצוף יש תפקיד

טובים, עובדים את ה' כמו שצריך, אז הוא מוסיף הארה לכל הכלים עד שההארה מגיעה לכאן.

מה זה הארה? זה חסד, זה השפעה, זה טוב וזה גם מבטל את הרע ואת הגזרות ואת הדינים מבשם אותם מבטל אותם, תלוי, זאת אומרת זה גם כן שפע טוב וזה גם בהארת פנים בגילוי.

ה' יכול לתת שפע בדרך של הסתר, האופטימום הכי טוב זה שהוא נותן שפע וגם מגלה לנו שהוא נותן את השפע, יכול לתת שפע ושנחנו נחשוב שזה מהכוכבים או אני לא יודע ממה. לעתיד לבוא, בגאולה, השי"ת יתגלה ואז נבין שזה הוא יתברך מנהיג את הכל.

אז המוחין זה דרגת ההשגה שאנחנו משיגים אותו ית', פלוס העונג שהוא נותן לנו כל אחד לפי עבודתו, צדיק כמו משה רבנו ע"ה, אז הוא זכה למוחין דגדלות הכי גדולים שיכולים להיות.

אנחנו אנשים קטנים, כל אחד זוכה לפי מה שהוא, בהתאם לעבודתו ככה בעולמות, אם משה רבנו ע"ה היה בדור הזה אז בודאי הכל היה נראה אחרת בבחינת הדור ומנהיגיו ומצבו. הכל תלוי במצב המוחין, איזה מוחין יש בספירות, בפרצופים והספירות. והפרצופים תלויים בעבודתנו, יש קשר גומלין.

'אור פנימי', זה האור שנכנס בכלי. 'אור מקיף', זה מה שמקיף עליו מלמעלה ולא נכנס בו. למדנו אתמול שרק חלק קטן של האור בעצם נכנס בתוך הכלי רק ה-צ' דצלם יש צלם צ' נכנס וה-ל' וה-מ' מקיפים מלמעלה. הצלם זה לבוש רוחני דק שהמוחין מתלבשים בתוכו לפני שמכניסים אותו בתוך הכלי.

יש דברים שהשי"ת ברא יש מאין ויש דברים שהוא ממשיך יש מיש ככה אומרים המקובלים.

יש מאין זה דבר שלא היה קודם והוא ברא אותו יש מאין, זה הרצון לקבל זה הכלים כי אין לו רצון לקבל כי ממי הוא יקבל. יש מיש זה האורות זה השפעה זה יש מיש זה רצון להשפיע זה השפעה שפע זה יש אצלו יתברך.

מיוחד ולכל זוג של פרצופים יש תפקידים מיוחדים.

באופן כללי יש לנו פרצופים זכריים שזה 'י של שם ההויה ו' של שם ההויה, אבא וז"א. ויש לנו שני פרצופים נקביים שזה בחינת אימא, זה ה-ה' הראשונה של שם ההויה, והנוק' שזה ה-ה' האחרונה של שם ההויה. אז קודם כל הפרצופים נבדלים במהותם, אם זה פרצופים בחינת נוק' או בחינת דכורא, בחינת זכר, אבל גם כן מה שיש באותו פרצוף באותו זמן, אם יש קומה שלימה, למשל ז"א בהתחלה נברא ו"ק (ו' קצוות) בלי ראש, הוא לא נברא כולו בכל הגדלות שלו.

כשהוא ו"ק (ו' קצוות) בלי ראש זו בחינת דין של צמצום. מתי שיש לו מוחין בגדלות אז זו בחינת רחמים.

זאת אומרת שחוץ מזה שהפרצוף יכול להיות פרצוף משפיע או פרצוף מקבל במהותו, גם איכות ורמת המוחין שיש בו משתנה ולפי זה אנחנו קולטים מה המצב בפרצוף הזה, מה מהותו, גם לפי הקרבה והריחוק שלו מהשורש.

למשל הנוק' רחוקה מקוצו של יוד בשם ההויה, אז הריחוק מקום גם מראה לנו ששמה יש יותר לבושים, יותר הסתר פנים, יותר דינים.

וכמה שמתקרבים למקור לאור א"ס ב"ה יש בחינת השתוות הצורה, יש יותר רחמים יותר חסד יותר גילוי פנים, זה העניין הזה שהמוחין הולכים ומשתנים גם במהותם לפי הפרצוף, גם לפי מיקום הפרצוף וכל זה נקבע גם לכתחילה ככה כדי שיהיה השתלשלות וגם יש חלקים שמשתנים לפי עבודתנו.

כמו שאמרנו אם אנחנו עובדים את ה' כמו שצריך אז הפרצופים יש להם בחינת גדלות בחינת רחמים וכו'. זה מה שאומר הרמח"ל.

הפרצופים מאיפה מקבלים הארה? מהקו אור א"ס ב"ה, בודאי שלא יכולים לקבל הארה מאור א"ס המקיף, מי יכול לתת הארה כזו בכלל, רק הקו יכול להיכנס בתוך החלל ולהאיר בו.

זה כמו החיות שבתוך העץ לא משתנה, כן כמו שבתוך גוף האדם, כתוב באר"י ז"ל

שמשכן הנשמה במוח, משכן הרוח בלב, משכן הנפש בכבד, אבל בציפורן של הרגל, אין לנו נשמה? אין השפעה של הנשמה או של הנפש? בטח יש, בכל הגוף.

מספיק שנדרוך לך על הרגל תראה איזה יופי הנפש שלך תרגיש. אז זה לא משנה איפה זה, זה בשווה. אם כן אז מה השינוי? "אני השם לא שנית", זו אותה השפעה. האור תמיד אותו האור מה שמשתנה, זה הלבוש והכלי. כן, "האור מצטייר לפי הכלי", כשהכלי יותר עכור ככה הוא נראה, האור יותר מוסתר, פחות משפיע. כשהכלי זך האור מבהיק מתוכו.

איפה ראינו דוגמה לפרצופים גדולים וקטנים? ז"א נקרא זעיר אנפין, זה אומר זעיר, זה קטן.

עכשיו, "כפי שפרצופיהם שונים, ככה דעותיהם שונות" נכון? כמו שבפרצופים העליונים גם בפרצופים פה.

בעולם הזה בני אדם גדולים או קטנים, יש אנשים שהם בחינת גיבורים, יש חסידים, יש רחמנים, יש הכל.

בן אדם מה שיש בו תלוי גם בשורש נשמתו, איך הוא נברא, זאת אומרת מאיזו הארה הוא בא, אם הוא בא מז"א, אם הוא בא מנוק', מאיפה הוא בא? קו ימין, קו שמאל, קו אמצעי, וגם זה תלוי בעבודתנו, בעיקר בעבודתנו, כי אפילו אדם פשוט יכול להיות כמשה רבנו, אם ישתדל, הוא יכול לקבל עיבורים של נשמות, עד שהוא יעלה מעלה מעלה למרות שלכתחילה היה אדם קטן.

המוחין זו תוספת הארה שאדם מקבל בכל יום הארה רוחנית, הארה, השגה. איך הוא מקבל את זה. ע"י העבודה של היום הקודם, במשך היום אדם מעלה מ"ן - מיין נוקבין. פירוש - ע"י התעוררות האדם לעבודתו יתברך לתורה ומצוות ומעשים טובים, כל מצווה ומעשה טוב ותורה שלומד ומקיים ע"י כל אחת מפעולות אלה האדם מברר ניצוץ מרפ"ח הניצוצות שירדו עם הכלים בשבירת הכלים וזה הניצוצות של האחוריים של בחינת הנוק' דז"א זה מה שנשאר לתקן. וכאשר אנחנו נגמור להעלות את כל הניצוצות בחינת העלאת מ"ן ליסוד הנוק' דז"א דאצילות נגמור את כל הבירור

וההעלאה של הניצוצות טוב מרע ורע מטוב, אז נגמר תיקון חטא עץ הדעת טוב ורע ואז בא המשיח ונגמר הסיפור.

זו העבודה שלנו בעולם הזה ובכל דור ודור במשך ששת אלפים שנה עסקנו בבירורים בהתאם למקום שניצב אותו דור וזה התחיל מלמעלה למטה מהראש לרגליים, בדור שלנו אנחנו כבר בעקבים, בסוף החבית כמו שאומרים, להעלות את הבירורים האחרונים.

לכן הדור מתנסה בכל כך הרבה ניסיונות ולכן לא נגמר מאורע אחד יש כבר עוד מאורע בפתח ואין לנו מנוחה משום דבר, זה כבר ככה עשרות שנים ועכשיו יותר ויותר.

ולכן באה הסיטרא אחרא הפרטית והכללית ומתגברת לנסות ולמנוע את התיקון ולכן קמים הרבה אנשים שמתנגדים ללימוד הפנימיות ולכן מכנגד יש יותר ויותר אנשים שמפיצים את הפנימיות, כדי להכשיר את הדור לגמור את בירור הניצוצות שאם לא יבינו את עניין הניצוצות, אז איך יגמרו את הבירור.

ולכן מתפרסמת במיוחד בדור הזה עבודת הנפש עם החלק של סור מרע בחינת מלחמת היצר כדי לדעת שהיצר הרע הפרטי והכללי מנסה למנוע מהאדם את הבירור ואת התיקון ואז צריך ללמוד איך להילחם בו ולא לשמוע בקולו כדי להכשיר את הדור שיוכלו להעלות את הניצוצות ולגמור את התיקון.

ואם הדבר הזה לא מתפשט איך תהיה התפשטות המוחין דקדושה? איך נגמור את התיקון, לכן כתוב ש"כלו כל הקיצים ורק תשובה מעכבת", איזו תשובה? תשוב - ה' אומר הזוהר, תשוב ה', להשיב את ה-ה' האחרונה של שם ההויה י-ק-ו-ק.

להשיב את ה-ה' האחרונה שנעשקה בקליפה לקדושה, לחבר אותה עם קודשא בריך הוא, זה מה שאנחנו אומרים לפני המצוות, לשם ייחוד קודשא בריך הוא ושכינתה, שתהיה השפעה מלמעלה למטה ומלמטה למעלה זה נקרא "תיקון עולם במלכות ש-ד-ו".

התיקון הזה נעשה בכל יום ע"י כל אחד מאתנו, ככל שנשכיל לעלות מעלה יותר

ולהשתכלל מבחינה רוחנית ונעבוד יותר לשם שמים ויותר במסירות נפש ויותר במדויק ככה התיקון יעלה יותר בקלות, ככל שנתרשל חלילה בעבודת הנפש, נעסוק בשטויות, לא נרצה להתעמק בפנימיות לא נרצה להתעמק בעבודת הנפש, לא נרצה לעבוד את השם לשם שמים, ככה יהיו יותר דינים, חס וחלילה, או שהעליה הזו תבוא ע"י התעוררות או ע"י דינים, קטרוגים ולחצים.

ולכן, למרות שחשבנו שאנחנו כבר יושבים לבטח בא"י, וא"י בידיים שלנו הנה כל יום מנסים לקחת עוד חלק של א"י. לאנשים שחשבו שכיבוש ויישוב הארץ ולימוד הפשט זה יספיק לגמור את התיקון, שידעו שזה לא מספיק. לגמור את התיקון צריכים לעסוק בפנימיות, חוץ מכמובן ישוב הארץ ולימוד הפשט וכו'. וככל שנעלה יותר, כך יהיה יותר קל לכולם. ולכן אנחנו עוסקים בעניין הזה של הפצת הפנימיות בצורה המונית, כדי להכשיר את הדור בכל אתר ואתר לעבודה האמיתית לגמור את העלאת הניצוצות ולא לאפשר לס"א (סיטרא אחרא) לעכב. נאמר פה דבר חשוב לסיכום: שקראנו שעניין העלאת המ"ן והורדת המ"ד שזה בחינת המוחין נעשה בלילה.

יש שלושה זמנים בהם מתבצעת העלאת המ"ן: זמן אחד בכל יום בנפילת אפיים, בתחנון ובלילה בעיקר כשישנים, כשהנשמה עולה למעלה היא נותנת דין וחשבון על כל מה שהאדם עשה באותו יום וכאשר הצדיקים נפטרים.

בזמן שאדם הולך לעולמו, הוא מעלה את כל העבודה שעשה בכל חייו ולכן כתוב ש"גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם".

כי אז מעלים את כל מה שעשו, ואז גורמים ליחוד הפרצופים העליונים, לכן כתוב שעולם כמנהגו נוהג. אם לא עושים את העבודה, עולם כמנהגו נוהג ע"פ הטבע, אם עושים את העבודה יש התעוררות למעלה יש גילוי פנים, יש נבואה, יש רוח הקודש, יש בית מקדש.

גדלות א' וגדלות ב' במוחין של ז"א

ובהרווחה. אם חלילה יש שמה דינים, אז גם כאן יש צמצום ודינים וצרות.

אז אנחנו מאד מעוניינים שיהיה בז"א ובנוק' (זעיר אנפין ונוקבא) ייחוד פנים בפנים מלוא קומתם, שיהיה להם מוחין דגדלות, כי גם אנחנו מרויחים מזה.

איך אנחנו יכולים לגרום לזה? על ידי תורה, מצוות ומעשים טובים, כשאנחנו מתגברים על היצר הרע, עומדים בניסיונות ועובדים את ה', זה מוסיף כח לפמליה של מעלה, ובעולמות יש תיקון ויורד שפע כמו שצריך. ואם ההפך אז ההפך.

זאת אומרת, הבדל בין גדלות א' לגדלות ב' זה מאיפה נמשכים המוחין. כאשר האדם, כאשר ז"א, במקרה זה, זעיר אנפין, עדיין לא מתוקן כמו שצריך, בגלל שאנחנו לא מתוקנים כמו שצריך, אז הוא צריך בהדרגה לקבל את המוחין. כמו אדם שהוא לא בדיוק מוסרי, אז לא יתנו לו פתאום את רוח הקודש. קודם שיהיה בן אדם, ישמור את המצוות, שיתקן את עצמו, ואז גם אם זוכה לרוח הקודש, זה לא במכה אחת בדרגה הכי גבוהה.

קודם נותנים לו איזה הבזק, ואח"כ עוד קצת, שילך ויתרגל אבל אם אדם כבר שלם, אז הוא יכול גם לקבל נבואה, לא רק רוח הקודש. נכון? ההבחנים הדקים האלה של מה שהוא מקבל זה בהתאם לכלי שלו, לזכות שלו, להכנה שלו.

ככה גם בעולמות העליונים, בין ז"א לנוק'. מה שהוא מסביר פה זה מאיפה הם מקבלים כאשר עוד לא נשלמו הכנתו, והם צריכים יותר הדרגה, אז צריכים יותר מסכים, כדי שיוכלו לקבל את האור. כי אם יקבלו את האור ישירות הם לא יעמדו בו ויישברו הכלים עוד פעם.

אז כשהכלים עוד לא שלמים כמו שצריך ולא זכים, הם מקבלים מיסור'ת (ישראל סבא ותבונה) של יסור'ת, זאת אומרת הם מקבלים מהנה"י של יסור'ת - ישראל סבא ותבונה.

יש שני פרצופים: אבא ואימא, ויש חמישה פרצופים: אריך, אבא, אימא, ז"א, ונוק'. ז"א ונוק' הם ילדים של אבא ואימא הם מקבלים את המוחין מאבא ואימא, אבל גם אבא

כמו שאמרנו, בעניין של המוחין של ז"ן (זעיר אנפין ונוקבא): יש שני זמנים שהם ארבע: קטנות א', גדלות א', קטנות ב', גדלות ב'.

שז"א ונוק' (זעיר אנפין ונוקבא) - שזה ו' ו-ה' של שם ההויה - מקבלים מוחין, מקבלים שפע, חיות, שכל. ומקבלים את זה בהדרגתיות. קודם כל קטנות, אח"כ גדלות, אח"כ עוד פעם קטנות, ואח"כ גדלות ב'.

מה זה מעניין אותנו? ה-ו' וה-ה' של שם ההויה הם מנהלים את העולם שלנו. זאת אומרת, הקב"ה, השם יתברך, בורא עולם, הוא מנהל את העולם, אבל הוא מנהיג את העולם דרך הספירות, דרך הפרצופים.

מבחינת העולם הזה ההנהגה של שכר ועונש זה ה-ו' וה-ה' של שם הויה: ה-ו' הוא המשפיע, וה-ה' היא המקבלת. ה-ה' זה הנוק' (נוקבא) ומהנוק' אנחנו מקבלים.

אז בודאי שחשוב לנו איזה מוחין מקבל ז"א, זעיר אנפין, שזה ה-ו', ואיזה מוחין הוא מעביר לנוק' (נוקבא), ומה מגיע אלינו. זאת אומרת התקציב שאנחנו מקבלים מגיע משם, לא מהאוצר, מגיע מהשמיים דרך ה-ו' וה-ה' של שם ההויה.

כמו שבגוף האדם גם כן יש שני שלבים: עיבור ויניקה, המוחין זה עד שנגמר הגוף שלו לגדול, אח"כ, איך אומרים? רק הדעת שלו גדלה, רק השכל שלו.

אם הוא יותר פיקח, פחות, כמה הוא משכיל, כמה הוא מבין, זה לא שמוסיפים לו עוד ראש, או עוד רגליים, מוסיפים לו תוכן, בפנים.

ככה בעולמות העליונים: ז"א ונוק' (זעיר אנפין ונוקבא), אחרי שז"א ונוק' כבר קיבלו את הבחינה הזו של הגוף שלהם, הכלי שלהם שלם, אז נכנסים מוחין. והמוחין נבדלים אחד מהשני באיכות, בעצמה, ובסוג. זה הכל, זה עניין של גדלות או קטנות. כאשר הם מקבלים שמות אלוקים זה בחינת קטנות, כאשר מקבלים משמות ההויה זה בחינת גדלות. שמות אלוקים זה דינים, שמות הויה זה רחמים.

מובן שאם לז"א ונוק' יש רחמים אז העולם פה גם מתנהג ברחמים, בגילוי פנים

ואימא מחולק לשניים: אבא ואימא עילאין זה החלק העליון, ולמטה יסו"ת - ישראל סבא ותבונה. אז בגדלות א', ז"א מקבל את המוחין מהחלק התחתון של יסו"ת, ובגדלות ב' הוא מקבל מהחלק התחתון של אימא ואבא עילאיים, זה כבר דרגה יותר גבוהה. מה זה מפריע? מה זה משנה לנו? מאיפה שהוא מקבל מוחין או ישירות או באמצעות עוד פרצופים, אם בקרבה אם בריחוק? זה קשור לעצמה של האור של הגילוי. זה מראה על שלמות או פחות שלמות, זה אפשר לעשות, להבדיל, כן? איזה משל, למשל איזה קצין בצבא רוצה לקבל דרגות, קורס של איזה קצינים, אז זה לא הרמטכ"ל בא לתת להם דרגות אם הם קצינים קטנים, אלא קצין יותר קטן, הוא מחלק להם את הדרגות. אבל אם זה אלופים שצריכים לקבל, אז כבר הרמטכ"ל בעצמו בטח נותן להם. הכל תלוי בחשיבות: מי נותן, באיזה קירבה, באיזה ריחוק, באיזה דרך. ככה זה גם בעולם הרוחני. ולכן על משה כתוב שהוא ראה באספקלריה מאירה, ושאר הנביאים לא זכו. אלא אספקלריה שאינה מאירה. למה זה? מה זה אספקלריה? כמו מראה. מראה נקייה רואה את הכל, לא בחידות, והנביאים האחרים ראו בחידות. זאת אומרת בלבושים. השם יתברך הסתתר מהם, לא בא ישר דיבר אתם חופשי כמו שעם משה, כי לא יכלו לשאת את זה. בהר סיני, כשהשם דיבר איתנו את שתי הדיברות הראשונות, פרחה נשמתנו. לא יכולנו לשאת את זה. אח"כ דיבר רק עם משה, והוא העביר לנו, אז יכולנו לשאת את זה. כל גילוי תלוי בכלים. פה אומר הרמח"ל, הוא מסביר מה שמסביר האריז"ל. כי אנחנו בשיעורים האלה, המטרות שלנו זה לא להפוך להיות מקובלים, אלא לדעת קצת מושגים, ועל כל

מושג יש לפעמים הרבה פלפולים לעומק מאד, בכל הנושאי כלים. הכלים של העץ חיים זה פלפולים לשנים לפעמים להבין דבר אחד, אנחנו לומדים את זה באופן פשוט, שיהיה לנו מושג משהו מה קורה. זאת אומרת המלכויות של ישראל סבא ותבונה הם נותנים את המוחין לז"א. המלכויות, מה זה המלכויות? יסו"ת מתחלק לעשר ספירות, הספירה הכי תחתונה זה המלכות. אז המלכויות של הפרצוף ישראל סבא ותבונה, שתי המלכויות נותנות את המוחין לז"א ונוק'. מתי? בגדלות א' לא בשלמות, ואז המלכות של היסו"ת הראשונים נעשית יסו"ת שניים. קוראים להם יסו"ת של יסו"ת (ישראל סבא ותבונה). המלכות הזו הופכת להיות יסו"ת שניים. אם פרצוף ז"א עדיין לא מוכן ובשל מספיק הוא צריך לקבל את המוחין שלו בהדרגה דרך יסו"ת ע"י המלכויות שלהם שנקראים יסו"ת שניים. כל זה ניקרא גדלות א' של ז"א. אחר כך כשז"א כבר בשל הוא לא זקוק להדרגה הזאת ומקבל מוחין ישר מהמלכויות של או"א וזה ניקרא גדלות ב' של ז"א. איך הם מקבלים את המוחין בגדלות ב' ע"י המלכויות של מי? תלמיד: של אבא ואימא. האדמו"ר: של אבא ואימא, של הקומה העליונה, המלכויות שלהם. איך? תלמיד: אבא ואימא עילאיים. האדמו"ר: כן, ואז הם בלי יסו"ת. תלמיד: לא מהנה"י (נצח הוד יסוד)? האדמו"ר: כן, בסדר, המלכות מקבלת מהנצח הוד יסוד, תמיד זה המלכות. המלכות תמיד מקשרת מהעולם העליון לעולם התחתון אבל מאיפה מקבלת? מהנצח הוד יסוד היא מקבלת.

גדלות ב' במוחין

הג"ר (ג' ראשונות) שיהיה מתוקן, שיהיה השפעה מהג"ר (ג' ראשונות), שיהיה השפעה מאבא ואימא על הז"א (זעיר אנפין) או על האדם.

עכשיו רוב העם בחינת ר"ק (ו' קצוות), או יותר גרוע, או יותר יותר גרוע. כי אנחנו בתוך הטבע. לא כל אחד זוכה לרוח הקודש, לא לנבואה, לא לניסים.

זאת אומרת בזמן של גדלות א' יש הכרה במלכותו יתברך ע"י ניסים ונפלאות שיש בעולם. אבל רוח"ק ונבואה - רק ליחידים.

אין גילוי פנים לרוב האנשים, אבל רואים איזה ניסים ונפלאות ע"י זה מכירים את גדלותו. אנחנו עכשיו מכירים את גדלותו בעיקר ע"י אמונה, ולא ע"י ניסים ונפלאות אפילו.

זה לעתיד לבוא, כאשר יבוא משיח במהרה נקבל מוחין ישר מאבא ואימא ואז העולם יתקדש, החומר מתקדש, ואז הנבואה פשוטה על כל ישראל.

זאת אומרת, זה מעלה עוד יותר גדולה. זה לא משהו חיצוני שאנחנו רואים ניסים, אומרים תיראו איזה נס השם עשה, אלא אנחנו משיגים את אלוקותו בתוך הנפש, בחינת נבואה, במראה הנבואה. זה פנימי.

יש אפשרות להשפיע - שהמשפיע יורד למקבל ומשפיע לו איזה קצת משהו מוחין שיהיה לו משהו. יש אפשרות שהוא מזדכך ומשווה צורתו - אור הלבנה כאור החמה - מה שיהיה לעתיד לבוא. זו השתוות הצורה. אז הקטן עולה לגדול ומשתווה.

אם החומר, חביבי, עדיין שולט, אי אפשר להעלות אותו. למה? הוא ייפול. לכן זורקים לו כמה פירורים שיזדכך קצת, עד שישתלט על עצמו ועל יצרו ויעלה.

יש כלל מפליא, משהו מדהים! בעניין ההשפעה. אדם, כל אדם מעורב טוב ורע נכון? כל אחד בדרגה אחרת של תיקון. אחד תיקן את עצמו הרבה, אחד תיקן את עצמו קצת. עכשיו, אדם זה כמו כלי. אתה מכניס בו אור, נותן לו איזה הבזק של אור, יש לו זכות או אין לו זכות, אתה דוחף. זה מתנת חיים. לא מגיע לו.

הקטנות, בהתחלה, יש בה עיבור, יניקה, מוחין, זה שלשה שלבים להשלמת הגוף. וזה שהגוף לא מזוכך מגיע לו רק גדלות א', בבחינת מוחין דיסו"ת (ישראל סבא ותבונה).

מתי שהגוף כבר מזוכך מגיע לו גדלות ב', בחינת מוחין דאו"א (אבא ואימא). זה מה שכתוב, זאת אומרת מפרצופים יותר עליונים. בזכות לימוד התורה של ישראל מתפשט בתוך ז"א (זעיר אנפין) מדרגת הרוח שבא לתקן את בחינת הנפש. שהרוח מתקן את הנפש זה תיקון גדול.

ולכן כתוב "ותלמוד תורה כנגד כולם". לכן לימוד תורה כל כך חשוב, עצם הלימוד, חוץ מהקיום שלו, קיום המצוות, גם הלימוד חשוב. ואם לומדים לימוד פנימיות התורה, אז יורד אור עוד יותר גדול ונכנס בז"א (זעיר אנפין) ומתקן אותו. נכון?

אלפיים שנה העולם היה בחינת תוהו. כי לא הייתה תורה עוד לישראל, במצריים עוד לא הייתה תורה, ורק במדבר קיבלנו את התורה, מאז שקיבלנו את התורה יש לנו אפשרות לתקן עולם במלכות ש-ד-י ולתת מוחין לז"א (זעיר אנפין) כמו שצריך על ידי התורה.

למרות שבזמן ההוא זה נקרא דור דעה, ובאיזה דרגה הם היו? איפה הם ואיפה אנחנו. בכל זאת עדיין זה לא זיכוכ ממש של הגוף, ולכן המדרגה עדיין לא הייתה בכל עוצמתה.

כשאנחנו משליטים פה בעולם הזה את הנשמה על הגוף ולא שומעים בקול יצר הרע, ולא מתנהגים כמו בהמות, אז גם למעלה ז"א (זעיר אנפין) מזדכך, בחינת ו' בשם ההויה, והוא מקבל אורות דגדלות, ואז אנחנו זוכים פה לניסים גלויים.

רוצים לדעת למה יש ניסים בעולם? למה יש נבואה? למה יש רוח הקודש? מתי שבז"א (זעיר אנפין) יש מוחין דאו"א (אבא ואימא), אז פה יש ניסים ופה יש רוח הקודש ונבואה. הבנתם?

יש ו'ק ויש ג"ר. מה זה ו'ק? ו' קצוות. מה זה ג"ר? ג' ראשונות. ו'ק ועוד ג"ר, כמה זה? תשע, ועוד אחד עשר. בסדר, זאת אומרת שכדי לזכות לניסים מעל לטבע צריך את

נותנים לו כדי לראות מה הוא עושה עם זה. אתה רואה ש.. מה יתגבר על מה? הרשעות תתגבר, הכפירה תתגבר, העצלנות, התאוה, או כוח הקדושה? אם יתגבר פתאום כוח הקדושה, זאת אומרת שאדם קיבל איזה הבזק של קדושה והוא מנצל את זה בשביל לצאת מהבור, כמו שאומרים, באמת לתקן את עצמו, אז אתה תיתן לו עוד.

ככה הוא יתחזק עד שיתקן את עצמו לגמרי. אבל יש סיכוי רחמנא לצלן שנותנים לבן אדם הבזק של אור, והוא לוקח את זה בדרך לא נכונה, או שהוא בועט בזה ולא רוצה לשמוע. כמו שכסיל לא רוצה לשמוע את החכמה, או שכן לוקח את זה לעצמו, אבל הוא מתגבר בגאוותו אומר: תראה כמה אני גדול, כמה אני חכם, כמה אני יודע, כמה אני צדיק, אני כבר מרחף בשמיים, אתה לא יודע יש לי רוח קודש!

זאת אומרת, שהוא לקח את ההזדמנות שנתנו לו, ובמקום שיהפוך את זה לענווה הפך את זה לגאוה. אמנם גאוה עם קצת קדושה, אבל זה גם גאוה. עכשיו נותנים לו עוד קצת להראות לו כמה שהוא קטן.

אם הוא יראה שהוא קטן, אז הוא יזכה לעוד, ואם הוא יחשוב שהוא גדול, אז מה שיש בו יאבד עד שעוד פעם יתעורר לעשות תשובה, ואז יתנו לו עוד פעם, וינסו אותו. זהו "המשחק" שלנו עם הקב"ה. ככה הוא מקרב ככה הוא מרחיק לפי הכלי, לפי התגובה של התחוננים. תחתונים זה אנחנו, הבני אדם.

ככה הוא מגלה פנים, מסתיר פניו, נותן יותר, נותן פחות, בוא נראה מה הם עושים, בוא נראה. כמו שעושים עם ילד, בהתחלה אתה לא נותן לו, מאה שקל, אתה נותן חמש שקל, בוא נראה מה הוא עושה עם זה? קונה סוכריית? נותן צדקה? או זורק את זה, או חוסך, או הולך לשחק קלפים.

מה הוא עושה עם החמש שקל? אם אתה רואה שהוא או חוסך את זה או עושה צדקה, עושה, קונה משהו חיובי, אתה אומר: זה ילד נבון, אני אתן לו עכשיו עשרה שקלים. אתה מעלה לו, לראות, אולי עשרה שקלים הוא כן יזרוק אותם אולי לא. ככה זה, ככה זה גם ברוחניות.

זה דבר חשוב מאד. בא בן אדם, הוא קטן, הוא בתוך היצר, הוא בתוך השטויות שלו, אתה רוצה להשפיע עליו, אתה צריך להיות קטן כמוהו, להבין את הראש שלו, מה יש לו בפנים, ולתת לו קצת, לראות מה קורה. אם אתה תהיה גדול, לא תוכל להשפיע עליו כלום. צריך להתאים את האור לכלי. אז זה צדקה. זה צדקה רוחנית.

כן, המשפיע מתאים את עצמו למקבל כדי להיטיב עמו, זה רחמי שמיים, זה הזדמנות. לפעמים האדם מקבל אישה טובה, צדקת, ולא מגיע לו. אני מסתכל בתמונה אני רואה, זה בכלל לא מגיע לו אישה כזאת. זו הזדמנות בשבילו.

ריחמו עליו משמיים, נתנו לו הזדמנות לראות. מה הוא יעשה עם זה. יתקן את עצמו? הרבה רואים. אחד שזכה לאחת כזו הוא רשע כזה.. ובוטט בה ומשפיל אותה, וחושב את עצמו שמגיע לו זה ומגיע לו זה, והיא רק סובלת ממנו, והוא לא יודע שזה בשבילו מתנה מהשמיים. נתנו לו הזדמנות שיתקן את עצמו. יכול להיות שבן אדם לא מלאך, לפעמים הוא עושה משהו, פוגע, עושה משהו, אבל אם יש לו את ההכרה שהוא זכה לאישה והיא יותר ממנו, אז גם אם פה ושמה הוא לא בסדר, אבל לפחות הוא יודע, אז הוא מתקן. אז הוא מעריך. אז זה העניין הזה שאסור להיות כפוי טובה ואסור להיות גאוותן.

תראו איזה נחת רוח. ז"א (זעיר אנפין) משווה צורתו לאבא ואימא. זאת אומרת הם כבר יכולים להשפיע לו כזה שפע שהוא פתאום יש לו גדלות. אה גם הוא נהיה גדול. כמו שאנחנו, למשל, לומדים את האריז"ל, כן, אנחנו האריז"ל? אנחנו אפסים.

אם האריז"ל לא היה משיג את ההשגות האלו שהוא השיג, אנחנו יכולנו להשיג את ההשגות שלו? זה בזכותו. אנחנו כלום. אולי יודעים לקרוא קצת, זה הכל. אבל ברגע שאנחנו לומדים את ההשגות של האריז"ל, גם לנו יש פתאום מוחין גדולים.

אבל זה לא בזכותנו, זה בזכותו. ככה אותו דבר ז"א (זעיר אנפין): מתי שהוא מקבל ועושה את ההשתדלות - פתחו לי כפתחו של מחט ואני אפתח לכם כפתחו של עולם - ז"א

זעיר אנפין) עושה את ההשתדלות שלו, מתקן ע"י עבודה שלנו, של התחוננים, אז שהוא מקבל גדלות שני, אוהו! הוא משתווה לאו"א (אבא ואימא). אבל זה ברחמיו הרבים, ברחמיו הרבים.

גדלות וקטנות דמוחין

להבין מי הם, מה הם, מה הם עושים פה, מה רוצים מהם, למה השם ברא את העולם, מה השם רוצה מעם ישראל, כל זה, זה רק בפנימיות התורה, זה לא בנגלה, בנגלה כתוב מה מותר ומה אסור, זהו.

אבל הסיבות העמוקות זה טעמי המצוות, זה בעבודת הנפש, זה בחסידות זה בעומק של התורה, שמה יש את הסיבות, ואם לא תגלה לדור משהו מהסיבות ולא תיתן להם כלים להחליט, ברגע שההנהגה של הדור תלויה בבחירה של כל פרט, זה לא שיש איזה מלך יש בחירות, אדם הולך לקלפי שם קול.

זאת אומרת כל אחד מאתנו קובע מה יהיה לכלל עם ישראל, אז אם כל אחד מאתנו באופן מעשי כל 4 שנים צריך ללכת ולקבוע מה קורה לעם ישראל, והפתק של גדול החכמים והפתק של בור ועם הארץ הגדול ביותר יש לו אותה השפעה אותו כוח בקלפי, ז"א שמשמיימים מראים לנו שכל יהודי צריך לדעת מה הוא הולך לבחור ואיך לבחור ומה הוא רוצה ולמה.

ז"א כל אחד מאיתנו צריך להיות בנוי מבחינה רוחנית, כדי להבדיל בין האמת לבין השקר, אחרת הוא יכול להחריב את העולם. ועובדה שבבחירות נותנים כוח לאנשים כאלה ואחרים והם אח"כ הולכים ומחליטים החלטות גורליות על העם לחיים ולמוות. איך חיים, מה עושים, אפילו מה לומדים בבית ספר, איזה מוחין יכניסו לילדים שמה, מוחין כאלה, מוחין כאלה הכל נקבע ע"י הפתק.

זאת אומרת שעד שאנחנו לא נבנה את עצמנו כולנו כאחד ויהיה לנו את הכללים להבחין בין טוב לבין רע, בין אמת לשקר, אנחנו בסכנה. עכשיו אם היינו בעולם שאין בו רע - טוב, איך אומרים, לא נורא. אבל תפקידו של הרע להתנכל לעם ישראל להחריב את עם ישראל בגוף ובנפש.

"בכל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו", "בכל דור ודור" זה לא לפעמים כן ולפעמים

כתוב "אין הדינים נמתקים אלא בשרשם", זאת אומרת שאם יש איזה דין, כדי לבטל אותו או למתק אותו צריך בשורש שלו זאת אומרת בסיבה שלו. מה הסיבה? כפי שבכל תחום שרוצים לפתור איזו בעיה מחפשים מה הסיבה, מכונה לא עובדת מה אתה עושה?

בודק איפה היא נתקעה למה היא לא עובדת וכשאתה מוצא את הסיבה אתה מתקן אותה ונגמר הסיפור. כך גם ברוחניות אותו דבר.

הסיבה שאנחנו נמצאים במצב רוחני כפי שאנחנו נמצאים, והסיבה של ההתפוררות הכללית שיש בעם והסיבה של הקוטביות בעם ושל בלבול הדעות בעם ושאחד חושב ככה והשני בדיוק הפוך, הסיבה לזה זה שתורת האמת מבחינת חכמת האמת מבחינת הפנימיות, היא לא התפשטה בעם בצורה מספקת, אז אין לנו מוחין דגדלות אין לנו את הכללים, לא יודעים מה נכון, מה לא נכון, איך להחליט מה להחליט מה קורה מה לא קורה.

במיוחד העניין של עבודת הנפש מלחמת היצר הפרטי והכללי בעיקר אי אפשר להבין את העניין של מלחמת היצר הכללי בלי שיש יסודות של קבלה מינימאלית, אם לא אדם לא מבין מה זה הדבר הזה, ברגע שיש חלל פנוי, ז"א שיש איזה גוף או איזה אדם או איזה קבוצה של אנשים או הרבה אנשים באומה שאין להם מוחין דקדושה.

כמו שכתוב "הבור ריק אין בו מים". אז אם הוא ריק, למה אומרים שאין בו מים? להגיד לנו שנחשים ועקרבים יש בו. שהבור ריק, הבור זה הבנאדם זה הכלי. ריק אין בו מים, אין בו תורה, אז זה לא רק שאין בו תורה, נחשים ועקרבים יש בו, יש את ההפך יש את תורת הסיטרא אחרא, כמו שיש את תורתנו, יש גם לעומת זה תורת היצר, תורת הסיטרא אחרא הכללית.

ולכן הפתרון היחידי לכל התחלואים שלנו, הגשמיים והרוחניים הוא לתת לאנשים כלים

לא, פעם היה איזה רשע שרצה לכולת אותנו, לא!
'בכל דור ודור' ישנה אידיאולוגיה לסיטרא אחרא, יש לה מטרה להחריב את עם ישראל בנפש, בגוף, בכל מה שהוא יכול.
אז הוא מזוין באידיאולוגיה מכוונת, ברורה, והוא יש לו תוכנית הוא יודע מה הוא רוצה אז אם יש כל מיני יהודים שלא יודעים מה הם רוצים, ולא יודעים מה נכון ומה לא נכון הסיטרא אחרא תכניס מוחין דסיטרא אחרא, ואז הבן אדם יכול להחליט, שהיום זה לילה ולילה זה יום, ויתנדב אפילו לא להיות יהודי, להיות ככל העמים בהתנדבות, כי יכולים להגיד לו שזה טוב, בשביל מה ככה וככה? כל אידיאולוגיה אחרת יכולה להיכנס בתוכו, ואז הוא כבר לא ברשות עצמו, זה לא אדם חופשי זה בן אדם שהוא עשוק, זה נקרא עושק של הסיטרא אחרא, הוא עשוק הוא כבר לא ברשות עצמו, אז אם גופו ונשמתו לא ברשות עצמו אז אדמתו תהיה ברשותו?

אז הוא ילחם בשביל איזה אדמה? מה פתאום שהוא ילחם בשביל אדמה, בן אדם רוצה לחיות לא רוצה למות אדם לא רוצה צרות אדם רוצה שקט, שיהיה לו טוב מי רוצה צרות?
אף אחד. לכן הצורך היחיד למתק את הדין הזה, זה לתת מוחין דקדושה ואח"כ כשיש מוחין דקדושה שאדם יחליט מה שהוא רוצה.

אבל אנחנו עוד לא הגענו לזה בכלל, שבן אדם במוחין דקדושה ואז הוא יחליט מה שהוא רוצה. רוב העם לא הגיע, ולכן נשאלת השאלה מי אחראי, מי אחראי לנקודה הזו שאין לנו מוחין דקדושה בכל העם, שלא כל אחד בנוי ולא כל אחד מבין, ואז למי אתה הולך?

כשיש בעיה במפעל למי אתה הולך, לפועלים או למנהלים? מי אחראי במפעל? המנהלים הם אחראים. המנהלים זה חכמינו, חכמינו שיחיו הם צריכים לתת מוחין דקדושה לכל העם, כל אחד לפי השיעור המתאים למוחו, לכלי שלו, אבל צריך.

לכן זה הסוד שאפשר להבין בשכל את העניין של החלום למה דווקא אמרו שזה מה

שמעכב את התפילות ולא משהו אחר, זה לא איזה משהו מיסטי בלתי מובן. למה הנקודה הזו מעכבת את התפילות? כי מה שווה תפילות אם לא יודעים מה להתפלל, לא יודעים על מה להתפלל, לא יודעים איך להתפלל גם אדם לא נמצא בדרגה רוחנית שישמעו לו כל כך הרבה לצערנו, אנחנו לא כל כך מתוקנים, אז משמיים ישמעו לנו?

- ככה, לפחות לעשות השתדלות, השתדלות זה ללמוד, ללמד, להפיץ, לקרב, להסביר, זה מה יש לעשות, לתת דוגמא אישית. עכשיו ככל שהחכמים שלנו שיחיו יתעלו יותר וישגו דרגות של רוח הקודש ונבואה בעזרת השם בקרוב יהיו למופת יהיו למופת, אז אומרים יש אלוקים לישראל, יש אלוקים חיים, הנה יש גילוי אלוקות, הרי למה זה הולך ככה?

השם יתברך יכול לברוא עולם שלא צריך חכמים בכלל הוא לבד מנהל את הכל וזהו, אבל הוא בחר בחכמתו יתברך שיהיו חכמים שהם פני הדור בחינת הג"ר לפי מה שהג"ר משיג כך הגוף משיג, אם הג"ר בקטנות הגוף יהיה בגדלות?

איך יכול להיות יש ראש תוך סוף, למדנו אתמול - מה שיש בכתר, יש בכל מה שיש למטה, אז אם היו לנו גדולי עולם כמו שהיה לנו לפני כמה דורות שאנחנו רואים בכל העדות, אם זה עדות המזרח, אשכנז, בכל העדות היו מלאכים, היו כמעט כמו נביאים, ראו מסוף העולם ועד סופו!

כל העולם ברור, הכל היה להם גלוי, אמרו מילה - ירד גשם אמרו מילה - לא ירד גשם. אם היו לנו אנשים בדרגה הזו מי היה מתווכח איתנו היום? מי היה יכול להתעסק איתנו בכלל?

זאת אומרת שהעניין הזה של לימוד פנימיות התורה זה לא רק בקשר לכל אחד ואחד מישראל שצריך לדעת מי הוא מה הוא למה הוא פה, מה השם רוצה ממנו, אלא זה גם כן דרך שהחכמים, גדולי ישראל, ראשי העם, צריכים להתעלות יותר ויותר כדי שהם יהיו דוגמא.

כדי שהם יהיו כוח רוחני כזה, ש"יכירו וידעו כל יושבי תבל כי לך תכרע כל ברך תשבע כל לשון". יראו שהתורה אמת, שלא סתם איזה

גמרנו, וכשלא עוסקים בפנימיות ולא בלימוד ולא בתיקון הפנימיות, לא של הפרט ולא של הכלל, אז כבר גם לא לומדים ניגלה כמו שצריך, גם זה בסוף קורה. ולכן צריך להתפלל שהדבר הזה יהיה ברור, כמו שזה ברור לכל אחד פה שיהיה ברור לכל העם ברגע שנגיע לנקודה הזו "ובא לציון גואל", זו הבטחה, יש הבטחה "אימתי קאתי מר (מתי יבוא מר)? - כשיפוצו מעיינותיך חוצה". זהו, זה ההבטחה שהבטיח המשיח לבעל שם טוב היא תתקיים! רק צריך לעשות את העבודה ולהגיע לעניין הזה דחוף כמה שיותר. עכשיו נלמד קצת מהספר בעניין הגדלות, יש מושג שנקרא גדלות ויש מושג שנקרא קטנות, ויש גדלות א' ויש גדלות ב', יש קטנות א' ויש קטנות ב' זה מדובר בספירות וזה מדובר בעולמות וזה מדובר גם בבני אדם. קטנות א' גדלות א' קטנות ב' גדלות ב' זאת אומרת שקטנות ב' יותר גדולה מגדלות א', הבנתם את זה?

כמה חוקים ומשפטים סתם, איך אומרים, לנדנד לאנשים, זה תורת אמת, ככל שחכמינו עולים בדרגות רוחניות זה משפיע כל טוב לכל העולמות, הנה משה רבנו הנה אהרון הכהן, אתה רואה הנה הגדולים! זאת אומרת שבה שלא לומדים ולא מתעלים יותר ויותר ועוסקים יותר בחלק הנגלה לא בחלק העמוק ולא עובדים חזק בפנים בכל הרבדים שצריכים לעבוד, זה מעכב את האורות לכל העם כי הם בחינת הראש, זה מעכב את האורות מלהתפשט. אז זה לא פשוט הדבר הזה וצריכים לעשות את התיקון לעניין הזה וזה מתחיל בעצמו, אדם בעצמו יתקן את עצמו, יתעמק בעצמו, ילמד, יתייגע, ינסה להידבק באמת, ינסה לתקן את מה שהוא יכול כמה שיותר ולא שהלימוד תורה זה יהיה רק איזה לימוד ידיעתי בלבד. לדעת עוד הלכה, לדעת עוד סוגיה בגמרא, זה חשוב, וודאי שזה חשוב אבל זה לא רק זה. התורה זה לשון הוראה, לשון תיקון, זה לא רק בשביל לדעת עוד דף גמרא בעל פה ובזה

עולמות אבי"ע

טוב, אנחנו ממשיכים פה קצת להסביר על העולמות על-פי הקבלה: אצילות, בריאה, יצירה, עשיה. מהאריז"ל ומהרמח"ל. קצת הסברים: אבי"ע אמרנו שזה ראשי תיבות של: אצילות, בריאה, יצירה, עשיה. וזה ארבע עולמות התיקון. אמרנו שעולם האצילות זה עולם המחשבה, ובריאה, יצירה, עשיה הם לבושים של עולם האצילות וזה להוציא את מחשבת הבריאה מהכוח אל הפועל. כל הבריאה, כל העולמות, מהתחלת הצמצום ועד סוף התיקון, הכל נעשה על מנת שייברא האדם בעל בחירה שיתקן על-ידי מעשיו הטובים, ויבחר בין טוב לרע, ויתגבר על הרע, ויבחר בטוב, כל הבריאה הגשמית שאנחנו רואים, העולמות העליונים שאנחנו לא רואים. מאז הצמצום בתוך החלל, מאז שנכנס הקו, א"ק (אדם קדמון), כל מה שקרה עם א"ק בעולם הנקודים שלמדנו קצת, שבירת הכלים, עולם התווה, יצא הרע, נבראו ארבע

עולמות: אצילות, בריאה, יצירה, עשיה עולמות התיקון. כל זה, על כל המערכות ועל כל מה שקורה, הכל הוא בשביל הבחירה של האדם, שיתגבר על יצרו ויעבוד את השם ית' ע"י תורה ומצוות ומעשים טובים. צריך להיות ג' דברים לצורך זה - בעולם האצילות יש את העניין של ההנהגה, ההנהגה ע"י שלוש קווים: קו ימין - חסד, קו שמאל - דין, קו אמצעי - רחמים. ה' ית' מנהיג את העולם ע"י שלושת הקווים האלה. ומה שאנחנו רואים כאן במציאות בעולם הזה, אם יש צער, אם יש הרווחה, אם יש שמחה, אם יש צרות, אם יש מחלות, אם יש מלחמות ר"ל, אם יש שלום, אם יש קדושה, אם יש ההפך שמתגברים הרשעים. כל זה נובע מהנהגת ה' ית' ע"י שלושת הקווים. והנהגה תלויה במשך 6000 שנות התיקון במעשים שלנו. ע"י מעשינו אנחנו יכולים לעורר רחמים. יכולים לעורר חסד

משמים, יכולים לעורר ח"ו דין, אפילו דין קשה, הכל תלוי באדם. כל דרכי ההנהגה וכל הקומבינציות של ההנהגה, כמה דין, כמה חסד, כמה רחמים. מאיפה זה בא? איך זה בא? כל הדברים האלה בפרט ובכלל, כל זה מתחילת התיקון ועד סופו, הכל מושרש בעולם האצילות זה נקרא 'סוד ההנהגה', איך שה' ית' מנהיג אותנו, הכל מושרש בעולם האצילות. אז מצד אחד יש את ההנהגה של ה' ית', מצד שני, אם לא היה מי שיעבוד, מי שיתנהג, מי שיקבל אז את מי ינהיג? לכן ה' ית' ברא את האדם. בהתחלה ברא את האדם הראשון והוא כלל בתוכו ארבע עולמות אב"ע, ואת כל הנשמות כלל בתוכו, הוא היה נשמה כללית. אחרי החטא נתפרדו ונפרדו כל הנשמות, ויש בזה כמה סוגים של דברים שקרו עם הנשמות. יש נשמה שהשאיר לעצמו לצורך קיומו, ויש נשמות שפרחו ממנו לפני החטא, ויש נשמות שהוא השאיר אצלו בשביל קין והבל בניו. ויש הרבה נשמות שישר נעשקו ע"י הקליפות ירדו לקליפות, זה מה שקרה עם הנשמה הגדולה והיפה של אדם הראשון. כל אחד מאיתנו שייך לאחד מאלו המקרים, מה שהוא לא תיקן במציאות הזו שהייתה לו בגן-עדן. אנחנו צריכים לתקן בעולם הזה הגשמי. במשך 6000 שנה שנתנו לנו. והיות שכל העולמות מסודרים מבחינת תר"ג: רמ"ח ושס"ה, איברים וגידים ורוחניים. כך גם המצוות אותו הדבר, ולכן כל מצווה היא לא סתם, זה לא סתם איזה המצאה שמישהו המציא ח"ו. וזה לא איזה צו בלי היגיון, או סתם איזה קפריזה, אלא הכל סודר בצורה הנדסית. פלא. פלא איך שהכל מסודר כל מצווה איך משפיעה, כל עבירה איך הורסת, הכל משפיע על כל השתלשלות העולמות. כל זה, העניין הזה של המציאות של מקבלים שהם עצמם גם המתקנים ובאמת יש לנו שני תפקידים: לקבל את השפע האלוקי, ולכוון אותו בצורה מתוקנת, יש לנו בחירה, אנחנו יכולים גם להרוס.

בעזה"י אנחנו מונהגים בדרך כזו נסתרת שרמוזה גם בשער הגלגלים של האר"י, יש דרך איך באמת יגיע הכל בסוף לתיקון, כי אם היה תלוי הכל רק בבחירה של האדם בלבד, אז אם האדם היה בוחר ברע כל הזמן, ברע, מה היה קורה? כל הזמן היינו מתגלגלים בלי סוף? לא ניגמר אף פעם? 'קץ שם לחושך' יש הנהגה נסתרת בחינת אריך שהיא הולכת כדי לתקן הכל, להביא את הכל לתיקון. גם אם האדם, חלילה, בוחר ברע, אז משמייים כבר ילחצו אותו כדי שהוא יבחר בטוב, ככה זה. אז אין לנו בחירה ממש עד סוף העניין, בסוף העניין הכל חייב להיות מתוקן. "השם ית' חושב מחשבות שלא ידח ממנו נידח", השאלה רק זה כמה זה עלה לנו כאבים, או שיהיה בשמחה מתוך עבודה אמיתית שלנו, זה הבחירה. איך לעשות את זה. לכן אמרו "הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים". ביראת שמים יש בחירה. אם כן מציאות המקבלים שהם עצמם גם צריכים להשפיע תיקון, זאת אומרת המציאות הזו של האדם שכולל בתוכו את כל הבריאה, מחצב הנשמות בעולם הבריאה. עולם היצירה משמה באים המלאכים, המלאכים הם שליחי עליון שמוציאים מהכוח אל הפועל את כל הגזרות של ההנהגה האלוקית. יכולים להיות מלאכים שבאים לבשר. כמו שבאו לבשר בשורות טובות לאברהם. וכך הלאה. ויש מלאכים שבכלל לא באים לעולם הזה, אבל הם אחראים להוציא מהכח אל הפועל ולהנהיג את כל העולם, לפי מה שה' ית' ציווה, כדי שכל דבר ודבר יש ממונה יש מופקד, על כל צמח בשדה יש ממונה שמכה בו ואומר לו גדל! זה המלאכים הם ממונים על כל דבר ודבר. ולכן זה הסוד של הקבלה המעשית, שהיו פעם עוסקים בזה. בזמנו כל מיני חכמים שהם ידעו כל מלאך ומלאך, על מה הוא ממונה, ועל איזה פעולה. וככה השביעו אותם, והכריחו אותם לעשות דברים, כמובן

מעל-פי התורה זה אסור להשתמש בקבלה מעשית.

גם האריז"ל אסר את זה מכל וכל. אבל איך זה בכל זאת פעל מתי שעסקו בזה? כיוון שככה ההנהגה קבעה, שאם מלאך כזה ממונה על דבר כזה וכזה, ומישהו בעולם הזה ידע איך להשביע אותו, הוא יכול לגרום לו לעשות את הפעולה שהוא ממונה עליה. או למנוע ממנו את הפעולה, וזה הסוד של הקבלה המעשית. שכמו שאמרנו היא אסורה. עולם העשייה הוא מלביש את עולם היצירה, את עולם הבריאה, ואת עולם האצילות. הוא בחינת הסוף, בחינת הגוף, בחינת המעשה.

מבחינת העולם הכי גשמי, אין יותר גשמי מהעולם הזה פה.

אבל אם היינו אומרים שאנחנו רק גשמיות אז איזה תיקון היה פה? אנחנו לא רק גשמיות אנחנו חיבור של גשמיות ורוחניות והחלק הרוחני מתקן את החלק הגשמי, לכן כמו שאדם יש לו גם גוף, אבל יש לו גם מחשבה, יש לו נשמה, יש לו רגשות, יש לו דיבור, יש לו כמה שלבים. ויש נפש ויש רוח, יש נשמה יש חיה יש יחידה. הכל מולבש בגוף של האדם. חוץ מהחיה והיחידה שזה מקיפים. אבל באופן כללי האדם הוא כלי שאמנם הוא חומר אבל מולבש בתוכו נשמה אלוקית.

עולם האצילות

אנחנו מדברים פה על עולם האצילות. עולם האצילות הוא העולם העליון מבין ארבע עולמות אב"ע.

יש תהליך של בריאת העולמות, התהליך הראשון היה צמצום - שסילק את אור אינסוף לצדדים והשאיר חלל פנוי מה שלמדנו. אחר כך נכנס הקו ועשה עשר ספירות דיושר ועשר ספירות דעיגולים - בחינת א"ק, אדם קדמון. אח"כ היו כל מיני תהליכים בא"ק שגרמו לשבירת הכלים, ואחרי שבירת הכלים שזה נקרא עולם התוהו, השם יתברך ברא את עולמות התיקון, עם ישראל התפקיד שלו, השורש שלו בעולמות התיקון, זה "לתקן את העולם במלכות ש-ד-ל". מה שלא היה קודם בעולם התוהו.

עשו, השורש שלו זה עולם התוהו, יעקב שזה ישראל השורש שלו בעולם התיקון: אצילות, בריאה, יצירה, עשייה ולכן היה אמור להיות בכור עשו ואם הוא היה מתקן את עצמו היה קדוש עליון אבל במקום לתקן את עצמו הוא בחר להיות שובב, להיות רשע, וזה מה שעכשיו אנחנו צריכים לתקן. לתקן את העולמות האלה שנקראים עולמות התיקון, הם באים אחרי שבירת הכלים ושנחנו אולי בפעם אחרת נתעכב על זה, זה אצילות, בריאה, יצירה, עשייה זה קומה שלמה, כל עולם יש בו עשר ספירות

וחמישה פרצופים, כל פרצוף זו קבוצה של ספירות שעובדת ביחד למטרה מסוימת. מה הקב"ה צריך את כל זה? בודאי שהוא לא צריך שום דבר לא את העולם ולא את העולם הבא ולא את כל העולמות ולא כלום אלא שככה הוא קבע, רצונו היה שככה נברא וככה הוא מנהיג וכל זה לצורך הבחירה, כי הוא רוצה להטיב לנבראים הוא רוצה שההטבה תהיה אמיתית ע"י עבודה שאדם יעבוד ויקבל שהרי כדי שאדם תהיה לו בחירה צריך שיהיה טוב ורע.

הרע - השורש שלו בשבירת הכלים, ככה מובא בספרים, אז אחרי שכבר נרשע הרע יש צורך לתת מקום לתקן אותו, כדי שתהיה בחירה אז נבראו עולמות התיקון, אצילות זה בחינת הנשמה ובי"ע - בריאה, יצירה עשייה זה בחינת הלבושים, זה בחינת ההוצאה מהכוח אל הפועל של מחשבת הבריאה שיש באצילות וזה מוסבר בספרים הקדושים מאוד יפה, יש הרבה קטעים מעניינים.

אז אנחנו קצת מתעכבים ומרחיבים. עולם האצילות הוא העליון מבין ארבע עולמות אב"ע, אז הוא לא העליון ביותר כי קודם יש את א"ק אבל מעולמות התיקון אצילות הוא העליון.

עולם האצילות הוא עולם המחשבה שבו, כמו שאומרים היום, להבדיל אינסוף

הבדלות, זה התוכנה, שמה יש את כל התוכנית.

והעולם הזה למרות שלפעמים אנחנו בטיפשותנו חושבים שסתם קורים דברים, סתם העולם הזה, לא יודעים איך הוא בנוי, בשביל מה ואיך? הכל לפי תוכנית יש תוכנית אלוהית ואף אחד לא יכול להכיר את התוכנית הזו לא הסיטרא אחרא ולא אנחנו ולא אף אחד, יש תוכנית לפיה אנחנו נגיע לסופו של התיקון, נרצה או לא נרצה, אם לא נרצה יכריחו אותנו. זה כל הסיפור.

אבל יש דרך לתקן ואנחנו נתקן, כל זה מושרש כבר בעולם האצילות, כל הדרך שכל האנושות ועם ישראל יצטרך לעבור כדי להגיע לתיקון, כל זה כבר מסודר שמה וזה משפיע למטה בכל העולמות.

ה" יתברך לא משנה את הכללים, כמו מלך, מלך משנה את הכללים?

אם הוא רוצה הוא משפיע חסד, אם הוא רוצה הוא משפיע דין, אם הוא רוצה הוא משפיע רחמים, אבל הצנרת, כמו שאומרים, היא אותה צנרת רק הוא בוחר במה הוא ישפיע וכמה הוא משפיע ככה שכל הדרכים, כל ההנהגות, כל הממלכה של הקדוש ברוך הוא, מלך מלכי המלכים הקב"ה, הכל קבוע כבר מראש בעולם האצילות.

הרי הכל נברא בשביל האדם לכן כתוב שאדם נברא בצלם, לא שלמעלה יש ראש ורגלים וגוף, אבל למעלה יש את השרש הרוחני לדברים האלה כמו שאנחנו ראש תוך סוף, בראש יש את המוח, את הנשמה.

הגוף: עד הטבור יש את המידות, מהטבור ומטה יש את העניין המעשי, ככה גם בעולמות העליונים וכך בכל הנהגה: חייב להיות קודם כל בחינת מחשבה ואח"כ השתלשלות של המחשבה עד למעשה, זה מאצילות עד לעשיה, אז ככה זה עכשיו היות שהאדם - בשבילו נברא העולם. 'חייב אדם לומר בשבילי נברא העולם' ולמה אדם?

כי אדם יש לו בחירה, רצון, בשבילו נברא העולם, כל העולם הזה, כל מה שאנחנו רואים מתחילת הבריאה עד סוף הבריאה הכל בשביל הבחירה, מי שבוחר זה האדם, לכן נברא האדם בצלם ובדמות כל מידותיו יתברך, אדם צריך להיות כלול בכל מה שהוא

צריך כדי שיוכל לבחור וכדי שיוכל להוציא מן הכוח אל הפועל את התוכנית האלוהית וכדי להגיע להשתוות הצורה, מה שנקרא, להדמות להשם יתברך:

"מה הוא רחום אף אתה רחום, מה הוא חנון אף אתה חנון" כדי שיהיה כל זה צריך שיהיה לו רגש, צריך שיהיה לו מצפון, צריך שיהיה לו שכל, צריך שיהיה לו גוף, צריך שיהיה לנו הכל כדי שנוכל להדמות אליו.

הרי זה בדיוק ההפך ממה שהנחש אמר, הנחש הרשע הקדמוני שהוא בא להגיד כביכול, ש-השם לא רוצה שתהיו גדולים, רק הוא רוצה להיות גדול', זה הלשון הרע שהוציא על הקדוש ברוך הוא, זה בדיוק להפך, הוא נתן לנו את כל היכולות את כל הכוחות שנדמה אליו.

מובן שאנחנו לא נהיה בורא עולם אבל שנדמה אליו במידות, בכל העניינים שהוא מנהיג ורוצה שאנחנו נהיה שותפים בתיקון הבריאה, הוא נתן לנו להיות שותפים שלו, מי אנחנו?

תחשבו על זה, זה מדהים הדבר הזה, זה ענווה של השם יתברך, והרצון שלו להטיב ולכן כדי שאנחנו נוכל להידיבק בו, צריך את כל המבנה צריכים את התוכנית שלו. וזה העניין שברא אותנו בצלם בדמות.

לפעמים כשאנשים מתחילים לשמוע מושגים של קבלה נבהלים אומרים מה זה? קודם אני ידעתי יש לי אבא בשמים, רציתי משהו הייתי אומר: "אבא כואב לי תעזור לי!" פתאום יש ספירות, יש פרצופים, יש עולמות, זה נראה רחוק. הבן אדם זה לא נוח לו, אבל הספירות והפרצופים והעולמות לא תופסים מקום, זה דבר רוחני, וזה לא משהוא אחר מהשם יתברך, זה דרכי העבודה, דרכם השם 'ית' מנהל אותנו זה הכל, זה פירוט איך השפע יורד איך השם יתברך מנהל את העולם.

הרי על עצמותו אין לנו ולא תהיה לנו שום תפיסה כלל. אין לנו שום ידיעה, לא יכול להיות לנו שום ידע על הקדוש ברוך הוא עצמו, אנחנו רק יודעים איך הוא מנהיג את העולם, איך הוא ברא את העולם, מה הוא רוצה מהעולם, מה הוא רוצה מאיתנו, ואיך אנחנו יודעים? כי הוא גילה לנו בתורה!

קודם היו אחד מתחת השני, ככה מובא בספרים, ולא נכנס לכל פרט כי בשיעור של חמש דקות אי אפשר לפרט הכל, אבל רק שיהיה לנו קצת, להתרגל למושגים, זה המטרה של השיעור הקצר.

אם כן אחרי שבירת הכלים אחד הדברים שנעשה תיקון - שלושה קוים ימין, שמאל, קו אמצעי וחמשה פרצופים בכל עולם.

ככה המערכת עובדת כמו שצריך - בשיתוף פעולה, הפרצופים יש פרצופים שהם נותנים ויש פרצופים שהם מקבלים, יש מה שנקרא בחינת זכר יש בחינת נוק', י-ה-ו-ה: קוצו של י' זה אריך, י' זה אבא, ה' זה אימא, ו' זה ז"א, ה' אחרונה - נוק'.

ע"י הקשרים בין הפרצופים ככה השפע שעובר, ככה מה שקורה בעולם הזה, והקשרים בין הפרצופים תלויים בעבודה שלנו, בבחירה שלנו, במצוות שאנחנו עושים, אם אנחנו עושים מצוות טובות כל העולמות נהנים מזה, השפע זורם ויש הרווחה.

אם אנחנו מתנהגים לא טוב חלילה, יש צמצומים בתקציב, כמו שאומרים, וכל העולמות וגם אנחנו בסבל. אמרנו בהתחלה שיש א"ק (אדם קדמון), אז יש גם כן בדמות אדם, אדם דאצילות - יש לו פרצופים, יש לו 3 קווים, יש לו ראש תוך סוף.

אריך זה בחינת הכתר, הכתר היא הספירה הגדולה והיא כוללת כל מה שיש מתחתיה ולכן האריך זה בחינת השורש בעולם האצילות וכולל בתוכו כל מה שעתיד להשתלשל למטה. תמיד השורש הוא סתום אח"כ יש התפתחות, אז בשורש של הכתר ואריך, שם היה כלול כל מה שיהיה מבחינת מחשבה, אבא ואימא הם מפרטים את זה, אבא זה בחינת ה-י', אריך זה רק קוצו של י' רק השורש קוצו של י' אבא זה בחינת חכמה, אימא זה בינה, ז"א תפארת, ה' מלכות.

אנחנו יודעים שיש חכמה, בינה, ודעת ובדעת יש 5 גבורות 5 חסדים זה המוחין שיש בכל העניינים זה מה שנקרא מוחין אבל בהתחלה יש חכמה בינה אח"כ יחוד מזה יוצא הדעת, ובשביל זה מונים לפעמים

אם לא היה מגלה לנו - לא היינו יודעים גם את זה. אז כל ההנהגה הזו משתלשלת מהספירות, הספירות זה מידות בהם הוא מנהיג את העניינים. זה לא שיש איזה מציאות מתווכת בנינו, לא, כשבן אדם צועק - השם שומע אותו, זה אותו הקב"ה שהכרנו כשהיינו ילדים אין פה שום שינוי רק מתארים את הדרכים איך זה בא, זה לא מעכב שום עניין.

דבר חשוב - לפני עולם התיקון היה חוסר שיתוף פעולה, מה שאומרים היום, בין הספירות.

כל ספירה אמרה 'אני אמלוק, אני אמלוק' כל אחד רצה להיות מלך ולקחת לעצמו את השפע ולהיות הגדול, אם אפשר ככה להתבטא בצורה גסה, והכלים נשברו.

אנשים שואלים: "למה הקב"ה לא ברא את העולם גן עדן כזה, שאנחנו ישר ניקח מה שרוצים ונהנה, הרי הוא רוצה להטיב לנו, אז למה הוא לא מטיב לנו ישר? מה צריך תורה ומצוות, מעשים טובים, התגברות על היצר, לתקן, בשביל מה כל זה? שיטיב ישרו".

התשובה היא זה שבהתחלה הוא אכן ברא עולם שלא צריך להתאמץ, זה מה שנקרא "שבירת הכלים" זה הביא לשבירת הכלים, זה קלקול, זה מביא קלקול. אם כלי מקבל בלי שהוא טורח על זה יש לו שינוי צורה במקום השתוות הצורה להדמות לבורא שהוא משפיע, הוא בדיוק ההפך מהבורא - הוא רק מקבל.

אז במקום שיהיה טוב לבן אדם, זה רע לבן אדם, השם יתברך ברא את הכל כדי שנוכל להדמות אליו יתברך, לכן מצד אחד יש רצון לקבל, כמו שאומרים המקובלים, מצד שני יש רצון להשפיע, ובחיבור הזה אנחנו יכולים להדמות אליו.

ולכן כאשר הוא עשה מה שעשה את העולם שלנו, לפי כללים ומידות, זה לטובתנו למרות שאנחנו היינו רוצים את הכל, זה יבוא בהדרגתיות שלא יהיה שבירת הכלים. על כל פנים אחד התיקונים שבא אחרי שבירת הכלים זה שהספירות התאחדו בחינת אחדות התאחדו לפרצופים ועובדים בשיתוף פעולה, ועובדים בשלושה קווים.

שתי מוחין, ואנחנו יודעים שיש גם את מוח הדעת.

קודם יש שורש יש רצון אח"כ זה מצטייר במחשבה הכללית, כמו איזה הבזק שזה בחינת החכמה, ואח"כ יש פירוט זה בחינת הבינה.

ז"ן הוא סוד הגוף של כללות האצילות, ז"ן (ז"א ונוק') זה שני הפרצופים האחרונים הם המוציאים אל הפועל, הגוף הוא המוציא אל הפועל, לא זה לא גוף כזה כמו הגוף שלנו. ככה, מהרצון העליון דרך המחשבה שזו החכמה והבינה בסוף יש את ההוצאה מהכוח אל הפועל בעולם העשייה, עולם המעשה. גם להבדיל בצורה דומה, קודם בן

אדם רוצה משהו אח"כ הוא חושב על זה, אח"כ הוא מתכנן איך לעשות את זה ואח"כ הוא עושה את זה, אז גם אנחנו קומה שלמה, לא סתם.

אנחנו קומה שלמה, הגוף של האדם זה סוד גדול כי זה בצלם ובדמות, מי שיודע קבלה מסתכל על גוף האדם, זוכר את כל הפרצופים והעולמות והכל, הכל כלול בגוף הזה, זה מושרש למעלה הגוף שלנו - ראש, תוך, סוף זה העניין של עולם האצילות שהוא מקשר את עולם א"ק ועולמות העליונים לעניין של הבחירה של האדם ושל העשייה שלו בעולם הזה. ברוך השם לעולם אמן ואמן.

עולם האצילות המתלבש בבי"ע

איזה אחריות זה להיות יהודי, כל העולמות הכל תלויים בבחירה של אותו יהודי קטנצ'יק, שמחליט בבוקר ליטול ידיים או לא ליטול ידיים. להניח תפילין או לא להניח תפילין. הכל מסתובב סביב ההחלטה של אותו האדם, לכן האחריות בבחירה היא גדולה ביותר אז זה מה שהוא אומר כאן: כשאנחנו נדבר על המלך, למלך יש מדינות, ויש לו שרים ויש לו עבדים, ולכל שר יש את הפקידים שלו, שמוציאים את פקודת המלך מהכוח אל הפועל נכון?

אז בפני עצמו כל פקיד ופקיד הוא משהו, אבל בעצם כשמדברים על האמת על התכלס', הם סך-הכל פקידים של המלך, מתבטלים לפני המלך אז כאן עולם האצילות הוא העיקר הוא השורש, שם יש את ההנהגה.

בריאה, יצירה, עשייה, עם כל הכבוד שכל אחד אנחנו מחשיבים אותו למשהו, אבל הם בסך-הכל מוציאים מהכוח אל הפועל את מה שתוכנן בעולם האצילות.

עולם האצילות מקום התוכנית האלוקית

והאור הסתלק, ונעשה חלל פנוי, אח"כ נכנס קו אינסוף בתוך החלל ועם הפגישה שלו עם הרשימו שזה האור שנשאר בחלל מזמן הצמצום, נבראו 10 ספירות דעיגולים וככל שהקו מתקדם בתוך החלל נוצר עוד ועוד עולמות בחינת עיגולים בסה"כ עשרה

קיצורו של עניין. אז הוא אומר ככה, אנחנו - שאמנם קוראים לבריאה יצירה עשייה כשלוש עולמות אבל בסך-הכל הם לבושים של עולם האצילות. עניין של הלבושים, זה הדרכים שהש"ת בחר כדי להוציא מהכוח אל הפועל את המחשבה שלו.

תמיד העליון מתלבש בתחתון ומנהיג אותו, זה הכלל: מתלבש. כמו שלמשל - רב מתלבש בתלמיד מוכין, מכניס לו דרך עבודה, ואז התלמיד הולך באור תורת הרב.

זאת התלבשות, בתוך נשמתו בתוך רוחו בתוך נפשו, יש התלבשות אותו תלמיד אח"כ הוא הולך מלמד תלמיד יותר קטן, גם הוא מתלבש, מבחינת מתלבש בתוכו, מכניס לו מוחין, ככה יש התלבשות של עולם בתוך עולם בתוך עולם, עד העולם הזה. מרום המעלות עד העולם הזה יש את העניין של ההתלבשות.

שעולם העשייה, הוא המלביש והמוציא מהכוח אל הפועל, את כל כוונת הבריאה. תארו לכם איזה אחריות זה להיות בן-אדם.

טוב, זה על עולם האצילות, עולם האצילות הוא העליון מבין 4 עולמות הנקראים אבי"ע, אבי"ע זה ראשי תיבות: אצילות, בריאה, יצירה, עשייה.

אנחנו אמרנו שקודם היה בחינת אינסוף ממלא את כל המציאות, אח"כ היה צמצום

אחר, אבל כולם בעצם היו כלולים בשורש בעולם האצילות.

כמו שהזכרנו קודם, אחרי שנכנס קו אינסוף בתוך החלל, העולם הראשון שנוצר זה בחינת עולם א"ק, א"ק זה אדם קדמון ומאורות שיצאו מאוזן, חוטם, פה, של אדם קדמון א"כ וברא עולם הנקודים ושמה היה שבירה מה שנקרא, אנחנו בשיעור מיוחד כבר נדבר בלי נדר בעזרת השם, יותר בפרטות על העניין הזה, כאן אנחנו מזכירים את זה כדרך אגב.

אז יש את העניין שאחד ההבדלים היסודיים בין עולם התווה לבין עולם התיקון שבעולם התווה הספירות שזה הצינורות דרכם השם יתברך מנהל את כל העולמות.

הספירות לא שיתפו פעולה ביניהן כל כך, לא היו ב-3 קווים: ימין, שמאל, קו אמצעי כמו שיש בעולם התיקון, אלא היו אחת מתחת השניה ולא היה עבודת צוות מה שנקרא, וכל אחת אמרה 'אני אמלך אני אמלך' ומשכו שפע, והכלים נשברו זה בחינת שבירת הכלים. ואז היו בו עשר נקודות בלבד א"כ יצא בחינת האצילות ואז ע"י מ"ה החדש שנתוסף חזרו ה-10 נקודות שיצאו מסיטרא דב"ן ונעשו 5 פרצופים כלולים ממ"ה וב"ן עולם האצילות ועולמות התיקון ולכל עולם ועולם יש 5 פרצופים והפרצופים מה זה פרצופים?

זו קבוצה של ספירות, שעובדת יחד למטרה מסוימת, צוות שעובד ביחד למטרה מסוימת אם אפשר ככה לקרוא לזה, מה שמות הפרצופים באופן כללי? עתיק. אבל עתיק לא נמנה לפרצוף בדרך כלל, מה שנמנה לפרצוף זה אריך, אבא, אימא, ז"א (זעיר אנפין), נוק' (נוקבא).

זה מתחיל מקוצו של י', כמו שאמרנו, קוצו של י' זה בחינת אריך. ה-י' בחינת חכמה, בחינת אבא. ה-ה' ראשונה של שם ההויה זה בחינת בינה, בחינת אימא. ה-ו' זה זעיר אנפין, בחינת תפארת.

וה-ה' אחרונה זה בחינת נוק', בחינת מלכות. זה 5 פרצופים, בכל עולם יש 5 פרצופים בעולמות התיקון.

עולם האצילות המתוקן, לא הראשוני שזה נקרא בחינת נקודים, אלא המתוקן, שם יש

והמרכזי מכולם זה עולם העשיה זה נקרא עשר ספירות דיושר בחינת א"ק.

א"ק זה אדם קדמון, וזה יוצא בדמות של אדם: ראש, תוך, סוף, א"כ היה עניין של עולם הנקודים שאנחנו עוד לא נגענו בזה, ועניין של שבירת הכלים שלא נגענו, כל זה עניין בחינת עולם התווה. וא"כ אמרנו שהשם יתברך מהניצוצות שנפלו, הוא ברא את עולם התיקון, בחינת אצילות בריאה יצירה עשיה.

עכשיו נפרט בעניין של עולם האצילות לכן הזכרנו 4 עולמות אבל זה 4 עולמות לא יחידים יש קודם עולם א"ק ואחר כך כל מה שמשתלשל בחינת החושים של א"ק בחוץ כל התהליכים עד שבסוף נברא עולם האצילות, שזה עולם התיקון שמטרתו להוציא מהכוח אל הפעל את מחשבת הבריאה, כדי שיהיה אדם בוחר, שאדם יוכל לבחור בין טוב לרע.

עכשיו מה ההבדל בין אצילות לבי"ע? אצילות הוא כולל את יתר ה-3 עולמות, בתוך עולם האצילות יש את כל התכנון של כל הפרטי פרטים של כל מה שיהיה בזמן ששת אלפים שנות התיקון, עד שנגיע לתיקון השלם בעזרת השם במהרה, וזה הכל כלול בעולם האצילות.

כמו שאדם להבדיל אינסוף הבדלות, רוצה להוציא מהכוח אל הפועל איזה פעולה, קודם כל הוא מחשב את כל הפרטים את כל העניינים, וא"כ הוא מתחיל להוציא אותה מכוח אל הפועל, בעניינים המעשיים. ככה כל מה שהוא מוציא א"כ זה בעצם היה כלול במחשבה שלו. זה בחינה שעולם האצילות כולל את בריאה, יצירה, עשיה.

בריאה, יצירה, עשיה, הם השלבים של ההוצאה מהכוח אל הפועל של עולם האצילות. יש גם מושג שהם הלבושים של עולם האצילות, תמיד העליון כולל את התחתון ממנו, זה קל וחומר פה, שיש הפרש גדול בין עניין של מחשבה לעניין של מעשה. כל העניינים של בריאה יצירה עשיה מושרשים באצילות וכל אחד מהעולמות האלה יש לו איזה תפקיד מיוחד בהוצאה מהכוח אל הפועל של התוכנית האלוקית. ולכן כל אחד נקרא בשם אחר ויש לו תפקיד

בחירה, כדי שיהיה בחירה צריך שיהיה טוב ורע אם לא במה נבחר?
וצריך שיהיה הסתר והעלם ושיהיה גילוי שתהיה קדושה ותהיה טומאה, הקב"ה הוא עושה את הרע, הוא בורא את הרע, הוא מחזיק את הרע עד שאנחנו נתגבר על הרע הזה ולא נבחר בו יותר, ואז הוא נגמר ונעלם.

באופן כללי, השם יתברך היה צריך, כשהוא החליט לברוא עולם, הוא רצה להטיב לנבראים, הוא רצה להוציא מהכוח אל הפועל את כל הכוחות הגלומים בהנהגה שלו. הדבר הראשון שהוא היה צריך לעשות זה לברוא נבראים. אומנם אנחנו קוראים בחומש: "ויאמר השם... ויהי אור" וככה בפשטות הדברים נעשים ובאמת כך זה גם במציאות: מספיק שהשם יתברך חושב על דבר - הדבר מתקיים.

אבל הוא רצה שאנחנו נדע את כל התהליכים ונכיר את כל ההנהגה שלו כדי שע"י זה שאנחנו מקיימים פה תורה ומצוות נוכל לכוון לקיים אותם, ולכוון גם כן מבחינת הכוונות של הקבלה ועם זה צריך להכיר את המערכת איך הדברים נעשו ואיך הדברים פועלים.

כדי שנוכל ע"י הכוונה שלנו לפעול את כל התיקונים שצריך, אז הדבר הראשון שהיה צריך לעשות זה לברוא כלי ושהכלי הזה ירצה לקבל את ההטבה האלוקית, כמו שהשם יתברך חפץ להטיב ולהשפיע, אם לא יהיה כלי שירצה וישתוקק לקבל את השפע, איזה הטבה יש פה? אין שום הטבה.

לכן ברגע שעלה במחשבה העליונה, שהוא רוצה להטיב, צריך כבר באותו רגע, נוצר העניין הזה של אור, כי הכלי הוא מקבל את ההטבה והאור זה המיטיב לו והנותן לו. כמו שכן אדם רעב אז הבטן בהרגשה של הרעב והאוכל שמכניסים לו מיטיב עמו, זה עושה לו טוב, אז באותו זמן שהוא קבע יתברך שהוא רוצה להטיב, כבר באותו זמן נוצר באופן פוטנציאלי, העניין של הכלי ושל האור אבל עדין זה רק במחשבה.

עוד אין איזה כלי ממש שמשתוקק. כדי שיהיה כלי שמשתוקק צריך לגרום לזה שהכלי ייפרד מהאור.

פרצופים, ממש כמו שצריך, מאוחדים ושעובדים ביחד ב-3 קווים, הבחינה הראשונה שיצאה, בחינת נפש שם ב"ן, זה מה שיצא מהעיניים וזה היה בלתי מתוקן, אח"כ בא שם מ"ה, תמיד העליון מתקן את התחתון, הרוחני יותר מתקן את היותר גשמי, אח"כ יצא מ"ה מהמצח של א"ק. הרי כל דבר נוצר מהארה, מאיזה שהוא שם משמות ההויה י-ה-ו-ה, אנחנו יודעים של י-ה-ו-ה יש מילוי של האותיות: יש ע"ב, ס"ג, מ"ה וב"ן.

זה 4 המילויים האפשריים שיש בשם הויה, ע"ב זה השם שממולא ביד"ן, השמות השונים של שם ההויה י-ה-ו-ה כל אחד יש לו הארה או תפקיד מיוחד בבריאת העולמות ובניהול העולמות.

עולם האצילות מוזכר ב-2 בחינות: הראשונה בבחינת עולם הנקודים, זה מצוין לפני השבירה, והשניה בבחינת עולם האצילות. בחינת עולם האצילות זה אחרי זה בעולם התיקון.

קודם היה בחינת אצילות לא מתוקן שנקרא נקודים ואח"כ היה אצילות מתוקן, שזה ערבוב של מ"ה וב"ן כאשר שם מ"ה, מלוי של אלפ"ן, הוא ממתק את שם ב"ן ומתקן, כי בהתחלה יצא רק שם ב"ן ואז נשבר.

תמיד הספירות יש בהן בחינת אורות וכלים, כל דבר יש בו אורות וכלים, גם בתחילה בהיות האצילות בחינת עשר נקודות בלבד, ז"א עוד בעולם הנקודים, היו הנקודות הללו כלולות אורות וכלים. לא יכלו הכלים לסבול את האורות בתוכם, ונשברו ומתו, זאת מיתת המ"ק.

המ"ק זה ראשי תיבות המלכין קדמאין זה המלכים של אדם שמלכו ומתו, מלכו ומתו, מה שמובא בחומש, זה בחינת שבירת הכלים זה החושך, עולם התוהו, איפה שמושרש עשוי, שם יש עניין של למשוך שפע בלי זכות. למשוך שפע בלי זכות זה מביא שבירת הכלים לא עלינו, היות שהכלים היו בלא תיקון ולא יכלו לסבול את האורות בתוכם ונשברו ומתו בסוד מיתת המ"ק, הרי אנחנו יודעים שהעולם הזה, כל מטרת כל העולמות זה העולם הזה, העולם הזה מטרתו להביא

לקבל. אם האדם רוצה לקבל רק בשביל לקבל זה הופכיות הצורה מהבורא יתברך, שהוא רוצה להשפיע ע"מ להשפיע. כמה שאנחנו הופכים את צורתנו ר"ל ומתרחקים ממנו יתברך ככה הרע גובר, זה העניין הזה שהרע יצא מהכוח אל הפועל ונברא ע"י שבירת הכלים, ע"י התהליך הזה השם יתברך איפשר לכלים האלה, ה-י' הנקודות האלו, למשוך שפע כמה שהם רוצים משכו ומשכו לא יכלו לשאת יותר - נשברו ומשמה נוצר הבחינה הזו של רע שזה רצון לקבל לעצמו: "אני אמלך אני אמלך". ואנחנו צריכים תורה ומצוות לתקן את זה ולהפוך את כל המערכת ואת כל המציאות לרצון לקבל על מנת להשפיע נחת רוח להשם, זה כל הקבלה על רגל אחת, יהי רצון שנזכה במהרה ובקלות.

כל התהליכים שהזכרנו פה בכמה מילים אלו תהליכים להפריד את הכלי מהאור, שהכלי יישאר בלי אור, ואז הוא ישתוקק לקבל את האור ואז הוא נבחן לכלי שלם ואמיתי ואז השם יתברך מכניס את האור לתוך הכלי וזה מטרת הבריאה. עד שאנחנו נגיע למצב של מחשבת הבריאה, עד שנהיה כלים מתוקנים. זה ששת אלפים שנות התיקון, עם כל התורה ומצוות וכל הניסיונות כל העניינים שאנחנו צריכים לעבור וכאן הסברנו את זה בצורה קבלית, איך נברא הרע, ברגע שיש כלי, הכלי הזה יכול לרצות לקבל לעצמו, זה קלקול. יכול לקבל על מנת להשפיע נחת רוח להשם, זה תיקון. אז לא רק שכבר יצא איזה רצון לקבל משתוקק, אלא מתוך הרצון הזה לקבלה משתוקק משתלשל כבר הרע, הרע זה הפך הטוב, הטוב זה להיטיב, הרע זה

הוצאת התוכנית האלוקית מהכח אל הפועל

אם כן, עולם האצילות יש בו את ההבזק, שהוא התוכנית של ההוצאה מהכוח אל הפועל של הרצון העליון, אח"כ בבריאה, יצירה, עשיה, זה מתפרט עד שזה יוצא לפועל בעולם העשיה, זה השלבים, כמו שאדם קודם רוצה משהוא, ואח"כ חושב על זה, בא לו במחשבה, אח"כ מפרט את זה ואח"כ מתכנן את זה ואח"כ מוציא את זה מהכוח אל הפועל הכל הולך ככה בכל הדברים תדעו לכם! ולפעמים לבן אדם אין סבלנות הוא אומר 'מה? עשיתי ככה, עשיתי ככה, לא יצא מה שאני רוצה' - חכה, יש שלבים. חכה, אולי עוד יבוא. אולי זה עדיין לא בשלב של העשיה אולי זה בינתיים משתלשל. אמנם לא כל דבר אמור לקחת זמן בבחינת זמן גשמי, כמו שאנחנו מבינים אותו, אבל יש תהליכים, לפעמים זה הולך מהר ולפעמים זה הולך לאט. וככה זה כל דבר ודבר, כמובן שגם בעניינים של האדם הרגיל, יש גם כן את הס"א, שמעכבת ומקטרגת להוציא מהכוח אל הפועל, עיקר התפקיד של האדם זה להוציא מהכוח אל הפועל את התפקיד האלוקי שלו,

כן אנחנו ממשיכים כאן בהסבר על עולם האצילות, כמו שאמרנו אתמול יש יותר מ- 4 עולמות הידועים, אבל עולמות התיקון, אצילות, בריאה, יצירה, עשיה, הם הידועים ואצילות הוא העליון אנחנו למדנו שכל העולמות נבראו בדמות בצלם ראש, תוך, סוף.

גוף האדם שהוא גוף גשמי הוא לא במקרה בנוי כמו שהוא בנוי, זה לא איזה התפתחות של הטבע וזה לא איזה חכמה מעשית הכל על פי הסוד, ראש, תוך, סוף, בראש שוכנת הנשמה, בלב הרוח ובכבוד הנפש. ככה מובא באריז"ל.

וכמו שיש ג' ראשונות: חכמה, בינה, דעת או: כתר, חכמה, בינה יש ז' תחתונות, ז' ספירות תחתונות, אם אנחנו נתבונן לעומק נראה, בכל תהליך של עשיה, בכל תהליך של גילוי, יש עניין קודם של אצילות, אבל לפי כן, בכתר זה בחינת הרצון, עולה רצון, אח"כ באצילות יש את המחשבה הראשונית, זה בחינת קוצו של י' - זה הכתר, י' זה בחינת החכמה - זה אצילות, אח"כ יש את הבינה בחינת ה-ה', תפארת - ו', ה' אחרונה - מלכות.

ואם אין את זה בעולם האצילות - לא יהיה אחר כך.

אגב, זה שבדור הזה המדע כל כך מתקדם והיום ילדים עוסקים במחשבים, יש טכנולוגיות, דברים עמוקים.

אומרים "סתם במקרה קורה בדור הזה" - זה לא במקרה, זה ההכנה הפנימית כדי שאנשים יוכלו לעסוק בפנימיות ולהבין דברים עמוקים שלפני כן לא יכלו לקלוט כמו שיש גם תקשורת יש תחבורה ויש אווירונים וכל מיני דברים שלא נתפסים בשכל של האדם לפני מאתיים, שלוש מאות שנה אז ככה זה, זה הכנה לקפיצת הדרך, זה הכנה לכל מיני תופעות על טבעיות, שאנחנו לא נתפוצץ כשזה יופיע באמת, התגלות אלוקית, שיהיה לנו כלים ונהיה רגילים לדברים האלה אז זה לא פשוט הדבר.

זה מה שכתוב 'סוף מעשה במחשבה תחילה' 'סוף מעשה' איפה זה? בעולם העשיה.

'מחשבה תחילה' איפה זה? עולם האצילות. יפה. מעניין ראיתי איזה ספרון כזה של ניהול, כל הספר על מה? על האצלת סמכויות, איך להאציל סמכויות, אתה מכיר את זה, אז הכל על פי הפנימיות, אמנם זה ספר סתם של ניהול אבל מי שידוע פנימיות התורה, רואה איך הדברים בדיוק פועלים באותו דבר, מה שלמעלה למטה, מה שלמטה למעלה. זה השתקפות של הכללים הפנימיים.

אגב, ככה גם לפתוח איזה צוהר לעניין הנשמות ועניין האנשים: אז יש אנשים שהם אנשי מחשבה, לך תיתן להם לעשות משהו בידיים.

יש אנשים שהם אנשי ביצוע, בידיים. יש אנשים שהם אנשים של דיבורים להסביר את העניינים.

יש אנשי שווק, כל הדברים האלה מראים על שורש נשמה של האדם. פה יש קצת, אני פותח לכם פתח להקיש מדבר לדבר אמנם מזה אדם לא יכול לדעת אם הוא בעולם האצילות או בעולם הבריאה, יצירה, עשיה אבל יש בזה רמז שמשווא מן המשהו אפשר להקיש.

ולכן חשוב שכל אדם יכיר את עצמו וידע את תכונותיו ומגבלותיו ואת יכולותיו ואז

ועיקר הס"א למנוע מאדם להוציא מהכוח אל הפועל.

וכפי שיש ארבע עולמות של קדושה, אצילות, בריאה, יצירה, עשיה, ככה יש מהצד השני גם והם מנסים להפריע להוציא מהכוח אל הפועל את מה שצריך.

אנחנו באופן פשוט חיים את החיים ולא כל כך נותנים את דעתנו להתעמק בחיים ומה שקורה לנו אבל כמו שיש לאדם גוף ויש לו לבוש ויש לו לבוש חיצוני ויש לו בית ויש לו חצר ויש רחוב ויש עיר ויש רשות היחיד ויש רשות הרבים כל הדברים האלו זה הכל על פי הסוד זה השתלשלות של סודות עליונים שאנחנו לא קולטים אותם כי אנחנו אנשים פשוטים.

לכן בקבלה משתמשים בכל מיני מושגים שמוכרים לנו מחיי היום-יום, אלא רק מה שהם בגדרם הרוחני לא בגדרם הגשמי.

לאט לאט מתרגלים לזה ומתחילים להבין את הדקות שבין דבר לדבר ולא מגשימים את העניינים בעזרת השם אז יש הבדל גדול בין המחשבה לבין המעשה נכון?

אמנם אם אדם חושב לבנות בית ואחר כך הוא בונה בית, כן, אותו בית שהוא חשב לבנות אותו יש את המחשבה, יש את המעשה, יש הבדל עצום לאין שיעור בין המחשבה לבין מעשה, מכל הבחינות. ככה יש הבדל בין אצילות לבריאה, יצירה, עשיה. בריאה, יצירה, עשיה - שלושתם לבושים לעולם האצילות.

לבושים זאת אומרת שמאפשרים להוציא מכוח אל הפועל כמו שהלבוש שומר על הגוף ומכסה את הגוף, והגוף שומר ומכסה את הנפש, והנפש מלביש לרוח, הרוח לנשמה וכך הלאה אותו דבר בעולמות.

עד סוף התיקון הכל מושרש בעולם האצילות, לא יכול להיות איזה חידוש שאין בעולם האצילות, הכל בסדר מדוקדק.

כל מה שעתיד להיות בעולם כבר מתוכנת כמו שאומרים להבדיל, כן, מה שיש בתוכנה ככה יש במסך יוצא במחשב ככה יוצא במדפסת אותו דבר להבדיל מבחינה רוחנית, אינסוף הבדלות כמובן, ככה כל מה שיש בעולם האצילות זה מה שיהיה אחר כך, מה שיהיה אחר כך זה מה שיש בעולם האצילות

בבחינת ההנהגה האצילות מורכב מ-2 הנהגות: אחת גלויה ואחת נסתרת. הגלויה מושרשת בזו"ן והנסתרת בא"א, ז"א ונו"ק הם שני הפרצופים, שמנהיגים את העולם הזה מבחינת שכר ועונש.

מבחינת שם ההויה, זה ה'ו' וה'ה' של שם ההויה יש עוד הנהגה שהיא הנהגה בארץ הכתר שזה בחינת קוצו של י' שגם כן משפיעה כמובן על אבא ואימא.

אני אסביר את זה קצת בלשון אחרת: יש הנהגה של שכר ועונש, לפעמים העולם - אין לו זכות להתקיים, רחמנא לצלן, היו כבר מקרים נכון? ואם זה היה תלוי בשכר ועונש היה צריך לחסל את העולם.

אז העולם לא היה מגיע לתיקון שלו האמיתי ולא הייתה יוצאת לפועל התוכנית האלוקית, הרי הוא ברא את העולמות, אמרנו בשיעורים קודמים, כדי להטיב לנבראיו. אם הנבראים הם קצת מגזימים ושובבים ולא שומעים בקולו יתברך, ועושים כל מיני שטויות בלי סוף מגיע להם עונש כזה שיכולים להחריב את העולם כמו שהיה בזמן המבול וגם עולמות קודמים שהיו לפני העולמות האלה אז השם יתברך עשה מנגנון. מנגנון נקרא לזה - שמירה, שבזמנים שהעונש לא מועיל אלא רק יחריב ולא יהיה בזה חינוך ולא יהיה תועלת ולא יהיה התקדמות אז הוא מעביר על העניינים, זו הבחינה הזו שאנחנו גם קוראים י"ג מידות הרחמים שפתאום מעביר את העוונות, עובר על פשע, מוחק את החשבון.

הבעל הבית מוחק כי אחרת אי אפשר, אי אפשר להמשיך בדרך כזו כמו שגם בטבע, להבדיל, בן אדם לפעמים פורסים לו את החוב, לפעמים, פשיטת רגל, לפעמים מוחקים לו חובות כשהוא לא יכול לעמוד - אז לא יכול לעמוד.

כל הדברים האלה על פי הסוד הכל: "מלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיע" כל מה שאנחנו רואים פה בעולם הזה הגשמי שנראה לנו, דברים שהמציאו בני אדם, זה הכל לפי הסוד.

קיצורו של עניין יש את שתי הנהגות: הנהגה הזו של שכר ועונש והנהגה יותר גבוהה של רחמים גדולים, אינסופיים כדי

הוא יודע גם במה לעסוק ואיך לעסוק, מה מתאים לו, מה לא מתאים לו מה נכון לו, ומה לא וככה הוא משתלב בתוכנית האלוקית המיוחדת שלו, כי לכל אדם יש איזה תוכנית מיוחדת הרי השם לא ברא אנשים סתם, כל אחד עם הגוון המיוחד שלו, עם התפקיד המיוחד שלו.

זה מדויק עד הפרט האחרון שבתוך האדם. זה פלא פלאים איך שזה מדויק, כמו שגם כן מנהל הוא בעצם לא עושה את העבודה, הוא רק מתלבש, זה נקרא 'התלבשות' הוא מתלבש בתוך הפועלים שלו, והפועלים עושים את העבודה. אבל הם עושים את זה בהנחיותיו, בהשראותיו, בכוחותיו, במחשבותיו, בתכנוניו של המנהל.

זה בחינה הזו שנקראת 'התלבשות' להנהיג את התחתון. העליון מתלבש בתחתון להנהיג אותו. כך מעולם האצילות משתלשלת ההנהגה עד לתכלס', פה, בעולם העשייה.

עכשיו בחינת ההנהגה זה חידוש יפה וחשוב ויסודי של הרמח"ל בדרך כלל האריז"ל הוא פחות דיבר על ענייני ההנהגה ויותר תאר את העולמות איך שהם והרמח"ל מרחיב על בחינת ההנהגה.

הרי אמרנו שיש ארבע עולמות: אצילות, בריאה, יצירה, עשייה. בכל עולם יש חמישה פרצופים שמונים אותם: אריך, אבא, אימא, זעיר-אנפין ונוקבא. אז יש אריך, אבא, אימא, ז"א ונו"ק דאצילות, אריך, אבא, אימא, ז"א ונו"ק דבריאה, דיצירה ודעשייה.

בכל עולם יש את המנגנון הזה, שנקרא לזה בשפה ככה עממית, חמשת הפרצופים, חמשת הפרצופים זה קבוצות של ספירות, שעובדות ביחד, זה צוות, שעובד להוציא מהכוח אל הפועל את הרצון האלוקי, את דרכי הביצוע של ההוצאה לפועל.

אז יש הבחן בין ז"א ונוק' שבקיצור קוראים לזה זו"ן ואריך, כלל גדול בכל הפנימיות ככל שהעולם יותר גבוה אז זה יותר רחמים, יותר חסד, יותר השפעה, ככל שהוא יותר נמוך, יותר דין, יותר צמצום, באופן כללי ככה זה, יותר גשמי, יותר חושך, ככה זה בא בלשון הקבלה.

לרחם, כדי לעזור, בדרך כלל השם יתברך משלב את שניהם, לא אחת סותרת את השניה, משלב את שניהם. זה תלוי גם בזכות של הדור.

אמנם יש לנו ציונים ויש לנו שכר ועונש ומי שעובר על מצוותיו יתברך הוא חוטף עונש אבל המטרה זה לא העונש - המטרה זה שאדם יזכה לעולם הבא, שיהיה מתוקן כי "השם יתברך חושב מחשבות שלא ידח ממנו נידח", לתקן את כולם בסופו של דבר.

וכאשר אין ברירה הוא מפעיל את ההנהגה של אריך ומציל את העולם וגורם לעולם להגיע לתיקון, זו ההנהגה הנסתרת בחינת נשמת האצילות. למה נשמת האצילות?

כי זה באמת הסיבה הפנימית של האצילות, כי הסיבה האמיתית של בריאת העולמות זה להטיב לנבראים, גם אם ר"ל לפעמים הוא מכאיב לנו ואנחנו יכולים לסבול וכואב לנו ואנחנו לא מבינים למה קשה ולמה יש צרות, למה יש מות ומחלות ועניינים - הסיבה הפנימית זה להטיב לאדם, זה להביא אותו לתיקון אז לכן זה ההנהגה הנסתרת שבאצילות, זו הסיבה של האצילות, זה האמת, זה הפנימיות זה התכלס' בפנים של האצילות, של מחשבת הבריאה, זה להטיב לנבראים.

זה כל הסודות איך זה משתלב זה אנחנו לא יכולים לדעת זה סודות של הקב"ה קצת משהוא מסבירים לנו בספרים.

אתמול הזכרנו את עולם התווה שהיה לפני עולם האצילות ושמה כמו שאמרנו היו רק עשר נקודות ולא היו שלוש קוים ולא עבדו בספירות בשיתוף פעולה ובצוות אלא כל אחת אמרה אני אמלך אני אמלך כביכול, משכה שפע לעצמה והגיעה לשבירת הכלים ומשבירת הכלים שם אחר כך זה נהיה ההוצאה של הרע אתמול הסברנו את זה יותר באריכות זה מופיע פה מי שרוצה יכול לשמוע קיצורים של עניין שהאורות האלה שיצאו יצאו מא"ק.

א"ק זה העולם הראשון א"ק ראשי תיבות אדם קדמון זה העולם הרוחני הראשון העליון שהשם יתברך ברא, יש א"ק דעיגולים

ויש א"ק דיושר, עשר ספירות דעיגולים אמרנו, בתוך החלל הפנוי ועשר ספירות דיושר מתוך החלל הפנוי סביב הקו שנכנס לתוך החלל, השם יתברך ברא עולם ראשוני שנקרא א"ק אדם קדמון גם כן בדמות אדם - ראש, תוך, סוף. וממנו מתוך הא"ק הראשוני הזה יוצאים כל מיני אורות אח"פ: אוזן חוטם פה ואח"כ אורות מהענינים ואורות מהמצח כל מיני הארות נקרא לזה, שבתוך התהליכים הקצת מורכבים שיש בפרק הזה של הקבלה בסופו של דבר מגיעים לעניין של שבירת הכלים ואח"כ נברא עולם האצילות לתקן את כל העניין.

עניין של עולם התיקון ומה ההבדל בין עולם התווה לבין עולם התיקון זה מאוד מעניין שהרי תמיד אנחנו מדברים על אחדות על אהבת ישראל ואהבת חנם ומציאות של חטא גרמה לחורבן בית המקדש. בית המקדש זה הכלי של עם ישראל, השראת השכינה. בשבירת הכלים, נשמות ישראל שנתפזרו בין האומות זה הניצוצות שמתפזרים בין הקליפות ככה זה, אותו דבר הכל אפשר להבין על פי הפנימיות מי שידע את הכללים של האר"י יכול להקיש אל תוך המציאות כל דבר ודבר בעזרת השם יתברך. לפני עולם התיקון בעולם התווה היה מין חוסר תיקון כזה באמת שכל אחד משך לעצמו איך אומרים? אין עבודת צוות, אין שיתוף פעולה, כל אחד אגואיסט, כל אחד לוקח לעצמו.

כמובן שאי אפשר לדבר במילים כאלה על עולמות עליונים כאלה, אבל שמה היה קלוקל שלא היו פרצופים, לא היה עבודת צוות, לא היו מאוגדים כמו שצריך, לא היה שלוש קוים כמו שצריך וזה גרם קלוקל ולכן התיקון של עם ישראל גם כן עוד אחרי חטא אדם הראשון שאנחנו באים לתקן את החטא וגם את שבירת הכלים, תיקון שלנו זה לחיות באהבת חנם, באחדות.

זה יביא בעזרת השם את הקומה השלמה, זה עם ישראל, למצב שתוכל לעלות ולתקן את כל הניצוצות ואת כל העולמות ויבוא המשיח במהרה.

היווצרות עולם האצילות

(מלכין קדמאין) מלכי אדם ועולם התוהו, אח"כ ספירות מ"ה בדרגה של רוח התחילו לברר מספירות ה"ג, אורות מ"ה הם כמו זכר לעומת אורות ס"ג שהם נוקבא.

זה הסבר כללי של התהליך של האורות, בהתחלה עמדו כל אחת לבד בפני עצמה בעולם התוהו, אורות העיניים של א"ק ואורות המצח שלו שהתחברו כאחד במבנה של עשר ספירות וזה נקרא עולם האצילות שהוא התיקון, אחרי יציאת מ"ה ממצח א"ק אורות ס"ג נהיים נוקבא של מ"ה ונקראים אורות ב"ן.

אנחנו ממשיכים כאן בעניין אב"ע: אצילות, בריאה, יצירה, עשיה. זה בעצם עולם אחד-אצילות והשאר, מה שנקרא הלבושים שלו אלו בריאה, יצירה ועשיה.

האצילות בנויה מאורות העיניים של א"ק ואורות המצח, שמתכללות בין אורות העיניים של א"ק, החיבור הזה הוא נקרא עולם האצילות.

יש תהליך כזה שיצאו מאורות העיניים של א"ק, מה שקוראים אורות ס"ג, יצאו משם עשר ספירות, הם היו בדרגה של נפש. ושם הייתה השבירה מה שקוראים מיתת המ"ק

היווצרות עולם האצילות חיבור שם מ"ה החדש עם שם ב"ן

אז העולם הזה שניקרא א"ק -אדם קדמון, הוציא מהחושים שלו מהעיניים מהאוזניים מהחוטם מהפה, כל מיני אורות שבסופו של דבר יצא מזה שבירת הכלים, ועולם התוהו, וזה היה בדרגה של ס"ג - דרגה גבוהה. אחרי שהיה שבירה של הכלים השם ית' הוציא הארה חדשה דרך המצח של א"ק. זאת אומרת אם העיניים, פה, המצח יותר גבוה, אז יצאה דרך המצח שלו הארה והחיבור הזה-האור דס"ג זה היה בחינת נפש והאור מ"ה זה ניקרא מ"ה החדש שיצא מהמצח, הוא בחינת רוח. יש גוף, נפש, רוח, נשמה, חיה, יחידה, תמיד העליון מתקן את התחתון תמיד התחתון מלביש לעליון, תמיד העליון מתלבש בתחתון.

זה הכללים נכון? כמו בכל דבר, כמו שהמנהל, הוא אומר לפועל מה לעשות, ככה זה! אז הארה הזו שנקראת מ"ה הארה חדשה שיצאה מהמצח של א"ק, התחברה עם האורות של ב"ן, ב"ן זו הבחינה הזאת נקראת ב"ן של עולם התוהו והחיבור של שניהם זה ניקרא "עולם האצילות".

טוב פה זה הסבר נוסף איך נוצר עולם האצילות. הרי אמרנו שקודם היה עולם התוהו והיה שמה שבירת הכלים. ואח"כ עולם האצילות בריאה, יצירה, עשיה זה עולמות התיקון כל דבר שיש בעולם, יוצא מהארה מסוימת מהבורא ב"ה.

כל דבר יש לו הארה שמקיימת אותו. כשהארה הזאת נגמרת, אותו בן-אדם או אותו חפץ או אותה מציאות נגמרת גם כן. כל עוד שהשם מאיר זה מתקיים, לא מאיר זה נגמר, הכלי נשבר והאור מסתלק.

אז כך היה בשבירה של הכלים: לכלים לא היה כוח לסבול את האורות והכלים נשברו, האורות נגנזו בחזרה והכלים ירדו לבריאה. ככה כתוב, במה שעתיד להיות עולם הבריאה.

והאורות האלה שיצאו בהתחלה הם היו בדרגה של ס"ג, אתם זוכרים? שיש ע"ב ס"ג מ"ה וב"ן, זה שמות ההו"ה, המילואים של שמות ההו"ה. השם הראשון הוא ע"ב, הוא השם היותר חזק, נקרא לזה היותר קרוב למקור, אחריו יש ס"ג וככה זה הולך ויורד.

עולמות ב"ע לבושי האצילות

מוחין, זה בחינת הרב המשפיע לתלמיד. התלמיד הוא מלביש את הרב ומקבל ממנו את החכמה. זה כלי. הרב מתלבש בתוכו, והתלמיד מלביש את הרב, שומע בקולו. ולכן יש את העניין הזה של הלכות כיבוד רב, זה בחינת להלביש את הרב. הלבשת הרב מבחינה רוחנית.

עניין הלבושים: ההנהגה כולה מרוכזת בעולם האצילות. בריאה, יצירה, עשייה הם המוציאים מן הכוח אל הפועל את כוונת האצילות, ולכן הם נקראים הלבושים שלה. הלבושים - הם לפעמים קוראים לזה הרגליים - יש עניין של התלבשות שהעליון מתלבש בתחתון, והתחתון מלביש את העליון. העליון מתלבש בתחתון ונותן לו

עולם האצילות אורות מ"ה וב"ן

שעושה הרוח - מוציא פסולת מאוכל ואוכל מפסולת, רע מתוך הטוב והטוב מתוך הרע. שיישאר הכל כמו סולת נקיה. למה, למשל בן אדם אוכל ושותה? כי הוא מברר. אדם זה בחינת מדבר. יש דומם, צומח, חי, מדבר. האדם זה הדרגה הכי גבוהה, אז הוא מברר ומעלה ומתקן את כל הבריאה ע"י האוכל והשתיה וכל מה שהוא מברר ומשתמש לעבודת השם, הוא מעלה את כל בחינת דומם צומח חי לבחינת מדבר. אמרנו שעולם התווה זה היה הארה של ס"ג נכון? כן. יצאו מהעיניים אורות דס"ג ובסופו של דבר נשברו הכלים. עכשיו יוצאת הארה חדשה. וזה היה בחינת נפש, עכשיו נפש זה בחינת נקבה, נכון? בחינת מקבל, בחינת כלי.

עכשיו יוצאת הארה חדשה מהמצח שזה בחינת רוח זה דרגה יותר גבוהה, והוא מברר ומתקן את הנפש ומתחבר אליהן בחינת נוקבין, הוא מחפש עם מי הוא יכול להתחבר, איזה חלק מתוקן בנפש שהוא יכול להאיר בו ולהשפיע. מה שרע לסלק אותו, מה שאין לו תיקון, ומה שיש לו תיקון הוא עושה ממנו כלי ומתחבר אליו.

זה מה שעשו האורות שיצאו מהמצח שהם בחינת שם מ"ה החדש. איך התחברו אורות העיניים ואורות המצח? הרי אורות העיניים כבר ירדו למטה נכון? עכשיו אורות המצח באים ומתחברים אליהם, כי אורות המצח זה בחינת הרוח שבא לתקן את הנפש.

אז הם מתחברים המשפיע משפיע, והמקבל מקבל, זה ניקרא התחברות, נכון או לא? יש פנים בפנים, פנים באחור, אחור בפנים, אחור באחור. כאשר המשפיע רוצה להשפיע

תמיד העליון המשפיע נקרא זכר, המקבל נקרא נקבה. כמו שבעולם הטבע האישה היא המקבלת. הגבר הוא המשפיע, ככה בעולמות העליונים, למשל ה' של י-ה-ו-ה, ה' זה בחינת זכר ה-ה' בחינת נקבה. גם אדם עצמו כשהוא מקבל הוא בחינת נקבה, כשהוא משפיע הוא בחינת זכר.

גם הספירות, כשהן מקבלות מלמעלה את הארה שלהן כדי שיוכלו אחר כך להשפיע הן בחינת נקבה. כשהם פונות לתחתונות להשפיע עליהם זה בחינת זכר, ברור? אז ככה: 10 ספירות יצאו מהמצח של א"ק והם הארת מ"ה והם בחינת דרגת הרוח שהוא זכר לעומת הנפש.

והרוח מתקן את הנפש, זאת אומרת, ספירות הארת מ"ה שיצאו ממצח של א"ק התחילו לתקן את ספירות הארת הב"ן שנהיית בחינת הנקבה שלו.

זה חשוב מאוד, כדי שיהיה תיקון צריך דרגה יותר עליונה שתתקן את התחתונה. אם בן אדם יש לו רק נפש דנפש, איזה תיקון יהיה לו? צריך סיוע של מדרגה יותר גבוהה בשביל זה כתוב: "עשה לך רב", "עשה לך רב" זה בחינת המשפיע שמשפיע לתקן את הנפש.

כשהבן אדם כבר מתקן את הנפש מקבל את הרוח, שהרוח באה אח"כ באה הנשמה, כל אחד מתקן את התחתון. מה זה הסיגים המעורבים בו? הרי הנפש לא מתוקנת, הנשמה מתוקנת אבל הנפש לא, הנפש מעורבת טוב ורע נכון? אנחנו קוראים לזה עבודת הנפש, למה?

צריכים לתקן את הנפש, אז בחינת הרוח מתקן את הנפש ומוציא - יש שני תיקונים

ויכול להשפיע, והמקבל יכול לקבל זה פנים בפנים אז אם הכלים האלה הם מוכנים לקבל את התיקון, אז האורות האלה מתחברים אליהם. ואז שורים אורות על הכלים.

עכשיו אחרי שהארת מ"ה מתחברת עם הארת ב"ן, אז לב"ן כבר אין קיום לבד כס"ג כמו שהיה בעולם התווה, עכשיו זה כבר דבר חדש, כמו להבדיל, שכשבן אדם מתחתן אז קודם האישה נקראת בשם מסוים ומתחתנת ועכשיו היא נקראת בשם בעלה החדש ככה זה, כבר לא אותו דבר.

אז אותם האורות שיצאו בהתחלה היו בחינת ס"ג עכשיו כשמתחבר אליהם מ"ה הם מקבלים שם חדש שם ב"ן, זה ניקרא ב"ן עכשיו, ב"ן זה בחינת נפש.

זה בחינת כלי, זה בחינת נוק', זה הדרגה היותר נמוכה.

צריך להבין: אומנם אורות ס"ג הם אורות מאוד גבוהים אבל לא היה להם קיום, כיוון שנשברו הכלים, אז עכשיו אנחנו מבררים את הסיגים ומעלים ומוציאים כלים מתאימים ומ"ה החדש עושה את העבודה הזאת, ההארה הזאת. ומתחבר עם מה

שנשאר מהס"ג, אז הס"ג אומנם ניקרא ס"ג זה רום המעלות, אבל עכשיו זה כבר לא ס"ג, עכשיו זה בחינת ב"ן זה בחינת כלי. הוא בסך הכל עכשיו כלי למ"ה החדש, ולכן הוא נקרא ב"ן ולא נקרא ס"ג. אז יש לנו ע"ב, ס"ג, מ"ה וב"ן. אז עכשיו בחינה הזו מ"ה החדש מתחבר עם ב"ן. בסדר? כמו אישה לבעלה.

מהחיבור הזה זה מתחיל להיות תיקון, יש חיבור קודם היו אורות בעולם התווה היו אורות ולא היו כלים טובים שיכלו לשאת אותם, ונשברו הכלים. עכשיו יש אור מ"ה החדש שהוא מתקן שהוא בדרגה יותר גבוהה בחינת השפעה.

יש כלים חדשים שנעשו מהבירורים של ס"ג שהם בחינת ב"ן. עכשיו מ"ה וב"ן זה בחינת עולם האצילות, ביחד וזה עולם התיקון שבעצם עולם האצילות הוא דבר אחד אח"כ יש בריאה יצירה עשיה, הם רק לבושים של עולם האצילות.

אנחנו אומנם קוראים להם עולם אבל זה לא ממש עולם זה מוציאים מהכוח לפועל את עיקר עניין ההנהגה שזה האצילות מה שלמדנו אתמול.

פגמים שבמאורות

אנחנו מדברים פה מה גורמים העוונות והפגמים. לכתחילה ישראל ראויים לקבל את כל השפע בעולם ולתת תמצית לאומות העולם כדי חיותם, כדי שהם יעסקו בשכלול העולם ויהיו משועבדים מבחינה רוחנית לישראל.

ישראל אותיות לי-ראש. ישראל ראויים לעמוד בראש מבחינה רוחנית והאומות צריכות לעזור בשכלול העולם, לעזור לעם ישראל לשמור את התורה.

אם האומות היו עושים ככה והיו שומרות את שבע מצוות בני נוח היה להם טוב בעולם הזה וטוב לעולם הבא, אבל קשה למצוא אומה שנוהגת ככה ממש בכל ההיסטוריה. היו מקרים פה ושם אבל על פי רוב לא, וישראל אם פוגמים השפע שהיה אמור להגיע אליהם יעבור לקליפות, אבל אם היה עובר כל השפע, העולם היה נחרב מרוב התגברות הרע. ולכן עיקר האור

כל דבר ודבר קבוע מראש למי תינתן היניקה ואיזה עונש נקבל, זה אוטומטי זה בהשגחה, אבל זה ככה כבר מכוון מלמעלה, ולכן הגישה הזאת של שנאת האומות, סתם שנאה ולהגיד הנה עוד פעם הרשעים רוצים לעשות לנו רע, יש בזה חלק נכון ויש בזה חלק שטחי, כי אם היינו בסדר אז שום רשעים לא היו עושים לנו רע לא היו רשעים בכלל, היו נגמרים. אז זה לא שזה בא ללמד זכות על שונאי ישראל חס וחלילה, אבל זה בא ללמד אותנו שהשורש הוא בפגם וצריך לתקן את הפגם, קודם כל זה מתאים לימים האלה, עשרת ימי תשובה, שצריך לתקן את כל הפגמים האלה של הפרט ושל הכלל כמה שאפשר וממילא כל השונאים והמקטרגים ומהמשתטנים לא יהיו לא יהיה להם כוח. תלמיד: מה זה האורות? איזה אורות אלו שהפגמים שלנו קשורים איתם? מאיפה הם באים? מנוק? מז"א? מאריך?

האדמו"ר: כל האורות באים רק דרך ז"א ונוק' אין מקום אחר שיבואו ממנו. למדנו שכל מה שנברא לכתחילה חסר ובה לעולם התיקון כתוספת כשיש פגם זה מסתלק. יש את האורות וכל פגם ופגם גורם לסתימה מסוימת ונתינת יניקה.

תלמיד: איך השונאים של עם ישראל יונקים את האור?

האדמו"ר: יונקים כוח חיות הם מתחזקים למשל, היה צריך לרדת גשם בארץ ישראל ושיהיה לנו יבול טוב, חלילה וחס עושים פגמים זה יורד בירדן, הגשם נופל במקום אחר, זה בגשמיות. ברוחניות יש להם עזות, יש להם פתחון פה, יש להם כוח, הם הופכים להיות ראש, למשל עכשיו ארה"ב, מי שולט בעולם על פי מבט חיצוני? ארה"ב, לא עם ישראל. מי נתן להם את העזות הזו שהם ישלטו על העולם?

העוונות, אם לא היו עוונות הם לא היו שולטים בעולם ולא היו אומרים לנו מה לעשות, עכשיו הם אומרים לנו מה לעשות: הם רוצים שנוותר על ארץ ישראל, אנחנו אומרים אמן. נוותר על ירושלים, אומרים אמן. נוותר על החיים, אומרים אמן. יש להם כוח, מאיפה יש להם את העזות הזאת? זה משמים. בשביל זה מה שמפריד בין העולם הזה לימות המשיח זה שיעבוד מלכויות, זה העניין הזה של שיעבוד מלכויות אנחנו משועבדים לאותם האומות כי אנחנו פוגמים ואם נסתכל אז גם פה נכנס וחדר לארץ כל מיני שטויות שלא מתאימים לעם ישראל, וזה נותן להם כוח.

פנים ואחוריים

צוחקות ויכול לתת את זה בפנים קשות. גם אם לפעמים חלילה צדיקים צריכים לקבל לפעמים עונש גם זה מכוון ומחושב בדיק לפי מה שמגיע להם. כמו שהזכרנו אתמול שיעקב אבינו נגזר עליו גלות מצרים לרדת למצרים והוריד אותו כמו מלך. יכל לרדת בשלשלאות של ברזל אבל השם יתברך הוריד אותו בכבוד. גם יוסף שהורידו אותו למצרים, אז מובא שמה שהסחורה שהייתה בשיירה לא הייתה מסריחה, היה לה ריח טוב, יכל לשלוח אותו חלילה גם עם שיירה מסריחה, הכל יכול להיות בעולם. אז כל המידות האלה של התחשבות בבן אדם, איך נותנים לו כמה נותנים לו נותנים לו בדרך גלוי לגמרי נס גלוי מעל הטבע, נס דרך הטבע, נותנים לו את זה דרך הטבע לגמרי שיטעה, שיחשב שזה הכל טבע. כל זה

מובן שלא חשוב רק לקבל שפע, אלא חשוב גם איך אנחנו מקבלים אותו. אם השם יתברך נותן לנו אותו בסבר פנים יפות או מחוסר ברירה כזורק איזה עצם מאחורי גבו, כמו בעל הבית הוא נותן משכורת לפועל שלו, יכול לתת לו את המשכורת עם חיוך ולהגיד לו כל הכבוד תשמע עשית עבודה טובה מגיע לך, או יכול לתת לו את זה דרך הפקידים שלו ולא להגיד תודה ולא כלום. לפי מה זה נקבע? מתי מועסק מקבל אות הצטיינות מבעל הבית? כשהוא עושה משהו טוב לבעל הבית, כשהוא עובד טוב, הוא עובד טוב מקבל סבר פנים יפות, לא עובד טוב בקושי אומרים לו בוקר טוב וחושבים מתי לזרוק אותו מהמפעל. כמו שלמטה ככה למעלה, אותו הדבר. השם יתברך נותן שפע יכול לתת את זה בפנים

תלוי בהתעוררות של האדם, "כמו שהאדם מעורר מלמטה ככה מעוררין עליו מלמעלה", אם אדם בוטח בשם חסד יסובבנו. הוא בוטח בו הוא לא רק יקבל את מה שהוא צריך לקבל, יקבל את זה בגלוי כזה שיהיה ברור שזה משמים, כל מי שרואה את זה יבין שהאיש קיבל את הישועה שלו משמים. ויש מישהו אחר שצריך לקבל דרך כל מיני מסכים ואז הוא יחשוב שהרופא ריפא אותו, או עו"ד עזר לו, או אבא שלו קנה לו את הבית וכל מיני דברים כאלו, ובכלל לא יראה את השגחת השם שהוא מיטיב עמו, זה מה שהוא אומר פה עניין של פנים באחור. כל אותם הדרגות והשינויים העדינים בנתינת השפע גם כמות השפע גם איכות השפע וגם דרך נתינת השפע מאיפה זה בא? כי לפעמים נותנים לבן אדם משהו ואותה נתינה שכן אדם מקבל זה מפיל אותו מבחינה רוחנית. זאת אומרת אם הוא מקבל איזה שפע פתאום רציני אבל בדרך הטבע, אז יכול להתחיל להאמין בטבע או בהשתדלות שלו עשיתי ככה וככה. מספרים בשואה שאנשים במחנות פיתחו כל מיני אמונות תפלות, כמו שאומרים, לא כולם אבל חלקם. אחד חשב שאם כל יום הוא יוריד את כל הבגדים וילבש אותם, אז הוא יחיה תמיד, לא יהרגו אותו. ככה הוא פיתח לעצמו את הדמיון הזה, כל מיני שטויות כאלו, זה הסתר פנים. כשאדם תולה את ההצלה שלו בכל מיני שטויות. אז לפעמים הישועה שאדם מקבל מעלה אותו מבחינה רוחנית, לפעמים זה טוב שהוא מקבל ישועה אבל זה מכניס אותו לניסיון אולי הוא לא יאמין שזה השם אולי יאמין במשהו אחר, אז זה מאוד דק עדין ומדויק כמו שבקריעת ים סוף השם יתברך עשה שתהיה רוח קדים כל הלילה, בשביל מה? מה הוא לא יכול לחתוך את הים איך שהוא רוצה, בלי טבע, בלי כלום?

הוא לא יכול ליבש את הים לגמרי, הוא יכול לעשות מה שהוא רוצה, אלא עולם כמנהגו נוהג. לתת פתח לאלו שמאמינים שהים נחתך בגלל הרוח, שזו תופעת טבע, זה לא שהשם יתברך חתך את הים וקרע אותו וכך הלאה וכך הלאה. זה אותו עניין של הכישוף עכשיו שאנחנו מתקרבים בעזרת השם לגאולה השלמה ומתחיל להיות גילוי פנים, אז אנשים מתחילים עם הסיפורים של הכישוף חושבים שכל אחד מכשף אותם כל אחד עושה להם, יש את הקדוש ברוך הוא. יש דבר שנקרא כישוף וגם זה בא לנסות את האדם. למה השם נתן כוח לכל מיני רשעים לעשות עין הרע, לעשות כישוף, לעשות קשירות, למה? כדי לבחון את האדם במה הוא יאמין במי הוא יבטח, בשם או יבטח בכל מיני שטויות. בכל מיני פקידים, בכל מיני פקידונים, בכל מיני שטויות והבלים. לכן האדם צריך להיזהר, להאמין רק בשם יתברך ולא לפחד מאף אחד, משום בני אדם, משום כישופים ומשום כלום, הבוטח בהשם לא נוגע בו לא כישוף ולא כלום שום דבר. וככל שפנימיות התורה מתפשטת בעם, כך צריך "זה לעומת זה" אז יש כל מיני מכשפים וכל מיני כתות וכל מיני שיגעונות, כדי לנסות את האדם. כמו שבזמן גילוי פנים, בזמן בית המקדש, הייתה עבודה זרה. מי יכול להבין דבר כזה? השם יתברך היה מתגלה בבית המקדש, והייתה עבודה זרה, מי יעבוד עבודה זרה? אבל היה יצר כזה. זה כדי שתהיה בחירה, זה הדבר הזה של פנים ואחור, הוא עמוק מאוד מאוד. ובעיקרון "במידה שאדם מודד, בה מודדים לו" כמו שאברהם אבינו, "אל הבקר רץ אברהם", אז השם יתברך עשה בעצמו לבניו לישועות, כמו שמובא שאברהם שלח שליח, אז השם יתברך עשה ע"י שליח, זה העניין הזה של פנים ואחור, מה שהוא עשה בהתעוררות בעצמו, הבנים קיבלו ישר מהשם יתברך, מה שלא דרך שליחים. יהי רצון שנזכה כולנו לגילוי פנים במהרה.

פנים ואחור - גילוי והסתר

יתברך, דרך העונשים, רצה ללמד אותנו, גם בפשט וגם בסוד.

מובא בספרים שאם יש אסונות טבע, לאיזה עמים שמה רחוק בחו"ל, הם גם בשביל עם ישראל. שאנחנו נסתכל ונראה, מה השם יתברך יכול לעשות, ונגיד בוא נעשה תשובה, בוא נתקן, שלא יקרה לנו אותו הדבר. זאת אומרת זה בא לעורר את עם ישראל, כל מה שקורה. אם יש גשם, אם יש שיטפון, כל מה שקורה בכל העולמות זה בשביל ישראל.

ואם היה לנו שכל והיינו חכמים והיינו יודעים איזה קליפה שולטת בכל אומה ובכל מקום בעולם, היינו מבינים למה דווקא במקום הזה היה שיטפונות ומתו מאה אלף איש, ובמקום ההוא יש מלחמה ובמקום ההוא קורה ככה, היינו יכולים להבין בדיוק לפי האמת.

מדויק מה השם מראה לנו למה דווקא במקום הזה ולמה ככה ולמה אחרת, ולמה המנהיג הזה פה עולה ושם יורד, אם היו לנו עיניים לראות יכולנו להבין את כל ההשגחה של השם יתברך ומה הוא רוצה ללמד אותנו גם כן מתוך ההשגחה הזאת. לא זכינו בינתיים אז אין לנו, אבל זה אפשרי, זה יבוא.

מובן שלטובת האדם כל עוד שיש לנו את העולם הזה לתקן צריך שיהיה גם רע לתקן אותו. אז כשבן אדם מעורר שפע לרדת מלמעלה למטה גם הרע מרוויח משהו מזה גם הם צריכים להתקיים. אבל כשיש גילוי פנים, גלוי לכל שהשפע יורד בשביל הצדיקים, "צדיק וטוב לו".

כשיש הסתר פנים "צדיק ורע לו, רשע וטוב לו", מה פתאום אלה מקבלים כוח ושפע, ולא מבינים, בכל מקרה, מה שאנחנו הסברנו, שבכל פעם שאיזו שהיא אומה, או איזה שהוא כוח בבריאה מקבל כוח ושפע, או מפסיק לקבל כוח ושפע, זה בשביל ישראל, הכל בשביל ישראל, בגלל ישראל, עבור ישראל, כתוצאה ממעשיהם של ישראל, ובשביל ללמד את ישראל, הכל סביב ישראל.

אחד הדברים המזעזעים בשואה, זה שטענו הרשעים ימח שמם וזכרם שכל הבעיה בעולם זה עם ישראל ואם יחסלו את עם ישראל יפתרו את כל הבעיה ולכן הם הלכו לחסל את עם ישראל.

זו הגדרה של הסיטרא אחרא. מה שאומר הרמח"ל שתפקידה של הסיטרא אחרא, להחריב את העולם. ואם חלילה מחריבים את ישראל, מחריבים את העולם.

כי העולם מתקיים רק בזכות ישראל ובשביל ישראל, יען שישאל קיבלו על עצמם את התורה ואם לא היו מקבלים על עצמם את התורה, השם יתברך היה מחזיר את העולם לתוהו ובהו. זאת אומרת, שהעולם מתקיים בשביל ישראל, כדי שיתקנו את העולם במלכות ש-ד-י, כדי שיהיו כלים ראויים שיקבלו את השפע לעתיד לבוא, בזכות ולא כמתנת חינוך, וזה תפקידם של ישראל.

אנחנו יודעים שבתשעה באב נולד משיח, זאת אומרת שבכל חורבן, ובכל נפילה, ובכל הסתר פנים, ובכל חושך, יש שמה רמז מהשמיים, יש שמה פתח לישועה, זה כתוב בכל מיני תורות של כל מיני צדיקים. זאת אומרת, שגם בשואה הנוראית יש שמה רמזים ברורים לרצון השם.

מה השם רוצה, ולמה עשה, איך שעשה. וכמה שקשה לסבול דברים כאלה, בכל זאת עכשיו, כשאנחנו מסתכלים אחורנית ואנחנו ברוך השם לא בשואה, יכולים ללמוד מזה. אז בודאי בן אדם בקושי שרד, לא היה לו הרבה מוחין ללמוד, אבל אנחנו הדור הזה, כבר יש לנו אפשרות להסתכל על זה איך שהוא, ללמוד מזה, והטענה הזאת שכל העניינים בעולם קשורים לישראל היא טענה נכונה.

והיות שכנראה לא היינו מודעים לזה כל כך בזמן ההוא לפני השואה, שהיה הרבה השכלה וכל מיני דברים והתרחקות אז הגויים הזכירו לנו את זה, אתם העם הנבחר מכל העמים. אם אתם בסדר, אז הכל בסדר. אם אתם לא בסדר, הכל הפוך ר"ל. וככה אפשר להתעמק בכל ההיסטוריה של עם ישראל ולראות כל פעם איזה מסר השם

זה בזמן של הסתר, של אחוריים. כמו שבגוף האדם, "מבשרי אחזה אלוק", יש את הפנים, ובפנים אדם מתגלה. רואים מי זה הבן אדם, אם הוא כועס, אם הוא שמח, אם הוא עצוב, איפה רואים את זה? בעורף? רואים את זה בפנים. כי בפנים מתגלים האורות, באחוריים לא מתגלה כלום. מה רואים שם? כלום, הכל חסום, סגור.

אז ככה, כשהשם יתברך מנהיג את העולם בגילוי פנים, אז ברור כל מה שהוא עושה, למה הוא עושה, וזה קידוש השם. ר"ל, אם אין מספיק זכויות והעולם מונהג בהסתר פנים, כאילו אין דין ואין דין וזה חילול השם, וכשיש גילוי פנים מובן לכל, שכל מה שקורה, זה בשביל ישראל, ולטובת ישראל. אין לנו עיניים לראות, כל המלחמה האיומה הזאת, מלחמת העולם השנייה, כל העולם התהפך ומה יצא מזה בסוף? זכינו לעלות לארץ ישראל. היהודים בסוף הורשו לעלות לארץ, להתיישב פה, אחרי אלפיים שנה. זה שיש חילוניות, זו בעיה שלנו. אבל משמים נתנו לנו, שנוכל להנהיג גם הלכה אם נרצה, מה הבעיה, זה עוד תיקון.

זה ברור, לא מספיק מתקן, לא על פי התורה, לא הכל על פי התורה. אבל סוף סוף, יש לנו אפשרות להתיישב בארץ שלנו. אומות העולם נתנו לנו לעלות לפה, זאת אומרת השם יתברך נתן לנו רשיון לעלות לפה אחרי אלפיים שנות גלות. צריך לתקן את מה שצריך לתקן, אבל זה לא מוריד מהמאורע הנוראי הזה, זו לידה והשוואה והמלחמה זה חבלי לידה, וכשהארץ הזו תצטרך להתעלות, מבחינה רוחנית, זו עוד פעם לידה והייסורים זה עוד פעם חבלי משיח, חבלי לידה, זה הולך בהמשכים, "קמעה קמעה כאילת השחר".

כל פעם עוד צעד, לפני שעולים מדרגה סובלים, יש ניסיונות והסברים קשים, זה מעניין דווקא בתקשורת, כל יום יש מאמרים על מלחמת התרבות, איך אנחנו נגדיר את עצמנו דמוקרטיה, דמוקרטיה יהודית אנחנו יהודים, תהיה פה מדינת דת, הם מתעסקים בזה עסוק עמוק-עמוק, כל יום. נשאלת השאלה: מה זה מטריד אותם בכלל? מה להם ולזה? זה הברור, הנה הברור הזה,

מי אנחנו? מה אנחנו? למה אנחנו פה? איך אנחנו יכולים לחיות פה? איך אנחנו רוצים לחיות פה? מה העתיד שלנו כאן? מה הערכים? כל זה מעניין אותם הנשמות האלה בבירור, הם בניסיון, טוחנים אותם עד שיגיעו לאמת.

לפני כמה שנים את מי זה היה מעניין בכלל, לא היה מאמר אחד כזה בשום עיתון. יש בירורים של הכלל שעולים על סדר היום ואנחנו לא מבינים מה קרה שעכשיו מדברים על זה, מחר מדברים על זה, אבל יש סדר בעניינים ובבירורים שצריכים לברר. להוציא יקר מזולל, אור מחושך, וחושך מאור, רק צריך להסתכל על העניינים.

אנחנו רואים שבעשרות השנים האחרונות, הדבר הזה הולך ומתגלה בצורה מדהימה, אם זה התפוררות ברית-המועצות ואם במלחמת המפרץ שכל העולם התאחד לתת לעירקים מכות בשביל ישראל, פשוט מאוד. וכך אפשר להסתכל על דברים רבים. הנשק הגרעיני בשביל ישראל, איך מדינה כזאת קטנה, שבקושי היה פה מה לאכול השיגה כנראה לפני עשרות שנים נשק גרעיני.

היום המדינות הכי עשירות בקושי יש להם, זה להציל את ישראל שהשונאים ידעו שיש איזה נשק שיכול לתת להם מכה בחזרה שיזהרו. הכל בשביל ישראל זה הולך ומתגלה יותר ויותר וגם אנחנו יודעים ישראל בסך הכל שלוש מאות קילומטר על מאה קילומטר כל העולם עומד על זה על כל מה שקורה פה על כל מילימטר.

חברון, מה זה חברון? חברון זו עירה קטנה, מה זה בחו"ל חברון? מי מוצא את זה במפה בכלל, זה לא נחשב לגריד ביס, בכלל כל העולם על זה שאנחנו נפנה את חברון ואיזה רחוב נפנה מחברון הרחוב הזה, הרחוב ההוא, את מי זה מעניין בכלל איזה גודל יש לזה, כמה אנשים יש שם בכלל, וכל העולם צריך להתעניין בזה כל העולם עומד על זה.

אז רואים שאמצעי התקשורת, שבדרך כלל אנשים שונאים אותם, הם גם בשביל ישראל. זה להראות את השגחתו יתברך, אדם יושב בסין הוא יודע שלא פינינו את חברון, זה גילוי פנים זה אמצעים לגילוי פנים. כל הטכנולוגיה, כל הדברים, בשביל

ישראל. כשאנחנו בסדר, אז בעזרת השם, אדם יושב בסין, רואה שכולנו שומרים שבת, שכולנו צדיקים. כשאנחנו לא בסדר, אז רואים את הצרות שלנו בכל מקום, זה לעומת זה, ככה זה. אפילו הנשק להשמדה המונית, הגז הזה שמצרים, כל זה רמז כנגד ארבעה מיתות בית דין: סקילה, שרפה, הרג, חנק. שלא נדע מצרות, הכל מדויק, רק זה נסתר. המוח שלנו עסוק בשטויות, אנחנו לא מתבוננים, אז לא רואים את הפלאים של השם יתברך, איך הוא מנהיג את ישראל. וזה ילך ויגדל, עד שכל האומות יבואו על ירושלים, כנראה, אם נזכה יבואו לקבל פני משיח ואם לא נזכה יבואו לגוג ומגוג ר"ל. צריך להתפלל שהשם ינהיג אותנו בגילוי

פנים ולא בהסתר פנים, שלא נבזז את החיים לריק. ונלך כמו עיוורים, נבזז את החיים על שטויות. בן אדם מה עושה בחיים שלו? אוכל, ישן, הולך לעבודה, רב עם אשתו, הולך לעבודה, תפסו אתו הילדים, קם, חוזר, הולך לחברים, משחק קלפים, זה החיים? בשביל זה נברא האדם "חלק אלוק ממעל"? בשביל זה צריך הבן אדם להיות פה? זו לא המטרה של החיים. מה הוא אומר, מה זה אמר, אמרתי לו, אמרו לי, זה עושה לי ככה, ההוא עושה לי ככה, תראה את זה, תראו את ההוא, פה יותר זול, שם יותר יקר, בשביל זה לא צריך לברא אדם, מספיק נמלים שיעסקו בזה וזהו. המטרה שנהיה "חלק אלוק ממעל", זו המטרה. יהיה רצון שנזכה.

העלאת מיין נוקבין

טוב היום זה יום פטירתו של הרמח"ל, הרב לוצאטו. אומרים שהוא היה גלגול של רבי עקיבא הוא נפטר לפני 250 שנה והשיעור יהיה לעילוי נשמתו. רבי עקיבא הוא חי מאה עשרים שנה ארבעים שנה הראשונים היה עם הארץ והרמח"ל חי ארבעים שנה אז כביכול בא להשלים את מה שלא הספיק רבי עקיבא שהיה עם הארץ. יש מחלוקת אם הוא קבור בעכו או קבור ליד רבי עקיבא אני חושב שהוא קבור ליד רבי עקיבא הרמח"ל היצירה שלו אי אפשר להסביר את היהדות בכלל בלי הרמח"ל פשוט מאד לא טעמי מצוות לא הקבלה, לא החסידות, כלום אי אפשר בלי הרמח"ל, גם גדולי החסידות - המגיד ממזריטש ותלמידיו היו ממליצים על ספרים של הרמח"ל. זה שיטה שלו שהיא שיטה מסודרת, גם בלשון קבלית וגם לא בלשון קבלית, גם בענייני מוסר, ומה הוא לא כתב, ומה הוא לא כתב, איך הוא הספיק דברים כאלה פלא פלאים, היה לו מגיד מהשמים גם, שהיה מתגלה אליו ומגלה לו רזי תורה. רדפו אותו ועשו לו צרות, עשו אפילו בית דין עליו, שלא יכתוב יותר מאמרים ולא ייתן יותר שעורים והוא היה במחלוקת הרבה זמן, עד שברוך השם, השם הוציא את האמת

לאור, והיום אין שום אפשרות לזוז בלי ההסברים של הרמח"ל, כי הוא צווה לגלות דברים שהאריז"ל היה אסור לו לגלות, ובכל דור ודור יש הארה חדשה נוספת, יותר מפורטת עם חידושים, והרמח"ל היה כזה. עכשיו אנחנו נמשיך בלימוד שלנו, אמרנו שהבורא יתברך רצה לברוא את העולמות כדי להיטיב לנבראיו, לצורך זה היה צריך לברוא עולם חסר, כדי לברוא עולם היה צריך לסלק את אור חסדו, ז"א למנוע את ההשפעה שלו ששפעה ממנו, ונוצר חלל פנוי, בחלל הפנוי הזה נשאר רק רושם של האור, בחינת רשימו מבחינת הסובב את החלל מבחוץ. זה נקרא אור אין סוף שנכנס אה"כ, זה נקרא קו אור אין סוף שנכנס בתוך החלל ומאיר בו, הוא לא חוצה את כל החלל, מגיע עד נקודה מסוימת. ובמפגש של הקו עם הרשימו שהיה בפנים, נוצרו עשר ספירות דעיגולים, שקורים להם א"ק, א"ק זה אדם קדמון, עשר ספירות שהן אחת בתוך השניה כמו כדורים, והעולם הזה הוא בפנים, העולם שלנו, העולם הגשמי הוא הפנימי ביותר. במקביל לעניין הזה אה"כ נברא העולם הרוחני הראשון שנברא, נקרא א"ק דיושר,

עשר ספירות דיושר, כי זה לא עגול, זה יושר, בדמות אדם, ראש, תוך, סוף. לא שזה אדם גשמי כמו שאנחנו בשר ועצמות, זה אדם רוחני זו בחינה רוחנית, כלי רוחני ראשון, שבאמצעותו, מהאור שיוצא מהחושים שלו, נבראו העולמות האחרים עד העולם הזה. מובן? האור שיש בתוך א"ק זה אור שמהקו, קו אור אין סוף שנכנס בתוכו, לנו אין השגה בזה, וההארות הראשונות שיצאו מהפנים של א"ק זה היה מהאוזניים, חוטם, פה. ונברא העולם הראשון שנקרא עולם העקודים, וממנו אח"כ יצא עולם הנקודים, עולם הנקודים זה אורות שיצאו מהעיניים של א"ק, והתפשטו עד מתחת לטבור של א"ק, והלבישו את א"ק מסביב, יצאו עשר נקודות, אחת מתחת לשניה, עשר ספירות ולא היו מקושרים ביניהם כל אחד רצה למלוך, כל אחד רצה לשלוט. "אני אמלוך, אני אמלוך", לקחת שפע לעצמו, נשברו הכלים, האורות נסתלקו ונגנזו למעלה והכלים נפלו למטה בקליפות כמו שנאמר, איפה שהקליפות ירדו רפ"ח ניצוצין להחיות את הכלים האלה, לשמור עליהם, ויצאה הארה חדשה שנקרא שם מ"ה החדש מהמצח של א"ק ונתחברה עם חלק מהכלים השבורים, והחיבור של האור הזה שנקרא מ"ה החדש עם הכלים השבורים שעכשיו נקראים ב"ן, שהם הפכו להיות הנוק' של האור הזה, הכלים שמקבלים את האור הזה, בחינת הנפש, הכלים השבורים הם בחינת נפש. המתקן אותם זה בחינת רוח, תמיד העליון מתקן את התחתון, כשהתחברו נבראו ארבע עולמות התיקון, זה נקרא: אצילות, בריאה, יצירה, עשיה. ספר בראשית מתחיל שמה בעולם התיקון. "בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ" השמים זה ז"א, הארץ זו נוק', בעולם התוהו בכלל לא היו פרצופים אמרנו, אז זה לא מעולם התוהו, זה מעולם התוהו ולמטה מה שמוסבר. בסדר, אז נבראו ארבע עולמות ונברא האדם הראשון, גם כן מאותם הכלים השבורים נברא האדם הראשון, מלא קומתו היה גם

ארבע עולמות היה ענק הוא כלל את כל נשמות עם ישראל בתוכו, היה אמור לגמור לברר את הניצוצות האלה, הטוב והרע, מה שלא נברר, ובה היה נגמר הסיפור. היתה באה הגאולה ומקבל שכר לנצח, שכר נצחי, על ידי העבודה הזו שהיה לו לעשות מה שנאמר שהוא אכל מעץ הדעת טוב ורע שבמקום שיעלה את הניצוצות הוא עשה פעולה הפוכה ונפלו הניצוצות שלו בחזרה ונתפרדו ונפלו לקליפות, חלק לא הכל, הרוב נפל לקליפות. עוד הפעם כמה נשמות שהיו בו נסתלקו קודם החטא. הוא השאיר שתי נשמות בשביל הילדים שלו אצלו, קין והבל, ונשמה בשבילו, אבל רוב הנשמות נפלו. אחר כך בא עם ישראל שהוא צריך לתקן את החטא הזה ואת הבעיה של שבירת הכלים שלא תיקנו, לכן יש לנו תורה ומצוות שדרכם שבאמצעותם אנחנו גומרים את הברור הזה של הניצוצות שנפלו. ברגע שנגמור את הברור הזה נגמר התיקון, ששת אלפים שנות תיקון וזהו. עכשיו אנחנו למדנו על שבירת הכלים בימים האחרונים ועכשיו אנחנו מדברים על מים נוקבין זה המושג שאנחנו רוצים ללמוד היום. בקיצור זה מ"ן, מים של הנוק' של הנקבה, התעוררות מלמטה. הרי בעבודת השם יש התעוררות של האדם. יש התעוררות מלמעלה למטה זה התעוררות של השם להשפיע. שתי אפשרויות אנחנו מתעוררים לעבוד אותו לחפש את האמת להתגבר לתקן והוא מתעורר להשפיע לנו. כל התעוררות מלמטה זה נקרא העלאת מ"ן העלאת מים נוקבין. אנחנו כלפי הבורא יתברך אנחנו כלים, אנחנו מקבלים ממנו, כל מי שמקבל הוא בחינת נקבה כי הנקבה היא מקבלת, הגבר הוא המשפיע. אז אנחנו כולנו בחינת כלים, אז לכן זה נקרא מים נוקבין, זה התעוררות של הכלים לעבוד את השם ויש בזה הרבה הסברים. פה יש כמה דפים אנחנו נתחיל לעבור על זה. כתוצאה של העבודה שלנו יש מים דכורין, מים דכורין זה מים של הזכר בחינת משפיע, זה השפע שהוא מוריד לנו בזכות העבודה, זה כל הקבלה על רגל אחת.

עכשיו אנחנו נפרט קצת יותר הרי אנחנו נבראנו בדמות ובצלם, לא שלהשם יתברך יש גוף, אין לו גוף ואין לו דמות הגוף אבל אותם העקרונות שקיימים פה אצלנו בעולם הזה קיימים למעלה, רק שפה הם גשמיים ולמעלה הם רוחניים אין שמה גוף.

אם כן, כמו שבעולם הזה לפעמים אנחנו לומדים מהעולם העליון לעולם התחתון לפעמים מהעולם התחתון אנחנו יכולים להבין לעולם העליון לכן למשל היום במדע יש הרבה מדענים שרוצים ללמוד קבלה כי הם מבינים שאם יבינו את הנוסחאות הרוחניות הם יוכלו להגיע פה לפתרונות הגשמיים.

אז כמו בעניין המ"ן והמ"ד שהאישה יש לה בחינת ביצית הגבר יש לו בחינת הזרע שהם מתחברים החיבור הזה מתחבר בתוך הרחם ושמה נולד תינוק בסופו של דבר ויוצא ככה

למעלה שהו' של שם ההויה מתחבר עם הה' שזה בחינת הזכר המשפיע זעיר אנפין מתחבר עם הנוק' שלו נוצרת נשמה. לא גוף, נשמה. אח"כ הנשמה יהיה לה גם גוף. אוקי? ממשיכים.

כשאומרים מ"ן הכוונה הפנימית היא שאלו הניצוצות שנפלו עם הכלים בזמן מיתת המ"ק מה זה המ"ק זה ראשי תיבות: המלכין קדמאין זה המלכין הקדמאין שמלכו ומתו, מלכו ומתו זה המלכין של אדום הרי לפני עולם התיקון יש עולם התוהו שבעולם התוהו היה שבירת הכלים רק אחר כך נברא עולם התיקון.

ולכן עשו שהוא מושרש בעולם התוהו היה בשורש גבוה אבל הוא לא רצה להיות צדיק הוא רצה רק לבלוע לעצמו ולכן זה נקרא עולם התוהו אחר כל זה בא עם ישראל שעם ישראל בחינת עולם התיקון.

העלאת ניצוצות

זאת חלק הוא תיקון ומה הוא לא תיקון הוא לא תיקון מה ששיך לנ"ק של עולם האצילות הנו"ק דז"א זה ה-ה' האחרונה של שם ההויה, מה שהשם יתברך לא תיקון זה הניצוצות ששיכים לנ"ק דז"א הנו"ק זה כנסת ישראל זו השכינה.

ואנחנו צריכים להעלות למעלה את כל הניצוצות ע"י הברכות, ע"י תורה ומצוות זה נקרא להעלות מ"ן להעלות את הניצוצות שיעוד לא הועלו ואת הניצוצות האלו מעלים על ידי תורה ומצוות לאיפה מעלים אותם לנוק' דז"א. כביכול ניתן לכם משל: יש בעל ואישה ויש להם ילדים. האחריות על הילדים, איך הם מתנהגים, היא על האימא. כדי שהאימא תמצא חן בעיני הבעל, הבעל שלה, זאת אומרת היא צריכה להראות: 'הנה הילדים בסדר, תראה, הנה התנהגו יפה, עשו שעורים, עשו הכל, ניקו את הבית, כן? להבדיל אין סוף הבדלות, המיין נוקבין האלה בחינת הניצוצות האלה שצריך להעלות.

כנסת ישראל שזה בחינת ה-ה' האחרונה של שם ההויה. וזה בחינת הנוק'. לא יכולה למצוא חן בעיני בעלה. שזה ז"א, הו' של שם ההויה. אלא אם כן היא תראה שהתחתונים

התחלתי להגיד אז המלכין קדמאין, המלכים שמלכו באדום לפני שהיה מלך בישראל היו מלכים באדום אבל הם מלכו ומתו, מלכו ומתו זה כתוב בחומש שמלכו ומתו מה הפירוש לפי הקבלה?

שהיה כלים רוחניים וזה בחינת מה שאמרנו האורות דס"ג שיצאו מהעיניים של א"ק אורות הנקודים ולא היה להם יכולת להחזיק את השפע כי רצו לקחת את זה לעצמם ואז הם נפלו ונשברו זה נקרא המלכין קדמאין, מ"ק, בסדר? זה מושג חשוב.

זה המים נוקבין מה שאנחנו מעלים אנחנו אמרנו שהכלים נשברו ושהשם יתברך לקח מהחומר הזה שנקרא שבירת הכלים כביכול וברא את עולם התיקון וברא את אדם הראשון שיתחיל לעשות את שאר התיקונים מה שהוא השאיר שמה.

למה לא גמר לתקן את הכל וגמרנו? כי המטרה לא הייתה שהשם יתקן את הכל המטרה שאנחנו נתקן שהבן אדם שאדם הראשון יתקן כדי שיקבל אח"כ את השכר הנצחי בזכות עבודתו.

השם ית' מה זה בשבילו לברוא עולם מושלם לא בעיה בכלל הוא רצה לברוא עולם חסר שבור שאנחנו נתקן אותו. בכל

התעוררו שבני ישראל עשו את העבודה כמו שצריך.

זה נקרא שאנחנו עושים עבודת השם. וזה עולה אצלה והיא מראה את זה לז"א: "תראה הבנים שלך כמו שצריך" ואז הוא מתחבר איתה ונותן לה שפע. והשפע יורד גם אלינו. בכמה מילים ככה באופן פשוט שתיבנו את הציורים. לאט לאט, לאט לאט אם אנחנו נלמד כל יום רבע שעה, 20 דקות, לאט לאט, הכל ייכנס, הדברים יהיו מוחשיים. צריך ככה ללמוד.

אין ברירה. אם כן אחרי השבירה, כביכול, השם לא הספיק לתקן את הכל, הוא עכשיו מחכה שאנחנו נתקן את מה שהוא לא תיקן וזה שורש הגאווה של האדם. למה יש לאדם גאווה? כיון שהשם יתברך כביכול זקוק לו שהוא יתקן, שהוא יעשה, זו הענווה של הקב"ה.

שנתן לנו להשלים את הבריאה. הרי מבחינתו, אם הוא בורא עולם שיש מוות ויש צרות זה חילול השם... אומרים זה הבורא? זה מה עשה פה? איזה עולם נתן לנו? ח"ו זה חילול השם. לא היה איכפת לו שיהיה אבק של חילול השם העיקר לתת לנו הזדמנות. שאנחנו נתקן וניהיה שותפים בתיקון הבריאה. ולא הכל הוא ייתן לנו בחינם. כדי שלא יהיה לנו בושת פנים.

ואז אפשר גם להבין את הרשעות העצומה, והאינסופית של הנחש! שהוא בא ואמר: "השם לא רוצה שתאכלו מעץ הדעת, שלא תהיה כמוהו". וזה בדיוק מה שהוא רוצה שאנחנו כן נהיה. שותפים. אנחנו עדיין נהיה ברואים והוא יהיה בורא. אבל שנהיה שותפים, שיהיה לנו איזה זכות, שתהיה מעלה. זה רצונו יתברך.

ככה זה השורש פה של כל העניינים. נזכיר עכשיו את הניצוצות, הניצוצות של הנוק' דז"א, הם נשמות בני-אדם שעדיין לא עלו מאז השבירה להשתלם בתיקון והן עדיין בתוך הקליפות פלא פלאים, משהו מדהים. איזה ניצוצות? שנפלו בשבירת הכלים ושמעורבים בתוך הקליפות.

הניצוצות האלה של הנוק' דז"א. שזה הניצוצות שאנחנו צריכים לתקן זה מהניצוצות שלה, הן הן נשמות בני האדם זה

נשמות. מה זה שניצוצות האלה שנפלו, זה נשמות שנפלו, מה אמרנו שנשמת אדם הראשון, גם כן נתפרדה ונפלה. וגם בשבירת הכלים.

אלא מה חסר להן לנשמות האלה? ע"י זה שצדיק מברך, וע"י זה שצדיק מתפלל, וע"י זה שעושים את כל הפעולות שכתובות בתורה. יש זכות להעלות מהרע משם מהקליפות להעלות את הנשמות לזכך אותן. אותם הניצוצות, להוציא מהם את הפסולת ולהעלות אותם למעלה. זאת אומרת אותם הניצוצות עולים למלכות דז"א - נוק' דז"א. מה הם מקבלים שם? איזה תיקון? את המיין דכורין. את ההשפעה מהז"א.

כי הו' משפיע על ה'. עכשיו פתאום יש השפעה מלמעלה למטה. יש תיקון. "וזרקתי עליכם מים טהורים" יש שפע חדש. המתחבר בהם, ומצטיירות בסוד העיבור. אז הז"א, הזעיר אנפין, הז"א בחינת ה-ו' של שם הויה מתחבר עם ה' כביכול, בלשון בני אדם, מכניס אותה להריון. בתוך הרחם שלה שם מתבשלת נשמה, יש לה עיבור.

ויש, כתוב בשער הגלגולים, כל מיני נשמות, יש נשמות שיש שנמצאים בעיבור של הנוק' שלושה חודשים, תשעה חודשים כל מיני זמנים. עד שאח"כ באים לעולם הזה. מבינים איך התהליך? ואז כשבאים לעולם הזה, אותו ניצוץ שהיה עשוק שם בתוך הקליפות כשהוא בא לעולם הזה, ע"י החיבור של אישה ובעלה.

יש גוף גשמי, ע"י החיבור של ז"א ונוק' למעלה יש נשמה, וזה נכנס אח"כ בתוך הגוף של האדם, ואז יש נשמה וגוף ביחד. ואז הם צריכים להמשיך ולתקן. אתם מבינים איזה מפעל יש פה? אז ממשיך התיקון.

כשיש עכשיו עוד נשמה בתוך גוף, עוד יהודי שמקיים תורה ומצוות, הוא בעצמו צדיק "ועמך כולם צדיקים" ואז הוא בעצמו מעלה עוד ניצוצות משם, ואז הניצוצות האלה שוב פעם עולים, ואז עוד פעם עולה ועוד פעם מתחבר, ועוד פעם נולדים.

בשביל זה אומרים, כתוב "שאינ בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף". זה הבחינה הזאת. שכל הנשמות צריכות לרדת לעולם הזה, לתת להם הזדמנות לתיקון שלהם, ואז

שייגמר, זהו נגמר העולם הזה כמו שהוא, הוא יעלה בדרגה גבוהה. כמו שהיה לפני החטא. אנחנו נעלה מבחינת ב"ן לבחינת ס"ג. אמרנו ששם ההויה יש לו 4 דרגות עסמ"ב. י-ה-ו-ה, אפשר למלא אותו בארבע צורות: יש ארבע דרגות. הכי גבוה נקרא ע"ב. ס"ג מ"ה וב"ן. זוכרים את זה? ע"ב? איך הגענו לגימטרייה הזו. ע"ב? שם הויה שיש לו גימטרייה ע"ב. הרי ההויה 26 זה לא ע"ב. אז מה אני אומר שיש הויה דע"ב? הוא ממולא בידו"ן: י' ו' ד'. ה-ה' ממלאים אותה ב' (הי). ה-ו' זה ו' י' ו'. והה' עם י' (הי). זו ההארה הכי גבוהה, זה ההארה הכי גבוהה הראשונה. זה השם ההויה הכי קרוב למקור. אח"כ יש ס"ג. ס"ג זה מה שאמרנו האורות שיצאו מהעיניים. באיזה דרגה הם? למה הם בגימטרייה ס"ג. הם במילוי. אותו מילוי של יוד"ן, אבל בו' שזה ו' י' ו', במקום שיהיה י', יש א'. אז זה

כבר לא ע"ב, זה ס"ג. יפה. אח"כ יש מ"ה, ושם מ"ה זה גם כן גימטרייה זה מילוי אלפין באלפין שמים יוד תמיד י'! י' ו' ד', אבל הה' אתה ממלא אותה עם א': יוד, הא ואו הא. ביחד כמה יצא? מ"ה 45. והשם היותר נמוך שהוא בחינת נפש זה בחינת אותיות כפולות ב"ן. י' ו' ד'. הה', ו'ו', הה'. אז כל העניינים של העולם הזה, כל התיקונים של העולם הזה עכשיו. זה בעניינים של התחברות של הו' עם הה' בשביל זה כתוב לחזור בתשובה. "אין ישראל נגאלים אלא בתשובה" מה זה תשובה? תשובה ה'. שהה' התחתונה הזו של השם ההויה י-ה-ו-ה נעשקת ע"י הסיטרא אחרא. כשאנחנו לא עלינו פוגמים. תשובה ה', זה תשובה מחזירים את הה' למקומה, מוציאים את כל הניצוצות שהיו עשוקים ומחזירים אותם והיא מתחברת עם הו'. עד כאן להיום.

העלאת הרפ"ח ניצוצות מהקליפות על ידי העלאת מ"ן

טוב. יש רפ"ח ניצוצין עשוקים בקליפות. כשהאורות יצאו מהעיניים של א"ק (אדם קדמון) הין בדרגה של ס"ג. אבל כשנפלו הכלים הפכו להיות בדרגה של ב"ן, זה דרגה הכי נמוכה בחינת נפש. עכשיו אנחנו צריכים לברר אותם משמה, ולהעלות אותם ליסוד דנוק' דעולם האצילות. ליסוד של הנוק' של עולם האצילות. ארבע עולמות: אצילות, בריאה, יצירה, עשיה. בכל עולם חמישה פרצופים, אריך, אבא, אימא, ז"א ונוק' (זעיר אנפין ונוקבא). בכל פרצוף עשר ספירות, מכתר ועד מלכות. אז יש לנוק' (לנוקבא) בחינת יסוד, כמו שיש לז"א בחינת יסוד. אנחנו על ידי ההתעוררות מלמטה מעבודת השם יתברך, מעלים את הניצוצות ליסוד של הנוק' של עולם האצילות, מעלים לשמה. ושם יש תהליך שגם הז"א ונוק' צריכים להתיוחד. ואחרי שהם מתייחדים היא מקבלת ממנו מ"ד, שזה נקרא מיין דכורין. מה שאנחנו מעלים את הניצוצות זה נקרא העלאת מ"ן.

מ"ן זה מיין נוקבין, זה התעוררות שלנו, ואז יש התעוררות מלמעלה. ואז השם יתברך נותן טיפה של שפע, שנקרא מ"ד (מיין דכורין) הזכר, שזה בחינת זעיר אנפין, ה-ו' של שם ההויה. משפיע את הטיפה הזו לה' שזו הנוק', ומשמה יורדים הנשמות לעולם הזה, לתיקון. אז המסלול הוא מלמטה למעלה מלמעלה למטה. אנחנו מעלים והם מורידים לנו שפע מחודש, נשמות מחודשות ושאר עניינים. והמ"ד הזה מאיפה הוא יוצא? משם מ"ה החדש שזה הארה חדשה שיוצאת מהמצח של א"ק. משמה יש כוח לתת את המ"ד. טוב ברור, שמת ייש את עולם הקלקול, עולם התוהו, זה נקרא רשות הרבים. כאילו יש אלוהים אחרים. אחר כך יש את עולם הקדושה שזה רשות היחיד, מי זה? יחידו של עולם השם יתברך. הקדושה זה אחדות. הטומאה זה פירודא, עלמא דפירודא, פירוד. גם כשהניצוצות הועלו בידי שמיים, על ידי הקדוש ברוך הוא, בחינת הניצוצות של העולמות ובחינת הניצוצות של מחצב הנשמות, עדיין לא קושרו הניצוצות בדמות אדם.

זאת אומרת הוא רק העלה אותם אבל עוד לא קיבלו את ההמתקה שלהם על ידי חסדים. ההמתקה שלהם על ידי חסדים זה על ידי עבודת האדם. על ידי שאנחנו ממשיכים את העבודה הם מקבלים מיתוק, כולם הם מקשרים אותם. גם החומר שנלקח בשביל לברוא את האדם הראשון זה מהבירורים. מהמ"ק שמתו. יש שני אורות שיוצאים מא"ק. א"ק זה אדם קדמון. יש אורות שיוצאים מהעיניים שלו, לעניין הזה, כן, יש עוד אורות - אבל לעניין הזה זה אורות הס"ג. ויש אורות שיוצאים מהמצח שלו זה אורות המ"ה. הס"ג אמרנו שהפך להיות ב"ן בגלל השבירה, בשבירה יש ב"ן. עכשיו יש ככה ע"ב ס"ג מ"ה וב"ן. זה המילויים של שם ההויה, מילויים. הרמה הכי גבוהה זה ע"ב אחר כך ס"ג מ"ה וב"ן. ב"ן זה הדרגה דנפש, זה הדרגה הכי נמוכה. מי צריך לתקן את הנפש? על ידי מה מתקנים את הנפש? על ידי הרוח כי זה דרגה יותר גבוהה. העליון מתקן את התחתון, לא ככה. התלמיד לומד מהרב. אז ככה, היה צריך אחרי שיצאה הקומה של אורות הנפש. היה צריך שתצא קומת הרוח, שתתקן את הנפש ע"י חיבור ביניהם. איך מתקנים? מחברים, מתחברים. העליון מתלבש בתחתון, התחתון מלביש את העליון. מה שנקרא בלשון בני אדם לקבל השפעה. המשפיע משפיע, והמושפע מושפע מההשפעה של המשפיע. זה בחינת זיווג, זה בחינת התחברות. אורות מ"ה באו והתחברו עם אורות ב"ן והם תקנו אותם, עשו להם תיקון. רוח מתקן את הנפש והבחינה הזו זה נקרא תחיית המתים. מי זה המתים? הכלים שנפלו כשנשברו. מה זה מוות? הכלי נשבר הולך לאדמה זה הגוף של האדם, והנשמה עולה למעלה, האור מסתלק. גם בעולמות זה אותו דבר. כשנשברו הכלים, הכלים נפלו והאורות נגנזו. זה מוות? בטח זה מוות. ואיך זה תחיית המתים? איך השם יחיה את המתים? יכניס בנו רוח חיים עוד פעם. והכלי ייבנה, יפיח

בנו רוח חיים. "הקיצו ורננו שוכני עפר" יקומו פתאום. אז זה לא בעיה בכלל בשביל הקדוש ברוך הוא, נכון? אז ככה אותו דבר גם בעולמות. ברגע שאורות דמ"ה נכנסו בכלים השבורים, החיו אותם, זה תחיית המתים. ככה נברא אדם הראשון, שהוא מהניצוצות האלה. זה פלא אנחנו רואים תופעה יפה מאוד, יש בעלי תשובה בדור קודם כל הם חוזרים בתשובה ואחר כך יש להם רצון להחזיר את כל העולם בתשובה הם מחזירים אחרים בתשובה? נכון. זה אותו הדבר. אדם הראשון היה שבור בחינת שבירת הכלים. השם הפיח בו בחינת רוח חיים, הוא קם לתחייה, ועכשיו הוא מתחיל. היה צריך לגמור את התיקון, לתקן את כל הניצוצות האחרים. אבל במקום זה הוא נפל. אבל ככה זה על אותו פטנט. זאת הייתה הטענה של אדם הראשון. אדם הראשון למה הסכים לאכול מעץ הדעת? הוא אמר "ברוב עם הדרת מלך". עכשיו, רק הוא עובד את השם. אבל אם הוא יאכל אז ייפרדו הניצוצות, שזה אנחנו, ועכשיו כל ניצוץ יעבוד את השם, זה קידוש שם שמיים. זה, הוא הגדיל את החסידים של הקדוש ברוך הוא, כמו שאומרים, יש לו הרבה חסידים. זה היה לשם שמיים הנפילה שלו. אבל אומרים חז"ל ה'ביס' הראשון היה לשם שמיים, ה'ביס' השני היה לשם תאוה. זה כבר לא היה לשם שמיים. כי אם אדם עושה עבירה לשמה, אבל באמת לשמה, זה יכול להיות גם דבר גדול. אז בהתחלה הוא עשה עבירה לשמה כי השם אמר לא לאכול מזה. אבל הוא עשה את זה לשם שמיים, לכבודו יתברך. למרות שזה מחשבה קצת עקומה, אבל היה בזה משהו לשם שמיים. אבל אחר כך הוא עשה לתאוותו, נפל. ולכן מי אנחנו שנתעסק בעבירות לשם שמיים. שזה יש עניין שאפילו מצווה אסור שתבוא על ידי עבירה. מצווה הבאה על ידי עבירה זה לא טוב. כל שכן לעשות עבירה לשם שמיים. וכל אלה שניסו במשך היסטוריה לעשות עבירות לשם שמיים רחמנא ליצלן כולם נפלו.

תלמיד: אפשר לעשות עבירה ולא להישאר תקוע עם הבעיה?
האדמו"ר: כל מי שניסה - הלך. זאת אומרת הוא נדבק, במקום להעלות את הניצוצות איך אומרים? הוא הזדהה אתם, התחשב בהם. לא העלה אותם, הוא התחשב בהם. תלמיד: התחשב בניצוצות?
האדמו"ר: כן, התחשב בהם, נדבק בהם, לא העלה אותם. זאת אומרת שאם יש אנשים בקליפות, ואנחנו הולכים ורוצים לתקן אותם. מצוין, תתקן אותם.
אבל אם אתה הולך ללמוד מהם, ולהיות כמוהם, תברח. כי אחרת אתה תיפול בקליפות יחד איתם. נכון או לא? זה מה שאמר רבי נחמן, שבן אדם שהולך לקרב

רחוקים, צריך להיזהר מאוד. כי הקליפות ירצו לתפוס אותו. ולכן צריכים שמצד אחד יהיה חסד ולקרב, מצד שני דין להישמר, להישמר.
תלמיד: כמו לוט.
האדמו"ר: כמו לוט, מה כמו לוט?
תלמיד: נדבק בהם.
האדמו"ר: נכון. אז צריך ימין ושמאל. אז כל הכבוד שהמלכים האלה היו חשובים ומתו, ונדחו מכל המדרגות.
ואדם הראשון היה בסדר, הלך, רצה להעלות אותם. אבל במקום להעלות אותם הוא נפל איתם. במקום לעלות אותם הוא נפל ומת ביחד איתם. עוד פעם, הוא נפל, ונגזרה עליו מיתה. הסתלקה נשמתו.

עבודת הבירור והעלאת הניצוצות

אנחנו היום פה, נלמד קצת, מושג קצת בסיסי. כן.
לכתחילה בכלל לא היה צורך לעולם הזה. אלא בגלל שאדם הראשון לא גמר את התיקון ולא העלה את הניצוצות שהיה צריך להעלות משבירת הכלים והוא בעצמו נפל. והפיל את הניצוצות שלו. אז לכן יש ירידה עד לעולם הזה. ומפה אנחנו צריכים לעבוד את השם, להעלות את כל מה שלא תוקן.
כל אדם מברר מה ששייך לו. כל יהודי יש לו את הניצוצות שהוא צריך להעלות. ולכן צריך שכל היהודים יעבדו את השם, ולכן צריכים שכל אחד ידע לעבוד את השם. ולכן יבוא משיח "כשיפוצו המעיינות חוצה" וכל היהודים יתחילו לעבוד את השם ובעזרת השם אז תבוא הגאולה השלמה.
כי אז יעלו את הניצוצות שלהם, בחינת הנר"ן שלהם, נפש, רוח, נשמה. והבירור נעשה ע"י המצוות שהאדם עושה שלא תחשוב שהבירור זה רק עניין מחשבתי, זה דבר מעשי. כי המצוות צריכות גם כוונה, וגם המצווה עצמה באופן מעשי, לעשות אותה במדויק. ואז עולים הניצוצות.
כי אם אתה תחשוב, שעבודת האדם משפיעה רק על האדם עצמו, על הגן עדן שלו או על המצב שלו בעולם הזה זה טעות. עבודת האדם משפיעה לכל העולמות.

ואם אנחנו לא עושים את העבודה אז גם בעולמות העליונים יש סבל, כי אי אפשר להשפיע את השפע שרוצים להשפיע. הבירור הזה של הניצוצות שצריך להעלות אותם, הוא צורך גבוה. בנוק' - הכוונה פה הנוק' בעולם האצילות, בריאה, יצירה עשיה. יש חמשה פרצופים בכל עולם: אריך, אבא, אימא, ז"א ונוק'.
והעבודה שלנו צריכה לעלות עד הנוק' של עולם האצילות. להתכלל שם. והיא לא יכולה לקבל שפע מחודש למעלה, בשביל התחתונים בשביל הבנים, בשבילנו, אלא אם כן אנחנו מתעוררים פה, התעוררות מלמטה לעבוד את השם.
וע"י זה שאנחנו מתעוררים מעלים מ"ן - מים נוקבין, וע"י זה הנוק' יכולה לעלות למעלה לז"א להראות שהנה הבנים עובדים, ואז ז"א מתעורר להתייחד עמה ולהוריד לה מ"ד, וככה זה הולך עד רום המעלות. ואז יורד השפע בחזרה לעולם הזה.
יוצא שאם אנחנו לא עובדים את השם כמו שצריך, ולא עושים את המצוות אז יש מצוקה וצמצום בשפע, בכל המקומות, לא רק פה בעולם הזה, בכל העולמות. וכולם סובלים.
ואז ז"א, שהוא המשפיע, ז"א זה זעיר אנפין זה בחינת ו' של שם הוי"ה, הנוק' היא אם הבנים, ואם הבנים צריכה לעבוד שהבנים

זה גם כן דבר גדול, גדול ביותר. אם אדם הלב שלו נקי, ומתפלל לשם בכל הכוח, שיהיה תיקון לכל העולמות, בכל הבירורים. אז זה משפיע גם כן תיקונים, גם אם הוא לא יודע בדיוק את הניקוד ואת האותיות וכל מיני דברים. אבל יש פה עניין אחד של בירורים שאדם צריך לצורך קיום. נקרא לזה הפרצוף שלו, הגוף שלו, בחינת הכלי שלו, זה הוא, צריך לעבוד להתפרנס שיהיה לו אוכל, שיהיה לו שתיה שיהיה לו מנוחה.

שיהיה לו כל מה שהוא צריך. וזה גם מעלה את הבריאה כי הוא משתמש בדומם, צומח חי לצורך זה. אז הוא מעלה את הניצוצות מצד שני, עיקר העילוי, זה ע"י תפילה ועבודת השם. גם התורה, אדם צריך לעמול בה. בעולם הזה קשה מאד. בגן עדן הכל היה מסודר. היות שהכל היה מסודר, ולא עמדנו שם בניסיון, אז עכשיו צריך לעמול בשביל זה.

מה שהיה מובן מאליו, עכשיו לא מובן מאליו. תעמול. כל כך הרבה השתדלויות על מנת להשיג את כל מה שדרוש לקיום. עניין העבודה. עבודת השם. עבודת הבירורים. עכשיו אנחנו ממשיכים, התחלנו להגיד אתמול, שהתפילה היא עיקר הבירור, העיקר נעשה ע"י התפילה.

ואנחנו ממשיכים, איפה שהפסקנו. טוב, זה דבר חשוב מאד הרי אנחנו יודעים שיש השתדלות ויש אמונה. ככל שיש יותר אמונה צריך פחות השתדלות, ככה היה גם כן בזמן שהמן היה יורד מהשמיים, הצדיקים היה להם את זה, על יד האוהל, פתח האוהל, ואלה שהיה להם פחות אמונה היו צריכים לטרוח, להביא את זה יותר מרחוק.

ומצד שני, אנחנו יש לנו טבע כזה, שחושבים שזה מעלה, שזה דבר טוב: יופי! יש מקום להשתדל אז השתדלות, מאמינים הרבה בהשתדלות במיוחד בזמן שלנו, בדור הזה, שהעולם גשמי וחומרי אז הרבה מאמינים בהשתדלויות.

הרבה מאד מקצועות שאדם עוסק בהם הכל מבוסס על השתדלות ופחות על האמונה.

רוב המקצועות שהאדם לומד וחושבים שההשתדלות זה מה שזה שעושה את ההצלחה: אם זה ניהול, אז חושבים שבגלל

יהיו בסדר, כי היא מופקדת על הבנים, היא מראה שהעבודה בסדר, אז הוא מתעורר. אם לא, הוא לא יכול להתעורר להשפיע בכל כוחו אלא במינימום של כוחו, רק כדי קיום. נמצא שהעבודה הזאת חשובה ביותר ולכן אנחנו יכולים להבין שכשחטאו ישראל רחמנא- לצלן העונש זה עונש גלות, אנחנו אומרים "שכינה בגלות" מה זה שכינה? שכינה זה המלכות, מה זה היא בגלות? כביכול בעלה לא מתייחד עמה. לא כן בזמן שבית המקדש קיים.

ע"י עבודת בית המקדש, עבודת ישראל, אז יש ייחוד כל הזמן. אבל עכשיו כשנחרב הבית, השכינה בגלות, אז היא לא יכולה להתייחד עם בעלה לקבל את השפע בשביל הבנים. והבנים נעשקים בסיטרא אחרא בח"ל עד שיצאו משם.

אמרנו ששבירת הכלים נגרמה, כתוצאה של יציאת האורות מא"ק, בחינת העיניים של "עולם הנקודים" בחינת ס"ג, 10 נקודות אחת מעל השניה ולא היה כוח להחזיק את האורות, ונשברו הכלים נשברו הכלים והיו שם ניצוצות שנפלו - רפ"ח ניצוצות שירדו להחיות את הכלים, ברגע שהאורות יצאו, היו בדרגה של ס"ג, אבל ברגע שהם שבורים, הם בבחינת ב"ן, וב"ן זה ע"ב, מ"ה, ס"ג, וב"ן שם ההויה התחתון יותר, בחינת נפש, וצריך לצאת הארה חדשה, שם מ"ה החדש ממצח דא"ק כדי שיתחבר עם בחינת ב"ן, והחיבור הזה זה עולם התיקון.

אז ע"י עבודת השם שאנחנו עושים, אז יורד החסד העיליון. זה יורד דרך כל המדרגות, עד שהו', ה"א מתחבר ב'נוק' והוא משפיע מה שצריך. האר"י ז"ל אומר שעיקר הבירור שהאדם מברר עולה ע"י התפילה תיראו איך אנחנו לא נותנים את דעתנו מספיק. על העניין של התפילה.

חושבים סתם ככה, זה נוסח, שחוזרים עליו באופן רובוטי. וגמרנו, יצאנו ידי חובה עיקר התיקון זה ע"י התפילה. גם התפילה בנוסח הפשוט משפיעה את התיקונים. מי שיכול לעשות כוונות והוא ראוי לזה, זה עוד יותר טוב.

ואם אדם לא יכול לעשות כוונות כי הוא לא יודע את הכוונות אז הוא לפחות יכוון בלב.

עכשיו בעולם הזה, אנחנו צריכים לטרוח, משהו לפחות, כדי לכפר על העניין הזה. העניין של הכפוי טובה. איך אדם מתקשר אל השורש שלו? ע"י התפילה זו הדרך שאדם מתקשר אל השורש שלו. כל נשמה יש לה שורש למעלה, מאיפה שהיא באה, אחד בא מעולם האצילות, אחד בא מעולם הבריאה. אחד בא מהיצירה, אחד בא מהעשייה, כל נשמה של אחד מאיתנו, באה מאיזה מקום, כאן זה לא השורש. כאן זה אנחנו. יש את השורש למעלה ואדם מקבל את השפע שלו דרך השורש שלו. כמו איך אדם להבדיל מקבל את המשכורת לחשבון בנק שלו? הוא לא מקבל את זה ברחוב, לא נופל לו מהשמיים. יש צינור שדרכו הוא מקבל את השפע שלו, אותו דבר בעניין הרוחני, אותו דבר בעניין הגשמי. האדם מקבל את השפע שלו ואת החיות דרך שורש נשמתו משם השם מזרים לו דרך כל השתלשלות העולמות עד לעולם הזה, זה השורש. כאשר אדם פה מתחיל להתפלל, אז הנפש, רוח, נשמה שלו מתעוררים להתפלל. התפילה עולה, עולה, עולה, בכל העולמות עד לאור אינסוף ב"ה ומשם מתחיל לרדת השפע.

דרכי ברור והעלאת הניצוץ

שצדיקים במיתתם גדולים מאשר בחייהם כי מעלים את כל מה שעשו בכל החיים. או בזמן נפילת אפיים "אשמנו, בגדנו" שאדם מוסר את נשמתו למיתה, אבל אז אסור לעשות הכוונה הזו, רק מי שצדיק גמור, כי אז הוא יכול להינזק, אסור לעשות כוונה כזו, אבל מי שראוי ועושה אז הוא מעלה את הניצוצות שקשורים לנפש, רוח, נשמה שלו ומוסרים לו משמיים דרישת שלום על זה. ויש את העלית מ"נ (מים נוקבין) בשינה, שהנשמה הרי יוצאת מהאדם, עולה למעלה, ומשמשת למ"ן (למים נוקבין) ביסוד דנוק' דז"א (נוקבא דזעיר אנפין), היא מתייחדת עם ז"א (זעיר אנפין), וככה עולים הניצוצות לשם וכו' וכו'.

זה שלושת הדרכים. אז לא בכל רגע עולים הניצוצות, בכל רגע מבררים אותם אבל לא

שהמנהל הוא טוב, אז התוצאות טובות ואם זה כלכלה, הרבה מאד דברים, שלכאורה יש כל מיני חוקים שאם אתה עושה אחד ועוד אחד זה שתיים, וחייב לצאת ככה, והאמת זה לא ככה בכלל, זאת אומרת שבסופו של דבר רואים איזה מחקרים, שאחד עשה ככה וככה והלך לו ואחד עשה ככה וככה - אותו דבר ולא הלך לו, ואחד קיבל את התרופה הזו והצילה אותו, אחר קיבל את התרופה והזיקה לו אחד הציל אותו, ואחר הרג אותו, אז רואים שכביכול כביכול הכל טבע ולפי ההשתדלות.

ובמציאות זה לא ככה, מסתתר מתחת לזה יד השם. ומה ההבדל בין זה לזה? זה בעניין התקשרות לשורש. קודם כל זה הכרחי ולא בגלל שאיזה פרס מגיע לנו.

זה בגלל "בזיעת אפיך תאכל לחם" זה הקללה. כמו שהיה אומר איזה רב זקן שהכרתי שעובדים בגלל החטא, בגלל העונש. כן, בגן עדן לא היה צריך לטרוח, הרי מתי שהשם יתברך נתן לנו את גן עדן ששם לא היה צריך להשתדל בכלל, אנחנו בעצם בעטנו במתנה הגדולה הזו, שהיינו כלולים בנשמת אדם הראשון, היה יותר מידי טוב.

טוב, אנחנו עדיין במושג של העלאת מ"נ (מים נוקבין), זה מושג מאוד מורכב וצריך ללמוד אותו טוב.

יש שני דברים: יש ברור הניצוצות ויש עליית הניצוצות. ברור הניצוצות נעשה באופן אוטומטי - כשאדם מקיים מצווה, או תפילה או לימוד תורה או מצווה בפועל, ששייכת לאותם הניצוצות שעשוקים בקליפה ומברר אותם מהקליפה ומוציא אותם, אבל עוד לא העלה אותם למעלה ליסוד דנוק' דז"א (דזעיר אנפין) של עולם האצילות.

זה לא יכול לעלות מתי שרוצים. יש שלוש דרכים וזמנים מתי הניצוצות עולים למעלה: או בזמן שצדיק מת, ואז הוא עולה עם הנשמה שלו, ואז הוא מעלה את כל הניצוצות שקשורים עמו. בשביל זה כתוב

מתלבשת בעולם הזה? באיזה גוף, עכשיו הקליפות יש להם אחיזה בגוף שלנו או לא? וודאי.

מספיק שנסתכל על הגוף שלנו מהטבור ולמטה יש צרכים, ודאי שיש אחיזה לקליפה, שהגוף שלנו זה עדיין בחינת ניצוצות של מ"ד (מים דכורין) שלא הובררו אז בודאי שיש אחיזה ואם יש אחיזה והנשמה הזו תמשיך לקבל שפע עליון מלמעלה אז כל השפע הזה איפה ילך?

לקליפה. לכן ברגע שהיא יוצאת מהיסוד דנוק' דאצילות ויורדת לעולם הזה, הנשמה הזו כבר לא משמשת מ"נ (מים דכורין) למעלה ועוד פעם ז"א (זעיר אנפין) ונוק' (ונוקבא) לא יכולים להתחבר אלא עם כן מעלים מ"נ (מים נוקבין) כי השם יתברך יצר אותם לכתחילה אחר באחור, יש עניין של נסירה ז"א והנוק' הם אחר באחור דבוקים אחר באחור אח"כ יש נסירה אח"כ שמם אותם פנים בפנים ואז יכולים להתיחד, אח' באח' (אחר באחור) לא יכולים להתיחד. כדי שהם יתיחדו מה צריך?

עבודת התחתונים העלאת מ"נ (מים נוקבין), ויש ניצוצות שעולים, אז הם מתיחדים. נגמר היחוד יורדת הנשמה, גמרנו עוד פעם אח' באח' ולכן כל יום צריך לחדש את עבודת השם 'אברהם זקן בא בימים' כל יום ויום הוא הביא את עבודת השם שלו היה מלא מצוות לא בזבז רגע לא בזבז יום אחד. הצדיקים משתדלים ומנצלים כל רגע בחיים שלהם לעבודת השם. אין רגע אחד שהולך לאיבוד. זה שאיפה עצומה שצריך להגיע אליה, שאדם לא יהיה לו רגע אחד שהוא ער ויכול לעשות איזה מצווה או איזה תפילה או איזה התגברות או משהו או איזה יחוד והוא לא עושה.

זה בצד החיובי. ומובן קודם כל סור מרע, לא לעשות עבירות, זה לא קל לשלוט על הפה, לשלוט על הלשון, לשלוט על המחשבות, זה צריך הרבה עבודה. זה כמו סוס פראי שצריך לאלף אותו זה לוקח שנים אבל זה המטרה שאדם יתקן את עצמו ויהפוך להיות כלי זך ואז כל הזמן, יום ולילה גם יהיה עסוק בעבודת השם ויעלה כל הזמן ניצוצות, בית חרושת להעלאת ניצוצות.

בכל רגע עולים. עכשיו יש פה נקודה מאוד מאוד חשובה.

שבכל יום ויום צריכים מ"נ (מים נוקבין) חדשים, בוא נגיד שהתפללנו תפילה אחת והעלינו את כל הניצוצות. מחר, עוד פעם צריך להתפלל. כמו שהיו קורבנות בבית המקדש כל יום היה צריך להקריב קורבנות, נכון?

"תמידים כסדרם ומוספים כהלכתם", ככה גם כן צריכים את התפילה של הצדיקים והמצוות בכל יום ויום אנשים אומרים: אוף עוד פעם לקרוא בסידור, עוד פעם הנוסח הזה. שאמרתם שלא מבינים למה יש נוסח קבוע ולמה צריך כל יום להתפלל אותה תפילה, כי זה מה שעשינו אתמול והתיקון שעשינו אתמול זה לא התיקון של היום, היום יש תיקונים חדשים שצריך לעשות ולפי הנוסח הזה ככה עולים הניצוצות, סתם נמציא נוסחים לא יעלה כלום, מבינים?

ולכן עבודת היהודי זה כל הזמן חוזר על עצמו, וכל הזמן חוזר על עצמו יום ראשון, יום שני, יום שלישי, ואח"כ עבודה של שבת, חגים, לכן זה מסודר כל פעם צריך חידוש של עוד תיקון, עכשיו, למה צריך כל יום חידוש? הרי אמרנו יש ניצוצות שהם עשוקים בקליפה, באיזה צדיק עושה איזה תפילה מיחד איזה יחוד או עושה איזה מצווה והוא מעלה ניצוץ, והניצוץ לאיפה עולה? יסוד דנוק' (דנוקבא). דאצילות על ידי זה שהניצוץ הזה עולה לשמה מה קורה? היא מתקשטת בניצוץ הזה מראה לז"א (לזעיר אנפין) הנה הבנים עושים עבודה הנה העלו ניצוץ מה עושה הז"א (הזעיר אנפין)? מתייחד עמה, מתייחד עמה ויורד טיפה של מ"ד (מים דכורין). מאיפה באה הטיפה של מ"ד?

יורדת דרך כל העולמות דרך כל הפרצופים עד שמגיע לז"א (לזעיר אנפין). מאור אין סוף ברוך הוא זה יורד ואז הוא משפיע את המ"ד (המים דכורין), מתי שמתחבר המ"ד (מים דכורין) עם המ"נ (המים נוקבין) מה קורה? יש נשמה חדשה, מתי שיש נשמה חדשה היא לא נשאת בנוק' היא יולדת אותה היא באה לעולם הזה. הנשמה הזו לא נשאת שם היא יורדת לעולם הזה, איפה היא

הנוקבא - 'רוחא דשבק בה בעלה'

שהוא בא הוא משאיר בה רוח אחת שזה בחינת גבורות ואח"כ זה נותן לבושים וכל הניצוצות שעולים כל אחד מקבל לבוש מאותה הרוח הראשונה שהוא השאיר בה בביאה הראשונה, ומזה הם יכולים להתחבר אח"כ עם המ"ד (המים דכורין), לקבל את התיקון ואז לרדת לעולם הזה. בלי הלבוש הזה, בלי הביאה הראשונה אין שום דבר. בביאה הראשונה היא נעשית כלי, קודם היא סגורה אח"כ נעשית כלי, כמו שאישה אותו דבר בביאה הראשונה נעשית כלי ולכן האישה קשורה למי שעשה אותה כלי, זה העניין הזה למה? כי הוא השאיר בה רוח שם.

אנחנו ממשיכים כאן במושג של העלאת מ"נ בעזרת השם יבוא יום ונגמור את זה אבל בינתיים יש עוד הרבה זה נושא מרכזי. טוב, יש פה עניין שגם בעניין של בעל ואישה בדרך הטבע וגם בעניין של נוק' עם ז"א (זעיר אנפין) בביאה ראשונה שהחתן מבצע מבחינת היחוד עם האישה הוא נותן לה רוח אחד שנשאר תמיד אצל האישה וכל הילדים שמביאים אח"כ מקבלים השפעה מהרוח הזה שלה. זה בביאה הראשונה הוא מביא את זה. ככה מובא בכתבים. אז כמו שלמטה ככה למעלה, כמו שבעולם הזה בין בעל ואישה כך "ישיש עליך אלוךך כמשוש חתן על כלה". גם בקשר של ז"א (זעיר אנפין) עם נוק', בהתחלה בביאה הראשונה,

לאיפה עולים המיין נוקבין

אחרי השבירה מי התחיל את הברור? השם יתברך, ומהברורים בנה את כל קומת האצילות - אצילות בריאה יצירה עשיה, יש בחינות ידועות מכל פרצוף שנשארו ללא ברור בתוך הקליפות, בשביל מה נשארו בלי ברור?

כדי שאנחנו נעלה את זה, נתקן. זאת אומרת שכדי שאדם הראשון יתקן, הוא לא תיקן אז עם ישראל, אז מה נשאר לא מתוקן? האחוריים של הנוק' דז"א (הנוקבא דזעיר אנפין) של עולם האצילות איפה נשארו הניצוצות שלה? בין הקליפות. ממת? משבירת הכלים. למה זה נשאר ככה?

כדי שאנחנו נתקן את זה בעבודה שלנו. שהנוק' בחינת המלכות לא מתוקנת, אם היא תקבל שפע מלמעלה, ויש יניקה לקליפות מהאחוריים שלה, אז כל השפע ילך לשם, יהיה יותר רשעות, יותר עזות, יותר גרוע ממה שיכול להיות. אגב זה סוד גדול וחשוב מאוד שהכלי לא מוכן והשם לא משפיע לו אורות בגדלות זה לטובת הכלי.

זה לטובת העולם שהשם יתברך רוצה כל הזמן להשפיע הוא רוצה להטיב לכולם אז למה אחד זוכה לגילוי אליהו הנביא ואחד לא זוכה, אחד זוכה לרוח הקודש ואחד לא זוכה, אחד זוכה להיות ככה השני לא זוכה. מי שלא מוכן, לא טוב שיזכה, אם הוא יזכה

טוב, קודם הסברנו מה זה מ"נ (מים נוקבין), מה זה העלאת מ"נ, לאיפה עולים המ"נ, איך עולים המ"נ? באיזה זמנים, ועכשיו נסיף כל פעם פרט חשוב, יש את העניין של האחוריים של הנוק', כמו שאדם יש לו פנים ויש לו אחור ככה הפרצופים העליונים יש להם בחינת פנים ויש להם בחינת אחור. הס"א (הסיטרא אחרא) יונקת תמיד מהאחור לא מהפנים, מהפנים אין לה יניקה לא יכולה לינוק.

יש פנים ויש אחור, יש למעלה יש למטה וכו' הרי אנחנו נבראנו בצלם, בדמות כפי שיש למעלה אבל למעלה בעולם הרוחני אין מקום, אז מה זה פנים ומה זה אחור?

פנים זה גילוי פנים, זה נתינה. אחוריים זה דין. פנים זה השפעה, זה חסד, זה נתינה, זה הפנים של הפרצוף.

הנה כלל כל הניצוצות שאדם מעלה בסוד מ"נ (מים נוקבין) אל הנוק' דז"א (הנוקבא דזעיר אנפין) מה הם עושים? הם משלימים את החלק מהאחור שלו שנפל לקליפות, אותם הניצוצות שנפלו, כמו פאזל להבדיל, מעלים את הניצוצות וזה סוגר את הפרצוף מאחור. בששת ימי בראשית כשהשם יתברך בירר את המלכין קדמאין מבין הקליפות, נכון?

אז שני דברים גדולים למדנו היום:
א: שהניצוצות מקבלים לבוש מהרוח
שהשאריר בה בעלה בביאה הראשונה ובלעדי
זה לא יכלו לעלות.
ב: שמאז שבירת הכלים השם יתברך השאיר
את האחוריים של הנוק' שבורים ולא
מתוקנים, וע"י עבודה שלנו אנחנו מעלים
את הניצוצות ומשלימים את האחוריים ואז
היא יכולה להתייחד.

לאורות גדולים והוא עדיין נתון בין
הקליפות כמו שאומרים היצר הרע תופס
אותו היצר שלו יגדל ויתחזק מזה ויהפוך
להיות סם המוות, יהפוך להיות יותר גרוע,
ולכן "כל מה שהשם עושה, עושה לטובה".
לפעמים אנחנו מתמרמרים למה אין בדור
הזה רוח הקודש, למה אין בית המקדש, חכה
שהכל יהיה מוכן ולא יהיה שום תקלה אז
ירד השפע כמו שצריך. הכל לטובה רק שלנו
אין סבלנות.

להיכן עולים המ"ן

אבל איך היא יכולה לעלות ולתחבר עם ז"א
(זעיר אנפין) היא צריכה מוחין ומאיפה היא
תקבל מוחין. ומאיפה ז"א (זעיר אנפין) יקבל
מוחין הם בעצמם עולים מ"נ (מים נוקבים)
כמו שאנחנו מעלים את הנר"ן (הנפש רוח
נשמה) שלנו הם מעלים את עצמם לאבא
ואימא, אבא ואימא צריכים להעלות את
עצמם לאריך ואריך לעתיק וככה הלאה עד
אור אין סוף ברוך הוא עד רום המעלות
ומשם מתחילים לקבל את השפע בחזרה
ואיפה זה יורד? עד למוח של בחינת הנוק'
זה בחינת האודם שהיא מזרעת תחילה ואצל
הגבר בחינת ז"א (זעיר אנפין) מה הוא מקבל
מבחינת הלוברן שיורד גם מהמוח עד ליסוד
ואח"כ יש יחוד ותיקון ומעבירים את המ"ד
(המים דכורין).

זאת אומרת כמו שפה, בעולם הזה, כדי
להביא ילד צריך בעל ואישה וכו' עם כל
הפרוצדורה, בעולמות העליונים כדי להוריד
שפע גם כן יש נותן ויש מקבל יש התחברות
של נותן עם מקבל, פה הגבר בחינת משפיע
והאישה בחינת מקבלת הרי התינוק אצלה
ברחם גדל.

ככה להבדיל בעולמות העליונים אותו דבר,
זה השורש הרוחני, וככה כמו שבחיבור של
בעל ואישה נוצר ולד שהוא גוף, הנשמה שלו
נוצרת מחיבור בעולמות העליונים ויש גם
שם חיבור וזה מוריד את הנשמה לתוך הגוף
הזה.

אנחנו ממשיכים פה בהעלאת מ"נ (מים
נוקבין), טוב, אז יצאו אורות דס"ג מהעיניים
של א"ק (אדם קדמון) וירדו מתחת לטבור
ונפלו, נשברו הכלים ונפלו, האורות נסתלקו
והניצוצות נפלו וירדו רפ"ח ניצוצין להחיות
אותם, יצא שם מ"ה החדש מהמצח דא"ק
(דאדם קדמון) ובירר את הניצוצות ובנה 4
עולמות אבי"ע (אצילות, בריאה, יצירה,
עשיה).

בכל עולם יש 5 פרצופים ובכל פרצוף יש
עשר ספירות, והשאריר חלק מהניצוצות
לתיקון האדם, מה למדנו אתמול איזה חלק
זה לתיקון האדם? איזה ניצוצות? האחוריים
של נוק' (נוקבא).

אז כשאדם מברר איזה ניצוץ הוא עולה
מכלל המ"ק (המלכים קדמאין) שנמצאים
עדיין בתוך הקליפות ועולה אל מוח הנוק'
(הנוקבא) להתברר.

הרי עד עכשיו אמרנו שהכתובת זה יסוד
דנוק' דז"א' (דנוקבא דזעיר אנפין) דעולם
האצילות פתאום הזכרנו שצריך לעלות
למוח אז מה קורה פה? או ביסוד או במוח?
האמת שזה שניהם כיוון שעד שעולה למוח
בודאי עובר דרך כל הספירות אז בטח עובר
דרך היסוד עד המוח. זה מבחינת העלאת
הניצוץ אבל עכשיו צריך להוביל, כמו
הביצית שאמרנו בחינת האודם כדי שתוכל
להתחבר בז"א (בזעיר אנפין) ולקבל מ"ד
(מים דכורין) ולתקן את הניצוץ הזה להפוך
אותו לנשמה שלמה שתורד לעולם הזה.

מוחא סתימא

התיקון יש פרצופים אבל כאשר נתקן המוחא סתימא בראשית תיקונו של אריך בסוד פרצוף נתמעט האור העליון המתפשט למטה באופן שכבר יוכלו המ"ק (המלכים קדמאין) לקבל האור ההוא וגם מזה הדרגתיות של הורדת האור, אז המ"ק יכולים לקבל את האור אז יכולים לעלות עכשיו לתיקון ואז התחילה המוחא סתימא לברר הניצוצות מן המ"ק.

והנה הראשונים לעלות, מי הראשונים שנתקן? יש שתי אפשרויות או לקחת את הנחותים ביותר או את האיכותיים ביותר נכון? זה שאלה, מה צריך לברר קודם?

הנה, התיקון מתחיל מלמעלה למטה אנחנו רואים שקודם המוחא סתימא דאריך מתחיל להיתקן אח"כ אבא ואימא אח"כ ז"ן (ז"א ונ"ק) אז בודאי שאם אנחנו מתחילים לעלות ולתקן את התיקונים העליונים יותר אז איזה ניצוצות?

מי שראוי לעמוד שמה, מי שראוי לעמוד במקום עליון לא כל אחד ראוי נכון או לא? הראשונים לעלות אל המוחא סתימא היו הניצוצות שהיא צריכה לתיקונם של אבא ואימא, שלפי מעלתם הם ראשונים להתברר מבין כל המ"ק (המלכים קדמאין) אחרי אריך, אחרי שהתברר אריך עכשיו מתחילים עם הניצוצות המתאימים אבא ואימא, חייבים להיות איכותיים.

כמו שלהבדיל בעולם הזה לא תיקח איזה פועל תעשה ממנו מנהל תחריב את המפעל חייב להיות אדם שמבין מה זה להיות מנהל נכון? אותו דבר כאן שאתה מתחיל לבנות את עולמות התיקון צריך לקחת כל אחד לשים אותו במקומו לא לשים אותו במקום לא מתאים.

הטובים שבניצוצי אר"א (אבא ואימא) נתקן שם במו"ס (מוחא סתימא), והפסולת- יש אוכל ויש פסולת ככה זה, מאז שנברא העולם ויש שבירת הכלים ויש ערבוב בין טוב לרע יש אוכל ויש פסולת בשביל זה יש עניין של בורר אוכל מתוך פסולת, פסולת מתוך אוכל.

אנחנו ממשיכים בהעלאת מ"נ, אנחנו לא נתחיל לתאר עכשיו כל פרצוף ופרצוף מה קורה בו ומה יש בו באופן כללי יש ראש-תוך-סוף בכל פרצוף, אז אמרנו שיש חמישה פרצופים, קוצו של י'- אריך, י'- אבא, ה'- אימא, ו'- ז"א (זעיר אנפין), ה'- נוק' זה חמישה פרצופים.

עד שלא נתקן המוחא סתימא באריך, יש באריך משהו שנקרא מוחא סתימא בסדר? לא צריך להיכנס לפרטים יש מקום עליון שנקרא מוחא סתימא.

אנחנו יודעים שמתחילת בריאת העולמות מה שהשם יתברך רצה לעשות, מה עשה דבר ראשון?

צמצם את האור סילק את האור לצדדים ונוצר החלל הפנוי ואז נכנס הקו. כל העולמות העליונים וכל הספירות וכל הפרצופים וכל מה שמלביש אחד לשני עד לעולם הזה הכל בשביל מה?

להביא להדרגת האור שלא יהיה מכה אחת של אור שאי אפשר לקבל אותו, גילוי גדול מידי, קירבה גדולה מידי אז זה כמו נר שמתבטל לפני אבוקה.

זאת אומרת שאם הנברא דבק מידי בשם יתברך בחינת גילוי פנים "ולא יראני האדם וחי" הוא מתבטל הוא לא יכול לשאת את זה, אנחנו כלים אז יש לנו אורות שזה הנר"ן (הנפש רוח נשמה) שלנו אבל הכל בהדרגתיות. כמו שבהתחלה אדם מקבל נפש דנפש רוח דנפש לאט לאט הוא עולה במדרגות כדי שלא תהיה שבירת הכלים.

כמו שהיה באורות דס"ג שיצאו מהעיניים של א"ק (אדם קדמון) אז לכן כל עוד שלא היה בחינת התיקון הזה במוחא סתימא באריך, היה כזה התפשטות של אור שלא היה מי שיכול לקבל את זה ועוד פעם היה נגרם שבירה. אז לא היה העלאת מ"נ (מים נוקבין) אבל כאשר נתקן המוחא סתימא, סתימא זה מלשון סיתום למה יש סיתום?

שיהיה הדרגתיות של התפשטות האורות אבל כאשר נתקן המוחא סתימא בראשית תיקונו של אריך בסוד פרצוף, הרי אמרנו לפני השבירה לא היו פרצופים, רק בעולם

נאמר שהשם יתברך הסתכל בתורה וברא את העולם ואנשים לא מבינים אז אומרים החכמים-בתורת הקבלה הסתכל בפנימיות שם רואים שמרום המעלות עד לדברים הכי פשוטים בעולם הזה הכל לפי אותם התבניות אותו דבר בול, בול אותו דבר לכן אם המדענים היו יודעים קבלה היו יכולים לפתור הרבה בעיות שהם לא יודעים אך למצוא את הדרך.

לאן נזרק מה שלא ראוי לעמוד באצילות בבניה מתבררים ז"ן (ז"א ונו"ק) גם שמה יש עיקר ופסולת העיקר אין לו חוליות לאן נזרק מה שזה לא עיקר?

תלמיד: יותר למטה.

האדמו"ר: מה זה יותר למטה? מה שלא ראוי לעמוד באצילות איפה הוא יעמוד?

תלמיד: באריק של בריאה.

האדמו"ר: יפה מאוד, באריק דבריאה, מה שלא מתאים לעמוד בעולם האצילות לאיפה ילך? לעולם הבריאה מה זה הדרגה העליונה לעולם הבריאה, אריק, אריק דעולם הבריאה ויש אריק אבא ואימא גם בבריאה ז"א ונוק' כל קומה מה שלא מתאים לקומה יורד לקומה מתחת.

העלאת מיין נוקבין סיום הברור

יורד המ"ד (המים דכורין) מבחינת ז"א (זעיר אנפין), אחרי שהם בונים קודם כל לאבא ואימא בתור מ"ן (מים נוקבין) הם מקבלים מוחין חדשים ואז הם יכולים להתייחד כי הם בוגרים כי יש להם מוחין חדשים.

ואז הנו"ק (הנוקבא) מקבלת את המ"ד (המים דכורין) ואנחנו היינו אומרים עד עכשיו שמשמה יש כבר תיקון של אותו ניצוץ והוא הופך להיות נשמה, וזה יורד לעולם הזה, מחדש לנו פה המחבר שלא יורד מ"ד (מים דכורין) לעולם הזה צריך לחכות להעלאת מ"ן נוספת.

ובזמן שהיה אותו ניצוץ מעובר בתוך הרחם של הנו"ק דז"א (הנוקבא דזעיר אנפין) ויש עוד העלאת ניצוצות שמה הוא מקבל הארה ותיקון וזיכוכ בתוך הרחם ואחרי העלאת הנוספת אז יורדת הנשמה לעולם הזה וזה לא מידי. כן, הלאה, מובן?

אז הטובים שבניצוצי או"א (אבא ואימא) נתקן שם במו"ס, והפסולת שהם הסיגים שלא ראויים לדרגת או"א נדחו ונזרקו למטה ע"י מו"ס, למטה בשביל ז"ן (ז"א ונו"ק) ולא נזרק כדבר שאין בו שימוש כלל אלא כדבר שאינו ראוי לשמש במקום עליון, כל דבר יש בו שימוש תוריד אותו, הוא נדחה לשמש במקום תחתון.

הניצוצות שנחשבים לפסולת וסיגים לפי הערך של או"א נדחים ע"י המו"ס אל המחשבה של אימא לעוד בירור, כמו שגם שעושים לחם נכון יש כל מיני טוחנים פעם וטוחנים עוד פעם ועושים סולת וסולת דקה וסולת נקיה ככה גם בעניין הזה של הניצוצות הכל מסודר, עכשיו, במחשבת הבינה, מי זה הבינה?

אימא, אבא - חכמה, ז"א - תפארת, נוק' מלכות בסדר? אז בבניה נתבררו ז"ן (ז"א ונו"ק), תראו איזה דבר יפה, במוחא סתימא מי מתברר? באריק מי מתברר? אבא ואימא שזה דרגה מתחת לאריק, באבא ואימא מי מתברר? ז"ן (זעיר אנפין ונוקבא). כמו שההורים מולידים את הילדים קודם הילדים בפוטנציה אצל האבא ואצל האימא. על זה

אנחנו מסברים פה בעניין העלאת מ"ן (מיין נוקבין) אתם רואים שכל פעם מוסיפים עוד פרטים שלא ידענו קודם, כל יום עוד משהו שמדייק.

קודם באופן פרטי אחר כך הולך ומציר את זה יותר מתקן את הציור אז כמו שאנחנו יודעים המלכים שמתו.

בחינת סיטרא דב"ן נפלו הניצוצות ואחר כך מסיטרא דמ"ה החדש מתחיל התיקון, ונמצא ארבע עולמות אבי"ע (אצילות בריאה יצירה עשיה).

ואז צריך להעלות את הניצוצות ע"י האדם הראשון ואחר כך ע"י ישראל, ע"י תפילה ומצוות מעלים את הניצוצות, והניצוץ עולה בנוק', ביסוד דנוק' דז"א (דזעיר אנפין) דעולם האצילות. אחר כך עולה עד מוחא ואחר כך זה מגיע למוחא זה בעצם יורד בבחינת הביצית שלה, בחינת האודם, ואז

העלאת מיין נוקבין - שלמות העבודה

היו קליפות של עניין בלי להוציא את הניצוצות מהקליפות אין שום תיקון הדרך היחידה זה להוציא את הניצוץ מהקליפה שכבר מתעלה ומתקן גמרנו, הקליפה מתה מעצמה, זאת אומרת שכל המלחמה זה להוציא את הניצוץ ולהכשיר אותו, אחר כך שיהיה בחינת נשמה שלא ייפול עוד הפעם לקליפות.

כי אם הוא ייפול עוד הפעם מה עשינו, כל עוד שהוא לא נקרא בשם עצמו אז אין לו בחירה תלוי בצדיקים ברגע שמקבל שם של נשמה ובא לעולם הזה הוא בעצמו כבר נקרא בשם זה אותו בן אדם אם הוא לא שומר תורה ומצוות ומחזיר את כל הניצוצות שלו ואת כל הניצוצות שקשורים איתו לקליפות בחזרה לכן זה העניין כאן זה העניין.

ולכן כתוב: "אין ישראל נגאלים אלא בתשובה", רק שאדם עושה תשובה, שאנחנו נעשה תשובה, כל אחד ואחד צריך לעשות תשובה אז אנחנו נגאלים כי כל עוד שלא עושים תשובה בחינת "תשוב - ה", "ה-ה" עשוקה בקליפות יש כוח בקליפות והם יונקים ואוחזים רק ע"י זה שאדם מתקן ומעלה את הניצוצות נגמרת האחיזה של הקליפות והם מתות מעצמן למה?

כי הניצוצות האלה הם מחיים את הקליפות ועל איזה ניצוצות מדובר? רק הניצוצות דנוק' דז"א (דנוקבא דזעיר אנפין) זה מה שנשאר לברר כיון שבידי שמיים.

חלק כבר נברר ונבראה הקומה שלמה של עולם האצילות, בריאה, יצירה, עשייה אבל משאר הנוק' (הנוקבא) שלא הובררה הנוק' (הנוקבא) זה בחינת השכינה ומה אנחנו אומרים כל הזמן שצריך להקים שכינה מעפרה מה זה עפר?

עפר זה הקליפות איך נקים שכינה מעפרה נקים את כל הניצוצות ולכן יש עבודה של הפרט ושל הכלל ביחד אם נעשה רק עבודה פרטית זה לא מספיק צריך שכל הצוות שכל עם ישראל יעשה את העבודה ויעלה את כל הניצוצות.

הניצוצות נפלו שמה ניצוצות הם מחים את הקליפות ולא כל מדרגות המ"ן נשארו בין הקליפות להחיותם אלא המ"ן של הנוק' דז"א בלבד לכתחילה השם יתברך השאיר את העבודה הזו בשבילנו.

כמו שכתוב פמליה של מטה נותן כוח לפמליה של מעלה אנחנו מפרנסים לאבינו שבשמים אך אנחנו מפרנסים ע"י העלאת הניצוצות אנחנו מפרנסים לכל העולמות הרי השפע לא יורד כמו שצריך אם אין העלאת הניצוצות דרך אגב זה גם הסוד של הקבלה בבחינה הזו שהמקובלים מכונים עושים כוונות ועושים יחודים כדי לעלות את הניצוצות יותר חזק ויותר מהר ויותר באיכות ולא סתם.

הכוונות של התפילה זה כוונות עמוקות זה מובן שהכל תלוי גם במכון אם בן אדם לא מתוקן ולא מתקן הוא לא מעלה שום ניצוצות אבל אם הוא מתוקן אז זה מעלה ואדם נצטווה להוסיף כוח בגבורה של מעלה ע"י מעשיו בתפילה ובמצוות זה מה שאנחנו כל הזמן אומרים שצריך לחיות לשם שמים כל הזמן מה זה לחיות לשם שמים לדאוג לצורכי שמים איך ידאג לצורכי שמים יעלה את הניצוצות מכל מה שצריך מכל הקומות מארבע עולמות אב"ע (אצילות בריאה יצירה עשייה) מכל הקומה של כל עולם מאיפה שהם נפלו.

אנחנו צריכים לדעת שאם הרע מתגבר בעולם ויש צרות בעם ישראל, לא עלינו, וכל מני דברים סימן שאנחנו לא מעלים את הניצוצות ואז יש קטרוג ויש דין ויש כוח לקליפות מה זה הקליפות זה הרע הרשעות בעולם הזה מי הענפים של הרע שונאי ישראל אז ברגע שעם ישראל לא מעלה את הניצוצות כמו שצריך זה נותן כוח וחיות לקליפות ר"ל מתנקמים בנו אז הדרך היחידה זה לעשות תשובה ולתקן את הכל.

ולכן בששת אלפים שנות התיקון אי אפשר לצפות שהכל יהיה מתוק ונחמד אם אנחנו לא עושים את עבודת השם כמו שצריך רק שאנחנו עובדים את השם יש סיכוי שיהיה טוב, לא עובדים מספיק, עכשיו אומרים מה

בשואה? בשואה היה מלא צדיקים גדולי עולם ובכל זאת היה שואה. התשובה לזה שאומנם היו גדולי עולם צדיקים אבל היו גם הרבה חילונים וכאלה רחוקים שלא עשו את העבודה כמו שצריך והיה עוד סיבות אולי גם לא היה מספיק אחדות ולא היה כל מיני עניינים בחינת אהבת חינם וכ"ו אולי לא עסקו מספיק בפנימיות אולי לא איחדו את כל התורה.

יש הרבה סיבות זאת אומרת שאפילו אם כל העם עובד את השם אז תלוי באיזה איכות ותלוי באיזה כמות ותלוי באיזה התקשרות ובאיזה דרגה שזה לא אותו דבר שלומדים, למשל רק הלכה או לומדים גם כן גמרא או לומדים גם קבלה כל לימוד מוריד אור אחר בהתאם.

ולכן כאשר עם ישראל לא מעלה את הניצוצות כמו שצריך נאמר תש כוחו כנקבה השיב אחר ימינו הוא לא יכול להשפיע את השפע כדי שלא יתגברו הקליפות הוא לא יכול להשפיע את השפע לכן אין לנו אף פעם לא באופן כללי ולא באופן פרטי לבוא בתלונות לשם יתברך "כי מה שהשם יתברך עושה, עושה לטובה".

אם לא משפיע שפע זה לטובה שאין מספיק תיקון בכלי ואם נמשוך שפע זה ילך לקליפות אז מחזיק אותנו ברעב בתענית עד שנעשה תשובה יוצא שכאשר ניצוץ מתברר ועולה כתוצאה מכך הקליפות נחלשות כי לאחר שמתברר הניצוץ הקליפות לא יונקות ממנו כמו בהתחלה.

אנחנו רואים בחוש שבן אדם שהיה רחוק היה חילוני היה עושה כל מיני שטויות פתאום מתחיל לשמור תורה ומצוות ונהיה צדיק אז אין לקליפות את הקליינט שהיה להם ולכן הרבה פעמים שאדם חוזר בתשובה בהתחלה וגם אפילו במשך שנים יצר הרע מחפש אותו להפיל אותו כי הוא כועס זה ברח לו בין השנים זה היה טרף טוב היה קליינט טוב פתאום הוא איננו, הוא לא מספק את הסחורה ולכן אומר רבי נחמן שצריך להיות מוכנים לזה ולהילחם.

להילחם על נפשנו, לא להתייאש, גם גרי הצדק אותו דבר, גם את הגרי צדק היצר אוהב לתפוס, צריך להילחם נגדו במסירות נפש. למשל אדם שומר שבת "סור מרע ועשה טוב" הוא לא עושה עבירות והוא מענג את השבת והוא הולך ועושה את הסעודות ומתפלל את התפילות וכל מה שצריך אז הוא באותו זמן מתקן את העולם ולא נותן חיות לקליפות מי שמחלל הופך את הקודש לחול עוד פעם מטנף את הכל. ברור, שמי שתינוק שנשבה והוא לא יודע אז הוא לא יודע אבל צריך להתפלל שכולם ידעו בשביל זה צריך הפצה גדולה של התורה שלא יהיה יהודי שלא ידע את האמת. זאת אומרת ברגע שאנחנו נוציא את כל הניצוצות כל אחד יוציא את הניצוצות של הנר"ן (הנפש רוח נשמה) שלו מתוך הקליפות מה קורה לקליפות?

מתות, אין, תכלס', נגמר אין להם חיות זה כמו תוציא את השקע גמרנו המכשיר לא עובד ולכן הס"א (הסיטרא אחרא) הפרטית והכללית לא מוכנה לוותר בשביל זה מוסרת את נפשה למה כ"כ חשוב לה להכשיל כל אחד היא לא רוצה למות כי ברגע שהיא לא תכשיל והיהודים יעשו תיקון נגמר הסיפור שלה למה תמיד יש שנאת חינם וקשה כ"כ לעשות אהבת ישראל אמיתית ואחדות בעם אמיתי כי היצר הרע לא רוצה. כי אם תהיה אחדות אמיתית ואהבת ישראל מעלים את כל הניצוצות ויקום בית המקדש זה המוות שלו הוא לא יכול לסבול את זה ולכן כתוב שככל שאנחנו נתקרב לגאולה הס"א (הסיטרא אחרא) תרצה להתגבר יותר ויותר. אנחנו כבר רואים את זה שאם רוצים לתת לנו מנוחה אפילו לחיות פה לא רוצים לתת לנו בשום אופן כל הזמן מלחמות כל הזמן לחצים ועוד ועוד מבפנים מבחוץ המטרה לא לתת לעכב כמה שיותר להכשיל בכל עניין להכשיל כמה שיותר את עם ישראל לכן צריכים להתפלל שבעזרת השם נגיע לגאולה השלמה בלי קשיים.

בירור - העלאה - יחוד - הורדת מוחין

אנחנו ממשיכים במושג העלאת מ"ן. טוב, אין יחוד פנים בפנים בלי מוחין חדשים, אז מה יש יחודים אחרים לא פנים בפנים יחוד לשון נקיה זה זיווג, זיווג זה התקשרות נותן במקבל משפיע ומקבל יש יחוד פנים בפנים.

אז אני שואל מה יכול להיות יחוד לא פנים בפנים מסתבר שכן אחר כך שלומדים בעניין התפילות בזמנים השונים לפעמים הפרצופים הם לא מלוא קומתם ומתיחדים רק בחלק העליון או בחלק התחתון יש בזה כל מיני שלבים אנחנו נלמד את זה אחר כך על כל פנים יחוד פנים בפנים זה יחוד השלם האמיתי החזק שמוליד את התולדות.

מה זה ז"ן - ז"א ונ"ק (זעיר אנפין ונוקבא) הו' של שם ההויה עם ה' של שם ההויה להתיחד פנים בפנים להשפיע נשמות חדשות בבני אדם הרי שברגע שהו' משפיע לה' הוא שז"א משפיע לנוק' הוא מעבר אותו אז כמו שבעולם הזה גבר מעבר את אשתו אז ככה בתוך הרחם הוא יכול של הנוק' יש שמה נשמה חדשה כמו שאנחנו צריכים להעלות מ"ן, להעלות את הניצוצות שנפלו לקליפות, זה, ע"י העבודה שלנו זה מגיע לנוק' והנוק' מתקשטת לז"א.

ואז ז"א רואה שהנוק' - הבנים העלו את הניצוצות אז הם בעצמם אין להם מוחין הם גם צריכים לקבל מוחין כמו שאנחנו צריכים לקבל מוחין אז הם עולים לאבא ואימא, אבא ואימא בעצמם אין להם מוחין חדשים הם צריכים לקבל מוחין חדשים הם עולים לאריך.

אריך בעצמו אין לו מוחין, הוא עולה למעלה יותר עד רום המעלות עד שמגיעים לאור אין סוף ברוך הוא ומאור אין סוף ברוך הוא מתחיל לרדת המ"ד, מים דכורין, ההשפעה החדשה וזה גורם להם ליחוד למעלה ומולידים מיחוד למעלה הם מולידים עד שזה מגיע לז"א (לזעיר אנפין) ונוק' (ונוקבא) וגם הם מולידים בסוף נשמות לצדיקים.

אנחנו למדנו בזמנו שהקב"ה רצה לברוא את עולמות התיקון אז הוא התחיל לברר מהקליפות מעצמו בלי עבודת הבני אדם ולקח קודם את הניצוצות המובחרים ששיכים לאריך ובירר אותם מה שהיה מתאים לו נתן לו מה שלא מתאים, זה לא עבודה ע"י עבודת התחתונים זה בנית הקומה קודם כל של הפרצופים עצמם. קודם בונים את המפעל שמים את המכונות. זה דבר אחד. אחר כך שהמכונות מתחילות לעבוד זה כבר שלב הבא נכון? מבין? להבדיל. או.קי?

עכשיו לא לשאול שאלות באמצע זה עניין של כמה דקות לא לשאול שאלות באמצע כי זה מפריע לרצף.

כשז"ן (ז"א ונוק') באים להתיחד פנים בפנים, כי הם גם קטנים אז מאיפה יהיה להם הם צריכים גם מוחין כי אין יחוד פנים אל פנים ללא מוחין חדשים יש להם מוחין ישנים אבל החדשים הם צריכים התחדשות כיון שגם אבא ואימא אין בידם לתת לז"ן (לז"א ונוק') המוחין החדשים שהם צריכים ליחודם מאיפה יהיה לאבא ואימא?

באמת, מה הם בעל הבית?

רק השם יתברך הוא בעל הבית, אנחנו צריכים להבין את זה שהשם יתברך הוא מלך מלכי המלכים הקב"ה והוא ברא עולמות והוא ברא ספירות והוא ברא פרצופים הוא ברא סדר השתלשלות אם הוא היה רוצה הוא לא היה צריך את כל זה, ככה הוא קבע, אז ברור שכל עבודת השם עולה דרך מדרגות, עולה עד למעלה, וכל השפע שיורד גם יורד דרך איזה סדר.

כמו להבדיל, מלך, יש לו שרים ויש לו פקידים. הוא נותן הוראה אבל עד שזה מגיע לאנשים הפשוטים זה עובר כמה דרגות.

ככה גם השפע עובר דרך דרגות שהשם יתברך קבע אותם, הרי ז"ן (ז"א ונוק') הם בנים של אבא ואימא, חסדים-לז"א וגבורות- לנוק', כל אחד מקבל מה שהוא צריך לקבל: הז"א (הזעיר אנפין) הוא בחינת המשפיע, בחינת חסד, הנוק' (הנוקבא) היא בחינת מקבלת מה מתאים? לה דינים, גבורות, כל אחד מקבל מה שצריך לקבל.

המוחין הם בכללותם חכמה, בינה, ודעת. יש שלש מוחין: חכמה, בינה ודעת והדעת

מתחלקת לשנים: חמשה חסדים וחמשה גבורות. לאיפה זה הולך? החסדים הולכים לז"א (לזעיר אנפין) והגבורות הולכים לנוק', חסדים לז"א וגבורות לנוק'. הרי מי משפיע את זה מי משפיע את המ"ד? שם מ"ה החדש יוצא מהמצח דא"ק (דאדם קדמון) אמרנו כלולים מחו"ג מה זה חו"ג? חסדים וגבורות. שם מ"ה החדש כולל בו חסדים וגבורות, אז כשהוא משפיע את המ"ד (המים דכורין) אז גם יש בו חסדים וגבורות. המ"ד הזה שאנחנו מקבלים זה יוצא מהארה שקוראים לה שם מ"ה החדש יוצא מהמצח של א"ק והיא כלולה מחו"ג. יש בה חו"ג - חסדים וגבורות, אז ככה אנחנו רואים מעבודת התחוננים שהעלו את הניצוצות זה

עולה למעלה וזה גורם לז"א (לזעיר אנפין) ונוק' (ונוקבא) לעלות לאבא ואימא. אבא ואימא עולה לאריך, אריך עולה למעלה עד רום המעלות ומשמה מתחילים לקבל את ההשפעה מלמעלה למטה, מאחד את הפרצופים עד שמגיע המוחין לאריך ואחר כך לאבא אימא ואחר כך לזו"ן (לז"א ונוק') ושיש להם מוחין חדשים הם מתיחדים והנו"ק מתעברת ועם המ"ד (המים דכורין) הזה יחד עם המ"ן (המים נוקבין) שהעלו לנוק', שאנחנו העלנו לנוק', ואז נוצרת נשמה חדשה ואז יורדת לעולם הזה, לצדיקים, שימשיכו בעבודת השם ובתיקונים עד גמר כל העלאת הניצוצות זה זמן הגאולה במהרה בימנו אמן.

דרך הורדת המוחין לאחר העלאת המ"ן

אנחנו ממשיכים פה בעניין של העלאת מ"ן. נסכם את כל מה שלמדנו אתמול: מי שהיה פה בשיעור נסביר את זה עוד פעם פה: העלאת מ"ן (מים נוקבין) זה העלאת הניצוצות שנפלו בקליפות משבירת הכלים לאן צריך לעלות אותם צריך לעלות אותם ליסוד דנוק' דז"א (דזעיר אנפין) דעולם האצילות ארבע עולמות התיקון - אצילות, בריאה, יצירה, עשיה. ובכל עולם יש ניצוצות שנפלו בשבירה בעולם התוהו נפלו לשם אנחנו מעלים אותם ע"י התפילות, מעשים טובים והמצוות וכל עולם מעלים ע"פ החלק הנפשי ששיך לו הנפש-בעשיה, הרוח-ביצירה, הנשמה-בבריאה, וחיה זה בחינת נשמה לנשמה, בעולם האצילות מעלים את כל הניצוצות למעלה שזה מגיע יסוד דנוק' דז"א. הנוק' דז"א - יש חמש פרצופים בכל עולם - אריך, אבא, אימא, ז"א, ונוק'. נוק' זה המלכות, זה הפרצוף התחתון. לשמה מגיעים הניצוצות שאנחנו מעלים ע"י עבודתנו משם זה עולה למוחין של הנו"ק ומשם ז"א והנוק', אין להם מוחין לתת בחזרה כי הם צריכים לקבל את זה מלמעלה, אז הם עולים בעצמם לאבא ואימא שזה הפרצופים העליונים שהם בחינת פרצופי

של שם ההויה, 'הנה הבנים שלך עושים את העבודה' ואז יש לה רשות, הוא והיא עולים לאבא ואימא וככה עד שמושכים בחזרה את השפע. עד כאן.

העלאת מיין נוקבין בשבתות וימים טובים

גם מ"ן (מים נוקבין) שיורד מחדש מלמעלה גם מ"ן וגם מ"ד (מים דכורין) שתיהן. רק שאחד הולך לנוק' וזה המ"ן והמ"ד הולך לז"א (לזעיר אנפין) והוא נותן לה ומשפיע עליה בלי עניין של בירורים מלמטה למעלה אז עכשיו זה נשמע תמוה כי עד עכשיו זה לא היה ככה אלא הפוך רק מהתעוררות מלמטה מהבירורים של הניצוצות מהכלים שנשברו אבל אנחנו יודעים בעצם שגם הכלים שנשברו הם באו מלמעלה הכל בא מלמעלה הרי זה הארה שיצאה מס"ג מהעיניים של א"ק (אדם קדמון).

אז אומנם אנחנו אומרים שאנחנו מעלים אותם מלמטה אבל השורש שלהם גם למעלה בכל מקרה אז יכול להיות בהחלט שבימים טובים ובשבתות יש הארה אחת שיוצאת לנ"ק והארה אחת שיוצאת לז"א (לזעיר אנפין) שיוכלו להתיחד וזה לאו דווקא ניצוצות שנפלו עד למטה וצריך לעלות אותם.

זה החידוש הרי יש הבדל מתי שבעל מתיחד עם אשתו בחול או בשבתות תלמידי חכמים מערב שבת לערב שבת היחוד הוא שונה וגם הנשמות שיורדות הם שונות יש בזה כל מיני סודות צריך ללמוד את זה בהרחבה ב"שער הגלגולים" כל מה שעולה בימות החול זה מבירורי המ"ק (המלכים קדמאין) המתבררים ע"י תפילותיו של האדם ומצוות שהוא עושה. וזה כבר, איך אומרים, נשמות שבאות אחרי השבירה וצריך לעלות אותם.

אז זה מתאים ליום של חול זה עבודה מי שטרם בערב שבת הוא יאכל בשבת, זה הטרחה של השבוע, זה לא תיקונים שבאים ע"י הבירורים ומהכלים השבורים מקום המ"ק והקליפות הרי אמרנו שאנחנו מעלים ניצוצות או מעשיה או מיצירה או מבריאה, לאיפה מעלים אותם? לאיפה מעלים את הניצוצות? ליסוד דנוק' דאצילות, נוק' דז"א דאצילות, אז אם אנחנו אומרים שבשבת אנחנו, ז"א ונוק' עולים מבי"ע (מבריאה יצירה עשיה), אז איזה ניצוצות יש להם?

טוב אנחנו ממשיכים בעניין של העלאת מ"ן נראה מה יש פה, אפשר להסביר משהו, קודם כל אנחנו צריכים להבין שבשיעור הקצר הזה אנחנו לא יכולים לפלפל פה יותר מדי.

כשלומדים את האריז"ל ממש ע"פ הסדר אז לפעמים במאמר אחד הוא אומר ככה, במאמר אחר הוא אומר משהו קצת שונה, במאמר שלישי במקום אחר הוא אומר משהו אחר, לפעמים הוא מכריע, המרח"ו (הרב מורנו רבי חיים ויטאל) אומר: ככה נראה לי, וככה צריך להיות ולפעמים הוא לא מכריע, משאיר את זה באוויר כמו שאומרים, ואז נושאי הכלים, שבאו אחרי זה מתפלפלים.

לפעמים מגיעים למסקנה חותכת, לפעמים לא כיון שזה בכוונה דווקא מצד זה המרח"ו (הרב מורנו רבי חיים ויטאל) רצה להסביר את האמת ורוצה שאנשים יטרחו אחרי האמת ולכן לפעמים הוא אומר ששמע ממורו ככה ואחר כך הוא שמע משהו קצת שונה אחר כך משהו שלישי ולפעמים הוא אומר 'ואני שכחתי' וכל מיני כאלה עניינים ולכן אומנם הכל מדויק וברור מצד שני פה ושמא יש דברים ב' עץ חיים' שנשארים פתוחים כמו בכל התורה יש כל מיני דברים שנשארים עד שיבוא אליהו.

טוב נתחיל, יצאה הארה מהעיניים של א"ק (אדם קדמון) בחינת עשר נקודות דס"ג והכלים נשברו והניצוצות ירדו להחיות אותם ואחר כך יצא שם מ"ה החדש ובירר אותם, קומת אבי"ע (אצילות בריאה יצירה עשיה) דתיקון, והשאיר את המ"ן (המים נוקבין) ששיכים לנוק' דז"א (דזעיר אנפין) שאנחנו נברר ע"י תפילה ומצוות וזה מה שאנחנו מעלים כל הזמן אבל אומרים שבשבת אין בירור ובשבת העולמות עולים אז אם העולמות עולים אין לקליפה אחיזה אז מה יש לברר?

איפה תברר? אתה לא נמצא שמה, אז פה יש את העניין הזה שבשבת ובימים טובים יש

עולם האצילות, להעלות ניצוצות מעולם האצילות זה לא השבירה שמה מקבלים מלמעלה. אמרנו שכל העולמות מתלבשים אחד בתוך השני, התחתון מלביש את העליון והעליון מלביש את העליון יותר, ככה עד רום המעלות, הרי אמרנו שבבריאה, יצירה, עשיה. בכל אחד מהם יש מדור של הקלי, של הקליפות, אז אם זו"ן (ז"א ונוק') עולים כולם אז אין שמה בכלל עניין של קליפות כתוב בעולם האצילות "לא יגורך רע" שכולו טוב אז אין שמה בירור כמו שיש למטה. מתי? בימים של שבת ערב שבת בלילה וביום טוב אין בהם כל בחינות מבחינות הבירור הכל טהור, הכל נקי, הכל חדש. ובין המ"ן (המים נוקבין) ובין המ"ד (המים דכורין) שניהם נמשכים מאין סוף בדרך כלל

העלאת מיין נוקבין - הרחבה

עכשיו אנחנו יודעים שהז"א, כשהוא נולד, הוא נולד ו"ק (ו' קצוות) בלי ראש אומנם יש לו ראש אבל כמו תינוק: יש לו גם ראש, אבל הראש - אין לו דעת כמו שיש למבוגר. זה מוחין דקטנות יש עיבור, יניקה, מוחין. בכל דבר אז בשלב של המוחין שאדם נולד קודם הוא עובר, שהוא יוצא יונק, שהוא יונק אין לו מוחין ממש, יש לו מוחין דקטנות, שהוא גדל ונהיה בוגר הוא, איך אומרים? מקבל שכל, נהיה מבוגר זה בעולם הזה. בעולמות העליונים כדי שז"א (שזעיר אנפין) יקבל מוחין זה לא תלוי בידי שמים זה תלוי בנו. עבודה של עם ישראל. אם העבודה של עם ישראל טובה: תורה ומצוות ומעשים טובים ובאיכות נכונה - הם גורמים לזו"ן (לז"א ונוק') לקבל מוחין דגדלות. גם בגדלות ובקטנות זה מתחלק קטנות א' - גדלות א' - קטנות ב' - גדלות ב'. הנוק' זה המלכות, המלכות שהיא נבראה לכתחילה יצאה רק נקודת הכתר שלה, לא יצא כל קומתה, יש כלל בפנימיות: שכל מה שבא בתוספת אחרי שנבראים הפרצופים, שאדם חוטא, כל התוספות מסתלקות.

עונג שיכול להשפיע לבנים את כל השפע שרוצה.

ולכן זה תמיד מה שאנחנו אומרים בשיעורים של עבודת הנפש שאדם צריך לשאול את עצמו אך יעשה נחת רוח לקב"ה נחת רוח זה להכין את כל המערכת: מרום המעלות עד המקום הנמוך בבריאה לקבל את השפע - וזה ע"י תיקון האדם.

זאת אומרת, שאדם יכול לרצות לתקן את עצמו סתם באופן אגואיסטי כי הוא רוצה להיות מושלם, כי הוא מפחד מהעונש, יכול לרצות לתקן את עצמו להיות כלי ראוי להשראת השכינה להוריד שפע בכל העולמות לעשות נחת רוח לקב"ה כי הוא חפץ להטיב והוא גזר שהוא לא יטיב אלא אם כן ההטבה הולכת לטוב אבל אם בן אדם עושה דברים רעים אז איך יטיב לו?

טוב, ייתן לו כוח, ייתן לו שפע - בסוף הוא עושה רע, יחזק את הרע! ולכן, אם אדם רע - לא מטיבים עמו את השפע האלוקי ממש, אלא אם כן, יש כל מיני חשבונות: לתת לו את העולם הבא בעולם הזה ודברים כאלה.

אבל ע"פ החוק הפשוט לפי ההכנה של המקבלים ככה השפע שיורד יוצא שמי שעובד את השם לשם שמים לצורכי שמים ורוצה לתקן את הפרצופים ורוצה לגרום להורדת שפע הוא רוצה לגרום להורדת שפע הוא רוצה לגרום תענוג לקדוש ברוך הוא

שיכול להשפיע וגם הוא בעצמו, השפע שהוא מקבל זה על מנת להשפיע נחת רוח לשם כל מה שיש לו בחומריות הוא משתמש לעבודת השם כל מה שיש לו: כוחות נפש, כוחות גוף, הכל לעבודת השם לתיקון העניינים שצריך לתקן באותו דור.

הדבר הזה כל כך פשוט וברור כאור היום, כמה מאיתנו יודעים את זה? וכמה מאיתנו משתמשים בזה הלכה למעשה? אבל זה התכל'ס של החיים וזו האמת.

זאת אומרת עם ישראל נתונים בין הקליפות יש להם יצר הרע ששולט עליהם אז המלכות יכולה להשפיע רק שפע בצמצום כי אחרת היא תחזק את הרע כמו שילד גם כן אם הוא רע וכל הזמן ממשיכים לפנק אותו לפנק אותו ולא מחנכים אותו הוא נהיה יותר רע אבל אם אומרים לו יא-חביבי אתה עשית לא טוב!

מייסרים אותו קצת 'אם לא תתקן - אני לא אתן לך מה שאתה רוצה' אז הילד, למרות שזה לא לשם שמים, אבל הוא מתחיל לעשות איזה חשבון נפש אז אפשר להשפיע לו עוד פעם שמאל דוחה ימין מקרבת זה הדרך לתיקון העניינים בזה סיימנו את הקטע של המ"ן אחר כך אנחנו נמשיך כל מיני מושגים עד שרוב המושגים פה יהיו לנו ברורים בעזרת השם.

חכמה ובינה

הראש לא מפותח. לא שאין לו ראש. ראש זה גימל ראשונים - ג"ר: חכמה, בינה ודעת. אז יש לו חכמה, בינה ודעת קטנים, לא ניכרים, כשהוא יונק וגדל אחר כך הוא מקבל גדלות, מוחין דגדלות, אז יש לו דעת. כשהוא נולד בהתחלה עיקר השליטה אצלו זה ה"ק, (ו' קצוות).

אנחנו יודעים שכל העולמות מונהגים ע"י הקדוש ברוך הוא ובעיקר הוא מנהיג את הכל בשמו הקדוש י-ק-ו-ק, בשם הזה, שם ההויה, יש את כל ההשתלשלות של העולמות, כל הסודות של העולמות, את הכל. אז ה'ו' וה'ה' של שם ההויה, הם האחראים להנהגת העולם הזה, שנקראת

ז"א זה זעיר אנפין, יש חמישה פרצופים אריך, אבא, אימא, ז"א ונוק'. אריך - קוצו של י', אבא - י', אימא - ה' ראשונה, ז"א - ו', נוק' - ה' אחרונה. עכשיו כשהוא נברא בהתחלה הוא לא מלא, הוא לא בוגר, הוא בחינת יניקה, ו"ק בלי ג"ר. ו"ק - ו' קצוות, שש קצוות: חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד. תראו, כשתינוק נולד, חסר לו איזה אברים? לא, הוא נולד שלם.

מה חסר בו? הדעת לא מפותחת, הוא תינוק אין לו דעת, נכון? במשך הזמן הוא יונק מהאימא אח"כ הוא גדל אח"כ הוא נהיה בוגר עם שכל, כך גם פרצוף ז"א, זעיר אנפין, בהתחלה הוא נולד גם עם ראש אז למה אנחנו אומרים שהוא נולד ו"ק בלי ראש? כי

הנהגת שכר ועונש. זה נקרא ז"א ונוק', ז"א - זה ה-ו', נוק' - זה ה-ה'.

עכשיו כמה מידות יש? חד"ר: חסד, דין ורחמים, שלשת הקווים. השם יתברך מנהיג את העולם בשלוש אפשרויות: או חסד אהבה וכו', או דין, צמצום, או רחמים שזה האמצע בין שניהם, זה האפשרויות, בהרכבים שונים כמובן ובזמנים שונים כמובן.

לא מספיק שיהיה ו"ק, חסד עד יסוד, זה לא מספיק כדי שתהיה שלימה, זו הנהגה לא מושלמת. איפה יתרכבו בו? מי נותן מוחין לז"א? אבא ואימא. איזה חלק נכנס בתוך ז"א? איזה חלק של הצלם? צ' דצלם. מי מוריד את הצלם? אבא ואימא מתיחדים ומורידים מוחין לז"א ונוק', נכון?

לא מספיק הו"ק, צריך גם את הראש, ג"ר מפותח, חכמה ובינה שכל אחד עושה ההשלמות והתיקונים מה שצריך להשלמת ההנהגה. איך נכנסים המוחין לתוך ז"א? ע"י שנכנסים הנה"י של הנה"י של אבא ואימא.

הנצח-הוד-יסוד, קצוות הרגליים שלהם נכנסים לו לראש, עד החזה שבו, נכנס רק בחינת צ' דצלם וה-מ' וה-ל' מקיפים. על כל פנים בתוך ז"א יש את יסוד אבא ויסוד אימא. אז זה שאבא ואימא נותנים לו מוחין, מוחין דאבא ומוחין דאימא כל הכבוד.

מה זה עושה שיש לו מוחין? חכמה ובינה דז"א, אבל התוצאה זה מה שחשוב ומה התוצאה של הייחוד של חכמה ובינה? הדעת. אם אין לו דעת אז מה עשינו? העיקר זה הדעת. החכמה ובינה, זו רק הכנה לדעת. אתמול אמרנו, שהקו שנכנס בתוך החלל הפנוי מתחבר עם הרשימו ואח"כ הוא נכנס ומתחבר עם הפרצופים ומשפיע עליהם בחינת נשמה לנשמה.

מובא ברמח"ל שאור אין סוף ב"ה זו מחשבת הבריאה, אז אם זו מחשבת הבריאה בוודאי שאין לה שום בעיה להתלבש בתוך חכמה, זו אותה הבחינה, בחינת חכמה לא צריכה מסך בשביל זה. כדי שלא לאפשר המשכת החכמה מלמעלה למטה בלי זכויות לכן צריך את המסכים ההדרגתיים כדי שהרשעים לא יוכלו למשוך את אור החכמה ולהרוס את העולם וגם בעולם האצילות כתוב: "לא

יגורך רע" עולם האצילות מבחינת הספירות, זו בחינת חכמה, אז שם לא צריך מסך, המחשבה האלוקית אור אין סוף ב"ה.

כשמדובר על העניינים של הבריאה הוא מתגלה בתוך החכמה אבל כשזה מתחיל לצאת מהכוח אל הפועל אז מחשבתו מסתתרת, שיהיה הסתר פנים כדי שתהיה בחירה, לכן בעולם הזה אומנם אנחנו מחויבים להאמין ש"כל מה שה' עושה, עושה לטובה". אבל זה מתוך אמונה, ככה לפעמים זה נראה לא לטובה, בן אדם מקבל מכה ביד ברגל, מה, הוא יגיד שזה לטובה?

זה כואב, מה לטובה? זה מחלה, זה צרות. זאת אומרת, שמחשבת הבריאה שהיא להיטיב לנבראים, כי השי"ת קבע שהוא רוצה להיטיב לנבראים ולכן הוא ברא את העולם, היא מסתתרת בתוך המציאות שלנו, לעתיד לבוא אנחנו נראה שמה שה' עשה, עשה לטובה ואם אדם קיבל מכה אז זו כפרת עוונות וזה לטובתו וכו' וכו', אבל עכשיו אנחנו לא רואים את זה רק מאמינים בזה, כי ה' ציוה עלינו להאמין, אז אנחנו מאמינים. זה העניין הזה שהוא אומר פה.

אז ספירת החכמה מתלבשת בתוך פרצוף אבא ופרצוף אבא הוא מחיה את האצילות. יש לנו חמישה פרצופים: אריך, אבא, אימא, ז"א (זעיר אנפין) ונוק' (ונוקבא). אריך הוא לא הפרצוף הראשון, אנחנו לא מזכירים אותו בדרך כלל, אבל אריך מושפע מעתיק שזה פרצוף יותר עליון, עתיק מתלבש בתוך אריך.

אריך מלביש את עתיק וזה וזה סתומים שניהם, אנחנו לא יודעים מה יש שמה, רק החכמה היא המגלה מה שיש באריך ובעתיק. הבינה, בחינת ה-ה' הראשונה של שם ההויה, פעולתה להתפשט בזו"ן, ז"א ונוק' ו' ו-ה' של שם ההויה ה-ה' מתפשטת ומשפיעה על ו' ו-ה' של שם ההויה, אימא עילאה, היא משפיעה ונותנת מוחין לז"א ונוק', ומה היא נותנת להם? חכמה, בינה ודעת.

והדעת זה מורכב מחמישה חסדים וחמש גבורות, זה נקרא חו"ג. אז הבינה מתפשטת בזו"ן ע"י זה שהיא נותנת להם מוחין, חו"ג, החסדים לז"א והגבורות לנוק' כי הז"א בחינת רחמים והנוק' בחינת דינים, אז כל

אור צריך ללכת למי שמתאים לו, אז אם הנוק' דינים אז היא תקבל אור גבורות. ז'ן, ז"א ונוק' הם האחראים להנהגת העולם הזה הנהגת שכר ועונש, אז מה שיש בבינה שזה מהעולם הבא, מתגלה בעולם הזה, "והעולם הזה הוא פרודור לעולם הבא" ו"מי שטרם בערב שבת הוא יאכל בשבת" אז מה העניין של בינה כשלעצמו אין לנו צורך בו. בינה היא רק הדרגה כדי שנקבל את ז'ן (זעיר אנפין ונוקבא) וז'ן זה מה שמעניין אותנו, כי הם המנהיגים את עולמנו ע"י רצונו יתברך שמתלבש בתוכם. חכמה ובינה נתקנים בשני פרצופים, אבא ואימא. למה אנחנו אומרים שקודם יש

ספירות ואח"כ יש פרצופים? כי בעולם התווה לא היו פרצופים היו רק ספירות, בהתחלה בעולם הנקודים יצאו ספירות, לא יצאו פרצופים, רק אחרי השבירה, בעולם התיקון נתקנו לפרצופים. אז זה כבר שיתוף פעולה בין הספירות ומיון הספירות לפי העניינים שלהם לחמישה פרצופים: אריך, אבא, אימא, ז"א ונוק'. י-ק-ו-ק, השם הזה מראה לנו את שם התיקון. כי נתקנו לפרצופים רק בעולם התיקון, מקודם לא היו פרצופים לכן נשברו הכלים. פרצוף זה קבוצה של ספירות שעובדת ביחד להוציא מהכוח אל הפועל מטרה מסוימת להוריד השפעות, זו קומה שלימה. עד כאן חכמה ובינה.

הדעת

חכמה ובינה. חו"ב מה זה חו"ב? תלמיד: חכמה ובינה. האדמו"ר: חכמה ובינה. מה זה ז"א? זעיר אנפין. מה זה זעיר אנפין? זה ה' של שם ההויה, זה הנהגת המשפט, הנהגת העולם הזה. זה ז"א (זעיר אנפין). כל מה שצריך להנהיג את העולם הזה יש בז"א (זעיר אנפין). ז"א (זעיר אנפין) ונוק' (נוקבא). כי ז"א (זעיר אנפין) משפיע אל הנוק' (נוקבא), והנוק' משפיע אל התחתונים. בסדר? אז מה זה ו"ק? תלמיד: שש קצוות. תלמיד: ו' קצוות. האדמו"ר: ו' קצוות, זה ז"א (זעיר אנפין) בלי הג"ר (ג' ראשונות) שלו. יש חמש פרצופים בכל עולם: אריך, אבא אימא ז"א (זעיר אנפין) ונוק' (נוקבא). אריך - קוצו של יוד, אבא - י', אימא - ה', ז"א (זעיר אנפין) - ו' של שם ההויה, ונוק' - ה' אחרונה של שם ההויה. בסדר? אבא ואימא זה הפרצופים שמעל לז"א (זעיר אנפין). אבא ואימא זה ה' של שם ההויה. אבא ואימא זה חכמה ובינה. ה' - תפארת, ה' - מלכות. חכמה, בינה, תפארת, מלכות. בסדר? עכשיו, מה שיש בו"ק (ו' קצוות), מה שיש בז"א (זעיר אנפין) זה לא מספיק, הוא צריך לקבל

מוחין מאבא ואימא. ממי יקבל מוח התינוק, ממי? מאבא ואימא שלו, לא? ככה זה בעולם הזה, ככה בעולמות העליונים. מבשרי אחזה אלוך'. הפרצוף שנקרא ז"א (זעיר אנפין), מקבל את המוחין שלו משני הפרצופים העליונים אליו, ומאיפה הם מקבלים? מאריך. ומאיפה אריך מקבל? מעתיק. ומאיפה עתיק מקבל? כך הלאה עד אור אין סוף ברוך הוא. יש השפעה של אבא ואימא להשלים ענינו. כדי שבז"א (זעיר אנפין) תהיה שלמות ההנהגה, לא מספיק הגוף שלו, שזה הו"ק, ה-ו' קצוות, צריך גם ראש. הראש ממה מורכב? מחכמה ובינה, ומה שיוצא מחכמה ובינה זה הדעת, חכמה בינה ודעת, זה שלושת המוחין: חכמה, בינה ודעת. ודעת מה אמרנו שיש? חמישה חסדים וחמישה גבורות. זה נקרא חו"ג, חו"ג - חסדים וגבורות. אז מובן שאו"א (אבא ואימא) לא ישפיעו את כל המוחין שלהם לז"א (זעיר אנפין). כי הוא לא יכול לקבל כל המוחין שלהם, הוא צריך לקבל משהו מן המשהו שבבילו, מה שמגיע לו לפי מה שהוא, ולכן הנה"י (נצח, הוד, יסוד) של אבא ואימא נכנס בתוך ו"ק (ו' קצוות) עד החזה שלו, ומכניס לו מוחין מה שהוא צריך. הנה"י שבנה"י (הנצח הוד יסוד שבנצח הוד יסוד). לא כל המוחין שלהם. מה שהוא צריך.

כך יש את מה שעובר בתוך הצינור, נכון? אחר כך חוץ ממה שעובר בתוך הצינור יש מה שנהיה לז"א בתוך זה, מה זה משפיע עליו, נכון או לא? בזה שאבא ואימא נכנסים בתוך ז"א (זעיר אנפין) ואבא נותן מה שהוא צריך לתת ואימא נותנת מה שהיא צריכה לתת, אז זה נותן בתוך ז"א (זעיר אנפין) חכמה ובינה שלו. בסדר? שלא תגיד שרק נכנס חכמה ובינה וזה מה שהוא מקבל אלא כתוצאה מזה שהוא מקבל חכמה ובינה אז יש לו דעת, כי חכמה ובינה מתייחדים ביחד ויוצא הדעת מהם. בסדר? הלאה.

הקבלת פרצופים ועולמות

עליו שהוא אימא, ויצירה נגיד עליו שהוא ז"א (זעיר אנפין), ועשייה נגיד עליו שהוא נוק' (נוקבא), אפשר להגיד גם חלוקה כזאת, מובן? הבנת? זה לפני החלוקה שאמרתי לכם.

מתן מוחין לזעיר אנפין ונוקבא

(זעיר אנפין) לתת לו מוחין, וז"א (זעיר אנפין) נותן מוחין לנוק' (נוקבא), זאת אומרת שהאימא נותנת מוחין לז"א ונוק' (זעיר אנפין ונוקבא) נכון? אז פעולת הבינה היא להתפשט בזו"ן (זעיר אנפין ונוקבא) בסוד החו"ג (חסדים וגבורות). מה זה החו"ג? החסדים וגבורות. אמרנו שבזה שבינה מתלבשת בתוך ז"א (זעיר אנפין) יחד עם אבא, כי אבא בתוך יסוד אימא גנוז, אבא ואימא מתלבשים בתוך ז"א, מה שיוצא מזה זה הדעת. נכון אמרנו חכמה בינה ודעת? והדעת היא מורכבת מחמישה חסדים וחמישה גבורות, זה נקרא חו"ג חסדים וגבורות. אז פעולת הבינה היא להתפשט בזו"ן בסוד החו"ג. מה זה חו"ג? חסדים וגבורות. למה? למה בסוד החו"ג? תלמיד: הז"א (זעיר אנפין) לא יכול לקבל את החכמה.

האדמו"ר: ז"א (זעיר אנפין) מקבל חכמה ובינה מאבא ואימא, אבל התוצאה של זה

וצריך בחינת חכמה, וצריך בחינת בינה. אם בן אדם יש לו רק חכמה זה לא טוב. אם בן אדם יש לו רק בינה זה לא טוב, הוא צריך חכמה בינה ודעת. איך אנחנו אומרים בתפילה: "חנונו מאתך חכמה בינה ודעת". צריך את שלושת הבחינות. בסדר. אז גם ז"א (זעיר אנפין) צריך את שלושת הבחינות, אז זה לא אותו דבר מוח דאבא ומוח דאימא. זה לא אותה השפעה כמו שיש בחינת חכמה ובחינת בינה, בכלל לא אותו דבר.

יש שני דברים שצריך להבין: יש את ההרכבה שהם מכניסים את הנה"י (נצח הוד יסוד) שלהם בתוך ז"א (זעיר אנפין) ויש מה שיוצא מזה. קודם כל יש את החיבור, ואחר

אמנם אנחנו אומרים שבכל עולם יש כמה? חמישה פרצופים, וגם אפשר לכנות כל עולם בשם פרצוף. למשל א"ק (אדם קדמון), אנחנו נגיד עליו שהוא אריך. א"ק זה אריך. עולם האצילות נגיד עליו שהוא אבא, ובריאה נגיד

יש עתיק ואריך. אנחנו עוד לא פירטנו, עוד לא למדנו מה ההבדל ומה הקשר, ואיך זה קשור, אבל מחשיבים אותם פרצוף אחד. עתיק הוא עליון מאריך.

כי אמרנו שאריך ועתיק זה בחינת כתר, נכון? זה בחינת קוצו של יוד. ומה הספירה הבאה אחרי זה? אבא - חכמה, נכון? אז החכמה שזה ה-י', לא קוצו של יוד, היוד, זה לגלות ולהמשיך מה שיש בכתר.

בשביל זה היוד, איך כותבים אותה? השפיץ הזה, הקוצו של יוד, והיוד. אז השפיץ הזה, זה בחינת הכתר. וזה בחינת החכמה. וזה בא לגלות את זה שהוא סתום. עכשיו זה מובן.

מי זה הבינה? ה-ה' של שם ההו"ה - אימא. מה זה ז"ן? ז"א ונוק' (זעיר אנפין ונוקבא). כותבים ז"ן.

תלמיד: ומה זה נוק'?

האדמו"ר: נוקבא. המלכות. זה הפרצוף התחתון ביותר, ה' אחרונה של שם ההויה. אמרנו שהבינה, שזה בחינת אימא מכניסה את הנה"י (נצח הוד יסוד) שלה בתוך ז"א

ליהושע", אם לא היה למי למסור את התורה אז לא הייתה מתגלית התורה. זה כלל שהעליון מתגלה על ידי שנותן מוחין לתחתון, ויוצא תוצאה ותולדה אצל התחתון. הקטן מלביש את העליון והעליון מתלבש בתחתון. והעליון מתגלה בתחתון. כמו שמלך שמחליט איזה החלטה זה מעניין את מישהו? לא. מתי זה מעניין את מישהו? שזה מגיע לעם, שהחלטה הזו יוצאת לפועל על ידי התחתונים. אז אומרים: "אה... פסס... תראה איזה החלטה איזה חוק הוא הוציא, איזה הוראה הוא נתן" אם הוא נותן הוראה ואין מי שיעשה את ההוראה, את מי זה מעניין ההוראה שלו? נכון? אין מלך ללא עם. זה עניין הזה. המעשים, כל המעשים, מתיילדים בזו"ן (זעיר אנפין ונוקבא) קודם כל עצם זה שהיא מקבלת חכמה ובינה ויוצאת הדעת, אבל גם באופן כללי, כל המעשים של כל ההנהגה, של כל העולם הזה, זה בזו"ן (זעיר אנפין ונוקבא), אבל זה בא מלמעלה. זה לא המצאה שלהם. קיבלו את זה מלמעלה. בזכות זה שהחכמה והבינה מסתדרים בשני פרצופים-אבא ואימא. גם בעניין הזה, זה דבר עמוק: כשיש ספירות אין שום תולדות. כשיש פרצופים - יש תולדות. יש התקשרות. אז החכמה תפסה פרצוף אבא, והבינה תפסה פרצוף אימא, וזה יש כבר אבא אימא יש ייחוד ביניהם. יוצאים ז"ן, יש עניינים, אבל אם זה היה לבד - היה רק שבירת הכלים.

זעיר אנפין

השם, נתגבר ונעבוד את השם. תתוסף קומה שלמה לכל אחד מהם בזכותנו, בזכות עבודתנו. זה לתקן עולם במלכות ש-ד-י. ואם חלילה חוטאים החלקים האלו מסתלקים והכל חוזר להיות כמו שהיה בזמן הפגם. למה זה ככה? שאם הכל היה שלם מה היה לנו לתקן? לא הייתה לנו שום עבודה, לא יכולנו להוסיף במאורות שום כוח, שום כלום, הכל גמור. אז חייב מצד אחד שהראש, התכונן יהיה שלם והגוף שזה התוצאה

שהוא קיבל חכמה ובינה זה הדעת, והדעת מורכבת מחו"ג, חסדים וגבורות. מי מקבל את החסדים הללו? זעיר אנפין. ומי מקבל את הגבורות? הנוקבא. למה נותנים לז"א (זעיר אנפין) חסדים, ולנוק' (נוקבא) נותנים לה גבורות? למה? למה נותנים חסדים לז"א (זעיר אנפין) וגבורות לנוק' (נוקבא)?

תלמיד: אחד משפיע ואחד מקבל.

האדמו"ר: מה אתה אומר?

תלמיד: לא זוכר.

האדמו"ר: לא, אף אחד לא זוכר. לחשוב. למה לז"א (זעיר אנפין) נותנים חסדים ולנוק' (נוקבא) נותנים גבורות?

תלמיד: זה ימין שמאל.

האדמו"ר: נו מה אתם אומרים?

תלמיד: הגבורה זה שמאל וחסדים זה ימין. האישה זה שמאל והגבר זה ימין.

האדמו"ר: כל כלי צריך לקבל מה שמתאים לו. נכון? אבל אח"כ אנחנו יודעים שהז"א (זעיר אנפין) ישפיע גם חסדים, למתק את הגבורות, שלב ראשון זה מה יש פה. בשלב הזה.

כל דבר מתגלה ע"י התחתון ממנו, כל אור מתגלה על ידי התחתון ממנו, למה? כי אם אין כלי לקבל את האור, אין גילוי. הגילוי זה רק שיש כלי ונכנס בו אור. "משה קיבל תורה מסיני".

אם לא היה משה לקבל את התורה אז התורה לא הייתה מתגלית, "ומסרה

קודם כל יש ארבעה עולמות תיקון: אצילות, בריאה, יצירה, עשיה. ובכל עולם יש חמישה פרצופים: אריך, אבא, אימא, ז"א ונוק'. זה קוצו של י' אות ה' אות ו' אות ה' ובכל פרצוף יש עשר ספירות. ג"ר זה ג' ראשונות וז"ת זה ז' תחתונות, יחד עשר. כבר בעולם הנקודים, בעולם התווה, לפני עולם התיקון ז"א יצא ו"ק בלי ראש, יצא חסר.

והנוק' יצאה נקודת הכתר שלה בלבד ושאר הפרצופים יצאו שלמים. ולמה זה יצא ככה? כדי שבזמן התיקון כשאנחנו נתגדל בעבודת

נאמין בטבע, האם נאמין לנחש, האם, להבדיל, נאמין לו. למי להאמין? אז זה נקרא העולם יחודו. פתאום, אפשר להאמין לכוכבים חלילה. אדם יכול לחיות לחשוב שהכל הפקר.

זה מאיפה זה בא? זו טעות? לא. ככה השם ברא את העולם בכוונה והסתתר. זאת אומרת הוא מנהל אותנו בהסתתר, תהיה לנו האפשרות להיות צדיקים, "וצדיק באמונתו יחיה".

זאת אומרת תראה איזה בעל חסד הוא שהוא מוכן שיהיה חלול השם זמני שכביכול האנשים יגידו מה זה? זה העולם שהשם ברא? מה פתאום, איפה הוא? יש? אין? איך הוא מנהיג את העולם?

כל מיני שאלות וקושיות כדי לתת לנו את האפשרות להתגבר על היצר לעבוד אותו מיראה ומאהבה ובסופו של דבר הוא יתגלה. הרי בכל מקרה, אז הוא היה מוכן איך אומרים להוריד מהחשיבות של עצמו.

זה מה שכתוב שאיפה שמוצאים את גדלותו של השם שם מוצאים את ענוותנותו, זה הענווה שלו, שהיה מוכן להסתיר את עצמו כדי לתת לנו פתח להיות צדיקים. תארו לכם להבדיל, יש בן אדם שיקים איזה עיר, משהו מופלא, מפעלים ענקיים ויסתיר את עצמו? כל אחד יכתוב בשלט גדול שזה הוא שעשה. בשביל מה הוא עושה? השם יתברך עשה את כל העולמות והסתיר את עצמו כדי לתת לנו אפשרות לבחור. ולמה הוא מתגלה לצדיקים? כי הם אין להם ניסיון כזה כבר. שגם אם הוא מתגלה או לא מתגלה הם מאמינים בו. אז הוא מתגלה. הם כבר עברו את הניסיון של ההסתער פנים.

כל הגלגל הזה מאז שהוא ברא את העולם עד שיבוא משיח, והשם יתברך יתגלה. ששת אלפים שנה שהם זמן של הסתר. היו זמנים של גילוי כמו בזמן בית ראשון, בית שני.

בכל אופן סוף הסיפור ששת אלפים שנה. וזה למה? כי יש שש ספירות בתוך ז"א בתוך זעיר אנפין. אז לכן זה מתחלק לששת אלפים שנה, אחד כנגד כל ספירה. מחסד עד יסוד. והמלכות זה שבת יום שכולו טוב מעין עולם הבא.

מהכוח אל הפועל יהיה חסר כדי שנוכל אנחנו לתקן את מה שחסר.

אם לא מה יש לנו לעבוד? יש ששת אלפי שנות תיקון. למה יש ששת אלפים שנה ולא עשרת אלפים שנה, או חמשת אלפים שנה, או עשרים אלף שנה? למה ששת אלפים? כנגד ששת ימי הבריאה. למה יש ששת ימי בריאה ולא חמש מאות אלף ימי בריאה? קודם כל כי כך רצה השם יתברך.

אם רצה השם לעשות חמשת אלפים שנות בריאה היה עושה, מה שהוא רוצה הוא עושה, מה שהוא חושב לנכון. אבל מבחינת החכמה יש ו' קצוות לז"א, כמה זה ו'? שש. כמה זה ששת אלפים שנה? ששה ימים כל אחד כנגד ספירה של ז"א.

למה? כי ההנהגה של העולם הזה תלויה בז"א ונוק', ז"א זה ה-ו' של שם ההויה נוק' זה ה-ה' האחרונה. כל מה ששיך לעולם הזה, כל העניינים, התיקונים, הסיפורים, כל מה שצריך פה לתקן זה קשור ל-ו' של שם ההויה וה-ה' של שם ההויה.

מה זה יחודו ית'? שהוא אחד יחיד ומיוחד. זה קל להגיד את זה, אבל בחיי היום-יום אנחנו שוכחים מזה. אנחנו יודעים ש"הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים", אבל אם מישהו צועק עלינו אנחנו שוכחים שזה בהשגחה. או אם כואב לנו השן חושבים שזה החיידקים ולא מבינים שזה משמים. זאת אומרת אנחנו בתוך העולם הזה שהוא עולם שנראה נפרד, כל דבר כאילו עומד בפני עצמו, בתוך החושך של העולם.

צריכים להבין שהכל מאיתו יתברך, והוא מנהל את הכל, והוא מנהיג את הכל ולא להבין את זה רק בראש.

בשכל מי לא מבין את זה? גם בלב וגם ברגליים וגם בגוף וגם בחיים, ככה לחיות את זה ואז אנחנו גורמים ליחוד, נותנים כוח לפמליא של מעלה להוריד את השפע וממליכים אותו יתברך במקום להמליך את הטבע, במקום להמליך את האגו, במקום להמליך כל מיני דברים, ממליכים אותו.

כדי שאנחנו נוכל לעמוד בניסיון, כדי שנוכל לקבל את השפע לעתיד לבוא בזכות ולא כמתנת חינם. הבורא ברוך הוא היה חייב להסתתר ולהעמיד אותנו בניסיון האם

"כמו שהאדם מעורר מלמטה ככה מעוררים עליו מלמעלה", אם אנחנו מאמינים בו יתברך מוסרים נפשנו עליו במשך ששת אלפים שנה. אז בסוף יתגלה השם יתברך. יחודו יתגלה ולא כמו דבר אוטומטי, כי הוא רוצה בזכות עבודת עם ישראל, זה מה שהוא נתן לנו.

כל זמן שהשם יתברך רוצה שיהיה הסתר הייחוד שלו, הוא מנהיג אותנו בעניין של ז"א. ז"א זה ז"א ונוק'. זו הנהגת המשפט שכן ועונש הסתרים וכו'.

אם היה מנהיג את העולם בחינת הכתר, בחינת אריך לא היו מחלות לא היה מוות לא היה הסתר פנים לא היה כלום היה גילוי. אז לא הייתה עבודה, לכן, המעיט את האור ומנהיג אותנו על אש קטנה כמו שאומרים כדי שנוכל לעבוד, כדי שנוכל לברר את האמת בפועל, - הבריורים האלה בין אור לחושך, בין טוב לרע, בין ישראל לעמים, כל זה, כל הבריורים שכל אחד מאיתנו כל הנשמות שלנו וכל הנשמות בכלל של עם ישראל כל הבריורים והניסיונות והנפילות והקימות כל זה ששת אלפים שנה.

אומנם, קודם הוא היה בורא עולמות אחרים, בורא אותם ומחריבם, והעולם הזה כמו שהוא עכשיו לצורך העבודה והתיקונים והברורים ששת אלפים שנה. אנחנו יודעים שבעולם התווה בכלל לא היו פרצופים, אז מה שייך השם ז"א? ז"א זה פרצוף. אריך, אבא, אימא, ז"א ונוק'.

אלו חמשת הפרצופים. אלא שזה השם שמקבלים בעולם התיקון, בעולמות התיקון אבי"ע. אז ממילא מכנים אותם ככה גם בעולם התווה. למרות שלא היו פרצופים וזו כל הבעיה שלא היו פרצופים, כי פרצוף זו קבוצה של ספירות שעובדת יחד להוציא מהכוח אל הפועל מטרה מסוימת. ושמה למה הייתה שבירה? כי כל אחד עבד בפני עצמו.

יצאו הספירות אחת מתחת השניה ולא היה שיתוף פעולה, לא היה תיקון קווים לא היה קו ימין, קו שמאל, קו אמצעי, ולא היה שיתוף ביניהם ולכן הם משכו אור כל אחד משך לעצמו ונשברו הכלים.

ז"א זה זעיר אנפין, זה ה' של שם הויה. יש רשות הרבים ויש רשות היחיד. רשות הרבים זה בחינת אלהים-אחרים, זה לא בצד הקדושה. רשות היחיד זה יחידו של עולם.

אז רק מתי שהספירות מאוגדות בפרצופים ועובדות להוציא מהכוח אל הפועל את התכנית האלוקית, כמו שצריך "לתקן עולם במלכות ש-ד-ז" זה נקרא שכולם מחוברים לאותה מטרה, כמו שישראל ערבים זה לזה ככה גם הספירות צריכות לעבוד ביחד וזה נקרא רשות היחיד. אז בהתחלה ז"א היה בחינת רשות הרבים.

לפני שז"א קיבל את הנשמה שלו, את הפנימיות שלו, ז"א היה בחינת גוף לא קיבל עדין מוחין כמו שצריך. הרי אנחנו יודעים שבעולם התווה הוא יצא ו' קצוות בלי ראש, לא שלא היה לו ראש, אלא שהראש לא תיפקד כבוגר, נקרא לזה, אלא בקטנות שבקטנות. היה בעיקרון גוף.

וז"א מהיכן מקבל את המוחין שלו? ז"א מקבל את המוחין שלו שמתלבשים אצלו דרך הראש שלו עד החזה שבו מישראל סבא ותבונה שזה הפרצופים התחתונים של אבא עילאה ואימא עילאה. אבא - החלק העליון שלו יש פרצוף שלם שנקרא אבא עילאה והתחתון שלו זה ישראל סבא (יש"ס).

אימא - מתחלקת, החלק העליון זה פרצוף בפני עצמו אימא עילאה ולמטה תבונה. כשמדברים על ישראל סבא ותבונה מדברים על יש"ס"ת. המוחין באים בהתחברות של ישראל סבא ותבונה, והם נכנסים בתוך ז"א ונותנים לו מוחין וזה הופך אותו לרשות היחיד כי יש לו מוחין. וברגע שנכנסים המוחין זה מקשר את כל הקומה לדבר אחד.

אנחנו יודעים שעולם התווה זה נקרא עולם הנקודים, כי יצאו עשר אורות מעיניו של א"ק וירדו מתחת לטבור שלו. אורות וכלים כשזה יוצא מהעיניים זה בדרגה של ס"ג. אבל כשזה נשבר והכלים נופלים לבריאה -

יצירה - עשייה הם מקבלים דרגה של ב"ן בחינת ב"ן זה בראשי תיבות זה לא בן של מישהו. יש ארבע דרגות ע"ב, ס"ג, מ"ה, וב"ן זה המילויים של שם ההויה י-ה-ו-ה. ב"ן זו דרגה של נפש זו הדרגה הנמוכה.

אז תיקנו בידי שמים אבל השאירו לנו את העבודה, וברגע שאנחנו נגמור לתקן את העבודה אז אנחנו נגיע לדרגה של ס"ג ואחר כך של ע"ב בחזרה. זה עולמות השכר וזה לעתיד לבוא.

השם יתברך ברא את העולם בכדי להיטיב לנבראיו, והוא ברא את העולם חסר כדי שאנחנו נתקן את עצמנו ונתקן את העולם, שנוכל לקבל את השכר לעתיד לבוא בזכות ולא כמתנת חנם, שלא תהיה לנו בושת פנים.

ובכל זאת בן אדם שמסתכל על העולם ורואה "צדיק ורע לו רשע וטוב לו" כל מיני רשעים מצליחים וצדיקים מושפלים, הוא אומר מה הולך פה? איפה הצדק? איפה המשפט? איפה חכמתו יתברך? איפה הנהגתו? מה קורה כאן?

ואם נגיד שהשם יתברך מנהיג רק בחסד, אז אם באמת היינו אומרים שזה רק חסד הכל, אז זה היה צריך למנוע שיהיו רשעים, שיהיה רק חסד וטוב לכולם בלי שצריך להתאמץ, כמו למלאכים וזהו.

אבל אם יש רע בעולם והשם יתברך לא תמיד מעניש את הרשעים בדיוק לפי מה שהם עשו לעיני כל, יש חלילה פתח לספק על הנהגתו ולחילול השם, מי גורם את חילול השם הזה? ר"ל אנחנו.

אם אנחנו לא בסדר לא מקימים את התורה ולא עושים לו נחת רוח ולא עושים בחינת סור מרע ועשה טוב, אז כביכול המשפט מתקלקל. לאמיתו של דבר לעומק, המשפט לא מתקלקל כי הרשעים יחטפו את העונש שלהם והצדיקים יקבלו את השכר שלהם אבל בעולם הזה אין שכר למצוות השכר זה לעולם הבא.

בינתיים נראה פתאום כל מיני רשעים נהנים מהחיים עושים רע הורגים רוצחים והם חיים, אז מה מוסבר בחז"ל שכשאנחנו רואים רשע מצליח יש לזה כמה סיבות.

או שצריך אותו כדי להעניש את האנשים כמו שכתוב שהמן הרשע החזיר בתשובה יותר מכל הנביאים ביחד כי הוא הפחיד את עם ישראל, עכשיו לקראת הימים הנוראים יש לנו הצגה משוחזרת של שונאי ישראל

אז אחרי השבירה הכלים נשארים בדרגה של ב"ן ולא חוזרים להיות ס"ג. ס"ג הם בסוף התיקון אחרי ששת אלפים שנות תיקון, אז ב"ן יתעלה להיות ס"ג עוד פעם.

מה שנקרא תהיה השתוות הצורה הרצון לקבל יהפוך להיות על מנת להשפיע נחת רוח. ולכן לא תהיה שבירה כי השבירה היא כיוון שכל ספירה אמרה אני אמלך, רצון לקבל לעצמו זה שבירה.

אבל אם הרצון לקבל הוא מתוקן אז אין שבירה ולכן כתוב "והריקותי לכם ברכה עד בלי די" למה? כי הכלי מתוקן והוא לא אגואיסט לעצמו אז הוא יכול לקבל את השפע בלי סוף.

כל אחד לפי מה שהוא הכין בעולם הזה כמובן, "מי שטרח בערב שבת הוא יאכל בשבת" מי שטרח בעולם הזה שזה ערב שבת הוא יאכל בעולם הבא שזה שבת לפי הכלים שהוא הכין תארו לכם.

אנחנו הרי תמיד למדנו שאחרי השבירה יצאה הארה חדשה מהמצח של א"ק, בחינת שם מ"ה החדש זה בדרגה של רוח. וההארה הזאת מתחברת עם ב"ן, ומתקנת את ב"ן, זה נקרא תחיית המתים.

הכלים השבורים נתקנים קודם כל על ידי שמים לא על ידי עבודת האדם ונשאר רק הנוק' שצריך לתקן אותה על ידי עבודת האדם.

ואז נברא האדם הראשון לתקן את הנוק' ואז הוא במקום לתקן קלקל ואז בא עם ישראל במקום האדם הראשון לתקן. וזה התפקיד שלנו עם סגולה "אתה בחרתנו מכל העמים", את מה לתקן? את הניצוצות שעדיין שבוים בקליפות מזמן השבירה וכו'.

אז הוא אומר אם אתה חושב שבזה שהופיע הארה משמים ותוקנה על ידי שם מ"ה את שם ב"ן וגמרנו, ואז אם אתה מאמין שזה תיקן את הכל. אז לא היה נשאר שום תיקון לנו לעשות.

אז בוודאי שההארה של שם מ"ה לא תיקנה את הכל היא תיקנה את מה שצריך בידי שמיים כדי להשאיר לנו מה שצריך שאנחנו נתקן, שאם לא היה מתקן את מה שתיקן לא יכלנו בכלל לתקן כלום, לא היה מי שיתקן.

שגם מכניסים פחדים לאנשים, זה בשביל לעשות תשובה.

אז מצד אחד הרשע לפעמים לא נגמר מיד כי יש לו תפקיד להחזיר בתשובה את עם ישראל.

מצד שני, לפעמים גם יש לו זכות על איזה מצוות שעשה. למשל יש איזשהו רשע, הוא הציל כמה יהודים, ככה ידוע והמציל נפש אחת מישראל כאילו הציל עולם ומלואו. אז בטח מגיע לו על זה איזה שכר.

אז בינתיים הוא נהנה למרות כל מה שהוא עושה כדי שלא יהיה לו שום פתח לעולם הבא ואין לו שום תלונה. הרי גויים ששומרים שבע מצוות בני נוח מגיע להם עולם הבא בהתאם למה ששמרו בעניין הזה, אז ככה הרשעים לפעמים צריך לשמור אותם כדי להפחיד את עם ישראל.

לפעמים שומרים אותם כדי שיקבלו את השכר ולא יהיה להם עולם הבא, ולפעמים רואים, הנה הרשע הזה חטף פתאום חטף את המכה זה זמן של גילוי פנים אז רואים הנה יש דין ויש דיין אבל אם הרשע עושה רשעות ולא חוטף את המכה זה ר"ל מורה שאנחנו בהסתר פנים ואז אומרים אנשים איפה הקדוש ברוך הוא למה הוא לא עושה, למה כן עושה.

לפי החוזה שלנו עם הקדוש ברוך הוא, כתוב יפה מאד בפרשיות האחרונות שלמדנו בשבועות האחרונים. מה אנחנו מחויבים, מה הוא ייתן לנו אם נהיה בסדר. רואים שכל המכות וכל הצרות, רחמנא לצלן, הכל כתוב מראש בפרטי פרטים מה יקרה אם

אנחנו לא בסדר ולכן אין לנו אל מי לפנות בתלונות רק אל עצמנו. ולכן אם אנחנו רוצים לעשות לו נחת רוח שיוכל להיטיב עם הבריות ויראו כל יושבי תבל שהשם יתברך רחמן ורוצה להיטיב ורוצה לעשות טוב אנחנו צריכים לעלות מבחינה מוסרית, מבחינת קיום תורה ומצוות עד לדרגה כזאת שנזכה להנהגה של גילוי פנים ובאמת אז מי שעושה משהו רע חוטף כמו במדבר משהו גונב הנה כבר ידעו כולם שיש איזה משהו.

מישהו עשה עבירה אחרת יש מגיפה, מיד הייתה תגובה זה היה רגיש.

היום, אדם יכול ר"ל לעשות את העבירות הכי חמורות ואף אחד לא רואה שום תגובה כביכול, כי אנחנו בהסתר פנים. צריכים לשאוף לכן שנגיע לגילו פנים לא רק בשביל שלנו יהיה יותר נוח ויותר נחמד אלא בשביל שיהיה קידוש השם, כי זה קידוש השם שהשם יתברך קיים ומנהיג את העולם כמלך, הכל במשפט והכל מדויק.

זאת אומרת שלא רק שהצדק יעשה אלא גם יראה, שהיום הצדק נעשה בכל מקרה אבל לא תמיד נראה כי אין לנו את הזכות לזה.

אומר הרמח"ל: יש הנהגת המשפט, זו הנהגה שמושרשת בז"א. ז"א - זעיר אנפין זה פרצוף שקשור לאות ו' של שם ההויה ונוק' שזו ה- ה' האחרונה, ו' ו-ה' של שם ההויה הם מנהיגים את העולם הזה, על פי המשפט, שכר ועונש. ויש הנהגה שהיא רחמים אין סופיים זה בחינת אריך, הכתר. הרי יש חמישה פרצופים: אריך, אבא, אימא, ז"א ונוק'.

פנימיותו וחיצוניותו של זעיר אנפין

ומקבל, עיבור, יניקה, מוחין. עיבור זו התחלה, ההתהוות.

יניקה זה אחרי הלידה שיונקים מתרחבים הכלים ואחר כך מוחין, שמקבלים כמו שאומרים, מקבלים מוחין. ויש כמה תהליכים, קטנות א' גדלות א', קטנות ב' גדלות ב'.

ככה זה בא קטנות א' גדלות א', גמרו את הקומה הזו אחר כך יש קטנות ב' גדלות ב'. ברור שקטנות ב' יותר יקר וגדול מגדלות א'. יש שתי קומות קטנות וגדלות, קטנות - קטן,

מה זה ז"א? זעיר אנפין, פרצוף זעיר אנפין, ז"א בקיצור זה ה-ו' שבשם ההויה.

יש לו פנימיות ויש בו חיצוניות. יש משהו בעולם הזה שאין בו פנימיות וחיצוניות? כל העולם, בכל מקום, בכל דבר יש בו פנימיות וחיצוניות. וגם הכלי עצמו נחלק לפנימי, אמצעי, וחיצוני. והאור שנמצא בתוך הכלי נקרא אור פנימי והאור שנמצא מחוץ לכלי נקרא אור מקיף.

ואין שום דבר שבא לעולם, בכל העולמות, סתם. צריך זיווג בשביל זה של משפיע

גדלות - כשהוא גודל ויש קטנות א' וגדלות א' זה הקומה התחתונה. עכשיו יש קטנות ב' וגדלות ב'. אז קטנות ב' גדול מגדלות א' כי הוא עליון יותר.

ז"א (זעיר אנפין) יש בו חיצוניות ויש בו פנימיות, חיצוניות זה תמיד הגוף. מה זו פנימיות? פנימיות זו נשמה כלפי הגוף, הלבוש הוא חיצוני והגוף הוא פנימי. הנפש היא פנימית לגוף אבל היא חיצונית לרוח, הרוח פנימי לנפש אבל חיצוני לנשמה, תלוי איך מסתכלים על כל דבר.

הרי אמרנו שההנהגה של העולם הזה תלויה באילו פרצופים? ז"א ונוק' כל עניני המשפט שבר ועונש איפה זה מושרש? בז"א ונוק' שזה ו'ה' של שם ההויה שמה יש את כל ההשרשה של העולם הזה.

חייב שאם אנחנו רוצים בעולם הזה חיצוניות ופנימיות, חייב שבתוכנה גם כן תהיה חיצוניות ופנימיות. אם לא, איך יהיה פה? הלא העולם הזה הוא השתלשלות של עולמות קודמים אז איפה השורש של החיצוניות והפנימיות שיש בעולם הזה? בז"א שגם הוא יש לו פנימיות וחיצוניות.

ז"א בעולם האצילות הוא שורש לעולמות ב"ע. צריך שיהיה חומר לעולמות, צריך שיהיה להם פנימיות, כלים ואורות. אז החיצוניות של ז"א ישמש כשורש לכלים, והפנימיות של ז"א ישמש שורש לאורות, ובתוך האדם לנשמה.

אנחנו אמרנו שיש עשר ספירות בכל פרצוף וז"א יצא בהתחלה רק ו' קצוות בלי ראש, הראש זה הפנימיות. כמו שגם בתוך הגוף, איפה הפנימיות שוכנת? איפה הנשמה שוכנת? במוח. אז הוא יצא בבחינת ו' קצוות בלי ראש.

זאת אומרת היה לו ראש אבל הראש היה קטן, זאת אומרת שבהתחלה יצא הגוף ואחר כך יצא הפנימיות. גם בבן אדם, מה נברא קודם בתוך העובר של האימא? הגוף. רק

אחר כך הנפש, מה תעשה קודם תביא את הנפש. ואין לה גוף? קודם צריך את הכלי אחר כך שמים את התוכן ככה זה. בהתחלה ז"א הוציא מציאות.

אם ז"א נברא בהתחלה רק בבחינת הגוף אז למטה מה הוא ייתן לכל העולמות תחתיו? בחינת הגוף, הכלי. אבל גם בזה יש שלבים: עיבור -יניקה -מוחין שזה תהליך שתמיד יש. אז כמו שבז"א היה עיבור -יניקה -מוחין, גם למטה יש עיבור -יניקה -מוחין. גם באדם יש עיבור -יניקה -מוחין.

אז קודם יש עיבור -יניקה -מוחין של הגוף אחר כך צריך עיבור -יניקה -מוחין לנשמה בשביל התוכן. זו פנימיותו של ז"א. מה ייתן לנו בעולם הזה? את הנשמות. מה זה פנימיות העולם? הנשמות. אם לא היו נשמות בעולם אז מה היה בעולם הזה? סתם דומם, לא היה בו כלום. גם בשביל הנשמות היה עיבור -יניקה -מוחין. וכמו המחלוקת בגמרא בין רבי אליעזר, שאמר: "בניסן נברא העולם" לבין רבי יהושע שאמר "בתשרי נברא העולם" זה בא ללמד אותנו עוד פעם כמו שראינו שכשיש מחלוקת בגמרא זה אומר ככה וזה אומר ככה זה לא סתם זה על פי הסוד כל המחלוקות. רק אנחנו יודעים רק פשט ולא מבינים את השורש. אבל פה יש דוגמא.

שחכם אחד אמר בתשרי נברא העולם וחכם אחר אמר בניסן. איך יכול להיות שחלקו על דבר כזה? מה, לא יודעים מתי נברא העולם? הנה באה הקבלה ומסבירה שלא חלקו על כלום, אלא זה דיבר על פנימיות העולם וזה דיבר על חיצוניות העולם.

אז בלי להבין את הפנימיות לא מבינים גם את הפשט. בשביל זה היו אומרים המקובלים, זכותם תגן עלינו, שהפשט הוא הסוד כי הוא סתום, והסוד הוא הפשט כי הוא גלוי ומובן.

דרך השפעתו של זעיר אנפין

מאנחנו לומדים פה על ז"א. ז"א זה זעיר אנפין זה שם של פרצוף של שם השם, כל עולם יש לו חמישה פרצופים. אבי"ע אלו עולמות התיקון, כל אחד מהם יש לו חמישה פרצופים. מה זה פרצוף? זו קבוצה של ספירות שעובדות ביחד להוציא מטרה מסוימת מהכוח אל הפועל, זו קומה שלמה.

אז יש חמישה כאלה, בכל עולם, חמישה פרצופים, כמו שבפרצוף של האדם משתקפת נפשו ומי שמבין בזה יכול לראות את כוחות הנפש של האדם. פרצוף מבחינת הקבלה זה מכלול של כוחות שגם יש להם את התפקיד שלהם בהנהגה של השם יתברך. אז הוא אומר ככה עולם האצילות כלול מחמישה פרצופים: אריך אנפין, אבא, אימא, ז"א ונוק': אריך- קוצו של י'. אבא - י'. אימא - ה' ראשונה של שם הווי"ה. ז"א - ו' של שם הווי"ה. נוק' - ה' אחרונה.

מלמעלה למטה, למה נאמר שז"א הוא הפרצוף הרביעי בעולם האצילות? כיוון שהעולם שקדם לעולם האצילות קוראים לו עולם הנקודים. עולם התווה. ושמה לא היה פרצופים: הייתה מציאות כזו אבל לא ממש פרצופים, כי פרצוף זה צוות, זה התכללות, קומה שלמה, כמו בן-אדם שלם.

אבל בעולם התווה הם לא תיפקדו כפרצוף אלא כל ספירה הייתה בפני עצמה. זאת אומרת שכל פרצוף, יש לו עשר ספירות, חייב להיות לו עשר ספירות. בעולם התווה גם לא היה עשר ספירות לכל פרצוף וגם הספירות שהיו לא תיפקדו כפרצוף, כל אחד - לעצמו.

זה כמו להבדיל אין סוף הבדלות, חיילים שכל אחד לבד או מחלקה שעובדת ביחד יש מפקד, יש מטרה זה לא סתם כל אחד לחוד. אנחנו יודעים שהבריאה הראשונה שנבראה זה בחינת א"ק - אדם קדמון. יש עשר ספירות דעיגולים ועשר ספירות דיושר. דיושר זה של א"ק.

גם העיגולים זה א"ק, אבל פה מדובר על היושר, ומהחושבים של א"ק יצאו כל מיני הארות ומההארות האלו נבראים כל העולמות. פשוט מאד. אז יש אור שיצא

מאנחנו לומדים פה על ז"א. ז"א זה זעיר אנפין זה שם של פרצוף של שם השם, כל עולם יש לו חמישה פרצופים. אבי"ע אלו עולמות התיקון, כל אחד מהם יש לו חמישה פרצופים. מה זה פרצוף? זו קבוצה של ספירות שעובדות ביחד להוציא מטרה מסוימת מהכוח אל הפועל, זו קומה שלמה.

אז יש חמישה כאלה, בכל עולם, חמישה פרצופים, כמו שבפרצוף של האדם משתקפת נפשו ומי שמבין בזה יכול לראות את כוחות הנפש של האדם. פרצוף מבחינת הקבלה זה מכלול של כוחות שגם יש להם את התפקיד שלהם בהנהגה של השם יתברך. אז הוא אומר ככה עולם האצילות כלול מחמישה פרצופים: אריך אנפין, אבא, אימא, ז"א ונוק': אריך- קוצו של י'. אבא - י'. אימא - ה' ראשונה של שם הווי"ה. ז"א - ו' של שם הווי"ה. נוק' - ה' אחרונה.

מלמעלה למטה, למה נאמר שז"א הוא הפרצוף הרביעי בעולם האצילות? כיוון שהעולם שקדם לעולם האצילות קוראים לו עולם הנקודים. עולם התווה. ושמה לא היה פרצופים: הייתה מציאות כזו אבל לא ממש פרצופים, כי פרצוף זה צוות, זה התכללות, קומה שלמה, כמו בן-אדם שלם.

אבל בעולם התווה הם לא תיפקדו כפרצוף אלא כל ספירה הייתה בפני עצמה. זאת אומרת שכל פרצוף, יש לו עשר ספירות, חייב להיות לו עשר ספירות. בעולם התווה גם לא היה עשר ספירות לכל פרצוף וגם הספירות שהיו לא תיפקדו כפרצוף, כל אחד - לעצמו.

זה כמו להבדיל אין סוף הבדלות, חיילים שכל אחד לבד או מחלקה שעובדת ביחד יש מפקד, יש מטרה זה לא סתם כל אחד לחוד. אנחנו יודעים שהבריאה הראשונה שנבראה זה בחינת א"ק - אדם קדמון. יש עשר ספירות דעיגולים ועשר ספירות דיושר. דיושר זה של א"ק.

גם העיגולים זה א"ק, אבל פה מדובר על היושר, ומהחושבים של א"ק יצאו כל מיני הארות ומההארות האלו נבראים כל העולמות. פשוט מאד. אז יש אור שיצא

כשהוא גודל, בחינת המוחין שלו מתחיל לזכות לגילוי פנים אז נאמר שיש לו ראש שהוא כבר בחינת מוחין ולא בבחינת יניקה אז מה יש לנו לצפות מבן אדם שעדיין אין לו מוחין? שיתנהג כאילו יש לו מוחין? צריך לדעת כל אחד באיזה מצב הוא "ורחמיו על כל מעשיו"

מה זה עיבור שני? ולמה צריך עיבור שני? בשביל הג"ר שלו, העניין כך: כל דבר שיווד מלמעלה למטה, כל שפע, כל מוחין, כל עניין צריך עיבור, להתעבר.

במקרה זה: אבא ואימא מתיחדים ומולידים את המוחין והמוחין יכנסו אחר כך לתוך ז"א אומנם יש את הכלי כבר אבל הכלי עוד לא בגדלות אז העיבור השני של המוחין בשביל המוחין היחוד של אבא ואימא ישראל סבא ותבונה יורדין המוחין ואז יכנסו המוחין אצל ז"א אבל הם צריכים לעבור עיבור כמו כל דבר הוא צריך עיבור כדי לקבל את המוחין הוא מקבל אותם מהנה"י של התבונה כל שפע שיווד כמו שפה כדי שיבוא ילד לעולם צריך יחוד של הזכר והנקבה שלו ככה גם בעולמות הרוחניים כדי שירד מוחין לז"א צריך עיבור נוסף ואז יורדים המוחין שלו.

ז"א מלביש את כל עולם האצילות את הפרצופים העליונים: אריך, אבא, אמא. הוא מלביש אותם הוא בחינת הגוף כי בתוכו מתלבשים כמו שהנשמה מתלבשת בתוך הגוף, הגוף הוא הלבוש לנפש לרוח ולנשמה לכן הוא יצא רק ו' קצוות כיוון שהוא רק בחינת גוף.

זאת אומרת הפרצופים שהם חמישה, הם ממלאים את כל שעור קומת כל עולם ועולם. אז בעולם האצילות, בחינת הגוף זה ז"א והוא צריך להלביש בפנים את כל העסק: מאריך אבא ואימא שמתלבשים בתוכו עד סיום הקומה של עולם האצילות. מתחת לקומה של עולם האצילות, זה כבר עולם הבריאה, וגם שמה יש עוד חמישה פרצופים וכך הלאה וכך הלאה.

"זכר ונקבה ברא אותם" אז כמו שאצל הגבר הוא בעיקר גבר, אבל יש לו בחינה נקבית, גם מבחינה רוחנית וגם מבחינה גשמית. גם האישה היא בחינת נקבה בעיקר, ויש לה גם

שהוא בוגר. עיבור-יניקה-מוחין, יש לו כבר מוחין הוא כבר בוגר אז הוא יכול להשפיע לנוק' אז גם הנוק' כבר תהיה מזומנת לו, זה גם כן, יש פה סוד ורמז לאנשים שעוד לא זכו לבת זוג שלהם שעדיין לא מאורגנים מבחינת ההשפעה, כדי שיוכלו להשפיע, ברגע שהם מאוחדים בכל כוחותיהם ויכולים להשפיע, הנוק' שלהם תופיע ויהיה להם עם מי להתחבר ולהשפיע.

זה דבר עמוק. לפעמים זה גם עניין של גיל, זאת אומרת שבן-אדם עדיין לא בוגר אז לכן לא הגיע עדיין הזמן שלו.

כמו שהזכירו פה הנוק' בעולם התווה יצאה רק נקודת הכתר שבה, רק נקודה אחת, והיא הייתה דבוקה תחת היסוד של ז"א. מצד אחד אומרים שיש נוק' הרי יש בחינת הכתר, מצד שני אומרים שאין נוק' אז זה יש או אין? יש נוק' אבל היא לא ראויה לכלום, כי היא רק נקודה.

כמו שבן אדם, יש לו בת זוג אבל אולי היא עוד ילדה עד שתגדל הוא לא יכול להתחתן איתה אז כאילו אין לו, אותו דבר כאן.

אנחנו אומרים פה שגם בתיקונו; גם ז"א נשלם בעשר ספירות שלמות בתיקון, אבל מתחילת גדילתו עולם התווה הוא היה רק ו"ק.

מה זה ו"ק? ו' קצוות ו' נקודות איך יכול להיות הרי כתוב "מבשרי אחזה אלוק" אתם ראייתם תינוק שנולד ואחר כך צומח לו הראש? לא, תינוק נולד עם ראש זאת אומרת שמבחינת העיבור יש את כל הגוף, יש את כל הקומה. אז מה הוא אומר פה שבהתחלה יצאו ו' קצוות בלי ראש איך יכול להיות?

"מבשרי אחזה אלוק" איך שכל התהליכים בגוף האדם ככה בספירות העליונות, אז איך הוא יוצא בלי ראש? שנדע, לא שיצא בלי ראש, היה לו ראש, אלא הראש לא תיפקד, כמו תינוק שנולד יש לו ראש אבל ראש של תינוק עוד לא יודע כלום, הוא לא עומד ברשות עצמו, הוא לא יכול לעשות כלום.

גם בן-אדם שעדיין לא הגיע למלא את תפקידו האלוקי הוא בבחינת יניקה אז גם שמה הראש שלו עוד לא ממלא את התפקיד הנכון.

כן בחינה גברית, גם מבחינה נפשית וגם מבחינה גשמית. אבל תלוי מה גובר על מה ומה העיקר.

מ"ה זה בחינת רוח, מ"ה זה בחינת משפיע, מ"ה זה בחינת זכר. ב"ן זה בחינת נוק', בחינת הנפש, אז הוא כלול מ"ה וב"ן, מגוף ונשמה.

עכשיו שתבינו, מה הכוונה שיש לו גם דרגה דנוק', הרי כל מקבל הוא נוק', כל משפיע הוא זכר, וז"א, לא מקבל מעולמות עליונים ממנו? בטח שהוא מקבל!

אז לכן הוא צריך שיהיה לו כלי קיבול, אם יש לו כלי קיבול ויש לו בחינת הנאה שזה נקרא כלי, אז הוא גם בחינת נוק'. אומנם הוא משפיע בעיקרון, אבל יש בו גם בחינת נוק'.

היום נאריך קצת, נקרא קטע חשוב מ"חסד לאברהם". אנשים שואלים מה טעם יש להסביר לאנשים שלא בקיאים בקבלה עניני קבלה, ומה בכלל הטעם לשבת ולשמוע את זה? מה יוצא מזה? זה לא חבל על הזמן? לא ביטול תורה? אז יש פה הסבר.

מחבר 'חסד לאברהם' היה מורנו ורבנו הרב אברהם אזולאי זצוק"ל. לא איש פשוט והוא כתב כך: "המקרא נחלק לג' חלקים: תורה, נביאים, כתובים.

ואחר כך המשנה ובריתא ותוספתא שהיא תורה שבעל פה. ואחר כך ספר תורת כהנים שיש בו קע"ב פרקים בסוד עק"ב תבות שיש בעשרת הדברות.

ומי שזוכה ועוסק בספר זה, יתברך בעק"ב ברכות כמנין פרקיו ונחשב לו כאילו קיים כל עשרת הדברות, השם יתברך שומר אותו בכל עת ובכל מקום.

אחר כך מדרגה הג', והוא תלמוד ירושלמי והבבלי והמדרשים והאגדות. ואח"כ המדרגה הד', הקבלה, במעשה בראשית ובמעשה מרכבה ושעור הקומה וכסא הכבוד. ודע שכל תלמיד חכם הדורש באגדה, יש לו כוח למחול כל עוונותיו של ישראל, ואם מוסיף ואומר קדיש על האגדה נמחלים לו כל עוונותיו ואפילו נחתם עליו ר"ל גזר דין לרעה הקדוש ברוך הוא מוחל לו ומכפר עוונותיו.

וכן השומע דרוש מפי חכם בחכמת הקבלה הנקרא אגדה נמחלו לו כל עוונותיו" רק לשמוע, לא להבין "ודע כי שם י' דאלפין המשיג מדרגה שהוא מקרא זוכה לנפש שכלולה משישה קצוות שהוא אות ה' מלא. והזוכה למקרא ולמשנה זוכה להשגת הנפש ורוח. הנפש כלולה מניצוצות הנזכו.

ורוח כלול מ"ג ניצוצות כמנין ו' מלא הרומז לתפארת, ובין כולם אין כ"ה ניצוצות. והזוכה למקרא ולמשנה ולתלמוד זוכה להשגת נר"ן. והנפש הכלולה בו' ניצוצות, והרוח כלול מ"ג ניצוצות ונשמה מ'ו' בבינה. והמשיג מדרגה ה-ד' שהוא שלמות חכמת האמת יזכה לנשמה כלולה מניצוצות כמנין י' מלא הרומז אל החכמה ובין כולם המה נוצצין כמנין אדם בסוד "מה אדם ותדעהו" מטעם זה נקרא אדם".

פרצופים מקבלים ופרצופים משפיעים

שיש פרצופים שמקבלים בעיקרם - זה הנקביים, ויש המשפיעים בעיקרם - וזה הזכרים. כמו שהזכר גם כן, בעולם הזה הוא זה המשפיע את הזרע, והאישה היא הקולטת אותו.

אותו דבר בעולמות העליונים: יש ספירות שמשפיעות, פרצופים שמשפיעים, ויש פרצופים שקולטים ומעבירים אחר כך, כמו האישה יולדת, ככה גם כן הפרצוף מוליד את השפע. אז זה ההבדל. אז איזה פרצופים יש לנו? זכריים: אבא וז"א, אבא וזעיר אנפין.

מה ההבדל בין הפרצופים הזכריים שזה ה-י' של שם ההויה וה-ו' של שם ההויה לעומת ה' ראשונה וה' אחרונה של שם ההויה? בכל פרצוף יש עשר ספירות, בכל פרצוף יש בחינת יסוד, עד, כמו שכתוב 'מבשרי אחזה אלוק', כמו בגוף האדם מה מבדיל בין זכר ונקבה? אברי הפריה והרבייה.

זה ההבדל, כל השאר העניינים פחות או יותר: שתי ידיים, שתי רגליים, הכל ניראה אותו דבר. עיקר העניין זה בזה. אז זה לא בטעות, וזה לא סתם ככה הגוף של האדם בנוי בדרך כזו, זה עפ"י השורשים הרוחניים.

איזה ניקביים? אימא ונוק' (נוקבא) זה הנקביים.

יש לנו שתי הנהגות בשביל קיום העולם הזה. צריך שתי הנהגות. הנהגה אחת שלא תלויה במעשי האנשים, למה אם זה היה תלוי במעשה האנשים העולם היה נחרב כבר מיליון פעם, אז כדי שבכל זאת תהיה סבלנות, והתכנית האלוקית תוכל להחזיק מעמד עד שאנחנו נהיה ילדים טובים, נעשה רצון השם, צריך סבלנות.

אז לכן צריך שתהיה הנהגה שהיא מקיימת את העולם גם בלי התחשבות בנו. עולם מתקיים, והנהגה זו מושרשת באבא ואימא עילאיים, זה שני פרצופים, אבא ואימא עילאיים 'ו-ה' של שם ההויה שהם בקשר תמידי, יש קשר ביניהם זה נקרא זיווג בלשון נקיה ייחוד קוראים לזה בין אבא ואימא, וזה לא תלוי בנו.

והיות שבחינת אבא, שהוא הזכר, צריך להשפיע לנקבה שלו, שזה אימא, באופן תמידי, אז היסוד שלו צריך שיהיה חי כל הזמן שיוכל להשפיע את השפע. אנחנו יודעים מגוף האדם, גם כן מתי שהזכר צריך להשפיע לנוק' (נוקבא), אז היסוד בחינת חי, ואח"כ הוא מת. למה? כי ההתעוררות היא לא תמידית. זה לפרקים, מתי שהעניין צריך. ככה גם בז"א (זעיר אנפין). ז"א ונוק' (נוקבא). הייחוד ביניהם הוא לפרקים. זה תלוי במה? במעשה התחתונים. אנחנו אם אנחנו בסדר, הנוק' (נוקבא) זה כאילו האימא שלנו, המלכות, היא יכולה להגיד: הנה, ישראל עושים את עבודת השם כמו שצריך, עושים את המצוות האלה, וזה וזה וזה.

היא אומרת את זה לקב"ה אז הקב"ה יכול להוריד לה שפע בשביל הבנים, זה מה שנקרא שהיא מתקשטת. במה היא מתקשטת? במעשים הטובים של ישראל. היא מתקשטת, ואז היסוד של הז"א (זעיר אנפין) יכול להשפיע מ"ד - מיין דכורין - בחינת שפע, חיות. אם לא - לא.

אז הייחוד של ז"א ונוק' (זעיר אנפין ונוקבא) תלוי במעשים שלנו. היסוד הוא לא חי באופן תמידי, הנוק' (נוקבא) יש לה גבורות זה בחינת מידת הדין. ז"א (זעיר

אנפין) - בחינת מידת הרחמים. אז הנוק' (נוקבא) צריכה מיתוק, צריך למתק את הדין, להפוך אותו למתוק, שלא יהיה דין קשה. וזה נעשה על ידי עבודת הצדיקים שממתקים את הדינים, והיסוד של ז"א (זעיר אנפין) יכול לפעול את פעולתו, למתק את הדינים, רק שלז"א (זעיר אנפין) אין קשוי אלא מדעת, מדעת, צריך דעת, צריך מוחין, ואת זה הוא מקבל רק בהתאם להתעוררות של הנוק' (נוקבא), והנוק' מתעוררת רק בהתאם למעשיהם של ישראל.

לכן אדם צריך לראות עצמו שהוא מכריע את העולם, כל רגע, לכף זכות או לכף חובה, אדם אחד מתעורר לעשות תשובה, מתעורר לעשות איזה מצווה, איזה מסירות זה ישר משפיע על הנוק' זה משפיע לז"א, ומשפיע עד רום המעלות. ז"א מקבל מוחין, מתייחד עם הנוק', ויאללה יורדים נשמות ומיתוקים, ברור? זה אחד. שתיים, כמה מוחין יש? תלמיד: אחד.

תלמיד: שתיים: חכמה ובינה. האדמו"ר: נו איפה המקובלים פה? תלמיד: חכמה בינה ודעת, שלוש מוחין. האדמו"ר: יפה, יש שלוש שהם ארבע, למה יש שלוש שהם ארבע? תלמיד: כתר?

האדמו"ר: לא. למה יש שלוש מוחין שאנחנו מחשיבים אותם לארבע? אתה יודע? תלמיד: דעת זה חמש וחמש. האדמו"ר: נכון. חמש וחמש. מה? תלמיד: חמישה חסדים וחמשה גבורות. האדמו"ר: הדעת כלולה משתי בחינות. חמישה חסדים וחמישה גבורות, אז מחשיבים את זה לארבע. אבל זה שלוש מוחין: חכמה בינה ודעת, בסדר, טוב.

תלמיד: האם דעת זה כתר? האדמו"ר: דעת זה לא כתר. דעת זה דעת. יש קו ימין, קו שמאל, קו אמצעי. קו ימין - חסד, קו שמאל - גבורות, קו אמצעי - תפארת. בתפארת, בקו האמצעי, יש דת"י. מה זה דת"י? מה זה חח"נ בג"ה דת"י? מה זה חח"נ בג"ה דת"י? חכמה, חסד נצח. זה קו ימין. בג"ה: בינה, גבורה, הוד. זה קו שמאל. דת"י מה זה? אדם דתי מה זה? דעת, תפארת, יסוד. קו האמצעי, דעת,

אז לכן צריך שתהיה הנהגה שהיא מקיימת את העולם גם בלי התחשבות בנו. עולם מתקיים, והנהגה זו מושרשת באבא ואימא עילאיים, זה שני פרצופים, אבא ואימא עילאיים 'ו-ה' של שם ההויה שהם בקשר תמידי, יש קשר ביניהם זה נקרא זיווג בלשון נקיה ייחוד קוראים לזה בין אבא ואימא, וזה לא תלוי בנו.

והיות שבחינת אבא, שהוא הזכר, צריך להשפיע לנקבה שלו, שזה אימא, באופן תמידי, אז היסוד שלו צריך שיהיה חי כל הזמן שיוכל להשפיע את השפע. אנחנו יודעים מגוף האדם, גם כן מתי שהזכר צריך להשפיע לנוק' (נוקבא), אז היסוד בחינת חי, ואח"כ הוא מת. למה? כי ההתעוררות היא לא תמידית. זה לפרקים, מתי שהעניין צריך. ככה גם בז"א (זעיר אנפין). ז"א ונוק' (נוקבא). הייחוד ביניהם הוא לפרקים. זה תלוי במה? במעשה התחתונים. אנחנו אם אנחנו בסדר, הנוק' (נוקבא) זה כאילו האימא שלנו, המלכות, היא יכולה להגיד: הנה, ישראל עושים את עבודת השם כמו שצריך, עושים את המצוות האלה, וזה וזה וזה.

היא אומרת את זה לקב"ה אז הקב"ה יכול להוריד לה שפע בשביל הבנים, זה מה שנקרא שהיא מתקשטת. במה היא מתקשטת? במעשים הטובים של ישראל. היא מתקשטת, ואז היסוד של הז"א (זעיר אנפין) יכול להשפיע מ"ד - מיין דכורין - בחינת שפע, חיות. אם לא - לא.

אז הייחוד של ז"א ונוק' (זעיר אנפין ונוקבא) תלוי במעשים שלנו. היסוד הוא לא חי באופן תמידי, הנוק' (נוקבא) יש לה גבורות זה בחינת מידת הדין. ז"א (זעיר

תפארת, יסוד. איזה ספירה תחתונה בקו האמצעי?

תשובה: יסוד

האדמו"ר: יסוד.

תזכרו את הראשי תיבות חח"נ בג"ה דת"י. יסוד.

היסוד הוא הספירה התחתונה של הקו האמצעי. הוא המכריע בין החסדים לבין הגבורות, בין חסד לבין דין, אז צריך שיהיה בו שני הדברים. משפיע ובחינת מקבל. בחינת משפיע זה חסד. בחינת מקבל מה זה? דין. דין זה כלי, זה צמצום, נכון? מי משפיע למי? הגוף לנשמה או הנשמה לגוף? תשובה: הנשמה לגוף.

האדמו"ר: יפה. אז לכן היסוד של הזכר בחינת זכר והעטרה בחינת נוקבא.

למה העטרה היא בחינת נוק' (נוקבא)? קודם כל, מי עליון למי? האמה היא קודמת לעטרה בחינת הכובע בגוף, האמה קודמת לעטרה, העטרה זה הסוף, אז החסד קודם לדין, נכון? חסד-גבורה, זה יותר גבוה חוץ מזה, בחינת העונג שיש בזה בחינת הגוף באדם זה בחינת העטרה, זה בחינת רצון לקבל. מבחינה פיסיוולוגית, הרצון לקבל, שמה זה בחינת מקבל.

הרצון להשפיע - בחינת האמה. הכל מדויק "מבשרי אחזה אלוך".

היסוד הוא המכריע בין הנשמה ששורשה חסד והגוף ששורשו גבורה, למה הנשמה באה מסט' דחסדים ולמה הגוף מסט' דגבורות?

תלמיד: נשמה יש לה רצון להשפיע ולגוף יש רצון לקבל.

האדמו"ר: הנשמה בעלת רצון להשפיע, והגוף הוא כלי. הנשמה היא האור. יפה. אז מה השורש של הנשמה? חסד. ומה השורש של הגוף? הדין. הגבורה.

למה הנשמה באה מסיטרא דחסדים? למה הגוף מסיטרא דגבורות?

תלמיד: הנשמה זה אור.

תלמיד: הנשמה יש בה רצון להשפיע, לגוף רצון לקבל.

האדמו"ר: לנשמה רצון להשפיע, לגוף רצון לקבל, הגוף הוא כלי, הנשמה הוא האור. יפה? אז מה השורש של הנשמה? חסד. ומה השורש של הגוף?

תשובה: גבורות.

האדמו"ר: הדין, הגבורה. כן.

למה היסוד הוא שורש האדם בעולם הזה? כיון שעניין היחוד בין ז"א ונוק' (זעיר אנפין ונקבא) ובין הזכר והנקבה בעולם הזה, זה ע"י היסוד, אם אין יסוד, אין שום אפשרות לחיים. היסוד משפיע את חיים אז הוא השורש של החיים.

בהיותו משפיע את החיבור בין הנשמה לגוף צריך שיהיה בו שתי הבחינות השורשיות בחינה אחת - בחינת האמה, שהיא מושכת את הזרע מהמוח, זה הקטע שלה, ובחינה השניה של השפעה זה של כלי - זה העטרה זה הגוף. עד כאן.

חסדים וגבורות מסטרא דמ"ה ומסטרא דב"ן

לטבור של א"ק לא היו כלים ראויים ונשברו ואז נפלו הכלים לבריאה ורפ"ח ניצוצות ירדו להחיות אותם ואותם הכלים נקראים המלכים הקדמאין שמלכו באדום ונשברו ומתו. ברגע שהאורות האלו נפלו לבריאה, הם נקראים אורות דב"ן.

מילוי ב"ן בחינת נפש, מי מתקן את הנפש, איזו דרגה תתקן את הנפש? הרוח. עכשיו לפי הכלל שיצאה הארה שהארה זו גרמה חורבן, צריך לצאת הארה חדשה שתגרום לתיקון "עולם חסד יבנה", ה' רוצה תיקון, לא רוצה חורבן.

יש חכמה, בינה ודעת. הדעת יש לה חמישה חסדים וחמש גבורות, בקיצור זה נקרא חו"ג.

אנחנו אומרים שיש חו"ג, חמישה חסדים וחמש גבורות שאבא ואימא נותנים לזו"ן, בחינת מוחין.

לא שאלנו מאיפה זה בא? מה השורש של זה? מאיפה יש לאבא ואימא לתת חו"ג? יש ארבע מילויים לשם ההויה: ע"ב, ס"ג, מ"ה וב"ן.

בהתחלה יצאו מהעיניים של א"ק אורות דס"ג בחינת אורות הנקודים, ירדו מתחת

הגבורות שאימא נותנת לזו"ן, זה בא מבירורי המלכים, מי גרם לזה שיגיעו בירורי המלכים לאימא, שיהיה לה מה לתת לנוק? מי גורם להעלאת מ"ן? עבודת האדם. בהתחלה הבירור של בריאה, יצירה, עשיה, נעשה בידי שמים, הרוב נעשה בידי שמים ועכשיו חוץ מזה ע"י העלאת מ"ן שלנו. קודם כל נבררו הפרצופים בידי שמיים אריך, אבא, אימא, ז"א ונוק' וקיבלו מוחין, זו"ן קיבלו מוחין מאבא ואימא, כולל חו"ג כדי שיתקיימו אחרת לא יהיו ויש את חו"ב מתחדש על ידי העלאת מ"ן שלנו. אנחנו מעלים מ"ן ומקבלים מ"ד מלמעלה למטה והנו"ק מתעברת מהמ"ד, מהמ"ן שהעלינו, כי הרי המ"ן עולה לאיפה? ליסוד דנוק' דס"ג, עולם האצילות, ומשמה נולד נשמות, נולדות נשמות חדשות לעולם הזה. זה החו"ג האלה כל הזמן מתחדשים, בהתאם לעבודת האדם. עכשיו זה מובן?

כמו שעכשיו, אנחנו מחכים למשיח שיבוא לתקן, יגמור את התיקון, אנחנו בגלות כבר אלפיים שנה, זו לא המטרה שנישאר בגלות בהסתר פנים עד אין סוף "קץ שם לחושך" צריך לבוא תיקון, זו הגאולה. בינתיים, אנחנו כלים שבורים, בית המקדש נחרב, זה כלי שנשבר, שכינה נסתלקה מעל לרקיע השביעי, זה בחינת גניזת האורות למעלה ואנחנו, הניצוצות, עם ישראל, נפלנו לגלות מארץ הקודש ומלכות דקדושה לאומות העולם לארצות הטמאות. עכשיו אנחנו צריכים לחזור לארץ, צריכים לחזור בתשובה ולתקן מה שצריך וזה יביא את הגאולה, בסדר? אימא נותנת חו"ג לזו"ן (חסדים וגבורות, לזעיר אנפין ונוקבא), צריך שיהיה לזה מקור, החסדים באים משם מ"ה החדש שזו הארה שיצאה מהמצח של א"ק להחיות את המתים, את הכלים שנשברו, אז שם מ"ה מתחבר עם שם ב"ן ומתקן אותו, שם מ"ה זו בחינת רוח שמתקנת את הנפש.

חסדים וגבורות מסטרא דשם מ"ה החדש

יש עוד משהו בעניין של החו"ג, שיש את הבניה הראשונה של עולמות התיקון ושל הנוק', בידי שמיים, זה החו"ג הראשונים, ואח"כ יש בחינת ביאה ראשונה שז"א בא על הנוק' ומתייחד איתה. וכתוב, כמו שהגבר, גם כן, עושה אותו עניין, ונותן רוח אחד שנשאר בפעם הראשונה, נותן רוח באשתו, ואח"כ כל התינוקות שבאים - הם לוקחים חלק מהרוח הזה, לפי הרוח הזה הם מצטיירים ברוחם, כך בעולמות העליונים, שז"א - יש לו בחינת ייחוד עם הנוק' בפעם הראשונה, הוא נותן לה בחינת "רוחא דשבק בה בעלה" - כך זה נקרא, וזה בחינת חו"ג.

כל מ"ן שאמרנו שמעלה הנוק' חייב להתלבש בתוך חלק מהחו"ג הזה שנתן הז"א בביאה הראשונה. כל ולד וולד כאילו עובר דרך זה, מתלבש בזה, ועולה למעלה. כל העלאת מ"ן צריכה להתלבש ברוח הזה, ששבק בה בעלה.

וגם מלמעלה למטה, כל מ"ד שבא מז"א, גם כן, חייב להתלבש בחו"ג הזה, ואז זה עם זה

אתמול מה למדנו? שיש חו"ג מסיטרא דב"ן וחו"ג, מסיטרא דמ"ה, חו"ג מסיטרא דב"ן, זה הבירורים שנעשו בידי שמיים אחרי שבירת הכלים, כדי לברוא את עולם התיקון. 4 עולמות, אצילות, בריאה יצירה עשיה עם הפרצופים שלהם, הם נבראו על ידי הקב"ה אחרי השבירה. אחרי כן הוא לקח "חומר" כדי לברוא אותם, מהכלים השבורים שהם סיטרא דב"ן וזה נקרא שהוא לקח חו"ג - חסדים וגבורות, שזה מה שהיה שם, וברא את עולמות התיקון, זה חו"ג המקוריים.

ויש חו"ג החדשים שהם מסיטרא דשם מ"ה החדש, שכשירדת טיפה של מ"ד על ידי עבודת התחתונים שלנו, אז הוא מביא חו"ג איתו, הוא מורכב מחו"ג, המ"ד, הוא כולל חו"ג, ואז החו"ג הולך לז"א ולנוק', לז"א הולך החסדים ולנוק' הולך הגבורות, אבל הגבורות האלה שהנוק' מקבלת - הן ממותקות, כי הן משורש החסד, כי שם מ"ה החדש - מבחינת חסד לעומת ב"ן.

מבחינת משפיע, מבחינת דרגה דרוח זה הארה חדשה שיצאה ממצח של א"ק. ולכן, זה מתקן את הנו"ק, ממתיק אותנו.

ונהיה ולד, נהיית נשמה חדשה, אם מדובר על הפרצופים ובא לעולם הזה. הנוק' נעשתה על ידי הגבורות, ששת ימי הבראשית, זה אחרי השבירה, אחרי שבירת הכלים.

אז היא בעצמה גבורות וקיבלה בביאה ראשונה גם כן גבורות, והפכה להיות כלי, אז היה קודם הגוף אח"כ על ידי זה שז"א יתייחד איתה יש לה נפש, אם לא - מה יהיה לה? מאיפה יהיה לה נפש? גוף ונפש.

עכשיו ז"א גם כן אין לו מאיפה לתת, הוא גם צריך לקבל מלמעלה, ואבא ואימא גם עולים למעלה, ואריך גם עולה למעלה, כולם עולים עד רום המעלות, כל אחד עולה מעלה אחת כדי להוריד את המ"ד, ובלעדיו אין כוח לנוק' להוליד נשמות חדשות, מאיפה תוליד? יש לה את הגוף שלה, יש לה את הנפש שלה, צריכה עכשיו נפש חדשה, מוחין חדשים בשביל להוליד, המוחין שמקבלת הנוק', מכל יחוד מחודש, זה תלוי בעבודת התחתונים איזה מ"ן הם העלו, מעלים מ"ן, אז יורד מ"ד לא מעלים מ"ן, אין מ"ד.

עכשיו, ההארה הראשונה שהנוק' קיבלה עוד לפני הנסירה, היא קיבלה את זה דרך הדופן האחורי של ז"א, כיון שבהתחלה הם נבראו

אח' באח' (אחור באחור), דבוקים, ולא על ידי ביאה, רק אח"כ יש נסירה והיא באה אליו פנים אל פנים ואז היא מקבלת ביאה ראשונה על ידי ז"א והוא מטיל בה את הרוח הזה שאחרי זה כל העניינים הולכים לפי זה.

זה מה שאמרנו העלאת מ"ן של הנוק' זה ע"י אותו רוח ששבק בה בעלה בביאה ראשונה, כל העלאת מ"ן צריך שיתלבש קודם ברוח הזה של ז"א, ואז יש לה כוח להעלות את העלאת מ"ן הזו ולקבל את היחוד מז"א.

יש חסדים מסיטרא דב"ן ויש גבורות מסיטרא דב"ן, זה בהתחלה. אז המ"ד החדשים האלה, שבאים ונכנסים בז"א, לפני שז"א ייתן אותם לנוק', הם מתלבשים בחסדים מסיטרא דב"ן שלו. ואז הוא נותן את זה לנו"ק.

הרי הז"א - ממה נברא? אחרי השבירה - ממה נברא? מהחסדים של ב"ן, והנוק' - ממה נבראה? מהגבורות של ב"ן. אז גם הנוק' כשמעלה מ"ן, היא צריכה שיתלבש המ"ן שלה דרך הגבורות שיש בה, שנתן לה ז"א בביאה הראשונה, וגם מלמעלה למטה, שהמ"ד נכנס בתוך ז"א, ומתלבש בסיטרא דב"ן שלו, בחסדים, ואז זה ניתן לנוק', ואז יש שני לבושים.

התפשטות חסדים מתחת לחזה של זעיר אנפין

חסדים סתם - זה מחריב את העולם, כי הרע יתחזק.

כן, אם בן אדם עושה דברים רעים ואתה מלטף אותו, מלטף אותו, ורק טוב איתו וטוב איתו, והוא עושה יותר גרוע, ויותר גרוע, זה כמו יצחק שרצה לברך את עשיו, וזה מחריב את העולם, זה בלתי אפשרי, לכן צריך "קץ שם לחושך", יש בחינת גם כן גבורה, כן, אין ברירה, שיהיה קו אמצעי, שמאל וימין, לכן, כדי שימשכו החסדים מז"א ולמטה, צריכים זכויות, בשביל התפשטות המעיינות.

גם חסדים זה שמות הויה, זה פנימיות התורה, ושמות אלוקים זה הנגלה, זה מבחינת דינים, דין מצמצם. ה' יעזור. עד כאן בעניין חו"ג.

הארץ זה הנוק', כל העניין של הגאולה, והארת הפנים, תלוי בהתפשטות החסדים, מהחזה של ז"א ולמטה, קודם אצלו ואח"כ הוא מאיר בה בנוק', וזה תלוי בזכות התחתונים, אם יש זכות, יש התפשטות החסדים, ואם לא, החסדים נגזים, וזה נקרא "השיב אחור ימינו" לא יכול להשפיע חסד.

וזה העניין של תנועת החסידות, שע"י ההתחסדות, רצו למשוך חסדים, כדי להביא את הגאולה, וזה עניין של התפשטות מעיינות שאמר המשיח, לבעל שם טוב, "לכשיפוצו מעיינותיך החוצה", החוצה - כלומר, מהחזה של ז"א ולמטה, ולנוק'. שאז באה הגאולה. אבל, אם אין זכויות, ויימשכו

תיקון ה'ז' תחתונות

היו כמה עניינים שם עכשיו בעולם התיקון צריך להיות לזה תיקון.

עכשיו ז"ת זה ז' ספירות תחתונות כמה יש בטה"כ, ספירות? עשר, ג"ר זה גימל ראשונות ז"ת זה ז' תחתונות.

אחד מהדברים שלהם מגיע תועלת בעולם התיקון זה לז"ת (לז' תחתונות) דנקודים לז' ספירות תחתונות של עולם הנקודים. שהם בעצם אלה שנשברו בשבירת הכלים השבירה והמיתה היו בז"ת (ז' תחתונות) דנקודים בעיקר. בעולם התווה היו הז"ת והג"ר (ג' ראשונות) דבוקים ודיבוק זה היה סיבת מיתתם הרי כל הזמן אנחנו מדברים על אחדות ושצריך להיות דביקות ופה אומרים שהז"ת (שה-ז' תחתונות) דבוקים לג"ר (לג' ראשונות) וזה גרם להם מיתה איך אפשר להסביר את זה? למה חסידים נוהגים לשים 'גרטל'? להפריד עליונים ותחתונים.

העניין הוא שהיו קרובים לצלחת היו קרובים לג"ר (לג' ראשונות) ואז יכלו למשוך את האור והכלים נשברו.

זה היה במכוון כדי שבשבירת הכלים יפרדו הקליפות מהקדושה שייצאו הסיגים אם יש משהו מעורבב כמו בזמן של אברהם אבינו עם לוט שהיו ביחד שכינה פרשה מאברהם בגלל לוט שהוא לא היה כל כך בסדר אז מה היה צריך לעשות? להיפרד.

הקדושה בצד אחד והקליפה בצד שני אז גם פה אם היה ערבוב של רע עם טוב בתוך הספירות דנקודים, היה צריך להפריד בניהם, לפעמים בשביל זה צריך פיצוץ, צריך שבירה, צריך נפילה, צריך מיתה, כל הפרדה זו מיתה, כל מיתה זו הפרדה, זה בירור, זה התחלת בירור, אז אנחנו לא אוהבים ליפול, מי אוהב נפילות? אבל לפעמים נפילה מביאה בירור לבן אדם, שהוא אח"כ עושה תשובה, ומראה לי עד איפה נפילתי, איך אני עכשיו כזה. מה עשיתי אז הוא מתקן.

כשזה היה מעורבב אצלו הוא לא הרגיש את הרע כל כך, כי הטוב מחפה על הרע, אבל ברגע שנפל אז רגע אחד, מה זה הזבל הזה? אני לא מוכן ואז הוא מתקן, זה דברים עמוקים יש פה.

אנחנו אומרים תמיד, שמעולם הנקודים יצאו עשר נקודות ולא שמענו, שקוראים להן נקודות, אלא קוראים להן ספירות, אז מה ההבדל בין נקודות לספירות? אז יש הבדל מהותי, כנראה שהעשר נקודות כשיצאו היו בערבוב ולא כל אחת לפי מתכונתה.

אז גם כן, הספירות מתאחדות לפרצופים, כל פרצוף יש לו תפקיד וגם כל פרצוף משפיע לפרצוף אחד, למשל אבא ואימא, מתייחדים, אבא ואימא מתלבשים, בתוך ז"א (זעיר אנפין), ז"א מתלבש בתוך הנוק' (הנוקבא) וכך הלאה, אז יש קשר, יש כבר עבודת צוות יש כבר אחדות אומנם כל אחד גוון אחר, אבל מצד שני כולם ביחד זה צוות אחד.

אז פה מה שדיברנו מקודם זה בדיוק מתאים, פה כל אחד גוון אחר, אבל ביחד זה פרצוף, בשביל זה צריכים אנשים שונים, אחד שהוא איש עסקים, אחד שהוא איש רוח, אחד שהוא איש מעשה כל הסוגים וכל הדרגות זה בחינת פרצוף שלם, ואם יש פירוד זה עולם התווה. זה מביא שבירת הכלים.

תמיד העליון מתלבש בתחתון והתחתון מלביש את העליון, העליון הוא מוחין לתחתון והתחתון הוא גוף לעליון לבחינת התפשטות שלו, אז מה, שהוא אומר כמו, שהרב מאיר בתלמיד, התלמיד שמלמד תלמיד יותר קטן מאיר בו, ככה ההארה עוברת בין משפיע למקבל וזה לא היה בספירות ובנקודות כי כל אחד למד בפני עצמו.

סיכום של התועלת שבעניין התיקון. היו כמה עניינים, הרי קודם היה קלקול עולם התווה. עכשיו עולם התיקון, יש כלל איך שהקלקול כך צריך להיות התיקון לא? מה שמתקלקל צריך לתקן אותו.

גם בגשמיות וגם ברוחניות עשר נקודות יצאו מהעניינים של א"ק (אדם קדמון) ספירות דנקודים שזה בעצם דרגה של ס"ג יצא וההארה הזו שיצאה ירדה מתחת לטבור והכלים לא יכלו לשאת את האור ונשברו

השבירה ושל הנפילה יצאה הארה חדשה, עכשיו אלו הנפולים יש להם בחינת תיקון. כי יש עכשיו רווח הם יכולים לקבל את האור ולאט לאט להוציא אותם מהחושך. לאיפה נסתלק האור העליון? חזר למעלה למה נסתלק במיתתם האור? כדי שלא ייעשק ע"י הס"א (הסיטרא אחרא) וגם לא היו כלים כבר אז לא יכול להיות אור ללא כלים אז האור נגזז.

תלמיד: האדמו"ר אמר שלא היה להם אף נוק' ונוק' זה כלי אז אם לא היה להם נוק' אז למה קוראים לזה שבירת הכלים?

האדמו"ר: גם הזכרים הם בחינת כלי גם גבר יש לו בחינת כלי, יש לו עשר ספירות, יש לו בחינת מלכות המלכויות שלהם נסתלקו נשברו.

כל ספירה יש לה את הכלי שלה חייב אבל זה לא ממש נוק' (נוקבא) גם אדם שהוא גבר ושהוא צריך להיות רצון להשפיע גם יש לו רצון לקבל נכון?

עכשיו דווקא ע"י שנפלו ונשברו ויש הארה חדשה אין אומרים מרחוק ה' נראה לי. עכשיו להעלות אותם המ"ק המלכים קדמאין, זה המלכים שמלכו ומתו זה אותם הז"ת (ה-ז' תחתונות) שנפלו עכשיו מתחיל להיות להם תיקון לעולם האצילות.

מאיפה הם נפלו שהם עולים עכשיו לאצילות? הם נפלו לבריאה ועכשיו מתחילים לעלות מבריאה לאצילות בחזרה.

הרי אמרנו זה פה מעניין ההיקשים, שבאים הרי נדב ואביהו למה נהרגו? אחד הדברים זה שלא לקחו עיצה אחד מהשני. לא היו בחיבור אז זה מה, שהוא אומר פה, גם הכלים הז"ת של ו"ק (קצוות) למה נשברו?

כי לא היה חיבור בניהם, כל אחד אמר, "אני אמלוד, אני אמלוד", יצאו הנקודים אחת מתחת לשניה, בלי קשר וזה נקרא רשות הרבים. מה זה רשות היחיד? יחידו של עולם זה אחדות זו קדושה, זה הנכון.

ז"א הז"ת (ה-ז' תחתונות) שהיו מפורדים עכשיו מתחילים להיות מקושרים לפרצוף, ז"א שההארה החדשה משם מ"ה השפיעה גם על הז"ת (ה-ז' תחתונות) של ו"ק שנפלו, וקשרה ביניהם.

עכשיו שאדם יותר קרוב למקור שמה איך אומרים "וסביבו נשערה מאד" השם ית' מדקדק עם חסידיו כחוט השערה אצל הצדיקים אפילו מחשבה אחת יכולה לגרום להסתלקות האור, מחשבה לא טובה, איזו נפילה באמונה, כל מעשה כל דיבור רק איזה דביקות פחות מהרגיל זו כבר נפילה, אז הם היו שם קרובים מצד אחד.

אבל לא היו ראויים מצד שני, אם היו ראויים, לא היו נופלים הם לא היו ראויים, זה כמו אותם האנשים שכשהם קטנים הכל בסדר פתאום הם עולים לפוליטיקה הם עולים לממשלה ונופלים בגניבות ונופלים בכל מיני דברים, למה? הם קרובים לצלחת, הם קרובים למלכות הם קרובים לג"ר (לג' ראשונות) ואין להם כלים לזה אז זה שורף אותם.

הז"ת (ה-ז' תחתונות) של ההארה הזו זאת אומרת שבמה שאמור להיות עולם האצילות הז"ת (ה-ז' תחתונות) מתו ונפלו לבריאה, נשאר מקום פנוי אין מקום פנוי ברוחניות חייב להתמלא. יצאה הארה חדשה ותפסה את המקום.

מה זה ז"ן? זכר ונוקבא, מה שהיה עיקר הבעיה בעולם הנקודים שנשברו, שלא היה להם נוקבין לא היה להם נשים זה הייתה רק בחינת זכרים זה גרם לשבירת הכלים, נוצר מרחק בין הג"ר לבין הז"ת של עולם הנקודים. מבינים?

תסתכלו רגע, כתר, חכמה, בינה, זה הג"ר (ה-ג' ראשונות) אח"כ יש לנו את הז"ת (ה-ז' תחתונות), עכשיו הז"ת האלה נפלו נשברו, באה הארה של מ"ה החדש, שתפסה את מקומן, עכשיו אלה שלמטה כמה רחוקים מהבינה?

שבע, אז עכשיו יש כבר מרחק, כבר לא קרובים לצלחת באו ז"ת (ז' תחתונות) מתוקנים, אגב, זה גם כן קורה לפעמים יש איזה תפקיד, בן אדם נכנס לתפקיד ואח"כ הוא לא מתוקן והוא עף ואח"כ בא מישהו מתוקן ותופס את מקומו.

ולפעמים לתפקיד גדול הוא לא היה מתאים ולתפקיד קטן הוא מתאים, שם הוא לא ייפול. תראו איזה יופי, בתשעה באב נולד משיח, דווקא בזמן השבירה, כתוצאה של

למי נוספו הג"ר? לז"ת שנשברו של שם ב"ן, זה כמו שיש איזה מפעל להבדיל והפועלים לא מחוברים, אין תיקון בין המחלקות. פתאום ההנהלה מסדרת הכל שיעבוד כמו שצריך, זו בחינת הג"ר (ה-ג' ראשונות), הופיעו הג"ר זה מוחין דגדלות, התחברו עם הז"ת (ה-ז' תחתונות) ועכשיו התחברו בלי, שיהיה קלוקל כי כבר הסיגים ירדו ועכשיו הוא מאחד אותם. כמו שבע"ה אנחנו נזכה שיבואו מוחין דגדלות ואז כל הפלגים בעם ישראל יתאחדו, רק מוחין דגדלות יכולים לאחד את הז"ת פלא פלאים.

כשהיה פירוד והיה רצון לקבל לעצמו וזה גרם את הנפילה תראו איזה פלא, קודם הכלים היו מעורבבים עם רע, ברגע שנפלו הסתלקו האורות, נשברו הכלים, אדם אומר נחרב הכל, מה טוב יצא מזה שיש נפילה ויש חורבן, לא כך מתשעה באב נולד משיח דווקא מהחורבן הזה הרע יצא, עכשיו הטוב מתברר ומתעלה ואז יש קומה שלימה

מתוקנת, כי מה שהפריד זה היה הרע אז עכשיו הרע יצא.

למה שם מ"ה החדש זה תחיית-המתים, כי המתים זה הכלים שנשברו אז מ"ה החדש בא ומאחד אותם ומחייה אותם מחדש כי הם יקבלו אור מחדש, לא היה להם אור וזה מוות.

בשביל זה אדם שחוטא מרגיש מוות מרגיש חושך מרגיש גמור, זה הסתלקות האור וזה נפילה שבירת הכלים, אח"כ הוא מתחיל לקבל את התורה שזה הג"ר (ה-ג' ראשונות) ואז הוא בן אדם חדש, זה פלא איך שזה עובד בעולמות ואיך שזה עובד באדם הפרטי.

הכל אותם הכלים. אז אחרי הגלות האחרון, שהרי נשבר הבית הראשון זה שבירת הכלים, נשבר הבית השני עכשיו אנחנו בתוך הגלות עדיין מתחילים לעלות, ואז אנחנו נצא מנוקים בלי כל הרע, הרע ילך ונישאר צדיקים בע"ה. ברוך השם לעולם אמן ואמן.

הנוקבא

אנחנו נלמד היום בעניין המלכות - אנחנו יודעים שבהתחלה בעולם הנקודים שיצאו אורות דס"ג מהעיניים של א"ק ואח"כ היה שבירת הכלים לפני שבירת הכלים אנחנו יודעים שלא היה פרצופים היה ספירות. יצאו עשר נקודות עשר ספירות אחת מתחת לשניה ג"ר וז"ת והנוק יצאה - מה שעתיד להיות הנוק כי לא היה נוק יצא רק נקודה אחת בחינת נקודת הכתר ויש כלל כל מה שמתוסף אח"כ, בעולם התיקון, מסתלק בזמן הפגם וחוזר להיות כמו שהיה לפני התיקון ז"א (זעיר אנפין) יצא בהתחלה ו"ק בלי ראש.

היה לו ראש אבל לא שימש כראש, ו"ק בלי ראש בזמן התיקון נתוסף לו ג"ר - ה-ג' ראשונות שלו ואז הוא פרצוף שלם נקרא שיש לו מוחין ז"א זה ו' של שם הויה. הנוק זה ה' האחרונה של שם הויה לנוק יצאה בהתחלה רק נקודה אחת בחינת כתר בזמן התיקון, 9 הספירות הנוספות שלה שהיו גנוזות בז"א מתפשטות והופכות אותה לפרצוף שלם.

בזמן הקלוקל שוב פעם הסתלקו ה-ט' ספירות האלה וגם כן הג"ר של ז"א מסתלק למעלה, הנה בזמן התיקון קיבלנו את ארץ ישראל ככה בששת הימים בלי לחלום בכלל עכשיו בזמן הקלוקלים והקטרוגים כל פעם רוצים לחטוף לנו משהו, בעזרת השם יבוא משיח, תתפשט ארץ ישראל, עוד פעם נקבל הכל. כל זה תלוי בספירות.

כמו בגשמיות - ככה בעולם הרוחני עכשיו המלכות בהתחלה היא כלולה בתוך ז"א בחינת עטרת היסוד שלו. זאת אומרת זו הנוק' שלו, כבר זו לא מלכות בתוך עצמו כמו שבהתחלה גם כן האישה הייתה כלולה באדם אחר כך היה תרדמה ועשו אותה ממנו ואחר כך קומה שלימה אישה נכון? קודם היה צלע ואחר כך הייתה קומה אותו דבר בעולמות העליונים זה מה שמדובר פה בכל הקטע הזה, מובן פחות או יותר?

עכשיו, באופן יותר מהותי, כאשר האדם עובד את השם יתברך במצות ומעשים טובים אז הוא רואה את זה הנו"ק מה שדיברנו עליו הנו"ק משגיחה עליו מאירה לו

פנים פתאום רואה כל מיני ניסים כל מיני השגחות כל מיני דברים.

כאשר אדם לא כל כך מתאמץ ללכת בדרכי השם יתברך יש לו הסתר פנים הוא חושב שהכל טבע בכל מקרה לא מרגיש את קירבת השם לא מרגיש את צרכיו וזה נאמר שהנו"ק מסתלקת.

טוב, אנחנו למדנו שבעולם התווה בהתחלה כשיצאו אורות דס"ג מהעיניים של א"ק.

גם ז"א יצא חסר ר"ק בלי ראש וגם הנוק' יצאה רק בחינת נקודה אחת בחינת כתר ואנחנו צריכים על ידי עבודתנו להשלים את ה-ט' ספירות שחסרות, איפה ה-ט' ספירות שחסרות של המלכות? ה-ט' ספירות שחסרות מהמלכות הם היו גנוזות בז"א הם המלכויות של ז"א.

העניין הזה שלומדים בפנימיות בקבלה שבהתחלה המלכות הייתה חסרה וגם אחרי השבירה כאשר השם יתברך התחיל להעלות את כל הניצוצות להקים את ארבע עולמות התיקון אצילות בריאה יצירה עשיה, אנחנו יודעים שהוא תיקן את כל הפרצופים מאריך ולמטה בידי שמים בלי עבודת האדם והשאר את הפנימיות של המלכות שאנחנו נתקן אותה זה עבודת עם ישראל.

זה היה העבודה של אדם הראשון, הוא לא עמד בעבודה שלו ועכשיו זה העבודה שלנו שאנחנו נשמת אדם הראשון, עם ישראל. ולכן צריכים לתורה ומצוות להעלות את כל הניצוצות שעדיין עשוקים בקליפות.

ולמה בחינת מלכות היא נשארה לא מתוקנת? הרי אם השם יתברך רוצה יכול לתקן הכל, אם היה מתקן גם את המלכות לא היה לנו שום עבודה היינו כמו המלאכים שעושים רצונו בלי בחירה, אין להם בחירה, הם עושים את רצונו וזהו.

כל העולמות וכל הגלגולים וכל המהלך העצום הזה שהשם יתברך ברא יש לו מטרה אחת שיהיו בריות שיהיה להם בחירה שע"י הבחירה יבחרו בו ובתורתו.

וכאן העניין פה זה גם סוד הגאווה השורש של הגאווה של האדם בא מהנקודה הזאת שכדי שבחינת מלכותו יתברך תתקיים כביכול, הבורא יתברך, כמו שמלך צריך עם הבורא יתברך צריך עם שיעבוד אותו ואז

העם שצריך לעבוד אותו מרגיש חשיבות כביכול הבורא יתברך צריך אותי אני גדול אני חשוב שמה הסיטרא אחרא מכניס את העניין של הגאווה.

ולכן אנחנו צריכים מצד אחד לעבוד אותו בכל כוחנו מצד שני לבטל את הגאווה שלא יהיה לנו גאווה שנעשה את זה לשם שמיים.

זה כל בחינה ובחינה שהאר"י ז"ל מסביר בספרים שלו שזה היה חסר ושזה היה שלם למה זה נברא ככה יש לזה הסבר עמוק זה לא סתם דברים טכניים השם יתברך השאיר את המלכות בלתי מתוקנת דווקא, למה לא בחינה אחרת, כי הבחינה הזו זו הבחינה הזו שע"י שהעם בוחר בו ובתורתו ומקיים רצונו הוא הופך להיות מלך, ש"אין מלך ללא עם" יכול להיות אדון, אדון כן, אדון בוודאי שהוא אדון בכל מקרה זה לא תלוי בכלום כי הוא אדון הכל הוא עשה הכל הוא ברא הכל הוא מחייה את הכל הוא יכול לחסל את כולם אם הוא רוצה אין לו בעיה, הוא בעל הבית, כמו שאומרים, אדון. בעל הבית על הכל.

אבל בחינת מלכותו זה תלוי בתחתונים אם יעשו אותו מלך, ימליכו אותו או לא ימליכו אותו רחמנא לצלן זה העניין. זה העניין של המלכות עניין שיאפשר לעבוד אותו יתברך.

עכשיו יש אצל הרח"ו שבמקום אחד הוא אומר שבעולם התווה זה ברור שיצאה רק נקודה אחת מבחינת המלכות, ובמקום אחר הוא קורה לזה כתר ופעם הוא קורה לזה מלכות אז מה קורה פה זה כתר או זה מלכות? האמת ששניהם נכון זה הכתר של המלכות. זה אנחנו צריכים לדעת זה כלל חשוב בחכמה אמנם שיהודי עושה מעשים טובים מצוות התיקונים שלו מגיעים עד רום המעלות ורחמנא לצלן אם הוא עושה עברה זה גם פוגם בכל העולמות אבל זה לא פוגם עד בכלל זה יכול לפגום במקום הכי גבוה יש מקום שזה לא פוגע, זה משבש את הורדת השפע.

אבל זה לא פוגע עד למעלה כי אי אפשר כיוון שאם זה היה ככה הינו מחריבים את העולם על כל לשון הרע על כל דבר שאדם עובר רחמנא לצלן היה הורס את הכל, זה הורס אבל לא הורס עד אין סוף.

יכולות להיכנס לתוך הטומאה מה קורה לנקודת הכתר הרי אמרנו שיש מנגנון הגנה שיש פגם האורות מסתלקים למעלה ופה אנחנו רואים שהם נעשקים אז מה כן מסתלק למעלה, בתוך הכתר הרי הכתר נגזזות בז"א שזה הפרצוף העליון ונשאר רק בחינת המלכות זאת אומרת גם הכתר נפגם על ידי זה שהאורות העליונות והחשובים מסתלקים ממנה ונשאר רק בחינת המלכות דכתר.

זה מה שהוסבר כאן: שכאדם פוגם יש הסתלקות האורות שאדם חוזר בתשובה מה זה תשובה - תשובה ה', זאת אומרת שהשם האות ה' האחרונה של שם הויה, שזה בחינת המלכות, זה ה-ט' ספירות האלו שירדו בתוך הקליפות חשוב השם אומר הזהר ה' חוזרת להתחבר ל י-ה-ו-ה זה בזמן התשובה מוציאים אותם משם מוציאים את מה שהסירא אחרא בלעה מוציאים בחזרה ומחברים את זה בחזרה ואז יורד האור גם כן לתוך הכתר.

בניין הנוקבא

(נוקבא) זו אשתו, כמו שגם האישה נלקחה מהאדם, חלק ממנו, והגבר הוא המשפיע והאישה היא המקבלת, ככה גם בעולמות העליונים, יש משפיעים, יש מקבלים.

בכל דבר צריך שיהיה האורות המתאימים בכלים המתאימים. היות שהנוק' (נוקבא) היא מסטרא דדין, היא מצד הדין, היא כלי, וכל כלי זה צמצום, וכל צמצום זה בחינת דין, אז האורות שהיא צריכה לקבל לבנייתה צריכים להיות גבורות. אז זה מה שז"א (זעיר אנפין) נותן לה, זאת אומרת הוא מקבל תקציב, כביכול, מלמעלה, מה ששיך לו הוא לוקח לעצמו, לבניינו שלו, מה ששיך לה הוא נותן לה.

ויש כמה עניינים שפה הוא פירט. תמיד כשלומדים אריז"ל ודברים גדולים כאלה צריכים קודם כל לא להיבהל. לקרוא את זה והשם שולח כבר אחר כך.. סיעתא דשמיא להבין את העניינים וקודם להבין את התמונה בכלליות ואחר כך להיכנס לפרטים כי פרטים - אין סוף לפרטים. אז לא להיבהל.

אז יש פה שני דברים נכון ולא נכון זאת אומרת מצד אחד אנחנו אומרים שה ט' ספירות שבאו בתוספת בזמן של החטא הם יורדות לקליפות וזה נכון זה עובר מעשר ספירות דקדושה לעשר ספירות דטומאה מה שנקרא אדם בלייעל וזה נכנס בפנים וזה יכול להיכנס ממש עד הסוף ומצד שני אנחנו אומרים שהאור מסתלק למעלה כדי שלא ינקו הקליפות אז או שהוא מסתלק או שהוא נכנס לקליפות?

תראו איזה דבר נורא, זאת אומרת שיש פה שני דברים: בעולם התוהו יצאה בחינת הכתר מה שיצא בתוהו זה מה שהשורש אחר כך בעולם התיקון זה על ידי מעשה האדם מתוספת לה על הכתר עוד ט' ספירות כאשר אדם פוגם רחמנא ליצלן אז מה שהתווסף לתיקון מסתלק מה שנשאר נקודת הכתר איפה הולכים ה-ט' ספירות האלה יורדות לקליפות עוברות לאדם הבליעל, לא עולות למעלה ט' ספירות שלימות, רחמנא ליצלן.

אנחנו בענייני הנוק' עדיין. אז הדברים - הם הולכים ומתעמקים עכשיו. כל דבר - יותר וזה רק הפשט של הפשט. ככה זה דרכו של האר"י שאומר, אחר כך מפרט יותר, אחר כך מפרט יותר, אחר כך מכניס לך ספיקות, אחר כך מפנה אותך לפה וזה מדע שלם זה לא דבר פשוט.

אנחנו לומדים את המעט שיש פה בדקות האלה. יש לנו חמישה פרצופים: אריך, אבא, אימא ז"א ונוק'. אמרנו שיש שלוש מוחין: חכמה, בינה ודעת והדעת כוללת חמישה חסדים וחמישה גבורות, חמש חסדים וחמישה גבורות חמש וחמש גבורות וחסדים. ז"א (זעיר אנפין) מאיפה מקבל את המוחין שלו? תשובה: מתבונה.

האדמו"ר: יפה. מתבונה, מהנה"י (נצח, הוד, יסוד) של תבונה ותבונה מקבלת מאימא ובתוך הנה"י הזה יש את ההשפעה גם של יסוד דאבא זה מקבל בעצם ז"א (זעיר אנפין) מאבא ואימא וחלק בשביל הבניין שלו, חלק בשביל הבניין של הנוק' (נוקבא), הנוק'

אז היבנו שיש ארבע מילויים לשם ההויה: ע"ב, ס"ג, מ"ה וב"ן. ב"ן הוא ה-ה' האחרונה של שם ההויה. ע"ב זה ה-י'. ע"ב, שם ע"ב זה העליון זה ה-י' וס"ג - מה יהיה? ה' ראשונה. והויה דאל"פין זה בחינת מ"ה. מה יהיה ה-ו' ? ז"א (זעיר אנפין), נכון. ו-ה' אחרונה, נוק' (נוקבא), איזה שם? ב"ן.

איך הגענו לשמות האלה? ממלאים את שם ההויה או ביו"דין או ביו"דין עם אל"ף באמצע, בול"ו זה השם השני. או מילוי באל"פין או 'מערת המכפלה' זה כפולות, את זה כבר למדנו אי אפשר כל פעם לחזור על הכל אחרה. אבל באופן כללי.

שלושה עניינים בנוק' (נוקבא): קודם כל צריך לעשות ממנה פרצוף. בהתחלה היא יצאה נקודה אחת בחינת הכתר בלבד, בעולם הנקודים הנוק' (נוקבא) יוצאת רק נקודה אחת, צריך לבנות אותה כדי שהיא תהיה מלוא קומתה, כדי שתוכל להתייחד, כדי שתוכל לקבל מז"א (זעיר אנפין), כדי שתוכל להשפיע על התחתונים.

הרי הנוק' (נוקבא) היא זו שמקבלת את השפע מלמעלה, המלכות, היא מעבירה לעם ישראל ולכל הבריאה את כל העניינים. אז היא צריכה שתהיה כלי, אם היא לא כלי אז מה היא תקבל ומה היא תעביר?

אז איך בונים אותה? קודם הגוף, ואחר כך הנפש, כמו אדם, קודם יש לו את הגוף, אחר כך מקבל את הנפש ואחר כך הרוח, אחר כך הנשמה.

כמו כל דבר: קודם צריך שהיא תיוולד קטנה, אחר כך היא גודלת, אחר כך כבר אפשר לתת לה שהיא תתעבר, שיהיה לה תולדות. שלב אחר שלב. 'מבשרי אחזה אלוך' כמו בעולם הזה גם ככה פה הם נולדים, אחר כך גודלים, אחר כך מביאים ילדים, אותו דבר ככה השפע יורד מלמעלה, השפע הרוחני. באותם התהליכים. ולכן מי שמבין את האריז"ל יכול לתת עצות גם לרופאים ולחוקרים בכל מיני תחומים.

כי פה המפתחות של כל הבריאה. אז קודם כל הנוק' (נוקבא) מקבלת גבורות בשביל להבנות לפרצוף, אחר כך נפש בפנימיות שלה כדי שהיא תגדל ותהיה חיה, אחר כך

היא יכולה להביא תולדות. שלושת השלבים עיבור יניקה-מוחין. יפה.

ומה זה הוולד שלה? זה סוד הנשמות. כבר אמרנו בשיעורים הראשונים שעולה מ"ן (מיין נוקבין) ואז מקבלת מ"ד (מיין דכורין) ואז עם ניצוץ הזה שעלה יחד עם המ"ד (מיין דכורין) זה נשמה שנכנסת פה בגוף של איזה צדיק בעולם הזה.

כמו שצריך זוג בשביל להביא את הגוף, צריך זוג בשמיים להביא את הנשמות. אם לא מאיפה יבואו? הכל צריך. כל פעולה איך.. אנחנו הכל מקבלים מוכן, לא יודעים מאיפה זה בא, איך זה בא, אבל יש הכל והקבלה עוסקת שמראים איך הדברים יורדים משמיים.

תראו איזה חסד עשה השם יתברך גילה את הדברים האלה לבשר ודם! יכולים להבין את כל ההגיון האלוקי, איך הדברים עובדים. זה פלא פלאים. איך אומרים? להבדיל, כן, מבינים את התוכנה איך היא עובדת, לא רק יודעים לעבוד, מבינים בפנים, לעומק.

אנחנו יודעים שבהתחלה למדנו את זה בשיעורים קודמים, הנוק' (נוקבא) והז"א (זעיר אנפין) נאצלו ביחד אח' באח'. אח' זה אחר. אחר באחר. ומה הסיבה? למה השם יצר אותם אחר באחר?

תשובה: שלא יוכל לינוק הסיטרא אחרא. האדמו"ר: יפה מאוד. למנוע יניקה כי מהפנים הקליפות לא יכולים לינוק, רק מאחור. למה זה ככה? אמרנו כבר: כשיש גילוי פנים אין שום יניקה לסיטרא אחרא כשיש הסתר פנים אז יש ספיקות, יש נפילות, אדם מאמין, אדם לא מאמין.

כשהשם מתגלה משהו יכול להגיד מילה? זה מובן. אין כבר יותר שום יצר, שום כלום, כשהשם מתגלה - נגמר הסיפור. אבל כל עוד שיש הסתר אז יש מקום לטעות, יש מקום ליפול, רחמנא לצלן, לכן יש כלל באריז"ל שמהפנים אין יניקה, רק מהאחור.

עכשיו לכן, השם יתברך ברא אותם דבוקים אח' באח' (אחור באחור) כדי שלא יהיה יניקה מהנוק' (נוקבא), במיוחד כשאמרנו שהנוק' (נוקבא) - 'רגליה יורדות מות' יש לה את העניין הזה שכמו שהנחש קודם הלך לחווה והפיל אותה אחר כך ככה נפל אדם

ממש האור. יש הבדל גדול בין הארה לבין האור עצמו. אז בעניין הזה הראשון שהזכרנו כאן, הבניה של אותו פרצוף נעשתה לא על ידי הגבורות ממש אלא על ידי הארה בלבד. ההארה הספיקה.

"בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ" מי זה השמיים? ז"א (זעיר אנפין) ומי זה הארץ? הנוק' (נוקבא) יפה? זה מהרמח"ל. אם הגבורות מאירות דרך כלי היסוד של ז"א (זעיר אנפין) אז איפה היו הגבורות? בז"א (זעיר אנפין), בתוך ז"א (זעיר אנפין). עוד לא עברו לנוק' רק מאירים.

תלמיד: הוא מקבל את החו"ג (חסדים וגבורות) והוא מעביר את הגבורות? האדמו"ר: הוא עוד לא מעביר כלום. הגבורות בתוכו והם מאירים לנוק'.

תלמיד: האדמו"ר אמר שהוא מעביר את הגבורות.

האדמו"ר: אחר כך, אחר כך, אחר כך. אל תקפוץ. אני מפרט לך יפה שלב, שלב. עוד פעם:

למה האורות שלו מאירים דרך דופן אחורי הנוק' (נוקבא)? כי הנוק' (נוקבא) דבוקה בו אחר באחור. אז ממנו עובר לה הארה. מובן עד פה?

תלמיד: זה מאחורה לאחורה?

האדמו"ר: זה, הם דבוקים ביחד גב אל גב.

תלמיד: כן, אבל האדמו"ר אמר שיש..

האדמו"ר: עד שאתה תבין הכל ייקח זמן, חביבי.

תידבק במה שלומדים תלך שלב, שלב. רק אחרי שלומדים הרבה מקבלים בדיוק את כל העניינים, אי אפשר לקפוץ. פה אנחנו רק הולכים לפי השלבים.

עכשיו הוא כבר משפיע לה ממש: עצמות הה"ג (ה-ה' גבורות) ממש ולא רק הארה. ומה הוא נותן לה בזה? את נפשה.

זה לא דבר סתם 'דעתן קלה' ולכן לנוק' (נוקבא) יש יותר אפשרות ליפול ולכן היה פחד ש"רגליה יורדות מוות" שיהיה יניקה מהסיטרא אחרא ולכן הוא ברא אותם אח' באח' (אחור באחור) כדי למנוע את העניין הזה.

תלמיד: 'רגליה'.. מה לא הבנתי?

האדמו"ר: "רגליה יורדות מות" ככה כתוב.

תלמיד: מה זאת אומרת?

האדמו"ר: מה זאת אומרת, זאת אומרת שהנוק' (נוקבא) יש אפשרות בקליפות לינוק מהנוק' (נוקבא) יותר מאשר מהז"א (זעיר אנפין) כי גם היא יותר תחתונה. היא יורדת מעולם האצילות, בזמן הפגם, היא יורדת מעולם האצילות לעולם הבריאה ושם יש יותר קליפות.

ז"א (זעיר אנפין) לא יורד, היא עולה ויורדת לפי מעשי התחוננים אמרנו, לא? יפה.

אז לכן יצר אותם, ברא אותם אח' באח' (אחור באחור) אבל זה לא המטרה כי אנחנו צריכים להביא אותם פנים בפנים -

שהמשפיע ישפיע והמקבל יקבל. אז בהתחלה השם ברא את זה בדרך כזו:

רגע עוד אין מי שיעבוד את השם, יכול להיות פה בעיות אז סגר אותם, כן, עכשיו בא אדם הראשון אז הוא ית' צריך היה לפתוח את העניינים ולגרום ליחוד פנים בפנים.

יש כבר מי שיעבוד את השם זה כבר לא אוטומאטי זה על ידי התעוררות מלמטה.

הכל בחכמה, הכל במדויק, פלא פלאים.

ממה נבנה ז"א (זעיר אנפין)? מחסדים. למה? הוא בחינת משפיע. והנוק' (נוקבא) מה היא? בחינת מקבלת. אז ממה היא נבנתה? מגבורות. כל אחד לפי מה שהוא.

אמנם, זה צריך לדעת תמיד: שיש אור, יכול להיות שעצמות האור ממש נכנס בכלי ומשפיע, יכול להיות שיש רק הארה ולא

תיקוני הנוקבא על ידי הגבורות

כמה מוחין יש? - שלושה. איזה? - חכמה, בינה ודעת. מה יש בדעת? 5 חסדים ו-5 גבורות. מה הוא נותן לה בהתחלה? לגוף לתיקונו הוא נותן לה הארת הגבורות

אנחנו ממשיכים בבירור העניינים שקשורים לנו"ק. אמרנו חמישה פרצופים - אריך, אבא, אימא, ז"א ונו"ק. יש ארבע עולמות - אצילות, בריאה, יצירה ועשיה.

ובשביל נפשה מה הוא נותן לה? את עצמות הגבורות ממש, בסוד הזיווג. חלקו של ז"א (זעיר אנפין) וחלקה של הנו"ק (הנוקבא).

אמרנו שהם היו דבוקים אחר באחר אח' באח' אז דרך הגב שלו, האחר שלו הוא נותן לה את האורות שצריך וגם דרך דופן היסוד שלו, של הגבורות לתיקון כליה ועכשיו הוא נותן לה חמש גבורות ממש לתיקון נפשה.

טוב כמו שבעולם הזה גם כן בעניין בעל ואישה. בפעם הראשונה הוא נותן לה רוח אחד שנישאר אצלה וכל הילדים שנולדים בהמשך הם מקבלים השפעה מהרוח דשבק בה בעלה בביאה ראשונה.

לבושי הנשמה באים משם זה בחינת מ"ן (מים נוקבין) גם בעולמות העליונים כשז"א (כשזעיר אנפין) מתייחד עם הנוקבא, בפעם הראשונה הוא משאיר בה רוח. זה מה שהוא אומר פה.

זה הבחינה הזו שעושה אותה כלי בפעם הראשונה ומשאיר שם רוח ומשמש להעלאת מ"ן לכל הזיווגים אח"כ.

"לכן אין הנו"ק (הנוקבא) מתעברת בביאה ראשונה כי אינה אלא כדי לעשותה כלי שתהיה מוכנת להעלות ולצייר המ"ן (המים נוקבין) בקרבה"

כל אחד צריך לקבל את האורות המתאימים לו. אם ז"א הוא מצד המשפיע, מצד החסד אז הוא צריך לקבל חסדים והנו"ק היא בחינת מקבלת היא צריכה לקבל גבורות. ובכל פעם הוא צריך לקבל חסדים והיא גבורות.

מובן שכמו בכל דבר יש שמות עסמ"ב -ע"ב ס"ג מ"ה וב"ן, זה ראשי תיבות. אז גם במ"ה יכול להיות גם כן עסמ"ב וגם בע"ב ובס"ג יש עסמ"ב כל אחד מתחלק. כמו שכל ספירה מתחלקת ל- 10 ספירות. גם כאן יש חלוקה. אז ככה המילויים האלה כלולים בהם המילויים האחרים.

אז את החיות מקבלים ממ"ה החדש שיצא ממצח של א"ק (אדם קדמון) שכבר אמרנו שהח"ג (חסדים וגבורות) הראשונים שלקחו ז"ן (ז"א ונו"ק) בביאה ראשונה היו לצורך תיקון היסוד בהיותו מוכן להוליד תולדות.

זה המ"ד (מים דכורין) שהוא בא משם מ"ה החדש, שיוצא ממצח א"ק (אדם קדמון). וז"ן (ז"א ונו"ק) שמדובר כאן הם ז"ן דעולם האצילות.

זה מה שאמרנו שצריך העלאת מ"ן (מים נוקבין) ואח"כ יש הורדת מ"ד (מים דכורין). בלי העלאת מ"ן אין מ"ד.

אבל התחלת התיקון להתקין אותה מבחינת כלי זה, איך אומרים על חשבון בעל הבית. שיהיה קודם עם מי לדבר, שיהיה מי שיעבוד. אז קודם כל צריך שהוא יהיה מתוקן מספיק לפחות ו"ק (וו' קצוות) בלי ראש. והיא הייתה צריכה שיהיה לה כלי ויהיה לה תיקון ליסוד ויהיה הרוח שהוא שם אצלה, כדי שבזיווגים הבאים יוכלו להיוולד נשמות.

אבל בזיווגים הבאים צריך התעוררות מלמטה על ידי עבודת ישראל בתורה ומצוות. אז אמרנו שעולים ניצוצות מהרפ"ח ניצוצות שמהשבירה עולים ליסוד דנוק' דז"א של עולם האצילות ואז היא מתקשטת לפני בעלה שהוא ז"א ואז הם צריכים לעלות לאבא ואימא.

ואבא ואימא לאריך אנפין וכך הלאה ואח"כ יורד המ"ד (מים דכורין) והם מתייחדים המ"ד עם המ"ן ואז יורדות נשמות חדשות לעולם הזה.

זאת אומרת שאם אנחנו רוצים שבעולם הזה תהיה הארת פנים שיתבטלו הגזרות, שהש"ת (שהשם יתברך) יתגלה צריך התעוררות מלמטה כי זה הכל המשכות חדשות. אם אנחנו לא עושים את העבודה רחמנא ליצלן אז יש רק את המינימום מה שיש בהתחלה.

מה זה מסטרא דב"ן? הניצוצות קיבלו ב"ן מתי שעברו מהעיניים של א"ק אז היו בחינת ס"ג אבל לאחר השבירה זה ניקרא ב"ן. הם הופכים להיות נוקבין להארות שיוצאים משם מ"ה החדש, מה שהסברנו קודם.

הרי לא סתם מסטרא דמ"ה אלא דווקא בחינת הדעת.

יש מ"ה דמ"ה זה בחינת החסדים שבשם מ"ה. ויש ב"ן דמ"ה שזה הגבורות מהשם מ"ה. כי אמרנו שיש גבורות ויש חסדים.

תמיד מ"ה זה בחינת חסדים וב"ן זה בחינת גבורות.
אז אם אנחנו אומרים שירידים מהח"ג של שם מ"ה חסדים וגבורות אז אנחנו אומרים שמ"ה דמ"ה זה חסדים דמ"ה, וב"ן דמ"ה זה יהיה בחינת הגבורות.
כמו שגם אצל האדם טיפת הזרע בא מהמוח, מהדעת עד היסוד. ולכן מי שפוגם ר"ל (רחמנא ליצלן) פגם הברית - פוגם במוח כי המקור שלו זה המוח שם החיות.
זאת אומרת שהחסדים של מ"ה דמ"ה פוגשים את הניצוצות שהעלו מסטרא דב"ן ומתייחדים אתם וממתקים אותם.
כלולה מב"ן דמ"ה ומב"ן דב"ן - וב"ן דמ"ה נחשב בחינת זכר לגבי ב"ן דב"ן.
פה צריך לקרא עוד פעם ועוד פעם ועוד פעם עד שייכנס משהו. יש זכר ונו"ק (ונוקבא) שהרי כתוב זכר ונקבה ברא אותם.

אז הוולד מצטייר בתחילה ברחם בחינת זכר ונו"ק ואז שתי בחינות מ"ה ושתי בחינות ב"ן נפגשים וממתקים הרי אמרנו שנפגשים מ"ה וב"ן בסך הכול.
אבל אמרנו של-מ"ה ול-ב"ן יש בכל אחד מהם גם בחינת מ"ה וב"ן. ז"א שיש ב"ן דמ"ה. ומ"ה דמ"ה. וב"ן דב"ן. ומ"ה דב"ן. אז מתחברות ארבע בחינות ומזה נוצר וולד כלול מזכר ונו"ק.
רק לסכם אמרנו יש בחינת ב"ן ומ"ה וכן יש לו גם כן ב"ן לב"ן וב"ן דמ"ה ויש מ"ה ומ"ה דב"ן. כשמתחברות הבחינות כדי שיהיה ברחם של הנו"ק בחינת זכר ונקבה. צריכים שכל אחד יתחבר עם הבחינה שלו אז מ"ה דמ"ה מתחבר עם מ"ה דב"ן. וב"ן דמ"ה מתחבר עם ב"ן דב"ן וככה הזכר עם הזכר הנקבה עם הנקבה. נמשיך:

נוקבא שבהתחלה יצאה נקודה אחת ולא כפרצוף שלם עם י' ספירות

למה בעולם התווה לפני בתיקון שנעצרה הנו"ק (הנוקבא) ויצאה רק נקודה אחת בחינת כתר ולא עשר נקודות, עשר ספירות כמו שראוי לנו"ק (לנוקבא).
ולמה שאר הנקודות שלה נשארו בז"א (בזעיר אנפין), ואיפה תשע הנקודות האחרות שלה? זה המלכויות של ז"א? מה זה מלכויות של ז"א הרי ז"א גם יש לו עשר ספירות? וכל ספירה יש לה מלכות אז הם הפכו להיות מלכויות של ז"א, זה נשאר בז"א היא הייתה קשורה, היא בעצמה עטרת היסוד שלה, השורש שלה בא מעטרת היסוד. עכשיו אם כן מתי ירדו ה-ט' ספירות הנוספות לנו"ק, ומתי היא תהיה שלמה? ובמה זה תלוי, ולמה זה נעשה ככה? התפקיד של עם ישראל קודם כל היה התפקיד של האדם הראשון. אבל התפקיד של עם ישראל שהם נשמת האדם הראשון הוא לבנות את הנו"ק. ואיך לבנות את הנו"ק?
ע"י בירור והעלאת הניצוצות מקליפות שנפלו שמה בשבירת הכלים ואח"כ בחטא של האדה"ר (האדם הראשון) ובמיעוט הירח ובכל מצווה, לימוד תורה ומעשה טוב

כבר לא יהיה אמונה כמו שיש עכשיו אנחנו מאמינים בו לא רואים אותו. מאמינים בו יתברך יודעים שהוא קיים בלב. מבינים את זה במוח. אין לנו קשר אתו שהוא מדבר אתנו.

אבל לעתיד לבוא כולנו בעזרת ה' נזכה ונהיה נביאים ונגיד "זה אלי ואנוהו" יהיה גילוי לכולם וזה יגיע. ההתחלה זה בביאת המשיח שהוא בא לסמן את הסוף - תיקון והעלאת הניצוצות. ולכן עד שלא גומרים את העבודה והניצוצות לא עולים אין משיח. לא יעזור כלום. זה מתעכב, עד מכסימום התאריך האחרון שאז אם חלילה לא נעשה את זה מהתעוררות ומתשובה, נחטוף מכות עד שנעשה תשובה כי הרי אנחנו חייבים לעשות תשובה לקראת הסוף כדי להעלות את כל הניצוצות. אם לא העולם, לא ניגמר התיקון שלו. ואי אפשר לתת לעולם להתגלגל עד אין סוף מקסימום ששת אלפים שזה הוא קבע יתברך.

אז בכל מקרה מלאכת העלאת הניצוצות חייבת להיות וזה חייב לבוא ע"י תשובה.

וישראל מובטחים שיעשו תשובה ואין נגאלים אלא ע"י תשובה השאלה היחידה אם זו תהיה תשובה מהתעוררות שלנו או ממכות? זו כל הבחירה שיש לנו בעניין הזה. זה מובן?

הרי שהספירות נעשקות ע"י הס"א אדם בליעל הניצוצות נופלים שמה בתוך קומת אדם בליעל. זה נשמות של אדה"ר (אדם הראשון) נפלו שמה. נשמות שנפלו לקליפה ומשם אנחנו מוציאים אותן. וזה הה' אחרונה של שם ההויה, תשוב -ה'. ההא הזו שנעשקת חוזרת עכשיו.

בדרך כלל שכבר מתחיל להיות פגם אז האורות העליונים מסתלקים אמרנו. ומסתלקים לעליון כדי שהס"א (שהסיטרא אחרא) לא תוכל לתפוס יותר מידי אז היא תופסת משהו מזה אבל לא את הכל. אז מספיק שהיא תופסת. מה שהנקודה הזו נשארת וממנה היא תופסת לא צריכה לתפוס את הכל.

הדרך למתק ולתקן את הנוקבא

זו"ן (זעיר אנפין ונוקבא) מתגדלים ביחד, כי תמיד אין שלמות הזכר אלא בנוקבא שלו. וזה מה שהרוויח מיד אחר תיקון השבירה - להיות זו"ן הולכים ביחד תמיד. מה זה זו"ן?

ז"א ונוק' אמרנו שיש חמשה פרצופים בכל עולם. אריך, אבא, אימא, ז"א ונוק'. אריך: קוצו של יוד של שם ההויה. ה' של שם ההויה - אבא. ה' הראשונה אימא. ז"א זה זעיר אנפין, זה הו' וה' האחרונה זה הנוק' זה חמשה פרצופים בכל עולם. מעולמות התיקון אצילות בריאה יצירה עשייה וכל פרצוף כזה יש לו עשר ספירות, כלול מעשר ספירות.

איפה זו"ן מתגדלים ביחד? מי מוליד את זו"ן? אבא ואימא. אבא ואימא הם מתייחדים ומולידים את זו"ן. כל תהליך רוחני, יש לו שלושה שלבים: עיבור, יניקה, מוחין. עיבור יניקה מוחין.

עיבור יניקה גדלות. עיבור זה העובר, יניקה - יונק. מוחין או גדלות, זה כבר שהוא גדול, מקבל מוחין, כל דבר מתחלק לשלוש

השלבים האלה. אז הז"א והנוק' הם ביחד בשלושת השלבים: עיבור, יניקה ומוחין, ואף על פי כן. כל אחד יש לו את העניין שלו. למה? יש פה דבר מעניין: הנוק' תלויה בז"א והוא בונה אותה בעצם. מצד שני הז"א, הוא לא שלם עד שאין לו נוק', כמו בבשר ודם כן? אדם לא שלם עד שאין לו אישה הוא חצי. אז גם בעולמות הרוחניים. צריך שיהיה משפיע. וצריך שיהיה מקבל. ז"א הוא המשפיע. הנוק' היא המקבלת. אם לא יהיה לו למי להשפיע.

אז הוא חסר כי כל הבחינה שהוא נברא זה בשביל להשפיע. אז למי ישפיע אם אין מי שיקבל. אז ודאי שצריך את הנוק'. אז לכן איפה לא היו נוקבין? בעולם התוהו. לא היה נוק' שתתחבר עם המלכים ולכן הם נשברו. כל השפע היה לעצמם עד שהכל נשבר. לא היה להם למי להשפיע. מתי התחיל עולם התיקון. שב"ן התחיל להיות נוקבין למ"ה החדש שיצאו מהמצח של א"ק. זה עולם התיקון, ככה התחיל להתברר עולם התיקון.

משהו. זה מה שהוא רומז פה. הוא מחלק, חלק לעצמו, וחלק לנוק'.

זה הגבורות של דעת. יש לה גבורות ויש לה חסדים. ב. זאת אומרת שהנוק' תקבל את הגבורות של מוח הדעת מז"א. הוא יעביר לה את הגבורות כי זה מה ששייך לה: זה צריכים לדעת, כל כלי, תמיד יש לו את האורות שמתאימים לו. לפעמים הוא מקבל את האורות למעבר, אבל קבוע זה האורות שלו. כל אחד עם העניינים שלו, עם התפקיד שלו. זה דבר אחד.

הנוק' צריכה להיות בחינת דין לכן זה המלכות. וגם בעולם הזה המלכות יש לה דינים, יש לה חוקים. מי שעובר על דברי המלך חוטף. זה בחינת הדין. זה הסוד של ההלכות, אנחנו צריכים הלכות.

איך להתנהג, מה מותר, מה אסור, מה כשר מה לא. כל הדברים האלה. זה הכל מושרש במלכות בנוק'. א. שתהיה בבחינת דין. ב. שתהיה ממותקת בדיניה.

כי אם יהיה דין קשה, העולם נחרב. העולם לא יכול להתקיים על מידת הדין. שיתף בו מידת הרחמים. מיתק את הדין. זה נקרא מיתוק. יש ביטול הדין. שהדינים עוברים לגמרי. ויש מיתוק שממתקים אותם למשל, בן אדם, לא עלינו ולא עליכם נגזר עליו מיתה, אז זה דין.

גזרו עליו דין, עכשיו הוא הולך פתאום יש לו תאונה, חוטף מכה, יש תאונה האוטו הולך לגמרי אבל הבן אדם חי וקיים, לא נזוק. אז היה פה דין אבל הוא מתמתק. אם היה מתבטל הדין, אז בכלל לא הייתה תאונה. היה נוסע והכל היה בסדר. זה הדרגות.

גם הסנהדרין, קודם כל תמיד, אפילו במקרים הכי קשים היו פותחין בזכות. לא ישר לחייב את הבן אדם, להרוג אותו, אז זה מיתוק. אמנם זה סנהדרין. אמנם היא שופטת, ואמנם יש 4 מיתות בית דין, אבל פותחים בזכות תמיד. אם זה יהיה דין קשה זה מחריב. אי אפשר לעמוד בזה, זה מעניין הרי אהבה זה חסד, מה צריך דין בשביל אהבה.

התלהטות זאת אש, אש זה תמיד מהדין יש אנשים קרים כאלה. אולי הם אוהבים אבל הם קרים. ויש בן אדם שהוא אוהב והוא

אז בודאי שז"א צריך את הנוק'. מתי יש לה שכלול? לנוק' יש פעמיים שכלול, מינימום. בפעם הראשונה הרי היא נאצלה אח' באח' עם ז"א. ואז הייתה מקבלת דרך הנקב. באחוריים של ז"א. ואז הייתה מקבלת שפע. אבל היא לא הייתה גדולה היא הייתה כנקודה אחת. בחינת כתר.

נכון? מתי היא מקבלת תיקון נוסף, ולא דרך ז"א? בזמן הנסירה. ואז מסתלקים המוחין של אימא ושל יסוד של אבא מז"א וניתנים לנוק'. והוא בבחינת דורמיתא - ישן. כביכול ז"א ישן, אין לו מוחין ואז הוא מקבל מוחין מאריך.

אבל היא מקבלת מוחין והיא מתגדלת, ננסרת ומתגדלת מלוא קומתה והיא באה פנים בפנים. ואח"כ היא תצטרך לקבל תיקון ע"י עבודת התחוננים, ע"י העבודה שלנו של הביוררים הנוק' תקבל את התיקון שלה. בלי קשר לענייני של ז"א, קודם כל היא יש לה את העניינים שלה.

כמו שקטן לא יכול לשאת אישה. רק מבר מצווה, ומעלה, הוא יכולה לשאת אישה. ככה ז"א לא יכול לבנות את הנוק', עד שיש בו גדלות. עד שיש לו מוחין. קודם כל הוא צריך להבנות אח"כ - "קשויט עצמך תחילה, אחר כך קשויט אחרים".

הרמח"ל - אי אפשר לתאר את הגדלות שלו, כי הרמח"ל נכנס לעומק ושואל שאלות ומקשה קושיות. ובונה את העניין חזק חזק חזק זה פלא, פלא פלאים, מה שהוא. אומר הגדרות מדויקות וקצרות גם. למה הנוק' היא דין? למה ה' האחרונה של שם ההויה זה בחינת דין? למה? זה כלי.

כל כלי מצמצם כל כלי השורש שלו זה דין. רצון לקבל, רצון לקבל זה כבר דין. רצון להשפיע זה חסד. היא בחינת דין, בשורש שלה. לכן אומרים "דינא דמלכותא דינא" ומי שמבין קצת וכבר נשוי אז הוא מבין גם כן שהאישה זה בחינת דין וצריך למתק אותה. נכון? כמו שלמעלה ככה גם למטה.

אמרנו, כמה מוחין יש? 3 מוחין, חכמה בינה ודעת. ודעת לכמה מתחלק? לשניים: ה' חסדים, וה' גבורות אז כשז"א מקבל את המוחין מלמעלה, הוא מקבל חמשה חסדים וחמש גבורות. והוא צריך לעשות עם זה

חם. זה בא מצד הגבורה החם הזה. זה התלהטות. שזה בא ביחד עם אהבה, אז זה אהבה כזו מתלהטת. אז זה בעצם חסד, עם כוח של הגבורה. המיתוק הזה נעשה ע"י החסדים שניתנים לנוק'.

מה היה קורה באמת אם הנוק' הייתה מקבלת חסדים בשביל לבטל את הדין, מה היה קורה? השערה שבירת הכלים, מי היה מתחזק? הרע היה מתחזק. כמו שאברהם אבינו שהיה בחינת חסד מובהק, אז הוא התפלל על סדום ועמורה, יצא מימנו ישמעאל.

לכן עם ישראל יוצא מיעקב שהיה גם חסד וגם דין אז לכן כשאדם עוסק בחסד צריך לבדוק שהחסד לא יתגבר מעל לגבול שלו, כי אז הוא מחריב את העולם זאת אומרת שאם הוא מחזק את הרע זה כבר לא חסד, צריך לעצור אותו.

יש דין שרוצה להתמתק ויש דין קשה שלא רוצה להתמתק בכלל שהוא קשה וזהו זה הדין הקשה גם כן מביא חורבן גם נותן כוח לסיטרא-אחרא זה הסיטרא-אחרא שמקטרגת על האנשים לגמור אותם היא לא מקטרגת בשביל להתבשם היא מקטרגת בשביל לגמור להחריב כל דבר צריך את המשקל המדויק בין דין ובין חסד כדי שלא יהיה יותר מדי לא פחות מדי.

עם ישראל לא יכול לעמוד לא בפורענות ולא במידה טובה מדי לא יכולים לעמוד במידה טובה מדי כי אם נניח נגיד לך אתה מתחיל לחלק לחלק ואם תחלק גם לרשעים זה טוב?

והם יקנו עם זה נשק ויחריבו את העולם זה טוב? צריך גבול, אתה צריך להבחין למי לתת את הכסף, זה העניין של החסד, שאם החסד הולך לרשעים, הם מחריבים את

העולם, ע"י מה נימתקו הדינים של הנוק'? ע"י חסדים שמי נתן? ז"א נתן. יש פה דבר חשוב: זה דברים פלא פלאים הדברים האלה, הז"א משפיע לה בזיווג מ"ד שהוא סוד החסדים ממש אז יש פה סוד של משפיע ומקבל זאת אומרת המקבל ממתיק את הדינים שלו רוצה לקבל לשם שמים היא פונה אל המשפיע אל ז"א לבקש שלמות ממנו.

יש פה בחינת התבטלות כלפי המשפיע אז ז"א משפיע לה בזיווג את החסדים שזה נקרא מ"ד (מים דכורין) מה היה קורה אם הנוק' לא רוצה להתמתק או אם יש לה עזות פנים? היא הייתה מקבלת?

לא הייתה מקבלת שום דבר זה סוד של שלום בית, זה הסוד שלנו עם הקדוש ברוך הוא שאנחנו רוצים לבקש ממנו משהו אנחנו באים אליו בטרוניות? באים צועקים? דורשים ממנו? לא, אנחנו ברחמים מבקשים, ככה כמו ילדים טובים.

ריבוננו של עולם תרחם עלינו זה ניקרא שאנחנו כלי אנחנו ממתקים את הדין את הרצון לקבל ככה שזה לא יהיה רק לעצמנו אלא לשם שמים מבקשים ממנו ברחמים רבים לא עושים איתו חשבון מגיע לי תן לי רק ע"י התבטלות, אז הוא משפיע לנו רק התבטלות לא בכוח, רק בהתבטלות:

ריבוננו של עולם תרחם תיתן לי תראה אני מסכן אני זה בחן לא בכעס ולא בתוקפנות כמו שצריך אז הוא יכול להשפיע אז הוא ראוי להשפיע אז ז"א משפיע לה בזיווג - מ"ד מה זה מ"ד? מים דכורין, זה השפעה מלמעלה למטה שזה סוד החסדים ממש.

קודם ממתקים, ואח"כ נותנים ממש חסדים וזה נעשה בייחוד התחתון של היסודות עד כאן.

הכנות שעושה הנוקבא כדי לקבל את עבודת התחתונים בהדרגה

ואח"כ יש נסירה, אח"כ מקבלת מוחין מאבא ואימא ואח"כ היא גדילה מלוא קומתה ומתאחדת פנים בפנים ויש זמנים שהיא עד החזה שבו ויש זמנים שהיא ככה וככה כל מיני שינויים למה יש את השינויים האלה מה מראים השינויים האלה?

טוב אנחנו בעניין הנוק', באמת מי שלומד קצת כתיבי האריז"ל, "שער הכוונות" במיוחד, אז הוא יודע שיש כמה מצבים בנוק' אין מצב אחד הנוק' שזה המלכות הה' האחרונה של שם ההויה.

יש לה כמה שלבים של גדילה קודם כל שהיא נאצלת בתחילה אחור באחור עם ז"א

עבודתה הרוחנית כן? "כוח שאינו בידי שמים" הרי כתוב "הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים" שיש לנו בחירה, אדם יש לו בחירה להיות צדיק, להיות רשע, הוא לא יגיד כל הזמן שהוא אנוס הייתה לו ילדות קשה ההורים התנהגו אליו לא יפה לא חנכו אותו טוב, לא נתנו לו אוכל נתנו לו מכות, ביישו אותו.

זה אומנם לא עוזר לבן אדם, הדברים הקשים האלה אבל זה גם לא פוטר אותו מאחריות, לאדם יש תמיד אחריות ויש לו בחירה והוא חייב להגיד שהכל בידי הוא יוכל להיות אם הוא רוצה כמשה רבנו או הוא יוכל להיות ר"ל אם הוא רוצה כבלעם הרשע הכל נתון לבחירה, וזה אנחנו מרחיבים הרבה בספרים שלנו, איך יש בחירה ברצון במחשבה בדיבור במעשה אין אף אחד אנוס, אין אנוס.

כל עוד שבן אדם הוא לא חולה נפש שפטור מן המצוות אז הוא לא אנוס אין דבר כזה, וכל אדם מקבל ניסיון לפי מה שמתאים לו בתיקון שלו השם ית' לא שולח ניסיונות לאדם בשביל לשבור אותו, בשביל לעשות לו קשה מדי, אלא בשביל לפתח אותו כי הוא רוצה לפתח את האדם זה מטובו ית' שרוצה שאדם יתגבר ויגדל ויעשה נחת רוח ולכן אין שום אפשרות להתמרמר ולהגיד אה... עשו לי ניסיונות קשים מדי אוי אוי מסכן אני זה, הרחמים האלה לא במקום.

ההנהגה של ז"א ונוק' זה הנהגת המשפט של שכר ועונש, הנהגה שבאה מגבוה יותר, מאריך, זו הנהגת השלמות אז עכשיו מתי שיש את הנסירה מסתלקים המוחין שהכניסה אימא עילאה הנה"י של תבונה שנכנסו בתוך ז"א היא מוציאה אותם ומכניסה את הנה"י שלה בתוך הראש של "רחל" הנוק' ומגדלת אותה באותו זמן האדם כאילו מסתלקת נשמתו אז הוא ישן, בחינת "דורמיתא" ואז מקבל מוחין מאריך, בשביל מה עושים את העניין הזה מכמה טעמים.

פה הרמח"ל אומר שזה בשביל הבחירה נתנו לנו פתח שאנחנו נוכל לבחור בין טוב לרע. אם כן איפה שורש הבחירה ואיפה שורש

השינויים האלה מראים את מצב עם ישראל, יפה מאוד אם עם ישראל עושים עבודה בשלמות אז היא מתייחדת פנים בפנים מלא קומתה זה גם לא רק עניין של עבודת עם ישראל יש גם עניין של זמנים ושולבים בלילה ביום לפני חצות אחר חצות זה לומדים אח"כ כשלומדים כוונות.

כל מה שאנחנו עושים כל המידות והמעשים הטובים אנחנו צריכים לכוון שיהיה ייחוד קודשא בריך הוא ושכינתא מה זה הדבר הזה?

שהו' של שם ההויה, תשפיע על הה' כמו שהבעל צריך להשפיע על האישה, ולבנות אותה לא להרוס אותה כך השם ית' רוצה להשפיע על עם ישראל וכל זה תלוי בעבודה שלנו אם אנחנו מתגברים ונהיים צדיקים יש תיקון למלכות, אם אנחנו לא רחמנא לצלן, אז יש הסתלקות האורות והיא הופכת להיות עוד פעם ספירה אחת נקודה אחת בחינת כתר, ואז יש צער בעולם וגזרות קשות, ר"ל. טוב הלאה.

הנוק' איפה השורש שלה? בעטרת היסוד דז"א מתי היא יצאה בפעם הראשונה? בעולם התווה, היא יצאה נקודה אחת כמה נקודות יצאו בעולם התווה? בעולם הנקודים? 10 נקודות מאיפה הן יצאו? מהעניינים של א"ק, איזה דרגה היו האורות? ס"ג. יפה מאוד.

והנוק' הייתה מושרשת שם בעטרה של היסוד דז"א בכתר בשורש נקודה. זה מה שהיא נאצלה בהתחלה.

הנשמה מקבלת מהשורש העליון בנפש ברוח יש בחירה הנשמה זה חלק אלוק ממעל והיא מעירה ומצפה שאנחנו נהיה בני אדם דהיינו מצב הנשמה לפני רדתה לעולם הזה להתלבש בגוף, אין לה כוח בחירה רק בתוך הגוף יש לה כוח בחירה כמו אחד, שאוכל מתנת חינוך, אוכל מה שלא שלו, אז הוא שפל בעיני עצמו, אין לו הרמת ראש, אין לו מה להגיד, זה לא בזכות עבודתו זו מתנת חינוך, יש בושת פנים.

ככה הנשמה לפני שיורדת לעולם הזה, להתלבש בגוף אין לה בחירה ויש לה בושת פנים כי היא מקבלת את המזון שלה מהקב"ה לא ע"י עבודתה.

הבחירה אצל האדם מאיפה הכוח הזה לבחור, באיזה עניין?

מעניין הנסירה מתי שהנוק' קיבלה מוחין מאימא שמה השורש, שמה איך אומרים התוכנה התחיל שמה כדי לאפשר לנו את הבחירה פלא פלאים הרי מה מאפשר לנו את לחזור פנים בפנים?

ההארה מאימא, אז היא הנוק' גדלה יכולה לבוא פנים בפנים ואנחנו התולדות של הנוק' הרי הוא אמר בהתחלה שהנבראים השורש שלהם בנוק' אז מה שקורה לנוק' משפיע עלינו כמו שהנוק' עכשיו יכולה לא ע"י ז"א לקבל מוחין ולגדול ולבוא אליו פנים בפנים ככה אנחנו יכולים לקבל מוחין משמים להיות בעלי תשובה, להיות צדיקים ולהביא את הנשמה שלנו זכה ונקיה נפש, רוח, נשמה.

כל המדרגות ולהתייחד עם הקב"ה מה זה פנים בפנים?

שהמשפיע רוצה יכול להשפיע המקבל יכול רוצה ומקבל, אז אם הנשמה זכה ומתוקנת וגם הנפש וגם הרוח וגם הגוף אז ה' ית' מתגלה ומשפיע שפע אם לא אז לא, אז זה תלוי בעבודתנו ובאמת זאת עבודתו של האדם כל ימי חייו, להחזיר את הנשמה למצב שקוראים פנים בפנים, עם הבורא, באמצעות כוח הבחירה שניתן לו הוא יכול בהדרגה ומחויב להתנתק מהרוע ומהסתר הפנים שזה בחינת "אחוריים" ולהגיע למצב של פנים בפנים המיוחל.

כל מה שזה הסתר פנים זה בחינת אחוריים כמו שבגוף שלנו אמרנו שהאחוריים שלנו לא מוארים אין עניין אין פה כלום, והפנים הם המאירים והמגלים את הפנימיות אז כל

בחינה של הסתר פנים זה בחינת אחוריים, זה ניקרא אח' בלשון קצרה, ובאמת זאת עבודתו של האדם כל ימי חייו.

זה העניין של "ציפית לישועה?" ששואלים את האדם אחרי 120 שנה "נשאת ונתת באמונה? ציפית לישועה?" "נשאת ונתת באמונה" זה לא רק העניין אם הוא רימה אנשים או לו אלא אם הוא התעסק באמונה אם הוא התעמק בענייני אמונה אם הוא חי לפי האמונה.

ציפית לישועה זה לא רק ציפייה לזה שיבוא המשיח אלא לישועת ה' כהרף עין האם הוא האמין שה' ית' משיח ויכול להציל אותו ויכול לעזור לו אם כן אם הוא הולך בדרכי האמונה והביטחון זה ניקרא שהוא פנים בפנים עם הקב"ה אם הוא הולך בדרכי הטבע וסומך רק על פרוטקציות ועל שוחד ועל כל מיני שטויות אז הוא בהסתר פנים הוא לא בפנים אל פנים עם הקב"ה ואין תיקון.

והתהליך הזה, של זיכוך וחזרה של האדם למצב של פנים בפנים עם בוראו זה נישלם ע"י המיתה למה? כי כל עוד שבן אדם חי יש יניקה לסיטרא אחרא לפחות מהגוף שלו הפסולת שיוצאת מהגוף שלו זה הכל הולך לסיטרא אחרא.

אפילו אם הוא קדוש עדיין הוא בתוך הגוף ואחרי שהנשמה כבר יוצאת מהגוף אין פחד שאם היא תקבל שפע השפע ילך לסיטרא אחרא כי אין יניקה מהנשמה לסיטרא אחרא רק כשהיא בתוך הגוף ולכן השם ית' יכול להחזיר לה פנים בפנים שפע רב ולשמח אותה עד שיבוא זמן תחיית המתים ואח"כ מה שצריך.

נוקבא שהיא פרצוף בפני עצמו והשלמה של זעיר אנפין

לא אני אוהב אותך בואי נתחתן יש התחייבות לכל הצרכים של האישה והשורש לזה זה העניין הזה פה בקבלה שהתיקון זה ז"א ונוק' ביחד בעולם התווה היו משפיעים ולא היו נוקבין שהתבטלו אליהם ולכן זה נחרב, עולם התווה נחרב.

בכל זאת אנחנו אומרים שזה החלק השני נכון? אבל בכל זאת כל אחד גם לבד יש לו גוף לבד נשמה לבד הכל לבד, מתפקד לבד

אנחנו ממשיכים בעניין הנוק'.

זה כל מיני גברים שהם חושבים שהם יהיו רווקים לנצח או שיכולים לזלזל באישה או יכולים לעשות בלאגן בבית שידעו אין לזכר שלימות אלא עם הנוק' שלו, חייב שיהיה לו אישה, אדם לא יכול להיות לבד השלמות זה רק כשהוא מתחתן.

ושישמור על הנוק' שלו שתהיה מבסוטה ולכן יש כתובה ויהודי מתחייב יש חוזה זה

"ביניקה" זה השלב השני, הנוק' עולה בתפארת של ז"א. בגדלות עולה בדעת מה יותר גבוה? תפארת או דעת? דעת. שהיא כבר בגדלות היא מגיע לדעת קודם היא רק בתפארת אז אמרנו שלוש מצבים לנוק' כלפי ז"א בהתחלה היא ביסוד שלו אח"כ ביניקה היא בתפארת ובגדלות היא בדעת. אגב על פי ההסברים הפשוטים האלה שאנחנו מסבירים אפשר להבין למה פגם הברית כ"כ חמור ולמה אדם צריך להשתדל להתחתן צעיר, כדי לשמור על הברית כל עניני הצניעות כל העניינים האלה שבינו לבניה על פי ההלכה, הכל מושרש פה בקשר של ז"א והנוק'.

כיוון שאם הז"א, אין לו איפה להשפיע את החסד שלו, את ההשפעה שלו זה ניקרא שפיכת זרע לבטלה, רחמנא ליצלן, אז זה הולך לסיטרא אחרא, כמו שבעולם התוהו זה הלך וחזק את הקליפות זה אותו דבר מה שלמעלה למטה כל העניינים הולכים על אותה נוסחה לכן חשוב כ"כ לשמור את כל העניינים האלה.

אז הוא יכול להשפיע את השפע שלו והיא שומרת עליו אומר האריז"ל "מלבישה אותו", הנוק' מלבישה את ז"א עד החזה. לא רק שהיא שומרת אותו היא המטרה שלו שישפיע לה. משפיע שיוציא מהכוח אל הפועל את מטרת הבריאה להיטיב לנבראים. דרך אגב כל העניינים האלו לא עלינו איסורים של משכב זכר ועניינים מהסוג הזה זה הכל מעולם התוהו הפגמים האלה מעולם התוהו והתיקון שלהם עולם התיקון, שיהיה נוקבין ושיהיה זכר ונוק' הכל עמוק עמוק מה שקורא פה לבני אדם זה לא דברים סתם.

הכל יש לו שורש עליון למעלה וגם האיסורים שהתורה אוסרת זה לא רק עניינים של מוסר וקפריזות שמישהו המציא את זה, זה הכל על פי הסוד ככה אפשר להבין קצת טעמי תורה, טעמי המצוות. מה ניתקן? החיבור של ז"א עם נוק', זה אומר אפילו מתחיל בעיבור וזה עוד לא ממש איחוד ולא השלמות של העניין. עצם זה, זה כבר בדרך. מרכז הבריאה זה ישראל

שכל לבד וגם יש להם תיקונים בפני עצמם אמת יש גם בעולם הזה מצוות ששייכות יותר לגבר ומצוות ששייכות יותר לאישה, כל אחד עם התיקונים שלו ובכל זאת הנה יש עניין אחד שבכל זמן מן הבניין של ז"א נמצאת הנוק' עמו.

על פי שער הגלגולים נשים לא מתגלגלות מתי הן מתגלגלות? אם הן צריכות לבוא כדי לעזור לתיקון הגבר עד כדי כך האישה באה בגלגול בשביל לתקן את הגבר שלה את הבחינות ז"א שלה.

זה לא פשוט כל הטרחה, כל הכאב. אתם יודעים מה זה לבוא בגלגול? זה לא דבר קל! כל החיים בשביל שהאישה תעזור לגבר בתיקון שלו אז ככה הבעלים הכשרים צריכים להעריך ולאהוב את הנשים שלהם. אמרנו שיש שלוש שלבים בכל תהליך רוחני גם בתהליכים הגשמיים עיבור-יניקה מוחין. עיבור-עובר, יניקה-יונק, מוחין-הוא גדול.

אז בשלושת התהליכים האלה הז"א והנוק' יש להם קשר בניהם מה הוא, זה ניקרא - תלה, ג' בתוך ג', כמו שעובר מקופל תוך הרחם של האימא הוא נראה קטן יש לו את הכל לאט לאט הוא נהיה כל הגוף, אבל הוא קטן אז הוא ניקרא שיש לו ג' ספירות בלבד, אמנם מתגדל שמה כל הספירות כי כשהוא יוצא הוא יוצא שלם הוא לא יוצא חסר, לא חסר לו ראש לא חסר לו רגלים אבל זה כביכול הרגלים, איך יושב העובר בתוך הרחם? מקופל כזה הראש כלפי פנים לרגלים, נכון?

אז זה ניקרא ג' בתוך ג', דרך אגב, כשז"א ג' בתוך ג' לא בזמן האצילות אלא ר"ל מתוך העוונות של עם ישראל, כמו שהיה בזמן גלות מצרים אז זה זמן של שפיכות דמים בעולם הזה ועם ישראל סובל, כמו בזמן השואה ובזמנים הקשים האלה שכביכול אין השגחה.

שואלים איפה הקב"ה? הקב"ה לא יכול להשפיע בגלל העוונות וזה ניקרא שז"א חוזר להיות עובר, ג' תוך ג', ואז אין ביכולתו להשפיע הוא כבר לא איש, שמשפיע חסד ושפע ומבטל הגזרות, אלא בהצטמצמות ואמרנו שהנוק' מושרשת בעטרת היסוד נכון? אז היא בחינת הרביעית על היסוד

ואנחנו יש לנו תפקיד לתקן את כל המציאות, וכל תיקוני ההשפעה שדיברנו עליהם קודם הם מכוונים לישראל.

אז בשביל מה ברא את אומות העולם אם הכל בשביל ישראל האמת שהשם ית' חפץ להשפיע טוב לכולם גם לאומות העולם בתנאי שיהיו מתוקנים והסדר של תיקון העולמות: קודם ישראל צריכים לתקן את עצמם ישראל אותיות לי ראש, אנחנו מתקנים את עצמנו קודם, ואח"כ אור לגוים. כל הגויים שמתנהגים כמו שצריך זה בסדר גמור יש להם גם כן השפעה מלמעלה, ולכן ישראל כל התכלית של העולם הזה זה ישראל ולמה ישראל?

כי הם קיבלו את התורה שאר האומות לא רצו את התורה, ה' הציע להם, לא קיבלו את התורה ישראל קיבלו את התורה והתורה זה תיקון עולם במלכות ש-ד-י, העולם הזה וכל העולמות כדי להביא את הכלי להזדככות שהוא יוכל לקבל את ההשפעה הניצחית אז בוודאי שכל המטרה זה ישראל מהבחינה הזאת הוא עם קדוש מה זו קדושה?

קדושה זה לא לקחת שפע אסור, זה התיקון של עץ הדעת טוב ורע ותיקון של שבירת הכלים קדוש הוא לא לוקח שפע שאסור לקחת אותו, וישראל ע"י כל איסורי התורה מזדככים מתקנים את הכלים שיוכלו לקבל את השפע האין סופי בזכות ורק מה שמותר, יש כשר ויש לא כשר, טהור ולא טהור וכו' זה להגביל את הכלים לזכך אותם.

גם כשהוא משפיע לאומות וגם אם הוא נותן כוח לאומות לפגוע בנו רחמנא לצלן כמו שאנחנו סובלים זה גם לטובת ישראל למרות שזה קשה מנשוא אבל זה לטובת ישראל מה זה?

זה מכפר על העוונות וזה להחזיר אותנו בתשובה כמו שנאמר שהמן-הרשע החזיר בתשובה יותר מכל הנביאים ביחד, החזיר את כל העם, בגלל הגזרה הקשה שהוא עשה שלא נצטרך.

כל האורות שיצאו ושיצאו ושיצאים כל האורות הם בשביל ישראל שהיא הנוק' וכל הסדרים והתיקונים שנערכים בז"א (זעיר אנפין) הם כדי להשפיע לנוק' בהתקשרותה איתנו עם הז"א. דרך אגב מאיפה יונק

התינוק? משדי אמו, זה בחינת התפארת אז ככה יש התקשרות מסודרת של הז"א עם הנוק', בפנימי עם חב"ד, בתיכון עם תפארת ובסוף עם נה"י. ביסוד או בתפארת או בדעת.

כי הכל מכוון אל ישראל דהיינו לנוק' הרי ז"א בעצם הוא המשפיע הוא צריך ללכת ולגדול עד שהוא יוכל להשפיע, אבל בינתיים צריך להכין את הכלי שהוא יוכל להשפיע עליו, זה הנוק', והנוק' כל מה שמקבלת זה בשביל ישראל שהם ענפים שלה כי היא השורש של ישראל אז בודאי שהיא מתלווה אליו, והכל בהדרגתיות שיהיה בזמן המתאים ואז תזרום ההשפעה. עצם הדבקות בין ז"א לנוק' הוא מתמיד מאז תיקון עולם האצילות שמאז כוונת כל ההשפעה לישראל דוקא, זה מובן?

אנחנו בענייני הנוק' עדיין, עכשיו נרחיב קצת וגם נעמיק ונשתדל לא להקשות יותר מדי עליכם. יש לנו חמישה פרצופים אריך, אבא, אימא, ז"א ונוק', הנוק' מקבלת מהז"א בתהליך שמחולק לשלוש השפעות, את מה שהיא צריכה בתחילת הבניה שלה.

ההשפעות נעשות על ידי גבורות. בהתחלה היא מקבלת ממנו גבורות בסוד שם ב"ן ע"י ז"א. אתמול או שלשום אמרנו שיש שלוש מוחין: חכמה, בינה ודעת, והדעת כוללת חמישה חסדים וחמש גבורות.

ז"א מאיפה מקבל את המוחין שלו? מתבונה מהנה"י של תבונה, ותבונה מקבלת מאימא. בתוך הנה"י הזה יש את ההשפעה גם של יסוד דאבא אז ז"א מקבל בעצם חלק בשביל הבניין של הנוק'.

הנוק' זו אישתו כמו שגם האישה נלקחה מהאדם, חלק ממנו, והגבר הוא המשפיע והאישה מקבלת, ככה גם בעולמות העליונים יש משפיעים ויש מקבלים וכל דבר צריך שיהיה האורות המתאימים בכלים המתאימים היות שהנוק' היא מסיטרא דדין היא מצד הדין כי היא כלי וכל כלי זה צמצום וכל צמצום זה בחינת דין אז האורות שהיא צריכה לקבל לבנייתה צריכים להיות גבורות.

אז זה מה שז"א נותן לה' זאת אומרת הוא מקבל תקציב כביכול מלמעלה מה ששייך לו הוא לוקח לעצמו לבנינו שלו, מה ששייך לה

הוא נותן לה. תמיד כשלומדים אריז"ל ודברים גדולים כאלה צריך קודם כל לא להיבהל לקרוא את זה והשם שולח סיעתא דשמיא להבין את העניינים. וקודם נבין את התמונה בכלליות ואח"כ ניכנס לפרטים, כי אין סוף לפרטים, אז לא להיבהל. אז הבנו שהנוק' מקבלת מהז"א בתהליך שמחולק לשלוש השפעות, את מה שהיא צריכה בתחילת הבניה שלה. ההשפעות נעשות ע"י גבורות בהתחלה היא מקבלת ממנו גבורות בסוד שם ב"ן ע"י ז"א. יש ארבע מילויים לשם ההויה, ע"ב, ס"ג, מ"ה, וב"ן. ב"ן הוא ה' האחרונה של שם ההויה, ע"ב זה ה' - שם ע"ב זה העליון זה ה', וס"ג מה יהיה - ה' ראשונה, ומ"ה מה יהיה ו-ז"א וה' אחרונה איזה שם? ב"ן איך הגענו לשמות האלה ממלאים את זה או ביוזין ממלאים את שם ההויה או ביוזין או ביוזין עם א' באמצע בו שזה השם השני או מילוי דאלפין או מילוי מערת המכפלה, זה כפולות זה כבר למדנו אי אפשר כל פעם לחזור על הכל. הנוק' מקבלת מהז"א בתהליך שמחולק לשלוש השפעות, את מה שהיא צריכה בתחילת הבניה שלה. ההשפעות נעשות ע"י גבורות בהתחלה היא מקבלת ממנו גבורות בסוד שם ב"ן ע"י ז"א. בהתחלה יצאה נקודה אחת בחינת הכתר בלבד. בעולם הנקודים הנוק' היא יוצאת רק

נקודה אחת אז צריך לבנות אותה כדי שהיא תהיה מלא קומתה כדי שתוכל להשפיע לתחתונים הרי הנוק' היא זאת שמקבלת את השפע מלמעלה המלכות היא מעבירה לעם ישראל ולכל הבריאה את כל העניינים אז היא צריכה שיהיה כלי. אם אין לה כלי? אם היא לא כלי? מה היא תקבל ומה היא תעביר? אז איך בונים אותה? תחילה בעוצמה של הגבורות היא מסתדרת בצורה של מה שקוראים פרצוף אח"כ היא מקבלת עומק של פנימיות ונפש בהתפשטות של הגבורות בתוכה. קודם הגוף ואח"כ הנפש כמו האדם קודם יש את הגוף אח"כ מקבל את הנפש ואח"כ הרוח ואח"כ הנשמה. אח"כ היא צריכה עוד גבורות חדשות ליצירת הולד, שזה סוד הנשמות, כמו בכל דבר, קודם צריך שהיא תיוולד קטנה אח"כ היא גדלה ואח"כ כבר אפשר לתת לה להתעבר שיהיו לה תולדות. שלב אחר שלב, "מבשרי אחזה אלוק". כמו בעולם הזה גם ככה ברוחניות, קודם נולדים, אח"כ גדלים, אח"כ מולידים ילדים, אותו דבר ככה השפע יורד מלמעלה, השפע הרוחני באותם התהליכים. ולכן מי שמבין את האריז"ל הוא יכול לתת עצות גם לרופאים ולחוקרים בכל מיני תחומים כי פה המפתחות של הבריאה.

אחור באחור

בכמה מילים, הרי יש כמה עולמות התיקון: אצילות, בריאה, יצירה, עשיה. בכל עולם יש חמשה פרצופים: אריך, אבא, אימא, ז"א (זעיר אנפין) ונוק' (נוקבא). וכשנבראו העולמות לכתחילה הם נבראו אח' אח' (אחור באחור) שהאחוריים של ז"א (זעיר אנפין) והנוק' (נוקבא) היו דבוקים, בגב, כמו שאומרים כדי שלא יהיה יניקה לסיטרא אחרא, כי לא היה מי שיעלה מ"ן. מה זה מ"ן? מיינ נוקבין. ואז השם יתברך אחרי שבירת הכלים בעולם התווה אחרי שבירת הכלים הוא התחיל בעצמו, בידי שמים לברר את כל הברורים, להקים את הקומה, כדי שתהיה קומה שיכולה לגמור אחר כך את שאר התיקון, כי

אם אין מי שיתקן, אז איך נתקן? קודם היה צריך לברוא את ארבעת עולמות התיקון ואת אדם הראשון, ואז אדם הראשון היה אמור לגמור את תיקון הבריאה מה שלא תיקן. אם אדם הראשון היה דבק בשם יתברך ובוחר בטוב ולא היתה באה מה שאנחנו קוראים לזה הגאווה, היה עולה לדרגות גבוהות. במקום לגמור את התיקון הוא קלקל ואז הוריד את כל העולמות ופגם וכל הניצוצות נתפזרו ואפילו הוא בעצמו היה לו נשירת אברים, כמו ליפתח, ככה מובא בשער הגלגולים כל האברים שלו נתפזרו וגם הנשמות שלו הנשמה שלו נתחלקה לאלפי אלפי ניצוצות קטנים וגדולים.

אלא צריך לרדת לכל אותם הכוכים והמקומות הנמוכים לברר משמה. אם קראתם את המאמר שלנו "אדם למה אתה אוכל?", אז שמה זה מוסבר בקלות. אדם על ידי האכילה שלו וכל הצרכים הגשמיים שלו מעלה ניצוצות מכל העולמות ומכל הקליפות ומשתמש בזה לעבודת השם, והיות שבזמן שהיינו בתוך נשמת אדם הראשון, והיה גילוי פנים היה שפע ומה היה חסר? - לא היה חסר כלום.

בגן עדן לא שמענו בקול השם, מרדנו בו אז עכשיו מתוך הסתר פנים מתוך עבודה קשה מתוך התאמצות נוראית במשך כל ששת אלפים שנות התיקון, צריכים לעשות מה שאדם הראשון יכל לעשות בקלות יחסית. וזה כל הסוד של החיים פה, זה מה שהוא אומר. זה העניין הזה של בחינת האוכל, בחינת הבגד, הלבוש, מברכים מעלים את הניצוץ, אוכלים אוכל כשר, לא אוכלים אוכל טרף, מברכים עליו אחרי שאוכלים, עושים עם הגוף הזה מצוות, מתקנים את הכל את כל בחינת דומם, צומח, חי. זה גם סוד בית המקדש, ועבודת הקורבנות, לעלות את כל הבריאה לעבודת השם יתברך. זה לא קל לכתחילה לא היה צריך את כל זה, זה מבחינת הברורים שבגוף ויש ברורים בנשמה, בנפש.

על ידי המזון הרוחני, מה המזון הרוחני? - התורה, העסק בתורה ובמצוות זה מברר את כל העניינים מה טוב, מה רע, מה מותר, מה כשר, מה לא. זה על ידי שאדם עוסק בזה הוא מתקן את הפגם של עץ הדעת טוב ורע, שכביכול הוא רצה לדעת מה טוב, מה רע. אבל הוא ערבב את הטוב עם הרע. אז עכשיו יש את התורה שאומרת מה טוב ומה רע. אנשים מתעצבנים למה התורה מגבילה אותם, אומרת לך: את זה מותר לך לאכול, את זה אסור לך, פה מותר לך לנסוע, שם אסור לך לנסוע. זה מותר ליהנות מזה, זה אסור ליהנות מזה. עכשיו מותר, מחר אסור. וכל הדברים האלה, מתי תאכל, מתי תישן. הם לא מבינים למה זה כל הקפדנות הזו, מה ריבונו של עולם רוצה מהבני אדם, למה לא לתת להם לחיות חיים טובים, כביכול, חופשי. כי המטרה של העולם הזה זה לא

כל מה שמובא בשער הגלגלים וכל הניצוצות האלה זה אנחנו, זה עם ישראל שבא בגלגול והוא צריך לתקן את מה שהוא פגם, זה הסיפור. עכשיו הוא אומר שבכל העולמות, זאת אומרת עולם האצילות, בריאה, יצירה, אז בכל זאת השם יתברך התחיל לתקן אותם בידי שמים, הביא אותם פנים אל פנים.

הוא מסביר פה מה זה פנים אל פנים, פנים אל פנים זה יחודו של המשפיע עם המקבל, שמספיק שהמקבל מוכן ויכול ורוצה לקבל ומתקשר עם המשפיע והמשפיע מוכן, רוצה ויכול להשפיע ההשפעה עוברת ושלוש על ישראל, זה הדבקות חזקה של משפיע ומושפע ככה השם יתברך יכול להשפיע לנו שפע עצום אבל זה מתי אפשרי?

כאשר הפרצופים הם פנים בפנים ואין אחיזה לחיצונים, אבל אם בהשפעה של פנים בפנים יש אחיזה לחיצונים, אז זה מחריב את העולם, כל השפע ילך גם לרוע, אז אסור לאפשר את זה, לאפשר את זה בעולם העשיה, זה מקום הכי נמוך יש שמה אחיזה גדולה לקלי' (קליפות).

כמו שכתוב: "רובו רע, מיעוטו טוב", עלמא דשיקרא, רובו רע מיעוטו טוב, אז אי אפשר לאפשר גילוי פנים כזה גדול של פנים בפנים כיוון שבמקום שזה ילך לטוב, זה ילך לרע, ולצערנו אנחנו רואים לפעמים אנשים שהיו גדולים והשיגו השגות מעל הטבע, במקום שישתמש בזה לשם שמים הם השתמשו לרעה ועשו חורבן.

זאת אומרת שמצד אחד יכול אדם להשיג השגות, ולהגיע למדרגות אבל אם פנימיותו לא מתוקנת אז בסוף כמו 'אחר' - אלישע בן אבויה, אחיתופל, כל אותם אנשים הגדולים היה להם השגות, אלישע גם כן אחד מארבע שנכנסו לפרד"ס, זה לא צחוק, זו לא דרגה קלה. ובכל זאת הכלי לא היה מתוקן ואז במקום שזה ילך לקדושה, "האור מצטייר לפי הכלי", וזה הביא חורבן, והתחזקות לצד השני לסיטרא אחרא, ולכן בעולם העשיה שלא היה ראוי שאנחנו נהיה בכלל בעולם העשיה, לפי דרגתו של אדם הראשון לפני החטא, אבל אחרי שהוא חטא, אין ברירה,

כזה? בסדר הנה יש לך עכשיו את העולם הזה ופה אתה תצטרך ללמוד תורה ולדעת מה נכון מה לא נכון, ואיך עובדים את השם, זה הסיפור.

הגן עדן, פה זה לא המקום לקבל שכר, כאן זה המקום לתקן את הפגם שפגם אדם הראשון, הוא רצה לדעת טוב ורע ולקבוע מה טוב ומה רע. הא, כן! אתה רוצה דבר

השלבים שקדמו לנסירה

להיות שהוא רוצה ואין זכות לנו"ק (לנוקבא) אז הוא לא יכול להשפיע, יש קטרוג. אז זה עניין של הסתר פנים. הדרגה הכי קשה של הסתר פנים זה אח' באח' (אחור באחור). גם בעניינים של שלום בית, לא עלינו, שבעל ואישה הם 'על הפנים' כמו שאומרים והולכים להתגרש זה מצב של אח' באח'. והמצב המתוקן פנים בפנים כשיש אהבה וכבוד הדדי ויש שכינה בניהם זה נקרא פנים בפנים. והצדיקים ככה הם עובדים להביא את הבית למצב הזה.

זה בית מתוקן. ככה צריך להיות בעם ישראל לא יתכן שבן אדם יהיה צדיק ולא ישאף ולא יעבוד בכל כוחותיו שבבית יהיה פנים בפנים, כמו שצריך תמיד.

לפעמים קורה כל אחד עושה טעות או כועס, צריך לפייס מהר את האישה ולעשות תשובה ולהגיע מהר למצב האמיתי שתהיה אחדות, כבוד הדדי ומה שצריך. זו האמיתי וזה נותן את הכוח לקדושה.

תלמיד: האדמו"ר הסביר מה זה התוהו שהיה באחוריה של הנוק' (הנוקבא) האדמו"ר: לא היה תוהו באחוריה של הנוק'. אלא זה היה בעולם התוהו לפני עולם התיקון. תוהו פירוש שיש אורות ואין כלים. אז האורות הולכים לבטלה. זה ניקרא תוהו. אז מתי שהנוק הייתה אח' באח' (אחור באחור) עם ז"א (זעיר אנפין), לא היה ייחוד. אז בחינת תוהו, בשביל מה ברא אותם? שלא יזרום השפע? המטרה זה לא זה. זה היה רק זמני.

תורת האר"י ותורת הרמח"ל הן תורות עמוקות ומורכבות וכל דף יש לך הפתעות, יש תוספות, יש שינויים, יש פלפולים ומשיעור קצר כמו שלנו מקבלים רק מושג. אם רוצים להיות בעל מקצוע צריך ללמוד על הסדר, אולי בהמשך.

קיצורו של עניין הדבר מאוד פשוט, השי"ת (השם יתברך) ברא את ז"א (זעיר אנפין) ונוק' (ונוקבא) שבקיצור קוראים להם ז"ן שזה שני הפרצופים האחרונים כי יש אריך, אבא, אימא, ז"א ונוק'.

ברא אותם בתחילה אח' באח' (אחור באחור) דבוקים כדי שהקליפות לא יוכלו להתחזק ולינוק מהאחוריים של הנוק'. כיוון שרגליה יורדות מוות.

היות שהנו"ק זה כלי יש שמה עונג ורצון לקבל לכן יש מקום לקליפות לינוק ולכן הוא בראם ככה כדי שבינתיים ייברא האדם הראשון.

ואדם הראשון ע"י תפילתו יכול היה לנסור אותם ולגרום להם לבוא פנים בפנים והאחוריים של הנו"ק היו מתבסמים ואז לא הייתה אפשרות יניקה וניגמר הסיפור.

אבל אדה"ר (אדם הראשון) כידוע לא עמד במשימה ולכן המצב חזר לקדמותו. שכשעם ישראל חוטאים שוב פעם הנו"ק (הנוקבא) הופכת אח' באח' (אחור באחור) פירושו שהמשפיע לא רוצה ולא יכול להשפיע והמקבל לא רוצה ולא יכול לקבל ואז שאין השפעה ואין קבלה אז המצב שלנו קשה. המשפיע יתברך, תמיד יכול להשפיע, השאלה אם יש כלי לקבל, אם יש זכות. יכול

נסירת אחורי ז"א ונוק' והבאתם פנים בפנים

אבא ואימא עילאיים זה הפרצופים העליונים של אבא ושל אימא, זה זיווג דלא פסיק. כל הזמן מתייחדים. ישראל סבא ותבונה, ראשי תיבות יש"ס"ת.

אמרנו יש, אריך, אבא, אימא, ז"א ונוק'. אבא ואימא גם מתחלקים לשני פרצופים: יש אבא עילאה זה ישראל סבא = יש"ס. יש אימא עילאה זה תבונה.

עכשיו המוחין נכנסים לתוך ז"א ע"י הנה"י (נצח הוד יסוד) דיססו"ת (דישראל סבא ותבונה) שמשותלים בו עד החזה שבו ומעבירים לו מוחין דקטנות. ולמה הוא מקבל תחילה מוחין דקטנות?
א. כדי שיוכל לסבול את זה. ב. כדי שיעביר את זה לנו"ק כי צריך לבנות אותה. אז עובר דרכו מהאחוריים שלו ככה הוא בונה אותה. עכשיו מגיע הזמן שהנוק' צריכה לגדול ואין ביכולתו לגדל אותה - מסלקים ממנו את המוחין דיססו"ת (של ישראל סבא ותבונה) שזה הנה"י של יסוד"ת (הנצח הוד יסוד של ישראל סבא ותבונה). הרגליים שלהם. ומעבירים את זה ישר לנו"ק. כשמסלקים לו את המוחין הוא נירדם. כמו שאדם שהנשמה שלו מסתלקת הוא נירדם נכון? ואז המוחין האלו נכנסים ישר לנו"ק ובונים אותה והז"א(והזעיר אנפין) נמצא בבחינת דורמיטא = שינה.

היות שהיא כבר לא קשורה איתו, הוא לא צריך לקבל את המוחין האלה אלו מוחין בשבילה. אז הוא זוכה לתוספת מוחין יותר גדולה. מאיפה זה בא? מאו"א (מאבא ואימא) עילאין זה מקום יותר גבוה ישירות אליו. אז הוא מקבל מוחין דגדלות והיא מקבלת את המוחין שהיא צריכה.

היות שהיא לא צריכה לו והוא לא צריך לה אז יש נסירה. אם היא לא מקבלת את השפע ממנו היא חייבת לקבל ממישהו את השפע. הרי היא חייבת להיות שפע אחרת העולם נחרב. אז היא מקבלת ישר מיססו"ת (מישראל סבא ותבונה) היות והיא לא מקבלת ממנו היא כבר עצמאית, כמו שאומרים.

כמו בחור שהגיע לגיל 18 הולך לעבוד הוא כבר לא מקבל כסף מהוריו הוא מקבל מעצמו. אז הוא עצמאי כבר, לא חייב להם, לא חייב להיות איתם, לא תלוי בהם. לא שלא חייב להם לא תלוי בהם. אז כבר הנו"ק מתחילה לקבל מוחין ישר מהיססו"ת (מישראל סבא ותבונה) ולא דרך ז"א אז היא כבר עצמאית אז זה נקרא שהיא ננסרת. המוחין האלה ממתקין את הדינים שלה. כי היא מלאה בדינים ואז היא ננסרת ויכולה לבוא פנים בפנים.

ובינתיים שז"א (שזעיר אנפין) שהיה קטן, וקטן לא יכול להתייחד. פתאום הוא מקבל גדלות, אז הוא כבר גבר כמו שאומרים אז הוא יכול להתייחד.

אז עכשיו יוכלו לבא פב"פ (פנים בפנים). ככה זה אם תתעמקו בטבע הכל הולך לפי החוקים האלה גם במשפחה גם במדינה גם בכל דבר.

להשלמת הנסירה נעשה תיקון בפנימיות ובחיצוניות

קיצורו של עניין, קודם צריך את הכלי ואח"כ את הפנימיות. אז אם רוצים לבנות את הנו"ק, מה צריכים לתת לה? כלים ואח"כ מוחין.

לא ככה? יפה. ז"א נותן חלק מהאחוריים שלו כדי לסגור את החשבון איתה ונותן חלק ממוחין דגבורות שלו.

אחרי שרוצים לבנות כל דבר צריך להקים קודם את הגוף אח"כ את הנשמה. לא? אתה רוצה להקים ישיבה מה אתה תקים?
אתה קודם צריך בנין ואח"כ תביא את התלמידים ואת התוכן אם לא איזו ישיבה יש לך? אתה רוצה לעשות מכולת, קודם הבניין, הסחורות אח"כ האנשים. ככה זה בכל דבר.

תהליך הנסירה העומד בפני עצמו

ואינו קשור בהכרח לבריאת אדם הראשון

המוחין שבאים מיססו"ת (מישראל סבא ותבונה) מראשו של ז"א לראש הנו"ק. וז"א קיבל מוחין דאו"א (דאבא ואימא) עילאין ואז היא לא נזקקת לו כי היא מקבלת מוחין במישרין מיססו"ת (מישראל סבא

כיוון שלמדנו קודם על הנסירה, שבתחילה ז"א ונו"ק נאצלו דבוקים אח' באח' (אחור באחור) כדי שלא יהיה מקום לס"א (לסיטרא אחרא) לינוק מאחור הנו"ק ואז הייתה צריכה להיות פעולת הנסירה והעברת

מה זה הסתר פנים? לא יורד שפע כמו שצריך לרדת ואז מבחינת הפרצופים שוב פעם חוזרים אחורה. במקום שיתקדמו נמצאים שוב פעם אח' באח' (אחור באחור) ועוד פעם צריך לעשות שוב תשובה ולתקן את העניין הזה.

ותבונה). ולכן נעשה העניין הזה שנקרא נסירה. והם נאצלו תחילה דבוקים כדי שלא תהיה יניקה לס"א (סיטרא אחרא) והיה צריך לחכות לתפילות של אדה"ר (אדם הראשון) גם כן כדי להביא אותם כל פעם פנים בפנים אז רואים שהתיקון של הנסירה זה לא דבר חד פעמי, אלא ר"ל (רחמנא ליצלן) אם חוטאים אז יש הסתר פנים.

החטאים והעוונות גורמים לז"א שתמעט קומתו

אז גם הוא צריך את בחינת הדינים בשביל האחור שלו.

מהאחור יש צמצום = דין. אין הארות כמו שיש מהפנים. עכשיו, באחורי ז"א נמצאת הנ"ק אז הוא משתמש בה, בעצם הם שומרים זה על זה, דבוקים אח' באח'. וכל עוד הוא דבוק עם הנ"ק, הוא עוד לא גדול, אז אורו העצמי בחינת חסד עוד לא בא לו.

ולמה לא ירד אור החסד? כדי שלא יתאחזו בו הקליפות כי עדיין לא היה מי שיעבוד את ה', ואז היה פחד שימשכו את השפע לעצמם. ומכאן הוא אומר, נאמר בראשית ברא אלוקים ולא בראשית ברא הוי"ה לא י-ק-ו-ק, וזה משום שאלוקים זה שם של דין. אלוקים זה- אימא.

ובכן הכל גבורות והחסד עוד לא בא. הכל מדויק. עכשיו י'- אבא ה"א- אימא ו' -ז"א ה"א-נוק'. אז יש שני נוקבין בעצם, אימא היא הראשונה ורואים את הצורה של האות הא שזה כלי.

היוד דומה יותר לבחינת המשכה, בחינת זכרות וגם הו' זה בחינת זכרות וגם ה"א האחרונה זה בחינת הנוק', הנוק' האמיתית. אז הז"א ממי מקבל את הגבורות שלו? מאבא, בחינת החסד.

אמרנו שישוד דאבא מלובש בתוך ישוד דאימא. זה שייך יותר לז"א. והנוק' ממי תקבל יותר גבורות? מאימא.

דרך אגב, לפעמים יש בעל שהוא כל הזמן רוצה לקבל לעצמו. אגואיסט, מפונק, משתמש בגבורות לא בעל חסד, לא מתייחס יפה לאשתו, הוא הופך להיות במקום זכר, הוא נוק'. כי, הנוק' זה רצון לקבל, אז הוא רוצה לקבל וכו'. זו הערת אגב לענייני

זה דבר שצריך להסביר אותו. הרי אמרנו ממה נבנים הז"א והנו"ק? משתי בחינות, מאותן ניצוצות שהקב"ה לוקח אחרי השבירה לברר אותם ועושה את עולם התיקון בחינת ארבע עולמות אבי"ע (אצילות בריאה יצירה עשיה) ובכל עולם חמישה פרצופים. זה חומר אחד כביכול לבניית הפרצופים.

והדבר השני המ"ד (המים דכורין) שיוורד מלמעלה למטה בהארה חדשה שיוצאת ממצח של א"ק (אדם קדמון) בחינת שם מ"ה החדש וההתחברות של שניהם כמו שגם בעולם הזה צריך בחינת זכר ובחינת נקבה בשביל שתהיה תולדה.

גם שם היה צריך התחברות של המשפיע זה בחינת מ"ה החדש ושם ב"ן שהפך להיות נוקבין אליו. מזה נעשה הז"א (הזעיר אנפין) משם ב"ן, מהכלים השבורים.

והשורש של ז"א הוא מ-ה' גבורות ביסוד דאימא. לאימא אמרנו שיש חמש גבורות וחמישה חסדים שזה המוחין, הדעת אז נמצא ביסוד דאימא. אחרי שהש"ת העלה את הניצוצות והיה חיבור אז ז"א צריך לבוא בעיבור ברחם אימא. כל דבר צריך להיולד דרך הרחם. וגם אח"כ הנו"ק כך.

מי זה חמה? ז"א (זעיר אנפין). מי זה הירח? הנו"ק (הנוקבא). הירח אין לו אור מעצמו הוא מקבל מהשמש כך ז"א (זעיר אנפין) הוא השמש והנו"ק (והנוקבא) היא הירח. עפר זה תמיד סיטרא דגבורות. כשאומרים עפר הכוונה לקליפות וכל קשור לדינים.

עכשיו גם לז"א (לזעיר אנפין) יש בחינת פנים ואחור יש לו גם בחינת מלכות. גם הוא כלי. כל עוד שיש כלי אז יש לו פנים ואחור

חנוך". להידבק במידותיו של השי"ת. כמו שכתוב צדיקים דומים לבוראם.

אם אנחנו רחמנים, אם אנחנו בעלי חסד, אם אנחנו מתגברים, אם אנחנו לומדים תורה ועושים לו נחת רוח, אז הוא יתברך יכול להשפיע ואז הז"א (הזעיר אנפין) בגדלות ומשפיע לנוק' (לנוקבא) ונגמר הסיפור. זו הסיבה שקראנו לספר הראשון "יסוד במלכות" מה זה יסוד במלכות? זה ייחוד.

זה כשהז"א (כשהזעיר אנפין) הוא גדול ויכול להשפיע לנוק' (נוקבא) אז זה בסיס לגאולה. ולמה בספר הזה? כי זה ספר מוסר, ללמד את האדם להילחם ולהתגבר שאם אנחנו מתגברים פה אז בשמיים יש ייחוד בין ז"א לנוק' (בין זעיר אנפין לנוקבא).

'יכין רשע וצדיק ילבש'

ישראל". ועתיד הקב"ה, להקדים המוח, בלא קליפה.

שכתוב: "קודש ישראל לה" ראשית תבואתה", המוח קדם לקליפה. ואע"ג שהמוח יקום בלא קליפה, מי הוא שיושיט ידו לאכול ממנו, משום ש"כל אוכליו יאשמו, רעה תבא עליהם נאם ה'". (זהר - משפטים)

טוב, פה הוא מביא כלל מאד חשוב. יש הבדל בין התכנון והמחשבה, לבין המציאות. הרי יש לנו כלל שהנה, אצל הקב"ה ברגע שהוא חושב משהו אז זה מייד מתקיים. אז נאמר פה, שהמחשבה הייתה כזאת שקודם חשב על המוח הפנימי, ואח"כ על הקליפה, אבל במציאות זה יצא הפוך, זה יצא מהכוח אל הפועל.

קודם הקליפה, אח"כ המחשבה. אז אם הוא חשב קודם על המוח הפנימי, אז היינו אומרים שזה כבר מתקיים נכון? אבל זה לא ככה. ברגע שהקב"ה חשב את המחשבה על המוח הפנימי, המוח הפנימי כבר התקיים.

אבל הוא עוד לא נאצל, הוא חשב על הקליפה. אז הקליפה התקיימה בעולם המחשבה. אח"כ זה נאצל, ויצא מהכוח אל הפועל. קודם הכלי, ואח"כ האור. מה עשינו? ככה יצא קודם עשו מבחינת שהיה הבכור, ויעקב הוא המוח הפנימי. זה מה שנאמר פה.

המוסר, שהמשפיע צריך להיות משפיע לא צריך להיות נוק', מקבל.

אגב, זה מה שהמצרים עשו שהעבידו אותנו עבודת פרך והחליפו עבודות של גברים לנשים ועבודות של נשים לגברים. והם גרמו שיהא תש כוחו כנקה. זה דברים שעשו פה והשפיעו עד למעלה עד כדי כך שהז"א הפך להיות קטן לגמרי. עובר בגלות מצרים. ז"א היה בחינת עיבור.

ג' בתוך ג' כביכול נכנס בחזרה לרחם אימא עד כדי כך לא הייתה השפעה, הסתר פנים וקשיים כל כך גדולים.

אז כשאנחנו רוצים השפעות משמים ביטול גזרות, הארת פנים יש רק דרך אחת להידבק בו. איך? לחקות את המידות שלו "מה הוא רחום אף אתה רחום, מה הוא חנון אף אתה

אנחנו נלמד היום בעניין הקליפה, פה מקטע של הזהר.

"כאן יש סוד, כל המעשים שעושה הקב"ה, בתחילה מקדים זה שמבחוץ, ולאחר מכן עושה המוח שמבפנים. וכאן אינו כן? בוא וראה, כל אלו המעשים שעושה הקב"ה ומקדים ההוא שמבחוץ, המוח מקדים במחשבה, ובמעשה ההוא שמבחוץ, שהרי כל קליפה מהסיטרא אחרא היא, והמוח מן המוח.

ותמיד מקדים הסיטרא אחרא, ומתרבה וגודל ושומר את הפרי, כיון שנתרבה זורקים אותה לחוץ, ויכין רשע וצדיק ילבש", אה זה דבר גדול, "יכין רשע וצדיק ילבש" וזורקים קליפה ההיא ומברכים לצדיקו של עולם.

אבל כאן, בבניין בית-המקדש, שהסיטרא אחרא יעבור מהעולם, שהרי מוח וקליפה שלו הם. מקדים מוח, שכתוב "היטיבה ברצונך את ציון" בתחילה, ולאחר מכן "תבנה חומות ירושלים". ההיא חומה שמבחוץ, שהיא הקליפה, שלו היא ממש, שכתוב: "ואני אהיה לה נאם ה' חומת אש סביב". אני ולא סיטרא אחרא.

ישראל, הם מוח עליון של העולם, ישראל עלה במחשבה תחילה, העמים עכו"ם, שהם הקליפה, הקדימו. שכתוב, "ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך לבני

בהתחלה היו פה כל מיני עמים, ואח"כ בא עם ישראל. וגם בזמן הגלות עמים אחרים שומרים על הארץ, ככה מובא בזוהר. ולכן זה לא חשוב מי קדם, השאלה מה התפקיד, של כל אחד? מה התפקיד שמיועד לו משמייים.

כך גם יש עניין שהתורה לפעמים נשמרת במקומות מסוימים, ואח"כ באות נשמות יותר גדולות והן זוכות לתורה. לפעמים יותר מאלה ששמרו עליה כל הזמן. לא חלילה שהם בחינת רשעים. אבל יש בחינה כזאת, שדרגה יותר נמוכה שומרת משהו לדרגות יותר גבוהות שיבואו.

רשע מכתיר את הצדיק'

דחיצוניות, ופנימיות דחיצוניות וכן הלאה עד פנימיות דפנימיות.

עכשיו, זה שבן אדם נמשך לדחיצוניות, לא צריך להתיימשך, זה עוד לא אומר שכל החיים שלו הוא יהיה בקליפה. תלוי בעבודה שלו, אם עובד, מתקן, הולך ומתעלה הוא לא חייב להישאר שם.

אדם, לפי "שער הגלגולים", יכול לעלות מעל השורש שלו, הוא יכול לקבל מדרגות, הרבה מעל לשורש שלו. אפילו אם השורש שלו הוא מלכות דעשיה, שזה בחינת חיצוניות. אז בוודאי שבעולם הזה הוא יעסוק בעניינים חיצוניים, עניינים מעשיים, ענייני הגוף.

אבל אם הוא רוצה לעבוד את השם, יכול להיות כמשה רבנו, יכול לעלות ולקבל אח"כ רוח ממדרגה יותר גבוהה, מהמדרגה האמיתית שלו. משורש הנשמה שלו. וכך הלאה. ולכן כתוב בספרים, שאם עשו היה רוצה לתקן את עצמו באמת, היה זוכה למדרגות יותר גבוהות מיעקב. כי הוא מעולם התוהו. ומה עניין את עשו? חיצוניות.

"ציד בפיר", לא ממש לכבד את אבא שלו באמת, להיות צדיק, ולעשות נחת רוח לשם יתברך ולאבא שלו, להבדיל, כן? אלא כאילו חיצוני, שאל: "כיצד מעשרים את התבן? כיצד מעשרים את המלח?", אבל לא כיצד מעשרים את מה שצריך לעשר, זה לא. לעשות רושם.

זה בעניין הזה שהוא חשוב מאד ש"יכין רשע וצדיק ילבש". הרשע חשוב שהוא מכין לעצמו, זה חלק מהבירור, לפעמים ישנם דברים שהם נשמרים דווקא אצל הרשעים, ניצוצות של קדושה. ואז באים הצדיקים ומעלים אותם משם.

כתוב שלעתיד לבוא, כל כלי זהב וכל הכלי כסף וכלי בית המקדש שנגנבו על ידי האומות, יצאו ממל יפו, האדמה תפתח את פיה ותקיא אותם החוצה. בינתיים הרשעים שומרים על כלי בית המקדש. מצד אחד יש צער ומצד שני הם שומרים על זה, גם בארץ ישראל.

כמו שמובא בזוהר. בכל דבר שבקדושה הקב"ה הוא בפנים והקליפה היא בחוץ. זה אנחנו רואים אנשים שהחיצוניות חשובה להם, שהם חיים בחיצוניות דחיצוניות. זה רחוק מהקדושה. האנשים הפנימיים, מעניין אותם הפנימיות, לא החיצוניות, לא הכסף והזהב, לא הרושם, אלא המטרה הפנימית. אם כן יש לנו מפתח כדי לבחון בני אדם.

מה מניע את בני-האדם? הפנימיות או החיצוניות? אם מעניין אותם החיצוניות הם בקליפה.

אם מעניין אותם הפנימיות אז הם בקדושה, אה? איזה משפט קטן וחשוב? משפט מפתח! לברור את העניינים. יש בזה הרבה דרגות, בכל דרגה יש את הפנימיות והחיצוניות.

למשל, קבלה זה פנימיות התורה, נכון? אבל יש אנשים, אומר הרמח"ל, שלומדים קבלה אבל מבחינה חיצונית הם יודעים כוונות ויודעים את כל ה"עץ חיים" בעל פה, יודעים כוונות יודעים הכל והם לא מתוקנים מספיק כי לא עובדים על המידות ולכן גם לא מספיק מתקנים. זה חיצוני, זה ידע חיצוני, זה נשאר במוח לא נכנס ללב, לא נכנס ללב, לא נכנס לרגלים, על העניינים האלה של הפנימיות וחיצוניות אתם יכולים לקרוא בספר "נשמת המלכות", במאמר "סוד שלמות העבודה". המאמר הזה זה מפתח "סוד שלמות העבודה", יש חיצוניות

או נזיד עדשים? האוכל, סיפוק של אותו רגע, חיי רגע מה שנקרא. זה נקרא חיצוניות, זה מה שעניין אותו. זה עניין ש"רשע מכתיר את הצדיק". שרו של עשיו צריך לברך את יעקב. זה "רשע המכתיר את הצדיק".

היה לובש בגדי שבת בשביל לבוא ולראות את אבא שלו. אבל לא היה עושה את רצון אבא שלו. היה עושה את רצון היצר הרע. אז כביכול הוא קיים מצוות כיבוד אב בחיצוניות, לא בפנימיות, ומה עניין אותו, עבודה? הבכורה?

בנין הקליפה מחורבן הקדושה - תורת היניקה

למעלה ומקטרגת: 'זה פלוני בן פלוני, עשה עבירה כזו וכזו, תן לי את השפע שמגיע לך, אז הקליפה מקבלת את השפע שמגיע לו ואז הוא יורד ומעניש את האדם גם בזה שהוא לוקח לו את השפע, גם בזה שפוגע בו. אז זה הקשר בין העוונות לבין האסונות לא עלינו. ואם הדור לא זכאי, אז גם לא רואים את הקשר. לא רואים קשר, לא מבינים את הקשרים, זה חילול השם עוד יותר גדול, למה מה קרה? מה עשינו שמגיע לנו דבר כזה? אדם אפילו לא ידע מה הוא עשה. וגם כן, מהעוונות יש הסתר פנים. השם יעזור, זה כלל גדול. חשוב מאד, ולכן, אין לבן אדם גם כן להתפעל למה היצר שלו כל כך חזק בתחום מסוים. הוא חזק כי הוא נתן לו כוח.

שמע בקולו, ועכשיו צריך לעשות לו דיאטה. לא לשמוע בקולו. ואז כל פעם שיש מלחמה, והקדושה לא שומעת בקול הטומאה. אז היא מוציאה ממנה יקר מזולל - עוד ניצוץ שגנבה הטומאה הקליפה. עוד ניצוץ עוד ניצוץ. עד שמוציאה לה את החיות לגמרי. ואז הקדושה מתחזקת זה מה שכתוב בזוהר: תשובה: תשוב ה'. ה' האחרונה של שם הויה זה בחינת ספירת המלכות. כשאדם חוטא, המלכות הולכת, והשכינה בגלות, ה' האחרונה נעשקת על ידי הקליפה. לעשות תשובה, זה תשוב ה', להחזיר את ה-ה', עטרה ליושנה. למקומה.

מחורבנה של הקדושה נבנות הקליפות

עולמות אב"ע אצילות, בריאה, יצירה עשייה. וכל אחד מהם כלול מה' פרצופים. מה הצורך שיש לנו במערכת של קליפות הרע? בשביל מה צריך את זה? בשביל הבחירה.

זה כלל יסודי ביותר בחכמה וביהדות: שמצווה גוררת מצווה, עבירה גוררת עבירה. ואין לכוחות הרע שום כוח. יש להם רק חיות מינימאלית אלא שאנחנו ע"י עוונותינו, רחמנא לצלן, מוסיפים להם כוח, נותנים להם כוח. פמליא של מטה נותנת כוח לפמליא של מעלה, זה בקדושה. וזה לעומת זה, גם לצד השני, אם חלילה נותנים כוח, נותנים יניקה. אם בן אדם למשל הולך ולומד תורה, טוב מאד. אבל אם יצר הרע בא ולוחש לו בלב, תשמע, כמה אתה חכם, כמה אתה תלמיד חכם, כמה אתה קולט מהר, איזה זיכרון, כל מיני מחמאות, נותן לו. והבן אדם אומר, כן, אתה צודק, ומבסוט מזה שמח, זאת אומרת שהוא שותף עכשיו, עם הקליפה, בלימוד תורה שלו.

צריך להגיד ליצר: 'תלך מפה! אני בקושי לומד, כדי לעשות נחת רוח לשם, אתה בא להפריע לי' אם הוא שומע בקולו ולא מסלק אותו אז הוא נתן כוח לקליפה.

עכשיו הקליפה הזו אכלה טוב. תבוא עוד פעם יותר חזק, וככה היא תרצה עוד יותר לתפוס אותו בכל מיני תחומים פעם אחר פעם. זה נקרא שהוא נותן כוח לקליפה שלא נדבר ממש על עבירות חמורות שאדם עושה.

ע"י העוונות הקליפה מתחזקת, הקליפה באה לנסות את הבן אדם להפיל אותו בפח, רחמנא לצלן. אחרי שאדם נופל, היא עולה

טוב, זה היה די מובן: כשם שבקדושה יש ד' עולמות אב"ע אצילות, בריאה, יצירה עשייה. ובכל עולם מהם יש ה' פרצופים, וכל פרצוף בנוי מעשר ספירות, כן יש בקליפה כנגדם ד'

בשביל מה צריך את עולמות הקליפה אם יש כבר את עולם התווה עם כל הרע מה שכבר יש שם? יוצא מזה שאם היה עולמות אבי"ע, וכביכול כנגדו עומד עולם התווה, עולם התווה היה מלא בכוח רע שאיזה סיכוי היה לקדושה? אלא ככל שנברא התיקון של עולם התיקון הלך והתמעט הקומה של הקליפות, עד שנשארו רק בסך הכל אבי"ע דקליפה. עכשיו יש בחירה, זאת אומרת, הרע התגבר מאד בעולם התווה כדי שרק בהיתקן עולם התיקון מבחינת הקדושה, הלך ונחשב החוזק של הרע של עולם התווה, עד נישאר רע מספיק בלבד כדי שיהיה לנו בחירה. יש לו חיות מועטה. ועכשיו ע"י עוונות אנחנו מגבירים את הכוח שלו וע"י המצוות אנחנו ממעטים את כוחו עוד יותר. ועכשיו פה בעולם הזה גם כן, אם אנחנו עוסקים בטוב, ולא עושים דברים רעים, אז הקדושה גוברת, וממשלתו יתברך מתגלה. ואם לא, הוא מסתיר את פניו. וממשלת הרע מתגלה.

אם אנחנו צריכים שבעולם הזה יהיה רע כדי שאנחנו נוכל לבחור בין טוב לרע, ונתקן על ידי זה שנעשה סור מרע ועשה טוב. אם בעולם הזה צריך שיהיה רע, זה צריך להשתלשל מאיזה שהוא מקום, לא? זה לא יבוא הוקס-פוקוס. יש סדר השתלשלות העולמות. כמו שהטוב בא מצד הקדושה. הרע בא מצד הטומאה. בשביל זה צריך ארבע עולמות אבי"ע, ולמה לא מספיק לנו עולם התווה בשביל הרע? הרי בעולם התווה נוצר הרע ע"י שבירת הכלים. ע"י זה שנתהוו הכלים, ולא היה בכוח האור לזכך אותם ונגרם שינוי צורה, והכלים משכו אורות בלא זכות, ונשברו הכלים ונהיה רע. אז אם יש לנו את עולם התווה בשביל מה צריך אבי"ע דטומאה? למה לא יהיה אבי"ע דקדושה וכנגדו עולם התווה, וזהו. הרע נוצר בעולם התווה אח"כ נוצר עולם התיקון בארבע עולמות אצילות, בריאה, יצירה, עשייה. ואז גם יש ארבע עולמות דקליפה, אצילות בריאה, יצירה עשייה.

י' ספירות בקליפות ומתוספת אליהן קליפת נוגה

נהנה ממנו וזהו?! בטח, אם היו שואלים אותנו היינו עושים עולם שישיר נהנים ממנו. לא? ומיטיבים לבריות. אז התשובה לזה זה שהדברים הם מהותיים. ברגע שהשם יתברך קבע את החוק, שמחוק הטוב להיטיב, זאת אומרת שכל דבר שהוא הפך מלהיטיב זה גורם שינוי צורה, אז הצ'אנס היחידי לבריאה זה לקבל על מנת להשפיע, כדי שלא יהיה שינוי צורה זה בחינת הצדיקים. לקבל על מנת לקבל זה יהיה אגואיזם. זה גורם בושת פנים שינוי צורה. לקבל משהו מבלי לעמול עליו, זה גורם בושת פנים. ואז אם זה היה שכר נצחי, במקום זה בושת פנים נצחי. אז השם יתברך דווקא כי רוצה להיטיב באמת עם האדם, ומאפשר לו להיות שותף בתיקון העולם כדי שיקבל את השפע לעתיד לבוא בזכות ולא כמתנת חינוך. יוצא שהשם יתברך חילל את שמו וכבודו לא לברוא את העולם מושלם כמו שהיה ראוי לברוא עולם.

טוב, יש י"א בחינות בקליפה, י' ממש קליפות ואחת שחופפת עליהם היא קליפת נוגה שהיא ממוצעת בין הקדושה לבין הקליפה. וגם היא מורכבת מ"א חלקים שהיא מאותם הסוגים שלא נבררו עדיין. מתי שעושים חטאים קליפת נוגה מושכת את הניצוצות לתוך הקליפות הטמאות ונותנת להם כוח. ומתי שעושים תשובה ומתקנים ניצוצות יוצאים מהקליפות הטמאות וחוזרות לקדושה, דרך קליפת נוגה קודם כל.

זה ברור שכל העניין של שבירת הכלים זה לא טעות בהשגחה זה לא קרה סתם זה מכוון משמיים כדי לתת פתח לרע להיות קיים, כדי שיהיה במה לבחור, כדי שיהיה מה לתקן. אז זה לא טעות שלא היה כוח בכלים להחזיק את האור, זה בכוונה. זו התוכנית. גם יש אנשים שאומרים: למה השם עשה עולם כזה? שצריכים תורה ומצוות ולהתאמץ ולהתגבר. אם הוא רצה להיטיב עם הבריות, למה הוא לא נתן עולם שישיר

אם אדם הראשון היה עומד בניסיון של עץ הדעת ולא מתפתה, היה נגמר התיקון. ולא היה צריך את כל הסיבוב הזה שלנו פה. - שני סוגי בירורים: בירור ע"י שמיים, ובירור ע"י האדם בתורה ומצוות ומעשים טובים. הניצוצות שלא הובררו בידי שמיים, צריכים להיות מבוררים. קודם אנחנו צריכים לתקן את מה שנפל שוב פעם לקליפות, ע"י חטא האדם הראשון, רק אח"כ הניצוצות שהיינו צריכים לברר מלכתחילה, ולגמור את התיקון. קודם כל "סור מרע" ואח"כ "עשה טוב".

לברוא אותו פחות ממושלים, אפילו עם חסרונות וקלקולים, כדי לתת פתח לאנשים לחשוב כל מיני מחשבות לא טובות בעניין הזה. "למה השם ברא את העולם ככה? ולמה ברא ככה?" כל זה כדי לאפשר לאדם להתגבר על יצרו ולהיות שותף לתיקון העולם. ממש שותף. זה הפך הטענה של הנחש, שהוציא לשון הרע על השם יתברך! כביכול השם יתברך לא רצה שאדם וחוה יאכלו מעץ הדעת כדי שלא יהיו במדרגה גבוהה כמוהו. זה בדיוק הפוך! פלא פלאים.

שורש הקליפות ויציאתם מהכח אל הפועל

הבחירה. השרש שלהם זה הדין שפגם במאורות, זה בעולם התוהו ונבררו משם, אותם הבירורים שהיה צריך לעולם התיקון. ועולם התיקון כולל את הספירות של צד הטומאה, כי זה התיקון לבחור בין טוב לרע. אז שם רק נבראו הקליפות. ושם צריך את העבודה הזאת לדחות אותם. הלאה.

זה מהרמח"ל הוא אומר דבר יפה מאד, הוא מדייק, יש דברים שהאר"ל לא מפרט וגם בזוהר לא מובן ובא הרמח"ל ומדייק. הוא אומר, שאל תחשוב שהקליפות הם תוצאה אוטומטית של שבירת הכלים, ושמשבירת הכלים נבראו פתאום הקליפות, אלא הקליפות זה חלק מעולמות אבי"ע דטומאה שנברא בעולם התיקון לעניין של

ניצוצות הקדושה שלמרות התיקון נותנים כח לקליפות

אחרי השבירה, אחרי שנברא האדם הראשון יש עדיין ניצוצות שנותנים את כל הכוח לקליפה. שהם עדיין עשוקים בקליפות שלא הובררו.

למדנו אתמול שיש כמה בחינות בקליפות? "א - י' ספירות ואחד שמקיף עליהם, המקיף עליהם זה קליפת נוגה שגם היא כלולה מ"א סממני הקטורת - ויש גם שלוש קליפות קשות.

פרצוף רחל ולא

כולם מקבלים ומשפיעים גם האישה משפיעה אבל הגבר משפיע עליה קודם הגבר בונה אותה בחינת הריון והתינוק גדל אצלה ויוצא ממנה. אז היא גם תורמת משהו אבל הוא המשפיע והיא המקבלת ויש לזה שורש רוחני למעלה. כמה פרצופים יש בעולם האצילות? חמישה. איפה השורש שלה? של הנוק' האמיתית של ז"א? של רחל? בעטרת היסוד של ז"א. כל פרצוף יש לו 10 ספירות, בסדר? הספירה האחרונה של כל פרצוף תמיד היא המלכות בחינת מלכות בז"א זה ניקרא עטרת היסוד שמה מושרש השורש של רחל שהיא בשורש רק כשהיא יוצאת ונבנית פרצוף שלם, אז היא פרצוף שלם אבל השורש שלה זה מז"א.

אנחנו עוסקים פה בפרצוף רחל ולא, ננסה להסביר בפשטות. טוב יש לנו פה פרצוף "רחל" נכון? והיא עיקר הנוק' של ז"א. את מי אהב יעקב אבינו? את רחל, לכן היא עיקר היות שהיא עיקר הנוק' שלו בשביל זה הוא אהב את רחל בעולם הזה. יעקב הוא בחינת ז"א רחל היא הנוק' האמיתי של ז"א יש פרצופים שהם זכרים כמו האותיות י' ו' בשם הויה שזה זכרים זה גם ניראה כמו זכר בחינת משפיע והה' בחינת נקבה בחינת כלי, רואים שזה גם כן צורה של כלי זאת אומרת שיש פרצופים שעיקרם להשפיע, ויש פרצופים שעיקרם לקבל.

הזה. היסוד של הזכר, ארוך והיסוד של הנק' - קצר. עכשיו, אבא מתייחד עם אמא והוא משפיע מוחין לז"א, וז"א משפיע מוחין לנוק' שלו. כמו שהגבר משפיע על אשתו. עכשיו, איך נכנס המוחין בז"א? מתבונה מהנה"י - נצח - הוד - יסוד של תבונה. מתלבש בתוך ז"א. עד החזה שבו ומשפיעים שם מוחין. גם אבא משפיע, כי הוא בתוך היסוד של אמא. אבל בעיקרון אימא נכנסת לז"א בפנימיותו, עד החזה שבו ומשפיעה בו מוחין. לא להיבהל, רק לשמוע: עוד פעם ועוד פעם, בסוף זה יכנס: אז זה מה הוא מסביר פה כאשר היא בנויה בפרצוף מתוקן ויש בה בחינות של פנים ושל אחוריים למי? לרחל. יש גם בחינת נוק' של ז"א שהיא לאה, אבל היא לא עיקרית כמו רחל, כי יש לה בחינת האחוריים החיצוניים של מלכות דתבונה. תבונה גם יש לה 10 ספירות. מה הספירה התחתונה של תבונה? מלכות, ומלכות של תבונה יש לה גם פנים ואחור. לא? כמו כל ספירה. אז יש לה אחוריים מלכות דתבונה. אז מה זה לאה? זה האחוריים של המלכות דתבונה. זה הכל. לכן אין לה פנים ואחור. פרצוף שלם עם בחינת פנים ואחור זה לרחל. ולאה אז היא רק בחינת אחוריים. של מלכות דתבונה. רחל, פרצוף רחל היחיד שבונה אותה למצב מתוקן של פרצוף הוא בעלה, זאת אומרת ז"א, מבינים. עכשיו, יש כל מיני הלכות, שהגבר חייב והאישה לא חייבת וכו'.

אומרים אנשים שלא מבינים מה זה פה? זה שוביניזם. מה זה אישה היא זבל, היא אפס? והגבר ביהדות נחשב יותר וכל מיני דברים. פה אפשר בהצצה לעולם העליון להבין שכל השורשים של כל המצוות. מה שחייב הגבר, מה חייבת האישה. זה בפרצופים. היות שהאשה - הנוק' נבנית מז"א. אז גם בעולם הזה "הוא ימשול בך". בכל מה שייך לגבר בחינת השפעה ומצוות. של בחינת ההשפעה. ומה ששייך לאשה זה המצוות של האישה. כל אחד לפי השורש שלו לפי התפקיד שלו. מבינים? בערך. רחל, פרצוף רחל היחיד

הרי כתוב שהיא נלקחה חווה מאיפה נלקחה? מהאדם אז השורש של האישה הוא תמיד מהגבר מבינים? מבשרי אחזה אלוך. אנחנו יכולים להסתכל על הגוף שלנו ולהבין א העולמות העליונים כי הגוף שלנו נברא בצלם לא שלמעלה יש פנים ואחור ויש עיניים ואוזניים אבל יש שורש רוחני לעניינים האלה אז כמו שאצלנו יש פנים ויש אחור גם למעלה יש פנים ויש אחור. מה העניין הזה של פנים ואחור באופן רוחני? איך אומרים הוא האיר לי פנים נכון? הוא נתן לי את הגב לא אומרים ככה? זאת אומרת פנים זאת השפעה גב זה צמצום של ההשפעה.

למה חכמת הפרצוף? ולא חכמת העורף? כי בפנים רואים את הארה שיש לאדם בפנים שלו הנשמה. העורף זה סגור, מה תראה שמה.

אז הארה התפשטות של הארה זה מהפנים. וחסומה של הארה זה מאחור. לאה, זה עלמא דאתכסיא. זה נקרא ככה בחסידות ורחל עלמא דאתגליא.

אז מי יותר עליונה, מי יותר קשורה לשורש למקור? לאה. מי יותר גשמית יותר בעולם הזה? רחל. ויש שיתוף בניהם, אנחנו נראה, בכלל אחרי שנלמד את כל הדברים האלה. נוכל להבין מה קורה בתפילות.

מה קורא בפרצופים העליונים בכל התפילות של חול של חג. של שבת איך משתנים העניינים. לפי היחסים בין לאה, רחל, יעקב וכו', כל אלו הם גם שמות של פרצופים רוחניים זה לומדים את זה אחר כך, זה בסיס עכשיו, חשוב מאוד. אמרנו שיש ככה: חמישה פרצופים, אל תיבהלו: אריק, אבא, אימא, ז"א, ונוק'. עכשיו, פרצוף אבא ואימא גם מחולק לשניים. יש אבא עילאה - אמא עילאה. מתחת לאבא עילאה - יש ישראל סבא. ככה נקרא הפרצוף. ומתחת לאימא עילאה מה יש? תבונה.

אבא ואימא, מתחת לאבא מה יש? ישראל סבא. מה יש מתחת לאימא? תבונה. עכשיו תראו מה קורה: אבא כשהוא מתחבר עם אימא, זה ההתחברות של היסודות. היסוד של אבא ארוך מהיסוד של אמא כמו בעולם

החסדים הולכים למי? לז"א, כי הוא המשפיע - חסד - זה השפעה. למי ילכו הגבורות? לנוק'. כי היא כלי, היא מקבלת, זה בחינת צמצום. זה מה שאמרנו פה, באופן פשוט. אז ככה: איך מתלבשת אמא בתוך ז"א. היסוד של אימא מתלבש בתוך ז"א עד החזה שבו, והיסוד של אבא מלובש בתוך היסוד של אימא. עכשיו בסדר? יכולים לצייר בראש? וגם האורות שהיא מקבלת מאמא, מגיעים אליה דרך ז"א. דרך הנקב שבאחוריו אלו אורות היסוד של אימא, ובגלל שהיסוד שלה קצר הוא מגיע עד החזה של ז"א. החסד יורד והגבורות הולכים לנוק', החסד יורד עד היסוד ומתפשט בז"א, והגבורות עולים והולכים בחזרה, יוצאים מהנקב האחורי ובונים את הנוק'.

זה ברור? אתה צריך להבין שז"א ונוק' הם נבראו אח' באח' וצריך לנסור אותם, ולהביא אותם פנים בפנים, יש הרבה תהליכים. את זה אנחנו נלמד הלאה. הכל לאט לאט.

שבונה אותה למצב מתוקן של פרצוף הוא בעלה, זאת אומרת ז"א, מבינים. כי גם האורות שהיא מקבלת מאמא, מגיעים אליה דרך ז"א אימא נותנת מוחין לז"א.

ז"א נותן את המוחין ששייכים לנוק'. דרך האחוריים שלו, יש נקב, מבינים? ונותנים לה דרך נקב שבאחוריו. את אורות היסוד דאמא - הכלי של יסוד דאמא קצר. הוא מתפשט רק עד החזה של ז"א ומשם דרך פתח היסוד יוצאים אורות חו"ג, מה זה חו"ג? חסדים וגבורות. ואלו נגלים בתוך ז"א, מהחזה ולמטה וחלק מהאורות שהם בחינת הגבורות הם שייכים לנוק' בשלב הבא האורות האלו עולים בחזרה מהיסוד של ז"א, עד החזה שלו ויוצאים דרך האחוריים של ז"א כי שם שורש הנוק' נמצא. ובגלל זה הנוק' נבנית מאחורי החזה של ז"א, וכל ההארה שלה זה מהגבורות של אימא. שיוצאות אליה משם. טוב יש שלוש מוחין: חכמה בינה ודעת. הדעת מתחלק לשניים - חמשה חסדים חמשה גבורות.

פרצוף רחל

נתחיל להסביר יש כמה חלוקות שמחלקים בקבלה, לפעמים מחלקים את העולם - נניח את עולם ה"אצילות" לעשר ספירות. לפעמים מחלקים אותו לחמשה פרצופים, ולכן כל פרצוף יש עשר ספירות. אז תלוי באיזה חלוקה מתייחסים כן? כמו כל דבר אפשר לחלק ככה, אפשר לחלק ככה, תלוי למה מתכוונים.

- עשר נקודות הכוללות כל עולם האצילות. זאת אומרת שהוא חילק פה את עולם האצילות לעשר נקודות. מה זה כל נקודה? ספירה. עשר ספירות. והתחנה ביותר הוא המלכות. מכתר עד מלכות. אז האחרונה הזו, הספירה האחרונה הזו, בעולם האצילות. היא הנוק' דז"א.

אבל גם אם אנחנו נרצה לחלק את זה לפרצופים, חמשה פרצופים וכל פרצוף, גם מחולק לעשר ספירות פרטיות שלו, מובן? אז לכן אמרנו אתמול, שז"א יש לו עשר ספירות והנוק' היא לא אחת מהספירות שלו אבל השורש שלה נמצא בעטרת היסוד שלו.

טוב אנחנו עוסקים פה ב"רחל" נוק' דז"א: יש ארבע עולמות תיקון: אצילות, בריאה, יצירה עשייה.

בכל עולם חמשה פרצופים: אריך, אבא, אמא, ז"א ונוק'. ז"א זה זעיר אנפין. נוק' זה הנוקבא. אז אנחנו עוסקים עכשיו בעניין של "רחל". אמרנו אתמול שיש לז"א שתי נוקבין. כמו שליעקב אבינו היה שתי נשים. בעולמות עליונים יש שתי בחינות כלים לז"א. אחד "רחל" ואחד "לאה". "רחל" מהחזה ולמטה. והעליונה היא לאה "מהחזה ולמעלה" טוב, כמובן שאסור להגשים את המושגים בקבלה. פנים, אחור, זה לא כמו שזה נשמע באופן פשוט.

פנים זה השפעה. אחור זה הפך מהשפעה - צמצום השפעה. פנים זה חסד. אחור זה דין. כי אין מקום שם שייך, אז איך יכול להיות פנים ואחור, אלא זה לסבר את האוזן. זו שפת המקובלים כדי שנקבל מושג. למשל, צריך תמיד להשתדל לרדת לשורש הרוחני המדויק של המילים אבל ככה האריז"ל כותב.

טוב יש לו עשר ספירות. עכשיו ממקמים לנו מאיפה יוצאת הנוק' הכלי. ז"א הוא המשפיע. הנוק' היא המקבלת אמרנו גם אתמול. י-ה-ו-ה קוצו של יוד' אריך. י - אבא ה - אמא ו - ז"א ה- אחרונה זה הנוק'.

יש פה שני פרצופים זכריים. שזה הי"ד והו"ו. ואנחנו מבינים שהם זכריים. ויש: שתי פרצופים נקבות. אמא ונוק'. שזה שתי הה'. הה' הראשונה של שם ההויה, והה' האחרונה של שם הויה. שאנחנו רואים שזה בחינת כלי.

לעומת הציור של ה' והו"ו שזה בחינת צינור - משפיע. טוב, אתמול הסברנו איך ז"א מקבל מוחין. איך נכנסים המוחין לז"א, מהנה"י דתבונה. תבונה זה הפרצוף התחתון של אימא עילאה, אז יש אבא ואמא עילאין. אבא זה החלק העליון.

החלק התחתון של אבא זה ישראל סבא. אמא עילאה, והפרצוף התחתון שלה - תבונה. אז הנה"י של תבונה גם התבונה מתחלקת לעשר. הנה"י שלה מתלבש בתוך ז"א ונכנס בו עד החזה שבו ומכניס מוחין גם מהיסוד של אבא. הרי אבא ואמא כל הזמן מתייחדים.

היסוד של אבא הוא ארוך. היסוד של אימא הוא קצר. "מבשרי אחזה אלוק". היסוד של אבא נכנס גם כן בתוך היסוד של אמא עד החזה. אבל מהחזה שבו ולמטה הוא מתגלה כי הוא ארוך יותר.

זוכרים שלמדנו משהו כזה אתמול? בסדר? מאיפה יוצאת רחל? מכוח מה? ממה נבנית רחל? מהז"א. כמו שהאישה נבנית מהבעל. האישה מקבלת מהבעל נכון? הבעל משפיע, האישה היא המקבלת.

ממי היא מתעברת האישה? מהבעל נכון? ממי מקבל הבעל מההורים שלו. יצא נכון? רחל ממי נבנית מז"א, אבל ז"א מאיפה יש לו הכוח לבנות אותה. מהמוחין שיש אצלו. המוחין מאיפה באים מאימא ומאבא ביחד.

כמו שאנחנו יודעים, שתינוק לא יכול להתייחד, לא יכול להזדווג ולהביא ילדים מתי הוא יכול? כשהוא בוגר. כשיש לו מוחין כבר.

עיבור - יניקה - מוחין. כשהוא גדול. אז אותו הדבר ז"א. כדי שיוכל להתייחד ולבנות את הנוק' ולבשם אותה, הוא צריך להיות גדול. אז קודם כל הוא צריך לקבל מוחין. אבל בהתחלה הוא מקבל מוחין דקטנות אח"כ מוחין דגדלות.

יש בזה הרבה, בקיצור אנחנו מלמדים פה את הכל, על רגל אחת. שתדעו: יש פרקים שלמים ספרים שלמים על כל מילה פה. אנחנו רק נותנים מושגים מינימאליים. השם יתברך ברא את ז"א ונוק', הוא ברא אותם אחר באחור. דבוקים אחור באחור.

"זכר ונקבה ברא אותם". נכון? למה? יש כלל בקבלה: הקליפה יכולה לינוק רק מהאחוריים לא מהפנים. בפנים יש אור יש הארה אז היא לא יכולה לינוק, רק מהאחוריים. אנחנו רואים שהפנים של האדם העיניים, פנים המראות את פנימיות נפשו הם מקדימה לא מאחור. מאחור כל הגוף סגור.

חוץ מאשר מקום שיוצאים הקליפה. לכן הוא ברא אותם אחור באחור. אחור באחור דבוקים שלא תהיה יניקה. למה השם יתברך חשש שמא תהיה יניקה מהאחוריים של רחל? וכל פעם שיש יניקה מצד הסיטרא אחרא. הרע מתחזק בכל העולמות. זה לא צחוק, יכולים להחריב את העולם. כי עדיין לא היה עם ישראל.

עדיין לא היו מי שישמור תורה ומצוות. ולכן היה פחד, שאם הוא היה בורא אותם, עם האחוריים מגולים אין מי שישמור, ואז הקליפות יכולות להתחזק. למה? כי ככה השם רצה.

השם בורא את הקליפות אם הוא לא רוצה אז הם לא יכולים לעשות כלום. אבל ברגע שהוא חקק חוקים, בהם הוא מנהל את העולם את כל העולמות.

אז לפי החוקים שלו. כמו שבבוקר זורחת השמש וככה. אז גם בעולמות העליונים יש חוקים. ברגע שהוא קבע שאם האחוריים מגולים הקליפות יכולות לינוק. אז הוא צריך להתייחס לזה.

ולעשות פתרון לענין. פשוט מאד. מי שבא פעם ראשונה שלא ייבהל כי זה צריך פה ללמוד כמה חודשים בשביל להבין. מי נמצא

מהחזה ולמעלה? לאה. יפה אחוריים בלבד.
מי מהחזה ולמטה? רחל.

שיש לה פנים ואחור. דרך אגב, אז בזמן של הסתר פנים יש כח לקליפות. ברגע שיש גלוי פנים, אין כח לקליפות. ברגע שלומדים פנימיות, התורה, זה נותן הארה כזאת שהקליפות לא יכולים לינוק, אנחנו מועכים אותם.

בוודאי זה אור של פנימיות של גילוי פנים. וכשלומדים הלכות, ולומדים את הדינים, זה בחינת אחוריים אז יש יניקה. ולכן יש כל מיני אנשים, שלא יודעים תורה מתחילים להתווכח.

על ההלכה, למה ההלכה אומרת ככה, כל מיני דברים מוזרים. ההלכה זה דבר מוזר לכאורה. מי שלא מבין את ההגיון האלוקי, לא יכול להבין את ההלכה.

ואז זה נותן יניקה לסיטרא אחרא, להתגבר נגד ההלכה, נגד התורה. ולכן בזכות לימוד הפנימיות שמסביר את הכללים ולמה יש כל דבר, טעמי מצוות. אנחנו ניגאל.

כי אז יהיה הארה גדולה. והסיטרא אחרא לא יהיה לה מקום כל יהודי יבין את המשמעות של הדברים ודאי ימסור את נפשו על זה. ולכן צריך ללמוד בזמן הזה, טעמי המצוות ומינימום של מינימום של מושגים.

כדי להבין את ההגיון האלוקי. כדי שלא תהיה יניקה לסיטרא אחרא. כדי שהדברים יהיו ברורים. הנוק' זה הכלי. זה הרצון לקבל לעצמו. זה העונג. זה איפה שיש עונג. איפה הולכים הגנבים לגנב? איפה שיש כסף לא?

איפה שיש את כל ההנאות למיניהם. שם היצר הרע תופס את הבן אדם. נכון. אם זה במאכלים, ואם זה כל מיני תאוות נוספות. היות שנוק' לפעמים בכלל פגם התחתונים, יורדת גם מעולם האצילות ובריאה אז זה "רגליה יורדות מוות" יורדות מתחת לאצילות.

ובאצילות כתוב "לא יגורך רע" שם אין רע אין קליפה אין שום דבר שיתפוס. אבל בעולם הבריאה כן. אז לכן יש פה בעיה. אז הנוק' אם היא הייתה נבראת עם האחוריים, מגולים ומה עוד שהיא "רגליה יורדות מוות"

היה בעיה. ומזה, מי שיש לו קצת שכל להבין.

יכול להבין את הלכות צניעות למה צריך לכסות את הגוף. זאת הצניעות גם של הגבר וגם של האישה. קל וחומר של האישה. שהגוף מגולה, יש יניקה לסיטרא אחרא. כשמכסים את הגוף לפי ההלכה. אז אין יניקה. ולכן כדי לשמור על הנוק' מאחיזת הקליפות הדביק המאציל ב"ה את ז"ן אח' באח'.

מי זה ז"ן? ז"א ונוק'. הדביק אותם, אח' באח'. אגב, "שיש עליך אלוהיך כמוש חתן על כלה." ז"א זה מה שאנחנו קוראים הקב"ה, בקבלה הכוונה לז"א לזעיר אנפין "שיש עליך אלוהיך כמוש חתן על כלה" הקשר של הקב"ה עם כנסת ישראל. מי זאת כנסת ישראל? נוק'. אז הקשר של השם יתברך אתנו עם הנוק', צריך להיות בדרך כזו שלא יהיה פתח לקליפות לינוק.

הבנתם? טוב. זה דברים עמוקים. לאט לאט. שלא תחשבו שזה לתמיד. המצב של אחור באחור כדי לקבל השפעה הרי צריך פנים בפנים. אם לא מה עשינו? זו המטרה.

אגב, יש מאמר בספר "נשמת המלכות" שם על השלום בית, על סוד הזיווג, על השידוכים וזה הבאנו שם 4 מצבים: פנים בפנים, פנים באחור, אחור בפנים, אחור באחור. מצב של בעל ואשה בענין שלום בית. זה לקוח מהקבלה.

זה לקוח מהמצבים של הפרצופים. שיש פנים בפנים, פנים באחור. אחור בפנים באחור באחור. אז כשבן אדם יודע למשל שאין לו שלום בית עם אשתו אז הפרצופים הם לא פנים בפנים. המצב לא טוב. לא טוב. צריך לבשם את הנוק', להמתיק את הדינים, לפייס את האשה, שזה בחינה של השפעה.

מה זה פנים בפנים? המשפיע רוצה להשפיע ויכול להשפיע, ומשפיע והמקבל יכול לקבל רוצה לקבל ומקבל. זה פנים בפנים.

אחור באחור: המשפיע לא רוצה להשפיע, לא יכול להשפיע לא יכול להשפיע ולא משפיע. והמקבל לא רוצה לקבל, לא יכול לקבל ולא מקבל, זה הכי גרוע. כשיש מצב של גירושין, זה אחור באחור.

הזיווג? מכירים? זה נפרד? התארסו? דוחים את החתונה איזה שנה. חצי שנה. כל העניינים האלה הם דברים עמוקים וגדולים וקדושים. אדם צריך לדעת שברגע שהוא מזהה את הבת זוג שמתאימה לו צריך להתחתן איתה כמה שיותר מהר. לא לדחות, לא חצי שנה ולא שנה כמה שיותר מהר. כי הסיטרא אחרא לא רוצה שיבואו פנים בפנים. לא רוצה לתת שמירת הברית. לא רוצה לתת שירדו נשמות חדשות. לא רוצה שתהיה השראת השכינה. אז הוא מנסה להפריד ולהפריע כל הזמן. ולכן זה חשוב. שתדעו מי שיוצא עם מישהי וכבר קבעו להתחתן, אז להתחתן מהר לא לדחות ולדחות. זה עצת היצר לדחות. עד כאן.

פשוט מאד, והביניים - ביניים, כבר תבינו לבד. יש מצב שנקרא נסירה, ואנחנו נלמד את זה במקום אחר. שה' ית' חותך, נוסר. את ז"א ונוק'. מוציא את המוחין שקיבל ז"א פנימה. מכניס את המוחין ישירות לתוך רחל. לתוך הנוק' ומגדיל אותה, היות שהוציאו לו את המוחין, ז"א בתרדמה מה שנקרא "דורמיטא" ישן.

ככה קוראים לזה בקבלה. ואז ז"א מקבל מוחין מפרצוף יותר עליון מוחין חדשים, יוצא לו שגם הוא מרוויח ומקבל מוחין חדשים, וגם הנוק' נבנית מלוא קומתה. זה זמן קשה הנסירה, זה זמן של דין. זה נלמד במקום אחר. דרך אגב, אנחנו רואים לפעמים ביום יום בענייני שידוכים בענין זיווגים, כן הולך הזיווג? לא הולך

הנהגת הנצחיות באמצעות לאה

ההנהגות בעולם הזה הן עובדות ביחד אז ממילא יש קשר בין רחל ללאה תמיד. אולי גם נלמד מ"עץ חיים" שלפי היחסים שיש בין ז"א (זעיר אנפין) לבין רחל ולאה ככה השפע שיורד לפעמים יעקב מתייחד עם רחל לפעמים יעקב מתייחד עם לאה לפעמים ישראל עם רחל וכו' כל זה אנחנו יודעים לפי התפילות. בכל תפילה יש ייחוד אחר שלהם: אם זה שחרית, מנחה, ערבית. אם זה בשבת, אם זה ביום טוב. ידוע מראש מי מתייחד עם מי וגם באיזה קומה וגם באיזה יסודות. אם יש רק ייחוד של בחינת נשיקין או בחינת ייחוד של היסודות וכו'. משהו קצת למדנו.

מקור פרצוף לאה

משכו אורות ולא היה מספיק צוות לקבל את האורות, ונשברו הכלים. אחרי השבירה, שכן הייתה מכוונת בידי שמיים כמובן, השי"ת החליט בעצמו לברור את הכלים האלה ע"י הארת שם מ"ה החדש שיצא מן המצח של א"ק, לברור את הכלים השבורים ולברוא את עולם התיקון. עולם התיקון: אצילות, בריאה, יצירה, עשייה. ובכל עולם חמישה פרצופים: אריך,

טוב היום אנחנו נלמד על לאה: יש רחל, יש לאה. רחל ולאה הן שתי הנוקבים של ז"א (זעיר אנפין) והן מאחוריו, לאה למעלה ורחל מאחוריו למטה מלבישה אותו מהחזה למטה.

לאה נקראת עלמא דאתכסיא ורחל נקראת עלמא דאתגליא. העולם המכוסה והעולם המגולה. כמו שליעקב אבינו גם היו שתי נשים רחל ולאה, לא סתם, זה לפי העולמות העליונים.

הרמח"ל תמיד מדבר על שתי הנהגות הזמן הזה, העולם הזה - שכר ועונש, והנהגת הייחוד - הנהגת השלמות.

הנהגת העולם הזה היא מושרשת ברחל והנהגת העולם הבא והנהגת הייחוד, השלמות היא מושרשת בלאה, ושתי

טוב, אנחנו יודעים שהענין של הפרצופים זה רק בעולם התיקון.

בעולם התווה אין פרצופים. זה אחד התיקונים וזה אחד הקלקולים שהיה בעולם התווה.

פרצוף - קבוצה של ספירות שעובדים יחד להוציא מן הכוח אל הפועל מטרה משותפת. בעולם התווה כל ספירה עבדה לבד ולכן

אבא, אימא, ז"א ונוק' (נוקבא). עכשיו אנחנו לומדים שבקשר של ז"א ונוק' (זעיר אנפין ונוקבא) זה לא רק ז"א ונוק' אלא יש רחל ויש לאה, ויש ישראל ויש בחינת ישורון, ויש עוד כמה עניינים בבחינת יעקב. אבל כרגע אנחנו עוסקים בלאה.

והוא מתאר את המיקום הזה ואיך היא עומדת באחוריו של ז"א (זעיר אנפין), פניה אל ז"א (זעיר אנפין) זאת אומרת שהאחוריים שלה מגולים.

לא כמו שרחל שבהתחלת האצילות נבראה אח' באח', אחור באחור, דבוקה לז"א (זעיר אנפין) אז לא הייתה יניקה כי הם היו דבוקים. אח"כ בנסירה השי"ת חתך אותם והביא אותם פנים בפנים.

אבל לאה תמיד עם הפנים של כלפי ז"א (זעיר אנפין) מהחזה ולמעלה מאחורה, כדי לתת יניקה לקליפות. מה צריך יניקה לקליפות? בשביל מה? הקליפות, אנחנו צריכים אותם בשביל הבחירה. כל עוד שאדם צריך לבחור בין טוב ורע, צריך שיהיו קליפות.

מתי שנגמור את הבחירה לא צריך אותן, אז במשך הזמן שצריך אותן הן צריכות חיות. מאיפה יקבלו את החיות? הן מקבלות יניקה, מאיפה? מהאחוריים של לאה. ולכן זה נקרא שיש בחינת דינים אצל לאה שיונקים מאחוריה. זה בחינת קשר תפילין.

ואמרנו שלאה זה בחינת עלמא דאתכסיא, אז מה הכוונה שהקליפות יונקות? קודם כל הן יונקות ממש חיות, ומצד שני זה מצב של הסתר פנים מסוים כדי לתת להם מקום קיום. בתכנית האלוקית שמביאה את העולם לתיקון, כדי להיטיב לנבראים, כלול בתוכה סעיף שצריך שיהיה בה רע בעולם הזה, רע באופן זמני, כדי שתהיה בחירה בין טוב לרע, שהוא הולך ונכחד בסוף, הולך ומתברר ומתעלה. ומה שאי אפשר לתקן נכחד.

כל זה קשור לעניין הזה של לאה. אז אם היו הדברים מגולים לכולם וברורים לכולם לא היה יניקה לרע, אז הדברים מוסתרים. בשביל זה גם בעולם הזה השי"ת לא מגולה, הוא מוסתר.

אז מי שמאמין בו, מאמין בו, ומי שלא מאמין בו, הוא לא רואה אותו. אז בעולם

הזה יש דברים שלא גלויים, לא ברורים כל זה בשביל הבחירה.

אמרנו שבשבירת הכלים הז"ת (ה-ז' התחתונות), בדרך כלל הז"ת (ז' תחתונות) הם אלה שנפלו, נפלו נשברו ומתו. והז"ת, ז' תחתונות, הן נפלו לבריאה. כאשר הז"ת (ז' תחתונות) נפלו לבריאה - מעבר מעולם לעולם תחתון זה מיתה, זה מיתה.

אז הז"ת (ז' תחתונות) נפגעו. מה אמרנו בג"ר (ה-ג' ראשונות)? הג"ר ירדו. לכן לפעמים אומרים המלכים דמיתו, ולפעמים אומרים המלכים דירדו או המלכים שנפלו. האחוריים של אבא ואימא, של חכמה ובינה, נפלו בתוך עולם האצילות. לא נפלו לבריאה, לא מתו ממש, נפלו לתוך הקומה של עולם האצילות.

אימא איפה נפלה? אל מקום רחל נוק' דז"א (נוקבא דזעיר אנפין). זאת אומרת במלכות דעולם האצילות, הבינה נפלה למלכות. הרי שמה לא היו פרצופים זה, עדיין עולם התוהו. אז למה הוא קורא לזה שאימא נפלה אל מקום של נוק' דז"א (נוקבא דזעיר אנפין)? כדי למקם אותנו. אבל פרצופים לא היו שם, אז בעצם בינה ירד למלכות, מקום של מלכות של עולם האצילות.

אז ז"א ונוק' (זעיר אנפין ונוקבא) שזה ו' ו-ה' של שם ההויה צריכים לקבל תיקון - בירור העלאה ותיקון - ואחרי שהם שלמים אז הם מתחילים לתקן יותר גבוה, זה בחינת האחוריים של אבא ואימא, שזה בחינת לאה. ושלמות של התיקון של ז"א ונוק' (זעיר אנפין ונוקבא) שבקיצור קוראים להם ז"ן שזה ו' ו-ה' של שם ההויה - השלמות של התיקון שלהם - זה שיהיה להם גדלות: עיבור, יניקה, מוחין.

שיקבלו מוחין דגדלות אם לא עדיין הם לא מתוקנים ממש. ורק אחרי שיקבלו מוחין דגדלות אז מתחילים לתקן את לאה, שזה בחינה יותר גבוהה, שזה אחוריים של אבא ואימא, אבא ואימא זה ו' ו-ה' של שם ההויה.

קיצורו של עניין, עד שמתקנים את ה' ו-ה' ה' של שם ההויה, אח"כ יתוקן ה' ו-ה' של שם ההויה. נכון? ואז לאה היא קשורה ל-ה', היא האחוריים של ה-ה' של שם ההויה,

הוא יונק מלאה. הרי אמרנו שמובא בספרים שאחרי שבירת הכלים השם יתברך התקין או ברא את עולם התיקון, אבל הוא לא גמר את כל התיקון. אם היה גומר את כל התיקון, מה היה נשאר לנו? לא היה לנו מה לתקן. אז הוא השאיר לנו ניצוצות שצריך להעלות מהקליפה, לתקן. אותם ניצוצות צריך להעלות אותם ע"י קיום תורה ומצוות, מעשים טובים, ע"י תפילות, בזמן התיקון עד ביאת המשיח, כולל את אותן הניצוצות שקשורים לט' ספירות הנוספות של לאה שלא נתקנו בידי שמיים. מבינים?

לאה נותנת את השפע ההכרחי לקיום הקליפות מהאחוריים שלה

האדמו"ר: שבירת הכלים זה לפני בריאת אדם הראשון. אדם הראשון הוא נברא כדי לתקן את הכלים. זה לא קשור לחטא שלו, הוא אח"כ עשה עוד חטא: חטא של אדם ראשון.

תלמיד: אם הוא היה עומד בניסיון ולא היה מקלקל אז הכל היה מתקן.

האדמו"ר: הוא היה מתקן את הכלים השבורים. הכלים השבורים זה לא תוצאה של חטא אדם ראשון, זה לפני שנברא אדם הראשון. אח"כ בא אדם הראשון ונתנו לו משימה לתקן את הכלים השבורים. במקום לתקן אותם, הוא הרס יותר. כן, עכשיו אם הוא היה מתקן, הוא היה גומר את התיקון, והייתה באה גאולה.

תלמיד: רחל ולאה באים אחר כך לתקן התיקון של חוה, אבל במחשבת הבריאה ידוע שאדם לא היה עומד בניסיון.

האדמו"ר: זה לא ככה. יש בחירה. לאדם הראשון הייתה בחירה, והש"ת הכין שני מסלולים, או מסלול ארוך או מסלול קצר. אם הוא היה עומד בניסיון, אז היה נגמר הכל - המסלול הקצר. הוא לא עמד בניסיון, אז זה התארך, 6000 שנה. זה כל הסיפור.

אבל כתוב במדרש "נורא עלילות על בני אדם". ככה כתוב, ז"א יש שאלה כזו כמו שאתה שואל, שאמנם יש בחירה, אבל בודאי השם יתברך יודע מה אדם בוחר, ומה לא בוחר, והיה בזה מעין כוונה פנימית כפי

אחוריים של אימא בינה וזה התיקון שלה. ואיך מתקנים אותם?

שלא תחשוב שלא היא כל האחוריים של אימא, אלא רק המלכות של אימא, האחוריים של המלכות של אימא.

הרי כל פרצוף נחלק לעשר ספירות, אז גם אימא יש לה מלכות, יש לה כתר, יש לה מלכות, 10 ספירות. נכון? אז למה אנחנו קוראים לאה? לכל האחוריים של כל הקומה? לא. רק למלכות דאימא אנחנו קוראים לה לאה.

אז למה לאה רק נתקנה מבחינת המלכות ולא קומה שלמה של עוד תשע ספירות? כדי לא לתת יותר מידי כוח לרע, שלא יתגבר, כי

תלמיד: קומה יותר גבוהה.

האדמו"ר: כן. מצד אחד לאה מקומה יותר גבוהה, מצד שני נותנים להם יניקה רק מהאחוריים שלה, ולא מן הפנים שלה, כי אין לה פנים.

ולכן הם לא יכולים להתגבר יותר מידי. אז זה רק מהחינוניות. אבל אם היו נותנים להם מהפנימיות יניקה, אז אוי ואבוי.

תלמיד: אבל אומרים שהאחוריים של רחל הן יותר מלאה איך זה יכול להיות?

האדמו"ר: האחוריים של רחל הם לא יותר מלאה, אתה לא הבנת. מה שהוא אומר בקשר לרחל שיש לה פנים ואחור. אז אם היו נותנים לקליפות לינוק מהאחוריים של רחל, היו מתגברים וגם יונקים בסוף מהפנים שלה.

תלמיד: אה, הבנתי.

האדמו"ר: כדי שלא תהיה יניקה יותר מדי גדולה, לכן השורש מאיפה שהם יונקים זה מלאה ולא מרחל.

תלמיד: יש לי שאלה, האדם הראשון נברא ואחר כך הוא קלקל. ידוע שלפני שנברא העולם נכתבה התורה אז הקב"ה ידע שהוא לא יעמוד בניסיון ויפול.

האדמו"ר: נו?

תלמיד: זה מה שאני מנסה להבין כי היה שבירת כלים, הכלים לא עמדו בעולם התורה.

שכתוב, הרי "ברב עם הדרת מלך", שע"י זה שאדם חטא, במקום שיהיה רק אדם וחווה, יש עכשיו את כל עם ישראל שמתקן. יש הרבה בריות, 60 ריבוא נשמות, אז זה קידוש השם יותר גדול שיותר נשמות עובדים את השם, "סור מרע ועשה טוב", אז לכן, כביכול, היה איזה אינטרס מסוים מבחינת שמיים שאדם הראשון לא יעמוד בניסיון כד שיהיו הרבה בריות שיעבדו את השם, לא רק אדם. אבל אם אדם הראשון בכל זאת היה עומד בניסיון אז זה גם היה עושה נחת רוח גדול, ולכן אומרים שבהתחלה הוא חטא לשם שמיים, שהוא רצה לעשות קידוש השם,

שיבואו הרבה בריות בתוך עולם חשוך ויעבדו את השם זה קידוש השם. אז אומרים שה'ביס' הראשון היה לשם שמיים אבל ה'ביס' השני שלקח זה היה לצורך תאוה, זה כבר היה נפילה. ולכן נפלנו. ואם הוא היה עושה רק את ההתחלה זה היה נקרא עבירה לשם שמיים, ועבירה לשם שמיים זה דבר גדול אבל אחר כך אם אנו רואים בכל ההיסטוריה שכל פעם שהיה יהודי שרצה לעשות עבירה לשם שמיים התרסק, אי אפשר לעמוד בזה, ולכן צריך לעשות מצוות לשם שמיים. ואם אדם הראשון היה מסתפק בלקיים מה שה' אמר לו היה הכי טוב. זהו.

לאה כמקור ההנהגה הפנימית של הנוק'

פרצוף לאה. נוק' דז"א (נוקבא דזעיר אנפין) ז"א (זעיר אנפין) גם כן מתחלק לבחינת ישראל ובחינת יעקב, ולפי הייחודים שבין ישראל ויעקב לרחל ולאה ככה השפע שיורד בעולמות.

הטוב יהיה מבורר כולו, והרע יידחה ויהיה מבורר כולו גם כן, לא יישאר שום חלק של טוב ברע, ושום חלק של רע בטוב, הכל יתברר. וכל זה מתברר ע"י שמירת המצוות של עם ישראל, תורה ומצוות ומעשים טובים. אז לכן יש שני נוקבין, כמו שתי ההנהגות, כמו שתי מטות נקרא לזה, אחד שדואג לעניין הזה, ואחד שדואג לעניין הזה. פעם זה גובר, ופעם זה גובר. ז"א (זעיר אנפין) צריך להשפיע פעם לרחל, פעם ללאה, פעם הנהגה זו ופעם הנהגה זו, צריך את שני הפרצופים כדי שהוא ישפיע לכל אחד מהם לפי מה שצריך לתיקון העולם. זה למדנו אתמול. מה למדנו אתמול?

ומשיח בן דוד. משיח בן יוסף הוא ממי? מרחל, משיח בן דוד הוא ממי? מלאה. משיח בן יוסף בא לתקן את החיצוניות, משיח בן דוד בא לתקן את הפנימיות. ובאמת יש את שני העניינים. לצורך הבחירה יש הסתר פנים בעולם. יש גם רע, ויש גם מוות, ויש גם צרות, ויש כפירה, ויש כל מיני דברים, כדי שאדם יבחר בין הטוב לבין הרע, בין האמת לשקר. אבל בפנימיות הדברים השם יתברך ברא את העולם כדי להטיב עם נבראיו, לא כדי להרע להם. אז למרות שיש רע, ויש קשיים, ויש מידת הדין, יש עונשים, ויש כל מיני הסתרים, הכוונה פנימית היא להביא את האדם לתיקון, לא להכחדה ולא לעונש. שני ההנהגות האלה הן מונהגות ביחד.

תלמיד: בקשר ללאה.

האדמו"ר: בקשר ללאה. מאיפה היא נבנית? תלמיד: באחור.

האדמו"ר: באחור של מי? תלמיד: של אימא.

האדמו"ר: איפה היה אחור של אימא? לאן נפלו מתי נפלו? אחוריים של או"א איפה נפלו?

זה שמצד אחד תהיה לאדם בחירה, זה עניין של עולם כמנהגו נוהג, שיש בחירה. ויש הנהגה אחרת שהולכת ומתקנת בסתר את העולם, וזה עניין ש"כל מה שה' עושה, עושה לטובה", להפוך את הכל לטובה, שבסוף 6000 שנה הכל יהיה מבורר.

תלמיד: בשבירת הכלים.

האדמו"ר: בשבירת הכלים, בעולם האצילות. וכשהש"ת מתקן אותם, אז מהאחוריים של אימא נעשית לאה. מכל האחוריים של אימא?

תלמיד: לא.

האדמו"ר: אלא?
תלמיד: מהמלכות.

האדמו"ר: מהמלכות בלבד. אז זה מה שהוא
אומר, היא לא רק האחוריים של אימא, אלא
יש בה מוחין יש פנימיות ממש.

זווג חיצוני ופנימי באבא ואימא

במינימום שצריך לקיים העולם זה מובטח
בכל מקרה לכן, כשאנחנו רואים את הקשת
סימן, שאין מספיק זכות בעולם ואם זה היה
תלוי רק בזכות היה נחרב העולם. זה אות
ולכן רבי שמעון בר יוחאי לא נראתה הקשת
בימיו, לכן אומרים עליו, שיכול היה לבטל
את מידת הדין עד כדי כך היה צדיק.

ולכן מי שרצה להיכנס בהיכלו היו שואלים
אותו אם בזמנו נראתה אות הקשת ואם
נראתה אות הקשת לא נתנו לו להיכנס
להיכלו של רבי שמעון זאת אומרת הוא לא
היה מספיק צדיק כמו רבי שמעון. אם היה
בנינו, אחד צדיק כמו רבי שמעון לא היינו
יודעים בכלל מה זה קשת. לא היינו רואים
אף פעם, זה שרואים את הקשת זה סימן
שלצערנו יש עוונות והעולם בסכנה ר"ל.

כאילו אחד יתחזק את המערכת, שתתפקד
בכל מקרה זה עניין המשכת החיות בעולמות
והשני לחידוש המוחין זו כבר איכות, כל
מוחין מפותחים זה תלוי, יש את הכלים ואת
החיות שלהם ויש את המוחין הרוחניים,
מובן גם בין בני אדם יש הבדל לכל אחד יש
גוף, כל אחד צריך חיות לגוף כל מה שהוא
צריך בשביל הגוף שלו, אחרת הגוף מתפורר,
מצד שני -מה שיש בתוך המוח בתוך הלב,
זה שונה בין אדם לאדם.

תלוי בשורש נשמתו ותלוי בעבודתו. מה
שזכה וזוכה. יש הבדל בין אדם לאדם.
ההבדל הזה נקבע לפי עבודת ה' שלו, אם
אדם צדיק אז זוכה ברוך השם למוחין
דקדושה אם אדם רשע אז יש לו מוחין
דטומאה. אם אדם באמצע אז באמצע לפי
מה שהוא עושה ככה הוא.

אבל גוף יש לכולם וכל אחד צריך חיות
בשביל הגוף שלו אם לא אז הוא יתפורר,
מתים, ככה גם בעולמות באופן כללי, יש את
העניין הזה של שפע קבוע לתחזוק העולמות
ושפע יותר עדין יותר זך, בהתאם לעבודת
התחתונים.

אז בואו נסביר את זה בקצרה לפחות שיהיה
לנו מושג, י-ה-ו-ה. 'ו' - חכמה. ה' - בינה. ו' -
תפארת. ה' - מלכות.

'ו' - אבא. ה' - אימא. ו' - ז"א (זעיר אנפין). ה'
- נוק' (נוקבא). אבא ואימא - 'ו' ה'. ז"ן (ז"א
ונוק') - ו' ה' של שם ההויה, אריך אנפין זה
קוצו של יוד, ה-י של שם ההויה - הקוץ
שלו.

זה בחינת אריך, זה הכתר, ועתיק נכלל
באריך. בדרך כלל אנחנו סופרים חמישה
פרצופים אריך, שנכלל בעתיק, אבא, אימא,
ז"א (זעיר אנפין) ונוק' (נוקבא).

כל מערכת הורדת השפע שיורד דרך
העולמות, הכל עובר דרך חמישה פרצופים
וזה צריך לרדת בהתקשרות. זווג זה עניין
של התקשרות של המשפיע עם המקבל,
דרך- עיבור, יניקה, מוחין.

ככה זה יורד מלמעלה למטה, עד לכאן. אם
אנחנו מקבלים חיים אם אנחנו מקבלים
שכל, אם אנחנו מקבלים כסף כל דבר גשמי
ורוחני שיש כאן, ככה זה יורד מלמעלה
למטה, זה תלוי בעבודת התחתונים כאן.
בהתעוררות שלנו, יש חלק שתלוי ויש חלק
שלא תלוי.

הרי השם ית' (השם יתברך) הבטיח שלא
יחריב את העולם אחרי המבול, אם היה
העולם הזה תלוי רק בזכות אז כבר כמה
פעמים היה נחרב כי לפעמים אין מספיק
זכות לקיים את העולם. אז יש מערכת אחת
שמחיה ומקימת את העולם בכל מקרה.

גם אין זכות רוחנית ע"י עבודת האנשים
שהעולם לא ייחרב עד סוף ששת אלפים
שנות תיקון, שזה הזמן שהכל צריך להיות
מתוקן ויש הנהגה אחרת שיכולה להוסיף
שפע או לצמצם שפע ומוחין בהתאם
לעבודת התחתונים, זאת אומרת תנאי
שירות יותר טובים, פחות טובים, יותר גילוי
פנים, פחות גילוי פנים, יותר צרות, פחות
צרות. זה תלוי בעבודת התחתונים.

אז באבא ואימא יש שני סוגי ייחוד, אחד לחיות העולמות והשני לחידוש המוחין. המוחין של ז"ל (זעיר אנפין ונוקבא) אבא ואימא, כמו שמורידים את הגוף של ז"א (זעיר אנפין) ונוק' (ונוקבא) הם צריכים גם להוריד את המוחין שלהם.

כמו שבעולם הזה, אבא ואימא מתקשרים ונולד ילד הוא לא נולד רק גוף, יש לו גם נשמה ויש לו גם חיות, יש לו גם מוחין ולכן הנה הסוד הגדול, שלא מבינים אותו כל כך. שנשמת התינוק נקבעת בהתאם למצב הרוחני של ההורים בזמן הייחוד שלהם לכן, חז"ל נתנו כל כך הרבה הנחיות, איך לקיים את הייחוד בקדושה, כדי שהמוחין של התינוק, הנשמה שלו, הפנימיות שלו, תהיה מתוקנת. ואם ההורים לא תיקנו את עצמם בזמן הזה, יש לזה כל מיני חלופות, איך זה משפיע על התינוק, אבל זה בהחלט משפיע. אני לא אומר שאלה הם דברים, שאין להן תיקון. יש להם תיקון. יכול להיוולד ילד, משני רשעים והוא יהיה צדיק, מכל מיני סיבות, כן גם עניין של עבודה, גם עניין, שלפעמים נולד ילד, שלא משורש נשמת ההורים, משורש הרבה יותר גבוה. אז למרות, שההורים רשעים, זה לא משפיע עליו, לגמור אותו. זה עושה לו עבודה הוא יצטרך לעבוד על הלבושים האלה, שהוא קיבל מההורים.

זה נקרא לבושי הנשמה, מה שהאדם מקבל מההורים, ככה אבא ואימא מורידים את המוחין של ז"א ונוק' (זעיר אנפין ונוקבא) של ו-ה עכשיו, יש זיווג אחד- שהוא להחזיק חיצונית העולמות כמו, שכל הגופים שלנו שווים פחות או יותר, לכולם, יש לב, כבד,

ריאות, אם צריך כל המזונות, מה שיש לאדם. ככה יש את הזיווג התמידי הזה להחזיק את הגופות. ככה יש את הזיווג להחזיק את העולמות. את המערכת את הצנרת אבל מה עובר שם בפנים, מבחינת איכות המוחין, זה עניין אחר, זה ייחוד אחר. אז יש זיווג אחד הכרחי לתחזוק העניין, כמו שאומרים. תקציב מינימאלי, זיווג זה אם יתבטל אפילו רגע אחד יתבטל כל העולמות ח"ו ולכן הזיווג החיצוני הזה, שמחזיק את העולמות לא תלוי בנו, אם זה היה תלוי בנו, היה נחרב העולם, כבר מאה פעמים, ברוך השם ה' נתן את המסגרת את התקציב הזה לקיים את העולמות בכל מקרה. אגב, זה לא היה תמיד ככה זה מאז שעם ישראל קיבלו את התורה, כי כתוב שאם עם ישראל לא היו רוצים לקבל את התורה היה מחזיר את העולם לתוהו ובוהו.

כי העולם הזה נברא בשביל תיקון רוחני לא נברא סתם בשביל, שנאכל ונשתה ונהיה מבסוטים, אין לקב"ה נחת מזה סתם לבוא לפה לגור פה, להעביר את הזמן.

זה לא בשביל זה נברא העולם הזה, העולם הזה נברא לצורך תיקון והתיקון ע"פ התורה. אז אם עם ישראל לא היה מוכן לקבל את התורה, העולם היה נחרב, היה מחזיר את העולם לתוהו ובוהו.

זאת אומרת הזיווג הזה, התמידי, גם לא היה מתקיים הוא גומר את הסיפור. בזמן שיש סיכוי, זה לא אומר שאנחנו כבר מתקנים אבל לפחות יש דרך יש סיכוי, אז ברוך השם יש ששת אלפים שנה לתיקונים ולכן העולם מתקיים, אפילו אם לפעמים מכעיסים את הקב"ה, הוא ממשיך לקיים את העולם.

ייחוד אבא ואימא לשם הורדת המוחין לעולם הזה

הנשמה הזו הופכת להיות איזה צדיק גדול, וכולם מבסוטים ברוך השם.

כדי להוליד נשמה גדולה בעולם צריך זכות, כי הנשמה הגדולה הזו תאיר בעולם ותגרום אח"כ לתיקון העולם ולהעלאת כל העולם אח"כ, לעבודת השם. צריך זכויות, זה לא מובן מאליו.

זאת אומרת זה תלוי בעבודת התחתונים, אז בד"כ באמת כשבדקו כשאיזה צדיק נולד לזוג

עכשיו מדברים על ההתקשרות השניה, של אבא ואימא להוריד מוחין לעולם הזה.

הנשמות הן פנימיות העולם. יש את העולם ויש את פנימיות העולם, כמו שהנשמה היא הפנימיות של הגוף, נכון? הגוף עוטף את הנשמה, הנשמה בתוך הגוף, אז הזיווג הזה השני זה להוריד נשמות בעולם.

ובאמת אנחנו תמיד שומעים, מסיפורי חסידים, ירדה נשמה גדולה בעולם כן? אח"כ

נשאלת השאלה, אז איך הם יקבלו את השפע, כדי שירד מה שצריך לרדת לפה? זה תלוי במי?

בנו, באדם הוא בוחר, אם האדם יתעורר ובמקום ללמוד מאה דפים, הוא ילמד מאה ואחד, אם אדם קמצן והוא הולך לרחוב ומתגבר על קמצנותו ונותן צדקה לאיזה עני, אם אדם עצלן ומתגבר על עצלנותו, אם יש לו הרהורים רעים ודחה אותם, אם אדם בא לו לדבר לשון הרע ולא מדבר, אם בן אדם לא שומר שבת ופתאום מתחיל לשמור שבת.

אם בן אדם יש לו כל מיני ניסיונות והוא עומד בניסיונות האלה במסירות, זה גורם להעלאת מ"ן (מים נוקבין), מה שאמרנו והמ"ן עולה קודם לז"א ונוק' (זעיר אנפין ונוקבא) אח"כ זה לא"א (לאבא ואימא) ואח"כ לאריך ואח"כ לעתיק ואח"כ זה מגיע עד אין סוף ברוך הוא.

עד השם יתברך והשם ית' רואה את החברה' התאמצו, עשו את העבודה, טוב אני מוריד להם שפע, ואז השפע מתחיל לרדת והשפע שיורד מלמעלה למטה זה נקרא מ"ד, מים דכורין.

מים נוקבין - נוק' זה נקבה זה בחינת נקבה וזה מים דכורין זה בחינת זכר זו השפעה של הזכר מלמעלה למטה כמו שיש את העניין, שהזרע מוליד אז ככה מתחיל לרדת שפע מתאחדים כל הפרצופים.

והשפע יורד עד לז"א לנוק' (לזעיר אנפין ולנוקבא) ועד לעולם הזה ועד לכל עם ישראל ובמיוחד לאותו אדם שעושה את הייחוד הזה, אותו איש, ש"פתח פתח כחודו של מחט, פותחים לו כפתחו של אולם". אותו אדם שהתאמץ טיפה בכל המובנים המוסריים הרוחניים המעשיים מעבר למה שהוא רגיל, ניסה לתקן הוא הזוכה בעיקר כי הוא עורר את כל התיקונים האלה, עד רום המעלות.

ומובן גם כן, שזה תלוי איזו נשמה יש לאיש, אם לבן אדם הזה יש נשמה כללית, נשמה משורש גדול, אז הוא עשה רעש גדול שמה הוריד הרבה שפע, אז זה מובא בארז"ל, שהתיקון שגרם אליהו הנביא בהר הכרמל זה תיקון, שלא היה מאז יציאת מצרים, מתי

אז בדקו את הזוג מי הם. תמיד מוצאים או שעשו איזה חסד, איזו מסירות נפש מאד גדולה ולכן זכו, ככה מובא בהרבה סיפורים של הורים של צדיקים, שהיו לפעמים גם אנשים פשוטים, אבל עשו איזה משהו או נתנו מתן בסתר או הצילו מישהו או וויתרו על משהו בשביל מישהו, או קיבלו איזה ייסורים מאהבה.

תמיד יש סיבות אמיתיות למה איזה זוג זוכה לצדיק. זה לא סתם. בקיצור כמו, שלהבדיל שר האוצר מקבל בתחילת הקדנציה הוא מגיש תקציב, מה צריך כדי לקיים את המדינה, הוא מקבל אישור מהממשלה, זהו זה, נתנו לו כמה מליארדים של דולרים, עם זה הוא צריך לתקצב את המדינה, הוא כבר לא צריך לבקש עוד פעם מראש הממשלה יש לו את התקציב.

כך צריך לחלק אותו כך אותו דבר אבא ואימא, כדי לתחזק את העולמות, לא צריכים תקציב מחודש, יש להם את כל מה, שצריכים כדי לתחזק את העולם עד סוף מה שצריך.

אומנם אבא ואימא, צריכים זיווג פנימי, כדי להמשיך מוחין לז"א ונוק' (לזעיר אנפין ונוקבא) כדי, שיוכלו להוריד את השפע לעולם הזה, האיכותי יותר, הפנימי יותר, אבל גם אבא ואימא לא יכולים להתייחד, בייחוד המיוחד הזה, אלא אם כן אריך, גם כן נותן להם מוחין חדשים.

ואריך עצמו, שזה בחינת קוצו של יוד, של שם ההויה, הוא לא יכול לעשות שום דבר עם שלא יתייחד עם הנוק' (הנוקבא) שלו, זאת אומרת הוא גם צריך ייחוד וגם צריך מוחין, כי ילד קטן לא יכול להתייחד, אם הוא ילד נכון?

תינוק יכול להביא ילדים? הוא לא יכול להביא ילדים עד שהוא בעצמו יש לו מוחין, עד שהוא בן 13 הוא עצמו גדול אין הוא יכול להתחתן.

נכון? ככה גם אריך, לא יכול, אם הוא קטן, הוא צריך להיות גדול בשביל להיות גדול הוא צריך לקבל מוחין מעתיק, ועתיק צריך לקבל מלמעלה מאין סוף ברוך הוא עד שהשם ית' מוריד את השפע הזה.

שכולם צעקו 'ה' הוא האלוקים' הרי הוא היה לבד והיה נגד כל נביאי הבעל מישהו מאתנו אוהב להיות לבד, נגד ארבע מאות איש, נגד ארבע מאות רשעים. זה קשה לעמוד הוא הלך ועמד נגדם ובזכות התפילה שלו והתיקון שלו והביטול שלו והאהבה שלו והמסירות שלו, שהוא נשאר לבד בודד בדורם נביא אמת וזעק לה', שיהיה גילוי פנים, שיהיה קידוש ה'. בכזו מסירות שזה גרם תיקון בכל העולמות עד למעלה שלא היה כמותו מאז יציאת מצרים תארו לכם איזה זכות הייתה לו! מכל האמור עד כאן אפשר להבין את החשיבות של כל מעשה טוב מחשבה טובה והתגברות קטנה, שכל אדם מתגבר, כמה נחת רוח זה עושה. כמה השפעות יורדות לעולם, כמה תיקונים נעשים מזה, כמה גזירות מתבטלות וכמה דינים נמתקים וכמה צמצומים וכאבים נמנעים מבני האדם פה. וכמה נחת רוח זה עושה למעלה, כי הרי השם ית' רוצה להשפיע, בשביל זה הוא ברא את העולמות ואם אנחנו עושים שטויות, מידת הדין מקטרגת והוא לא יכול להשפיע, אם אנחנו עושים דברים טובים, הוא יכול להשפיע בהרחבה. בכל צרתם לו צר, כשלנו יש פה צרה, סימן שלמעלה גם צר. לשון צמצום כמה האחריות וכמה דרושים אנשים נאמנים, שאפשר לסמוך עליהם, שהשם ית' יכול להשפיע שפע באופן קבוע לעולם שפע איכותי ותמידי וגילוי פנים וכל טובות בגשמיות וברוחניות כמה השם ית' זקוק לאנשים האלה מהבחינה הזו שיעשו את העבודה הנכונה במסירות בהתמדה. ומובן גם למה הס"א (סיטרא אחרא) רוצה למנוע את זה בפרט ובכלל ומקטרגת ומנסה לעשות שלא יהיה מובן לבני אדם מה החשיבות של העבודה ואיך לעבוד ומה לעשות, איך להילחם?

כיוון שהוא חי מזה שהשפע במקום שיעבור לעם ישראל ודרכם לכל הבריאה באופן מזוכך, שהשפע יעבור לעצמו הוא ישמין מזה ולא ייתן כלום לאף אחד כמעט ואז הרע גובר בעולם.

אז לכן, כשהאדם תוהה למה יש כל כך הרבה רע בעולם? למה יש חוסר צדק? למה יש כל מיני דברים, במקום לתהות על למה ולמה צריך להבין, שבששת אלפים שנות התיקון, יש שתי מערכות, שהשם ית' מנהל את העולם, אחת תמידית לקיום העולם מינימלית והשניה נקרא לזה הנהגה. שמרווחת שנותנת רווח הצלה וכדי שזה יהיה צריך שתהיה עבודה, ואם באיזשהו זמן בהיסטוריה אין מספיק עבודה אז התוצאה זה 'ויגבר עמלק' ר"ל (רחמנא לצלן), וגם משה רבנו שנלחם בעמלק ואצלו המלחמה זה היה בסה"כ להרים את ידיו בחינת ידיו אמונה. רק את זה היה צריך לעשות, הידיים שלו כבדו, והוא לא יכל להחזיק את הידיים, אז היה צריך את העוזרים הנאמנים שלו, שיחזיקו לו את הידיים, והם החזיקו לו את הידיים ולכן יהושע יכל להילחם בעמלק ולהחליש אותם, תבינו איזו מלחמה זו, איזה דבר זה. ועם ישראל זה קומה שלימה ראש תוך סוף, כל אחד במקומו צריך לתת כתף, כמו שאומרים, לעשות את עבודתו, אם תתבוננו יש מאמר שנקרא "שרשרת ההוויות" בספר "נשמת המלכות", אז תוכלו להבין מזה פלאי פלאים, לאור השיעור של היום איך ההוויות משפיעות אחת לשניה מלמעלה עד למטה מאדם לאדם. זה עניין של "קשוט עצמך תחילה אחרי זה קשוט אחרים" למה קשוט עצמך תחילה? אם לא תקבל מוחין דקדושה מה תיתן לאחרים? מוחין דדמיונות? לכן "קשוט עצמך תחילה אחרי זה קשוט אחרים". זה בדיוק כאן כמו שאריך צריך לקבל מעתיק ועתיק מא"ס (אין סוף) ברוך הוא ועתיק מעביר לאריך ואריך לאבא ואימא ואבא ואימא לז"א (לזעיר אנפין) וז"א לנוק' (נוקבא) ונוק' לתחתונים. כך אנחנו פה, הבני אדם בעולם הזה. פני הדור זה הצדיקים והרבנים וגדולי הדור הם צריכים להעביר את השפע את החיות לכל הדור וכאן יש לנו את הבעיה שמצד אחד צריכים משפיעים שיהיו מסוגלים להשפיע ויירצו להשפיע ומצד שני צריכים שיהיו

מקבלים שיהיו מוכנים לקבל ויהיו מסוגלים לקבל ויוכלו להעביר גם הלאה לאלה שעוד לא קבלו שתהיה התפשטות המעיינות. על זה המלחמה על זה אנחנו כל הזמן חושבים ומטכסים עצות, איך לעשות מה לעשות, איך זה יעבור מה יעבור וזה המדר שלנו, מה עשינו עד עכשיו ומה עוד לא עשינו זה בהתאם למצב תכלס' בשטח, כמה ספרים חילקנו כמה דפים חילקנו כמה קלטות חילקנו, כמה ייעוץ נתנו, כמה שיעורים עשינו, בהתאם לזה אפשר לראות את ההשפעה בהתאם לזה אפשר לשער את התוצאות בע"ה.

ככל שירבו וירבו הנתינות, בע"ה שירבו גם כן המקבלים והעובדים שיעבדו את עבודת ה' ויתעוררו להשפיע לו נחת רוח, בהתאם לעוד נשמות שיתעוררו לעשות את העבודה, מהדברים הפיזיים הפשוטים ביותר ועד לעבודות הרוחניות הגבוהות ביותר ככה העולם הזה ישתנה הנה עכשיו זה מובן למה ישתנה כי זה לאיחוד הפרצופים למעלה עד רום המעלות, והורדת שפע מלמעלה למטה וכל ההמתקות לכל העולמות עד לעולם הזה וזה יעלה את העולם הזה לדרגה רוחנית אחרת.

פשוט צריך שהעבודה שלנו תהיה עבודה אמיתית במסירות, מתוך המלחמות, אם בן רואה שמעכבים לו איזה שפע יש איזה צמצום סימן שהוא צריך לתקן את הכלי, את הצנרת ולעורר את עצמו לעשות עוד מאמץ לא להתייאש או לבעוט או לכעוס או להיות עצוב, אלא להתפלל להש"ת שיעזור לו. ולעשות עוד התגברות ולהילחם עוד לתת עוד מכה לייצר וככה מתוך זה שהוא מתעורר ומרבה במצוות ומעשים טובים, ובמלחמות של קדושה ככה הצנרת הולכת למעלה ואיך אומרים מתנקית וזה גורם לייחודים למעלה ומוריד אח"כ את כל השפע שצריך וכך הלאה וכך הלאה, בתנאי שבאמת האדם הולך ומתקן את עצמו לעשות לשם שמים לשם צורכי שמים הנה עכשיו הבנו סוף סוף מה זה צרכי שמים צרכי שמים = רצון השם ית' להשפיע יכולתו להשפיע תלוי בתחוננים שיהיו מסוגלים לקבל.

אלא שצריכים לקבל צריכים לעשות מאמצים כדי שיעלו מים נוקבין כמו שאמרנו למעלה אם לא עושים את המאמצים אין מים נוקבין הוא לא יכול להשפיע ואז יש מצב ש"בכל צרתם לו צר", אז זה צרכי שמים "הרחב פיך ואמלאהו" הפה זה בחינת מלכות 'הרחב פיך ואמלאהו', אנחנו צריכים לתקן את המלכות של עצמנו והמלכות בעולמות העולות אותם שתהיה ראויה להתייחד עם ז"א (זעיר אנפין) ז"א (זעיר אנפין) זה הקב"ה ככה מובא בספרים הוא המשפיע וכך נגרום לשינוים. זה דבר לא נורמאלי זה דבר לא טבעי, זה דבר לא רגיל אדם בטבעו עולם כמנהגו נוהג כל אחד רוצה לעשות מה שנח לו מה שטוב לו מה שהוא אוהב, לא להתאמץ לא להשתנות לא להלחם שלא יבלבלו לו את המוח, שיתנו לו לעשות מה בראש שלו זהו זה עולם כמנהגו נוהג, וכל העבודה שמדברים עליה כבר שעה זה מעל לטבע של העולם זה שונה.

טבע האדם רוצה לאכול רוצה לישון רוצה ליהנות לא רוצה עול על הראש שלו לא רוצה לחץ לא רוצה כלום, אבל מצד שני אח"כ אנחנו רואים שהעולם מלא ברע ומלא עם עוולות ומלא עם דברים נוראים ואנחנו אומרים נראה מה קורה פה זה מה שקורה אם אין עבודה אז התקציב יורד לתקציב המינימאלי השפע המינימלי זה מה יש, רוצים יותר? תעבדו.

אגב, זה הסוד מי שלמד כלכלה אני לא למדתי רק קצת מפה ושם אומרים כלכלת שוק אומרים מדינת רווחה, כן, כוחות השוק היצע וביקוש, כל הרעיונות הכלכליים האלה יש להם שורש בקבלה, כמו לכל דבר שיש שורש בקבלה זה הנהגה כזו וזו הנהגה כזו. מבינים? כלכלת שוק זה עניין של שר ועונש, וזה המצב זה המצב מדינת רווחה זו מדינה שנותנת לאזרחים מעבר למה שעשו, זה בחינת רחמים ככה לא לפי חשבון תמיד וכו' וכו'. עם המפתחות המעטים האלו שלמדנו היום אפשר להתבונן בכל העולם הזה להבין דברים לעומק בצורה מדהימה לפי הכלל ש"מלכות דרקיע כעין מלכות דארעא", "מלכות דארעא כמלכות דרקיע" להקיש מדבר לדבר.

גילוי יחודו של אור אין סוף ברוך הוא הנהגת השלמות

השי"ת הרי לכאורה היה צריך להיות הפוך, 'יש ריבוי של ספירות, ריבוי של עולמות, איפה יחודו יתברך?'

אז הוא אומר, לא, כל הריבוי הזה הוא בחינת חיסרון הוא בחינת התמעטות כל הריבוי הזה שיש של עולמות וספירות זה בחינת הסתרים ומסכים והתמעטות של האור על מנת לאפשר את החיסרון ועל מנת לתקן את החיסרון.

יוצא שכל ההשתלשלות של מה שיש באילן הקדוש, זה נקרא האילן הקדוש, זה בא ומרמז על כל התהליך של גילוי יחודו יתברך בסופו של עניין כל התהליכים שאנחנו קוראים באריז"ל הם באים לעניין הזה של היחוד.

כל הקבלה עוסקת רק בשביל זה בשביל שאנחנו נבין את יחודו יתברך בשביל מה אנחנו צריכים לדעת את כל פרטי הפרטים של כל המערכת הקבלית כל הספירות וכל העניינים שבירת הכלים רפ"ח ניצוצות והעלאת הניצוצות והעלאת מן הורדת מ"ד וכל הסיפור הזה כל הבית חרושת הזה בשביל מה אנחנו צריכים לדעת את כל זה למה לא מספיק לנו להאמין בהשם וזהו?

כדי להבין שכל ריבוי הפרטים שיש בעולם כולם מכוונים להגיע ליחודו יתברך, בלי זה אדם יכול להאמין אמונה פשוטה אבל הוא לא יכול להבין ע"י לימוד של הקבלה אפשר להבין את כל העניין.

יש שני דברים, הימצאו של השם יתברך ושליטתו של השי"ת בעולמות וממשלתו אז מבחינת היחוד יש את שתי הבחינות האלה. זה היחוד מבחינת הימצאו של השי"ת שהוא רק נמצא ורק הוא מחויב המציאות וכל השאר זה ברואים זה לא מחויבים, הבנתם? לא הבנתם.

השי"ת הוא הנצחי הוא המציאות היחידה הקיימת בהכרח שאר הנבראים הם לא בהכרח הוא לא חייב לברוא נבראים הוא לא חייב לפרנס הוא לא חייב כלום. ככה הוא רצה, ככה הוא גזר אז יש נבראים. לא רצה לא היו נבראים.

זה דבר חשוב מאד כיון שבעולם המטורף שלנו והקשה, הרבה פעמים שואלים איפה

מה זה העניין של יחוד? יחוד א"ס זה גם כן מהרמח"ל, הוא בא להסביר פה את עניין היחוד.

זה חשוב ואנחנו צריכים ללמוד את זה אח"כ נעבור לנושא חדש.

בעולם הזה למה קשה לנו? מהצרות, מהחושך, מההסתר פנים, מהרשעים, והאנשים הרעים שעושים רע ופוגעים בצדיקים, ומכל המציאות של הרע בעולם ולפעמים אנחנו יודעים שעתידים כל ישראל לעשות תשובה, מובטחים לעשות תשובה, אנחנו אומרים איפה, אנחנו כל כך רחוקים ומתקרבת הגאולה ואיפה הנשמות ואיפה התשובה, אנשים שקועים בכל מיני שטויות בלי סוף, אבל זה נכון וזה לא נכון.

כיון שעם ישראל יכול לעשות תשובה מהר, גם כן להתעורר פתאום, "יש קונה עולמו בשעה אחת", וניצוצות של תשובה כללית רואים כבר, רואים אצל הרבה אנשים, יש התעוררות יש שאלות יש רצון.

אנחנו מדברים על הס"א (סיטרא אחרא), על היצר, ואיך הוא מתכנן, ואיך הוא פוגע באדם ומה עושה לו, בסופו של דבר רק רצון ה' יקום, והרע יהפוך לטוב בכל כורחו או שיתבטל או שיהפוך לטוב, זאת אומרת שהשליטה לכאורה של הס"א היא שליטה זמנית היא השפעה זמנית.

כמה שקשה וכבדה היא זמנית סופה להיבטל, תארו לכם שאם בן אדם לא מאמין בזה אם האדם מאמין שהעולם הזה יישאר ככה כמו שהוא ואין ישועה ואין גאולה ואין משיח הוא בעצם מה הוא אומר שהשי"ת (שהשם יתברך) הוא אכזרי שהוא עשה את העולם קשה ומר בלי תקנה לא שהוא לא מאמין אבל אם הוא מאמין אז המסקנה שהשי"ת (שהשם יתברך) אכזרי חס וחלילה והעולם שברא נורא ואיום ככה שאחת העקרונות של אמונת ישראל זה שהעולם הזה הוא זמני חסר מקולקל ויבוא לתיקונו, מבטיחים שהעולם יבוא לתיקונו.

הוא פה אומר דבר גדול, סוד גדול מאד, הוא אומר כאן בפשטות שכל הדיאגרמה הזו של העולמות והדברים שהאריז"ל מביא זה הכל מרמז על הסוד הזה של היחוד הזה של

השם, למה הוא לא מנהל את העסק, למה הוא לא מעניש את הרשעים למה הוא לא מציל את הצדיקים, למה ולמה ולמה. אם הוא היה, אומרים הכופרים, אם הוא קיים אז הוא עושה סדר, למה הוא לא עושה סדר, סימן שהוא לא קיים. מה אומרת הקבלה, לא ככה. אלא יש זמנים שבאופן מכון הש"ת מונע את עצמו לכפות ולהשליט את רצונו באופן גלוי, ונותן לעולם בחירה חופשית לראות איך יתנהג ולא יפה ילכו אבל בסופו של חשבון וסוף הסיבוב הש"ת ימשול ויכפוף את כל הרצונות לרצונו, ולא יהיה אף אחד שיוכל לשלוט ולעשות רע, ולעשות דברים מהסוג הזה אלא לצורך הבחירה, נראה לפעמים שיש כוחות אחרים ששולטים ולא רצון השם, אבל זה רק לכאורה, למה?

כי מי נתן להם את האפשרות? הש"ת נתן להם את האפשרות שום פרדוקס אין פה, זה פשוט מאד הש"ת כבש את כל יכולתו להשפיע והשאיר מקום לחסרונות באופן זמני כדי שאנשים יתקנו יתמודדו יגמרו הזמן שהוא הקציב הוא יופיע ואז לא יעזור לאף אחר ויכפוף את כולם, כולם יצטרכו לעבוד את ה'.

תלמיד: החסרונות נגרמות בגלל הס"א? האדמו"ר: זה צריך בירור הנושא הזה שאתה שואל, החסרון נותן מקום לס"א שיתגבר. מאוד חשוב ללמוד את הרמח"ל מאד חשוב כיון שהוא מבהיר את הדברים באופן מדויק עמוד ולא קשה מידי, זה מקל"ח פתחי חכמה, אבל הדברים האלה כתובים גם ב-"דעת תבונות" של הרמח"ל זה ספר יסודי, גם "דרך השם" יש ו"מסילת ישרים", טוב אנחנו ממשיכים.

מה שחשוב פה שבסוף הכל מגיע לתיקון ירצו או לא ירצו.

הרמח"ל כותב באגרות שלו שהשליחות שלו העיקרית בעולם לצורך מה הוא בא לעולם הזה, להסביר את עניין היחוד, זה מה שהוא מסביר כאן להבהיר את זה היטב, יש פה גם כן סודות גדולים, כל הקלקולים נובעים מהעלם יחודו יתברך, זה הסתר פנים של השם, שהוא מסתתר ואנחנו לא יודעים א' את יחודו.

תלמיד: למה הוא הסתיר פניו? האדמו"ר: בשביל לתת בחירה, עכשיו לא רק זה מידת התגלותו תלויה בנו, לא תלויה בו. הוא קבע שזה תלוי במעשים שלנו, אם אנחנו מעוררים מלמטה את האמונה האמיתית ואת יחוד הימצאותו ויחוד שליטתו אז הוא יתגלה וישלוט אם אנחנו רואים לשלוט אז הוא נותן לנו בינתיים לשלוט.

למה לא? עד שהוא יתגלה בסוף. הבנתם את זה? הש"ת יכול להתגלות. מי אומר לו מה לעשות? יכול לשלוט, נכון? אבל הוא קבע שזה יהיה תלוי בנו וזה דבר שני חשוב ביותר, נקודה חשובה ביותר בהסברה הרוחנית ביהדות, לכל אותם אלה שלא מכירים שיבינו באיזה מערכת אנחנו חיים שיפסיקו לשפוט את הש"ת.

על זה שהוא לא שולט ולא מופיע, שישפטו את עצמם שהם הגורם שהוא לא שולט ולא מופיע, כי ככה הוא קבע, ככה המערכת ככה היא עובדת.

יוצא שחוץ מאותם אנשים שלומדים יהדות, לומדים קבלה, כל שאר הבריות חיות בדמיון לא יודעות איך העולם הזה מתנהל בכלל מה הש"ת קבע איזה חוקים, אז אדם חי והוא שופט הכל לא נכון.

כי הוא לא יודע אם הוא לא למד את זה באיזה מקום אם הוא לא הסיק את זה

אלא מה? מה שהילדים מקבלים מההורים זה רק לבוש שנשמה כמו שאמרנו מקודם שבשביל שנשמה תתלבש היא צריכה לבוש זך, אז הלבוש של הנשמה זה אדם מקבל מאבא ואימא שלו, מההורים שלו הלבוש הזה זה דבר לא קל כי דרך הלבוש הזה הוא מקבל את השפע אז אם ההורים שלו לא מתוקנים זה גם משפיע עליו, לכן אנחנו רואים תורשה רוחנית.

רואים אצל האבא הוא כעסן גם הילד כעסן, רואים כאלה דברים שזה עובר מהורים לילדים, זה בא לא רק כתוצאה מהשפעה חינוכית חברתית של היות במחיצה אחת, זה בא בכלל הלבושים של הנשמה, לבושים של הנשמה שהילד מקבל נקבעים בשעת הזיווג. לכן אמרו שצריך לקיים את המצווה פרו ורבו בטהרה ובקדושה לחשוב על השם ולהתפלל שיהיו ילדים צדיקים ומתוקנים וזרזים במלאכת שמיים, זה כתוב כל זה בשער הגלגולים, ויש כמה האפשרות כי אם האבא כיון באותו זמן לשם שמיים ואם האימא כיוונה לשם שמיים ואם אף אחד לא כיון לשם שמיים בהתאם לכוונת ההורים בזמן הזיווג ככה לבושי הנשמה שהילדים שלהם מקבלים.

תלמיד: ואם לא עושים כוונה?
האדמו"ר: עובדה שיש צדיקים בני רשעים, עובדה, אדרבא יש לנו מספיק דוגמאות, אברהם ורבקה ורבי עקיבא, אבל זה מסיבות שונות, לפעמים ישנן נשמות גדולות עשוקות בקליפות ואין להן שום סיכוי לצאת לעולם הזה רק אם ייוולדו לרשעים ואז הס"א מסכימה שייוולדו לכל מיני אנשים לא מתוקנים והס"א חושבת אדרבא הנה הנשמה תבוא לעולם עם הורים לא טובים, לבושים לא טובים, היא תחטא עוד יותר ואז השם מאיר בנשמה הזו שתעשה תשובה ופתאום מתהפך כל הסיפור.

ולכן אם ההורים לא התכוונו לשם שמיים ודאי שזה לא מקל על העבודה הרוחנית של הילדים, אבל אם הילדים הם נשמות גדולות עם רצון אמיתי הן יכולות גם כן לנקות את הלבושים ולהתגבר עליהן ולעבוד את השם באמת. הגנים, מה זה הגנים, זה הגוף, הגוף

מכתבים אחרים, נניח חסידות, מוסר או משהו, אז הוא לא יודע, מי שלא למד את זה הוא לא יודע.

אם זה כתוב סתרי תורה אז סתרי תורה, לא כתובים יחסית לשאר הדברים זה סתרי תורה, אבל מי יבין סתרים בכלל אנחנו בקושי אני מקריא לכם פה משהו אנחנו בקושי מבינים שתי אותיות ומי יכול להבין הדברים סתומים.

עכשו אם אדם רואה שזה מביא לו דמיונות, מתחיל לדמיין דברים מתחיל לראות מלאכים אז שיפסיק אבל אם האדם רואה שזה מביא לו יראת שמיים, קשר עם השם, והוא יכול לתפקד במציאות, לעבוד להיות בן אדם, אז זה סימן שהוא לא משתגע מזה. אם אדם הוא כזה רוחני שקשה לו לתפקד סימן שהוא צריך לתפקד. זאת אומרת התיקון שלו זה לתפקד.

החלק הרוחני זה לא התיקון שלו כי הוא נמשך לזה כמו אחרי מים, אז הוא צריך להאיר עם החלק הרוחני את החלק הגשמי ואם הוא באמת הרצון שלו זה להשפיע נחת רוח לשם ולא רצון לקבל רוחני לעצמו שזה משהו אחר לגמרי.

אם הציר המרכזי של האדם זה הרצון לעשות נחת רוח להש"ת אז הוא בהכרח יבין ויעשה שצריך לעשות עבודות בתוך הטבע אם זה להתפרנס, ואם זה ללמד ואם זה ללמוד ולעשות דברים תכלס' כמו אברהם אבינו היה אדם רוחני אין מה לומר הוא היה הענק שבענקים מה הוא עשה?

פתח מסעדה ובית מלון, פונדק דרכים והיה מארח אנשים היה רץ לבקר ועושה עבודות פיזיות מאד גשמיות, מאד אבל הכל היה עבודת השם, וזה היה על מנת לפרסם את השם יתברך בעולם אבל זה היה כלול גם כן בעבודות פיזיות לא שהוא ישב ורק יתפלל ויחד יחודים וציפה שאחרים יפרנסו אותו אלא הוא הלך ועשה תכלס'.

עכשו אם במשפחה אחת יש בעיות כאלה, שאחד הוא רוחני ואחרים גשמיים אז אדם צריך לדעת שקודם כל בד"כ כתוב בקבלה הילדים הם לא מאותו שורש נשמה של ההורים, כן, שורשים אחרים, רוב הפעמים.

זה חלק ממה שהאדם מקבל מההורים אבל יש תורשה גופנית ויש תורשה רוחנית. תלמיד: מה עם זכות אבות, אם אני צאצא של צדיקים. האדמו"ר: אז יש סגולה שהצדיקים יכולים להתפלל, מגינים הזכות שלהם מגנה על הילדים אבל זה עניין אחר איך הגענו לכל זה, אני כבר לא זוכר, טוב אנחנו חוזרים לספר. תלמיד: איך מטהרים את כל הנשמות האלה? האדמו"ר: שיעשו תשובה מאהבה זה מתקן את הכל. מה לעשות? לעשות תשובה. אני חושב שאברהם אבינו או רבי עקיבא הם דוגמאות טובות. גילוי כבוד השם גילוי יחודו יתברך זה לא נעשה במכה אחת זה ע"י עבודה שלנו לאט לאט לאט הדברים הולכים ונתקנים. מרגע שהסתיר את פניו גילוי יחודו הדרגתי בהתאם למעשים שלנו, אבל אם האנשים היו עושים תשובה חזקה יכול להתגלות פתאום כמו שכתוב פתאום יבוא האדון זה לא תלוי בזמן כל כך כי אם באיכות בתכלס' בעבודה. מה השכר של האדם לעתיד לבוא לפי מה נקבע השכר? הנה הוא אומר לפי אור היחוד המתגלה על ידי אותו בן אדם הוא עצמו יהיה שכר העולם הבא זאת אומרת שלמשל אברהם אבינו הוא והלך ופרסם את השם חזק, נכון? יותר מכל אדם ממוצע ודאי אז מה השכר שלו לעולם הבא? זה השכר שלו כפי העבודה שהוא עשה לגלות את יחודו יתברך בעולם הזה יחוד הימצאותו של השי"ת ויחוד שליטתו של השי"ת הרי על זה אברהם אבינו מסר נפשו הוא נשלח לתוך האש לתוך כבשן האש עמד בזה כל הניסיונות שהוא עבר. תבינו איזה עולם הבא יש לו, אז ככה מי שרוצה לזכות לאיזה מנה שמנה של עולם הבא צריך לעשות פה כלים אמיתיים לא מדומים לגילוי יחודו יתברך וזה השכר שלו לעולם הבא ובו ייטיב לעושי רצונו. אנחנו אומרים אבל הייתה שואה, ויש מלחמות ויש צרות אז מה אתה רוצה מאנשים, אז הוא

אומר בדיוק אלה הניסיונות כדי שאדם יעמוד בהם כמה שזה קשה ונורא. ע"י אותה העמידה בניסיונות האלה שאדם מחזיק באמונתו למרות כל מה שקורה לו קשיים ועניינים זה על זה הוא יקבל את השכר לעולם הבא שהוא לא בגד בה' אפילו שהיה לו קשה לכן כתוב "ואהבת את השם אלוקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך". בכל לבבך, בשני יצריך ובכך נפשך אפילו נוטל נפשך זה ניסיון אפילו השם נוטל נפשך לאהוב אותו. עד כאן יש שאלות, משהו, הערות, נמשיך עוד קצת לפחות יש עוד קצת זמן. העלמת יחודו יתברך זה נעשה במה שאנחנו יודעים בתהליך של שבירת הכלים שמה השורש אמנם יש לזה שורש יותר קדום שזה הצמצום אבל שם זה השורש המעשי של עניין והעניין הזה נעשה לשני דברים, אחד: הרי אדם יש לו את התיקון האישי שלו יש לו את הניצוצות שהוא צריך להעלות מתוך שבירת הכלים בהתאם להעלאת המ"ק העלאת המיין נוקבין ככה הורדת המ"ן שירדת מלמעלה למטה, המיין דכורין, השפע, אז בזה שאדם עובד כמו שאדם הולך למשל לעבודה אז הוא עובד. עובד חודש פתאום מקבל את הכסף אז הוא מה עושה הוא מקשר בין הכסף לבין מה שעבד, זה לנגד עיניו, זה לא הלך לאיזה מקום ועבד ולא קיבל כלום ואחרי איזה שנתיים קיבל צ'ק זה קשור העבודה עם התוצאה אז זה המטרה הראשונה שאדם ע"י תיקונו יראה את התגלות השי"ת, והשניה כמו שאמרנו, הרי אמרנו שהשי"ת יכל היה להתגלות לבד, מה הוא צריך אותנו? הוא לא חייב אותנו אלא ככה הוא קבע ונתן לנו את הכבוד שאנחנו יכולים להיות שותפים בעניין הזה. כדי להביא לגילוי של השי"ת היה צריך קודם להביא להעלם יחודו וזה תהליכים ארוכים גם מאמצים גם מתוחכמים שהוא העלים שלמותו, הרי כשאדם קורא את הפשט בראשית ברא אלוקים את השמיים והארץ וכו' המעשה הזה ניראה מעשה מאד חיובי שהשם בורא עולמות ובריות זה נכון אבל הוא ברא אותם חסרים הוא ברא אותם עם חסרונות הוא לא ברא אותן שלמות.

והבריאה של העולם באה אחרי שבירת הכלים אז השל"ת ברא את העולמות של התיקון וברא את האדם הראשון שכלל את ארבע עולמות כדי שיוכל לעבוד אז כדי שיהיה העלם, כדי שיהיה אח"כ גילוי צריך שיהיה העלם כדי שיהיה העלם ההעלם זה לא רק דבר תיאורטי זה צריך להשתלשל לתוך החיים לתוך המצב המציאותי של האדם בעבודה שלו בבחירה שלו. צריך את הבמה איך אומרים את כל הסרט את כל הפרטים שיהיו בהעלם בקלקול זה מפעל שלם צריך לעשות זה מה שהשל"ת עשה ולתת גם דרך לתיקון.

במלכין קדמאין היו חסרונות מושרשים בכוח אבל עד שלא נפלו ולא מתו זה היה רק בכוח ולא בפועל לכן היה צריך להביא אותם למצב הזה שנקרא 'שבירת הכלים' כדי שיצא החסרון מהכוח אל הפועל במעשה תכלס' לא רק באופן תיאורטי ואיך אנחנו מגיעים למצב הזה על"י שבירת המ"ק. מתקנים את שבירת הכלים תכלס' ואז כשהכלים יהיו מתוקנים אור השם ישרה בהם ויתגלה וישלוט. אחר סוף התיקון המעשי של העולם מגיע זמן התענוג הנצחי לנשמות.

התחלקות עסמ"ב בעולמות התיקון

אנחנו נלמד בעניין עסמ"ב. זה ראשי תיבות של השמות ע"ב ס"ג מ"ה וב"ן. עסמ"ב - ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן.

ה', ה' אפשר לכתוב- או ה' עם יוד לפי הצליל, או הא' עם אלף, או הה' עם ה', נכון. ו' אפשר לכתוב- ו' עם יוד באמצע ועוד וו, ויו. או אפשר לכתוב ו' אלף ו' ואו, בסדר. או שני וויס, ו' נכון? לפי הצליל. וה' כבר אמרנו ה' אפשר לכתוב הי עם יוד, או הא עם אלף או הה עם ה', זה האפשרויות שיש. זה נקרא מילויים.

בא נסביר קצת. זאת אומרת יש לנו ארבע אותיות של שם הוי"ה: י' ק' ו' ק'. יש לנו ארבע עולמות תיקון: אצילות, בריאה, יצירה, עשיה. בקיצור אבי"ע, אצילות בריאה יצירה עשיה.

עכשיו יש ארבע סוגים של מילויים. המילוי הראשון נקרא ע"ב וכותבים אותו ככה: י' ו' ד', אח"כ ה' י', אח"כ ו' ו' ו', ואח"כ ה' י'. זה נקרא שם ע"ב זה השם הגבוה ביותר. השם שבא מתחתיו נקרא, ס"ג. יש לנו ע"ב ס"ג מ"ה וב"ן. ס"ג, איך כותבים ס"ג, י' ו' ד', ה' י', ו' א' ו', וה' י'. זאת אומרת ההבדל בינו לבין ע"ב זה באלף שבתוך הו'. שבע"ב אמרנו יש יוד, זה מילוי דיודין, ופה זה מילוי שיש בו אלף במקום היוד בתוך הוויס. זה השם השני שנקרא ס"ג. אח"כ יש שם מ"ה איך הוא ממולא? י' ו' ד', אח"כ ה' א', ואח"כ ו' א' ו', ואח"כ ה' א'.

יש לנו ארבע אותיות של שם הוי"ה- י' ק' ו' ק'. בעולם האצילות עולם הראשון של עולם התיקון, האותיות של שם הוי"ה מתחלקות בספירות. אמנם יש בכל עולם עשר ספירות, אבל אפשר לקצר ולהגיד שיש ארבע. בחינת חכמה בינה תפארת ומלכות. כי התפארת כוללת את הו' קצוות.

זה נקרא מילוי דאלפ"ן. מה זה אלפ"ן, אלף, זאת אומרת מילאנו את שם הוי"ה באלפים. זה נקרא שם מ"ה לפי הגימטריה שלו, תעשו את הגימטריה שלו הגימטריה זה מ"ה.. ויש את השם האחרון ב"ן. ב"ן הוא מתמלא כפול, זה נקרא מערת המכפלה, י' ו' ד', ה' ו', וה' ו', וה' ו'.

אפשר לקצר ולהגיד שזה ארבע. אז באצילות אם יש לנו בחינת ארבע ספירות, יש לנו בחינת ארבע אותיות שם הוי"ה, אז בודאי שכל אות תשלוט על אחת מהספירות. היוד חכמה, ה' בינה, ו' תפארת, וה' אחרונה מלכות.

ברור, זה פשוט, ככה בתוך האצילות. זאת אומרת בעולם האצילות יש ארבע אותיות, זה מה שנקרא: י' ק' ו' ק' בחינת פשוט בלי מילוי. עכשיו יש את העניין שנקרא מילוי, מלוי שם הוי"ה, מילוי.

אם אנחנו למשל רוצים למלא את שם הוי"ה יש לנו ארבע אפשרויות למלא אותו. איך? י', איך כותבים יוד? יוד וו דלת (י ו ד).

זה המילויים יש ארבע: ע"ב ס"ג מ"ה וב"ן, ביחד עסמ"ב. אז ראינו שבעולם האצילות קודם כל יש שם הוי"ה אחד פשוט, פשוט זאת אומרת בלי מילוי, י'ק'ו'ק', כפשוטו. והשם הזה כל אחד מהאותיות שלו מתלבש באחד מהספירות של עולם האצילות ומנהיג אותה. כמו שאמרנו חכמה בינה תפארת מלכות. ארבע כנגד ארבע אותיות י'ק'ו'ק'. אח"כ משם ולמטה כבר כל אות, לפי אותו מקום שנמצא אז ההוי"ה מתפרטת, מקבלת מילוי כיצד? זאת אומרת שבתוך האצילות עצמו היוד הראשונה הזו שהייתה בתוך החכמה נכון, עכשיו היא מתפשטת להיות שם הוי"ה שלם. במקום שיהיה י' רק, יש

שם הוי"ה שלם במילוי יודין. זה בחינת שם ע"ב השם הראשון שאמרנו. הה' שבבינה, אמרנו שבשם ההוי"ה הזה יש הא שבינה נכון. היוד הולך לחכמה והה' הולך לבינה. הה' שבבינה יורד לעולם הבריאה בשם ס"ג. ככה זה נקרא. זה שם ס"ג והוא מנהיג את עולם הבריאה. ואו שבתפארת בהויה של מי יתפשט בהוי"ה של? מ"ה. ואיפה הוא ישלוט? בעולם היצירה, יפה. והה' האחרונה תתפשט להוי"ה של? ב"ן. ואיפה תשלוט? בעשייה, יפה מאוד. זה מה שהוא אמר זה נשמע מאוד מסובך אבל זה לא כל כך מסובך, צריך להתרגל למושגים.

שם מ"ה ושם ב"ן בכלליות

טוב אנחנו יודעים שאחרי שבירת הכלים האורות דס"ג הפכו להיות בחינת ב"ן, ואח"כ יצאה הארה חדשה מהמצח של א"ק בחינת שם מ"ה החדש, בדרגה של רוח, כאשר ב"ן הופך להיות נוקבין למ"ה. והב"ן הזה בדרגה של נפש, והרוח מתקן את הנפש, והנפש מלבישה את הרוח, והרוח מתלבש בנפש. והפרצופים עוד לא היו קיימים בעולם התווהו, רק בעולם התיקון. יש ארבע עולמות תיקון אצילות בריאה יצירה עשייה. ובכל עולם יש חמישה פרצופים, אריך, אבא, אימא, ז"א ונוק'. אז מה שנלמד כאן זה שהפרצופים מורכבים משם מ"ה ומשם ב"ן, רק הפרופורציות משתנות. הרי אם אנחנו אומרים שהכלים השבורים הם הפכו להיות שמה בחינת ב"ן, וב"ן הופך להיות נוקבין למ"ה, זאת אומרת שמ"ה הוא בחינת משפיע וב"ן הוא בחינת מקבל. אז באופן כללי כל פרצוף אם הוא יהיה נקבי אז צריך להיות בו עיקר העצמות צריך להיות נקבי. וצריך להיות גם כן חלק זכרי. בחינת זכר ונקבה ברא אותם. ואם זה פרצוף זכר אז הוא צריך להיות כולו זכר עם איזה הארה של נוק', של בחינת נקבה. מה הפרצופים האלה זה מובן, אבא זה יוד של שם הוי"ה הוא זכר. ה"א ראשונה זה אימא, היא נקבה, ו' של הוי"ה זה ז"א הוא

זכר, והה' אחרונה של שם הוי"ה היא נקבה בחינת נוק'. השאלה מה גובר על מה. הנפש היא תמיד הנוק' הרוח בחינת זכר. ויש שוני בין מ"ה וב"ן של זעיר אנפין, לבין מ"ה וב"ן של הנוקבא למה כל פרצוף צריך שיהיה בו משני הדברים? כדי שתהיה השתלשלות של הורדת השפע. וחייב שיהיה לכל פרצוף אפשרות לקבל ולתת, אחרת הם לא יכולים לשמש כמעבירי שפע. כי אם הפרצוף רק יקבל ולא יהיה לו אפשרות להעביר, אז מה עשינו זה נתקע. כדי שתהיה אפשרות שהשפע יעבור מלמעלה למטה כל פרצוף צריך שיהיה מבחינתו אפשרות לקבל ולהשפיע. רק שצריך להיות בפרופורציה כזו שלמשל פרצופים שצריכים לגדל בתוכם פרצופים אחרים או נשמות או ממש את הכלים של הפרצוף הבא תחתיהם ולהוליד אותם, הם צריכות להיות נקבות. שיהיה להם בחינת אפשרות כזו לכלול בתוכם. והמשפיע צריך שיהיה לו בחינת למשוך מלמעלה למטה את הטיפה ולהשפיע. אז הוא לא צריך להיות כמו ציור של הה' מספיק שיהיה כמו ציור של ה', או של הו' שזה בחינת המשכה. הה' היא כבר יותר בחינה שיכולה לכלול, כמו כלי. ממי מקבל ז"א? מאימא. אז אם הוא לא תהיה לו בחינת מקבל אז הוא לא יוכל

לקבל, אז לא יהיה לו מה להשפיע גם. חייב שיהיה לו בחינת מקבל, כדי שיוכל אח"כ להשפיע. והנוק' למי משפיעה? לתחתונים. אז אם לא תהיה לה בחינת משפיע בכלל איך היא תשפיע? אז חייב שיהיה גם כן. עכשיו יש עוד סוד בעניין הזה, שהרי בחינת רצון לקבל חייב שיהיה לכל נברא, ולכל כלי. כי אם לא היה לו רצון לקבל הוא יהיה הקב"ה בעצמו, הוא יהיה המשפיע, רק להש"ת יש לו אפשרות להשפיע בלי רצון

לקבל. ולכן חייב שבכל פרצוף יהיה לו גם כן בחינת שם ב"ן, שזה הרצון לקבל. הרצון לקבל מושך את השפע. גם יש הנאה, אם יש רצון לקבל יש גם הנאה, אם אין רצון לקבל אין הנאה. אז אם לא היה שום רצון לקבל, לא היה שום בחינת שם ב"ן בפרצופים, שום פרופורציה, שום כלום, לא יכלו להיות כלים, לא היה להם שינוי צורה, לא היה להם עביות, לא היה להם כלום. הם היו הבורא בעצמם. אז חייב שיהיה.

שם ב"ן שהוא בעצם נפש הנוקבא

אי אפשר להבין דבר כזה בלי לבוא כל יום לשיעור. הז"א והנוק' נבראו לכתחילה דבוקים אח' באח', אחר באחר. ורק אח"כ הייתה הנסירה והביא אותם פנים בפנים. בזמן שהם היו אחר באחר, בכל זאת הז"א השפיע לה הארה של ה' גבורות ואז הוא בנה אותה פרצוף באחורי ז"א. יש לז"א יסוד, ויש לו דופן שהם אחוריים שלו דבוקים לנוק' ומשם הוא נותן לה הארת ה' גבורות, לא ממש את ה' גבורות רק הארה. וככה הוא בנה אותה פרצוף מאחוריו. זאת אומרת שממש הפכה לקבל נפש ממש בפועל, לא רק הארה, רק מהביאה ראשונה והלאה. שם ב"ן שהוא הוי"ה במילוי הה"ן. יש לנו ע"ב ס"ג מ"ה וב"ן. שם ב"ן שהוא במילוי הה"ן הוא הוי"ה כפולה יוד"ה ה"ה ו"ו ה"ה, זה בחינת שם ב"ן. הוא אור הנפש של אור הנוק', זה נפש של הנוק'. הנוק' מקבלת תמיד ע"י ז"א, חוץ מזמן הנסירה שהיא מקבלת ישר מאימא. אבל בזמנים הרגילים היא מקבלת מז"א. ולכן האישה חייבת בכבוד בעלה ולכן גם הסיפור שהשם הרדים את אדם ולקח לו, הוציא ממנו את הצלע ועשה ממנה את האישה. אז פה רואים שגם על פי הקבלה בעולמות העליונים הדברים מקבילים לסיפור של הפשט.

הנוק' צריכה שהיה לה גוף, כלי, ושיהיה לה גם כן נפש. נכון? מי נותן לה את זה? שם ב"ן הוא נפש הנוק'. ז"א מקבל שלוש מוחין חו"ב חכמה בינה ודעת. והדעת מתחלק לשניים, חמישה חסדים וחמישה גבורות. הוא לוקח את החסדים לעצמו ולמי נותן את הגבורות? לנוק'. בייחוד הראשון שהוא מתייחד עמה בביאה הראשונה נותן לה ה' גבורות שזה בחינת שם ב"ן שזה בחינת הנפש שלה. זאת אומרת זה נושא עמוק יש עניין של 'רוח ששביק בה בעלה בביאה ראשונה'. אח"כ דרך הרוח הזו מצטיירים כל הוולדות אפילו הראשון, הלאה. אז זה הרוח הזה ששבק בה בעלה, שהוא נקרא נפש של הנוק', שהוא נקרא שם ב"ן. הוא נשאר ביסוד שלה ודרכה עולה כל המ"נ שיעלו התחתונים במשך כל שנות התיקון ע"י עבודתנו, תורה ומצוות ומעשים טובים, אנחנו מעלים מיין נוקבין, בחינת הניצוצות שנפלו עם הכלים השבורים מעלים את זה ליסוד דנוק' וזה בעולם האצילות ושמה היא מתקשטת לפני בעלה וכו' והם עולים גם כן למעלה. הם עולים לאבא ואימא לקבל מוחין, ואח"כ מקבלים מוחין, ואח"כ ז"א מתייחד איתה, ואח"כ השפע הזה יורד לנשמות, לעולם הזה. זה הסיפור על רגל אחת.

בירור ס"ג באמצעות שם מ"ה

ברגע שהופכים להיות הנוקבין שלו, אז הם מקבלים שם חדש, זה כבר לא השם שהיה להם ס"ג, אלא עכשיו זה שם ב"ן. אז שם מ"ה מתחבר עם שם ב"ן ומתקן אותו, בסדר. ואז כבר לא קוראים לנקודים ס"ג, כי לפני התיקון לא היה שם ב"ן, רק השם ס"ג, להורות שהוא יצא ממה שניבחנו לנקודות של ס"ג, אבל בשלב התיקון אור מ"ה שיצא חדש מתחיל לברר את הנוקבא שלו מהנקודות של ס"ג שיעלו להיות כלים שלו. מה זה היה מברר? היה מברר מה שמתוקן. למה נשברו הכלים? כי היה מעורבב שם טוב ורע, אז הסיגים יורדים ומה ששייך להשתמש לתיקון זה נלקח לנוקבין לשם מ"ה החדש. ואז קוראים למה שהיה בחינת נקודים בשם חדש שניקרא -ב"ן. אמרנו שם ב"ן בחינת נפש והוא הה"ה האחרונה, בד' אותיות הויה. בקיצור שבן- אדם עומד בזכות עצמו יש לו שם אחד, שהוא כבר לא עומד בזכות עצמו, יש לו שם אחר. זה צריכים לדעת. ברור שהאור שיורד לא יורד סתם. יורד בדרגות ובעניינים, זה יורד בחינת טנת"א. אז אם יש טנת"א שזה טעמים נקודות תגים ואותיות, אז אם המשפיע יש לו את ארבע הבחינות האלה גם המקבל צריך שיהיה לו ארבע בחינות, שכל אחד יקבל את מה שצריך לקבל.

בחינות עיגולים ויושר וההבדלים ביניהן

עניין הזה של אח"פ מ"ה וב"ן וכל הדברים האלה, זה לא קיים. מה שאמרנו קודם. כמו שיש גם באדם, כן, שהגוף של האדם הוא כמו שהוא, אבל העניים עגולות הראש קצת עגול. למרות שיש אורות דעיגולים אבל הרוב מה שנאצל זה רק בחינת יושר. ההבדל העיקרי בין אורות דעיגולים לאורות דיושר זה שאורות עיגולים לא מושפעים ממעשי האדם, זה קבוע, זה הספירות שמנהיגות את העולם בכל מקרה באופן קבוע. ואילו הספירות דיושר משפיעות שפע או מצמצמות שפע בהתאם למעשה האדם. עד כאן.

תלמיד: מה זה טנת"א?

האדמו"ר: מה זה טנת"א? ראשי תיבות של: טעמים נקודות תגים אותיות, טוב. זה למדנו בשבירת הכלים יצאו אורות. עשר נקודות מהעניים של א"ק (אדם קדמון) ירדו מתחת לטבור, ולא היה ביכולתם לשאת את האורות ונשברו, זה שבירת הכלים. הכלים נפלו לבריאה, גם בתוך האצילות וגם בבריאה, והאורות נגזזו. ורפ"ח ניצוצין ירדו להחיות את הכלים האלה.

כשהשם יתברך החליט להתחיל לתקן את עניין של שבירת הכלים, הוא הוציא הארה חדשה מהמצח של א"ק שנקראת שם מ"ה החדש, וזה שם בחינת דרגה של רוח.

והסיבה שנשברו הכלים זה שלא היה להם נוקבין, לא היה מי שילביש את האורות. הנוק' מה עושה? מקבלת את האורות בחינת כלי, נכון? זה כמו בעולם הנה יש בחינת השפעה של בעל ואישה, כדי שהאישה תחזיק את התינוק, האישה צריכה להתעבר מהבעל. אז זה אותו דבר, אם אין מי שיחזיק את האור אז יש בחינת שבירת הכלים. אז זה היה בהתחלה השבירה כשהשם יתברך הוציא את שם מ"ה החדש מהמצח של א"ק הוא בא להתחבר עם הכלים השבורים והכלים השבורים הפכו להיות הנוקבין שלו.

זה חלק של האריז"ל עכשיו.

כאשר השם יתברך רצה לברוא את העולם סילק את אור חסדו לצדדים, מהנקודה האמצעית שבאור אין סוף נוצר חלל פנוי, נכנס הקו ונפגש עם הרשימו וסביב המפגש הזה של הקו עם הרשימו נבראו עשר ספירות דעיגולים, אחד בתוך השני. זה פעולת הבריאות הראשונות שהשם ברא. אחר כל סביב הקו ברא את א"ק, בחינת ראש תוך סוף, ימין שמאל קו אמצע, קדימה אחורה, פנים אחור. אז הוא אומר פה שכל העניינים האלה של אח"פ פלוס מ"ה וב"ן הם שיכים רק לעניין של יושר.

זה נקרא אדם, א"ק בחינת עשר ספירות דיושר כדמות האדם. אבל בעיגולים אין

עולם האצילות מתגלה מעט מעט

בריאה ראשונה שקוראים לה א"ק, אדם קדמון. שזה בריאה רוחנית כולה שיש לה ראש, תוך, סוף.

לפי המשל הקבלי לא שיש שמה ממש ראש, אין שם ראש, אבל יש שורש לכל העניינים שם. ומא"ק הזה דרך החושים שלו יצאו הארות שמההארות האלו נבראו בסוף העולמות האלה העולם הזה.

וכל ההנהגה שהשם יתברך רוצה לשלוח לנו שפע, כמו מלך שיש לו הנהגה ויש לו פקידים, ויש לו שרים, כן? המלך נותן פקודה אבל מי שמביא לך את השרות לבית זה לא המלך בעצמו, אלה הפקידים שלו המבצעים שלו.

כמו עם הדואר שדיברנו מקודם. אז הדואר מביא את הדואר, לא שר הדואר לא שר התקשורת, ומי נותן כוח לשר התקשורת? ראש הממשלה.

אז ככה גם כן כמו שיש מלכות בעולם הזה יש מלכות רוחנית. גם יש שמה סדרים, בסדרים האלה השפע שהשם יתברך שולח נכנס דרך הקו לתוך החלל.

כל מה שקורה בכל העולמות זה בתוך החלל הזה בחוץ יש רק אור מקיף. אז כשהוא רוצה לשלוח שפע הוא שולח שפע דרך ההשתלשלות דרך הקו הזה. הקו הוא בתוך פנימיותו של א"ק.

יוצאים לו האורות דרך העניים מהאוזניים מהחוטם מהפה ומהמצח. כל האורות האלה יוצאים מאירים. בעולמות בוראים גם את העולמות וגם מאירים בהם עד שמגיע החיות שלנו לפה.

עד שהנשמה שלנו מקבלת חיות. זה עובר השתלשלות יש הרבה הרבה עולמות ועניינים. בזה עוסקת הקבלה איך השפע יורד מלמעלה למטה, ואיך אנחנו יכולים להיות ראויים לקבל את השפע.

אם אדם מקולקל יקבל מעט שפע אם אדם צדיק יקבל יותר שפע. תלוי מי האדם. ע"ב ס"ג מ"ה וב"ן מתגלים מא"ק, זה האורות השונים שיוצאים דרך א"ק.

א"ק זה קיצור של אדם קדמון. המוח נעלם, וכביכול ההשפעות של המוח עוברים דרך

עסמ"ב זה ראשי תיבות: ע"ב, ס"ג, מ"ה וב"ן של ארבע שמות הוי"ה במילוי, ע"ב ס"ג מ"ה וב"ן. טוב. אנחנו נסביר קצת. יש שם הוי"ה, שם הוי"ה הוא י' ק' ו' ק' ויש לו ארבע מילויים.

שרושמים את האותיות כותבים יוד זה ה' ואח"כ ה', אפשר לכתוב ה' עם יוד-ה', או ה' עם אלף-הא, או ה' עם ה' - הה, וכך הלאה. אז יש ארבע סוגים של מילויים כאלה.

בגימטרייה של סה"כ של האותיות שלהם ככה הם נקראים, ככה הם מכוונים על פי הגימטרייה. ע"ב ס"ג מ"ה וב"ן. זאת אומרת שאם תיקח את שם הוי"ה ותמלא אותו ביודין מה שנקרא, אז סה"כ יהיה גימטרייה ע"ב, זה שם ע"ב.

אם תמלא את שם הוי"ה ביודין חוץ מה-ו', יהיה בו, ב-ו', במקום וו יהיה וואו, אז זה כבר יהיה ס"ג.

ואם תמלא אותו באל"פין, באל"פים, אז זה יהיה מ"ה. ואם תמלא אותו כפול, יוד הו והה, זה יהיה ב"ן. זה ארבע דרגות של הארה שיוורדים. יש ארבע מילויים בשם הוי"ה.

ולפי השם, איך שהוא ממלא ככה אנחנו יודעים את מהותו. באופן כללי השם הראשון זה חכמה, השם השני זה בינה, תפארת, מלכות. חכמה בינה תפארת מלכות. או אם מונים את הפרצופים זה נקרא, אבא אימא ז"א ונוק'. שוב פעם ארבע, אבא אימא ז"א ונוק'. אריך שהוא הפרצוף הראשון הוא קוצו של יוד. זה אני לא יכול להסביר את כל הקבלה בשיעור אחד.

אז רק אני נותן משהו שנוכל להבין. אז אנחנו עוסקים בימים האחרונים בכל מיני נושאים שקשורים לארבע שמות הוי"ה האלה. ומה ההבדלים בניהם, ומה הם משפיעים וכו'.

אנחנו למדנו בשיעורים קודמים שהשם יתברך כשרצה לברא את העולם, סילק את אור חסדו לצדדים ונוצר חלל פנוי. אח"כ הכניס קו אחד של אור אין סוף בפנים וסביב הקו הזה נוצרו עשר עיגולים שזה עשר ספירות.

והעולם הזה שלנו הוא העולם הפנימי ביותר. וסביב אותו קו השם יתברך ברא

השערות שהשיער הזה זה דבר מגולה המוח זה דבר פנימי.

אתמול למדנו שאין לנו השגה בפנימיות של א"ק אנחנו לא יודעים שום דבר עליו ועל פנימיותו יודעים שיש נשמה.

אנחנו יודעים רק מה שהוא מאיר החוצה, ובקבלה בכלל עם השם ע"ב שזה הבחינה הכי גבוהה של א"ק לא מתעסקים. מתחילים מס"ג מהאורות של העיניים שיצאו מן העיניים שלו. מה שיש למעלה אנחנו לא מתעסקים זה שם בחינת ע"ב, לא מתעסקים.

מתעסקים עם שם ס"ג למטה. שערות זה דינים, דינים זה צמצום. זאת אומרת שיש אורות כאלה חזקים של אלוקות בתוך א"ק אין לנו בכלל שום אפשרות להשיג את זה. וגם את החכמה שלו לא.

רק אנחנו מקבלים הארה מזה, הארה מסוימת דרך השיער שלו, בסדר. כמו שאנחנו לא יכולים להתקרב לשמש, מרב החום והאור. אבל אנחנו מקבלים הארה ממנה בריחוק מקום, להבדיל. אין לנו השגה במוח שזה בחינת חכמה.

כן, החכמה זה רק בהעלם לכן קוראים לזה חכמת הנסתר, לכן קוראים לזה תורת הסוד. זה בחינת החכמה, "החכמה מאין תמצא" מאין. החכמה מוסתרת.

בשם הוי"ה זה בחינת היוד של שם הוי"ה שהיא קטנה הציור של ה' לעומת הו' שזה המשכה היוד היא קטנה. כפי שיש לחכמה את התפקיד בכל זאת לשלוח הארות, אבל לא להתגלות ממש רק לשלוח הארות. הבינה התפקיד שלה זה לקלוט את ההארות ולפרט אותן ולהסביר אותן.

כמו שאצל האדם פתאום יש איזה זיק כזה שנדלק לו, זה החכמה שהוא בא לו רעיון אבל הוא לא יודע איך הרעיון הזה אם הוא טוב או לא טוב, איך לעשות אותו מה השלבים, כל העניינים האלה הוא לא יודע.

הוא צריך בינה בשביל זה, והבינה מפרטת, אה כן, קודם כל זה אח"כ זה. בחינת הבינה והיא גלויה היא מגלה את הסתום בחכמה, טוב. אז מצד אחד ע"ב יותר גבוה יותר נעלם יותר חשוב מס"ג. אבל בלי ס"ג מה היינו יודעים על ע"ב? וס"ג יותר גבוה מבין ומ"ה

שזה השמות שיורדים יותר אבל בלי מ"ה וב"ן מה היינו יודעים על ס"ג זאת אומרת שלעליון יש איזה מעלה גדולה מאוד מצד עצמו, אבל אם אין לנו השגה בעליון אז כאילו בשבילנו כאילו לא קיים, ח"ו.

לכן כתוב שהשם יתברך "התאוה לו יתברך להיות לו דירה בתחתונים". שהשם יתברך רצה להתגלות בעולם החשוך הזה עולם החומר. מלאכים יש לו מספיק. הוא עושה עולם כזה של טוב ורע ואנחנו צריכים לבחור בין הטוב לרע. כשאנחנו עושים את רצונו נקרא שיש התגלות אלוקותו בתוכנו ובמציאות שלנו. כי האור מושג רק דרך כלי. אם יש אור ואין כלי אתה לא משיג את האור.

השגה זה רק בצמצום בכלי. אז מצד אחד אם אין התפשטות אז אין כלום. מה יעזור לך כלי אם אין לך אור מצד שני מה יעזור לך אור אם אין לך כלי. אם יש רב שיש לו חכמה אבל אין לו תלמידים שיבינו את החכמה שלו מה זה עוזר. אבל אם יש רב שיש לו חכמה ויש תלמידים שיכולים לקלוט את החכמה שלו זה בחינת בינה לכלול את זה ולהלביש את זה. אז יש פה התפשטות מהרמה הגבוהה לרמה היותר נמוכה.

יצאה תועלת. אומרים על שלמה המלך שהחכמה שלו הייתה עצומה הרי הוא היה החכם מכל אדם. אבל חוץ מזה הייתה אפשרות להוריד את החכמה שלו לשלושת אלפים דרגות תחתיו כדי שאפשר יהיה להשיג, זה 'משלי'.

'משלי' - הוא כתב, כדי שבני האדם יוכלו להשיג משהו מהחכמה הזו שהייתה לו. בחכמה שלא עוד נחשוב שיש פה איזה שני אורות. שאין להם קשר אחד לשני, אלא ההבדל זה רק בדרגת ההשגה שלנו.

שאת החכמה, בדרגה של החכמה אנחנו לא משיגים, ואת הבינה מתחילים להשיג. מובן? וככה עד העשייה עד העולם הזה. זה אור אחד, השוני זה בכלים. יש כלל: האור מצטייר לפי הכלי, האור זה אותו אור תלוי איזה כלי יש לנו כדי להבין אותו.

אז הוא מדבר פה על רצף של השתלשלות. זה דבר עצום מה שהרמח"ל אומר פה. לפעמים לומדים את האריז"ל ואת הרב חיים

ויטאל חושבים, יש אורות דע"ב ויש אורות דס"ג - דברים שונים. כאן הוא מסביר שזה אותו דבר, יש רצף של השתלשלות. זאת אומרת שיש פה שני דברים. יש את ההשגה של האור ויש את ההתפשטות של האור. יכול להיות שבחינת ע"ב, כן? לא יכול להיות, בטוח, מבחינת ע"ב יש לו השגה עצומה של חכמה בחינה של חכמה של א"ק. אבל לנו אין השגה בזה כלום. וממנו ומטה ס"ג, יש כבר יותר השגה. וככה עד העולם הזה. זה השתלשלות יש השגה עליונה יש השתלשלות, והשגה תחתונה שלנו מה

שאנחנו קולטים, שזה כלום. ההבדל זה באמת בעניין של התגלות. זאת אומרת מדובר באותו אור אבל בבחינות התגלות שונות זה ברור הנקודה הזו. זאת אומרת שיש אורות והבלים שיוצאים שיצאו מהאוזניים של א"ק מהחוטם של א"ק מהפה של א"ק מהעניים של א"ק מהמצח שלו ומהשערות ומהזקן. הכל טוב ונחמד, הכל זה בסך הכל תהליך אחד של התגלות של הנעלם בתוך א"ק שיש דרגות בקליטה של העניין הזה של התגלות עולם האצילות.

ההבחן בין ספירת הכתר לבין הספירות חכמה ובינה

טוב, אנחנו לומדים עכשיו על הכתר: יש את עשר הספירות שהן עשר הספירות של כל פרצוף ואנחנו מונים את עשר הספירות לא מהכתר אלא מחכמה. חכמה בינה ודעת, חב"ד. חג"ת: חסד גבורה תפארת נצח הוד מלכות, והכתר לא נחשב, למרות שהוא הכתר. כמו שלמלך, הוא אומר, הכתר הוא מעל לראש של המלך, הוא לא חלק מהגוף שלו אז "מבשרי אחזה אלוך". כפי שזה ככה במציאות, ככה זה בעולמות העליונים. ולמרות שהכתר הוא גם כן מקיף מעל ז"א (זעיר אנפין), הוא בחינת התפשטות של התבונה.

תבונה זה החלק התחתון של אימא עילאה שהוא בד"כ תבונה, היא נותנת את המוחין לז"א (זעיר אנפין) אז בטח חושבים שזה אותו דבר אבל זה לא אותו דבר, המוחין דז"א (דזעיר אנפין) הן המוחין דז"א ששייכים לז"א, והתבונה היא מציאות אחרת לגמרי שהיא בחינת הכתר, היא בחינת המקיף. ומהקצה של התבונה נעשה הגולגולת, ובפנים יש את המוחין, חב"ד: חכמה בינה ודעת. ולכן גם הגולגולת היא למעלה, כי היא בכל זאת שייכת לתבונה. והמוחין דז"א (זעיר אנפין) הם שייכים לז"א.

תפקיד הכתר והתפשטותו בספירת הדעת

כח"ב מה זה? כתר חכמה ובינה, חג"ת: חסד גבורה תפארת. נצח הוד יסוד מלכות. ומה לא מנינו פה? תלמיד: דעת האדמו"ר: את הדעת. כשמונים את הכתר לא מונים את הדעת מה זה חו"ב? חכמה ובינה. זאת אומרת שהדעת היא התפשטות של הכתר. זאת אומרת שהדעת זה דבר גדול מאד, שהוא מן הכתר. כשמונים את הכתר, לא מונים את הדעת. כשמונים את הדעת, לא מונים את הכתר. זאת אומרת שהכתר הוא בכלל לא מוחין אלא הוא רק הקצה שלו. הופך להיות כלי

למוחין, לחב"ד (חכמה בינה ודעת). חיצוניותו של הכתר. כי פנימיותו זה בכלל מוחין עליונים מאד. המוחין של ז"א (זעיר אנפין), הלבושים שלהם זה מהנה"י (נצח הוד יסוד) דתבונה זה לא ממנו. בסדר? אבל בכל זאת האור הוא שלו, המוחין הם שלו, ולכן הלבושים נגררים אחרי המוחין ולכן אומרים שזה המוחין דז"א (זעיר אנפין). החב"ד (חכמה בינה ודעת) הם מוחין דז"א (דזעיר אנפין), הכתר אין לו שום עניין עם זה בכלל. תלמיד: נדמה לי שלמדנו שהמוחין של הפרצוף מורכבים מהשלוש ספירות

אבא ואימא שנחשבים לפרצופים בפני עצמם, וגדלות ב' הוא מקבל מהנה"י (נצח הוד יסוד) של אבא ואימא עילאיים שזה יותר גבוה. גם אתמול למדנו מה ההבדלים שניכרים בעולם בזמן שזה נוהג ומה ההבדלים בהנהגה בעולם בזמן שזה נוהג. אז אם מישהו יבוא כל יום הוא יידע את הכל.

האחרונות של הפרצוף, מנה"י, ופה אומר שהוא מקבל מהתפארת. האדמו"ר: לא להתבלבל. המוחין של הפרצוף התחתון מועברים על ידי הנה"י (נצח הוד יסוד) של הפרצוף העליון. הכתר נעשה ע"י התפארת של הפרצוף העליון זה בדיוק ההבדל. למדנו אתמול, שגדלות א' הוא מקבל מיסוד"ת, שזה ישראל סבא ותבונה, שזה החלק התחתון של פרצופים

כתר נאצל מעתיק ומאריך אנפין

בחינת הא"א (אריך אנפין) אשר בו שורש כל הי"ס (י' ספירות) דאצילות דקות גדול שאי אפשר לנאצל להיות ביותר דקות ממנו" זאת אומרת העביות ביותר של המאציל עם הדקות היותר של הנאצל ביחד עתיק ואריך זה הכתר אתם קולטים איזה דבר פלא זה? אה?

עכשיו מובן למה יש שני חלקים בכתר: עתיק ואריך. עתיק זה החלק של המאציל, ואריך זה חלק, שורש של נאצל.

המאציל הוא צריך לברוא נאצל, בורא נאצל, צריך להשפיע לו חיות אם לא - הנאצל מת, גם גשמי גם רוחני. צריך איזה שהוא צינור דרכו יעביר את החיות, לא? אחרת איך? אז זה מה שהוא אומר שיש כתר שהוא המתווך בין האין סוף לבין האצילות, באמצע. זה פלא פלאים.

עתיק זה הגבוה זה זה שמקשר עם הא"ס, הוא הבחינה היותר אחרונה מכל האפשר בא"ס (אין סוף), והוא אשר האציל את

עתיק שהוא המלכות של א"ק

עם המלכות המלכות מתמתקת ומתקנת ונגמר הסיפור זה היחוד, ואז נתקנו כל הפרצופים כי כולם קיבלו מ"ד ונתקנו על ידי השפעת היסוד.

וזה עניין שצריכים להתפלל לאחדות בן משיח בן יוסף למשיח בן דוד בחינת יסוד עם מלכות, אך חסד דעתיק מאיר איפה הוא יאיר חסד דעתיק, שעובר דרך היסוד הוא צריך להאיר בגולגולת של אריך כי תמיד המוחין מקבלים אותם דרך הראש, מהעליון זה מתלבש דרך הראש, הרי אריך ועתיק יש בכל עולם בכל הגלגולים של כל העולמות עד עולם העשיה עד כאן.

כל מה שיש בתחתון צריך שיהיה בעליון כל הנהגות וכל העניינים מאיפה יהיה לתחתון אם לא מהעליון, עתיק מצד אחד הוא המלכות שלו מצד שני הוא הכתר של עולם האצילות הוא הביניים הזה המתווך.

בודאי שכל מה שא"ק (אדם קדמון) צריך להעביר למטה מתרכז במלכות ומשמה זה עובר, ברור שהיה צריך להיות מקום גם לרע ולקלקולים איפה יהיה מקום ראשוני לרע רק במלכות שמה יש את הרצון לקבל לעצמו זה השורש של הרע, היסוד של א"ק נתחבר עם המלכות. זה הספר 'יסוד במלכות' למה זה נקרא 'יסוד במלכות' שהיסוד מתחבר עם המלכות זה היה הכוונה אז שהיסוד מתחבר

ה-ג' ספירות ראשונות דעתיק זה רדל"א

מה זה זמן הנהגת הזמן? כמה זמן העבודה? כמה זמן העבודה שלנו? 6000, לא 8 שעות ליום?

6000 שנות התיקון, זה זמן העבודה, אז יש ככה, יש את הזמן שלפני זמן העבודה ויש את הזמן שאחרי זמן העבודה ויש את הזמן של העבודה, אז לפני, זה לפני, זמן העבודה

עכשיו נסביר: מה זה ג"ר? ג' ראשונות, מה זה ז"ת? ז', עתיק יש לו ג"ר (ג' ראשונות) וזה יש לו ג"ר זה יש לו ז"ת (ז' תחתונות) וזה יש לו ז"ת. אבל עתיק זה משהו מיוחד כי תמיד הז"ת מתלבש בתחתון שבו אז הז"ת של עתיק מתלבש באריך.

זה ששת אלפים שנה, אחר כך זה זמן קבלת שכר, אז צריך אם פה יש לנו עניין כזה, חייב שיהיה לו שורש רוחני לכל זה נכון חייב להיות בתוכנה כמו שאומרים היום יש תוכנה אז הנה זה העניין הזה הז"ת (ה-ז' תחתונות) של עתיק שמתלבשים באריך הם דואגים לעניינים של זמן העבודה לעולם הזה רק הז"ת שמשפיעים למטה.

רדל"א זה ראשי תיבות - רישא דלא ידע ולא אתידע רדל"א רישא דלא אתידע ידע ולא אתידע רישא דלא רישא, זה הראש שמעבר להשתנו כמו שאומרים, זה הראש של עתיק הג"ר שלו למה הם למעלה מאריך?

הג"ר? כי הז"ת (ה-ז' תחתונות) הם בתוך אריך אז מה נשאר אם הם יתלבשו באריך הלבשו בפנים את כל הז"ת מה נשאר הג"ר אז הג"ר הזה זה הרדל"א (רישא דלא ידע ולא אתידע) זה החיבור, הנצחיות היה קודם והנצחיות יהיה גם אחר כך צריך לחבר את זה.

זה שתי פעולות. הרי אנחנו מעלים מ"ן (מים נוקבין) נכון המ"ן הזה עולה עד איפה אמרנו שהוא עולה עד רום המעלות אז אנחנו מעלים מ"ן עד יסוד דנוק' (דנוקבא) דעולם האצילות אחר כך זה עולה הלאה, הלאה, אחד מוסר לשני, זאת אומרת עבודת השם שלנו עולה למעלה זה צריך להישאר באיזה שהוא מקום הרי עבודת השם זה לא רק דבר זמני.

זה דבר שבזכותו זה הכלי הנצחי שלנו אך נקבל את השפע לעתיד לבוא ע"י עבודת השם מי שטרם בערב שבת הוא יאכל בשבת נכון אז זה צריך להירשם באיזה פרוטוקול לא, זה צריך להירשם באיזה מקום צריך

שיהיה לזה נצחיות. יש ספקות בעתיק, זה כבר יותר מסובך ללמוד את זה, זה נמצא ב"עץ החיים" של הרב חיים ויטאל יש שם ספקות דעתיק אז אנשים חושבים שספקות זה לא יודעים בדיוק אם שמה ההרכבים זה לא שלא יודעים בדיוק אומר הרמח"ל במקום אחר אלה ואלו דברים אלוקים חיים, יש כל מיני זמנים של הנהגה בעתיק. יש נושא שנקרא ספקות בעתיק, שלומדים את האריז"ל ישר בלי הסברים של הרמח"ל חושבים שלא יודעים באמת איך ההנהגה שמה לא יודעים, אבל זה לא כאילו שיש אפשרות כזו או יש אפשרות כזו או יש אפשרות כזו אומר הרמח"ל שזה כלל גדול מאוד לא שיש כמה אפשרויות ואנחנו לא יודעים מה האפשרויות אלא שכל האפשרויות האלה קיימות.

אלא שבכל פעם ההנהגה שונה ההנהגה משתנה וכל האפשרויות האלה שנקראים ספקות הם לא ספקות זה מובן? הבנתם? אנחנו יודעים שיש כמה הנהגות לפעמים בחינת דין לפעמים בחינת רחמים לפעמים בחינת חסד יש גם פרופורציות שונות בהנהגה כל דבר צריך להיות בהתאם למה שצריך לתיקון העולם זה משתנה. לפעמים השם יתברך מלטף אותך לפעמים נותן מכה לפעמים ככה לפעמים ככה לפעמים עושה חשבון לפעמים מעביר על החשבון כל העניינים האלה יש להם שורש בספקות דעתיק ומשם משתלשל עד פה בתוך הנהגת הזמן כל מיני הרכבות בפרופורציות בין שלשת הקווים ככה וככה, וככה. יפה.

עתיק ספירת המלכות של א"ק

זה הכל מובן? של עולם האצילות עם החלק התחתון של א"ק ההתלבשות צריך לעשות ע"י אריך ועתיק שעתיק ישפיע על אריך כי תמיד הגבוה משפיע על הנמוך דרך הנה"י (נצח הוד יסוד) שלו הנה"י דנה"י ברור, עולם האצילות ויש את הפרצוף העליון שנקרא עתיק, כביכול כמו הנוק' שלה המלכות שלו שמה הוא משפיע את כל ההשפעות שלו דרך המלכות.

טוב אז ככה יש לנו את א"ק (אדם קדמון) ואחרי עולם התווה יש את אב"ע (אצילות, בריאה, יצירה, עשיה) דתיקון כן עולמות התיקון וצריך להיות איזה השפעה של א"ק (אדם קדמון) לעולם התיקון.

אחרת איך יתקיימו עולמות התיקון והעולם העליון של עולם התיקון זה האצילות הפרצוף העליון באצילות זה אריך והחיבור

התחתון אצלו אחרת איך הוא ינהיג את התחתון?
זה תלמיד חכם שיהיה לו שמינית שבשמינית גאוה כי אחרת איך הוא ינהיג אם אין לו גאוה את הגאוה אז הוא לא יכול להנהיג את ההנהגה שלו וכן אדם שלא יודע מה זה חיים של בן אדם פשוט איך הוא יעזור לו איך תבין את הראש שלו.
אם אף פעם לא כעס איך תגיד למישהו איך להתגבר על הכעס זה השרש פה בעניין של א"ק שלוקח ממ"ה וב"ן כיון שממ"ה וב"ן זה מה שצריך להנהיג את עולמות התיקון אז הוא צריך להיות נגוע בזה.

התלבשותו של עתיק באריך

בג"ר (בג' ראשונות) של עתיק מה זה רדל"א? רישא דלא ידע ולא אתידע.

א"ק צריך להנהיג את האצילות ולהתקשר עם האצילות ומתקשר דרך הפרצוף העליון שזה עתיק, כי אומרים חז"ל שעתיק נעשה ממ"ה וב"ן, אז איך אתה אומר שעתיק הוא מלכות א"ק (אדם קדמון) אם הוא נעשה ממ"ה וב"ן שמה וב"ן זה נראה דברים מאוחרים לא"ק הרי זה בא משבירת הכלים בחינת ב"ן ס"ג שיצא מהעניינים של א"ק וירד למטה ונהיה ב"ן ומ"ה זו הארה מהמצח.
ומה אתה אומר שזה חלק אינטגרלי של א"ק אם אתה אומר שזה נעשה ממ"ה וב"ן, יש פה דבר גדול מאוד מאוד העליון כדי להנהיג את התחתון צריך שיהיה בו משהו מן

ב"ן בחינת מלכות מ"ה בחינת יסוד העניינים של ההנהגה של עתיק הם מושרשים ברדל"א איפה זה הרדל"א?

עתיק המתווך בין הנהגת הנצחיות והנהגת העולם הזה

העולמות לעתיד לבוא, זיכוכם ועלייתם זה נעשה באמצעות א"ק (אדם קדמון).
אז כמו שיש עבודה מלמטה למעלה בחינת שעתיק צריך להעביר למעלה את כל העבודה של הבני אדם ככה גם כן הוא מעביר אותנו מהנהגה של הזמן של 6000 תיקון להנהגה הנצחית זה התפקיד שלו.

מה זה אח"פ? אוזן, חוטם, פה. זה למדנו, הארות הראשונות שיצאו מא"ק מהאוזניים, מהחוטם ומהפה.
כן, עולם התיקון הוא זמני עולם הנצחיות זה בא"ק (באדם קדמון) עד שס"ג יהפוך להיות עוד פעם ע"ב עד שב"ן יהפוך להיות ס"ג וס"ג יעלה לע"ב וככה, זה עליית

עתיק יומין מלביש את א"ק

עולם, עולם אצילות, עולם בריאה, יצירה עשיה יש חמש פרצופים.
אנחנו מונים: אריך, אבא, אימא, ז"א (זעיר אנפין) ונוק' (ונוקבא) אבל אריך הוא מחובר לעתיק. עתיק מתלבש בתוך אריך. העתיק יומין מלביש את האין סוף היינו את א"ק (אדם קדמון), מהטבור של א"ק ולמטה.
ההתלבשות הזו הוא התיקון של א"ק.
אז זה המלביש הראשון, העליון הכוונה. וזה מטבורו ולמטה. למה התיקון זה ע"י התלבשות? כי האור ניכר מתוך הכלי, ואם אין לבוש, אם אין כלי, אם אין לבוש האור לא מוכר.
מה יצא ממנו? אין לו תולדות אין לו תוצאות, אין לו כלום. תיקונו, פירושו, כמו שעולם התיקון בא לתקן את עולם התוהו. בתוהו יש שבירת הכלים.

בוא נזכיר לכם קצת: בהתחלה, כשעלה ברצונו הפשוט לברוא את העולמות, הדבר הראשון שעשה סילק את אור אין סוף לצדדים, ונוצר בנקודה האמצעית חלל פנוי, אח"כ הכניס את הקו של אור א"ס וסביב הקו הזה, ככל שהקו נכנס, ככה נבראים 10 ספירות דעיגולים.
אח"כ עשר ספירות דיושר, ועשר ספירות, דיושר שיש להם ראש-תוך-סוף, ימין, שמאל, קו אמצעי, הם מלבישים את הקו שנכנס של אור א"ס (אין סוף), מלבישים אותו. אח"כ כל שאר העולמות מלבישים את א"ק (אדם קדמון).
טוב. ברור שאת הקו מלביש א"ק (אדם קדמון) וא"ק (אדם קדמון) יש בו גם כן בחינת ספירות, בחינת פרצופים. תמיד בכל

בעולם התיקון - יש בנייה, יוצא מזה משהו, כל זה נעשה בשביל הבחירה של האדם. צריך את ההדרגתיות, וצריך את ההתלבשות, וצריך את הכלים, ואת הלבושים.

אז זה התיקון שלו. זה לא רק לשון תיקון מלתקן, אלא גם מלהתקין. התקנה. זה מאפשר לתכנית האלוקית לצאת מהכוח אל הפועל, כי אחרת זה רק בכוח.

והשם יתברך רצה שיהיה בן אדם חי נושם שהוא בוחר בין טוב לרע ומתגבר, מקיים תורה ומצוות. לא רק רצה תוכנית. תכנית זה בכוח. רצה להוציא את זה מהכוח אל הפועל, אז זה מתחיל.

מתי מתחילה ההוצאה מן הכוח אל הפועל ממש? כשמתחיל האור להיות מתלבש בתוך לבושים, בתוך כלים. אחרת מה יש? אם יש איזה נשמה, ואין לה גוף, מה יוצא מהנשמה הזו? אין לה עבודה.

שהיא בתוך הגוף יש לה עבודה. יש לה הסתרים, יש לה ניסיונות, יש לה שיגעונות, יש לה כל מה שצריכה להתגבר. אבל כשהיא נשמה היא טהורה. מה יש בה? אין כלום.

אז אם השם רוצה עולם שיהיה בו בחירה, חייב שהאור א"ס (אין סוף) יתלבש בתוך לבושים, חייב שבסוף יצאו נשמות, רוחות, נפשות, וחייב שיהיה גוף לכל זה, אחרת מה זה שווה? אז ההתחלה של ההתקנה, של הבחירה, ההתקנה הראשונית, כמו שאומרים, זה בעתיק. זה השורש.

תמיד הכתר זה אריך. קוצו של יוד. אז בודאי שעל ידי זה שיש את א"ק (אדם קדמון), ע"י זה שעתיק יומין, אגב, עתיק יומין כותבים בקיצור ע"י עתיק יומין, וע"י זה שעתיק יומין מלביש את א"ק (אדם קדמון) אז הוא מאפשר לצאת מן הכוח אל הפועל.

ל-ט' ספירות כתר דאצילות, הנקרא אריך, ואריך ילביש את עתיק. שאר הפרצופים של האצילות מלבישים את אריך אנפין ומכונים תיקונים של אריך אנפין.

לפי אותו כלל. עכשיו אפשר להבין למה "משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע

ויהושע לזקנים וזקנים מסרוהו לאנשי כנסת גדולה, הם אמרו שלושה דברים: הוו מתונים בדין, והעמידו תלמידים הרבה, ועשו סייג לתורה." זה כל ההדרגתיות והתפשטות האורות. "משה קיבל תורה מסיני" - זה הכלי הראשון, "ומסרה ליהושע" הוא מלביש אותו הרי יהושע מלביש אותו "לא ימיש מתוך האוהל" "יהושע לזקנים, זקנים לנביאים, נביאים לאנשי כנסת הגדולה" והם אמרו שלושה דברים: "הוו מתונים בדין" מה זה הוו מתונים בדין? זה בפשט, זה ברור מה זה "הוו מתונים בדין", אבל מבחינת הסוד, "הוו מתונים בדין" זה תאפשרו את הקיום של הכלי, "הוו מתונים בדין והעמידו תלמידים הרבה" התלמידים זה הכלים של הרב, אם הרב לבד, מי נהנה ממנו? אף אחד. הקב"ה. אבל אם רב יש לו תלמידים, אז יש התפשטות האורות שלו בכלים. התפשטות של האורות.

אז זה "העמידו תלמידים הרבה" "ועשו סייג לתורה" עשו סייג לתורה זה גם שמירת הכלי, שהכלי לא יגיע לידי שבירה.

כמו שכתוב יש את המצווה לעשות את המעקה, שלא יפול, כמו שמובא בספרים הפנימיים שהמעקה זה כדי שלא יפלו האורות בעולם התוהו, שיהיה תיקון שיהיה גדר, הכל עפ"י הסוד, ואם תמשיכו ככה את פרקי אבות תראו פלא פלאים של עניינים ודי למבין.

עתיק יומין הוא מלביש את א"ק (אדם קדמון) זה הפרצוף הראשון שמלביש את א"ק.

תלמיד: אין סוף זה לא מעל אדם קדמון? האדמו"ר: כן, אין סוף הוא בתוך, אין סוף הוא בתוך. וא"ק (אדם קדמון) מלביש אותו. יפה.

ולא"ק (אדם קדמון) יש את בחינת עתיק, ועתיק מלביש את א"ק (אדם קדמון) אח"כ אריך מלביש את עתיק ואח"כ כל פרצופי האצילות, בכללותם מלבישים את אריך.

עניינו של אריך אנפין - ההטבה הגמורה

יש פריסת חובות, העסק יכול להמשיך. זה עניין של אריך.

הרמח"ל אומר פה דברים עמוקים, שהקו מזכך את הרשימו, מה יש לקו לזכך את הרשימו? מה זה רשימו? הרשימו זה האור שנשאר, הרושם של האור שנשאר בחלל הפנוי, אחרי הצמצום, והקו - זה קו אינסוף שנכנס בו, סביבו אח"כ נבראים העולמות.

מה יש לזכך את הרשימו הזה? מה הוא לא מזוכך? אז על פי הרמח"ל - הרשימו הוא שורש הגוף, והקו - שורש הנשמה, זאת אומרת, שאם הרשימו זה שורש הגוף והגוף זה כלי, והכלי זה רצון לקבל, אז הרשימו יש לו רצון לקבל, אז זה בעיה, על ידי שהקו מתחבר איתו, הולך ומתקן אותו על ידי מעשינו, הרצון לקבל ייפך להיות רצון לקבל על מנת להשפיע נחת רוח לה'.

הרי זה ברור, שכל החלל כולו, כל החלל הפנוי, זה בסך הכל כלי, שיוכל להיכנס הקו ולהאיר בו, כולו כלי אחד.

איך נהיה הרצון לקבל משתוקק? אם בן אדם כל הזמן אוכל והוא אף פעם לא רעב? אז הוא לא רעב, הוא לא יהיה רעב, הוא אוכל. אנחנו רוצים שהוא ישתוקק לאוכל - נפסיק לו את האוכל, אז נראה איך הוא משתוקק לאוכל - נכון? אז כשהיה האור אינסוף ממלא את כל המציאות, אז לא היה רצון לקבל משתוקק? לא היה רצון לקבל בכלל.

היה רק בתכנון, לא היה קיים במציאות. ברגע שהסתלק האור, כמו שה' ציווה, הכלי מתחיל להיות רעב, הא.. אם הוא רוצה להיות רעב, כלומר זה רצון לקבל לעצמו, אז יש ברשימו את השורש של הרצון לקבל לעצמו, וזה מה שצריך לזכך על ידי הקו שנכנס ברשימו ומזכך אותו, על ידי הקו שהקו יכול להשפיע על ידי מעשינו ב-6000 שנות התיקון, ההמשכות שנמשכים מהאינסוף זה תלוי במעשים של ישראל, זאת אומרת תראו את האחריות, אנחנו, על ידי מעשינו גורמים לזיכוכ הרשימו. כן. זה העניין פה. זה העניין של אריך, שהולך

אריך - זה פרצוף הכתר, זה הפרצוף הראשון - קוצו של יוד. ויש את הנהגת היחוד - על פי הרמח"ל, יש הנהגת היחוד והנהגת המשפט, הנהגת המשפט, זה הנהגת שכר ועונש של העולם הזה.

הנהגת היחוד - זה הנהגה נסתרת, המביאה את כל הרע לתיקונו בסוף - בכל מקרה, מתקנת את הכל.

הופכת את כל הרע לטוב, ודואגת שלעתיד לבוא, כל אחד יבין איך כל מה שה' עשה - עשה לטובה, ואיך הפך את הכל לטובה, למרות הרשעים, למרות הכל.

כמובן שמי שטרם בערב שבת יאכל בשבת, אדם לא יקבל שכר על דברים שלא עשה, שלא נגיד, טוב אם יש אריך שמחזיר את הכל לטוב, אז נעשה רע - מה זה חשוב?, לא כך, אלא בסופו של דבר, תהיה הבריאה מתוקנת, והרע והרשעות יעלמו מן העולם.

אז מי שנדבק ברע - יעלם ביחד. ולכן, צריך לדבוק בטוב. על כל פנים, בעולם הזה, עד סוף התיקון, רע זה רע, וטוב זה טוב, לא נערבב עניינים.

"המבדיל בין קודש לחול, ובין אור לחושך ובין ישראל לעמים, בין יום השביעי לששת ימי המעשה". כל דבר צריך להיות מובדל, הקדושה מן הטומאה.

העולם הזה, אם היה רק על ידי המשפט היה נחרב, בגלל הרשעים, צריך מדי פעם שתתערב הנהגת אריך לפעמים לעבור, כמו שאומרים, לנקות את השולחן, לתת צ'אנס לרשעים, לפעמים יש רשע - אם נעניש אותו, הוא לא יהיה צדיק, הוא יהיה יותר רשע, מה יעזור העונש במקרה הזה למשל?

אבל אולי אם נהיה נחמדים אליו, יכול להיות שאולי יתעורר לעשות טוב, לפעמים, כך גם עניין של הנהגת האריך, לפעמים מגיע לאדם, לא עלינו, איזו מכה, אבל מרחמים עליו מהשמיים, ומעבירים את זה.

לפעמים העולם היה ראוי להיחרב, בגלל שאין זכויות רחמנא לצלן, אבל בכל זאת הקדוש ברוך הוא מקיים אותו, כי הוא מסתכל על הסוף, בסוף יהיה זכויות, אז במקום שתהיה פשיטת רגל והעסק יתפרק

ומזכך, הוא מחזיק את העולם עד שהקו יזכך בסוף את הרשימו, ובא לציון גואל. ולכן, את זה אנשים צריכים לדעת שישראל אכן "אור לגויים" אבל קודם כל צריך לתקן את עצמו, היהדות זה לא דת מצומצמת, לאומנית שדואגת רק לעצמה, כפי שאנשים חושבים כשהם לא יודעים את התורה, אלא תפקיד היהדות לתקן עולם במלכות ש-ד-י, לתקן את כל העולמות, את כל החלל הפנוי, כל הרשימו, הכל. אבל קודם ישראל צריך לתקן את עצמו ואח"כ לתקן את הכל.

מי שרוצה שישראל עכשיו יהיה כמו הגויים, הוא רוצה לבטל את התיקון. אנחנו יש לנו אחריות, נבחרנו לתקן את העולם, בתר"ג מצוות, אם אנחנו נרצה להיות כמו הגויים, אנחנו מחריבים את העולם, לכן עם ישראל צריך להיות עם ישראל, והגויים צריכים להיות הגויים עד שנגיע לתיקון, ואז יקבלו את התיקונים שהם צריכים לתקן, ובא לציון גואל.

אריך כתר לשאר הפרצופים

בסדר? כמו שכל העולמות יוצאים מא"ק - א"ק הוא בחינת הכתר, אח"כ יש אצילות בריאה יצירה עשייה, א"ק בחינת אריך. אצילות בריאה יצירה עשייה - אבא אימא ז"א ונוק', אם מחלקים את כל העולם כביכול לפרצוף אז ככה זה יוצא. כל העולמות, וכל העניינים זה מלבושים של אריך בסך הכל.

אריך הוא הכתר, כל מה שיש מתחת לכתר יש בכתר, אבל הכתר לבד - לא יגיע לאף מקום אם אין מלך עם גוף מתחת לכתר, שימלך, אז הכתר מה יכול לעשות משהו? לכן, אריך הוא בחינת הכתר, הוא בחינת השורש, אבל כדי שיוכל להוציא את ההנהגה שלו מהכוח אל הפועל, צריך ראש תוך סוף, צריך קומה שלימה. אז כל הפרצופים האחרים מוציאים מהכוח אל הפועל, את מה שיש בכתר. יש הבדל, כי הוא השורש והם הענפים.

הנהגת החסד הגמור והנהגת המשפט ע"י ענפי אריך אנפין

המלך, אבל הם יותר במשפט. זה מובן? ברוך השם. יש לכם עוד כוח? עוד קצת. אחרי שבירת הכלים בעולם התווה, למדנו שהאורות נגזזו והכלים נפלו, ונשברו, וירדו רפ"ח ניצוצין להחיות אותם, אחרי זה יצאה הארה חדשה, מהמצח של א"ק בחינת שם מ"ה החדש, ועל ידי התחברות של שם מ"ה עם שם ב"ן, שזה השם ששורה על הכלים השבורים, מזה נברא עולם התיקון- אצילות, בריאה, יצירה, עשייה. וזה נברא בידי שמים, וזה מתחיל מלמעלה למטה, לפני עולם התיקון, בעולם התווה לא היו פרצופים, אם כי לפעמים מונים את זה כפרצוף ז"א וכו', לא היו פרצופים, כל ספירה הייתה בפני עצמה, 10 ספירות כנקודות אחת מתחת לשניה, לא היה שיתוף פעולה. השיתוף זה שיתוף פעולה בין הספירות, זו עבודת צוות, כשיש עבודת צוות - אין שבירה, כשכל אחד לעצמו - זה נקרא עולם

מלך יכול לפעול בעצמו גם כן, או על ידי הפקידים שלו. כשלבן אדם יש לו איזה צרה והוא צריך ללכת לבקש רחמים, מי יכול לרחם עליו? פקיד? אולי ירחם אולי לא, בדרך כלל הפקידים קשים, תלכו לכל המשרדים, תראו. אבל אם הולכים לשר, לראש הממשלה, ובמקרה זה למלך, המלך בעצמו יכול לרחם, ונגמר הסיפור. לכן אומרים המלך בשדה, בזמן של אלול, שאפשר לגשת אליו יותר בקלות, אז כשארץ משפיע בעצמו זה חסד, כי למלך נאה להתחסד, מבקשים ממנו? הוא אומר "טוב בסדר יאלה, נוותר לך" אבל הפקידים הם רוצים להראות למלך שהם קפדנים, שהם שומרים על האינטרסים של המלך, אז הם במשפט. אז אמנם הפקידים גם כן של המלך הם, כי הם מוציאים מהכוח אל הפועל את פקודות

הוא לא הולך בעצמו ובמצע אותה אלא הוא מתלבש בפקידים שלו, והפקידים מבצעים.

כך אריך, יש לו את התכנון של כל מה שצריך להיות בעולם התיקון, אבל המבצעים זה אבא אימא ז"א ונוק', הם בחינת הענפים שלו והוא בחינת השורש שלהם. ולכן, הוא לא נחשב כל כך עימהם אלא הוא השורש והם ענפיו. מה זה העניין הזה שהפרצופים מלבישים אחד על השני? זאת אומרת, מתארים לנו בצורה גרפית, בצורה ציורית את ההשפעות שיש ביניהם, עד איפה ההשפעה מגיעה? ככל שהמיקום של הפרצוף יותר גבוה, הוא יותר קרוב לשורש, זה יותר רחמים ויותר חסד, ככל שמתרחקים מהראש ומטה, בציר, זה יותר דין, זה יותר שינוי צורה מה שאומרים המקובלים, לכן מיקום הפרצוף ואיך שהוא מלביש את הפרצוף הגבוה ממנו, זה קובע את המהות שלו. זאת אומרת, לפי המהות ככה, הוא מצטייר ומלביש ככה עד הטבור ומהטבור מלמטה ומהטבור מלמעלה, עד החזה - כל אחד לפי מה שהוא. זה פשוט תיאורים של מיקום שבאים להראות לנו על המהות של הפרצוף, אם הוא חסד, אם הוא דין אם הוא רחמים.

שני דברים יש לנו להבין בעניין אריך: הראשון - שהוא שורש לכל מה שיצא באצילות כפי שהסברנו קודם, אריך הוא שורש לכל מה שיצא בעולם האצילות - זה ברור.

השני - שהוא פועל לפי הנהגתו הפרטית והיא הנהגת החסד, מה שהסברנו החסד הגדול של אריך, שבסוף הוא מביא את הכל לתיקון, באריך - יש אורות מרובים, הרי זה מקום גבוה מאוד, מקום זך, ואין כוח לתחתונים לקבל את האורות האלה, אז חייבים לעשות תיקונים של הדרגתיות, כל מיני צמצומים כדי שיוכלו להשיג את האור הזה, כדי שיוכלו להשיג את הטוב הזה.

ויש שני סוגים - אחד זה הפנים והפנים שלו בדיקנא קדישא יש י"ג תיקוני דיקנא (זה הזקן) של אריך, ויש את התיקונים בגולגלתא שלו, בגולגולת, שני הסוגים.

התווה, כל אחד חושב "אני אמלוק, אני אמלוק" זה מביא את שבירת הכלים.

אם כן, בעולם התיקון, נבראו הפרצופים, יש 5 פרצופים, זה מתחיל, קוצו של יוד - זה אריך, י' זה אבא, ה' זה אימא וו' של שם הויה, ז"א - זעיר אנפין, וה' האחרונה - נוק'. הפרצופים האלה, שניים זכריים, ושניים נקביים, הו' וז"א - זכריים, ואימא ונוק' הם הנקביים.

מבחינת שהזכריים הם המשפיעים והנקביים הם המקבלים. ואריך - הוא הראש של כולם, מבחינת הכתר, קוצו של יוד, של שם הויה, ועניינו להחזיר את כל הרע לטוב, הרמח"ל קורא לזה הנהגת הייחוד, שבסופו של 6000 שנות תיקון, הכל יחזור להיות טוב, למרות שעכשיו יש דברים רעים, ואנו רואים את זה בחוש, רק בסופו של חשבון, אחרי סוף התיקון, הכל טוב. וזה אחריותו של אריך.

ולפעמים אריך מתערב, כשאין זכויות מספיק בעולם, ו"מעביר" כמו שאומרים, מוחק, כי אם היה הולך רק לפי זכות היה העולם נחרב, לפעמים יש התערבות של ההנהגה של אריך בפועל, ממש, הנהגה של חסד גמור, כדי שהעולם יתקיים, כדי שהתכנית האלוקית תוכל להתקיים, לתקן עולם במלכות ש-ד.

אז אריך הוא הפרצוף הראשון שבאצילות - בנוי ממ"ה וב"ן בודאי כי זה בעולם התיקון, ובעולם התיקון יש מ"ה ויש ב"ן, שם מ"ה החדש, ואריך הוא הפרצוף הראשון, כי כאשר המאציל, יתברך, התחיל להתקין את עולמות התיקון, הוא התחיל מלמעלה למטה, מהראש דווקא.

אז עולם האצילות, אמרנו, כמו בכל עולם, יש 5 פרצופים, אריך הוא הראשון והוא הכתר, כל מה שיש מתחת לכתר - יש כבר בכתר, רק שבכתר זה עדיין מבחינת בכוח, והשאר - שיוצא מהכתר זה בפועל, זו התפשטות.

תמיד התחתון מלביש את העליון ולכן הוא נקרא לבוש שלו, כי העליון מתלבש בתוך התחתון ומשפיע את ההשפעה שלו בתחתון, כמו שר גדול, שר - הוא מוציא איזו פקודה,

הנהגתו של אריך אנפין המבטיחה תקומה לעולם

מספיק זכויות לעולם והעולם יכול היה להיחרב אבל היות שיש הנהגת אריך שבכל זאת היא מחזירה את הכל לטוב לפעמים מתערבת, איך אומרים מעבירה על העניין הזה כדי שהעולם ימשיך להתקיים.

כמו שהורים להבדיל מחנכים ילד בהתחלה מחנכים אותו בטוב, זה לא הולך אה נותנים לו פאצ' אומרים לו כמה דברים, לא הולך מחמירים אתו בעונש בסוף רואים שאם יתנו לו עוד עונש הילד הזה בכלל יתמרד, יברח מהבית ויצא לתרבות רעה הם ימשיכו לתת לו עונש? לפי החשבון מגיע לו עונש ועוד איך, השאלה אם זה יעזור לו?

זה לא יעזור לו זה יגרום יותר חורבן אז לכן מעבירים על זה, טוב כי זה נותן לו עוד הזדמנות, נראה, אולי אם נהיה טובים אתו הוא יתעורר להיות טוב זה הנהגת אריך שגם שמידת הדין רוצה לתת את העונש אם העונש לא מועיל לתיקון העניין אלא זה פשוט יביא חורבן ומכה, כמו שאומרים, אז אריך מתערב ואומר טוב עכשיו ואדם שהוא כולל ארבע עולמות אבי"ע אצילות, בריאה, יצירה, עשייה.

אדם יש לו את הקומה הזו גם בחיים שלו הוא צריך להשתמש בהשוואת הצורה לבורא ברוך הוא כולל מה העניינים האלה להידמות למידותיו, מה הוא חנון מה הוא רחום מה הוא ארך אפים, ולכן אדם שחיי לשם שמים הוא יודע מתי צריך להשתמש בהנהגת המשפט מתי צריך להשתמש בהנהגת אריך ולא רק זה כמו שמעורר מלמטה ככה מעוררים עליו מלמעלה אם הוא יכול לעורר רחמים גדולים על הכלל גם, אז גם על הכלל יהיה רחמים גדולים יש בזה הרבה עניינים.

שהרשעים תופסים הרבה שפע הם מחריבים את העולם, רק בזכות זה שיש הנהגה יותר גבוהה לא יכולים להחריב את העולם, אנחנו יודעים בהתחלה שעלה במחשבתו לברוא את העולמות, הוא סילק את אור חסדו מהנקודה האמצעית שבאור אין סוף לצדדים ונוצר החלל הפנוי הזה ובתוך החלל הזה אין אור, כי אין אור בחלל פנוי אבל יש רשימו אומר הרמח"ל.

כן זה מובן שבאים להבדיל, לבנות בנין, קודם יש את התוכנית של הבניין אחר כך יש את כל החפירות והיסודות והשלד וכל הבלגן ובסוף יש את הבניין קומפלט גמור והבניין הגמור הוא צריך להיות מתאים לתוכנית תוכנית האב.

אם בתוכנית לא יהיה בנין גמור אז גם בסוף לא יהיה בנין גמור הכל תלוי בתכנית ובעניין בריאת העולם יש לנו ככה, בהתחלה יש לנו שלמות אח"כ צריך להיות חסרון וצריך להיות כליון וצריך להיות רע ואח"כ צריך להיות התיקון של כל הרע וכל החיסרון על ידי הבחירה וההתגברות של האדם.

בעזרת השם תורה ומצוות ומעשים טובים ולבסוף צריך להיות עוד פעם הטוב והטוב האחרון הוא יותר טוב מהטוב, כי הטוב הראשון הוא לא היה בזכות הוא היה כמתנת חינוך, הנתנה הייתה בלתי בעלת גבול.

שכתוב שבאין סוף הכלי והאור הם בהשוואה אחת ואין סוף זה מחשבת הבריאה ולבסוף אחרי כל העולם הזה עולם התיקון ואנחנו בעזרת השם מובטחים לתיקון נגיע לתיקון ואז הטוב שיהיה אז הוא יהיה בזכות העבודה של התחתונים ולא כמתנת חינוך.

יוצא שהוא מעולה מהראשון כי הראשון הוא לא היה בחירי והאחרון הוא בחירי ע"י בחירה, אנחנו יודעים שבזמן התיקון בזמן העולם הזה יש רע אבל אנחנו יודעים שהרע יש לו תפקיד, בסך הכל מתפקיד הרע לגרום לטוב יותר גדול, אבל זה בסוף הסיבוב, באמצע הסיבוב הרע הוא רע ואנחנו צריכים להלחם בו, "לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר רע", יש את היצר הפרטי ויש את היצר הכללי, צריך להלחם, לתקוף את הסיטרא אחרא למרות שבשורש הכל טוב "כל מה שהשם יתברך עושה, עושה לטובה".

כי התכלית הוא טוב אבל באמצע הוא רע, כי זה מטרת הבריאה להטיב לנבראים.

יש הנהגת המשפט ויש הנהגת אריך, הנהגת המשפט היא נותנת לאדם עונש אם מגיע לו ומרחמת על האדם אם מגיע לו ונותנת לו חסד אם מגיע לו זה לפי משפט לפעמים אין

בספירות בודאי שיש פגמים בספירות שנגרמים על ידי התחטונוים, ואם אנחנו עושים תשובה אז יש תיקונים בספירות הכל מתוקן ובזמן שאין מספיק תשובה, אריך הוא זה מנגנון פיקוח כמו שאומרים. הרי לעתיד לבוא לא יהיה רע, יהיה רק טוב אז ההנהגה של אריך היא כולה טוב, כפשוטו טוב, התפשטות של טוב, ובעולם הזה יש רע. לכן הוא אומר שאריך נעשה בסוף התוכנית כמו שיהיה לעתיד לבוא שהוא טוב כולו טוב ביום ההוא יהיה השם אחד ושמו אחד.

תיקוני אריך אנפין

זה הכל לצורך התחטונוים לא לצורך אריך עצמו אלא לצורך התחטונוים זה הנהגה לתחטונוים וכאשר אנחנו מזכירים למשל פה "ג מידות הרחמים אז זה מהדיקנא של אריך מתעוררים הרחמים הגדולים לרחם עלינו למתק את הדינים ואת העניינים עד כאן בעניין הזה.

עכשיו בעניין אחר יש כלל גדול בחכמה שצריך להתאים את האור לכלי לפעמים הכלי היה בחושך פתאום מקבל קצת אור מתחיל להתלהב להתלהט להתלהב מהאור, זה מה שקורה לבעלי תשובה בדרך כלל בהתחלה שמתחילים לגלות את העולם הרוחני.

ואז הם רוצים עוד ועוד ועוד ולא מבינים למה עולם כמנהגו נוהג ולמה השם יתברך לא ממהר לתקן את הכל וכבר יבטל את הרע ויגמור את העניין רוצים הכל צ"ק צ"אק מהר אז זה מצד אחד דבר טוב מאוד שיש התעוררות של הנשמה מצד שני אם זה עובר את הגבול, זה נקרא בלשון החסידות ריבוי אור וזה מסוכן ולכן אדם צריך את הבחינה של רצוא, ושוב גם לשמוח ולהתלהב ולהשיג השגות וגם לדעת שעולם כמנהגו נוהג וצריך לתפקד בעולם הזה ולהמשיך את החיים ויש התחייבויות ויש עניינים, גם מוחין דגדלות, גם מוחין דקטנות לא רק מוחין דגדלות ולא רק מוחין דקטנות צריך את שניהם.

השילוב הזה הוא לא קל, לפחות בהתחלה יותר קל לבן אדם או להיות בחושך או להיות נביא לפחות, באמצע קשה לו אז

יש חלל פנוי ויש רשימו, עכשיו בתוך החלל הזה הוא הכניס קו של אור אין סוף וכמו ששאלו אתמול מסביב לחלל יש אור אין סוף גם כן ואור מקיף וכאן הוא התחיל להכניס אור פנימי שזה בחינת הקו הזה שמאיר בתוך העולמות ומסביב הקו הזה יבראו אחר כך כל העולמות והקו הזה הוא מזכך והוא מתחבר עם הרשימו ומזכך אותו, מאיר בו זה קו של אור שמאיר ומתקן.

זה הקו הזה של אור אין סוף ברוך הוא, וכי הספירות לא מתוקנות. אך הוא אומר שהספירות יהיו מתוקנות, יש פגמים

טוב, כל העניין של התיקון זה לאפשר לאורות לשרות בכלים, זה תיקון עתיק, אריך, הם ראש עם הכתר. והאור של עתיק זה אור חזק מאד.

ולכן, כדי שהתחטונוים יוכלו להנות מהאור של "עתיק" אריך צריך להלביש אותו.

"אריך" בעצמו צריך כמה תיקונים בחינת "מסכים" בחינת צינורות שזה השערות, צמצומים נקרא לזה באופן כללי, צמצום של האור כמו שלהבדיל אין סוף הבדלות בתורת החשמל יש התנגדות כזו, שזה מאפשר לחשמל להתקבל ולהביא תועלת ולא לשרוף את כל המערכת "נגדים".

אז ברישא, בראש של אריך יש תיקונים גם בראש, בשערות, וגם בזקן. והמטרה שלהם, זה לצמצם את האור של עתיק כדי שהתחטונוים יוכלו ליהנות מזה ע"י ההתלבשות של עתיק בתוך אריך.

זאת אומרת שהתיקונים של אריך הם לא בשביל אריך. הם בשביל התחטונוים, שהוא גם כן זך ויכול לקבל את האור של עתיק. ושהתחטונוים יוכלו לשאת את זה, היה צריך צמצומים. מעניין.

קיצורו של עניין, עניין התיקונים של אריך יש לו תיקונים בראש יש לו תיקונים בזקן והתיקונים הם לא בשביל עצמו אלא בשביל התחטונוים. התיקונים באים למעט את האור כדי שהז"ת יוכלו לקבל את האור של הראש של הג"ר ויש בזה הרבה הרבה פרטים והרבה עניינים אנחנו לא נכנס לזה זה מעל לרמתנו רק מזכירים את זה שזה קיים.

האמצע הזה זה עבודה צריך ללמוד איך לתרגם את ההתעוררות ואת ההתלהבות ואת העילוי גם לחיי היום יום כדי שזה יתקן את החיי יום יום ושזה לא יהרוס את האדם. אחר כך הוא יראה כמו משוגע הוא ישתגע באמת לגמרי השם ישמור ולפעמים בן אדם מרוב שהוא איש רגש והוא נכנס לזה חזק וזה טוב, טוב לו טוב לעולם מצד שני תמיד צריך את הגבולות לא לעבור את הגבולות כי אחרת יש שבירת הכלים.

ובדיקו הנושא הזה שאנו מדברים פה אפילו בעולמות העליונים נעשים תיקונים מיוחדים לעניין הזה שהאור ירד בהדרגתיות ועולם כמנהגו נוהג ולא במכה אחת זה יביא לשבירת הכלים אחר כך מה עשינו ולא נשכח ששבירת הכלים נגרם כתוצאה של רצון לקבל זאת אומרת שבהתחלה יש לבן אדם רצון לקבל גשמי בהמי ושהוא התעורר אחר כך לרוחניות.

אז פתאום יש לו רצון לקבל רוחני כמו שרצון לקבל הגשמי הוא לא טוב והופך את האדם לבהמה ושינוי צורה, גם האדם יכול להפוך להיות אגואיסט רוחני שרוצה לבלוע את כל העולם רק בשביל הגאווה שלו והעונג שלו והסיפוק שלו ולא לשם שמים.

ואז הוא שוכח מאשתו מהילדים שלו לא מעניין אותו אף אחד רק הוא הקדוש והצדיק והוא שמה למעלה ומצפצף על העולם אז זה צריך לדעת להסתכל על חכמינו על צדיקים לראות אך הם עובדים את השם.

מצד אחד היו כולם קדושי עליון, מרכבה לשכינה. מצד שני גם תיפקדו בעולם היה להם צאן היה להם מסעדה כמו לאברהם אבינו דוגמא כמו יוסף שהיה איך אומרים מלך היה שר האוצר היה מלך היה עוסק בעניינים גשמיים מאוד ומצד שני היה קדוש וזו הסגולה המיוחדת של עם ישראל.

וזה הדבר הקשה ביותר להשיג שמצד אחד להתאים את הדרגה מצד אחד לעלות כל הזמן לא להישאר תקוע כן עצת היצר אחר כך זה שתישאר תקוע תישאר גשמי לא תמשיך לעלות כל הזמן לעלות וכל הזמן לשאוף יותר ושיהיה אפילו השגות גדולות מעל הדרגה של האדם.

אבל אחר כך האדם יחזור לדרגתו ויקפוץ עוד מדרגה קטנה ועוד אחת ישאף גבוה במציאות לעלות עוד קצת ועוד קצת כל יום לעלות לא לרדת בכלל לא להישאר באותה מדרגה לעלות שאיפה גדולה אבל העליות שיהיו מאוזנות כדי שככה יחזיק מעמד כי אם לא חבל עליו חבל על העבודה.

כמו שלפעמים היצר גורם לאדם להישאר בחושך לפעמים היה מושך עליו אור גדול מדי בשביל לפוצץ אותו אז שאדם מרגיש שהוא מתחיל להתלהב יותר מדי ויותר מדי רגע מה קרה פה לעצור רגע לעשות "ברקס" כמו במכונית במהלך שלא תתהפך המכונית, בעזרת השם.

מי שלומד בספרים שלנו זה יביא לו את הפרופורציות הנכונות מצד אחד פנימיות התורה מצד שני תיקון מוסרי מצד שלישי התמודדות עם החיים כמו שהם הכל מאוזן ילמד בזה לא יהיו לו תקלות.

אם בן אדם ילך רק עם פנמיות זוהר קבלה רק התבודדות והתבוננות כל היום ולא יעסוק בכל הספרים האלה הוא בסכנה הוא יתנתק מהמציאות, יכול לעשות חורבן, אחר כך יגידו - אה כל מי שלומד קבלה משתגע וזה לא נכון. מי שלומד והוא לא מתקן את עצמו הוא משתגע.

לא כל מי שלומד קבלה משתגע לכן צריך להקפיד וזה ההבדל של בית שמאי ובית הלל, בית שמאי רצה להדליק את האורות הכל במכה אחת ואח"כ למעט זאת אומרת שתהיה השיא של ההשגה במכה אחת ואחר כך אפשר לרדת וזה מסוכן זה כמו איך אומרים היום יש עומס יתר במערכת, נישרף הפיזו ואין אור יותר.

ולכן הלכה כבית הלל הלכה כבית הלל כל יום מוסיף עוד נר עוד קצת הוא שואף לשמונה נרות יש לו תוכנית הוא יודע שהוא יגיע אבל כל יום הוא מוסיף עוד אור אחד זה העניין הזה של חנוכה שמוסיפים את האור בהדרגתיות כל אור כל פתילה עם השמן שלה, עם הכלי שלה.

זה חג האורות שנדע איך צריך לנהוג עם האורות לאט לאט גם גאולתם של ישראל נמשלת לנר אין סבלנות אנחנו רוצים

אחרי קום המדינה בטח משיח שניה יבוא, אחרי ששת הימים חשבו הוא כבר פה, הוא עוד לא בא. אז אנחנו כבר רוצים הכל, אבל השם יתברך עושה את הכל כמו בנרות חנוכה - כל יום כל דקה הוא מקרב את זה עוד קצת ועוד קצת בשביל זה כתוב: "זכו אחישנה, לא זכו בעיתה", אם הם זכו אם הם זיכו את עצמם באמת אפשר להרבות אור, 'פול גז' כמו שאומרים, אדם לא יהפוך להיות מפלצת, לא יהפוך להיות רשע רוחני, הוא יהיה צדיק, יהיה עניו, כמו יעקב אבינו 'קטונתי מכל החסדים' מכל החסדים נהיה קטן, נהיה עניו. אבל אם אדם או הדור לא זכו בעיתה, לאט לאט, למה אם לא - ישפיעו את האור לדברים אחרים לא לשם שמים זה הסיפור.

הנהגת החסד של אריך והיותו מוציא את ז"א

תלמיד: מה זה משפט חסד?
האדמו"ר: מה זה משפט חסד? הנהגת המשפט יש לו שלוש קווים חסד דין ורחמים, זה משפט, מתי שצריך דין משפיע דין כשצריך רחמים - רחמים.
יושב השופט ושופט, משפט זה משפט, דין זה דין, יש שופט באים לשופט והוא מוותר כלפי חסד. בקיצור בהנהגת המשפט על פי הרמח"ל זה הנהגה של העולם הזה של שכר ועונש. בשכר ועונש יש לו שלוש קווים חסד דין ורחמים.
וזה צריך שיהיה לו שורש באריך ולכן יש לו שלוש ראשין ואנחנו לא נגיד איך קוראים להם עכשיו, את זה אנחנו נלמד אחר כך זהו, זה מצד מה שאריך צריך להנהיג את ז"א ונוק' כדי שז"א ונוק' יוכלו להנהיג את העולם הזה אבל לאריך יש מהות בפני עצמו שזה חסד, "עולם חסד יבנה".
ולכן כל מיני עניינים שיש באריך חוץ מהעניינים ששייכים לעולם הזה זה עניינים של חסד ולכן יש באריך כל מיני עניינים שלוש עשרה תיקוני הדיקנא והשערות ומה שאמר פה זה עוד לא למדנו אנחנו עכשיו עוד לא לומדים את זה אז לא לשאול שאלות רק להבין את זה שיש באריך שני עניינים: (א) מה ששייך להנהגת המשפט (ב) מה ששייך לחסד הגדול שלו שהוא בבחינת זקן לבן. בסדר זה מה שהוא אומר פה.

שהמשיח יבוא אתמול אבל אצל הקב"ה הדברים הולכים לאט לא במכה.
אנחנו בתהליך של גאולה אין ספק אבל יכול להיות שמה שאנחנו רוצים בשנה, אצלו יתברך זה במאה שנה, מה שאנחנו רוצים בעשר שנים, אצלו זה במאתיים שנה, אנחנו יודעים? מה אנחנו קובעים? ולכן תמיד שחכמים אמרו הנה הנה באה גאולה בסוף לא באה. זה לא נכון שלא באה, באה גאולה אבל בא תהליך מסוים של הגאולה והם חשבו שזה כבר הסוף יאללה עם זה כבר מרביצים עד סוף הגאולה, לא זה היה רק הכנה זה היה רק שלב מסוים.
תמיד שהם חישבו תאריכים מיוחדים היה משהו אפילו משהו גדול אבל אחר כך איך אומרים זה לוקח זמן גם, אנשים חשבו

אנחנו בעניין אריך, קיצורו של עניין כל העולמות נבראו בשביל הבחירה ולצורך בחירה צריך שיהיה טוב ורע, בן אדם בוחר, שכר ועונש, כל העניינים כל מה שיש בעולם השפל הזה צריך שיהיה לו שורש למעלה, שורש רוחני, אחרת איך הוא יתקיים פה, אין לו קיום, מה שאין לו שורש אין לו קיום.
כי אנחנו מונהגים בעניין של הנהגת המשפט ע"י ז"א ונוק'. ז"א ונוק' הם הפרצופים שמנהיגים את העניינים של שכר ועונש של העולם הזה זאת אומרת שכל ההשתלשלות זה בשביל ז"א ונוק' כי אנחנו מונהגים על ידיהם אז מצד זה צריך שיהיה באריך שהוא פרצוף העליון כל העניינים שצריכים להיות אח"כ בז"א ונוק', אם לא אם אין שמה איך יהיה פה, נכון או לא - כי הוא העליון והוא מוריד לתחתון ואבא ואימא הם בעצם רק המולידים את ז"א ונוק' כל תפקידם להוליד הם אמצעי בין אריך לבין ז"א ונוק' להוליד אותם. בגלל זה הוא אומר שאריך מוליד את ז"א אבל ז"א הוא יוצא דרך אימא, הוא לא יוצא סתם, היות שצריך להיות הנהגת המשפט והנהגת המשפט יש לה שלוש קווים ימין שמאל קו אמצעי, חסד דין ורחמים, אז צריך שיהיה להם מקור למעלה באריך וזה השלוש ראשין שיש באריך יש לו שלוש ראשין אנחנו עוד נראה את זה נלמד את זה יותר באורך.

מיתוק ז"א ע"י אריך וגלוי מצח הרצון

לקבל, וככל שהרצון לקבל גדל אנחנו התרחקנו ממנו.

זאת אומרת שאגואיסט הוא הפך הצורה של ה' יתברך, הוא בהיפוך צורה, "צדיק חונן ונותן" - זה צדיקים דומים לבוראם, רשעים דומים לשאול, זה עניין של השתוות הצורה כל אחד איפה שהוא (מבין?), אז עכשיו זה באופן כללי, הוא אומר פה המיתוקין שעושה אריך לז"א, מה זה מיתוקין מיתוק למתק לבטל את הדין או להקטין את הדין יש שתי אפשרויות או לבטל את הדין לגמרי או למתק אותו.

תלמיד: לעשות אותו יותר קל.

האדמו"ר: כן, יפה מאד.

תלמיד: להשפיע עליו שפע.

האדמו"ר: כן, לפעמים בא בן אדם אומר לי: יש לי משפט, תברך אותי יש לי משפט שאני אצליח במשפט, אבל לפעמים אדם באמת עשה דבר לא טוב, פגע במישהו עשה משהו רע אז אם הוא יצא זכאי יכול להיות שהוא יחזור ויעשה עוד פעם דברים רעים, בשביל זה יש בית סוהר שכל מיני פושעים ורשעים לא יזיקו לאנשים, אז מה נברך אותו שיצא, אם יש איזה פושע שבאמת עשה משהו רע הוא בא לבקש עכשיו רחמים שיצליח במשפט, אני לא אברך אותו שיצליח במשפט. למה?

אם הוא יצליח במשפט - הוא יצא החוצה וימשיך לעשות דברים רעים, אבל אם אני רואה שהבנאדם באמת מצטער, או שהלבישו עליו יותר ממה שהוא עושה והוא לא כל כך מסוכן אבל בכל זאת אני רוצה שיחנכו אותו צריך איזה חינוך הבן אדם בכל זאת, וגם איזה כפרה אז מה מברכים אותו שיצא בנזק קטן שיתנו לו איזה קנס שיעשו לו על תנאי שלא יכנס בפנים ממש זה נקרא מיתוק, שמגיע לו עונש אבל מרחמים עליו, אבל לא מבטלים לו את העונש לגמרי משהוא הוא יצטרך לשלם כדי לחנך אותו שלא יחשוב שאדם זה הפקרות.

לפעמים בנאדם מגיע לו ומבטלים לו את זה לגמרי מכמה סיבות, לפעמים יש רשע שהשם צריך אותו בעולם הזה, שליח, לעשות שליחות.

יש שתי הנהגות, הנהגת ז"א - זה הנהגה של זעיר אנפין והנהגה של אריך אנפין.

מה זה זעיר אנפין מה זה אריך אנפין, מה זה אנפין- פנים, מה זה אריך - ארוך, מה זה זעיר אנפין - פנים קצרות, נכון, עכשיו אריך הוא קוצו של יוד - הוא קצר, וז"א שאמרנו שזה זעיר אנפין הוא ה-ו"ו, ו"ו הוא ארוך אז איך זה יכול להיות?

תלמיד: כי היוד הוא נקודה יותר גבוהה שורש יותר גבוה, ה-ו"ו זה כבר התפשטות לתוך העולם.

האדמו"ר: נו אז היה צריך להיות אריך אנפין ה-ו"ו הוא יותר ארוך.

תלמיד: ככל שהוא יותר קרוב לשורש הוא יותר

האדמו"ר: יפה, מבחינת התפשטות השפע לתוך העולם, יוד היא קצרה היא רק מתחילה למשוך את העניינים.

וה-ו"ו היא מורידה עד למטה אז מהצד הזה ז"א כביכול גדול, אבל מצד הקרבה לשורש מצד הרחמים אז אריך הוא יותר גדול וקרוב לאין סוף בשביל זה הוא נקרא אריך אנפין, וז"א יותר מצומצם - הוא הנהגת המשפט, לא רק רחמים, יש דין - חסד - רחמים על פי שכר ועונש, אז זה ו"ו, מהבחינה הזאת הוא יותר קצר יותר קטן יותר מצומצם ככל שהנהגה יורדת היא יותר מצומצמת ככל שהיא קרובה לאין סוף היא יותר אין סוף יש לה יותר השתוות הצורה יותר רחמים אין סופיים, מבינים עד פה?

אבל מבחינת ההמשכה ה-ו"ו ממשיך לתוך העולם ואם היה רק רחמים ולא היה דין אז לא היה עולם בכלל, העולם היה מתבטל כנר בפני האבוקה, היה מתבטל, חייב שיהיה כלי כדי שיכירו בו את האור, אם לא אין הכרה של האור, חייב להיות עולם מצומצם שיש בו טוב ויש בו רע ויש חיים ויש מוות ויש הכל, כי זה הנברא.

אם לא היינו הנבראים, אנחנו חלק אלוך ממעל החלק הזה זה השינוי צורה שרכשנו, הנשמות רכשו שינוי צורה מהבורא יתברך בחינת רצון לקבל, אצלו אין רצון לקבל, אז אנחנו רכשנו "עביות", מה שנקרא רצון

בשבילו, ומנסים למצוא את הדרך איך להשפיע בו את הטוב למרות שהוא בוחר ברע אפילו עושה דברים רעים מנסים לחפש לו את הפתח להוציא אותו מזה.

לפעמים אי אפשר אם למשל הבן אדם מזלזל או בועט או עז פנים אז אי אפשר להשפיע עליו או אפשר להשפיע יותר בהסתר, פחות בגלוי יש בזה הרבה חכמות זה תוכנה כמו שיש תוכנה במחשב זה תוכנה מדויקת כל דבר זה מדויק הדברים האלה זה תורת האדם וזה צריך הרבה סבלנות.

יש לו אהבה הוא מכה אותו בגלל שהוא אוהב אותו לא בגלל שהוא שונא אותו, רוצה לחנק אותו, רוצה להפריש אותו מהרע אז קראנו שיש שני מני מיתוקים, אחד שמוחקים את הדין לגמרי מה שהרמח"ל אומר "גלוי מצח הרצון, "זו הארה שיוצאת ומבטלת את הדינים לגמרי.

שתיים שמשככים את הדין מרככים אותו כביכול. מה שנקרא "פנים דאריך", שני תפוחים זה נקרא, תפוחים זה עושה מיתוק, אם ההשפעה יוצאת מהחלק הזה של אריך, יש מיתוק אבל לא מבטל את הדין, רק ממתק אותו. אם זה בא מהמצח זה מבטל את הדין לגמרי, זה נקרא תרין תפוחין.

כשהם ית' מצער את ישראל זה לא מכת אויב זה מכת אוהב למרות שזה קשה כן? ישאל השואל: השואה הייתה מכת אוהב? זה נשמע קשה.

חורבן הבית היה מכת אוהב? באותו רגע באותו דור זה דבר חמור ונראה קשה ביותר, אבל בפרספקטיבה הנצחית זה מכת אוהב.

אמנם חוסלו מיליונים של עם ישראל, מתוך ניסיונות ובהשפלות ודברים נוראים אבל כנראה זה לצורך הנצחי של עם ישראל לכפר על עוונות של דורי דורות, חטא העגל וכל מני חטאים שאנחנו צריכים לכפר לקראת הגאולה, אז מבחינת אותם הנשמות והאנשים שעברו את זה ר"ל, זו מכה נוראית.

אבל מבחינת הנצחיות זה מכת אוהב ואם לא היה לנו את המכות האלה יכול להיות שלא היה לנו נצחיות גם כמו שצריך.

למשל אחד הרשעים, הגיע לו למות על מה שעשה לנו, עד עכשיו מגיע לו, אבל למה הוא לא מת היו צריכים אותו בינתיים שמדי פעם יחיד אותנו ואנחנו נתפלל לה', כפרת עוונות לא עלינו, או שהוא עוצר רשעים יותר גרועים ממנו שיזיקו לנו, יש כל מיני עניינים, לפעמים הרשע מגיע לו אבל משמייים לא עושים לו כלום.

לפעמים הוא עשה מצווה או משהו והשכר זה בעולם הזה ואין לו עולם הבא אין לו כלום, או שלא עוזר, או שאם יענישו אותו הוא יהיה יותר גרוע, לפעמים יש בן אדם שאומר מה עכשיו יענישו אותי? אני אתמרד! אז משמייים אומרים רגע לא נעניש אותו מה יצא מזה? הוא יתדרדר לא כדאי.

כמו שאבא לפעמים בא לילד ומגיע לו איזה סטירה טובה אבל אם הוא ייתן לו סטירה הילד יברח מהבית אז מה הוא ייתן לו סטירה יתדרדר אח"כ אז הוא אומר לא אני לא נוגע בו לא מעניש אותו, מעביר את זה לגמרי אפילו עונש לא.

ההפך אני אראה לו פנים אולי יצטער אולי יתבייש אגיד לו מה עשית איך עשית לאבא דבר כזה אבא כ"כ אוהב אותך ככה אתה מצער אותי איך עשית דבר כזה לעורר לו את המצפון זה נקרא שמעביר לגמרי - לא ממתק את הדין, מבטל אותו, אין דין.

כל ההנהגות האלה שאנחנו מנהיגים פה בעוה"ז פה יש להם שורש למעלה לכן כתוב כמו שאדם מודד - מודדים לו, אם הוא מרחם על הבריות מרחמים עליו, אם הוא מתאכזר - מתאכזרים אליו.

הצדיקים יודעים כמשקל אלקטרוני מתי צריך דין מתי צריך חסד מתי צריך רחמים, ומכוונים לטובת הבן אדם שעומד ממולם מה מתאים להם, עכשיו מה מתאים, האדם אוהב את עצמו פחות ממה שהצדיק אוהב אותו, גם אדם טיפש אדם רגיל הוא גס רוח קרוב אצל עצמו קרוב לצלחת של עצמו, אוהב לאכול אוהב ליהנות לא עובד את ה' כ"כ בגדלות.

אבל צדיקים יש להם מוחין אחרים לגמרי אז הם רואים בן אדם יודעים בדיוק מה המצב שלו מה טוב בשבילו באמת, מה רע

אריך שהוא כתר של עולם האצילות

אז זה מה שהוא עשה, לקח לעצמו שלוש נתן לז"א שלוש לז"א ושלוש לנוק', כתר - חכמה - בינה לעצמו, חסד - גבורה - תפארת לז"א, נצח - הוד - יסוד לנוק' ולא נתגלו באריך אלא ט' ספרות, שלוש, שלוש, שלוש, כמה זה ביחד.

תשע ולא נתגלו באריך אלא תשע ספירות, כח"ב, חג"ת, נה"י כי ספירת המלכות לא נתגלתה בו, אין לו את המלכות, איפה המלכות?

ועוד דבר, ה-ט' ספירות של אריך הם הראשין והכתרים של כל האצילות של כל הפרצוף, אז הם מקור לכל האצילות.

ובאופן כללי אנחנו יודעים שלכל פרצוף כמה ספירות יש לו? 10- אבל יש הבדל בין אריך לשאר הפרצופים בדרך כלל מה זה הרישא הזה?

ג' ראשונות בדרך כלל מה זה ג' ראשונות? כתר-חכמה-בינה. אז הוא אומר פה שבאריך עצמו יש רק שניים איזה? כתר וחכמה, הבינה לא.

הכתר של אריך נקרא גולגולתא.

והחכמה נקראת בסוד מוחא סתימא.

מוח סתום, או.ק.י. אז יש גולגולת כמו שיש לנו, יש גולגולת ויש מוח סתימא, יש קרום גם, או.ק.י. הכתר, סודו מוח הגולגולתא והחכמה סודה המוחא סתימא.

וכל פרצוף מה יש לו בראש? כתר, חכמה ובינה. מה יש באריך כתר, חכמה. איפה הבינה שלו? ירדה לגרון.

בספירות החסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד.

הספירות מתחלקות אותו דבר לכל הפרצופים.

כמה עולמות יש? -ארבע: אצילות, בריאה, יצירה, עשייה. כמה פרצופים יש בכל עולם? - חמש: אריך, אבא, אימא, ז"א (זעיר אנפין) ונוק' (נוקבא).

הוא לא הכתר של עולם הבריאה, היא לא הכתר של עולם היצירה בטח זה מובן?

תלמיד: למה עשר ספירות יש לו דעת במקום כתר?

האדמו"ר: כשמונים את הכתר לא מונים את הדעת, כן, כתר כחב"ד כח"ב.

לאט לאט זה יותר מידי מושגים, כאן בקטע קטן, כי מה שיש בכתר יש בכל מה שיש מתחתיו, הכתר הוא העליון כולל את כל התחתונים שבו כל ההתפשטות נמצאת בכתר, אז, מהספירות של אריך נעשים כתרין וראשין לכל הפרצופים של האצילות, איזה עוד פרצופים? -אבא, אימא, ז"א (זעיר אנפין) ונוק' (נוקבא).

דעולם האצילות, ואריך אמרנו קצת במקום אחר, יש לו שלוש ראשין, אז הכתר, חכמה ובינה שלו, הם השלוש, ראשין שלו עצמו, חסד גבורה, תפארת, כתבים את זה חג"ת, חסד - גבורה - תפארת שלו, של מי? - של אריך.

שלוש ראשין לז"א הם שלוש הראשין של ז"א זאת אומרת, שלוש הראשין של ז"א נבנים חסד גבורה תפארת של אריך הוא נותן לו את זה ונה"י שלו ג' ראשין של הנוק', אז למי הוא דאג? -הוא דאג לאריך, הוא דאג לז"א והוא דאג לנוק'.

איפה אבא ואימא, הם פרצופים של מעבר, העיקר זה ז"א ונוק', אבא ואימא הם צריכים להוליד את ז"א ונוק' ולתת להם מוחין וכל זה אנחנו נלמד את זה אחר כך, אי אפשר לענות על כל הדברים במכה. או.ק.י.

אריך מתחלק ל-ט' ספירות המהוות נשמה של האצילות

כן, בעניין של אריך, אנחנו ממשיכים. הבנתם הכל? משהו. נו טוב, בוא נסביר קצת מה שאפשר, כל פרצוף, כמה ספירות יש לו?

עשר אתמול אמרנו שכמה ספירות יש לאריך תשע מה חסר לו, עשר ספירות השורשיות הוא סוד עשר ספירות של אריך הנקראים

שלעצמו הוא יש לו גם מה שצריך לתחתונים ממנו, הבנתם? הראש, למשל בגוף של האדם, יש לו מה שהוא צריך לקיום עצמו בחינת ראש אבל יש לו גם מה שהוא צריך לקיום כל הגוף. אם נפגע משהו חלילה במוח אז פתאום הרגל לא זזה לא עלינו או משהו כזה יש קשר בין הראש לבין הגוף.

מצד אחד, יש לו את כל מה שהוא צריך לעצמו, אבל יש לו גם את כל מה שהוא צריך לכל הגוף. אם חותכים את הראש, אז מה יעשה הגוף?

טוב, אי אפשר עכשיו לחזור עכשיו על כל מה שלמדנו, אבל יש אורות שיוצאים מהעיניים של א"ק (אדם קדמון) שקוראים להם אורות דס"ג ויצאו בחינת נקודות, מה זה נקודות? שאין מהם התפשטות, זה נקוד, סגור כמו נקודה.

עשר אחד מתחת לשני, יש עוד עניינים בזה הרבה, כי אנחנו יודעים שהו"ק (ו' קצוות), שהז"א (זעיר אנפין) יצא ו"ק (ו' קצוות) בלי ראש בעולם הנקודים וגם הנוק' (נוקבא) יצא רק נקודת הכתר שלה ולא כל העשר ספירות שלה אבל באופן כללי זה מה שהוא אומר כאן, שיצאו עשר נקודות והוא מונה אותם מה זה עשר נקודות עשר ספירות כתר, בקיצור קוראים לזה כח"ב חג"ת נה"מ, כח"ב - כתר, חכמה, בינה.

חג"ת - חסד, גבורה, תפארת. כן, נה"מ - נצח, הוד, יסוד, מלכות. תזכרו את ראשי תיבות האלה זה מופיע בכל מקום עשר ספירות כותבים ע"ס. אז הוא אומר שעולם הנקודים שבו היה עניין מיתת המ"ק, מה זה המ"ק? - המלכין קדמאין, זה המלכים הקדמונים, שמלכו באדום לפני מלך מלך בישראל ומתו, זה עניין שבירת הכלים, למה?

כי כל ספירה רצתה לקחת את האור לעצמה, משכו שפע לא לפי היכולת ונשברו הכלים, הכתר היה לו בפנים עשר ספירות כי כל ספירה מתחלקת גם לעשר, בסדר?

הכתר בעולם הנקודים היה לו עשר ספירות שורשיות מזה עתיד להתפשט אחר כך בספירות התחתונות בתור נשמה פנימית להם שיהיה מי שיקלוט את זה בחינת עולם

התיקון כרגע בעולם התווה יש את הכתר עם עשר ספירות השורשיות בתוכו עכשיו יש עוד ט' ספירות בעולם הנקודים שיצאו תחת הכתר. הכתר משאיר אחד לעצמו וט' הוא נותן לשאר הקומה כדי שיהיה שעור קומה שלם, לא מספיק שיש כתר המלך, מספיק שיש לו כתר? צריך גם ראש תוך סוף וגוף נכון? צריך גם גוף.

וגוף זה מספיק? הוא צריך שיתפשט נשמה בפנים שה-ט' ספירות שהיו בתוך הכתר הם אחר כך אמורים להתפשט בתור נשמה לתוך הגוף שזה שאר הספירות של עולם הנקודים מחכמה ועד מלכות זה ברור שלם, תתעמקו זה יהיה ברור וזה כל הנושא של התיקון. אם יש אורות שיוצאים ואין אורות שקולטים אותם זה נקרא תיקון? זה תהווה. תיקון זה שיש אורות שמתפשטים ויש כלים שמלבישים את האורות, מבינים את זה, דרך אגב זה הסוד של הצניעות כל הלכות הצניעות זה צריך שיהיה לבוש לבושים שלא יהיה יניקה לסיטרא אחרא יש התפשטות של אורות שלא יהיה יניקה לסיטרא אחרא צריך כלי וצריך שיהיה לבוש.

ה-ט' ספירות הנוספות חוץ מהכתר בעולם הנקודים היה בהם טוב ורע מעורבב זה לא טעות זה לכתחילה השם יתברך ברא את הרע הוא בורא את הרע, למה הוא בורא את הרע? שיהיה בחירה הוא רוצה שיהיה בחירה, אנחנו נעבוד אותו על ידי בחירה אם הוא היה רוצה שנעבוד אותו כמלאכים, אז לא היה רע.

אז אם יש רע בעולם הזה למשל חייב שיהיה לו שורש למעלה מאיפה שהוא יוצא אז הרע יוצא מהכוח אל הפועל בעולם הנקודים ומה זה רע? רע זה אגואיזם זה שינוי צורה בן אדם רוצה לקחת רק לעצמו מה רצה עשיו? "הלעיטני", "הלעיטני מן האדום האדום הזה" הוא לא רצה, לא לעשות עבודת בכור, לא לעשות שום דבר.

רק תיתן לו, רק למלא אותו, זה הרוע, רשע מה עושה? עושק, רוצח, למה? הוא דואג לעצמו מה שהוא רוצה הוא לוקח, אז האגואיזם המוחלט זה הרשעות.

כולו חומר רציני נניח זהב עם נחושת היה מעורבב, אחרי ששורבים אותו לוקחים רק את הזהב את הנחושת משאירים ועושים כלי של זהב כמו שצריך. ככה השם יתברך עשה, גרם לשבירת הכלים אחר כך התחיל מלאכת הברור בידי שמים לברוא את עולמות התיקון כדי שיבוא אדם הראשון ויגמור את התיקון, זה הברור. עכשיו אחרי שכבר יש הרע אז אפשר שיתפרשו האורות מהכלים כי אם היה מתפשט קודם, אם בן אדם למשל לא מתוקן, ילד, נער, הוא, אתה יודע שלא בדיוק אפשר לסמוך עליו, אחר תיתן לו מליון דולר מי יודע מה הוא יעשה עם זה, יכול להיות שילך ייתן את זה לשונאים או יבזבז את זה בכל מיני שטויות. אי אפשר לדעת מתי תיתן לו מליון דולר. מתי שכבר חינך את עצמו, שאתה יכול לסמוך עליו שהוא בסדר אז תיתן לו, אם לא הוא יכול לעשות עם זה דברים רעים. אז ככה האורות של הכתר בעולם הנקודים, לא יכלו להתפשט לתוך הכלים כי היה שם מעורבב טוב ורע. אז איך לתת? ברגע שהטוב מבורר.

והרע מסתלק על ידי שבירת הכלים ונברא מחדש מקום מתוקן אז יתפשטו האורות מהכתר לכלים מתוקנים בידי שמים ואז מתפשטים האורות. לא בלי כלים.

אז כאן בעניין הזה של הספירות האלה ה-ט' ספירות בעולם הנקודים היו מעורבות טוב ורע.

והיה להם רצון לקבל לעצמם רצו לקחת את כל השפע לעצמם, רצו להגיד 'אני אמלוק, אני אמלוק' וזה גרם את השבירה שבירה של הכלים כי הם משכו אורות והכלים לא יכלו לשאת ונשברו ומתו.

כמו שאיזה אלכוהוליסט או איזה נרקומן לוקח לעצמו את הסם הוא מרגיש טוב, עונג מדומה כזה אבל זה הורג אותו במשך הזמן, שורף אותו, הורג אותו, זה העניין של למשוך עונג ושפע שאסור למשוך.

אז המציאות הזו היא בעולם הנקודים אחרי שנשברו הכלים ונפרדו הסיגים הרי זה היה מעורבב עכשיו זה נשבר, כמו שאם תיקחו איזה כלי שיש בו שני סוגים של חומרים חומר אחד טוב, חומר אחד לא כל כך טוב, עכשיו זה נשבר.

זה כמו שתיקחו איזה כלי שיש בו שני סוגים של חומרים חומר אחד טוב וחומר אחד לא כל כך טוב שוברים אותו אז זה מתפזר, עכשיו זה כבר לא יחידה אחת, זה כבר מפוזר.

עכשיו אתם תביאו ותגידו טוב אני רוצה את החומר הטוב, אז אתם מבררים את זה, עכשיו אני רוצה לעשות כלי חדש שיהיה

ספר הכללים לרמח"ל א' י"ד

לנו לומר שהן תכונות בו, כי 'תכונה' היא עניין נופל רק בנבראים, לא בבורא. אמנם אלה המידות בבורא אינן אלא מיני השגחה שהוא משגיח, והארה שהוא מאיר אל נבראיו.

והיינו כשנזכור דרך משל רחמנותו של האדון ב"ה, אינה תכונה בו ח"ו, אלא היא מין הארה אחת שהוא משלח ממנו, ההשגחה שהוא משגיח, פעולה שהוא פועל, וכן הכעס, וכן החנינה, וכן ידיעת הדברים, וכן כל שאר התארים שנתאר לו לפי פעולותיו, כולן מיני הארות שהוא מאיר בדרכים שגדר וחידש לפי עניין הנבראים שרצה לברוא.

נמצא שאין הספירות דבר חוץ ממנו יתברך, אלא הן מידותיו ממש, רחמנותו, חנינותו,

אנחנו מתחילים ללמוד קצת מהרמח"ל עצמו "ספר הכללים":

(א) עניין הספירות. "הנה הספירות הן מידותיו ית', המידות שחידש לעצמו לצורך הנבראים, שאינן מידות לפי עניין שלמותו ומציאותו האמיתי הקדום, אלא מידות מחודשות מרצונו וחפצו, לפי מה שמצטרך לנבראים שרצה לברוא.

והם כלל כל התארים המתייחסים לו על שם פעולותיו, בכל מה שנבחן בפעולותיו; דרך משל - הממשלה, הרחמנות, הכעס, המשפט, החנינה, הידיעה, וכל שאר הפעולות הרבות שהוא פועל.

אמנם צריך לדעת, כי הנה אלה המידות בנפש האדם הן תכונות חקוקות בה ממש, אך באדון ב"ה לא יכין לדבר כן, כי אי אפשר

משפטו, צדקתו, וכיוצא בזה; אך אין רחמנותו וחנינותו ומשפטו תכונות בו כתכונות בנפש, אלא מיני הארות שהוא מאיר, ומיני השגחה שהוא משגיח; שהרי למין הארה אחת והשגחה אחת נקרא חסד, ולאחרת - דין, ולאחרת - רחמים, וכן כל שאר הפרטים".

טוב הכלל הראשון בחכמה זה שאין לנו בה' יתברך השגה וידיעה כלל וכלל, אין לנו בו השגה כלל ש"אילו ידעתי - הייתי". בורא - זה מושג, שהוא בלתי מושג - לא יכולים לדעת מי הוא מה הוא ולכן אל תחקור "מה למעלה מה למטה" ומה לפנים, מה לאחור "במופלא ממך אל תדרוש".

זאת אומרת, שעל מהותו יתברך אין לנו שום השגה ולא תהיה לנו שום השגה ואפילו המלאכים גם אין להם השגה והם שואלים "איה מקום כבודו להעריצו" ולכן, זה דבר חשוב ביותר שאנחנו צריכים לדעת, שאין לנו בו ידיעה כלל ומה שאנחנו כן יודעים זה רק מה שהוא גילה לנו בתורה אחרת גם את זה לא היינו יודעים.

ומה שהוא גילה כל מה שהוא גילה - גם בקבלה, בסוד - זה אך ורק הנהגותיו איך הוא מנהיג את העולם מה הוא רוצה מהבריות איך הוא מנהיג אותם בחסד דין ורחמים זה מה שאנחנו יודעים וגם כן כל שאר העניינים שאנחנו יודעים זה כי הוא גילה לנו.

אז שלומדים את האר"י ז"ל לפעמים יכול להיווצר רושם לבן אדם שלא מתעמק שכביכול השם יתברך ברא איזה ספירות שזה איזה צינורות שיוצאים ממנו ודרכם הוא מעביר את השפע לבריאה מה שאומר פה הרמח"ל הוא שהספירות זה המידות של הנהגה כמו שיש מלך, להבדיל, ויש לו מידות בהנהגה שלו שהוא מנהיג את הממלכה שלו ככה מלך מלכי המלכים יש לו מידות בהן הוא מנהיג את הממלכה.

והוא התחיל פה להגיד שכל המידות האלה איך שהוא מנהיג את הבריות בחסד דין או רחמים בדרגותיהם השונות הם לא תכונות בו יתברך אלא זה חידושים שהוא חידש לצורך הנהגה של העולמות אז אם אנחנו רואים שהוא רחמן לא נחשוב שהוא 'רחמן' משפטו, צדקתו, וכיוצא בזה; אך אין רחמנותו וחנינותו ומשפטו תכונות בו כתכונות בנפש, אלא מיני הארות שהוא מאיר, ומיני השגחה שהוא משגיח; שהרי למין הארה אחת והשגחה אחת נקרא חסד, ולאחרת - דין, ולאחרת - רחמים, וכן כל שאר הפרטים".

טוב הכלל הראשון בחכמה זה שאין לנו בה' יתברך השגה וידיעה כלל וכלל, אין לנו בו השגה כלל ש"אילו ידעתי - הייתי". בורא - זה מושג, שהוא בלתי מושג - לא יכולים לדעת מי הוא מה הוא ולכן אל תחקור "מה למעלה מה למטה" ומה לפנים, מה לאחור "במופלא ממך אל תדרוש".

זאת אומרת, שעל מהותו יתברך אין לנו שום השגה ולא תהיה לנו שום השגה ואפילו המלאכים גם אין להם השגה והם שואלים "איה מקום כבודו להעריצו" ולכן, זה דבר חשוב ביותר שאנחנו צריכים לדעת, שאין לנו בו ידיעה כלל ומה שאנחנו כן יודעים זה רק מה שהוא גילה לנו בתורה אחרת גם את זה לא היינו יודעים.

ומה שהוא גילה כל מה שהוא גילה - גם בקבלה, בסוד - זה אך ורק הנהגותיו איך הוא מנהיג את העולם מה הוא רוצה מהבריות איך הוא מנהיג אותם בחסד דין ורחמים זה מה שאנחנו יודעים וגם כן כל שאר העניינים שאנחנו יודעים זה כי הוא גילה לנו.

אז שלומדים את האר"י ז"ל לפעמים יכול להיווצר רושם לבן אדם שלא מתעמק שכביכול השם יתברך ברא איזה ספירות שזה איזה צינורות שיוצאים ממנו ודרכם הוא מעביר את השפע לבריאה מה שאומר פה הרמח"ל הוא שהספירות זה המידות של הנהגה כמו שיש מלך, להבדיל, ויש לו מידות בהנהגה שלו שהוא מנהיג את הממלכה שלו ככה מלך מלכי המלכים יש לו מידות בהן הוא מנהיג את הממלכה.

והוא התחיל פה להגיד שכל המידות האלה איך שהוא מנהיג את הבריות בחסד דין או רחמים בדרגותיהם השונות הם לא תכונות בו יתברך אלא זה חידושים שהוא חידש לצורך הנהגה של העולמות אז אם אנחנו רואים שהוא רחמן לא נחשוב שהוא 'רחמן' משפטו, צדקתו, וכיוצא בזה; אך אין רחמנותו וחנינותו ומשפטו תכונות בו כתכונות בנפש, אלא מיני הארות שהוא מאיר, ומיני השגחה שהוא משגיח; שהרי למין הארה אחת והשגחה אחת נקרא חסד, ולאחרת - דין, ולאחרת - רחמים, וכן כל שאר הפרטים".

לפעמים אדם מיובש - זה גם כן משמים להראות לו סימנים לקרב אותו לפעמים בליטוף, לפעמים במכה. אז מצד הזה שהוא רוצה שאנחנו נתקרב אליו יש הנהגה ברורה והשגחה ברורה ורק אם אנחנו נפקח את העיניים יהיה לנו סיעתא - דשמיא הוא יראה לנו את זה בעניין החשבונות היותר עמוקים. מי אנחנו שנבין חשבונות יותר עמוקים אדם בטיפשותו חושב שהוא יודע איך צריך לנהל את העולם אם היו שואלים אותו הוא לא היה עושה מלחמות הוא לא היה עושה מחלות, הוא לא עושה מוות זה מפאת קוצר ההשגה של טמטום הלב וטמטום המוח אז זה מה שהוא מסביר לנו פה הרב שכל מה שמדובר בעניין של הספירות זה לשון מידות והנהגות והארות שהוא מאיר זה הכל וזה לא תכונות בו זה הכלל הראשון הוא ממשיך:

"ואמנם עיקרם של ספירות הם התפשטות קדושה וזיו עליון ממנו ית', שהוא המקור הנעלם הבלתי מושג כלל, ואלה כולם הם זיו מקדושתו, עשוי לערך התחתונים, שייחנו בו על דרך "ונהנים מזיו השכינה". אך זה הזיו עצמו הוא כלל הארות, מתמשכות בסדר נימוסי, שנולדות מהם הפעולות שנולדות. וחוזרים להיות מידותיו ית' כמו שביארנו, כי על כל פנים אין המידות בו, אלא מה שהוא עושה בהארתו והשגחתו".

"אמנם עיקרם של ספירות הם התפשטות קדושה וזיו עליון ממנו יתברך" בכל זאת הוא המקור לכל הוא מנהיג את הכל הלוואי שכל מה שיש כל השפע הגשמי והרוחני כל הצמצומים וההרחבות הכל זה בא ממנו זה הארות שבאות ממנו יתברך עשוי לערך התחתונים כל מה שהשם יתברך ברא מרגע שהוא החליט לברוא את העולמות ולהיטיב עם הנבראים עשה את זה לערך השגת התחתונים.

וזה המטרה שאנחנו נכיר ונעבוד אותו ונזכה לכן תמיד כל ההתגלות שלו הוא עשוי לערך התחתונים לערך הבני - אדם שנוכל להשיג משהו מהנהגתו אם היה עושה את זה לפי ערך של עצמו לא היינו משיגים כלום "שייחנו בו על דרך ונהנים מזיו השכינה" להתענג על השם.

"וכלל הארות האלה נכללים בעשר, וכל חוקותיהם הולכים על פי הסדר הזה. עשר ספירות ויש לנו להבחין מיני הארות האלה לפי הנולד מהם, והקשר והיחס שבין מין למין, וזה מה שאנחנו מפרשים בחכמת הקבלה".

בחכמת הקבלה לשון לקבל מלמדים אותנו איך לקבל את השפע איך הוא משפיע את השפע אם אנחנו יכולים לקבל את השפע וכל כלל הארות שהוא מאיר והקשרים בין הארות האלה זאת אומרת האילן הקדוש לבין עשר ספירות עולמות הפרצופים זה מה שלומדים.

"והנה מכלל מיני הארה הזאת בכל פרטיהם יוצאת התולדה, שהיא כלל הבריאה הזו וכל משפטיה".

כמו להבדיל מקרן שמקרין תמונה אז הוא מקרין את התמונה ומה שאנחנו רואים על הקיר זה התמונה אז זה מורכב מהרבה הארות שהמקור הזה שולח ומה שיש על הקיר זה הסך הכל של הארות האלה ככה השם יתברך מאיר בבריאה והבריאה כל הבריאה זה סך הכל הארות האלה שהוא מאיר לצורך העניין הזה.

"ולא עוד, אלא שהבריאה עצמה הנולדת היא עצמה דוגמא אל כלל מיני הארה שמוציאים אותה, שחלקי הבריאה מקבילים אל מיני הארה בכל פרטיהם".

זה העניין של "מבשרי אחזה אלוק" שחלקי הבריאה מקבילים אל מיני הארה בכל פרטיהם כל דבר ודבר אפילו גשמי יש לו שורש רוחני ממנו הוא יוצא יש הארה מיוחדת שמאירה אותו ומחזיקה אותו ואם הייתה נפסקת ההארה הזו אז התולדה מההארה גם כן נפסקת.

כמו שהבאתי את הדוגמא להבדיל אם מכבים את המקור את הפרוז'קטור אז גם ההארה שיוצאת משמה נפסקת.

"והנה הם כולם מיני הארה אשר להם יחס זה עם זה, לפי דרך השפעה וההארה.

ומהם נמשכים האיכויות והעצמים בטבע, לפי עניין הנבראים, עד שזוכיר בספירות כל מה שזוכיר בנבראים, לא מפני שהם בסך כמו בנבראים, אך הם עניינים בספירות לפי

הספירה התחוננה ביותר בכל עולם לכל פרצוף.

זאת אומרת אני יכול לחשוב כל מיני מחשבות בחינת חכמה בינה עד שזה לא יוצא דרך הפה אתה לא יכול להשיג את זה ברגע שזה יוצא דרך הפה אתה משיג מה אני רוצה למה כי זה הספירה התחוננה של הפרצוף אז יש התגלות לזולת.

"דרך משל - נזכיר דיבור בין ספירה לספירה או חיבוק, וכיוצא, לא שהספירות שני גופים שידברו זה עם זה, אך יש מין התקשר ספירה בספירה בחלק מה, שיצא מגבול ההארה האחת ויכנס בגבול ההארה האחרת, שתולדת זה ההיקשרות בנבראים הוא

הדיבור היוצא מן המדבר אל השומע.

וכן כל כיוצא בזה, שהעניין אחד, אך בזה כדאיתיה ובוזה כדאיתיה, והתחנות תולדה מן העליון, אך כראוי לו".

עד כאן. אז הוא הסביר יפה מאוד את העניין של הספירות שהם מידותיו של ההנהגה של השם יתברך והם לא חקוקות בו ולא תכונות בו אלא הארות שיוצאות ממנו לפי ערך התחוננים העמיד את התחוננים ואמר שכל מה שיש למטה שורשו למעלה ולא כעניין למטה אלא כעניין הרוחני למעלה.

"ב) הצמצום הוא מה שהאדון ב"ה כבש כביכול חוק טובו בבריאת נבראיו, שלא לעשותם שלמים אפילו לפי ערכם, כל שכן שלא עשאו לפי ערכו".

ע"פ האריז"ל הפעולה הראשונה שהשם ית' עשה כאשר החליט לברוא את העולמות- זה הצמצום.

איך נעשה הצמצום- סילק את אור חסדו ונוצר חלל פנוי אח"כ הכניס קו מבפנים- אח"כ ברא את העולמות, הספירות, וכל העניינים.

כשהסתלק האור לצדדים נוצר חלל פנוי בצורה של כדור כזה ריק - בפנים נשאר רושם של האור שניקרא רשימו- מסביב זה אור אין-סוף ברוך הוא. כל מה שקורה מתחילת הבריאה ועד בכלל, הכל - כל העולמות וכל העניינים - הכל בתוך החלל.

והרמח"ל, כדרכו, מביא הסברים עמוקים על הדבר הזה. שלא נחשוב שזה סתם, איזה

דרכם, שהם הם כעניינים ההם עצמם בנבראים לפי דרכם".

ולכן שלומדים את הקבלה שומעים כל מיני מושגים כמו ראש תוך סוף, יד ימין, יד שמאל, פנים, אחר, שערות, זקן, לא שבעולמות העליונים יש זקן אבל בעולמות העליונים יש צמצומים של הארות שזה בחינת הזקן, זה דין. השערות, צמצומים שבאים להגביל את האור. תיקוני דיקנא תיקוני הזקן. בעולם הזה יש את הזקן הזה בעולם העליון יש את השורש לזקן הגשמי אין שמה זקן. למשל עיניים, עיניים זה עניין של השגחה להשגיח עליו- רגע מה אתה עושה?

אתה מסתכל, עיניים זה עניין של השגחה, אז אין עיניים אומרים "עיני השם" להשם יש עיניים? אין לו גוף, אז איך יש לו עיניים? חס וחלילה אין לו שום גוף, אין לו דמות הגוף, אבל יש לו עניין שהוא משיג שהוא שם לב נותן תשומת לב לדבר. בהשגחה אם זה עניין פרטי אז זה השגחה פרטית, או אם זה משהו כללי זה השגחה כללית, אם יש עניין סגירות מה נגיד כביכול העלם אין השגחה "אם תלכו עמי בקרי אלך עמכם בחמת קרי" רואים איזה לשון יש פה משהו משהו.

הנה הרמח"ל אין כמו הרמח"ל. "ומהם נמשכים האיכות והעצמים בטבע, לפי עניין הנבראים, עד שנזכור בספירות כל מה שנזכור בנבראים, לא מפני שהם במ כמו בנבראים, אך הם עניינים בספירות לפי דרכם, שהם הם כעניינים ההם עצמם בנבראים לפי דרכם".

אז כמו שבעולם הזה מהיסוד יוצא החיים, בעולם העליון מהיסוד גם יש השפעות יוצא החיים לכן משהו שאל אותי אתמול בעניין הזה. פגם ביסוד כאן זה פגם ביסוד למעלה דרך משל נזכיר דיבור בין ספירה לספירה, הספירות מדברות? יש להם פה?

לא, אבל דיבור זה התגלות לשני, איך אתה יודע מה שאני חושב? כי אני אומר לך את זה, זו התגלות של המחשבה דרך הדיבור, לכן זה נקרא להוציא מהכוח אל הפועל לכן הדיבור זה נקרא מלכות הפה. מלכות פה שמוציא מהכוח אל הפועל עניין המלכות זה

פעולה טכנית, אלא הוא מביא את ההסבר על המהות של העניין.

"הצמצום הוא מה שהאדון ב"ה כבש כביכול חוק טובו בבריאת נבראיו" - הרי זה נשמע בדיוק הפוך ממה שלמדנו, הרי החוק הראשון שחקק השם ית' שמחוק הטוב להטיב, והוא ברא את האדם כדי להטיב עמו; ופה אומר הרמח"ל: "הצמצום הוא מה שהאדון ב"ה כבש כביכול חוק טובו בבריאת נבראיו"

אז תחליט, הוא ברא עולם בשביל להטיב לנבראים - או בשביל לכבוש חוק טובו? תלמיד: איזה חוק? האדמו"ר: את הטוב שלו, את ההשפעה שלו. תלמיד: מידת הצמצום? האדמו"ר: הבנתם את מה שאמרתי או לא? תלמיד: ברור שאת ההשפעה שלו. האדמו"ר: כן. להפסיק להשפיע את טובו זה צמצום! מה אתה אומר? תלמיד: אנחנו למדנו, שהקב"ה ראה שהוא לא יכול לתת אורות בבת אחת, כי הכלים נשברו. האדמו"ר: זה הצמצום - עוד פה אין כלים, אין כלום. תלמיד: אני לא מבין. האדמו"ר: זה הפעולה הראשונה, זה הצמצום! תלמיד: נבראו נבראים? האדמו"ר: בצמצום הוא כבש את אור טובו! הוא סילק את אור חסדו! הוא יצר כלי שנקרא חלל פנוי, בלי אור - אז מה טוב בזה? הוא - רצה להטיב לנבראיו, ופתאום הוא הפסיק להטיב לנבראיו, זאת אומרת הוא הפסיק בכלל את ההטבה שלו... תלמיד: אם היה משאיר את כל ההארה, הנבראים לא היו צריכים כבר לעשות את האור... תלמיד: ומה הם מתקנים בעולם התיקון? האדמו"ר: יפה מאד, זאת אומרת, שהשם ית' ברא את העולם חסר, ולא לפי ערכו של הש"ת ולא לפי ערכם של הבריות אלא ברא אותו פגום, חסר, כלה, נפסד - כדי שאנחנו נוכל לתקן עולם במלכות ש-ד-י, כדי שעל ידי עבודתנו נוכל להגיע להשתוות הצורה

אליו יתברך, כדי שעל ידי עבודתנו נקבל את השפע בזכות ולא כמתנת חנם. ולכן היה צריך ליצור מצב של חוסר, ואח"כ היה צריך לקבוע איך אנחנו משלימים את החוסר הזה - באיזה דרכים, ובזה עוסקת הקבלה, באיזה דרכים למשוך את השפע - לקבל את השפע בצורה מתוקנת.

"הצמצום הוא מה שהאדון ב"ה כבש כביכול חוק טובו בבריאת נבראיו, שלא לעשותם שלימים אפילו לפי ערכם, כל- שכן שלא עשאים לפי ערכו".

הנשמה היא "חלק אלוק ממעל", אם היה עושה להם את הרוח, נפש ואת הגוף שלמים ומושלמים, ולא היה לנו יצר הרע ולא היה לנו כלום - אז מה היינו מתקנים? תלמיד: משעמם. האדמו"ר: לא, לא משעמם, לא היינו מתקנים כלום, אז אם לא היינו מתקנים כלום, אז היינו מקבלים את השפע לעתיד לבוא כמתנת חנם וזה היה גורם לנו בושת-פנים ושינוי צורה.

והשם לא רוצה שיהיה לנו לא בושת פנים ולא שינוי צורה, ולכן ברא אותנו חסרים. כן? תלמיד: מה המשמעות של הנבראים, כל עוד לא היה צמצום? האדמו"ר: בצמצום - אין נבראים, כתוב שבאור אין סוף הכלי והאור משמשים מיקשה אחת אין הבחן בין הכלי לאור, אני הסברתי את זה בכמה פעמים כבר. שהש"ת רצה להטיב - באותו רגע שהוא חשב שזה טוב להטיב - כבר נוצר אצלו במחשבת הבריאה צורך במישהו לקבל את ההטבה, ואם צריך מישהו שיקבל את ההטבה - סימן שקודם צריכה להיות חסרה לו ההטבה כדי שיוכל לקבל את ההטבה, אם לא מה אתה מיטיב לו? אז כל זה במחשבת - הבריאה, איך לקרוא לזה לפי לשון בני אדם - "בתוכנה" של בריאת העולמות צריך שיהיה שמה הכל מתוכנן כבר, אתה רוצה להטיב? בסדר, צריך שיהיה נבראים, ושצריך נבראים שיש להם איזה מחסור כדי שתוכל למלא את המחסור וזה בהטבה. כל זה במחשבת-הבריאה, וזה נקרא "כל".

מה זה כלי, כלי זה רצון לקבל, רצון לקבל נוצר כתוצאה של מחסור, כי אם אדם יש לו כל הזמן אין לו רצון לקבל.

עכשיו יש בתוכנה שנקראת מחשבת הבריאה רצון לקבל תיאורטי, תיאורטי אבל לא ממש.

זה עוד לא יצא מהכוח אל הפועל - רק אחרי הצמצום, ושאר העניינים מתחיל להיווצר רצון לקבל ממש, כי ברגע שהאור מסתלק מהכלי, ובצמצום נסתלק האור, אז כבר יש מחסור, אז כבר יש רצון לקבל. וזה מושך את הקו בפנים בתוך החלל הפנוי. זה מובן? זאת אומרת, שבמחשבת הבריאה היה כלול האור והכלי - אבל לא היה הבחן ביניהם, מבחינת זה שהכלי היה תיאורטי רק, עוד לא היה בפועל, לא היה רצון להשתוקק ממש- היה מתוכנן רצון לקבל, ולכן זה עונה על מה שאתה שאלת.

עכשיו אם אנחנו אומרים שהיא "חלק אלוקה ממעל" - איך היא הפכה להיות חלק, מי חתך אותה כביכול מהאלוקה ברוך הוא? זה לא הכל מוסבר פה ברמח"ל.

המקובלים מסבירים שמה שגורם לאור להפוך להיות מבורא - נברא, זה שהוא רוכש שינוי צורה. זאת אומרת מתגבר אצלו רצון לקבל זאת אומרת שהנשמה למרות שהנשמה היא חלק אלוקה ממעל, משהו מאוד גבוה - יש לה שינוי צורה כלפי הבורא יתברך, היא כבר לא בורא היא נברא.

באיזה רגע בנשמה שהיא חלק אלוקה ממעל, הפכה להיות מבורא לנברא, ברגע שרכשה רצון לקבל. שלא היה לה רצון לקבל, היא הייתה חלק, היא הייתה תלויה, מתי שהיא רכשה רצון לקבל היא נפרדה.

אז זה לא רצון לקבל נוראי, שגורם לה להיות לא בסדר, -אבל זה גורם לה להיות נברא, לא בורא.

תלמיד: זאת אומרת הנשמה גם היא עצמה היא נוק' (נוקבא)?

האדמו"ר: כל מי שמקבל הוא נוק' (נוקבא). תלמיד: למרות שאנחנו בעצמנו נוק' (נוקבא) לנשמה שלנו?

האדמו"ר: כן, כל מי שמקבל הוא נוק' (נוקבא). ברגע שהוא מקבל, ברגע שהוא משפיע הוא זכר.

תלמיד: זאת אומרת הנשמה שלו עצמה היא כלי, לא נטו?

האדמו"ר: הנשמה היא כלי ואור, שניהם. עכשיו אני מבקש לא לקפוץ ולא לדבר ולא לשאול אותי שאלות כי אני רוצה סדר בלימוד, כי אתה יודע דברים שכבר למדת שלא כתובים פה ואני רוצה שיהיה סדר. צודק?

תלמיד: יש בעיה אחרת.

האדמו"ר: כן.

תלמיד: אני רוצה להבין, כל השמות האלה שאנחנו לומדים, כל הדברים האלה זה ככה נקרא, או זה מה שהמציאו חכמינו, על מנת להבין את מה שנקרא. כל השמות וכל התארים ז"א, א"ק, מ"ן וכו'.

האדמו"ר: השמות האלה הם לא המציאו אותם חכמינו, זה נקרא "שפת השורשים" וככה לפי המהות של העניין, זה משמייים.

תלמיד: גם בשפה עצמה.

האדמו"ר: הכל.

ג) העולמות שנבראו במרכז א"ס ב"ה (אין סוף ברוך הוא), "הוא סדר הכללי הכולל כל עניני הנבראים, שעל ענינו נבנו כל ענייניהם, הוא אמיתת יחודו, ומתעלה הדבר עד אמיתת הימצאו בהכרח, שהוא המרכז לכל מעלות שלמותו שאין להם תכלית, שכולם סובבים על עניין זה.

ונמצאו כל סדרי העולמות בנויים על עניין גילוי היחוד, שנעשה בהעלם תחילה, וגילוי לבסוף".

הבנתם מה שהוא אומר פה? נחזור: "העולמות שנבראו במרכז א"ס ב"ה" (אין סוף ברוך הוא) עכשיו הוא מתאר בכמה מילים מעטות משהו מהאר"י ז"ל, ומפרט אותו ומסביר אותו, נותן לו את הפירוש הרוחני.

"העולמות שנבראו במרכז א"ס ב"ה" (אין סוף ברוך הוא) - איזה עולמות נבראו במרכז א"ס ב"ה?

תלמיד: עולמות של יושר ועיגולים.

האדמו"ר: יפה! זאת אומרת אחרי הצמצום הסתלק האור, ואח"כ הכניס השם יתברך קו של אור אין סוף לבפנים ומהחיבור של הקו עם הרשימו נבראו העולמות - 10 עולמות דעיגולים ואח"כ עשר-ספירות דיושר: ראש-

תוך-סוף, פנים ואחור, ימין, שמאל קו
אמצעי.

כן? אז העולמות זה כל העולמות שנבראו
במרכז א"ס ב"ה (אין סוף ברוך הוא)
"הוא שסדר הכללי הכולל כל עניני
הנבראים, שעל ענינו נבנו כל ענייניהם, הוא
אמיתת יחודו, ומתעלה הדבר עד אמיתת
הימצאו בהכרח, שהוא המרכז לכל מעלות
שלמותו שאין להם תכלית, שכולם סובבים
על עניו זה. ונמצאו כל סדרי העולמות
בנויים על עניין גילוי היחוד, שנעשה בעולם
תחילה, וגילוי לבסוף"

כל עניין הצמצום והעדר אורו יתברך, זה כדי
שבסוף נגיע להכיר אותו. ו"אין האור ניכר
אלא מתוך החושך". ואין האור מושג אלא
בכלי. אם יש אור ואין כלי אין השגה של
האור. אז אומנם בהתחלה סילק את אור
חסדו, וגרם לחלל פנוי, וכל העניין הזה.
אבל כל זה בנוי כדי שנתענג על השם.
בשביל מה השם ברא את העולם - להתענג
על השם, "צדיקים יושבים ועטרותיהם
בראשיהם ונהנים מזיו השכינה".

זה העניין שברא את העולם להיטיב
לנבראים ואין הטבה יותר גדולה ועונג יותר
גדול מאשר להשיג הארות ממנו יתברך! אז
כדי להשיג את מה שצריך קודם צריך שיהיה
הסתר פנים ואח"כ יהיה גילוי פנים.

זה מה שהוא אומר פה, שאנחנו נגיע בסוף
הסיבוב של התיקון להכרת יחודו יתברך.
עכשיו העולם, וכל העולמות זה מיליארדים
של מיליארדים של פרטי פרטים ועניינים,
אבל זה הכל מאתו יתברך.

ואנחנו משיגים את זה רק באמונה היום, או
בלימוד; אבל לא בהשגה ממשית כמו
הנבואה. לעתיד לבוא אנחנו נקבל את זה
בגילוי ישיר ממנו נראה את יחודו יתברך בלי
הסתר פנים בלי מסכים.

אז נקרא עוד פעם. אתם רואים שהשפה של
הרמח"ל קשה, לא שפה קלה. היא מצומצמת
גם זה הגדרות מצומצמות מילה מילה, הכל
ספור ומדוד.

"העולמות שנבראו במרכז א"ס ב"ה" (אין
סוף ברוך הוא). מה זה במרכז א"ס ב"ה?
במרכז החלל, "העולמות שנבראו במרכז א"ס
ב"ה, הוא שסדר הכללי הכולל כל עניני

הנבראים, שעל ענינו נבנו כל ענייניהם, הוא
אמיתת יחודו, ומתעלה הדבר עד אמיתת
הימצאו בהכרח",

השם ית' יש בו עניין של "אמיתת הימצאו
בהכרח" - אין שום הכרח אחר חוץ מההכרח
הזה, שהוא נמצא ית'. אנחנו לא מוכרחי -
המציאות. השי"ת הוא הכרח המציאות.
"היה הווה ויהיה"

"ומתעלה הדבר עד אמיתת הימצאו בהכרח,
שהוא המרכז לכל מעלות שלמותו שאין
להם תכלית", - ואין להם סוף. ולכן הקו נכנס
בתוך החלל, באמצע החלל. הקו הזה הוא
אור אין סוף ב"ה (אור אין - סוף ברוך הוא)
השפעת האלוקות בתוך הצמצומים של
החלל.

ד) "המקום הוא היותו הוא ית"ש (יתברך
שמו) נותן מקום לנמצאים, ותומך
מציאותם.

והוא עניין מחודש, שהרי קדמות מציאותו
הפשוט לא היה נותן מקום לזולתו, והוא
חידש לעצמו עניין זה, שגזירתו בנבראים יהי
נותן מקום להם, ומשם והלאה יש להם
להימצא, ולא קודם לכן.

וכשהוא מקום לנמצאים, אז צריך שימצאו
נמצאים להשלמת עניין זה, וזולתם היה
המקום חלל. והנה לפי ההדרגה - בתחילה
נברא המקום, והוא עצמו חלל, כדאי להכיל
נמצאים, ואחר כך נמצאו נמצאים, ונמצאו
סדרי ההנהגה אשר להם לשורש".

טוב, ברור שהשם ית' היה הווה ויהיה; והוא
היה לפני שנברא העולם, לפני שנבראו כל
העולמות, בלתי גבול, בלתי בעל תכלית ואין
לנו השגה בו כלל. באיזשהו שלב החליט
השי"ת שהוא רוצה לחוקק חוק - "מחוק
הטב להטיב".

ברגע שחשב על החוק הזה - נוצר החלל הזה
הפנוי, שצמצם את אור חסדו לצדדים ונוצר
חלל פנוי, ובתוך החלל הזה הכניס אח"כ קו
אור אין סוף ב"ה (אור אין סוף ברוך הוא),
וסביב הקו הזה ברא את כל העולמות - כולל
העולם הזה, אחד מולבש בתוך השני,
התחתון מלביש את העליון עד החזה שבו
וכך הלאה.

זה מה שנקרא - המקום. מה זה המקום?
החלל הפנוי. זה מקום מהבחינה הזו, לא רק

שנסתלק, שהיה ראוי להיות העולם נברא בבחינתו אילו לא היה הצמצום שזכרנו. והרשימו הזה הוא שורש מציאות התחתונים בבלתי- שלימות, והוא שורש עניני הטוב- ורע שבאים בשיקול אחד, הפך מן ההשוואה לטובה הנמצאת לפי השלמות.

אחרי שהוא סילק את אור חסדו ונוצר החלל הפנוי, בכל זאת יש כלל - כל אור ששוהה באיזה מקום, באיזה כלי - גם כשהוא מסתלק, הוא משאיר רושם - הוא משאיר רשימו. זה לא האור עצמו, זה רק רושם של האור.

אז כל העולמות וכל זה - הכל נברא מהמפגש בין הקו שהכניס, אח"כ שזה כן אור קו א"ס ב"ה (אין סוף) שהכניס בתוך החלל, -במפגש בין הקו ובין הרשימו נבראו העולמות.

אז הרשימו הזה - הוא שורש לעולמות, ולגוף, ולרע, ולהסתר, ולחושך ולכל הדברים האלה, לרצון לקבל, והקו - הוא שורש לנשמות, לרצון להשפיע, לרצון לתקן, לטוב. קיצורו של עניין- "הרשימו הוא הכוח הנשאר לשורש עניני העולם וכלל מדרגות ההנהגה, שאינו אלא כרושם קטן גבי מה שנסתלק, שהיה ראוי להיות העולם נברא בבחינתו אילו לא היה הצמצום שזכרנו.

והרשימו הזה הוא שורש מציאות התחתונים בבלתי - שלימות, והוא שורש עניני הטוב - ורע שבאים בשיקול אחד, הפך מן ההשוואה לטובה הנמצאת לפי השלמות

- אז תבינו כמה אנחנו קטנים קטנים אבל אדם חושב את עצמו הוא לפחות... הסגן של הקב"ה, והעולם לא יכול בלעדיו. והוא המבין ויודע הכל ושולט בכל ואין לו תכלית והוא ממלא את כל החלל הפנוי, ובסוף הוא אפילו לא איזה גריגר חול בא"ס (באין סוף) כלום, אפס.

כל העולם כולו... כל העולמות כולם, הם כלום! בסה"כ משהו מסביב לקו שנכנס בתוך החלל... זה הכל.

אנחנו לוקחים את עצמנו, יותר מידי ברצינות. מצד אחד אנחנו חשובים - כי אנחנו מטרת הבריאה. מצד שני אדם צריך לדעת את מקומו.

או.קי. יש לכם כוח? נתחיל עוד משהו.

מקום פיזי, אלא מקום - הכוונה חיסרון. כי אם השלמות היה שולט בכל שלמות, אז לא היה מקום לשום דבר.

לא היה שייך, כמו שאומרים שהשלמות משפיע אז אין שום חיסרון, אין שום נבראים, אז אין למי להיטיב, אין כלום. ולכן "המקום הוא היותו הוא ית"ש (יתברך-שמו) נותן מקום לנמצאים" -תוספת, "ותומך מציאותם" נותן להם מקום להימצא, בורא אותם ותומך מציאותם. אם רגע אחד הוא מפסיק לתמוך מציאותם - אז הנבראים נעלמים ואינם... מתפוררים.

"והוא עניין מחודש" - לא היה תמיד, "שהרי קדמות מציאותו הפשוט לא היה נותן מקום לזולתו" - לא היה מקום. "והוא חידש לעצמו עניין זה, שגזירתו בנבראים יהי נותן מקום להם, ומשם והלאה יש להם להימצא, ולא קודם לכן".

זאת אומרת שאתמול למדנו שהוא הכרח, מציאותו הכרחית, מוכחת שהיא הכרחית ית', היות שהוא נצחי, אבל אנחנו לא. אז מתי שהוא החליט שיהיה הנבראים יהיה הנבראים, טרם החליט שיהיה נבראים לא היה נבראים! הנבראים הם לא הכרח הם רק בגלל שהוא קבע שהם יהיו.

"וכשהוא מקום לנמצאים, אז צריך שימצאו נמצאים להשלמת עניין זה, וזולתם היה המקום חלל" - אז קודם הוא ברא את המקום הפנוי, ופתח את הפתח הזה שיהיה חסרונות כדי שיהיה נמצאים, ופתח את הפתח ש"כבש אור חסדו" ואז יש מקום לנמצאים, ואז נבראו הנמצאים.

"והנה לפי ההדרגה - בתחילה נברא המקום, והוא עצמו חלל, כדאי - זאת אומרת מתאים. להכיל נמצאים" - החלל הזה כמו רחם, זה הרחם של העולם.

"ואח"כ נמצאו נמצאים" - מתי שנכנס הקו הוא מפרה את הרשימו ואז נבראים העולמות. ונמצאו סדרי ההנהגה אשר להם לשורש.

ה"הרשימו" - מה זה הרשימו? "הוא הכח הנשאר לשורש עניני העולם וכלל מדרגות ההנהגה, שאינו אלא כרושם קטן גבי מה

ו) "הקו" הוא השלמות שחוזר האדון ב"ה וכולל בהנהגתו לנמצאים, להשלים חסרונות עניינם". - קודם החזיר את השלמות. אם עכשיו היה ממלא את החלל אור לגמרי - אז החלל היה מתבטל, אז לא היה נבראים. אז הוא לא יכול עכשיו להכניס את כל האור, אלא אותו קו של אור מתאים לעניין-למטרה שהוא רצה - להיטיב לנבראים, שיהיה מספיק אור לקיום הנבראים ולהביא אותם לשלמות כדי שיוכלו לקבל את ההטבה ע"י זכות ולא ע"י מתנת חנם. הבנתם? "הקו" הוא השלמות שחוזר האדון ב"ה וכולל בהנהגתו לנמצאים, להשלים חסרונות עניינם". אם לא היה קו אז לא היה כלום.

לא היה נמצאים ולא היה תיקון, ולא היה שום דבר. מצד שני אם הקו היה הופך כזה שממלא את כל החלל - אז לא היה בריאה ולא היה הסתר-פנים ולא היה בחירה ולא היה טוב-ורע ולא היה כלום. אז הקו הוא במידה בדיוק - כדי שיתקיימו הנבראים ויתקנו את עצמם. אח"כ לתת שכרם.

"ואמנם הוא השלימות הנוגע לנמצאים לפי ערכם, ואינו שלימות לפי ענינו הפשוט ית"ש, שהוא מתעלה בסוד א"ס המקיף, אך הוא השלימות של הנמצאים, המשלים חסרונותיהם המוטבעים בחוק הרשימו" כל העניין של הקו, זה רק בשביל הנבראים. זה לא שלמות של השם ית, או התפשטות ממנו בחינת אור אין סוף - זה רק מה ששייך לנבראים, איך אומרים - זו ההשקעה שהוא משקיע בנבראים זה הקו הזה. כל השפע כל העניינים דרך הקו הזה. החיים, והכל.

"הקו" הוא השלימות שחוזר האדון ב"ה (ברוך הוא) וכולל בהנהגתו לנמצאים, להשלים חסרונות עניינם.

ואמנם הוא השלימות הנוגע לנמצאים לפי ערכם, ואינו שלימות לפי ענינו הפשוט ית"ש, שהוא מתעלה בסוד א"ס (אין סוף) המקיף, אך הוא השלימות של הנמצאים, המשלים חסרונותיהם המוטבעים בחוק הרשימו.

שרצה הקב"ה לעשות החסרונות והשלימות שתי יצירות, כדי שיוכלו החסרונות לשמש

לבדם לפעמים, אך הכוונה היא להשלים החסרונות.

והנה הנהגת הטוב-ורע משמשת בגלוי, והנהגת השלימות משמשת בהעלם, והשלימות מסבב הדברים בדרך נסתר, להיות הכל נשלם בהשוואת ההטבה, בלא רע.

הרשימו הוא אור קדמון, בהיותו כולל כל עניני ההנהגה של טוב ורע בכלל, עד שלא נתפרטו החלקים והמידות, כל אחד לפי ענינו, כי עדיין הדברים הם כמו בשורש דק בלבד. ואחר כך כשנכנס הקו, לקח בעצמו כל עניני הרשימו, ואותם העניינים עצמם עשאים מידות גמורות ומפורטות, כל אחת למה שראוי בה לצורך ההנהגה.

נמצא הרשימו - כלל כל עניני ההנהגה בדקות גדול, והמידות - כל הספירות, והכלים - אותם העניינים עצמם שנכללים ברשימו, אך מפורטים ונגלים ושולטים. כי כל מידה שהייתה נכללת ברשימו, שניתן לה שליטה לעשות הנהגה - נעשית כלי אחד.

ודבר זה עשאו הקו, להיות כל הפעולות נשרשים ומתייחסים לו, כמו שמתייחסים פעולות הגוף לנשמה, כי היא לבדה המנועעת תנועות הגוף, אבל אינה פועלת אלא אותם הפעולות המושרשות בכלי-הגוף, ופועלת בכל איבר כפי שמושרש באבר ההוא. וזה מה שאפילו עניני הרשימו נעשים בכח הקו.

ועוד יש לנשמה פעולה אחרת בגוף. והוא מה שהיא שולטת ומושלת בגוף לזכך חומריותו, וזאת היא פעולה שניה שפועל הקו ברשימו - להגביר השלימות על החסרונות, ולגמור כל ההנהגה בשלימות, וכמו שביארנו לעיל.

והנה בתחילה הושרש מציאות התחתונים לפי חסרונותיהם, וזה נכלל ברשימו, אך מה שבנין הכלים עצמם יהיה רק ע"י הקו, שהוא מה שכל עניני הגוף אפילו לפי עצמו תלוי בנשמה, הרי זה התחלת תיקון לרשימו עצמו, וסוף התיקון יהיה מה שהנשמה אחר-כך תזככהו ממש". זה מובן? מובן או צריך לדבר על זה לאט לאט?

טוב, דיברנו, שכשהש"ת רצה לברוא את העולם - סילק את אור חסדו לצדדים-

זה מה שהוא אומר - "הקו הוא השלימות שחוזר האדון ב"ה (ברוך הוא) וכולל בהנהגתו לנמצאים, להשלים חסרונות ענינם" - זה כדי לעזור שיהיו נמצאים וכדי שהנמצאים יהיו חסרים, וכדי שהנמצאים החסרים יוכלו להשלים את חסרונם.

"ואמנם הוא השלימות הנוגע לנמצאים לפי ערכם, ואינו שלימות לפי ענינו הפשוט ית"ש (יתברך שמו)" גם כשאנחנו אומרים שמאיר בתוך החלל קו של אור אין סוף, ושזה גם כדי להביא לנו את השלמות לנמצאים, לנבראים - זה השלמות שלנו זה יביא, לא את השלמות שלו ית"ש! כי הרי אין לנו בו בכלל השגה. אנחנו לא מתעסקים אתו.

עם השלמות שלו עם המהות שלו ית"ש; אין לנו בכלל עניין בזה. כל מה שאנחנו צריכים לדעת הוא בענייננו. איך הוא מנהל אותנו. אז אמנם הוא מדבר על שלמות - אבל שלא תחשוב שמדובר על שלמות של הבורא - אלא של הנבראים.

בשביל זה הוא אומר: "ואינו שלימות לפי ענינו הפשוט ית"ש, שהוא מתעלה בסוד א"ס (אין סוף) המקיף, אך הוא השלימות של הנמצאים, המשלים חסרונותיהם המוטבעים בחוק הרשימו". כל החסרונות, כל הכיליון, כל המות, כל ההסתר פנים, כל ענייני הגוף - הכל מושרש ברשימו. "שרצה הקב"ה לעשות החסרונות והשלימות שתי יצירות" שתי יצירות...

תביא לרגע את הסיפור, הנה. "בורא יום ולילה...בין יום ובין לילה..." יש את העניין הזה. בבוקר אנחנו אומרים "ברוך אתה השם אלוקינו מלך העולם יוצר אור ובורא חושך". זה שתי יצירות - יוצר אור ובורא חושך. "עושה שלום ובורא את הכל".

"יוצר אור ובורא חושך", "יוצר אור-יש מ-יש"; "בורא חושך"- יש מאין! אין אצלו חושך, ית"ש, אין אצלו רצון לקבל, בשביל זה השורש לחושך זה הוא צריך לברוא יש מאין. אור- "יוצר", -יש מ-יש, זה המשכה יש מ-יש.

יש מאין זה גם בחינת הסתלקות אין, אין אור, אז יש חושך. נכון או לא?... "שרצה הקב"ה לעשות החסרונות והשלימות שתי יצירות, כדי שיוכלו החסרונות לשמש

ונשאר חלל פנוי, אח"כ נכנס הקו של אור אין סוף ומאיר בתוך החלל. בתוך החלל אומנם פנוי, אבל יש בו רשימו- זה רושם של אור שהיה שם קודם.

בהתחברות של הקו עם הרשימו - נבראים ונוצרים כל העולמות וכל העניינים וכל ההנהגה, מאותו רגע ועד סוף התיקון. כיוון שככה רצה הבורא ית"ש שמו - לברוא את הנבראים בחיבור הזה, וכל מה שמתרחש בכל העולמות הכל בתוך החלל הפנוי הזה, והכל תוצאה של ההתחברות של הקו עם הרשימו. ופה הרב מסביר כמה עניינים בעניין הזה.

"הקו הוא השלימות שחוזר האדון ב"ה (ברוך הוא) וכולל בהנהגתו לנמצאים, להשלים חסרונות עניינם" הרי זה ברור, שהחסרונות הם נוצרים כתוצאה של הסתלקות האור או כתוצאה של הסתר-פנים, והשלמויות הם באים כתוצאה של גילוי-פנים או התפשטות האור.

גם בגשמיות זה ככה, וגם ברוחניות זה ככה. אם חסר כסף אם חסר בריאות, אדם בחושך סובל מסכן... יש לו כסף, יש לו בריאות, יש לו משפחה, יש לו ילדים, יש לו בית, יש לו שמחה, יש לו כל מה שהוא צריך ושואף לשלמות הולך ומגיע לשלמות.

"אז הקו הוא השלימות שחוזר האדון ב"ה (ברוך הוא) וכולל בהנהגתו לנמצאים, להשלים חסרונות עניינם קודם סילק את השלמות, סילק את האור, ונשאר החלל הפנוי, אם היה משאיר את זה ככה - אז היה נשאר רק חושך לא היה כלום.

אז אם היה משאיר את החלל פנוי בלי אור - היה רק חושך! מה היינו עושים בחושך, לא היה שום אפשרות של כלום, אז השם ית"ש הכניס קו של אור אין סוף להאיר בתוך החושך הזה, במידה ובהדרגה המצטרף למטרת התיקון.

כדי לאפשר מצד אחד בחירה, ומצד שני כדי לאפשר את קיום העולם שהוא חסר. אם היה מאיר יותר מדי לא היה בחירה, ואם היה מאיר פחות מדי לא היה ג"כ בחירה - הרע היה מתגבר יותר מדי. אז הוא מאיר בדרך הנכונה באיכות ובכמות הנכונים - הכל מדוד.

לבדם לפעמים, אך הכוונה היא להשלים החסרונות".

גם כשיש יצר הרע, וגם כשיש רע, וגם כשיש צרות, הכל לטובה.

הכל יהפוך להיות טוב בסוף; הכל יבוא על תיקונו. זה הרע, והחיסרון, וכל זה - זה רק זמני. זה לא מטרה בפני עצמה כדי שיישאר ככה תמיד אלא זה כדי לאפשר את הבחירה. כשנגמור את עניין הבחירה - אחרי שיבוא משיח נגמר הבחירה - אז כבר לא צריך את החושך, לא צריך כלום. לאט, לאט החושך הולך ומסתלק בשלבים הכלים עוברים זיכון; כל העולמות מזדככים.

"והנה הנהגת הטוב-ורע משמשת בגלוי, והנהגת השלימות משמשת בהעלם" - "הנהגת הטוב-ורע" המושרש בז"א (זעיר אנפין) ונוק' (נוקבא) ו' ו- ה' של שם ההויה זה הנהגת המשפט.

הוא קורא לזה במקום אחר הנהגת שכר ועונש. זה מושרש בז"א ונו"ק (זעיר אנפין ונוקבא). הנהגת השלמות, מה שהוא קורא לזה פה - זה מושרש באריך.

הנהגת המשפט גלויה, וזה גם-כן רק שיש לנו זכות היא גלויה... אבל לפעמים אנחנו לא רואים שום צדק, לא נדע אם הוא צודק! צדיק ורע, לו רשע וטוב לו, צדיקים הולכים, רשעים חיים, זה נראה לנו שיש לנו זכות, כשאנחנו רואים ש"כל דרכיו משפט", הכל מדויק.

על כל פנים רואים או לא רואים - הנהגת המשפט זה מה שקיים בעולם הזה באופן גלוי, והנהגת השלמות היא בהסתר - לא רואים איך הכל הולך לשלמות.

ולכן, אומרים שהדור הזה מקולקל מבחוץ - ומתוקן מבפנים. יש תיקונים שנעשים מבפנים שלא נראים לעין. ולכן אסור להתיימשך. ולכן היו גם כן צדיקים שאמרו שכבר הברורים נגמרו, אומנם הברורים לא נגמרו - אבל הרבה תיקונים כן נעשו.

הנשמות הולכות ומתנקות מפנים בלי שזה נראה לנו. ואז פתאום פיק וייגמר התיקון - ואז יתגלה כל התיקונים שעם ישראל עשה. איך אומרים - הפתעה.

גם האדם - הוא לא כל כך מודע למה שקורה לו. הוא עושה משהו רע - אחרי כמה שעות

שכח מזה. הלאה... עושה משהו טוב - גם שוכח מזה! מה אתה זוכר כל המצוות שעשית לפני 5 שנים? מי זוכר נכון? אולי זוכרים משהו אבל הקב"ה זוכר הכל! גם הדברים הטובים וגם הדברים הלא כל-כך טובים, נכון?

כמו שחוסכים, שוכחים, אבל פתאום יש חיסכון בלי לשים לב.

אז ככה גם התיקונים נעשים בסתר, בלי שאנחנו מודעים פתאום אה! והכל מתוקן.

זה מה שהוא אומר פה: "והנהגת השלימות משמשת בהעלם". - אם אנחנו נסתכל על מאתים השנים האחרונות של עם ישראל, ועל העולם - נראה איך אנחנו מתקרבים באמת לגאולה.

אם נסתכל על כמה שנים האחרונות, אה, לא מרגישים לא יודעים, לא, לא, אולי קצת, אבל כשלוקחים פרספקטיבה אחורנית, של מאות שנים - רואים! בכל זאת עם ישראל עכשיו פה, לא בגלות, אז לא עצמאים לגמרי! -אבל עצמאים בכ"ז. אז לא מתוקנים לגמרי! -אבל יש דברים כן מתוקנים, סובלים ויש לנו קורבנות - רחמנא לצלן, נכון.

מצד שני - היו זמנים יותר קשים, שלא היה לנו בכלל אפשרות להתגונן בשום עניין, לא היה לנו בכלל כבוד אנוש, צלם אנוש, לא היה לנו! היהודים נחשבו למרמס. לכולם. היום - ברור לכל העולם שהיהודים זה לא כלום. מכל הבחינות, גם גשמית וגם רוחנית.

זאת אומרת שאנחנו לפעמים מצפים שמשיח יבוא היום, כמו שאנחנו מצוים לצפות, ואם הוא לא הגיע מתייאשים, אבל אם מסתכלים אחורנית - רואים שהתקדמנו; אנחנו מתקדמים, יותר ויותר, ומי שיש לו קצת ידיעות בפנימיות - רואה את זה עוד יותר, איך כל התהליכים - הכל הולך ונגלה לנגד עינינו, איך האורות הולכים ומתפשטים בכלים - שמי היה מאמין שיגיעו לשם!

אז זה נקרא "התפשטות האור ממקום גבוה למקום נמוך", זה הגאולה, "י"ד בעקב" בחינת יעקב. חכמה מגיע לעקב.

זה התפשטות המעיינות! מתי יבוא משיח- "לכשיפוצו מעיינותך חוצה". כן, מי היה חולם על זה.

עכשיו - נותן יניקה בא"י כדי להציל את הנשמות, כדי שהנשמות של עם ישראל יהיה להם תיקון. אז השם יתברך - חושב מחשבות עמוקות. אנחנו, להבדיל, בני אדם. אנחנו רואים רק בקושי מה שיש לנו מול

העניים וגם זה קשה לנו.

אבל לא להתיימש! למרות כל הקשיים - אנחנו בדרך לגאולה. לא יעזור להם לכל הרשעים של כל העולם שום דבר! כלום, כל העמלקים, כל שונאי ישראל, לא יעזור להם כלום. כבר היו עמלקים בכל הדורות. איפה הם - ואיפה אנחנו! לכן לא להתיימש.

בעניין הזה שעלה אתמול, מהאימא והבן שנרצחו. יש עניין שנקרא "העלאת מ"ן" - "מים נוקבין", זה התעוררות מלמטה. זה התעוררות של הצדיקים לעבוד את הש"ת. כל יום ויום - צריך מכסה של העלאת מ"ן. מכסה מסוימת - של לימוד תורה, של תפילה, של מעשים טובים - כדי שהעולם יתקיים.

כאשר, לא עלינו, אין מספיק העלאת מ"ן - אז יש קטרוגים ואז לוקחים נשמות של צדיקים. נהרגים צדיקים. נספים. והם מעלים מ"ן, בשביל כל הדור.

אז מצד אחד הם מצילים את העולם ככה, ומצד שני - אנחנו נענשים, בצער, וזה בא בשביל לעורר אותנו - לעבוד יותר חזק, זאת אומרת שהפטרון למצב הזה של פיגועים וכל זה - זה לא פתרון גשמי בלבד, כן - של שמירה, או של כל מיני תחבולות שהצבא וכל אלה צריכים לעשות - גם זה חלק מעבודת השם!

אבל זה לא רק זה, בעיקר - העניין הרוחני, ההתעוררות. ההתעוררות לתקן מה שצריך לתקן. כל העניינים של הדור.

ולכן כל אחד שאכפת לו מעם ישראל - שיתעורר יותר חזק! לעשות תשובה, ללמוד יותר, להתפלל בשביל הכלל, ליישב את הארץ, להפיץ את התורה, לדאוג לאחדות, לאהבת חיים - כל התיקונים: לצניעות, כל העניינים של שמירת הברית, לא לדבר לשון-הרע, לא לעשות מחלוקות, לטהר את המחשבות - להתעלות, מבחינה פרטית וכללית, זה - ממתק את הדינים בשורש, "אין הדינים נמתקים אלא בשורשם".

אז לכן אסור להתיימש, שלמרות שיש קשיים, וחושך, ומכות, וסיבוכים שנראה לנו שנתקע, שהולכים אחורנית, אין. לפעמים השם ית' עושה הרבה תחבולות, הרבה תחבולות.

כדי לרמות את הצד השני, כדי 'להוציא יקר מזולל' ככה - מכה מוחצת, כמו שכתוב שבחורבן בית המקדש הוציא את כעסו על עצים ואבנים - והחריב את הבית. תארו לכם איזה דבר זועתי זה היה, להיות נוכח בדור הזה שנחרב הבית! אנחנו נולדנו לדור שלא מכירים את הבית ולא יודעים שום דבר.

אבל תארו לכם מה זה היה! מי שהיה באותו זמן לפני החורבן, בזמן החורבן, ואחרי החורבן - איך הוא הרגיש, מה עבר עליו - בטח נחרב עולמו... אה? ומי יודע איפה אמונתו הייתה איך אומרים, ובכל זאת עם ישראל חי. אלפיים שנה ואנחנו פה.

אז אסור להתיימש בשום אופן - לא בפרט ולא בכלל ולמרות כל הקשיים - זה העניין, שה' יתברך שפך את חמתו על עצים ועל אבנים, אבל הציל את עם ישראל.

גם עכשיו, אחרי מלחמת ששת הימים, היינו בטוחים שהמשיח מגיע תוך שניה - כי הגענו למקומות הקודש, הקדושים, להר הבית וכו' ויש כללים על פי החכמה, שאם ישראל נוחלים את הארץ למטה כוחות הקדושה נוחלים את הארץ למעלה" ניצחון למעלה. לכן הרשעים רוצים להוציא אותנו, או להוציא לנו את השליטה בארץ.

הם חושבים, אם יהיה להם חזקה על ארץ ישראל - יעכבו את הגאולה, ככה הס"א (סיטרא אחרא) חושבת מחשבות. "הבה נתחכמה לו". כמו שפרעה עשה תחבולות, כי הוא הרגיש שהגאולה קרבה - של ישראל, בגאולה הראשונה - ככה בגאולה האחרונה! אז גם היום הוא חושב מחשבות שלא ידח ממנו נידח... להבדיל. הוא רוצה לעכב את הגאולה ע"י זה שיש לו אחיזה פה בארץ.

אבל - השם יתברך יותר חכם. לפעמים, הוא נותן יניקה מסוימת, במשהו כמו בבית המקדש הוא נתן יניקה לס"א (סיטרא אחרא), להחריב את הבית - כדי להציל את עם ישראל.

כלום! כלום. אם זה היה כל כך שטותי כמו שהיצר אומר, אז למה הוא בא וטורח לפתות אותך? למה הוא מפתה את הבן אדם? הוא טורח! - סימן שזה לא שטותי, שזה לא סתם.

ולכן אדם יהיה ערני לפיתויים של היצר-הרע לפתות אותו להפסיק ממנהגים קדושים וטהורים וממעשים טובים לשם שמים, אפילו אם בן אדם נותן 10 אגורות לשם שמים, בסתר - זה עושה דבר גדול. כל דבר קטן, שנעשה לשמה - זה דבר גדול מאד. נמשיך לעשות לשמה!

אנחנו נוהגים להוציא את הספרים שלנו בזכות הצדיקים פה שעוזרים לנו בכל מלאכת ההוצאה לאור. משכתבים את הקלטות, מתקנים אותם, מתקתקים אותם, עובדים בדפוס, הכל בהתנדבות! הכל בהתנדבות.

יש איזה ספר אחד, שלחוץ לי שייצא לאור - בנושא מסוים. הקיצר, אמרו לי שהספר ייצא לפני החגים, רק לא אמרו איזה חגים.

בינתיים הספר נתקע, בא אחד, אומר לי תשמע הספר נתקע, צריך לתקתק כמה מאמרים, שעוד לא נגמרו לתקתק - בוא ניתן את זה למישהו בשכר, מה אתה אומר? אמרתי: אני לא מסכים בשום אופן, פה שום דבר לא בשכר, הכל בהתנדבות.

אחרי כמה ימים הוא בא ואומר לי "תשמע - מישהו תרם כסף לזה, שניתן לקלדנית אומרים? שתתקתק את המאמרים, והוא תרם במיוחד בשביל זה", אמרתי - טוב... אם תרם במיוחד בשביל זה - אני לא אעכב, זה גם כן בכל זאת תרומה, זה גם כן לשם שמים.

שלמו לה, נתנו לה את המאמר, הייתה צריכה לעשות ארבע מאמרים, -הוא היה מבסוט, הוא אומר זו בחורה מקצועית, תגמור את הכל תיק-תק וכו'. עשתה מאמר אחד - לא יכולה יותר!... זה נעצר... לא הולך. עם הכסף, עם המקצועיות, עם הכל. אם זה לא לפי ההנהגה כמו שצריך - זה נעצר. ככה זה.

אז לכן - מה כ"כ להיות קפדן, מה זה משנה, אז תשלם כסף, מה קרה. זה דחוף לא?

זאת אומרת, שלא עלינו, מקרה כמו שהיה אתמול - זה תוצאה של חוסר העבודה שלנו. אם היינו עובדים יותר, אומרים "נרפים אתם, נרפים!". אם היינו עובדים יותר - לא היה להם זכות לקחת אותם, וגם לא היה צורך מבחינת העולמות להעלות קרבן כזה. ולכן אם אנחנו רוצים למנוע, בעז"ה, דברים כגון אלה - צריך להתעורר יותר חזק, יותר! מי שעבד 10 יעבוד 20, וככה אפשר להחזיק בעז"ה את העם בלי צרות. ולכן, זה עניין של רבי שמעון, ש"הקשת לא נראתה בימיו". הייתה לו זכות כזו, שהקשת לא נראתה בימיו, כי כשהקשת נראית לא עלינו - סימן שהעולם אין לו מספיק זכויות.

היה אמור להיחרב, רק לא נחרב בגלל שהשם הבטיח שהוא לא יחריב את העולם. אז זאת אומרת שאם בימיו של רבי שמעון לא נראתה הקשת אפילו פעם אחת, הייתה לו כזו זכות - הוא בעצמו, הוא, בזכותו - שהדור היה להם, איך אומרים - מספיק זכויות!

אז כל אחד צריך להגיע לעניין הזה, למודעות הזו, שיש ביכולתו לדאוג לכל עם ישראל אם הוא יתעלה. לא רק העניין האישי שלו, והגן עדן שלו, והעניינים שלו זה לכל כלל עם ישראל אפשר למנוע את כל הצרות.

רק צריך כל אחד להתעורר יותר ויותר. לשם שמים, זאת אומרת לא רק עניין של כמות של עבודה - איכות, איכות, שיהיה עבודה איכותית, אמיתית לשם שמים.

וזה מאד קל, לטעות בין עבודה שלא לשמה לעבודה שלשמה. יכולים לעשות אותו מעשה! אחד עושה אותו לשם שמים והשני עושה אותו לא לשם שמים.

עשית מעשה 10 שנים לשם שמים, פתאום בא היצר "אה נו... תעשה את זה לשם גאוה, לשם שכר, לשם... לא יודע מה, האדם מתפתה, עושה - הוא עושה אותו דבר זה נראה אותו דבר אבל זה לא אותו דבר...! לכן, מי שעושה אפילו דבר קטן לשם שמים, - מקיים את כל העולם וזה גדול מאד! אז לא להתפתות! בשום עניינים, - לא לשנות הנהגות קדושות שיש לבן - אדם, לא להתפתות! - לכל מיני הצעות, כאלה ואחרות לשנות מהאמת.

"הקו - שיורד האור מא"ס ב"ה בחלל שהוא כעין צינור דק שהאור יורד בו מהמאציל לנאצל, ובו מתדבקים המאציל והנאצל, הוא כי כל הפעולות הוא ית"ש פועלם לפי שלמותו, ואין אנו יודעים הדרך איך הוא עושה את הפעולה ההיא, אבל הוא גזר השיעור שבו יגיעו הפעולות אצלנו, והוא עושה אותם בדרך הבלתי מושג כלל, ומגיעות לנו באותם הגבולים ששם לזה. ונמצא שהוא ית"ש ברומוות שלמותו עושה הכל, אך הגזרה שגזר להיות פעולתו מגעת רק בדרך שמגעת, הוא השביל הקטן שבו האור נעשה קו אחד לבד, כי שם הוא המקום שפעולתו לוקחת הגבול שלוקחת, להגיע אל הנמצאים. ובקחתה הגבול הזה, אז חוזרת להיות הנהגת היחוד שזכרנו, המנהגת היא עצמה את החוקים של הרשימו עצמו, וכמו שביארנו".

הרמח"ל, כדרכו בקודש, מסביר את מה שהאריז"ל לא הסביר. הוא מגלה מה שהאריז"ל לא גילה. אם היינו צריכים רק את האריז"ל - אז היה בא רק האריז"ל. עובדה שהשם ששלח לנו גם את הרמח"ל, וגם את הבעש"ט, וגם את כל הצדיקים הגדולים. כיוון שכל אחד השיג איזה השגה נוספת, הוריד את האור עוד קצת, פירט את הדברים עוד קצת ממה שהיה באריז"ל זו לא תורה אחרת, זו אותה תורה! רק שמסבירים אותה יותר.

אז אנחנו יודעים שכשהקב"ה רצה לברוא את הנמצאים, סילק את אור חסדו לצדדים ויצר, ברא חלל פנוי. פנוי מאור. מה שנשאר בתוך החלל זה רק הרושם של האור שנקרא רשימו.

הרשימו, כמו שאמר הרמח"ל קודם - הוא השורש לנמצאים. הוא השרש לגוף, להסתרים, בלשון המקובלים, אפשר לקרוא לזה הוא השורש של "הרצון לקבל", ואם החלל היה נשאר רק עם הרשימו - אז לא היה כלום.

לכן השם ית' הכניס בתוך החלל קו דק של אור אין סוף, שמתחיל בהיפגשו ברשימו לברוא את כל העולמות הרוחניים והעולם

ועוד היצר הרע יודע ג"כ להביא טיעונים של קדושה! כן, זה דחוף זה מהר... כדי שזה לא יהיה באותו זכות! זאת אומרת אנשים חושבים שכוונה פנימית בעשיית המצוות - זה כוונת נסתרות כל מיני שמות... יש גם את זה.

אבל העיקר לכל יהודי פשוט כמונו זה הכוונה האמיתית כוונת הלב, שזה יהיה לפי ההנהגה הקדושה! ולא יסטה ממנו אפילו מילימטר, אפילו דבר כזה מה רע, בסך הכל תרמו את הכסף הזה בשביל זה מה רע?!, אבל זה כבר לא אותה הנהגה, זה צינור אחר.

כבר לא מסירות נפש! היא כבר מתקתקת את זה לא בשביל שהיא מאמינה בעניין, מאמינה בספר רוצה לזכות את הרבים וכל מה שהחברה מאמינים - היא מאמינה בזה שזה פרנסה! אז זה כבר לא אותו דבר.

זה לא אותו דבר, בשביל זה, זה נתקע. וזה הדברים האלה הקטנים, הם הדברים הגדולים. זה ה"פכים-הקטנים" שבגללם חזר יעקב ונאבק עם המלאך כל הלילה עד עלות השחר. וצריכים לדקדק בכל הדברים!

להשתדל, -אף אחד מאתנו לא מלאך כל אחד יכול לעשות טעות - בהנהגה, בזה, שהוא אבל להיות מודעים! ולשמור את העניינים, כל פעולה ופעולה - שתהיה זכה. וזה הסוד של הנרות של חנוכה.

איך הם הצליחו? הייתה להם הנהגה קדושה. זה היה לשם שמיים, זה היה לצורך הכלל, לצורך השכינה, והם הצליחו.

אח"כ כשהחשמונאים ביססו את העניינים היו צריכים להחזיר את המלוכה לבית דוד. לא החזירו! החזיקו את המלוכה; הם היו כהנים. הם החזיקו את המלוכה - ונענשו על זה. זאת אומרת, אותו הצינור שלא עשה את הדבר הנכון - כמו שצריך - זהו, הלך.

זה עניין שצריך להקפיד בהנהגה - הזמן שהוא היה מתאים להם להיות ראש, בחינת כהנים - היו צריכים להנהיג, -אח"כ היו צריכים להעביר את זה, לא העבירו - זהו זה. זה בא ללמד אותנו: כל דבר - לבדוק אותו. כל הנהגה - בזמן הנכון, -מה שמתאים עכשיו - לא מתאים מחר.

הגשמי הזה. עשר ספירות דעיגולים, עשר ספירות דיושר, ככה זה נקרא. סביב הקו. אז פעולה אחת זה לברוא, הקו הזה גורם לבריאה להתהוות. כמו, אם אפשר ככה, כן, להבדיל, לקחת דוגמא - את החלל הזה כרחם ענק, שצריך להיכנס ההשפעה - ושמה נוצר הולד, אותו דבר זה בחינת מלכות אין סוף נקרא החלל הזה, ונכנס הקו - שזה לא כל יכולתו של השי"ת מה שהוא מכניס שמה. אלא זה מותאם לצרכים של הבריאה הזו שהוא ברא. אם הוא רצה לעשות בריאה אחרת היה עושה את זה אחרת, ואם היה רוצה בריאה למשל שלא תהיה בה בחירה - אז לא היה צריך רשימו בכלל! היות שהרשימו נותן מקום להפסד ולכלה ולכליון, ולרע - והקו נותן את המקום לתיקונים לחול. אז יש טוב, ויש רע, יש הסתר, ויש גילוי - יש בחירה! לנו יש בחירה. ככה הוא ברא את זה לכתחילה - כיוון שהשם יתברך רוצה שיהיה אדם שיבחר, אז מה שהוא עשה - לא גלוי לנו איך הוא מנהל את העולם בדיוק, אלא רק במידה שהוא מגלה את זה. הוא גילה לנו את זה בתורה! מה רצונו, מה דרישותיו, מה חוסר רצונו, זאת אומרת מה הפך רצונו, -זה אנחנו יודעים בתורה. איך הוא מנהל את הבריות ומנהיג אותן - אנחנו יודעים את זה גם כן מהתורה מהפנימיות של התורה, בקבלה. איך המצוות האלה שאנחנו מקיימים פה משפיעות על העולמות העליונים אנחנו גם כן יודעים את זה מהפנימיות; כל זה אנחנו יודעים - כי הוא גילה לנו, אם הוא לא היה מגלה - מי היה יודע, מישהו יכול לדעת משהו? ולמה הוא מגלה לנו את זה? -שנוכל לעבוד אותו בשלמות, כי הרי חוץ מאשר לגלות לנו הוא גם נותן לנו תפקיד, אז איך אומרים, אתה נותן למישהו תפקיד, אתה דורש ממנו - אתה גם חייב להתייחס אליו בהתאם, לגלות לו מה, למה, איך, מה אתה רוצה ממנו איך אתה רוצה. כמה הוא חשוב לך. איך אומרים - צריך יחס הדדי אם לא - הפועל לא יעבוד. כך השם

יתברך מגלה לנו את העניינים איך הוא ברא את העולמות, ולא לפרטי פרטים. רק כללים הוא מסביר לנו. כדי שתהיה לנו תפיסה מסוימת איך... מה הוא רוצה ואיך הוא מנהל. ועליו על מהותו - אנחנו לא יודעים שום דבר. הקו הזה שהוא הכניס, שהאר"י ז"ל קורא לזה רק קו אור אין סוף, ושסביבו נבראים ונוצרים העולמות, אומר הרמח"ל - תפקידו להביא את העולמות האלה גם כן לתיקונים. גם להוריד את השפע לכל העולמות, גם לקיים אותם וגם להביא אותם לתיקונים. זה עניין של הנהגת הייחוד. אחרי שנוצר הסתר פנים. אנחנו לפעמים שומעים שפעם עבדו עבודה זרה וכל זה זה נשמע לנו דבר מטורף! מי יכול לחשוב על דבר שכזה. השורש לעבודה זרה - זה הצמצום. ברגע שה יתברך צמצם את אור חסדו ונוצר החלל הזה, יש בו רשימו זה בחינת חושך ויש בו קו שזה בחינת אור - הטועה יכול לטעות שיש פה שתי רשויות ח"ו! אחת טובה, שזה הקו, ואחת רעה שזה הרשימו זה החושך. ובאמת כתוב בספרים שעובדי עבודה זרה המקוריים - הם לא כפרו בה יתברך, הם ידעו שיש בורא עולם. אבל הם אמרו מה, הוא עסוק בעניינים אחרים שמה "מה אנוש כי תזכרנו" אדם זה כלום, אנחנו צריכים יחס עם הפקידים שלו, הפקידים שלו זה הספירות. אח"כ כשירדו והתגשמו יותר, אמרו המזלות; הגלגלים. בודאי שעבודה זרה זה טירוף מוחלט, אבל, השורש - זה בא מהסתר הפנים הראשון שנוצר כתוצאה מהצמצום. משם זה בא. ולכן, הוא אומר פה, שהופעת הקו בתוך הרשימו הזה בתוך החלל, זה הנהגת הייחוד - בעצם הוא בא להאיר לנו, אחרי שהוא הסתלק, "הסתרת פניך הייתי נבהל" - הסתלק והיה רק חלל פנוי ורשימו - פתאום "יש דין ויש דיין" ויש מנהיג לעולם! ע"י הקו שהוא הכניס בתוך החלל הזה - הוא מנהיג את העולם, אז הוא יביא את כל העולם לתיקון בסופו של עניין. בסוף ששת אלפים שנה.

ההטבה כדי שאפשר יהיה להיטיב לו, אם לא לא הייתה הטבה. זה השורש של הגאווה, דרך אגב, של האדם. שאדם מתגאה - בזה שכביכול השם יתברך "צריך" אותו.

כי ברגע שה יתברך החליט שהוא רוצה להיטיב - הוא צריך שיהיה מי שהוא שייטיב עמו. זאת אומרת כביכול יש הכרח במציאותנו. כביכול, הוא יכול להחליט שהוא לא רוצה ונגמר הסיפור, שהוא לא רוצה להיטיב הוא עושה מה שהוא רוצה. נכון?

אבל כל עוד הוא רוצה להיטיב צריך משהו שייטיב עמו? זה השורש של הנבראים, זה הגאווה של האדם שהוא מרגיש את עצמו גדול, שהנה השם יתברך צריך אותו, "אני גדול"

"הוא כי כל הפעולות הוא ית"ש פועלם לפי שלמותו, ואין אנו יודעים הדרך איך הוא עושה הפעולה ההיא", כמו שאמרנו בדוגמא הקודמת, גם אנחנו לא יודעים איך המורה הזה מכין את הכל, מה הוא קרא, מה הוא למד, איך הוא תכנן - אנחנו רק שומעים מה שהוא מלמד אותנו אותו רגע - לא יודעים את כל מה שמאחורי זה.

"ואין אנו יודעים הדרך איך הוא עושה את הפעולה ההיא, אבל הוא גזר השיעור שבו יגיעו הפעולות אצלנו, והוא עושה אותם בדרך הבלתי מושג כלל, ומגיעות לנו באותם הגבולים ששם לזה.

ונמצא שהוא ית"ש ברומויות שלמותו עושה הכול" - כמו שלהבדיל אותו מורה, כן, לא משתמש בחלק קטן של חכמתו, כשהוא יושב ומתכנן את השיעור - הוא מפעיל את כל היכולת שלו. אבל אח"כ זה לא בא לידי ביטוי כל היכולת שלו רק מה שהוא גזר.

"אך הגזרה שגזר להיות פעולתו מגעת רק בדרך שמגעת, הוא השביל הקטן שבו האור נעשה קו אחד לבד, כי שם הוא המקום שפעולתו לוקחת הגבול שלוקחת, להגיע אל הנמצאים". זה העניין הזה של "הקו" שהוא "דק".

"ובקחתה הגבול הזה, אז חוזרת להיות הנהגת היחוד שזכרנו, המנהגת היא עצמה את החוקים של הרשימו עצמו", - הספירות, כל חוקי ההנהגה, מושרשים ברשימו. ויש

אז בואו נקרא עוד פעם את לשון המחר: "הקו - שיורד האור מא"ס ב"ה בחלל שהוא כעין צינור דק שהאור יורד בו מהמאציל לנאצל" - אנחנו הנאצלים בתוך החלל הפנוי - סביב הקו הזה נבראנו.

"ובו מתדבקים המאציל והנאצל" - זה משפט יפה. עניין של הדבקות. "ובו מתדבקים המאציל והנאצל" - כי המאציל יתברך שמו אין לנו השגה בו ותפיסה בו כלל! מצד שני הוא מחיה אותנו, ומנהיג אותנו.

אנחנו חלק אלוך ממעל. אז איפה אנחנו בכל זאת יוצרים עימו קשר? איפה המפגש? ע"י הקו זה המפגש.

"ובו מתדבקים המאציל והנאצל, הוא כי כל הפעולות הוא ית"ש פועלם לפי שלמותו", בוודאי כמו נניח איזה מורה, כן מורה, להבדיל מורה טוב כזה, שמכין את השיעור בבית. והוא לומד את כל החומר שצריך ללמוד, ומכין מערך של שיעור, וכל מיני דברים.

כשהוא הוא בא ושופך את הידע שלו לתלמידים - הוא לא שופך את כל מה שיש בו! -אלא הוא מתאים להם, לפי הכלי שלהם, מה שהוא יכול להסביר להם.

אז מובן שאפילו הוא מסביר להם רק סעיף אחד מהחכמה באותו יום - אבל הוא עשה בכל שלמותו וחכמתו הוא עשה את זה כדי לצמצם את זה לסעיף א. ואח"כ עוד סעיף, וככה.

זאת אומרת שמה שהתלמיד "משיג" - זה רק מה שהרב מביא לו, אבל זה לא כל מה שיש, יש... או! יש עוד הרבה חכמה וידע שכרגע הוא לא הביא. כך השם יתברך, ברא את כל העולמות לפי יכולתו האינסופית, אנחנו, אבל, לא קולטים את זה.

אנחנו קולטים את העולם כמו שהוא, כפי מה שמתגלה לעינינו. ואת ההנהגה, לפי מה שהוא מנהיג לפי הקו, אם הוא היה ממלא, במקום קו דק, היה ממלא את החלל הזה בכל טובו - אז היינו מתבטלים כמו נר לפני האבוקה, אז עוד פעם לא היה בחירה ולא היה נבראים לא היה כלום.

זאת אומרת שהוא בכך, היות שהוא חקק חוק שמחוק הטוב להיטיב - וכך, היה צריך לגרום לצמצום - כדי שיהיה מי שיקבל את

הנהגה יותר גבוהה שזה הנהגת הייחוד, שזה מושרש בקו, באור - כי הוא בא לתקן את הכל.

"אז חוזרת להיות הנהגת הייחוד שזכרנו, המנהגת היא עצמה את החוקים של הרשימו עצמו, כמו שביארנו". הנהגת הייחוד היא מנהגת את הנהגת שכר והעונש. הנהגת שכר ועונש - היא מושרשת ברשימו, היא קשורה לטוב ולרע ולהסתר פנים.

שכר ועונש. אבל שבאה לתקן את הכל שזה ההנהגה של "אריך", הנהגת השלמות, "הנהגת הייחוד" שהוא קורא לזה, היא גבוהה יותר. והגבוה כולל מה שיש מתחתיו. אז זה מה שהוא אומר פה.

"ובקחתה הגבול הזה, אז חוזרת להיות הנהגת הייחוד שזכרנו, המנהגת היא עצמה את החוקים של הרשימו עצמו, כמו שביארנו.

שאלמלא היו הפעולות מגיעות אלינו כמו שהוא פועלם, היו העניינים בדרך אחר שאי אפשר לנו לציירו.

אבל בהגיע לנו פעולותיו עצמם כמות שהם, רק בגבול הזה שהכין לנו, על כן לא יוולד בנו מהם אלא מה שמגיע לנו בענייני הרשימו והקו, כמו שביארנו". כל המציאות זה רק שילוב של העניינים של הרשימו עם הקו. כל העולמות, הכל.

"ואמנם התדבקות המאציל בנאצל הוא - מה שאפילו העניינים שבספירות הנאצלות מיוחסות הם אל א"ס ב"ה, הפועל בשלמותו שלפי עצמו. אך בבא זה בהשביל הקטן שאמרנו, הנה יהיה הנמשך מרוממותו ית' אל הספירות רק הנהגת הייחוד, כמו שביארנו".

זאת אומרת ההשפעה שמשפיע המאציל בנאצל, "מה שאפילו העניינים שבספירות הנאצלות מיוחסות הם אל א"ס ב"ה", - הספירות באות מא"ס ב"ה, כי זה דרכי ההשפעה. "הפועל בשלמותו שלפי עצמו- א"ס ב"ה.

אך בבא זה בהשביל הקטן שאמרנו, בקו הזה, הנה יהיה הנמשך מרוממותו ית' אל הספירות רק הנהגת הייחוד, כמו שביארנו". רק מה ששייך לתיקון החלל הזה, הרשימו הזה. זה ברור? קצת קשה נכון?

תלמיד: קצת הרבה.

(ז) "עניין אור הא"ס ב"ה שנכנס באצילות ומתחלק לשנים - לפנימי ומקיף, העניין הוא,

כי הנה הפעולות של הטוב ורע הם המושרשות בכלים, שהם מידות של ההנהגה הזאת. אך לפי הנהגת הייחוד תוכיות כל פעולה שממנו ית' אינו אלא טוב.

ולעיתיד לבא, כשיגלה כבוד השם, שנאמר "אורך השם כי אנת בי", אז יודע איך הכל לטובה. אמנם אפילו כשיגלה זה, לא יגלה כל עומק העניין שבפעולותיו ית', כי הם מרחיבות והולכות מאד.

והנה מה שיוודע מיד בהיגלות האמת, שאין ידעה פחות ממנו, הוא מושרש באור הפנימי המוגבל תוך הכלי.

אך מה שיש עוד חכמה רבה בפעולה ההיא עצמה, שמתרחבת והולכת מרחב גדול - מושרש באור המקיף המתרחב חוץ לכלי.

וזה עניין הפנימי ומקיף של אור א"ס ב"ה המבואר בדרושי אור פנימי ואור מקיף.

אך יש מיני מקיפים אחרים, שהם מקיפי המוחין, ואינם זה העניין כלל, אע"פ שגם זה האור פנימי ואור מקיף נכלל בחמש מדרגות, שהם נפש רוח נשמה חיה יחידה, אבל אינם נר"ן ח"י דמוחין". אחרי הצמצום, נוצר חלל פנוי, אז נכנס קו אור אין סוף לתוך החלל.

הקו הזה - הרב קורא לזה "אור פנימי" ואור אין סוף בכללותו, שהוא מקיף את החלל מבחוץ - הוא קורא לו "אור מקיף". כמו שבכל כלי, יש כלי - האור שבפנים זה אור פנימי, האור שבחוץ - זה אור מקיף.

האור הפנימי - הוא מושג, שאפשר להשיג אותו, יש לנו בו השגה. האור המקיף הוא לא מושג, הוא מאיר מרחוק והוא לא מושג, הוא לא מתגלה.

"העניין הוא, כי הנה הפעולות של הטוב ורע הם המושרשות בכלים, שהם מידות של ההנהגה הזאת" - זה הנהגת המשפט, הנהגת השכר ועונש, הנהגת טוב ורע; זה מושרש בכלים.

"אך לפי הנהגת הייחוד" - שזה הנהגה של השלמות, "תוכיות כל פעולה שממנו ית' אינו אלא טוב". אמנם אנחנו יודעים שיש טוב ויש רע; יש יצר הטוב ויש יצר הרע ואנחנו צריכים להילחם ביצר הרע וכו'; אבל

יגלה. לכל נשמה השי"ת יגלה את כל מה ששייך לה.

הוא לא יגלה את כל מה ששייך לכל העולמות! לכל נשמה, אלא אותה כמות של אמת ושל גילוי שהנשמה צריכה, כדי להיות מבסוטה. כל מה שהיה לה טענות, והיה לה תלונות, והיה לה הסתרים, והיה לה קשה, על כל זה - השי"ת יראה לה איך הכל לטובה. כמו שהוא אומר פה.

"אך לפי הנהגת היחוד תוכיות כל פעולה שממנו ית' אינו אלא טוב. ולעתיד לבא, כשיגלה כבוד השם, שנאמר "אודך השם כי אנפת בי", שאדם מודה לשי"ת על זה שהוא הציל אותו, - "אז יודע איך הכל לטובה. אמנם אפילו כשיגלה זה, לא יגלה כל עומק העניין שבפעולותיו ית', כי הם מרחיבות והולכות מאד".

האדם גם לעתיד לבוא, גם כשיהיה נבואה לכל אחד, והכל - הוא לא יהיה הקב"ה, הוא בכל זאת בן אדם! אז בדרגה גבוהה, אבל הוא בכל זאת בן אדם! ומשה רבנו ידע את כל מה שהשי"ת עושה בכל העולמות? - לא! מה שה' הראה לו - הוא ידע, מה שה' לא הראה לו, הוא לא ידע.

כי "אילו ידעתי - הייתי" אם אדם ידע את כל מה שיודע השם אז הוא היה הקב"ה; אנחנו לא הקב"ה אנחנו בני אדם! ולכן גם לעתיד לבוא, אמנם אנחנו נהיה מבסוטים בעזרת השם, ויתגלה לנו כל מה שצריך להתגלות כדי שנהיה שבעי רצון, ומבסוטים, אבל מצד שני - לא נדע את הכל! לא נדע את הכל. כי זה כבר שייך לקב"ה לדעת הכל, לא לנו.

"והנה מה שיודע מיד בהיגלות האמת, שאין ידיעה פחות ממנו, הוא מושרש באור הפנימי המוגבל תוך הכלי". העניין הזה, שאנחנו נזכה לגילוי האמת עד שביעות רצוננו, בתור נשמות - זה מה שמושרש בתוך הכלי באור הפנימי. וזה בחינת הקו שמאיר בתוך הכלי, הכלי זה - החלל.

"אך מה שיש עוד חכמה רבה בפעולה ההיא עצמה, שמתרחבת והולכת מרחב גדול - מושרש באור המקיף המתרחב חוץ לכלי-אור מקיף - זה אור אין סוף ב"ה שמסביב לחלל. אז הקו הוא באמת הוא יונק והוא בא

כתוב שהיצר הטוב הוא טוב ויצר הרע הוא "טוב מאד".

מה הוא טוב מאד? שבזכותו אנחנו עובדים את השם - מתגברים עליו, ועתידים לקבל את השכר בזכותו, של היצר הרע - שהתגברנו עליו. לא בגלל שהוא טוב כ"כ שהוא אוהב אותנו; הוא טוב מאד בגלל שהוא גורם בסוף שיהיה מה לתקן. אחרי שנתקן - נזכה.

אבל בתוך ששת אלפים שנות התיקון, הרע הוא רע, והטוב הוא טוב! וכך צריך לראות את זה. למרות שהשי"ת לא רוצה שום דבר רע באמת. למשל: אנחנו רואים עכשיו לא עלינו כל מיני אנשים שמתים או נרצחים, דברים איומים.

וכרגע בעולם הזה בשכל שלנו זה נראה דברים קשים מנשוא - מה, אדם אוהב מישהו פתאום הורגים לו אותו. מי יכול לסבול את זה. אף אחד. אבל לעתיד לבוא, זה שהעוה"ז היה עולם זמני, פרוזודור קצר שעוברים אותו כמו כלום, לעומת הנצחיות.

ואז נראה שבזכות זה, במרכאות, שרצחו את הבן אדם הזה נניח אם הוא מת על קידוש ה', אז הוא גמר את התיקון שלו ועלה ברום המדרגות, ואם הוא מת סתם באיזה תאונה או משהו, אז זה כיפר לו על עבירות איומות שהוא עשה אולי במשך כמה גלגולים. וכו' וכו'.

או אם הוא מת ממחלה, לא עלינו, סבל, ואנחנו אוכלים את הלב על זה למה הוא סבל, וכל זה, - אבל כל הסבל הזה גם ניקה אותו. אז בעוה"ז שהוא עולם זמני, - זה נראה רע מאוד, וכואב מאוד, וקשה מאד - אבל העולם האמיתי ושהוא העולם הנצחי - זה לטובה, למרות שזה קשה לסבול באותו זמן, אבל זה לטובה.

זה עכשיו אנחנו לומדים את זה מהחכמה, מהתורה, - אנחנו גם מאמינים בזה! לפי האמונה, אבל לעתיד לבוא אנחנו נראה את זה! השם יראה לנו, איך כל דבר שאנחנו חשבנו שזה לרעה - זה לטובה.

איך הכנסת את היד לתוך הכיס רצית להוציא 10 שקל, הוצאת 5 - למה זה לטובה שהוצאת חמש ולא הוצאת 10 שקל, הוא

בתוך א"ק (אדם - קדמון) וא"ק מאיר בחיצוניותו - בכמה דרגות, שהם נפש, רוח וכו'... אורות דס"ג, הו"ה במילוי יוד"ן חוץ מ-ו' של שם במלוי אל"פין.

למשל, שיצאו מהעניינים דא"ק (אדם קדמון) בחינת דרגה של - נפש. ושם מ"ה החדש, הו"ה במילוי אל"פין בעולם התיקון, דרגה של - רוח, אז יש כמה דרגות ג"כ בעניין הזה, אבל זה לא מדובר על זה מה שמדובר על המוחין. יש כוח עוד קצת? כן.

ח) "עניין עשר ספירות פנימיות וחיצוניות שמהם נעשה אדם קדמון", אדם קדמון, בקיצור א"ק. אל"ף, גרשיים, קו"ף.

א"ק זה לא האדם של המערות, ששש... א"ק זה העולם הרוחני הראשון שה' ברא סביב הקו הזה; אחרי שהוא הכניס את הקו בתוך החלל - נבראו כתוצאה של חיבור הקו עם הרשימו ע"ס דעיגולים, אחד בתוך השני, וסביב הקו - א"ק, שהוא ע"ס דיושר, ראש תוך סוף".

כדי להבין את זה צריך לבוא כל יום לשיעור!... אז, באופן כללי אני מסביר.

"עניין עשר ספירות פנימיות וחיצוניות שמהם נעשה אדם קדמון, - א"ק, הוא, כי שתי מדות יש - מידת הארת הפנים ומידת הסתר הפנים, ומהם נמשכים בהנהגה - השלמויות והחסרונות, ובנבראים - הנשמה והגוף.

שבשלוט הגוף ישלטו החסרונות, ותהיה ההנהגה בהסתר פנים, כפי מה שהשליטו בני האדם את הגוף. ובשלוט הנשמה ישלטו השלמויות, כפי מה שהשליטו בני האדם את הנשמה.

ובסדר ההדרגה הנה נבחין שתי מדות, כל אחת בפני עצמה לפי העניין החקוק בחוקם, והם הקו והרשימו. ועוד נבחין התחברם והתרכבם, להיות השלמות מעביר החסרונות, ועוד להיות העולמות מתנהגים בשתייהן כאחד.

וזהו חיבור הקו והרשימו, שנעשה מכלל שניהם אדם קדמון, א"ק "בפנימיות וחיצוניות, והתולדות היוצאות מן החיבור הזה, שבהם עיקר ההנהגה בעולם, כי אין ההנהגה נעשית אלא אחר שכבר הונח החיבור הזה.

מהאור המקיף, אבל הקו מושג והאור הפנימי לא מושג.

גם- הקו לא מושג לגמרי! עכשיו בוודאי שלא; לעתיד לבוא - אנחנו נשיג. אז גם כן השגה מוגבלת בסך הכל; אבל - לשביעות רצוננו... וזה מה שחשוב לנו. מה שלא שייך לנו מה איכפת לנו, נכון?... אנחנו הרי אגואיסטים. או קיי.

"אך מה שיש עוד חכמה רבה בפעולה ההיא עצמה, שמתרחבת והולכת מרחב גדול- מורש באור המקיף המתרחב חוץ לכלי. וזה עניין הפנימי ומקיף של אור א"ס ב"ה המבואר בדרושי אור פנימי ואור מקיף"-

"בעץ חיים". הבנתם?

מה שמושג - זה האור פנימי, מה שלא מושג

- זה אור מקיף.

עכשיו הוא מביא פה הערה לעניין אחר. "אך יש מיני מקיפים אחרים". אמנם אנחנו מדברים פה על מקיף, - אך שלא תטעו לחשוב שמדובר פה על מקיפים של ה"מוחין".

"אך יש מיני מקיפים אחרים, שהם מקיפי המוחין, ואינם זה העניין כלל!", גם כן בתוך הנשמה יש דרגות - נפש, רוח, נשמה, חיה, יחידה. נר"נ - יש לה כלי; לכל אחד מהם יש כלים: בתוך הגוף - הנשמה שוכנת במוח, הרוח שוכן בלב, הנפש - בכבד.

אז איפה חיה ויחידה? - הם מקיפים. הם מקיפים, מקיף ראשון ומקיף שני. בשביל זה גם כן הדתיים הולכים עם שני כובעים. זה המקיף הראשון, זה הכיפה, וזה המקיף השני. מקיף למקיף.

"יש מיני מקיפים אחרים, שהם מקיפי המוחין, ואינם זה העניין כלל" - זה מדובר לא מבחינת החלל, והקו, וא"ס - אלא מבחינת הכלים, "אע"פ שגם זה האור פנימי ואור מקיף נכלל בחמש מדרגות, שהם נפש רוח נשמה חיה יחידה, אבל אינם נר"ן ח"י (נפש רוח נשמה חיה יחידה) דמוחין" - הוא אומר, שגם האור המקיף - האור הפנימי והאור המקיף, של הקו, הקו, הקו גם כן מתחלק.

"אע"פ שגם זה האור פנימי ואור מקיף נכלל בחמש מדרגות, שהם נפש רוח נשמה חיה יחידה", אבל אנחנו יודעים שהקו מאיר

או הרשימו, איזה השפעה, הסתר פנים או גילוי פנים. מובן?

ט) "ענפי אדם קדמון, שהם העולמות הנעשים מן האורות היוצאים דרך השערות והחושים שלו הם ההנהגות שנקבעו אחר חיבור הפנימיות והחיצוניות כנ"ל. והנה אלה ההארות שיוצאות יש בהם בחינת אורות וגם בחינת כלים בלועים בהם.

אלא שהם מתבטלים ברוב האור כי כיון שיוצאים דרך הכלים, ודאי הוא שמביאים עימם מבחינותיהם ולכן אח"כ נעשה בהם הכלי. והנה כל מקום שיש אותיות- סימן הוא לכלי או לשרש כלי.

והנה באורות דע"ב אין שום אות נזכרת. ששם בחינת הכלים בלוע לגמרי בתוך האור, ואינו עולה בשם כלל. באורות דאזון נזכרת ה' אחת והיא שורש כללי לכלי שמתגלה. באורות דחוטם נזכרים ו' אלפין שמתחילים להיגלות הבחינות של הכלי יותר בפרט, הבחינות היותר דקות שבו, אך עדיין הכל הזמנה לבד.

באורות הפה נזכרים גם ד' אלפין, שאז מתגלים גם הבחינות היותר עבות של הכלי. ועוד מתגלים כל הכ"ב אותיות ע"י בטישת האורות חוץ לפה, שהרי כל בחינת מציאות הכלי מתגלה. ובחזרה, שמתעלמים האורות, ניתן מציאות ממש לכלי.

ואף על פי כן הכלי טפל לאורות, שהוא כלי אחד לבד לעשרה אורות, ויש בהם כוח

לסבול אותו בחוזק אורם ולהאירו הרבה. אך האורות העיניים יש עשרה כלים נגד עשרה אורות, ואז אין כוח כן גדול לאורות להאיר בכלים ולתקנם, כיון שכבר הכלי שולט בכל בחינותיו בשליטה רבה כל חלק ממנו, וכבד הדבר על האורות לזכוכי זיכוכי גדול.

אף על פי כן, קודם השבירה עדיין לא עזבו האורות את הכלים אך בשבירה עזבו האורות את הכלים עזיבה ממש, ונתחדשה בכלי שבירה וקילקול, ואף על פי שניתקן אחר כך כבר היה מציאות שבירה בעולם.

ועד שיהיה ניתקן תיקון גמור להיות כקודם השבירה וכאילו לא נישבר- קופת שרצים תלויה לעולם מאחוריו כאילו לא היה קילקול מעולם". טוב זה קטע ארוך מאד.

ולפי החיבור הזה נעשית ההנהגה בכל הזמנים, רק שבזמן אחד תהיה מצד התגבר יותר הקו והפנימיות, ובזמן אחר מצד התגבר יותר הכלים, וכדלקמן, אך הכל בחיבור שתי ההנהגות, כמו שביארנו. ואלה התולדות הם הם ענפי אדם קדמון, שכולם יוצאים אחר שכבר נתחברו הפנימיות והחיצוניות, וההפרש ביניהם - שליטת זה או זה".

פלא פלאים איך הרב מסביר פה דברים, הרמח"ל. פלא פלאים. אתם הבנתם מה שהוא אמר? יש את הרשימו, ויש את הקו. הרשימו זה הרושם של האור שהסתלק, אחרי הצמצום נשאר רושם של האור.

הקו - זה הקו שנכנס; הרשימו והקו מתחברים, ומזה נבראים כל העולמות. הרשימו הוא השורש להסתר פנים. הקו - הוא מאיר! - אז הוא השורש להארת הפנים. ברגע שהרשימו... הקו מתחבר עם הרשימו - הם כבר מחוברים, הם מנהיגים את העולמות ביחד.

הם גם בוראים את העולמות, בעצם, והם גם מתחזקים אותם וגם מנהיגים אותם! וההנהגה הזאת משתנה. אם יהיה הסתר פנים, או יהיה גילוי פנים - במה תלוי? בעבודת התחוננים, בנו; -אם אנחנו שומרים תורה ומצוות ומעשים טובים - יש הארת פנים, אם אנחנו שובבים, אז יש הסתר פנים.

בתוך האדם - הקו, זה בחינת הנשמה, והרשימו - זה בחינת הגוף; אם האדם משליט את הגוף, את הבהמיות שבגוף - סתם! להיות בהמה, לאכול-לישון-ליהנות בלי דין ובלי דין - אז הוא גורם שכל העולמות יחשכו, בחושך - בחינת הסתר פנים.

אם הוא מקדש את הגוף, ומשתמש בו לעבודתו ית' - אוכל אוכל כשר, ומברך, עם הכוח שהוא מקבל - עושה מצוות, "סור מרע ועשה טוב", - אז הוא מגביר את הכוח של הנשמה, על הגוף, הוא מאיר את הגוף.

ובעולמות - הקו מתגבר, אז זה ברור שמרגע שיש התחברות של הרשימו עם הקו, אומר הרב פה, - חייב ששתי ההנהגות יתחברו ביחד, רק השאלה - מה יגבר על מה - הקו,

"ענפי אדם קדמון שהם העולמות הנעשים מן האורות היוצאים דרך השערות והחושים שלו הם ההנהגות שנקבעו אחר חיבור הפנימיות והחיצונית כנ"ל". למדנו שעלה ברצונו הפשוט של השם יתברך לברוא את העולמות, סילק את אור חסדו לצדדים ונוצר חלל פנוי. אח"כ הכניס קו של אור אינסוף בפנים, בחיבור של הקו עם הרשימו שמה האור שעוד נשאר, הרושם של האור שנישאר בתוך החלל הפנוי, נבראו כל העולמות. ואמרנו שהחיבור הראשון זה בין הקו לרשימו זה העניין של הפנימיות והחיצונית. הפנימיות זה הקו, החיצונית זה הרשימו. עוד פעם "ענפי אדם קדמון" שזה נקרא א"ק "שהם העולמות הנעשים מן האורות היוצאים דרך השערות והחושים שלו הם ההנהגות שנקבעו אחר החיבור הפנימיות והחיצונית כנ"ל". הפנימיות זה תמיד הנשמה, החיצונית זה הגוף, השורש של הנשמה זה הקו. למרות שמבחינה ציורית הקו כאילו בא מבחוץ ונכנס פנימה, אתה אומר זה חיצוני, והרשימו הוא בפנים של תוך החלל, אז אתה אומר זה פנימי. אבל זה הפוך מבחינה מהותית זה הפוך, "והנה אלה ההארות שיוצאות יש בהם בחינות אורות, וגם בחינות כלים בלועים בהם". האורות שיוצאים מאיפה? מא"ק. אחרי שנכנס הקו מתחבר 10 ספירות דעיגולים, אחד בתוך השני ואח"כ נברא א"ק - אדם קדמון, מסביב לקו, קו אמצעי. ומהציר הזה, ציור של דמות אדם, זה לא שיש שם אדם, אבל יש שם שורש לכל ההנהגות של העולם הזה. ולכן משתמשים במונחים שלקוחים מהשפה שלנו כאילו, של הגוף שלנו אם כי הגוף שלנו לקוח משם. זאת אומרת שאנחנו קוראים לראש שלנו ראש, זה בכלל שיש למעלה בחינת ראש, יד, יש למעלה בחינת יד, לא יד אבל יש שורש של יד גם השמות האלה לא נפלו סתם. טוב, לעניינינו. אז הוא אומר שיוצאים מא"ק כל מיני האורות למדנו את זה באריז"ל לומדים את זה.

אי אפשר לחזור על כל השיעורים כל שיעור באופן כללי. יצאו אורות מהדמות הרוחנית הראשונית הזו שקורים לה א"ק - אדם קדמון. יצאו מהחושים שלו, כל מיני אורות. יצאו אורות מהאוזניים, מהחוטם מהפה, מהעיניים מהמצח שלו כל מיני התפשטויות של אורות. מההבלים האלה, מהאורות האלה נבראו כל העולמות, כולם כולל העולם הזה. בכל מיני שלבים. בהתחלה האור והכלי משמשים ביחד, הכלים בלועים באור, כמו שהסברנו כמה פעמים, עד שאין רצון לקבל משתוקק אין כלי ממש אבל אין כלי בפועל אבל יש כלי בכוח, כי בתכנון יש כלי, אז עדיין עוד לא קיים, לא יצא מהכוח אל הפועל, אבל בתכנון הוא קיים. אז יש איזשהו שלב שבסוף נפרד הכלי מהאור אז יש ממנו כלי וממש אור. אבל בשלבים קודמים עדיין אין שינוי צורה ממש. ואין רצון לקבל משתוקק לעצמו, אז אין כלי כי כלי זה הרצון לקבל ועד שהרצון לקבל עדיין על מנת להשפיע נחת רוח להשם יתברך אין שינוי צורה גדול. כדי שנקרא לו כלי. וברור שגם בא"ק יש שינוי צורה לעומת אור אין סוף ב"ה, בכל זאת זה בריאה. בכל זאת זה בתוך החלל, אבל זה עדיין דברים דקים לא שינויים כבדים מידי. אז זה מה שהוא אומר פה: "ענפי אדם קדמון שהם העולמות הנעשים מן האורות היוצאים דרך השערות והחושים" גם דרך השערות יוצאים אורות, כן השערות וכולי. "הם ההנהגות שנקבעו אחר חיבור הפנימיות והחיצונית כנ"ל" אחרי שהתחבר הקו עם הרשימו, נברא א"ק. ואז מא"ק יוצאים כל מיני האורות וזה ההנהגה. "והנה אלה ההארות שיוצאות יש בהם בחינת אורות וגם בחינת כלים בלועים בהם". כמו שהסברנו "אלא שהם מתבטלים ברב האור". כמו נר בפני האבוקה. הכלים מתבטלים עדיין עוד לא תפסו צורה לעצמם. "כי כיון שיוצאים דרך הכלים, ודאי הוא שמביאים עימם מבחינותיהם. ולכן אח"כ נעשה בהם הכלי". ודאי כל מה שיוצא קיים

עבות של הכלי. ועוד מתגלים כל הכ"ב אותיות, ע"י בטישת האורות חוץ לפה, שהרי כל בחינת מציאות הכלי מתגלה".

באורות שהיו בפה של א"ק יש כמה אורות? כלי אחד ועשר אורות. "ובחזרה שמתעלמים האורות, ניתן מציאות ממש לכלי". יש שם איזה תהליך, שהאורות מתפשטים מהפה, ואח"כ חוזרים בחזרה בדיוק לאותה דרגה שלהם כמו הדרגה קודם, זה דברים שלא למדנו, לא למדנו, לא לימדנו.

אז זה צריך ללמוד את זה בפנים באופן כללי, ובעולם העקודים (שזה בפה של א"ק)

"שהוא כלי אחד לעשרה אורות ויש בהם כוח לסבול אותו בחוזק אורם ולהאירו הרבה". למה לא הייתה שבירה? היה כלי אחד ועשר אורות זיכנו אותו. היה זיכון, אז לא נשבר הכלי כי לא רצה לקחת לעצמו.

"אך באורות העיניים יש עשרה כלים כנגד עשרה אורות. (זה הסייג) אז אין כוח כך גדול לאורות להאיר בכלים ולתקנם, כיון שכבר הכלי שולט בכל בחינותיו שליטה רבה, כל חלק ממנו, וכבד הדבר על האורות לזכנו זיכון גדול".

יש כבר עשר כלים, כן? יש מולם עשר אורות וכל כלי מתחיל לתפוס שינוי צורה רציני, וכבר אין כוח לעניין הזה, כמו שיש אבא אחד שיכול לחנך ילד אחד, להשקיע בו לחנך אותו לרסן אותו כל זה.

אבל אם יש לו כבר עשרה ילדים זה יותר קשה לא? אותו מקור והרבה כלים, זה קשה לזכך את כולם לחנך את כולם לגדל את

כולם לדאוג לכולם אה? אז זה מה שהיה "אך באורות העיניים יש עשרה כלים כנגד עשרה אורות ואז אין כוח כך גדול לאורות

להאיר בכלים. ולתקנם. אלא שכבר הכלי שולט בכל בחינותיו בשליטה רבה". יש לו כבר ישות "כל חלק ממנו וכבד הדבר על האורות לזכנו זיכון גדול".

גם כן יותר קשה להשפיע על בן אדם שהוא כבר בנוי מבוגר, לך תשכנע אותו משהו. אבל בחור צעיר, נער, ילד, אתה משכנע אותו יותר בקלות.

אז ככה כשהכלים כבר יותר בנויים בכוח שלהם. יותר קשה לזכך אותם וככל שאדם

זה פה נושאים עמוקים, זה לא דבר פשוט. איך נברא הופך להיות נברא במקום בורא, הרי הנשמות הן חלק אלוך ממעל אז באיזה רגע הוא הפסיק להיות בורא והתחיל להיות נברא.

ואומרים המקובלים, זכותם יגן עלינו, כאשר תפסה הנשמה שינוי צורה, התחיל להיות אצלה רצון לקבל, היא נפרדה מהבורא, יש שינוי צורה.

"והנה אלה האורות היוצאות יש בהם בחינת אורות וגם בחינת כלים בלועים בהם". מי בלוע במי? הכלי בתוך האור "והנה כל מקום שיש בו אותיות- סימן הוא לכלי או לשורש כלי". יש שם. ההויה י-ה-ו-ה הוא השם דרכו השם יתברך ברא את כל העולמות.

הכל יוצא מהשם הזה י-ה-ו-ה. והשם הזה יש לו ארבע מילויים כמו שלמדנו בשיעורים קודמים: ע"ב, ס"ג, מ"ה וב"ן. ולפי האותיות של המלוי של השם אנחנו יודעים את הדרגה של האור שיצא משם. ע"ב זה הכי גבוה, ב"ן זה הכי נמוך, ע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן.

רבנות, אנחנו לא לימדנו את כל פרטי הפרטים של ה"עץ חיים", אנחנו לקחנו נושאים ולמדנו, לא הכל, אז יש דברים שכתובים ב"עץ חיים" שצריכים לעבור על הסדר אנחנו רק נתנו מושגים, מושגי יסוד.

אז לכן לא תרצה להבין את הכל כשחסרים עוד דברים שלא למדנו, הרבה לא למדנו, אבל נתנו, איך אומרים, דרך, פתח. מי שרוצה להבין הכל צריך להתעמק הרבה ב"עץ חיים" זה עבודה.

"והנה כל מקום שיש אותיות סימן הוא לכלי, או לשורש כלי. והנה באורות דע"ב אין שום אות נזכרת, ששם בחינת הכלים בלוע לגמרי בתוך האור, ולא עולה בשם כלל. ובאורות דאוזן נזכרת ה' אחת. "זה סייג" והיא שורש כללי לכלי שמתגלה באורות דחוטם ניזכרים ו' אלפין, שמתחילים להגלות הבחינות של הכלי יותר בפרט. הבחינות היותר דקות שלו, אך עדיין הכל הזמנה לבד.

באורות הפה (זה עולם העקודים כן) נזכרים גם ד' אלפין שמתגלים גם ה בחינות היותר

הוא יותר אגואיסט יותר רצון לקבל לעצמו, ככה יותר קשה לשכנע אותו במשהו. בכלל לא תוכל להשפיע עליו. רק מה שטוב לו, מה שנוח לו מה שניראה לו, מה שנחמד לו, שום דבר אחד לא ייכנס בו. השם ישמור. "אף על פי כן קודם השבירה, עדיין לא עזבו האורות את הכלים, אך בשבירה עזבו האורות את הכלים, עזיבה ממש. ונתחדשה בכלי שבירה וקלקול, ואע"פ שניתקן אח"כ, כבר היה מציאות שבירה בעולם". הבנתם את זה? גם הסתלקות האורות מהכלי היא בשלבים: אדם מתחיל לא עלינו לתפוס שינוי צורה ולהתקלקל. קודם הרב יכול להשפיע עליו, לתת לו מוסר, עד איפה אפשר להשפיע על הבן אדם לתקן אותו? עד איפה שהוא מעוניין בתיקון, אז הוא עושה כמה שטויות אתה נותן לו על הראש, מסביר לו למה זה לא בסדר הוא אומר ואללה צודק, טעיתי. אז אדם כזה הוא קשור. אפשר להשפיע עליו אורות, למה הוא מוכן לקבל על הראש, מתי שצריך ולתקן את מה שצריך, אבל כשהאדם מתחיל לחשוב שהוא גדול והוא מבין והוא יודע. והוא לא מוכן לשמוע אז אפשר להשפיע בו פחות. בעדינות, בשיא העדינות שחלילה לא יפגע, שלא יבעט שלא ינשוק, אני יודע מה? אי אפשר להשפיע כבר בכלל. אין זכות לפתוח את הפה. זה נקרא שהאור הסתלק, שהאור הסתלק בהדרגתיות. נתתי שלבים. והתיקון נמנע בהדרגתיות, עד שאי אפשר כבר לתקן אותו ואז אותו בן אדם נפלט, טראח, איננו ואז הוא יורד. כי ככל שהייתה לבן אדם הזדמנות רוחנית לתיקון והוא בעט בה, פעם ועוד פעם ועוד פעם, הוא תלמיד שאינו הגון כתוב. אז אסור ללמד אותו. אז איך הוא יתקן את עצמו. ואז הוא יורד לעולמות אחרים כבר לא באותו עולם, אז מה כתוב בשבירת הכלים יצאו מעולם האצילות נפלו לעולם הבריאה. עכשיו זה ניראה אותו דבר, בעולם האצילות גם חמישה פרצופים, בעולם הבריאה גם חמישה פרצופים, זה ניראה אותו דבר, הבן אדם ניראה אותו הדבר, אבל זה אצילות וזה

בריא חביבי, זה לא אותו דבר, זה לא אותו דבר. מבחינה חיצונית זה ניראה אותו דבר, זה בן אדם וזה בן אדם, זה בן אדם בזמן שהיה מוכן לקבל תיקון, והיה מוכן לקבל על הראש, והיה מתקן את עצמו, עכשיו אותו בן אדם כבר לא מוכן לשמוע, ולא מוכן לתקן את עצמו. הוא ניראה אותו בן אדם, אבל זה לא אותו בן אדם זה שינוי צורה הוא גם לא יזכה לאותם האורות שהיו כשהוא היה מוכן לקבל על הראש. לא יקרבו אותו "הזר הקרב יומת" לא יכולים לקרב אותו, אז הוא מתרחק. ניראה אותו דבר. הוא הולך להתפלל, לומד תורה, שומר שבת, הכל ניראה אותו דבר. אבל מי שיודע את האמת, יודע שזה לא אותו הדבר והאיש הזה נפל ואם ימשיך ליפול בסוף אולי גם ייכנס לקליפה רחמנא לצלן. ואז כבר יראו כולם שזה לא אותו אדם. זה דברים גדולים, מה שאני מסביר כרגע זה בחינת סודות ההשפעה. כניסת האורות, הסתלקות האורות בעולמות ובבני אדם איך שזה הולך. וזה מה שאומר פה הרב: "אף על פי כן. קודם השבירה עדיין לא עזבו האורות את הכלים". עדיין לא. התחיל הרקבון אבל עדיין לא. "אך בשבירה עזבו האורות את הכלים, עזיבה ממש. ונתחדשה בכלי שבירה וקלקול. ואף על פי שניתקן אח"כ (שעושים תשובה ומתקנים) כבר היה מציאות שבירה בעולם". כבר בכל זאת, הייתה מציאות של שבירה. מישהו סיפר לי שכשהלך לעשות ניתוח אפנדציטי אז שאלו אותו: קודם כבר היה לך ניתוח בבטן? כבר היה לך ניתוח בבטן? אז הוא אמר שלא. הוא לא הבין למה, מה זה מעניין אותם אם היה לו ניתוח או לא היה לו ניתוח. זה מעניין, כי אם פתחו פעם את הבטן זה כבר לא מה שהיה. איך אומרים, אוריגנל, זה כבר פתחו את זה אפילו שמתאחה והכל טוב, נחמד, אבל זה כבר היה, זה כבר לא אותו דבר. היה שבירה? זה כבר לא מה שהיה קודם, זה כבר לא אוריגנל.

"ועד שיהיה נתקן תיקון גמור, להיות כקודם השבירה וכאילו לא נשבר (זה התשובה השלמה) קופת שרצים תלויה לעולם מאחוריו".

עד שנגמור לתקן את שבירת הכלים. חביבי, שבירת הכלים עלינו עד שנגמור את כל התיקון. כל מה שלכחנו עוד לא ניקינו. "ואין מצבו שלם אלא כשיהיה ניתקן כאילו לא היה קלוקל מעולם".

טוב אנחנו ממשיכים פה בספר הכללים של הרמח"ל בעניין ענפי א"ק -ענפי א"ק שהם העולמות הנעשים מהאורות היוצאים דרך השערות והחושים של א"ק:

"והנה כל אלה הם שורש למצב הגוף והנשמה. שמשניהם בנוי האדם. כי הנה היות הגוף שולט הוא חסרון לנשמה. כי כפי השליטה שיש לו חסר איזה תיקון יותר בנשמה, וכפי אבדו השליטה כך מתעלית הנשמה ועתה ניתנה לו השליטה והושפלה בו הנשמה כדי שיהיה אדם עלול ליצר הרע.

ואחר תשלום זמן הבחירה יש לה להתעלות מן השפלות הזאת. ולהתגבר היא על הגוף ולזככו מדרגה אחד מדרגה. עד שישוב להיות מתדבק בה בנשמה התדבקות כל כך גדול שלא יעלו חסרונותיו בשם כלל ושם יפקדו ויהיה כרוך בה לגמרי להאיר באורה ולהידבק בשורש העליון".

אם כן בחיבור הזה שבין הגוף והנשמה שהוא תוצאה של החיבור של הקו עם הרשימו, והוא סיבה שהשם יתברך רוצה שהאדם יבחר בין טוב לרע, ובשביל זה נתן לו גוף ונתן לו נשמה, המפגש הזה בין הגוף לנשמה בהתחלה גובר הגוף, שולט, אנחנו יודעים שכשאדם נולד יש לו יצר הרע בגיל 13 הוא מקבל יצר הטוב.

עד גיל 13 יצר הרע שולט בו ואח"כ גם כן עד שאדם מתקן את עצמו זה לוקח זמן זה לא ביום אחד ולא ביומיים ולא בחודשיים, זה עבודה לכל החיים ואם אדם הולך בדרכי התורה, לאט, לאט, לאט, לאט מזכך את עצמו.

עד שמגיע למצב שבמקום שהגוף ישלוט על הנשמה, הנשמה מתחילה לשלוט על הגוף, יותר ויותר, ובזמן שיבוא משיח משיח והלאה, אז יתחיל הזיכוך של הגוף באמת.

זאת אומרת, הנשמה תזכך את הגוף, והנשמה של העולם תזכך את העולם יותר ויותר.

עד שאנחנו נעלה לדרגה כזו שהגוף בכלל לא יהיה מכשול ולא יזכר, כמו שאמרנו שבכלים שמתחילים להתהוות בעולם העקודים, ועד עולם העקודים לא מדברים אפילו על כלי אחד רק בעולם העקודים מדברים על כלי אחד וקודם הכלים היו בלועים בתוך האור, שימשו ביחד ולא היה שינוי צורה כמעט.

ככה לעתיד לבוא יגיע זיכוך, שהכלי לא יפריע בכלל. לעניין של הנשמה. ואז יהיה אפשר לקבל את השפע בלי שינוי צורה, השפע הנצחי. וזה לוקח שלבים שלבים. לא במהרה. זה מה שהוא אומר פה.

"ואחר תשלום זמן הבחירה יש לה להתעלות מן השפלות הזה". מתי זה תשלום זמן הבחירה? כשיבוא משיח, בסוף הגאולה, זה כבר אין בחירה יותר, גמורו.

עכשיו כשהשם יתברך מסתתר, יש בחירה, כשהשם יתברך יתגלה, איזה בחירה יש, נגמר חלאס! לכן עכשיו זה זמן חשוב של תיקון. "ואחר תשלום זמן הבחירה, יש לה להתעלות מן השפלות הזה ולהתגבר היא על הגוף" אז הנשמה תתחיל להתגבר ולזכך את הגוף "ולזככו מדרגה אחד מדרגה, עד שישוב להיות מתדבק בה בנשמה היתדבקות כך גדול שלא יעלו חסרונותיו בשם כלל", של הגוף "ולא יפקדו, ויהיה כרוך בה לגמרי להאיר באורה ולידבק בשורש העליון" הרי יש עניין גם כן שניקרא תחיית המתים. בשביל מה צריך תחיית המתים? למה לא מספיק שיהיה נשמות, מה צריך תחיית המתים בתוך גוף? בשביל מה? אלא הגוף זה הכלי זה הרצון לקבל ומטרת הבריאה של העולמות זה להיטיב.

וצריך שיהיה איזה גוף שישתוקק ואיזה נשמה שתקבל הארה ותעביר לגוף בלי שיהיה שינוי צורה, שהגוף כל מה שהוא ידרוש, זה יהיה לעשות נחת רוח לשם

יתברך, ולכן צריך את הגוף וצריך את הכלי. רק שהוא לא צריך לגרום לשינוי צורה. ולכן בתחיית המתים, יהיה גוף בכל זאת, אבל יהיה מתוקן לא כמו הגוף שלנו עכשיו, כדי

שאפשר יהיה לקבל את השפע, ולכן קמים עם גוף גשמי, זה מה שכתוב, שבהתחלה קמים במומם, ואח"כ הוא מרפא אותם "ויש לדבר הזה הדרגה גדולה, כי עתה הגוף שולט בעולם הזה כאיש שורר בביתו, והנשמה כגר בארץ". עכשיו אנחנו בהופכיות הצורה. "ולא עוד אלא שגופניות האדם שהיה יכול להיות על כל פנים מתוקן ולא מקולקל וכמו שבארנו לעיל, עכשיו הוא מקולקל וכבהמות נידמה". ובאמת כתוב בתורה שאנחנו חצי בהמה חצי מלאך יש לנו נשמה, חלק אלוך ממעל, ומצד שני אנחנו דומים לבהמות, אוכלים, ישנים, יש צרכים כמו בהמה, זה זמני זה חלק מהתיקון שלנו, לעבור את החלק הזה "ויש לדבר הזה הדרגה גדולה כי עתה הגוף שולט בעולם הזה, כאיש שורר בביתו, והנשמה כגר בארץ". ולא עוד אלא שגופניות האדם שהיה יכול להיות על כל פנים מתוקן ולא מקולקל, וכמו שביארנו לעיל, עכשיו הוא מקולקל וכבהמות נידמה וזה מושרש בעולמות שלאחר השבירה. שירידת המלכין קדמאין ושבירתם וקלקולם ניתנה שורש לשחיתות ולקלקול זה באדם ומעשיו". העניין הזה שהגוף שלנו כרגע, הוא כמו גוף של בהמה, זה שיש מוות, ויש מחלות, ויש את כל העניינים האלה, והגוף שלנו זמני, זה מושרש מתי? בשבירת הכלים. "וזה מושרש בעולמות שאחר השבירה שירידת המלכין קדמאין ושבירתם וקלקולם נתנה שורש לשחיתות וקלקול זה באדם ובמעשיו". כדי להבין את זה צריך ללמוד את השיעורים הקודמים אבל היה תהליך שנקרא שבירת הכלים, ומשם הושרש ההשחיתה והכליון וההפסד והמוות וכל העניינים האלה. אך גופניות האדם בתיקונו אף על פי שיהיה דרך גופני שהגוף הוא השולט אך שיהיה בטהרה וקדושה. ואכילה כאכילת קודשים ושאר תשמישי קודש-- זה מושרש בנקודים קודם השבירה. והוא התיקון שיהיה בזמן התחייה שיחזור ב"ן להיות ס"ג כקודם השבירה." בהתחלה

כשיצאו האורות מהעיניים של א"ק היו בדרגה של ס"ג. זה דרגה גבוהה אח"כ נשברו הכלים וזה הפך להיות דרגה של ב"ן לעתיד לבוא אחרי סוף התיקון ב"ן יחזור להיות ס"ג חזרה. "והוא זיכוכ גדול לגופניות, אבל עם כל זה אינו אלא גופניות, כי עדיין עומדים בעולם הזה ואין כאן חידוש העולם, כי אם אחר האלף השביעי." יש האלף השישי אח"כ יש את האלף השביעי ועניין של חידוש העולם בדרך רוחנית, בא רק באלף השביעי. שומעים? יש לנו זמן. "אבל עם כל זה אינו אלא גופניות כי עדיין עומדים בעולם הזה, ואין כאן חידוש העולם כי אם אחר האלף השביעי. מדרגה ב' הוא שיתחיל הגוף לבטל שליטתו, והיינו שלא יבטלו כוחותיו, אלא שיהיה מנושא מכוח הנשמה, ומה שהייתה הנשמה כגר בארץ וגוף יציב בארעא (יציב בארץ). יהיה להפך--- הנשמה היא השולטת, והגוף כגר בארץ. והרי זה כמשה רבינו עליו השלום, בשעה שעלה לשמים שלא איבד כוחותיו אלא שלא היה משנה ממנהג המדינה. וראיה לדבר-- המלאכים שבאו אצל אברהם שודאי לא איבדו רוחניותם, אלא שלא שינו ממנהג המדינה. (כי הם גם אכלו ומלאכים לא צריכים אוכל) והעניין הוא-- שבחוקו של משה היה הגשמיות, ובחוק המלאכים הרוחניות, והאכילה של המלאכים והעדר האכילה של משה היה מטעם שמבחוץ, כדי שלא לשנות אך לא אבדו את חוקם". המלאכים נראו מלאכים, משה נשאר בן אדם למרות שעלה לרוחניות. 40 יום לא אכל ולא שתה אבל זה זמני, זה היה רק כדי לקבל את התורה אח"כ הוא חזר להיות בן אדם ככל בן אדם מהבחינה הגופנית הזו. "וכן באלף השביעי שעדיין לא נתחדש העולם, הנה לא יצטרך הגוף לשנות את חוקו אלא שהקב"ה עושה כנפיים לצדיקים ושטים על פני המים, וקדושת הנשמה תכלכל את כובד החומריות שלא יצטרכו הצדיקים לדברי הגופניות אף על פי שעדיין לא נתחדש המציאות.

ומושרש זה בעולם העקודים שיש שם כלי ממש ולכן יש כאן גוף ממש אלא שהוא נסבל מכוח האורות שהם מתפשטים כאיש שורר בביתו, והכלי כאורח נטה ללון-- כלי אחד לבד שכולל כל הכלים בעצמו".

הוא עכשיו מסביר את כל השלבים של הגאולה. על הזיכוכים ועל הדברים הגבוהים ומתאר מאיפה זה בא, בתהליך הזה של האורות שיצאו מא"ק זה חידושים עצומים שלו, הסברים מופלאים של הרמח"ל דבר עצום מאד.

"אח"כ העולם מתחדש ממש ואז אובד הגוף מה שבחוקו ואובדים חסרונותיו ונשאר הנשמה לבדה שולטת והנה מה שהוא בעולם הזה אנחנו יודעים ויכולים להבחין בהבחנה פרטית ולכן מאצילות ולמטה נבחין כל פירטי האילן.

אך מאלף השביעי והלאה, לא נדע כי אם בכלל, ואי אפשר לדעת ענייניהם כמות שהם. רק נדע שהנשמה חוזרת ומתעלית מירידתה והגוף הולך ואובד חסרונותיו, ולא תהיה בחינתו שולטת.

ולפי ההדרגה שאמרנו הנה יש לו לאבד בתחילה הבחינות היותר עבות וישאר כמו שנותן לו שורש עולם החוטים שאין שם אלא ו' אלפין כמו שאמרנו."

לפי האריז"ל ההתפשטות של האורות של א"ק זה מתחיל מהאזניים: אזן-חוטים-פה. ואח"כ זה עולם העקודים ואח"כ עולם הנקודים זה מהעניינים ורק, אז בהתעלות של הכלי בזיכוכ של הכלי מהזמן של השבירה עד הזמן של הגאולה ועד זמן הזיכוכ יותר ויותר זה התיקונים האלה מושרשים בעולמות היותר עליונים.

מקודם הוא דיבר על עולם הנקודים אח"כ על העקודים, עכשיו הוא מדבר על בחינת החוטים. ואח"כ הוא יגיע לאזניים.

"ואח"כ לאבד גם היותר דקות ולא ישאר לו כי אם בחינה שורשית כללית בלי התפרט כוחות כי כך היא המידה תמיד - כלל ופרט. וזה כמו שנותן לו שורש עולם האוזן שאין שם רק ה' אחת.

ואח"כ לאבד אפילו זאת, ולא יגרום שום חושך לנשמה כלל, כי לא יהיה שולט הוא, אלא כרוך בה לגמרי, וטפל אליה. והיא

מאירה בכל בחינותיה בשלימות וכמו שנותן לו שורש האורות של השערות שאינם מושגים לנו כלל, כי אין משיגים במקום שאין בחינת גוף מושרשת שם".

עד כאן מה התמצות של מה שהוא אומר? סיכומו של עניין: הרמח"ל תפס פה משהו יפה מאד לקח את ההסברים של האריז"ל, התיאורים של האריז"ל של התפשטות האורות בבריאת העולמות מלמעלה למטה. והתחיל להסביר אח"כ את התיקון מלמטה למעלה.

"וכפי סדר הופעת העולמות מלמעלה למטה, ככה סדר התיקונים וקבלת השכר והזיכוכ מלמטה למעלה" עד אפילו לפני התפשטות של ההבלים והאורות מהאזניים של א"ק "וכל זה מקביל לתקופה אחרת בתיקון של העולמות" וזיכוכ העולם והעולמות עד שיקבלו את השפע בסוף ללא שום שינוי צורה.

(י) "עולם הנקודים הוא שורש מה שהקב"ה רוצה לגלות אמיתת ייחודו בדרך היכר האור מתוך החושך, ועל כן בו נמצא שורש דבר בשתי בחינותיו.

פירוש - מצד היותו רע ומצד היותו חוזר לטוב ונמצא, שכל העולמות מתחלקים לשני סוגים וכולם על עניין גילוי ייחודו יתברך שבמרכזו כמו שכתוב.

כי צריך בתחילה לברר אמיתת הייחוד שזה נעשה ע"י הסתר האמת תחילה ולגלותו לבסוף כמו שאמרנו אחר שנתברר האמת בעצמו אז יתן עילוי על עילוי לנשמות בדברים עמוקים והשגות עצומות באמת הזה עצמו, שנתברר כבר.

ואלה הם ה' סוגים שזכרנו: עולמות אצילות בריאה יצירה עשיה, הם כלל העולמות שבהם מושרשת ההנהגה המשמשת בכל זמן שעדיין האמת נסתרה, והוא מגלגל ובא להיברר ולהיגרע.

והעולמות שמן הפה ולמעלה הם עולמות מבחינת הגילויים וההשגות העליונות אחר שכבר נתברר האמת מה שכבר הקב"ה ייתן לנשמות צדיקיו ליהנות בה".

פה הרמח"ל מביא הסברים על התפשטות האורות של א"ק מה שהאריז"ל הסביר ופחות פירט. בכמה מילים: למדנו אתמול

שהכלי לא נברא בבת אחת בפשטות אלא זה השתלשלות בשלבים מהאורות שיצאו מא"ק מהחושים שלו, ויוצאים בהתחלה הבלים, מאוזן חוטם פה.

ואח"כ יוצאת הארה קטנה שנקראת: "אורות דס"ג" מהעיניים שלו ואז יש שבירת הכלים וכו'.

ככה עד שנברא העולם הזה הגשמי, כפי שהכלים הם מאוזן למטה, וכל מה ששייך לעולם הזה הוא מהאוזניים של א"ק ולמטה. קבלת השכר היא מהאוזניים של א"ק ולמעלה. והשכר זה הגילויים וההשגות כי שם לא יהיה גוף, אין אוכל, וכל מיני דברים כאלה, אלא מתענגים מזיו השכינה לעתיד לבוא, אחרי שנגמור את כל הברור של האמת.

וזה עניין הזה של גילוי ייחודו יתברך, הרי הנשמה שיש בתוך א"ק הוא נשמה אחת, רק היא מאירה דרך הפתחים של החושים שלו, החוצה, אז אפשר לחשוב גם כן שיש כל מיני הארות שונות אם יש אור שיוצא מהאוזניים מהחוטם מהפה, מהאף מהמצח מהעיניים/

זה נראה דברים שונים, אבל זה כמו שלפי האדם יש נשמה בתוך האדם, והיא משתמשת בכל חוש בדרך המתאים לאותו חוש, אבל היא נשמה אחת, ככה בורא עולם יתברך שמו מנהיג את העולם מבחינת ראש-תוך-סוף. קו ימין, קו שמאל קו אמצעי אבל זה בורא עולם אחד.

זה לא כמה רשויות ולמרות שלפעמים אנחנו רואים דברים קשים ורעים ומרים וחשוכים, ולא מבינים אותם איך השם יתברך יכול להיות שהוא עשה כדבר הזה, ככה הוא עשה, וזה נראה לנו ככה, כיון שאנחנו לא מבינים את הסיבה האמיתית שלפעמים יש משהו לא עלינו שמת איזה מוות משונה, ואנחנו לא מסכימים עם זה בשום אופן.

אבל מצד שני אם היו לנו את הפרטים שיש לקדוש ברוך הוא כשהוא עושה את המעשה הזה אולי אנחנו גם היינו מסכימים, מקבלים את זה בביטול כלפי שמיים, ביטול של האגו שלנו ואומרים "כל מה שהשם עושה, עושה לטובה".

אבל אם היה לנו את כל האינפורמציה כמו שאומרים, לא רק היינו מאמינים ש"כל מה

שהשם עושה, עושה לטובה", היינו גם רואים את זה וזה שהשם יתברך לא מגלה את זה במשך 6000 שנות התיקון, זה בכוונה כדי לאפשר לנו לבחור בין טוב לרע, בין אור לחושך, בין אמונה בו יתברך ובין ההפך.

ולמה, הוא רצה כך כי הוא רצה להיטיב לנבראים שהם יקבלו את ההטבה בזכות ע"י עבודתנו, ולא כמתנת חינם, ולכן נתן לנו את האפשרות הזאת של בחירה והתגברות, ולצורך זה צריך חושך וצריך הסתר פנים.

אם הכל היה גלוי אז לא הייתה לנו בחירה אז אנחנו היינו בדרגה שמבינים הכל אז איזה בחירה יש פה. זה מה שהוא אומר כאן הרמח"ל, במילים שלו בעניין של גילוי הייחוד ייחודו יתברך שהוא היה הווה ויהיה והוא אחד.

"עולם הנקודים הוא שורש מה שהקדוש ב"ה רוצה לגלות אמיתת ייחודו בדרך היכר האור מתוך החושך". בעולם הנקודים הייתה שבירת הכלים ובלי שבירת הכלים, ובלי הכיליון וההפסד וההסתרה והנפילה לא היה רע.

שם מושרש הרע, שם בא לידי ביטוי הרע בפעם הראשונה, אמנם זה רע, אבל זה לצורך הטוב נכון? אז זה מה שהוא אומר כאן "עולם הנקודים" שזה העולם שיצא מהעיניים של א"ק, הוא שורש מה שהקב"ה רוצה לגלות אמיתת ייחודו בדרך היכר האור מתוך החושך ועל כן בו נמצא שורש לרע בשתי בחינותיו, פירוש-- מצד היותו רע, ומצד היותו חוזר לטוב".

שבזמן שרע הוא פועל הוא רע, אבל בסופו של דבר אנחנו נראה שהוא טוב, כי הוא גם לתיקון העולם זאת אומרת בזה שיש רע, התאפשר לטוב לתקן את הרע ולהתגבר עליו אמנם הוא רע, אבל מצד שני לעומק ולעתיד לבוא נראה שהוא היה טוב.

"ונמצא שכל העולמות מתחלקים לשני סוגים וכולם על עניין גילוי ייחודו יתברך שבמרכז, כמו שכתוב, כי צריך בתחילה לברר אמיתת הייחוד שזה נעשה ע"י הסתר האמת בתחילה לגלותו לבסוף כמ"ש".

מי אחראי לכך שהעולם יגיע לתיקונו? הקו של אור אין סוף שניכנס לתוך החלל ומאיר בו. שאם לא היה הקו נכנס, החלל היה חשוך

לא היה כלום ולא היה לו תיקון. אז מצד אחד זה לא ממלא את החלל באור כמו שהיה, לפני הצמצום, אבל מאיר בו נותן לו פתח לתיקון. כי אם מלא אותו כאילו זה לא היה בריאה, נגמר, הכלי היה בטל מפני האור "ואחר שנתברר האמת בעצמו, אז יתן עילוי על עילוי לנשמות בדברים עמוקים והשגות עצומות באמת הזו עצמו שנתברר כבר". זה מובן? אחרי שיבוא משיח ואחר שנתברר האמת בעצמו, האמת מתחילה להיגלות כשבא משיח.

עם הגאולה כי אז רואים שיש צדק שיש דין שיש דיין, ושלא סתם העולם אנדרלמוסיה. זה מתחיל בביאת המשיח, אח"כ יש שלבים בגאולה ושלבים בגילוי ייחודו יתברך זה לוקח הרבה זמן, זה הגילויים האלה שיבואו. "ואלה הם ה-ב' סוגים שזכרנו עולמות אצילות בריאה, יצירה עשייה (אבי"ע) הם כלל העולמות שבהם מושרשת ההנהגה המשמשת בכל זמן שעדיין האמת ניסתרה. זה מעניין כן? מי ששטחי יראה לו מוזר.

דווקא עולם הנקודים הוא עושה אותו עולם של טוב, ועולם התיקון הוא קורה לזה הזמן שהאמת נסתרת. נכון? אבל לעומק הוא צודק.

כי עולם התיקון הוא זמני ויש בו את העניין של טוב ורע, והאמת נסתרת והתיקון זה לגלות את זה. וזה מושרש בעולם הנקודים. שהוא קודם לעולמות אבי"ע והוא מתגלגל ויבוא להתברר ולהיגרע זה עולם התיקון. זאת אומרת, עד עולם הנקודים, הכל היה בסדר.

בעולם הנקודים הייתה שבירה והרע יצא בפועל, אח"כ בא עולם התיקון שהוא בא לתקן את השבירה. הוא גם זמני. ואח"כ יש את עולמות השכר.

"והעולמות שמן הפה ולמעלה הם עולמות שבבחינת הגילויים וההשגות העליונות, אחר שכבר נתברר האמת מה שהקב"ה יתן לנשמות צדיקים להנות בו"

"הרחב פיך ואמלאהו", זה קבלת השכר. זה ע"י גילויים והשגות ותענוג רוחני.

"א" המלכין קדמאין ושבירתם, הוא כלל שורש הימצא מציאות הטבע והשחתתם

שזהו מציאות טוב ורע בהחלט, פירוש-- בטבע עצמו לא באישי. אח"כ בא התיקון ואז נעשו המידות של הטוב לצד אחד, ונידחו הרעות שמהם נעשו ספירות הסטרא-אחרא, ואז נשרשו אישי הטבע לפי מה שראוי להיות בהם מן התוהו מן הרע. שכבר הוכן בטבע עצמו בהחלט. והנה המ"ק היו שורשי מציאות הטבע, אך לא בשלמות, שיהיה לעתיד לבוא שמייס החדשים והארץ החדשה. ולבחינת מציאות האלה גזר הקב"ה הביטול, והיתה השבירה שזכרנו שהיא שורש ההשחתות כולם. אך למציאות השלמות לא גזר ביטול ועניינם מושרש בתיקון השלם שיהיה לעתיד לבוא, שישתלם לגמרי חיסרון השבירה, ולכן לא יהיה עוד בהם ביטול, אלא שמייס החדשים והארץ החדשה אשר אני עושה, עומדים מלפני תמיד.

ואמנם מה שעשה האדון ב"ה שורש המציאות האלה בלתי שלימות-- לא מבלתי יכולת ח"ו, אלא שכיון בתחילה להניח מקום לרע לימצא לצורך עבודת האדם, ונמצא שאז לא כיוון אלא להיות מוציא הרע לפועל, על כן עשה בבלתי שלמות, כי לא רצה להוציא הרע אלא לדבר בלתי שלם, אך לא לדבר השלם שנשלם בכוח שלמותו יתברך, שאין שייך עוד שם רע.

וזה עניין שורש הסיטרא אחרא שהיתה במלכין קדמאין. ובעבודה, לא היו זה כנגד זה, ולא היו מתחברים בנוקבא, וכל שאר התיקונים שיש עתה באצילות לא היה בהם".

טוב. מי שלמד את האר"י ומי שעקב אחרי השיעורים האחרונים אז הוא מבין שמאור אין סוף ב"ה, עד עולם העקודים, איפה שנתהווה הכלי הראשון יש השתלשלות הדרגתית של האור, ובחינת הכלי בלועה באור.

אז יש כלי ויש אור אבל אין שינוי צורה. בעולם העקודים מתחיל השינוי צורה ממש בפועל, נוצר ממש כלי. כלי - אומרים המקובלים זה רצון לקבל. רצון לקבל לעצמו. רצון לקבל לעצמו יכול להיות לו שתי בחינות: מתוקן או מקולקל. אם הוא

מקולקל, אז זה רצון לקבל אגואיסטי, בלי גבול, בלי דין ובלו דיין, ובלו כלום, בלי קדושה, סתם לבלוע את העולם כמו שהרשעים עושים. רצון לקבל מתוקן - "כל העולם נברא לשמשני ואני נבראתי לשמש את קוני". זאת אומרת אנחנו חפצים לקבל ממנו כסף.

ועשירות כדי לעשות צדקה, חפצים לקבל חכמה כדי ללמוד את תורתו, חפצים ללמוד את תורתו כדי לקיים את תורתו. זאת אומרת כל מה שאנחנו חפצים ורוצים שיהיה לשם שמיים.

אז אם יש לבן אדם רצון לקבל גדול אבל הוא לשם שמיים, הוא צדיק, הוא מתוקן, נכון? אז עכשיו, ברגע שיש כלי יש יותר אפשרויות. כמה יהיה בו לשם שמיים, וכמה יהיה בו לא לשם שמיים. זה מושרש בשבירת הכלים. משבירת הכלים היה צריך לצאת מהכוח אל הפועל הרע, הרוע, האגואיזם, הרשעות, כדי לברוא את הצנרת של 10 ספירות דטומאה של הסיטרא אחרא. בודאי שגם לרע עצמו יש שורש בקדושה, וזה חלק מתכנון הבריאה וחלק מבריאת השם יתברך, אבל יש איזה רגע שהוא משתלשל ויוצא, נפרד. זה קורה בזמן שבירת הכלים, שנפרד הכלים מהאור רק כמה ניצוצות, רפ"ח ניצוצין ורצון להאיר בתוך הכלים השבורים, אז מאותו חומר גלם השם יתברך ברא את עולמות התיקון.

אבי"ע של תיקון ואבי"ע של טומאה, סיטרא אחרא, וזה נפרד כפי שהיה למשל עם אברהם אבינו ועם לוט. שאמר לו היפרד נא מעלי, יש איזה הפרדה, איזה הבדלה. כל אחד לדרכו זה רע, זה טוב. אז קודם היה צריך לצאת הרע ממש ואח"כ היה צריך להפריד אותו ממש.

ואח"כ היה צריך להעמיד אותו כבריאה בפני עצמה עם כל הכלים שלה. זה נעשה בתהליך הזה שנקרא שבירה, זה מה שהוא אומר פה באופן כללי. ומחר, אם ירצה השם, ואם יהיה לנו כוח נמשיך להסביר.

"המלכין קדמאין ושבירתן, הוא כלל שורש המצא מציאויות הטבע והשחתתן, שזהו שורש מציאויות טוב ורע בהחלט, פרוש בטבע עצמו לא באישיו.

אחר כך בא התיקון ואז נעשו המידות של הטוב לצד אחד, ונדחו הרעות שמהם נעשו ספירות הסיטרא אחרא. ואז נשרשו אישי הטבע לפי מה שראוי להיות בהם מן הטוב ומן הרע שכבר הוכן בטבע עצמו בהחלט..." "המלכין קדמאין ושבירתן" זה הכלים שנשברו בעולם התוהו. "הוא כלל שורש המצא מציאויות הטבע והשחתתן, שזהו שורש מציאויות טוב ורע בהחלט, פירוש בטבע עצמו לא באישיו". הפועל היוצא של שבירת הכלים היה ההפרדה של הרע מתוך הטוב, שהרע יהיה נפרד מהטוב.

"אחר כך בא התיקון ואז נעשו המידות של הטוב לצד אחד, ונדחו הרעות שמהם נעשו ספירות הסיטרא אחרא, ואז נשרשו אישי הטבע לפי מה שראוי להיות בהם מן הטוב ומן הרע שכבר הוכן בטבע עצמו בהחלט".

עוד פעם, "המלכין קדמאין ושבירתן, הוא כלל המצא מציאויות הטבע והשחתתן".

הטבע, המציאויות של הטבע, והכילין של הטבע צריך שיהיה לו שורש. וזה בשבירת המלכין קדמאין. "שזהו שורש מציאויות טוב ורע בהחלט, פירוש בטבע עצמו לא באישיו". הטבע עצמו, במערכת עצמה, באופן כללי בלי להתפרט. אחר כך בא התיקון.

בתיקון יש כבר הבדלה של טוב ורע ממש. "ואז נעשו המידות של הטוב לצד אחד ונדחו הרעות שמהם נעשו ספירות הסיטרא אחרא".

אמרנו שבהתחלה האור היה כלול בכלי, אחר כך היה התהוות של כלי אחד ועשרה אורות. זה בעולם העקודים. אחר כך היה עשרה אורות ועשרה כלים בעולם הנקודים. ולא יכלו הכלים לסבול את האור, ולא היה כוח באורות לזכך את הכלים. ואז נתהווה שינוי צורה, התעבות, עוביות.

שינוי צורה - רצון לקבל לעצמם. ואז זה גרם למשיכת שפע ושבירת הכלים. ואז השם יתברך התחיל לברר את קומת עולם התיקון של אבי"ע, אצילות בריאה יצירה עשיה דקדושה, ולעומתו אבי"ע דטומאה. זה מה שהוא אומר פה.

"והנה המ"ק", זה המלכין קדמאין, זה הכלים השבורים. "היו שורשי מציאויות הטבע, אך לא בשלמות שיהיה לעתיד לבוא שמים

החדשים והארץ החדשה". ברור? "והנה המ"ק היה שורשי מציאות הטבע אך לא בשלמות שיהיה לעתיד לבוא שהמים החדשים והארץ החדשה".
ודאי שלא היה בשלמות, כי זה המ"ק והשבירה שלהם זה הכנה לחוסר השלמות. כדי שיהיה בחירה, כדי שיהיה תיקון. "ולבחינת מציאויות האלה גזר הקדוש ברוך הוא הביטול". הביטול של הכלים הוא מתכוון פה.
"והייתה השבירה שזכרנו שהיא שורש ההשחתות כולם, אך למציאויות השלמות לא גזר ביטול, ועניינם מושרש בתיקון השלם שיהיה לעתיד לבוא שישתלם לגמרי חיסרון השבירה.
ולכן לא יהיה עוד בהם ביטול, אלא שמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עושה עומדים לפני תמיד כתיב. אומנם מה שעשה האדון ברוך הוא שורש המציאויות האלה בלתי שלמות לא מבילי יכולת חס ושלום, אלא שכיוון בתחילה להניח מקום לרע להימצא לצורך עבודת האדם".
זאת אומרת שקודם היה צריך להוציא את הרע, יצא הרע. אחר כך היה צריך להפריד אותו לגמרי מהטוב. זה חלק אחד בידי שמיים, על ידי בריאת עולמות אבי"ע דתיקון, ועל ידי בריאת אבי"ע דטומאה.
וחלק בידינו, על ידי זה שאנחנו נעבוד ונגמור לתקן, לברר את הטוב מהרע והרע מהטוב. החלק הרע אין לו קיום לעולמים הוא יפסק, יבוא הרגע שנגמור את התיקון, נגמר הסיפור, הוא זמני.
החלק של השלמות הוא כן יישאר, זה כל העניין, בשביל מה עשה את העולם הזה? שנוכל אחר כך לקבל את השפע באופן נצחי. לעולם האמת, לעולם הבא.
אז חלק אחד כן יהיה נצחי, החלק של השלמות יהיה נצחי. החלק של חוסר השלמות הוא זמני. וזה הוא עשה את זה במכוון, לא בגלל שלא היה יכול לעשות הכל שלם מהתחלה.
אם השם רצה לעשות הכל בלי רע בלי מוות, מה לא יכול לעשות? אלא הוא רצה שזה יהיה חסר וכלה, כדי שאנחנו נתקן נתגבר

ונעבוד. שנקבל את השפע בזכות ולא כמתנת חנם.
"וזה עניין שורש הסיטרא אחרא שהייתה במלכין קדמאין ובעבורה לא היו זה כנגד זה, ולא היו מתחברים בנוק' (בנוקבא), וכל שאר התיקונים שיש עתה באצילות לא היה בהם".
יש באריז"ל את כל העניינים שגרמו לשבירה, ואת כל העניינים שבאים אחר כך בתיקון. ואנחנו יודעים מהאר"י שלפני התיקון בעולם התוהו, למלכין קדמאין לא היה להם נוקבין ולכן נשברו הכלים והסתלקו האורות.
ולא היה תיקון קוים, לא היה ימין שמאל קו אמצעי, ולא היה פרצופים גם. כל זה, זה בעולם התיקון. וגם ה"ק (ו' קצוות), יצא ו"ק בלי ראש. והנוק', הייתה רק נקודה אחת בחינת כתר.
ולכן כל מה שבא תוספת בעולם התיקון, כאשר אדם חוטא מסתלק בחזרה. זה הכלל. אז כל זה, זה לא היה טעות, זה היה מכוון כדי שיצא הרע. כדי שיהיה בחירה.
"והנה עד שהאדון ברוך הוא תופס בשתי המידות, מידת הארת פניו, ומידת הסתר פניו כאחד, אין שם השחתה והפסד. אך ההפסד והחושך אינו נולד אלא מהיות האדון ברוך הוא מסתיר פניו מעולמו הסתר גמור, אז יולדו כל הקלקולים".
כשיש גם הסתר פנים ויש גם גילוי פנים, עדיין זה לא נקרא השחתה והפסד וכיליון. כי יש עדיין גילוי פנים. אבל כשהשם יתברך רק מסתיר את פניו רחמנא ליצלן, אז יש חורבן.
"ומעניין זה נתהוו כל מלאכי החבלה, וכל מדרגות הרע הטומאה, וזה עניין מיתת המלכין קדמאין שהאור נסתלק מהם ולא נשארו רק הכלים שהם שורשי החיסרון כמו שכתוב, והשלמות נתרחק מהם ומההנהגה הזאת יצאה הסיטרא אחרא וכל תולדותיה".
בשבירת הכלים האור נגזר במקור, הכלים נשברו ונפלו, שזה נקרא, שמתו. ורק רפ"ח ניצוצין ירדו להחזיק את הכלים, את המציאות שלהם. אבל זה הסתר פנים. הסתלקות האור זה ההסתר פנים, וזה גרם להיווצרות הרע.

(יב) "כד אכתש אומנא בפרזלא ואפיק זיקין, העניין הוא שהאדון ברוך הוא האציל מדרגות ועולמות רבים וגדולים, וכולם קשר אותם באדם בהקשרים עמוקים ובכונניות גדולות כעין כונניות האורלוגין, והכל מכוון אל טובה שלימה ותיקון גמור.

ואומנם בכונניות האלה יש גם עניין הרע, כי גם הוא לטובה, אלא ששאר העניינים הטובים עשויים לשלוט לנצח, והרע עשוי להשתעבד ולהינצח, ובהיות העניין כך הוא טובה שלימה".

זאת אומרת שאם הרע היה לו מקום נצחי אז היה גרוע. אבל הרע הוא זמני, והטוב מובטח שינצח את הרע.

ולכן גם הרע הוא טוב, כי הוא משמש לטובת הטוב. שבזה שהטוב מנצח את הרע, הטוב מקבל את השכר. אז יש גם טוב מהיצר הרע.

לכן אמרו חז"ל שיצר הרע הוא טוב מאוד, כי הוא משמש את הטוב בסופו של חשבון. אבל בינתיים אנחנו יודעים שהוא רע וצריך להלחם בו כרע, לא כטוב.

"ונמצא שהרע מצד עצמו אינו אלא קלקול גדול והפסד גמור, אך בהיכנסו במניין עם הכונניות שזכרנו אז גם הוא חוזר להיות לטובה, כי אינו אלא להנצח, ולהעיד על יחודו יתברך, אך כיוון שהכל מחודש ממנו יתברך ואין שום דבר קדום, אלא רוממותו יתברך, על כן הרע הזה הנה הוצרך מתחילה לחדשו לפי מה שהוא, ואחר כך לחדש בו עניין שהוא בהיותו עם שאר הכונניות שזכרנו".

ברור שהשם יתברך צריך לברוא את הרע כי אצלו אין רע. הרע הזה הוא ברא אותו יש מאין. והרע על פי המקובלים זה הרצון לקבל לעצמו, זה נקרא רע. שהסיטרא אחרא רוצה רק לבלוע את כולם בשביל עצמה.

זה שינוי הצורה מהבורא יתברך. זה מובן. אז קודם כל השם יתברך היה צריך לברוא את הרע הזה. ואחר כך לתת לו מקום בתוך הבריאה לפי הגדרים הנכונים, כדי שישמש לתיקון הבריאה. זה מה שהוא אומר קודם, ברא אותו, אחר כך נתן לו את הגבולות ואת התפקיד בדיוק איך לשמש.

"ונמצא שבהיות המחשבה העליונה הולכת ומתקנת סוד דמות האדם, שהוא כלל הכונניות שזכרנו, הנה בתחילה הוציאה כלל הרע עצמו לפי מה שהוא וכלל ענייניו, הוא כל הזיקין המזכרים, והן כל הבחינות הנכללות במלכין קדמאין, שהיתה כוונה בהם רק לעשות הביטול הנמצאות, שלא נתנו להם המציאות אלא לבטלו.

ואחר כך הוציאה המחשבה העליונה כל הכונניות, ועליהם חיברה ענייני הרע עצמו, להיות לטובה ולא לרעה, פרוש -להינצח ולא לנצח, להיות גם הוא נכנס למניין הגורמים טובה שלימה לאדם בהתנצחו מן הטוב ונמצא מעיד על היחוד יתברך כמו שביארנו.

זה מה שהסברנו.

והנה כל ענייני הרע נכללים בספירות ב"ן דהיינו הנקודים, ושורש מציאות הנמצאות בבלתי שלמות הוא מלוכת המ"ק, המלכין קדמאין.

"ושורש ביטול הנמצאות -ביטול המ"ק, שכל מה שנתחדש בביטולם הוא שורש כל ההשחתות והפסדים הנמצאים בטבע בהחלט.

וכלל כל הכונניות הטובות שבסוד דמות אדם נכללים במ"ה, אשר בהתחבר אליהם עניין הרע ישוב להיות רק להנצח, ואז ישוב גם הוא להיות לטובה לעולם והוא עניין ב"ן הנתקן על ידי מ"ה". ומסביר כאן לפי האריז"ל, תכף אנחנו נסביר קצת.

"שגם שורש החושך והרעות חוזר להיות לטובה בהיות עומד רק לקבל תיקוני המ"ה ולא להשליט הרעות. הנה מה שהמחשבה בתחילה הייתה מכוונת לתת מציאות לרע, שלכן הוציאה שורשי המציאות בבלתי שלמות, עכשיו חוזרת להיות מכוונת לטוב, וכל אותם המציאויות תחזור ותחדשם בשלמות יותר לשורשים האלה למציאויות הם שנתחדשו בספירות שנעשו אחר התיקון".

טוב, הוא מדבר פה על שם ב"ן ועל שם מ"ה. השם ב"ן הוא בעולם התוהו ככה נקרא אחרי השבירה, שיצאו האורות דנקודים מהעניינים של א"ק, וירדו מתחת לטבור ונשברו הכלים ונקרא עליהם שם ב"ן.

ב"ן זה דרגה דנפש. והשם מ"ה, זה הארה חדשה שיצאה מהמצח של א"ק לתקן, והיא נקראת שם מ"ה החדש, והיא דרגה דרוח. והרוח מזכך ומתלבש בתוך הנפש, הנפש מלבישה את הרוח.

מה שהוא מנסה לומר, שזה שהיה שבירת הכלים, וזה שהיה שם ב"ן זה זמני. השם ב"ן הוא יתוקן על ידי שם מ"ה ובסוף הוא יגיע לדרגה של ס"ג בחזרה, לעתיד לבוא, בזמן השלמות.

ומה שהוא אומר פה אם השם יתברך רצה לברוא עולם שיהיה בו בן אדם שיבחר בין טוב לרע, אז הוא היה צריך לתכנן את זה כמו שמתכננים כל תוכנית שלב אחר שלב. קודם מוציאים את הטוב ואחר כך מוציאים את הרע, ואחר כך מפרידים אותן, ואחר כך נותנים לאדם שיהיה לו יכולת לטוב ולרע. אם ירצה לרע אם ירצה לטוב, כדי שהוא יבחר בזה. זה מה שהוא תיאר כאן את השלבים איך הם יצאו הספירות של הסיטרא אחרא, איפה הם היו מושרשות, באיזה שלב של התוכנית, מה המטרה שלהם, ואיך יקבלו את התיקון לעתיד לבוא.

וג' "שבירת המלכין קדמאין ונפילתם הם שני עניינים של הרע, אחד הקלקול וההפסד, והשני ההשפלה. ותראה כי שבירת ה-ז' התחתונות סודה ת"צ מהשם אנא בכוח. "שנגמר בת"צ בנוטריקון.

"מה שאין כן ירידת אחורי אבא ואימא שסודה קר"ע שט"ן של השם אנא בכוח כמבואר במקומו, לפי שבירת ה-ז' תחתונות יותר גדולה שהיא נתיצה גמורה וזה לפי שירדה לבריאה ונקראת ירידת מיתה גמורה בעבור זה. מה שאין כן ירידת האחוריים לאבא ואימא שאינה אלא ביטול. וזה כי המ"ק היו שורשי מציאויות העולם במדרגתם הגדולה כמו שיכול להגיע לחוקיו, והיינו מה שהיה עולה האדם והעולם לולא החטא של אדם הראשון.

והנה כשנעשית השבירה, העניין הוא שההויה הנמשכת מהם מתבטלת, ואינם יכולים עוד להיות מקורות הויה. אלא בהעדר המקור תסור התולדה הנולדת ממנו, והנה זה עצמו גורם ירידה למקורות האלה שכבודם שהיה מתרבה בהיותם שרשי

דברים טובים, הנה הכבוד מתמעט בהחסר שליטתם והיבטל פעולתם הטובה. כעניין "צור ילדך תשי" והנה זאת היא ירידה הנמשכת מחמת ההעדר השליטה ואינה אלא ביטול.

וזוהו העניין שנשאר הנופל בעולם שהיה בו בראשונה אלא בשפל מדרגה, אך אינו יוצא מן העולם ההוא, והיינו האחוריים שזכרנו שלא יצאו מאצילות, לכן לא ניחס להם מיתה אלא ביטול.

אך בז"ת יש ירידה נוספת, והיא שרצתה הגזירה העליונה להורידם מהעולם לעולם וירדו בב"ע, בעניין זה שנשתנו ממקומם ומעלתם הראשונה לגמרי ובשינוי ממש, לקחו להם חוק אחר ומידה אחרת, וזאת היא ירידת העולמות ממש, שהרי אותם המקורות שהיו במדרגת אצילות אבדו מעלתם ולא נשארו אלא במדרגת ב"ע לבד ולא יותר.

וזאת היא ההשפלה הקדומה שהיתה בחוק האדם הראשון שלא נברא בעילוי אלא עתיד לקבל עילוי, ועל תנאי, אם לא יחטא. והנה ברדת הספירות האלו לבי"ע אז גברה בהם השבירה ונשרשו בהם שורשי הקלקולים הגדולים והעצומים שהוא כל תוקפו של הרע עד שתיוחס להם המיתה. ואומנם אין הדבר מקרה בהזדמן, אלא שהמחשבה העליונה כיוונה לעשות בזמן השבירה באחורי אבא ואימא שבירה לא רבה שלא ירדו אלא באצילות עצמו, ולא ירבה בהם הקלקול, ולא תיזכר להם מיתה אלא ביטול.

ובז"ת שבירה גדולה שירדו אפילו לבי"ע, שם יגבר בהם הקלקול תגבורת רב ותאמר בהם מיתה. וזהו שאין הקלקולים הגדולים נופלים אלא בצורה השפלה של האדם לא במעולה, שאלמלא היה האדם נברא במעלתו הרמה, לא היו שולטות בו הרעות ששלטו. ולפי שמקום העולמות הוא המדרגות שהם נתלות גם בא"ק,

הנה בהיות הספירות במדרגת האצילות היו תלויים ועומדים מטבורו של א"ק ולמטה ובזמן שאבדו מעלתם ולא נשארו אלא במדרגם ספירות ב"ע, גם הם ירדו מעקביו של א"ק מקום הראוי לבי"ע, ואף על פי

שאחר כך חזרו ועלו ונעשו מהם כל אבי"ע, לא חזרו למדרגתם הראשונה, ולא היו במדרגת האצילות הראשון לעולם. וממילא בי"ע אינם אלא מה שנמשך מן האצילות שחזרו להיות לא אותם שהיו בראשונה וגם במקום לא חזרו למקומם, אלא היה להם עילוי קצת, ולא לגמרי. וזהו מה שס"ג חזר לב"ן, ולא נקרא עוד ס"ג, וכשיחזרו למדרגתם בשלימות יחזור ב"ן ויקרא ס"ג, ויחזרו העולמות למקומם ממש". עד כאן לשונו.

הוא מסביר פה הרמח"ל את האריז"ל, תמיד הרמח"ל מסביר את האריז"ל, מפרט אותו, מה שלא פירט האריז"ל. הוא מדבר על שבירת הכלים, מה שנקרא המלכים של אדם שמלכו ומתו, ויש בזה שתי מדרגות. יש מדרגה אחת שנקראת נפילה וביטול. ויש מדרגה שהיא ממש מיתה.

בעולם התווה יצאו עשר נקודות אחת מתחת לשניה. היה ג' ראשונות שזה נקרא ג"ר, ז' תחתונות שזה נקרא ז"ת. וכאשר ירדו אורות בס"ג, ולא היה ביכולת הכלים לקבל את האורות בצורה מתוקנת, הם התעבו וכל אחד רצה למלוך, ואמר אני אמלוך אני אמלוך, רצה למשוך את השפע והכבוד לעצמו.

אז נשברו הכלים ומה שקרה הז"ת ירדו לבריאה, והג"ר נפלו בתוך עולם האצילות עצמו. הם לא ירדו לעולם תחתון. עכשיו מיתה, המוות, זה מעבר מעולם לעולם. אם זה נפילה בתוך עולם זה נקרא השפלה, זה נקרא ביטול של מעמד הרם למעמד יותר נחות, אבל זה לא מיתה.

אז מה שקרה שלז"ת קרה החורבן היותר רציני, כיוון שככל שהספירות הם יותר תחתונות שמה מתגבר היצר והרצון לקבל לעצמו יותר. כמו שיש ראש תוך סוף, מהטבור ולמטה שמה כל התאוות. אז ככל שהספירות יותר תחתונות שמה היה יותר קשה להם להתגבר על העניין הזה.

בג"ר היה יותר תיקון. אז מה שקרה בג"ר רק האחוריים של אבא ואימא, שזה חכמה ובינה, ירדו בדרגתם, וירדו בתוך עולם האצילות. והז"ת הז' תחתונות ממש נפלו לתוך עולם הבריאה, וזה נקרא מיתה.

וזה כמובן נעשה במכוון כדי שיצא מכוח אל הפועל הרע, ומאז השבירה יש מה שנקרא רע. אחר כך השם יתברך התחיל לברר את הכלים האלה שנשארו שבורים, ולברוא את עולמות התיקון אבי"ע החדשים.

אצילות בריאה יצירה עשיה דקדושה, וכנגדם דטומאה, זה לעומת זה. כדי שבסוף השם יברא אדם שיגמור לברר את כל מה שהוא לא בירר בעצמו. ויבחר בין טוב לרע. האדם הזה אם כן הוא לא נברא לכתחילה במדרגה שהייתה מתאימה וראויה לו.

אלא הוא כבר הושפע מהשבירה של הכלים. ולכן הוא נברא אח' באח' מה שנאמר בכל מיני מקומות, אחור באחור, ולא פנים בפנים. והיה יכול לעלות למדרגה הרמה אם היה עומד בניסיון של עץ הדעת טוב ורע.

לא עמד, אז לא רק שלא העלה את הניצוצות, הוא גם פיזר את הניצוצות שלו. אז מה שהוא בא הרמח"ל בקטע הזה להסביר, מה ההבדל בין ביטול למיתה.

הוא אומר פה דבר גדול וחשוב מאוד. אנחנו בתור בני אדם לא מבינים בשביל מה יש כל כך הרבה אנשים? מה השם יתברך צריך כל כך הרבה בני אדם? כל כך הרבה טיפוסים שונים?

יש לנו חוסר סבלנות, שאם יש בן אדם שהוא שונה מאתנו אנחנו היינו מבטלים אותו בטח, במיוחד אם הוא מרגיז אותנו גם.

היינו מוותרים עליו כמו שאומרים. אבל השם יתברך לא ברא שום דבר מיותר, אפילו קוצו של יוד בתורה הוא לא מיותר. וכל יהודי יש לו חלק בתורה, יש לו אותיות בתורה.

כל בן אדם, וכל בריאה בכלל זה הארה מיוחדת משמים. יש הארה מיוחדת שמאירה ומחזיקה את האדם הזה בעולם הזה.

מחזיק את הגוף שלו, את הנפש, רוח, נשמה שלו במיוחד, ואם שניה אחת ההארה הזאת מתבטלת האדם איננו. זה מה שהוא קורא בעניין הזה, עניין של הביטול. כאשר ההארה מתבטלת, אז הכלי מתפורר.

לכן אנחנו צריכים להיות סובלניים לדעת שאין אף אחד מיותר. כל אחד יש לו תפקיד מיוחד, כל אחד הוא גוון מיוחד, כל אחד

נברא שונה ומיוחד, וכל אחד צריך לכבד ולאהוב כל אחד באשר הוא. כי אין שום דבר מיותר.

טוב זה פחות או יותר מה שהוא אומר כאן. ויש את העניין שלעתיד לבוא, הרי אנחנו יודעים שהאורות דס"ג יצאו מהעיניים של א"ק, וירדו מתחת לטבור שלו. ונשברו הכלים. עכשיו כשנברא עולם התיקון הם לא חזרו לאותו הדרגה שהם היו קודם.

אלא יש השפלה מסוימת הם רק בעקבים של א"ק, ולא יותר. לא מגיעים לטבור שלו. זאת אומרת שב"ן נשאר ב"ן, אמנם הוא מקבל תיקון, אבל עד סוף כל ששת אלפים שנות תיקון, ב"ן בינתיים הוא ב"ן.

בחינת ב"ן. ורק לעתיד לבוא הוא יחזור להיות ס"ג כמו שהיה לפני השבירה.

אבל עד לעתיד לבוא הוא לא מתעלה כמו שהיה קודם, רק מוסיפים תיקונים, מוסיפים תיקונים עד שייגמר הבירור, ואז תהיה העלייה. זה מה שהוא אומר פה בסוף.

"שהאצילות החדשה לא אותם שהיו בראשונה, וגם במקום, לא חזרו למקומם אלא היה להם עילוי קצת ולא לגמרי, וזהו מה שס"ג חזר לב"ן ולא נקרא עוד ס"ג. וכשיחזרו למדרגתם בשלמות יחזור ב"ן להיקרא ס"ג, ויחזרו העולמות למקומם ממש".

רמח"ל, ספר הכללים' אות י"ד.

יד) "נפילה ראשונה ושניה של הכלים היא, כי כל ב"ע אינם נעשים אלא מה-ז' תחתונות דנקודים לבד, ולא מג' ראשונות, כי הם לא עברו האצילות.

אמנם האמת הוא שאף כל פרצופי האצילות שאחר התיקון הם מן הבירורים דז' תחתונות השבורות כידוע, וכל זה לפי שלא חזרו העולמות למדרגתן כמו שאמרנו.

והנה ה-ז' צריכים להיחלק לעשרה, להכין כל ספירות ב"ע (בריאה יצירה עשיה), כי הכוונה היא להכין עניינם בבחינת העיבוי והחושך המצטרך לעניין הטוב והרע, והאצילות עצמו יהיו כל עשר ספירות שלו נשלמים מאלו ה-ז' כמ"ש (כמו שכתוב).

והנה השלמת ה-ז' לעשר הוא ע"י (על ידי) שני נפילות, כי בנפילה ראשונה הוכן ראש

הבריאה לבד, והוא המושלם שבעולמות שעדיין היה האור קרוב לכלים. אך נפילה השניה הכינה שאר העולם, הוא החשוך יותר, שכבר האור רחוק מהכלים יותר. כי כן צריכים כולם להיבחן הראש מהגוף בכל המקומות. להיות הראש מתנשא ומתעלה יותר בכל מדרגה שיהיה, בין באצילות בין בב"ע (בבריאה יצירה עשיה), בין בספירות בין בנבראים.

והנה מצד המקום שהלכו לשם הכינה עשר ספירות דב"ע, ומצד התחלקם הם עצמם לעשר מקומות הכינה אפילו לאצילות שלאחר התיקון, להיות הם עצמם מתחלקים בכל עשר ספירות שבו.

ונמצאו אצילות וב"ע שאחר התיקון מתיחסים בעניינם כראוי". הרמח"ל תמיד מסביר את האריז"ל. ככל שמבינים יותר את האריז"ל, ככה נהנים יותר מהרמח"ל. הוא מדבר פה על שבירת הכלים בעולם הנקודים שנשברו הכלים.

אתמול למדנו שהג"ר, היה פגם בג"ר מבחינת שירדו האחוריים של אבא ואימא בתוך עולם האצילות, ירדו. והז"ת נפלו ומתו לבריאה. אז הוא מפרט פה את העניין הזה, בשביל מה כל זה.

בדרך כלל הרמח"ל נותן טעם לאריז"ל, מסביר בשביל מה. היות שהשורה תחתונה, כמו שאומרים היום, שורה תחתונה, שכל הבריאה זה שיהיה אדם שיבחר בין טוב לרע, בין רע לטוב ויתגבר ויעבוד את השם. אז צריך שבתכנון שזה כל עניין של עולם האצילות, יהיה הכל מכוון לעניין הזה. אז צריך שיהיה רע, וצריך להפריד אותו, צריך עשר ספירות דקדושה כנגד עשר ספירות דלעומת זה. כדי שהאדם פה בעולם הזה יוכל לברר את הטוב מהרע, ולהעלות אותו למעלה. אז זה מה שהוא מסביר כאן.

"נפילה ראשונה ושניה של הכלים היא כי כל ב"ע (בריאה יצירה עשיה) אינם נעשים אלא מן ה-ז' תחתונות דנקודים לבד ולא מג' ראשונות, כי הם לא עברו האצילות".

זה מובן? ה-ג' הראשונות הם לא עברו את האצילות. קודם כל היה ירידה בתוך האצילות, לאחוריים של אבא ואימא שזה חכמה ובינה. הם ירדו ממדרגתם והם לא

ירדו מתחת האצילות, נשארו בתוך האצילות.

אז איך נגיד שבי"ע נבנה מה-ג' ראשונות? אי אפשר להגיד דבר כזה, כי ה-ג' ראשונות לא עברו לשם. רק נפלו לז' תחתונות. לבי"ע, לבריאה יצירה ועשיה, נפלו הז"ת ה-ז' תחתונות, זה ז' ספירות תחתונות לעולם הנקודים. ומה-ז' האלו שנשברו, מזה השם יתברך אחר כך ברא את בריאה יצירה עשיה דתיקון.

תלמיד: זה ה-ז' של כל הפרצופים, או ז' רק של הפרצופים האחרונים?

האדמו"ר: מה זאת אומרת?

תלמיד: זה גם ז' של אריך, וגם ז' של עתיק?

האדמו"ר: בעולם התווה לא היו פרצופים, עולם התווה לא היה מחולק לפרצופים.

תלמיד: אז איך היה מחולק?

האדמו"ר: עשר נקודות, אחד מתחת לשני. ה-ז' תחתונות נפלו. זה מה שעתיד להיות בי"ע.

וג' ראשונות נשארו בקומה איפה שעולם האצילות הראשון, שלא עתיד להיות עולם האצילות השני, כי אתמול למדנו שיש ירידה, והעולמות אחרי השבירה לא חוזרים לטבור של א"ק, אלא בקושי ברגלים שלו, בעקבים שלו. יש שם ירידה.

"נפילה ראשונה ושניה של הכלים היא, כי כל בי"ע (בריאה יצירה עשיה) אינם נעשים אלא מז' תחתונות דנקודים לבד, ולא מג' ראשונות כי הם לא עברו האצילות. ואומנם האמת הוא שאף כל פרצופי האצילות שאחר התיקון הם מן הברורים דז' תחתונות השבורות כידוע. וכל זה לפי שלא חזרו העולמות למדרגתם כמו שלמדנו".

זאת אומרת שכל מה שהשם יתברך ברא בעולם התיקון זה בסך הכל מז' התחתונות דעולם הנקודים. "והנה ה-ז' צריכים להחלק לעשרה". כי כל דבר צריך שיהיה בו עשרה. אז ה-ז' תחתונות האלה צריכים להספיק לעשר ספירות שיש בכל עולם. בריאה, יצירה, עשיה, כל אחד יש לו עשר ספירות. להכין כל ספירות בי"ע.

"כי הכוונה היא להכין עניינם בבחינת העיבוי והחושך המצטרך לעניין הטוב ורע. ואצילות עצמו יהיו כל עשר ספירות שלו

נשלמים מאלו ה-ז'". זאת אומרת אצילות, לא השתלם מה-ז', השתלם מה-ג' הראשונות.

"והנה השלמת ה-ז' לעשר הוא על ידי שני נפילות, כי בנפילה ראשונה הוכן ראש הבריאה לבד, הוא המושלם שבעולמות, שעדיין היה האור קרוב לכלים".

הרי בעולם האצילות כתוב: "לא יגורך רע", רק בעולם האצילות אין רע מהאצילות ולמטה יש פרופורציות שונות של טוב ורע, עד עולם העשיה, העולם החשוך שרובו רע ומיעוטו טוב, שזה הפך האצילות.

אז הוא התחיל את התיקון מלמעלה למטה. "והנה השלמת ה-ז' לעשר הוא על ידי שני נפילות, כי בנפילה ראשונה הוכן ראש הבריאה לבד".

החלק העליון של הבריאה. "והוא המושלם שבעולמות, שעדיין היה האור קרוב לכלים. אך נפילה השניה הכינה שאר העולם, והוא החשוך יותר, שכבר האור רחוק מהכלים יותר. כי כן צריכים כולם להבחין הראש מן הגוף בכל המקומות, להיות הראש מתנשא ומתעלה יותר".

מה זה העניין הזה של הריחוק של האור מן הכלים? ככל שהכלים נופלים יותר למטה, כך האור נגזז בעליון, במאציל. אז נוצר ריחוק יותר גדול. וזה לא ריחוק פיזי, כי ברוחניות אין ריחוק פיזי, אין מקום. הריחוק, הוא ריחוק רוחני. זה נקרא שינוי צורה, התעבות של הכלים.

זה מה שהוא קורא חושך, זה לא שזה חושך שזה לילה, והפנס רחוק אז הוא לא מאיר בו. חושך פירושו שינוי צורה. שינוי צורה, רצון לקבל לעצמו.

והסתר, הסתר פניו יתברך, זה החושך. וגילוי פנים והאור זה היינו הך. אז ככל שצריך להיות ערוב יותר גדול בין טוב לרע, ככה אנחנו אומרים על פי לשון האריז"ל, שהכלים רחוקים יותר מהאור. ובודאי שבעולם הזה צריך שיהיה בו חושך אז אין גילוי פנים כל כך.

וגם מבחינת הנשמות, שהרי כתוב שיש ירידת הדורות. אם הם כמלאכים אנחנו כבני אדם, אם הם כבני אדם אנחנו כחמורים.

דרך אגב, גם כן זה אנחנו רואים אפילו בדור שלנו, זקנים בגיל שבעים בגיל שמונים בגיל תשעים, אני מדבר על אנשים שחיים בקדושה, מרגישים אצלם קדושה אפילו אם הם אנשים פשוטים.

אפשר להריח את זה. מריחים את הקדושה. למה זה? כי הם קרובים לשורש יותר מהדור הזה, הדור הזה כבר רחוק. יש בהם תמימות, אמונה זכה, הכל אחרת. אנחנו חיצונים לעומתם. "אך נפילה השנייה הכינה שאר העולם והוא החשוך יותר שכבר האור רחוק מהכלים יותר, כי כן צריכים כולם להבחין הראש מן הגוף בכל המקומות. להיות הראש מתנשא ומתעלה יותר". זה גם עניין של הלכות מלכים, שהמלך הוא מתנשא, או הלכות רב, צדיקים. מנסים אותם, למה? הם בחינת ראש, בחינת ראש הם צריכים להיות מובדלים. "בכל מדרגה שיהיה, בין באצילות בין בבי"ע (בבריאה יצירה עשיה) בין בספירות בין בנבראים".

הנה, זה המילה הזו "בין בנבראים", הראש מוגבה מהגוף.

"והנה מצד המקום שהלכו לשם הכינו עשר ספירות דבי"ע (דבריאה יצירה עשיה) ומצד התחלקם הם עצמם לעשר מקומות הכינו אפילו לאצילות שאחר התיקון להיות הם עצמם מתחלקים בכל עשר ספירות שבו ונמצאו אצילות ובי"ע שאחר התיקון מתייחסים בעניינם כראוי".

אז גם האצילות שאחר השבירה, זאת אומרת אצילות השני הוא לא במקום של אצילות הראשון. ירדה נמוך. לכן ב"ן הוא ב"ן, הוא לא ס"ג. מה שלמדנו אתמול. ולעתיד לבוא בסוף התיקון, בעזרת השם במהרה ב"ן יהפוך להיות ס"ג, יעלה בחזרה.

אבל עד שגומרים את התיקון, עד הגאולה השלמה, עדיין עולם כמנהגו נוהג. אנחנו עדיין יש לנו קופת שרצים. למרות שהולכים ומתקנים, הולכים ומתקנים, אבל העולם אותו דבר. לא משתנה עד שהכל מוכן ומתוקן לסעודה.

כשהנשמות נפלו בתוך אדם בליעל. ואנחנו התחלנו לברר מלמעלה למטה, עכשיו אנחנו כבר בסוף הקומה, והעקביים של אדם בליעל, זה נקרא עיקבתא דמשיחא. נשמות שבררו מלמעלה היו נשמות גדולות.

ולכן היו צדיקים גדולים כמו התנאים, שלבם היה פתוח לרוחניות. הם היו אומרים מילה אחת כבר היה יורד גשם, הם היו מסתכלים על משהו הופכים אותו גל של עצמות. ואמנם היו בני אדם, היה בשר ודם, אבל היו בהשתוות הצורה עם הבורא.

היה להם ביטול כזה כלפי שמיים, וכזו קדושה שיכלו לפעול "צדיק מושל ב". ככל שאנחנו ירדנו בקומה, אנחנו מסכנים לפעמים צועקים ונשמעים, לפעמים לא. כן, זכות הציבור אולי, אדם פרטי צריך זכות שהתפילה שלו תתקבל ותפעול מיד כמו בזמן התנאים.

זה לא כל כך מצוי. זה בעניין של הריחוק. עכשיו יש פה פרט מעניין ויפה שאנחנו יודעים כתוב "מבשרי אחזה אלוך". שגוף האדם הוא נברא בצלם, אנחנו רואים שהראש בולט מהגוף.

דווקא הראש עגול, למה הוא לא מרובע, למה יש שני עניים, למה יש חוטם אחד, עם שני נחיריים, למה כל אחד במקום איפה שהוא נמצא? זה הכל לפי הסוד הרי כתוב שהשם יתברך הסתכל בתורה וברא את העולם. הסתכל בתורה, הסתכל בתורת הקבלה, בפנימיות התורה.

אז התבניות הגשמיות של הגוף שלנו הם על פי העולמות העליונים. זה כמו שהוא מסביר פה, הג"ר הוא מחוץ לגוף, הגוף זה מפה. אז לכן הראש איפה שהוא נמצא ולא במקום אחר.

"והנה השלמת ה-ז' לעשר הוא על ידי שני נפילות כי בנפילה ראשונה הוכן ראש הבריאה לבד והוא המושלם שבעולמות שעדיין היה האור קרוב לכלים, אך נפילה השנייה הכינה שאר העולם, והוא החשוך יותר שכבר האור רחוק מן הכלים יותר".

פרשת נח (אוצרות רמח"ל)

הרביה של הזכר. האישה זו הנקבה זה הנוק' וזה ה"מלכות" של הגבר. וחיבור של יסוד ומלכות זאת - אומרת שחיבור כמו שיש בין גבר לאישה. הגבר הוא זה שמשפיע, והיסוד ניכנס בתוך המלכות.

"וזה שאמר לו הקב"ה: "בא אתה וכל ביתך לתיבה" - לך ראוי להתחבר במלכות שהיא התיבה", כי הוא היה בחינת יסוד והתיבה הייתה בחינת המלכות, והשם אמר לו להיכנס בתוך התיבה.

אז זה יחוד של יסוד במלכות, כיון שאתה בחינת יסוד, "וזהו שאמר לו הקב"ה 'כי אותך ראיתי צדיק'", הרי כתוב "צדיק יסוד עולם" וסוד בחינת צדיק, בחינת יסוד.

"צדיק דייקא"

צדיק במדויק.

"שהוא סוד יסוד כידוע, כמו שכתוב בזהר עיין שם", אולי נכתוב פה בעניין המהות והעבודה של הצדיק. עבודה של הצדיק שהוא בחינת יסוד, זה להאיר את הנשמות, ולהעיר ולהאיר, להשפיע להם שפע, ולתקן את המלכות, מלכות זה כלל כל נשמות ישראל זה "כנסת ישראל".

בזמן הגלות יש פגמים במאורות, האורות לא יורדים כמו שצריך, כי האינסטלציה נקרא לזה ככה, לא מחוברת כמו שצריך.

כמו שאדם לא מחובר עם עצמו כמו שצריך, ולא מחובר עם סביבתו כמו שצריך, ולא מחובר עם השם ית' כמו שצריך, ולא מחובר עם התורה כמו שצריך, ככה גם כל העולמות לא מחוברים, אז יש הסתר פנים, ואז ה' מנהל את העולם בצימצום שפע, לא בשפע מלא שיכול להיות.

למשל היום פה בחוץ היה תיקון של החשמל, אז ביטלו שמה קו אחד והרכיבו קו אחר, סיפור שלם, עד שלא היו כל החיבורים מחדש כמו שצריך - לא עבד החשמל אותו דבר, זה בטבע, זה באלוקות שכל הצינורות עובדים כמו שצריך, כל אחד במקומו, כל אחד בתפקידו, כל אחד עושה את עבודתו, אז השפע זורם, כשיש גלות, כתוב בזהר, אותיות של שם ה' י-ה-ו-ה שזה כולל את כל

אנחנו נעסוק היום בשני דברים בעזרת השם. יש פה ספר יפה מאוד שנקרא "אוצרות רמח"ל" זה ספר על פרשיות השבוע לפי הרמח"ל, הרמח"ל היה אחד מגדולי המקובלים. הרב חיים משה לוצאטו.

היה לו מגיד מהשמים, שהיה מגלה לו סודות על כל מה שהיה רוצה, הגאון מוילנא אמר, שאם הוא היה חי בזמנו, היה הולך בכל אירופה ברגל לקבל את פניו, בשביל ללמוד ממנו. הוא היה איטלקי. הרמח"ל היה מועמד להיות משיח בן יוסף, היה צדיק עליון מאוד מאוד מאוד.

הוא נתן את המשמעות הרוחנית. מהאר"י ז"ל לרמח"ל לא היה כמו הרמח"ל, הרמח"ל היה גדול עולם, אין בכלל כמוהו. אנחנו נלמד קצת, קטע על פרשת נח. נשמע, נתבשר, איך הוא מסביר את הפשט לפי הקבלה, קצת נקרא קצת נסביר:

"ויאמר השם לנח בא אתה וכל ביתך אל התיבה" מהחומש. "כבר ידוע כי נח ותיבה הוא סוד חיבור יסוד ומלכות ביחד, וזה שאמר לו הקדוש ב"ה: 'בא אתה וכל בני ביתך לתיבה' - לך ראוי להתחבר במלכות, שהיא התיבה, כיוון שאתה מבחינת יסוד, וזהו שאמר הקב"ה "כי אותך ראיתי צדיק", צדיק דייקא, שהוא סוד יסוד כידוע, כמו שכתוב בזהר, עיין שם."

אם כן, בכל דור יש אנשים, יש נשמות, שיכולות להיות, לזכות להיות למשל בחינת משה רבנו, ובחינת האבות, ובחינת משיח בן דוד. יש נשמות כאלה. אם הדור זוכה אז הם מתגלים וגואלים, אם הדור לא זוכה אז יש עוד צדיק או ידוע או לא ידוע, וזהו נגמר הסיפור.

יש נשמות שהם באות מכל מיני שורשים מכל אחת מן הספירות, כל אחד מהמקומות של האדם הראשון, כל אחד יונק ממקום אחר, כל נשמה, ויש כאלה שהם בחינת יסוד יש להם תפקיד של יסוד, וזה היה השורש של נח היה בחינת יסוד אז זה מה שהוא מבאר לנו פה:

"כבר ידוע כי נח, ותיבה הוא סוד חיבור יסוד ומלכות ביחד": היסוד בגוף האדם הוא אבר

הארבעה עולמות נפרדים, ואז השכינה מסתלקת לרקיע השביעי וכו' וכו'. בקיצור, אותיות י-ה-ו-ה נפרדות והשפע לא עובר כמו שצריך, עובר מינימום בשביל קיום העולם אבל לא יותר מקיום העולם, נקרא לזה שבטבע, אנחנו רואים, שאף פעם התקציב לא מספיק, כבר שמעת על איזה שנה שהתקציב הספיק, של המדינה? אף פעם לא הספיק, תמיד צריך לקצץ מפה, לקצץ משם.

אבל הצרכים קיימים, הצרכים הגשמיים הם אמיתיים, קיימות הרבה דרכים והתקציבים לא מספיקים, זאת אומרת יש צורך ולא יורד מספיק שפע, למה? יש קטרוג, והצינורות לא מחוברים, עם ישראל לא מתפקד כמו שצריך, השפע מתעכב ואז יש צער, על מנת שמהצער הזה הכלים יתעוררו לעשות תשובה.

אז או שיעשו תשובה ואז יתחברו כל העולמות והשפע ירד, או שלא יעשו תשובה ואז ימשיכו לסבול עוד יותר. אם כן, אנחנו חוזרים לעניין פה, אז זה התפקיד של הצדיק, זה להשפיע ולהעיר את הנשמות. יש כל מיני סוגים בנושא הזה של ההשפעה, יש הרבה סוגים של השפעה.

יש צדיקים כמו בעל התניא שהוא לא היה מסכים בכלל שיבואו לשאול אותו שאלות בענייני העולם הזה או ואבוי מי שהיה בא לשאול אותו אם לפתוח עסק? אם להתחתן? אם לקנות בית? למכור בית? לקנות מניות? למכור מניות? הוא רק נתן תשובות בעניינים רוחניים.

רק בעניינים של עבודת השם. הוא הבחין בין עבודת השם, לבין העניינים של העולם הזה, שזה עולם חולף. זה סגנון אחד, היו צדיקים אחרים שהם אמרו לא, העבודה בטבע: לקנות בית, למכור בית, להתחתן, כל השאלות האלה, זה חלק מעבודת השם, לא הפרידו, זה עבודת השם.

הרי האדם עובד את ה' בתוך הגוף, בתוך הטבע, בכל הדרכים, עכשיו יש כאלה צדיקים, שהם רק השפיעו ברכות. אדם בא, יש לו איזה בעיה, הצדיק בזכות העבודה שלו מברך אותו, ואם השם מסכים, הברכה

מתקיימת לפי הנוסחה שהצדיק גוזר, והקדוש ברוך הוא מקיים!!

אז האדם הזה שהיה לו כלי לא מואר כמו שצריך, ולא שלם כמו שצריך, הצדיק ע"י הברכה, שהיה מברך אותו, כתוב באריז"ל שברכה זה גורם למקיפים, למשוך מקיפים. אז מקיפים זה אור שהוא גבוה מהכלי שעדיין לא נכנס לכלי, כי אין לכלי זכות. אז הצדיק, הוא על ידי זה שמוציא מפיו ברכה גורם שיוצא אור מקיף על הבן אדם שהוא המקבל, בחינת כלי באותו זמן. שבא לקבל את הברכה.

ואז זה יכול להיכנס, זה יכול לעשות נס, זה יכול לעזור לו, זה יכול לשנות. יש בזה כל מיני זמנים וכל מיני חוקים, לפעמים זה כן, לפעמים זה לא.

עכשיו זה גם תלוי, מה עם האדם הזה, אם הוא קשור עם הצדיק, אם יש לצדיק זכות באותו זמן, וכו' והרבה הרבה שאלות. על כל פנים זה סוג אחד של ברכות. ויש צדיקים אחרים שבאים ללמד תורה, ללמד הלכה, יש כאלה שבאים ללמד קבלה, יש כאלה שבאים ללמד כל מיני דברים. ויש צדיקים שבאים ללמד את התיקון של האדם.

להכשיר את הכלים שיוכלו לתקן את עצמם, להכשיר אותם, שלא יהיו בחינת מקבלים לעצמם כל הזמן. אלא שהכלי יוכל להיות מתוקן, ויוכל בעצמו להסתדר ולעבוד את השם. זה אחד ההבדלים, אומר רש"י בפרשה, פרשת נח, שהיה בין אברהם לבין נח, נח היה צריך כל הזמן סעד לתומכו, ואברהם אבינו היה מתהלך לבד.

זאת אומרת שנח היה צריך כל הזמן השפעות שיתנו לו מלמעלה ויעזרו לו ויתקנו אותו וידריכו אותו ויתנו לו כל פעם ככה איזה התעוררות, אפילו לא מגיע, כן מגיע. לעזור לו. סעד לתומכו.

אברהם אבינו הוא היה בחינת אוהב השם, הוא היה מתהלך לבד וגם אם היה לו קשה, גם אם היה לו קל היה מתעורר מעצמו לעבוד את השם, לא היה צריך שיעוררו אותו. אז אם כן, אמרנו באופן כללי, שצדיק זה בחינת יסוד, כי יסוד הוא המשפיע. כמו שבגוף האדם היסוד הוא נותן את החיות, נותן את החיות במלכות. ככה

הצדיק, נותן את החיות. ונח היה בחינה כזאת של צדיק, ממהות הנשמה שלו, מהשורש שלו.

הוא היה בחינת צדיק גם היה צדיק במעשיו. היה בן אדם צדיק כשלעצמו, שמר את הברית. צדיק פירושו ששומר הברית, שמשמש בכל הכוחות שלו לעבוד את השם

ולא לדברים שאסור. כמו שאומרים המקובלים, לא לוקח שפע לא מתוקן. מוכן לקחת שפע רק על מנת להשפיע, זה בחינת צדיק לקבל על מנת להשפיע. אז הוא אומר ככה - "צדיק דייקא שהוא סוד יסוד כידוע כמו שכתוב בזהר..." ויש כאן סוד שאמרו רז"ל (רבותינו זיכרונם לברכה) שעוג, עוג מלך הבשן, עוג היה ענק, והוא, בזמן של נח עלה על התיבה, ונח היה נותן לו את מזונותיו והוא ניצל מהמבול. הוא הפליט שנשאר מהמבול. עוג.

אז מה פתאום עוג נישאר מהמבול? כשלומדים את הדברים בפשט לא תמיד מבינים את כל ההקשרים. אחת הכוונות בשיעור היום, זה להראות איך כל דבר שכתוב בפשט יש לו הסבר בסוד. וכמה שזה מדויק שזה ממש מדהים.

"ויש כאן סוד שאמרו רז"ל שעוג נישבע לנח להיות לו עבד עולם, ובזה ניצול, ועשה נח נקב אחד בתיבה, והיה נותן לו את מזונותיו".

עכשיו הוא מסביר. קודם כל הוא מציין את העובדה: "שעוג נשבע לנח להיות לו עבד עולם. ובזה ניצול, ועשה לו נקב אחד בתיבה והיה נותן לו מזונותיו" ועכשיו הוא מסביר:

"נח הוא ביסוד, עוג הוא הקליפה העומדת מאחוריו, כידוע" הרי כתוב: "זה לעומת זה", "זה כנגד זה" כמו שהשם יתברך ברא מערכת של ספירות ועולמות של הקדושה, ככה השם ברא מערכת של ספירות ושל עולמות של הקליפה, "זה לעומת זה" כמו שיש עשר ספירות דקדושה, ויש לעומת זה עשר ספירות דקליפה, דטומאה וככה זה בדיוק. עכשיו, "עוג הוא הקליפה העומדת אחריו, אחרי היסוד, כידוע", זה המקום שלה בגרף, עוג קשורה לעניין של היסוד.

"וכשהקליפה משתעבדת לקדושה, אין ראוי להכריטה, אדרבה, התיקון הוא לקיימה שתהיה כמשרתת" -

פה זה דבר חשוב מאוד. היום עם כל הקונפליקטים שיש לנו עם אומות העולם עם הישמעאלים ועם בני אדום, ועם כל העולם שעושה לנו צרות, לא פעם האדם אומר, ימח שמם וזכרם, אלה היינו רוצים להיפטר מהם, אבל יש בזה תנאים.

אנחנו יודעים שמה רבנו כשבא להרוג את המצרי בדק, אם יצא מהמצרי הזה איזה גר צדק באיזה שהוא אחד מהגלגולים, מהדורות. כתוב: "ויפן כה וכה, וירא כי אין איש, ויך את המצרי" אז אומרים "ויפן כה וכה" שהוא בדק אם יצא ממנו גר צדק.

כי אם היה עתיד לצאת ממנו גר צדק. זאת אומרת שיש בו איזה שהוא ניצוץ של קדושה שעתיד להתקרב להשם, אז היה שאלה פה אם הוא היה הורג אותו או לא הורג אותו כשהוא ראה 'שאיין איש' ויך את המצרי", זה לא כפשוטם הדברים.

אם כן יש לקליפות ויש לאומות העולם תפקיד.

מה התפקיד של הקליפה? לשמור על הפרי, לגדל את הפרי. אם הקליפה תרצה להיות פרי, לא טוב. אבל אם הקליפה תהיה במקומה, תשמור על הפרי, זה תפקידה.

אז בקשר לכל מיני רשעים ולכל מיני קליפות ולכל מיני אומות העולם וכו', צריך לבדוק תמיד אם הם משתעבדים, מוכנים להשתעבד לקדושה, מוכנים לשעבד את כוחותיהם לקדושה אז לא צריך להכריח אותם ולא צריך להרוג אותם. יש להם תיקון, זה התיקון שלהם.

למשל אם אומות העולם היום היו מוכנים לעזור לעם ישראל בנפט, בכסף, למשל לשמור על המדינה, במקום לנסות לתקוף.

כל הצבא שלו זה היה אוי ואבוי מי שיתעסק עם מדינת ישראל, הם יתקפו אותו. כן? הפוך ממה שהוא אומר עכשיו. אז לא הייתה פה עילה, לבוא ולעשות לו משהו רע כי זה היה נקרא שהוא משועבד כל כוחותיו, את הנפט שלו, את העזות פנים שלו כל הדברים שיש לו שמה, היה משעבד את זה לצורך הקדושה, לצורך עם ישראל, שעם ישראל זה

אותיות 'לי-ראש' ממלכת כהנים וגוי קדוש. התפקיד שלנו זה להביא ממלכת השם בעולם הזה. ולהביא לפועל את מטרת הבריאה, שהשם יוכל להשפיע בכולם. אנחנו צריכים לתקן את עצמנו את הכלים שלנו.

כדי שהשם יוכל להוציא לפועל את כוונת הבריאה, וגם לתקן עוד כלים, כדי שיהיה לו דירה בתחתונים, כי השם התאוה שתהיה לו דירה בתחתונים, זה אחד הדברים שבגללו החליט לברוא את העולם.

אם כן, אם אומות העולם, ואפילו שונאי ישראל האלה, היו מתהפכים ומוכנים לתמוך בעם ישראל לתמוך בנו שאנחנו נלמד תורה, ושנאנחנו נתקן את עצמנו, ושנבנה את בית המקדש, הפוך מכל מה שהם עושים עכשיו, אז היה תיקון יפה מאוד. הרי זה הייתה אחת הכוונות של יצחק אבינו שהוא אהב את עשו.

למה הוא אהב את עשו? כי הוא רצה לתקן אותו, גם אברהם אבינו אהב את ישמעאל, לא כתוב שאהב, אבל הוא ביקש על ישמעאל הוא אמר "לו ישמעאל יחיה לפניך" הוא גם התפלל על רשעי סדום ועמורה.

למה? כי הם רצו להביא לתיקון כזה, שהקליפה תשתעבד לקדושה, וזה כבוד השם הכי גדול. אפילו הרחוקים והרחוקים ביותר הם נכנעים להשם ורוצים לקיים את רצון השם, אז זה שרוצים לקלל את כל העולם ושייתמו כל שונאינו וכ"ו זה נכון כל עוד שהם שונאינו, אבל אם הם עושים תשובה וכתוב שלעתיד לבוא ישמעאל יעשה תשובה. אז אין צורך להכרית אותו ולגמור אותו.

"כשעוג נישבע לנח להיות לו עבד עולם ובזה ניצול" עוג נשבע לו. זאת אומרת, הקליפה הגדולה והענקית הזאת של עוג, הייתה מוכנה להשתעבד לנח. שהיה בחינת צדיק. אז לא היה ראוי להרוג אותו, אלא נהיה ראוי לתת לו מזונותיו, כי הוא נשבע להיות עבד, הבנתם?

"ועשה נח נקב אחד בתיבה והיה נותן לו מזונותיו. נח הוא ביסוד, עוג הוא הקליפה העומדת אחריו כידוע, וכשהקליפה משתעבדת לקדושה, אין ראוי להכריתה"

זה נקודה של תיקון העולם. שהקליפה צריכה להשתעבד לקדושה. למשל שונאי ישראל, הם לא השתעבדו לקדושה. "אדרבה התיקון הוא לקיימה אבל שתהיה כמשרתת" את הקדושה.

"ולכך עוג שנשתעבד לנח. זה היה רומז שהקליפה העומדת אחורי היסוד נשתעבד אל היסוד, ולכך היה לו הצלה לעוג ע"י נח", לכך נח הציל אותו כי הוא השתעבד לנו, בסדר? מובן? הלאה:

"ולפי שהסיטרא אחרא אף על פי שמשתעבדת, אין ראוי להכניסה על כל פנים בקדושה". שלא תחשוב שכל אחד כזה שמשתעבד, אתה כבר ישר מכניס אותו לבית. ועושה אותו יהודי, ונותן לו את כל מה שצריך יהודי לקבל, זה לא בדיוק ככה, יש תנאים, "ולפי שהסיטרא אחרא אף על פי שמשתעבדת, אין ראוי להכניסה על כל פנים בקדושה. אלא שתשב בחוץ כמשרתת"

בסדר. שתדע משרתת, משרתת לא יושבת בבית המלך, אלא בחוץ. "והקדושה משפעת לה מבחוץ כדי חיותה, ולכך גם נח, לא הכניס עוג בתיבה, אלא מבחוץ היה נותן לו מזונותיו"

עכשיו מובן שיש את הסיפור שעוג היה על התיבה היה מקבל את מזונותיו בחוץ, וזה אין לזה הסבר, אולי יש לזה הסבר פרקטי או משהו. עכשיו לפי הקבלה, הנה לפי הרמח"ל אנחנו רואים מה ההסבר. למה זה היה ככה? כי הוא נשתעבד לנח. ולא היה ראוי להכרית אותו, אז הוא היה צריך לתת לו מזונותיו כדי חיותו, אבל הוא היה לו כעבד, כמשרת, ומשרת לא יכול שישב בפלטרין של מלך, אלא בחוץ, הוא משרת את המלך אבל הוא לא גר בחדר של המלך, אז לכן הוא היה מחוץ לתיבה, ושמה הוא היה מקבל את מזונותיו.

היו צדיקים, נח היה צדיק שהשם התגלה לו והציל אותו ודבר איתו, זה לא היה אדם פשוט, זה ברור. גם כיום אנשים, שלא בדרגות כאלה של גילוי פנים ושיודעים קבלה, ושצריכים לטפל בכל מיני דברים, גם

יודעים את הדברים האלה. מה ראוי מה לא ראוי, איפה לא ראוי.

זה הדעת, לצדיקים יש חכמה, בינה, דעת. הדעת זה לדעת מה פה כן שייך, מה פה לא שייך. גם היו שם קליפות אחרות שלא נשבעו לנח להיות לו לעבד, לעוג היה שכל, זאת אומרת שהוא האמין, הוא רצה להינצל, אבל אף אחד לא בא ולא הוריד את הראש שלו ואמר אני מוכן להיות עבד וכו' וכו' כי הגאווה שלהם והעזות שלהם הייתה יותר גדולה אפילו מהרצון לחיות. ויש דבר כזה. אבל עוג הבין, הוא הבין שנח הוא צדיק, הוא הבין שנח בונה תיבה, וזה לא סתם.

תארו לכם, ר"ל (רחמנא ליצלן) היום אם מישהו היה אומר שהשם אמר לו שישלח מבול, אנחנו היינו רואים אותו מאה עשרים שנה בונה תיבה, היינו חושבים שהוא לא נורמאלי. מי היה מסתכל עליו בכלל.

אז עוג ראה את הדבר הזה, כל הרשעים ראו, אף אחד לא בא ואמר לו, נח תשמע, אני עבד שלך, תציל אותי. הם אדרבה, לא רצו לתת לנח להיכנס, שגם נח ימות. וזה העוג הזה הלך ועשה, עשה מעשה, אז הוא הבין, אולי לא הבין בשכל, אולי הבין אינסטיקטיבי. אבל עובדה, עובדה שהיה לו את החכמה הזו לעשות את המעשה.

"ואומר אחר כך מכל הבהמה. כבר ידוע שדור המבול היו בסוד המ"ק (מלכין קדמאין) שנשברו".

מ"ק ראשי תיבות מלכין קדמאין. זה הכלים שנשברו, שבירת הכלים לפני שהשם יתברך ברא את עולם התיקון, ברא את עולם התוהו. עולם התוהו זה עולם שהכלים משכו שפע לעצמם כמה שיותר.

הרי היום אדם בא ושואל, אדם שמתעניין, כן, למשל למה יש רע בעולם? למה אני לא יכול ליהנות? אני רוצה ליהנות. למה אני לא יכול ליהנות כמה שאני רוצה? למה לא מגיע לי כל מה שאני רוצה? זה נכון, אנשים חילונים למשל שואלים שאלות כאלה, למה לא לנסוע בשבת? יותר נח יותר טוב, יותר כיף לעשות כל מה שבא, לכאורה. אז התשובה לזה זה ככה, שמלכתחילה השם יתברך ברא כלים ונתן להם את הצ'אנס לקחת כמה שהם רוצים. לקחו לעצמם

חיפשו והם נשברו, והשפע שלהם ירד לקליפות.

זה המלכים של אדם שמלכו ומתו, ואחרי זה מהבירור שלהם ניברא עולם התיקון, אצילות-בריאה-יצירה-עשיה ככה על רגל אחת. אז הוא אומר כאן: "כבר ידוע שדור המבול היו בסוד המ"ק שנשברו" המלכין קדמאין. המלכים הקדומים האלה שנשברו, דור המבול, הם היו מהבחינה הזו של המלכים שלקחו לעצמם ונשברו, "ונח הוא בסוד עולם התיקון".

בוא נפתח רגע חומש: "אלה תולדות נח, נח איש צדיק תמים היה בדורותיו. את האלוקים התהלך נח. וילד נח שלושה בנים, את שם, את חם ואת יפת. ותשחת הארץ לפני האלוקים. ותימלא הארץ חמס.

וירא אלוקים את הארץ, והנה נשחתה כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ". זה פה, מה יש פה? משיכת עונג, משיכת שפע, בצורה מקולקלת. בלי זכות, בלי גבולות. כמו שיש בקדושה עולם התיקון.

למשל, יש עונג לתאוות, אז יש לזה את ההגדרות, שאדם יהיה נשוי, ושהאישה תהיה טהורה. ושזה יעשה כמו שצריך על פי ההלכה. וכל הגדרים של ההלכה. הקדושה לא אסרה את העונג הזה. אבל נתנה לו כיוון מדויק ומסודר.

אדם יכול לאכול בשר ולשתות יין, אבל צריך שיהיה בשר כשר ויין כשר, ושיברך לפני ואחרי. זאת אומרת הקדושה לא מנעה עונג, אבל נתנה את העונג שאדם יקבל על מנת להשפיע. לפני כן היה מצב של תוהו ובהו. הכלים לקחו, על מנת להנות, זהו פשוטו כמשמעו.

והנה מה שהרמח"ל אומר שהדור ההוא היה, הבחינה הזו של שבירת הכלים הנה אנחנו רואים את זה בחומש. עכשיו כשאנחנו יודעים את הבחינה הזו, זה גנבה נכון? כל אחד גונב את השפע שאפילו לא שלו. לוקח שפע בצורה לא מתוקנת. "ותימלא הארץ חמס" עכשיו מה הפגם השני שהיה שמה? שהשחית, "וירא אלוקים את הארץ, והנה נשחתה, כי השחית לכל בשר את דרכו על הארץ" זאת אומרת שהיו עוסקים, אומר פה

רש"י: "אפילו בהמה חיה ועוף נזקקים לשאינם מינם".
היה להם, אפילו לבהמות ולעופות והחיות מין שבאינו מינו, אפילו הם התקלקלו. אתה מבין מה שאני מדבר? זאת אומרת הייתה משיכה של עונג בצורה מקולקלת. הרי האפשרות הזאת קיימת, אדם יכול לענג את עצמו מהבחינה הזו. לא דווקא בצורה כשרה. ככה זה ניברא, יש בחירה.
אז אם כן, "ויאמר אלוקים לנח, קץ כל בשר בא לפני, כי מלאה הארץ חמס מפניהם והנני משחיתם את הארץ". אנחנו רואים פה, שהיו כלים שמשכו שפע בצורה מקולקלת. אמת? וחוף מזה משכו שפע שלא מגיע להם בכלל. הם היו חומסים, הבנת? שני קלקולים. והנה מה שהוא אומר:
"כבר ידוע שדור המבול היו בסוד המלכין קדמאין שנשברו ונח הוא בסוד עולם התיקון"
נח שמר את בריתו הוא לא התקלקל. כתוב: "ותיקון העולמות היה בסוד חיבור מ"ה וב"ן, ולכך הקב"ה רצה לקיים בעולם, מין אדם בסוד של מ"ה, וזה היה בסוד נח ובניו. ומין הבהמה בסוד שם ב"ן שבהמ"ה עולה ב"ן",
תכף אני אסביר,
"וזה הסוד שציווה שיהיו שבעה בסוד ה-ז' בני"ם שנשברו וציווה שיהיו איש ואישתו, לפי שכל הקלקול היה, שלא היו מחוברים בסוד זכר ונקבה, והתיקון היה שנתחברו בסוד זכר ונקבה, ולכך איש ואישתו דווקא".
כן? הנה, אז יש פה שלבים, קודם היה עולם התיקון, אז רשעי הדור וכו' היו מבחינת תוהו, ונח היה מבחינת תיקון. בסדר? מה נח עשה? היה בחינת יסוד. הוא נכנס לתיבה והיה חיבור בין זכר ונקבה, בין נח לבין בחינת התיבה, בין יסוד למלכות, אז זה מתוקן, זה בסדר. היה בחינת לקבל על מנת להשפיע.
בוא תראה מה הוא אומר פה, כמו בעולם הזה בשביל שיוולד ילד, צריך שיהיה חיבור בין זכר לבין נוק' (נוקבא), נכון? גם בעולמות הרוחניים למעלה בשביל שיוולדו עולמות חדשים, כלים חדשים, צריך שיהיה חיבור בין מאורות, בין הספירות, אז יש ארבע שמות הויה. זה קצת קשה היום, אה?

יש ארבע שמות הויה: י-ה-ו-ה. עכשיו השם הזה י-ה-ו-ה אתה יכול למלא אותו בארבע מילויים שונים, אני אסביר. אות י' איך אנחנו יכולים לכתוב את זה? י-ו-ד', יוד, נכון? אנחנו שומעים יוד, י', ו', ד'. את האות ה' לבד. אתה רוצה למלא את הצליל, זה או: ה"ה. או: ה"י, או: ה"א נכון? בסדר? טוב. האות ו' איך אתה יכול לכתוב את זה? או ו"ו, או וא"ו, או ו"ו. אתה מבין? זה נקרא מילויים של שם ההויה.
עכשיו יש ארבע סוגים של אפשרויות ארבע אפשרויות למלא את השם י-ה-ו-ה, או בה"ן או מילוי דה"ן. או מילוי דיודין, או מילוי דאלפין. יש ארבע עכשיו לפי הגימטריה של כל אחד מהם זה מקבל שם. אז השם של ההויה דיודין זה ע"ב הויה השני זה ס"ג, ואחר כך מ"ה וב"ן.
עכשיו ככה, מה הוא בא להגיד פה? שאחרי שנשברו הכלים, היו צריכים להיברא עולמות התיקון: "תיקון העולמות היה בסוד חיבור מ"ה וב"ן", שתי הבחינות האלה של מ"ה וב"ן. נתחברו יצא עולם התיקון. עכשיו, מילוי דמ"ה ומילוי דב"ן, אחד מהם מ"ה זה בחינת י', ו', ואחר כך ד', ואחר כך ה' ואחר כך א', ואחר כך ו', ואחר כך א' ואחר כך ו', ואחר כך ה' ואחר כך א'. זה המילוי שלו ובחינת ב"ן זה בחינת: י' ואחר כך ו' ואחר כך ד', ואחר כך ה', ואחר כך ו' ואחר כך ו', ואחר כך ה', ואחר כך י'. שני המילויים האלה התחברו, מזה יצא עולם התיקון.
כן, עכשיו המילוי הרביעי זה ניקרא מערת המכפלה, זה מילוי מיוחד. תקשיבו זה פה דברים קצת קשים של קבלה, אבל אנחנו נתעכב קצת.
"תיקון העולמות היה בסוד חיבור מ"ה וב"ן" בסדר, שני המאורות האלה, שני שמות הויה התחברו ויצא עולם התיקון.
"ולכך הקב"ה רצה לקיים בעולם מן האדם והבהמה"
הרי אחרי שהיה מבול נניח השם יתברך היה יכול להציל רק את בני האדם, לא היה חייב להציל גם את הבהמות, אז היו אוכלים עשב, מה יש? פירות וירקות מספיק. השם רצה שגם "אדם ובהמה תושיע" נכון? הוא

רצה להציל גם אדם וגם בהמה, ולכן נתחברו המאורות האלה. וזה מה שהביא: "מן אדם בסוד שם מ"ה". האדם יצא מהשם מ"ה זה המילוי הזה של השם מ"ה. "וזה היה בסוד נח ובניו" נח ובניו, הרי כל האנושות באה מנח ובניו. "וזה בא משם מ"ה, ומן הבהמה בסוד שם ב"ן" כל הבהמות יצאו מהעניין הזה של השם ב"ן, שזה המילוי השני שהזכרתי שהבהמה עולה ב"ן. בהמה תעשה חשבון, זה צריך להיות ב"ן. "וזה הסוד שציווה שיהיו שבעה בסוד ה-ז' בני"ם שנשברו" זה ה-ז' הכלים שנשברו. ז' מלכין קדמאין, שנשברו. אז גם בתיבה היו ז' בני"ם שנשברו, וציווה שיהיו איש ואישתו. נכון? יש כאן בציווי בחומש, שיכניס איש ואישתו, למה?

"לפי שכל הקלקול היה, שלא היו מחוברים בסוד זכר ונקבה" היו מושחתים. וזה בזמן המבול, דור המבול היה דור מושחת, שהשחית את דרכו, אז לא היו מתחברים כמו שצריך בעל ואישה, זה דבר אחד. דבר שני, גם המלכים הקדמאין היו רק בחינת מקבלים, ולא היו בחינת משפיעים. אז לא היה שמה בחינת זכר ונקבה בחיבור, נותן ומקבל. וזה היה הקלקול. "ולכן, איש ואישתו דווקא" זה היה התיקון. יפה, הבנתם כמה מהדברים? קצת קשה, אבל בשביל לטעום משהו מן המשחה רציתי להביא את זה. טוב, עכשיו נדבר על נושא אחר. יש פה אגב גם פרשת בראשית, איך ה' ברא את העולם וכל זה, אבל זה יעייף אתכם יותר מדי, זה יותר מדי מושגים של קבלה.

פנימיות וחיזוניות - פרשת 'תולדות' (אוצרות רמח"ל)

המים מביאים עונג תענוג, כן, אם אין מים אין עונג. בזמן המבול אנשים רצו להתענג לא בדרך הנכונה, הם היו משחיתים את דרכם. זאת אומרת, הם משכו עונג לא בצורה מתוקנת. אנחנו יודעים שהם היו פגומים בענייני עריות היו כל מיני פגמים של סטיות מיניות למיניהם בלי סוף אפילו הבהמות גם כן והחיות והעופות היו גם כן מזדקקין מין לשאינו מינו ככה זה הלשון בערך של חז"ל. הקלקול של האדם היה כזה גדול שזה השפיע על קלקול החיות. רק הדגים באמת לא חטאו, לכן הם גם כן לא נהרסו. עכשיו אפשר אולי להבין את הסוד של המבול, שדווקא בזה השם העניש אותם, הרי אמרנו שמים זה מצד העונג, מצד החסד נכון? ההנאה. עכשיו אם זה חסד מתוקן - מאה אחוז. הרי אנחנו לא נזירים, לא מתנזרים מנשים, אבל צריכה להיות אשתך, צריכה להיות האשה כשהיא טהורה, וצריך לקיים את המצוה בצורה הנכונה, למשל שלא יהיה זרע לבטלה ודברים כאלה, אז זה מותר.

אנחנו נסביר קצת היום משני מקומות זה ספר 'אוצרות הרמח"ל' זה ספר שלמדנו בו שבוע שעבר אני אקרא קצת מפרשת 'תולדות'. אגב, שתדעו את גדולתו של הרמח"ל ידוע שהיה לו מגיד מן השמים והיה לו רשות לשאול אותו בכל פרד"ס התורה כל הסודות שירצה הוא היה חייב לגלות לו ככה שהדברים שהוא אומר זה לא דבר שכתב רב או התחשק למישהו אלא דברים מן השמים. "וישב יצחק ויחפור בארוח", מי שלא מכיר אז שיקרא בחומש בפרשת תולדות. "סוד הבארות שחפרו בימי אברהם הוא לפי שאברהם הוא מצד החסד ועל ידו היה ראוי להתפשט החסד בעולם וכדי להראות זה הענין חפרו בארות מים שהמים הוא מצד החסד להראות התפשטות החסד שהיה ראוי להתפשט על ידו בעולם". אנחנו יודעים שהמים הם מצמיחים הכל, בלי מים אין כלום. אז זה חסד, חסד חינוך. המים זורמים ומחיים את כל מה שהם פוגשים. מובן שאם יש מים בלי גבול זה מים זידונים, הם הורסים את העולם, זה מבול, נכון? יש פה סוד שאנחנו יודעים שבזמן דור המבול

הוא אומר: דבר כזה היה כבר בסדום ועמורה ששמה לא היו מאפשרים לקבצנים, לא היו מאפשרים לחסד האמיתי להתפשט.

הרי יותר משהאדם שנותן, עושה, עושה יותר הזה שמקבל, אותו קבצן שאתה נותן לו צדקה, הוא מזכה אותך "צדקה תציל ממות" הוא גורם לך לעשות מצווה.

זה שהוא מסכן וחסר לו כסף ואתה נותן לו בזה שאתה נותן לו נותנים לך מלמעלה אז אם יש חסד כזה שבעיר כזו, אחת הערים החשובות לעם ישראל רוצים להוציא לאור כזה חוק לא לתת אפשרות לקבצנים רשות להסתובב ולתת להם אז יש פה עניין של הסיטרא אחרא, ברוך השם שזה נמנע והנה הוא אומר את זה בפרוש:

"שכך הוא דרך הסיטרא אחרא למנוע החסד שלא יתפשט" או ואבוי אם לא יהיו קבצנים ולא יהיה מי שיזדקק לא נוכל לתת צדקה או שיש ולא נוכל לתת להם זה הכי חמור.

הלוואי ולא יהיו, שכולם יהיה להם בשפע, אבל אם יש כאלה ומישהו מונע ממך לתת או מונעים מהם לבקש זה דבר חמור זה הסיטרא אחרא בעצמו אח"כ ראו פלישתים וסתמום הם סתמו את הבארות שאברהם אבינו חפר.

"שכך הוא דרך הסיטרא למנוע חסד שלא יתפשט ועל כל פנים לא סתמו אותם אלא אחרי מות אברהם שעד שהיה חי היה מחזק התיקונים שלא יתבטלו".

זה הכוח של הצדיקים צריך לדעת שבכל דור ודור יש צדיקים שהם ראש צינור לתיקון מסוים והם מחזיקים את העניין הזה. היה גם כן סיפור אני לא זוכר יש לי חולשה לזכור שמות אולי מדובר בבעש"ט אני לא זוכר שהוא ישב איזה יום אחד באירופה באיזה מקום ואמר לתלמידים שלו ברגע זה נפטר צדיק זה וזה אני חושב שזה היה צדיק פה בארץ רבי חיים בן עטר, ואז ואח"כ בדקו וראו שזה נכון אז אמרו זה רוח הקודש.

איך הוא ידע מאלפי ק"מ שפה נפטר הצדיק? אז הוא אמר זה לא רוח הקודש פשוט הצדיק ידע סוד מסוים בנטילת ידים שרק אחד בדור זוכה לקבל את הסוד הזה ובאותו יום הצדיק החי קיבל את הסוד אז הוא הבין שהוא נפטר.

אנחנו לא פרושים, מותר לנו לשתות יין, אבל צריך להיות יין כשר ולא יין נסך. וצריך לברך עליו.

מותר לנו לאכול בשר, אנחנו לא הודים או דבר כזה, אבל הבשר צריך להיות כשר כדי שיהיה תיקון, כי אותן הניצוצות שהיו בתוך בשר וכו' וכו' ויהודי ששומר מצוות הוא לא אדם פרוש שמנותק מן החיים, להפך, אבל הוא מקדש את החומר. וההנאה הזו שהם חיפשו, זה דבר מותר בגבולות הנכונים. אם זה לא בגבולות הנכונים, אז זה מין ריבוי של מים, אז זה המבול.

כתוב: איך שאדם מעורר עליו מלמטה כך מעוררים עליו מלמעלה אז אלה בדור המבול פגמו בברית ומשכו כל מיני תענוגות אסורים בצורה לא נכונה הם עוררו מלמעלה תגובה בדיוק אותו דבר: ריבוי של מים שבמקום שתהיה ברכה, תהיה קללה וזה עצמו הרג אותם.

אם כן יש פה את העניין של חפר בארות מים אברהם אבינו, להראות את העניין שעל ידו היה צריך להתפשט החסד בעולם הוא היה המרכבה לחסד למידת החסד "אח"כ באו פלישתים וסתמום שכך הוא דרכו של הסיטרא אחרא למנוע חסד שלא יתפשט".

זה מעניין, לא מזמן רצו פה באיזה עיר למנוע מן הקבצנים לפשוט יד ולקבל צדקה, או רצו לתת רק לכמה שלא, חלילה, לא יהיו יותר מידי קבצנים ברחובות.

לדבר הזה יש תקדים, זה היה בסדום ועמורה יש סיפור על איזה צדיק אני לא זוכר את שמו תלמיד חכם גדול וצדיק עליון ורצו למנות אותו רב על העיר או לתת לו איזה תפקיד והוא לא רצה להתעסק עם הציבור נדמה לי שכך היה בערך הסיפור.

הוא רק התנה שמתי שיש איזו תקנה חדשה שהציבור רוצה להוציא תקנה חדשה שלא הייתה שיקראו לו אז הוא מוכן לבוא ולדון אבל דברים שסתם קרו שהיו כתובים וידועים אין לו זמן בשביל זה.

אז יום אחד קראו לו כי ראש העיר באותו זמן רצה להוציא גזרה שיהיה אסור לקבצנים להסתובב ולדפוק בדלתות אז באו וקראו לו, הוא לא בא, אז אמרו למה לא באת? זה דבר חדש הרי לא הייתה כזו תקנה מעולם אז

פרא אדם? זה אדם פראי שאין לו גבולות, ידו בכל ויד כל בו זה הבחינה של ישמעאל אז אם כן, ישמעאל נקראת קליפת הימין כי היא באה מאברהם, השמאל הסכים להיות משועבד לימין זה יצחק אבינו שאמנם היה גבורה אבל היה מתוקן, מתי הוא נתן את התיקון? זה בעקידת יצחק שהוא פשט את צווארו לשחיטה בידי החדס זאת אומרת הגבורה לפי הקבלה, הייתה מוכנה שהחדס ישלוט בה יש פה עניין גם כן שרצה להפריד את הג'ר, ראשי תיבות הג'ר - ה-ג' ראשונות, על כל פנים הגבורה צריכה להיות משועבדת לחדס. אז זה עכשיו תכלס לחיים היומיים שלנו תתחילו להסתכל על עצמכם כמה במשך היום אתם מפעילים חסד וכמה אתם מפעילים גבורה, גבורה זה הקפדה, זה כעס, זה דין, זה קנאה, כל הדברים האלה שאחד חושב על השני אומר לשני עושה לשני, וחדס זה חסד, זה לתת, זה לדון לכף זכות וזה לאהוב, לחשוב דברים טובים.

תסתכלו בעצמכם, תבדקו כמה אתם מפעילים את זה וכמה אתם מפעילים את זה כמה אתם רוצים לקבל וכמה אתם רוצים להשפיע ולפי זה תראו את המצב שלכם ותתחילו לתקן, לא להיבהל רק המצב שלנו לא טוב.

על כל פנים השמאל צריך להיות משועבד לימין גם מבחינה רוחנית. אם בחינת הפנימיות בחינת החדס הימין היה שולט והשמאל גם כן קיים אבל בביטול כל עם ישראל היה מתקרב אל השם יתברך היה מקיים את הכל אז פה אנו רואים שיצחק הוא התבטל בפני אברהם ולא ההיפך, הרי אנחנו אמרנו איך היתה ההגדרה של הרמח"ל פה שכך היא דרכו של הסטרא אחרא למנוע חסד שלא יתפשט.

פרשת 'ויגש' (אוצרות רמח"ל)

וכשאתה מוצא את הפירוש שלהם, אתה מוצא רק שלושים ושנים.

כאן אמרו רז"ל "זו היא יוכבד שנולדה בין החומות, ישראל היו הולכים עכשיו בגלות והקב"ה הקדים רפואה למכה ורצה שיתגלה מאור הגאולה קודם הגלות".

זה מראה כמה שהדברים מדויקים זאת אומרת שיש צדיקים שיש להם תיקונים ותפקידים מסוימים שהם מופקדים עליהם בזמן שהם חיים זה מתקיים וכשהם הולכים או שהצליחו להשאיר תלמידים שגם כן יכולים להחזיק את התיקונים או שזה מתפורר.

זה העניין שהיה בזמן יוסף כל עוד יוסף היה חי לא נשתעבדו בני ישראל במצרים, כשהוא הלך קם דור שלא ידע את, שלא הכיר את יוסף, שיעבדו אותנו, אם כן יש בזה הרבה סודות.

על כל פנים "לא סתמו אותם אלא אחרי מות אברהם שעד שהיה חי היה מחזיק התיקונים שלא יתבטלו וחזר יצחק וחפרם". יצחק זה הבן של אברהם הוא חפר את הבורות מחדש "היינו הסכמת הגבורה לתיקוני החדס" אנחנו אמרנו שאברהם היה חסד ויצחק היה גבורה אחרי שהחדס בבחינת אברהם נפטר, נשאר הבן שלו הגבורה, אבל התיקון של הגבורה הוא שהיא תהיה משועבדת לחדס ולא הפוך, נכון אמרנו בברכת כוהנים כשהכוהנים מברכים הם שמים יד ימין על שמאל "ימין השם עושה חיל, ימין השם רוממה". צריך שמאל. לא לבטל את השמאל. צריך בשיתוף אבל משועבד לימין אם לא אם מעלים את השמאל על הימין מחריבים את העולם, זה העניין הזה שעיקר הכוונה של האדם צריך להיות חסד והשפעה אבל בגבול כמו שאמרנו, אם החדס מתפשט בלי גבולות של הקדושה אז זה עושה חורבן, כמו שאנחנו יודעים שמאברהם יצא ישמעאל, מה הישמעאלים עושים?

מחריבים את העולם עד היום, כל הצאצאים למיניהם אם כן זה עניין של פרא אדם אמרו על ישמעאל שהוא יהיה פרא אדם מה זה

נקרא אולי כמה מהפרשיות פה של הרמח"ל "אוצרות הרמח"ל" נתחיל בפרשת "ויגש" עמ' ל"ג אנו לומדים ומתעמקים ונהנים:

"אלה בני לאה וגו' שלושים ושלוש' ובפרטן אי אתה מוצא אלא שלושים ושניים בפסוק הזה מופיעים כביכול שלושים ושלוש

יש פה סוד יפה וגדול, עם ישראל עמד לרדת לגלות אז השי"ת רצה כבר להאיר את השורש שממנו תבוא הגאולה, מי זה מביא את הגאולה? משה. מי זה אימא שלו? יוכבד. אז לכן הוא מינה אותה כבר מכאן להקדים תרופה למכה, ז"א שאם אדם נמצא כבר בגלות, אם אדם כבר חטף את המכה, בודאי נמצאת מונחת לפניו גם הגאולה, אם הדור הגיע למה שהגיע עד תחתית החבית מה שנקרא, אז אנחנו אמורים לעלות עד רום המעלות בעזרת ה'.

זאת אומרת כגודל החושך כך גודל האור, ולפני שאנחנו הולכים לגלות, השם כבר שולח את הגאולה בתוך הגלות בתוך החושך של האדם, שם מתחילה הגאולה שלו שם הוא יכול להגיע לגאולה שלו, בתוך החושך, בתוך הנפילה, יש שמה את הפתח, אם הוא יבחר בטוב, אם הוא ישתדל.

זה סוד גדול בעבודת ה', שאדם שנופל ומרגיש שעשה משהו לא בסדר ישתמש בכוח של הנפילה, כמו שאנחנו יודעים. "שאלמלא ישראל היו חוטאים, לא היינו זוכים לנביאים" אז זה לא שצריך לחטוא דווקא, אבל עצם הנפילה הזו של החטאים, השם יצטרך לרחם על עם ישראל ברחמים עוד יותר גדולים ולשלוח את הנביאים שהיה להם נבואה ורוח הקודש ויוכלו לקרב את העם בחזרה לה'.

אז דרך הנפילה רואים את הגילוי, אבל זו נפילה שאדם נופל לא בכוונה רוצה ליפול, קרה לו ונפל, טוב, אז הוא אומר כאן: "אימא היא הגואלת לישראל", אימא זה ספירת הבינה, זה פרצוף, יש אריך אבא אימא ז"א ונוק'.

ז"א ונוק' זה מנוהל עפ"י מידת המשפט, אימא זה כבר פרצוף יותר גבוה, מתוך המקום הגבוה הוא שזה יותר רחמים לעומת הפרצופים התחתונים יותר, משם תתעורר הגאולה ולכן הוא אומר פה: "אימא היא הגואלת לישראל" כמו שכתוב: "אנכי ה' אלוקיך" "אנכי הוא פרצוף אימא כידוע, יוכבד כבר נתפרש שהיא באימא ולכן בלכתם למצרים דווקא שם נולדה להורים, שמשם בלכתם למצרים נזדמן מאור אימא לגאול ישראל להקדים רפואה למכה".

יוכבד אמו של משה, השורש שלה, זה היה באימא זה מה שכתוב "מגלגלים זכות ע"י זכאי" ז"א היא הייתה בשורש כזה גבוה, היא הייתה אמו של גואל ישראל, תיראו איך הפרטים מסתדרים בין הפשט לבין הסוד, בין הנגלה לבין הנסתר.

כמובן שהגואל הוא בן של אישה, אישה עם זכות גדולה, נכון, הגואל, יש פסק ברמב"ם שהגואל הוא ילוד של אישה, זה כתוב שהגאולה תבוא בזכות נשים צדקניות ואם נגיע לשורש של העניין, אז יש את העניין של אדם וחווה שבגלל החטא המשותף אנחנו פה, וזו שפתחה בחטא זו חוה ונשים הן בנות חוה, אז אלו שצריכות לגמור את התיקון זה הנשים, ונשים מתעוררות עכשיו לתיקון.

"ובין החומות דווקא הס"א היא כמו חומת ברזל, מחיצה מפסקת בין ישראל לאביהם שבשמיים ועד שהנוק' לבדה מאירה לפעמים ח"ו השפחה יורשת גבירתה, אבל אם אימא מאירה, השפחה הזאת נכנעת". אז יש הגברת ויש השפחה, מי זאת הגברת? הגברת זו נוק' ניקרא פרצוף נוק' המלכות דקדושה רחל ומי זו השפחה? זו מלכות דקליפה דטומאה. מה מפריד בינינו לימות המשיח, שיעבוד מלכויות. ז"א שהשפחה הזאת ירשה בינתיים את גבירתה.

מתי השפחה הזו שהיא מלכות דקליפה יכולה לרשת את גבירתה ולתפוס מקום של שלטת? כשאין הארה גבוהה באה מלמעלה, כמו שאמרנו, אנחנו עכשיו אחרי 2000 שנות גלות רוב עם ישראל לא זכה ללמוד תורה, רוב עם ישראל לא זכה ללמוד קבלה, לא זכה לשום דבר. עדיין יושב בגלות הפיזית אפילו, אז לכן אין לנו הארות מספיק גדולות למעלה ולכן אנחנו בגלות ולכן השפחה יורשת גבירתה בינתיים עד שנתחיל לקבל הארות גבוהות יותר. ולכן כתוב שאומר רשב"י שבזכות לימוד הקבלה אנחנו ניגאל ז"א אנחנו נתחיל למשוך אורות גבוהים, יהיו לנו השגות גדולות ואנחנו נהיה אנשים עמוקים ומעמיקים, חכמים בחכמת האמת, אז מי

יכול לנו, מי יכול לטמטם אותנו בקלות, בקלות לא יוכלו, אולי במלחמה קשה כן, אבל בקלות לא, כי אדם שהוא כבר חכם, "חכם עיניו בראשו" הוא רואה את הנולד אז פחות קל להפיל אותו.

אז בזכות אותן הידיעות זה הארה מלמעלה, הארה מאימא, אנחנו ניגאל אז בגלל שהמלכות, ז"א עם ישראל לא מקבלים את ההארות הגדולות מלמעלה, היצר יכול לתפוס, יכול לינוק, אם האדם לא מוכשר לא מקבל הדרכה, לא יודע את התורה לא יודע איך לעבוד לא יודע איך להתגונן, היה יכול אבל, אם אדם יש לו גם כן נשק איך להילחם וגם ידיעות וכו' וכו' יותר קשה, לפחות הוא יכול להחזיר.

אז זה עניין כשהנוק' לא מקבלת הארות מאימא, אז היא בסכנה וכשמקבלים הארות מלמעלה גדולות, לא יכולים לגעת בה.

רק לעדכן אתכם, י-ק-ק שם ה' י' אבא ה' אימא ו' ז"א וה' זה הנוק', אז ה' הראשונה צריכה להשפיע אורה לה' האחרונה תחתונה של שם ה' ואז ה' התחתונה שמורה, והשיפחה לא תירש גבירתה ועד שהנוק' לא מאירה לפעמים ח"ו השפחה יורשת גבירתה, אבל אם אימא מאירה השפחה הזאת נכנעת".

אגב, להקיש קצת לחינוך ילדים הנוער מסכן היום ואיזה התנסויות מתנסה באיזה דברים, עובר כל הכיוונים, פגשתי היום בחורה בת 13 שישבה ובכתה למה העולם ככה נראה, למה כל כך הרבה רע, למה צריכים לפחד ממלחמה, למה צריכים לפחד ללכת ברחוב? קלטה את מלוא הכובד של המצב.

אז הנוער והילדים היום מתנסים בדברים לא נעימים, אז פה יש עניין כזה, אם אימא מאירה בבתה שזה הנוק' היא שמורה, אם אימא לא מאירה היא בסכנה, אז יש פה גם כן מוסר השכל להורים, לאימא ולבת וכו' ההורים צריכים להשקיע בילדים שלהם להאיר להם בנפש.

אדם צריך לבנות את עצמו ולהאיר בילדים שלו, לתת לילדים כלים שיוכלו להבין את העולם בצורה נכונה ולדעת להתגונן נפשית-רוחנית, אז אם יש להם קשר קודם כל, בשביל שתהיה הארה צריך שיהיה רצון

לקבל את ההארה כדי שיהיה רצון לקבל לילדים הארה מההורים, ההורים צריכים שיהיה להם קשר טוב עם הילדים שהילדים יהיו מוכנים לשמוע.

אם לא יהיה קשר טוב, לא יהיה אף אחד שיהיה מוכן לשמוע, צריך שיהיה אהבה וקשר, אחרי זה יכולים להאיר לילדים ואז הילדים שמורים, זה הבדל גדול בין הדעה הרגילה שאמרה רק לסגור את הילדים לשמור אותם רק אסור אסור אסור.

צריך איסורים כמובן, לא הכל מותר, אבל אם החינוך הוא רק עניין של איסור וכפיה אז הילדים לא רוצים לשמוע, אם הארה במקום איסור בלבד, להאיר בהם, להאיר להם את הנשמה להסביר להם את העניין שהם יבינו, זה כבר נקרא הארה ועם ההארה הם יקבלו גם כן את כל ההשפעה וגם את האיסור.

"ולכן נולדה בין החומות" מי? יוכבד, היא נולדה בין החומות, להכניע החומה הזו שהיא הנוק' הרשעה".

אמרנו הרי קודם ואני הפסקתי כאמור שהס"א היא החומה המבדילה בינינו לבין אבינו שבשמיים, יוכבד שהיא אמו של משה והיא באה להתחיל בעצם את ההארה בשביל הגאולה, אז היא נולדה דווקא בין החומות, מה זה בין החומות? למה דווקא בין החומות? כדי להכניע את החומה שהיא הס"א.

"ולכן נולדה בין החומות להכניע החומה הזאת שהיא הנוק' הרשעה" הנוק' זה לעומת זה כמו שיש ספירות דקדושה יש ספירות דטומאה אז כמו שיש נוק' מלכות דקדושה יש גם דטומאה אז היא הייתה צריכה להיוולד דווקא במקום שממנו יהיה לה את הכוח להכניע את הס"א "ולפי שמתחלקת לב' נוקבין כמו שיש בקדושה לכן בין החומות דוקא".

אז למה לא כתוב בחומה וכתוב בין החומות? אנחנו יודעים שמבחינת פרצופים שני בחינות נוק' וגם בקליפה יש שתי בחינות נוק' אז זה בין החומות, בין החומות דווקא. אנחנו ממשיכים הלאה:

"ויברך יעקב וכו' (מ"ז. י') אמרו רז"ל שברכו בנילוס שיעלה וישקה הארץ" את מי ברך

יעקב? את פרעה. הוא בירך אותו איזה ברכה נתן לו שיתקרב לנילוס הנילוס יעלה לקראתו ואז הרשע במקום לתפוס את הברכה הזו לטובה, הפך את זה, עשה את עצמו אלוך בזכות הברכה הזו. "ויברך יעקב" אמרו רז"ל: שברכו בנילוס שיעלה וישקה הארץ. מצרים כבר ידוע שעומדת בימין ומקבלת מהחסד. מה כתוב על מצרים, שהיא ערוות הארץ, נכון היו עוסקים שם בחסד של טומאה לא חסד של קדושה, חסד של טומאה, היה שם קלקול, פגם הברית. שם נפל הקרי של האדם הראשון, אז אותם טיפות של זרעו נפלו למצרים זו סיבת גלות מצרים ואנחנו הלכנו לשם לברר את הטיפות האלה משם אז זה שם בחינת החסד בחינת ימין. "וכל זמן שהנילוס היה עולה היה רומז ששורשם מתגבר ומשפיע עליהם שהמים רומזים לחסד". מים זה חסד, הנה עכשיו אין גשם אין מים, אין שפע, אין חיות חלילה, שלא יפגע גם האוכל וכו' כבר פוגע ביבולים אז המים הם מקום של חיות ומקור של תענוג בחינת חסד ולהפך. "כשהנילוס לא היה עולה היה מורה ששורשם לא היה משפיע עליהם וזה סוד שכל ענייני המצרים היו במים. פרעה שהיה מלך מצרים היה עומד על היאור כשחלם את החלום ששם היה שורשו", למה דווקא בחלום הוא חלם ליד הנילוס כי זה היה

השורש שלו שורש בחינת חסד, בחינת חסד דטומאה. "ששם היה שורשו, וזה הסוד, כששלח הקב"ה מכות, המכה הראשונה הייתה דם, שכך צריך לעשות להכנעת הרשעים - צריך להפוך סדרים, "והפכו המים לדם", מה היה השורש שלהם? חסד. חסד זה מים. מה זה דם? דין. אז הוא הפך את החסד לדין. הפך את הסדר, בלבב אותם "לרמוז שבחסד הפך עליהם לדין לידון אותם". אז זה הדבר הראשון. יש בספר יסוד במלכות פרק שנקרא "עבודת השורש", צריך תמיד להגיע לשורש של כל עניין שמה להפוך את הנוסחה של השורש יש שורש למעלה שורש למטה תקראו שם ותבינו כתוב "שאיך הדינים נמתקים אלה בשורשם" אז ככה השי"ת, המכה הראשונה שנתן הפך להם את השורש. "קודם שום דבר, נהפכו המים לדם כדי לרמוז שהחסד נהפך עליהם לדין לידון אותם, נמצא שכל ענייני המצרים היו במים - במקום שורשם ולכן יעקב ברכו בנילוס שבאותו הזמן המשיך לו כוח ומזון משורשו" זה הסוד למה הוא בירך אותו בנילוס. אני הסברתי שהשורש של מצרים זה חסד. חסד זה בחינת מים לא בגימטרייה, זה באופן מהותי. המים משתלשלים מהחסד, עכשיו הוא היה ראש מצרים אז השורש שלו היה בחסד וזה קשור למים, לכן הוא חלם את החלום שלו בנילוס, שהוא עומד היאור וכל מה שקרה שם וגם כן הם קיבלו את המכה שלהם במים בסוף. נכון?

פרשת 'ויחי' (אוצרות רמח"ל)

אימא" לאט לאט צריך פה לטעום את זה שלב-שלב. "הנדר הוא באימא". כל מצווה ומצווה יש לה שורש למעלה, כל פעם שאדם מקיים את התורה, מאיר, גורם להארה באותו שורש, ההפך גם כן, כל עבירה ועבירה פוגעת בשורש למעלה אז לכן למשל, יש בספר של הארי ז"ל שער רוח הקודש, כל מיני ייחודים ותיקונים לכל מיני פגמים שאדם עשה כדי להאיר השורש מחדש, אז לפעמים צריך לעשות תעניות, עשרות תעניות בשביל איזה

ואני בבואי מפרך מתה" וגו' (רחל) אמרו רז"ל בשביל שיעקב איחר נדרו מתה רחל". מה יעקב נדר? מתי הוא נדר? כשעמד לצאת לכיוון לבן הוא אמר לה' שאם יהיה לו וייתן לו בגד ללבוש ולחם לאכול אז הוא ייתן מעשר ואיפה ראינו אח"כ שהוא נתן את זה? לא ראינו, לכן אמרו רז"ל: "בשביל שיעקב איחר נדרו מתה רחל" מה הקשר עד כדי כך בשביל נדר שאדם נודר אישיתו בסכנה. "הנדר הוא באימא (פרצוף אימא) וכשאדם עושה נדר הוא מגלה הארת

עבירה שאדם עשה וכו' שמה הפירוט, ייחודים מיוחדים, דברים שקדושי עליון עושים לא אנשים כמונו.

קצת יותר קשה לעשות אבל על כל פנים זה קיים, כל עבירה פוגעת באיזה מקום למעלה וצריך לעשות תיקון כמובן שתשובה אמיתית שאדם עושה זה הדבר הכי טוב אז ככה שהוא נדר, נדר הוא עסק במשהו שהשורש שלו באימא.

שהוא לא קיים את הנדר פגם באותו מקום באותה הארה הזו, אם היה מקיים את הנדר היה מוריד את ההארה, נכון אם הוא לא מקיים את הנדר והוא נדר, אז זה סוגר שמה משהו וזה לא יורד, ההארה שצריכה לרדת, זה מה שהוא אומר:

"הנדר הוא באימא וכשאדם עושה נדר הוא מגלה הארת אימא ואם הוא מאחר הרי הוא מעלים הארתה ואם אין אימא מאירה גם המלכות אינה מאירה" מה אמרנו בהתחלה, נכון שאמרנו מתי היצר תופס את המלכות דקדושה, מתי ששיפחה תירש גבירתה חלילה, כשהיא לא מקבלת הארה מלמעלה מאימא.

נכון, אז כאן ברגע שהוא לא קיים את הנדר, ההארה שהייתה יורדת מאימא לנוק' שהיא נקראת רחל לא ירדה, לא ירדה ההארה, זה כמו הסתלקות של האור, הסתלקות של החיות, כמו אדם שמת, הנשמה הפנימית שלו עוזבת אותו, אז זה נקרא שזה שהוא לא קיים את הנדר גרם למותה של רחל, הנה הוא מסביר:

"ואם אין אימא מאירה גם המלכות אינה מאירה שכל שלימות המלכות היא מאימא" אגב זה פה דבר חשוב לכל הבעלים שמתלוננים על הנשים שלהם, אלה שמתלוננים על הנשים שלהם למה אישתי כזאת והיא קמצנית ועצלנית ופה ושם, כל אחד לפי מה שיש לו, אז הנה מה שהוא אומר פה "אם אין אימא מאירה גם המלכות אינה מאירה שכל שלימות המלכות הוא מאימא".

אם האישה היא לא מושלמת זה כי אין לה הארה מלמעלה ומי מונע מאימא מלהאיר? במלכות יש אותיות י-ק-ו-ק נכון אימא זה

הה' הראשונה והמלכות זה הה' האחרונה מי באמצע? הו', מי זה הו'?

זה הכל, בזעיר אנפין וזה יעקב זה הז"א (זעיר אנפין) זה המשפיע ז"א שאם האישה לא מושלמת יש גם מה לדבר על הבעל שהוא לא יכול לתקן את המלכות וז"א שאם היה מתוקן היה מושך אור מלמעלה ומתקן את אישתו, אני מבטיח לכם גם מניסיון שאם הבעל באמת טוב האישה שלו תהיה טובה, זה רצון.

הבעל לא טוב, אז האישה מראה בדיוק את הפגמים של הבעל זה כתוב: "עזר כנגדו": זכה - עזר, לא זכה - כנגדו" אם הוא זיכה את עצמו הוא עזר והיא משלימה אותו אם הוא לא זיכה את עצמו היא כנגדו היא מראה לו בדיוק את הפגמים שלו, מה אתה רוצה לשאול?

טוב שאישה תלמד קודם כל בשביל הדברים שלה ב' בשביל הילדים וג' בשביל הבעל, ואמת, נכון, נשים צדקניות יכולות להציל את הבעל שלהן לא רק את עצמם.

"יעקב כשאיחר הנדר העלים הארת אימא וממילא נסתלקה הארת המלכות גם כן ולכן מתה רחל, רחל היא יסוד המלכות והמיתה היא הסתלקות".

מה זה מיתה? שהנשמה מסתלקת, נכון זה שמתים "לרמוז שנסתלקה הארת המלכות כיון שמעלים הארת אימא באיחור נדרו והרי הוא כמו מיתת האדם שהוא הסתלקות הפנימיות מן החיצוניות, דהיינו הסתלקות הנשמה מן הגוף, כך מיתת רחל, אינו אלא הסתלקות פנימיות שהיא אימא דנוק' ואימא אינה אלא פנימיות וחיצוניות" הבנתם פה את מה שהוא אומר?

"כך מיתת רחל אינו אלא הסתלקות פנימיות שהיא אימא" מה הפנימיות של הנוק' זה אימא, אימא דרך אגב היא נכנסת בתוך ז"א שמכניסה לו את המוחין עד החזה שלו אח"כ ממנו יורד השפע המיועד לנוק' שלו לרחל שהיא מאחוריו, ככה כתוב אצל האריז"ל אז באמת מה זה פנימיות,

"רחל זה הארה של אימא דנוק' ואימא אינה אלא פנימיות וחיצוניות וזה מה שאמרו רז"ל "בעוון נדרים מתה אישתו של אדם שנאמר: אם אין לך לשלם למה ייקח וגו'".

יעקב ישראל, הוא ראה בבנים של יוסף שעתידים לראות מהם רשעים, אז הוא לא רצה לברך אותם.

"סוד זה, העניין שנתערב זה הרע, בזרעו של יוסף, אפרים ומנשה נולדו במצרים, מקום שליטת הס"א הרבה בסוד הערלה ומבחינה זה המקום שנולדו שם נתערב זה הרע בזרעו של יוסף וכיון שהיה זה הרע, לא היה רוצה יעקב לברך" תראו מה גורם, גם המקום שבו-אדם נולד, איפה שאדם נולד הוא מקבל השפעות, לכן עם ישראל צריך לחיות בארץ ישראל זה המקום שלנו, זה השורש שלנו זה השלמות שלנו, כאן, שיוסף היה צדיק בגלל שהוא הוליד בנים במצרים זה גרם לו שיתערב לו הרע בתוך הזרע שלו ויצאו ממנו גם רשעים.

אבל יש כאן עוד סוד שאמר זה הלשון של"מי אלה" נכון שאל יעקב מי אלה? ירבעם היה עתיד לצאת משם, ירבעם הרי יצא משם והוא פגם בשם אלוקים, ירבעם בן-נבט היה מזרעו של יוסף שיעקב בא לברך את יוסף והבנים, אז הוא ראה שירבעם יצא משם וירבעם היה רשע חטא והחטיא, אז לא רצה לברך. במה פגם ירבעם? בשם אלוקים למה? "שהפריד מי מאלה" אלקים, איך כותבים? א-ל-ה, י-ם [(אלה), (מי)], ביחד אלוקים כן זה אותיות של אלקים, עוד פעם איזה אותיות יש באלקים: א-ל-ה-י-ם.

פרשת 'וארא' (אוצרות רמח"ל)

שולטים, וכך האצילות עושה פעולתו על ידי הלבושים.

אבל בזמן הגאולה, שם י-ה-ו-ה ברוך הוא מתגלה, והכינויים אין להם פעולה, וכך האצילות הוא השולט בלי שום אמצעי כלל. "וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב בא-ל ש-ד-י" - הוא שם י-ה-ו-ה ב"ה (ברוך הוא), אבל לא בבחינת פעולתו שהיא לתקן כל הפגמים והחסרונות אשר לעולם, אלא בא-ל ש-ד-י, שהוא בחי' (בחינת) בריאה. וזה כמו שכתוב: "וירא השם אל אברהם ויאמר אליו אני א-ל ש-ד-י".

ואל ש-ד-י הוא גם כן בחי' (בחינת) יסוד, לפיכך כאן שהיה מצווה לו מצות המילה שהוא תיקון היסוד, נראה אליו באל ש-ד-י,

שהאישה עומדת בסוד המלכות ואם אין אדם משלים הנדר מעלים הארת אימא וממילא הארת מלכות גם כן מסתלקת ואמרו: "בדרך" לרמוז הליכת מלכות בין הקליפות בהסתלקות הארת אימא מעליו". הרי כתוב: "ואני בבואי מפדן מתה רחל בדרך".

אז אומר הרמח"ל, זכותו תגן עלינו, מה זה בדרך למה כתוב דווקא בדרך? מה צריך לציין שבדרך? "בדרך זה לרמוז הליכת מלכות בין הקליפות בהסתלקות הארת אימא מעליה" מה אמרנו בהתחלה כשהמלכות לא מקבלת את ההארות מלמעלה היה יכול לתפוס אותה ולמשוך אותה לגלות.

נכון אמרנו בהתחלה כשהגאולה תבוא ע"י הארת אימא שזו יוכבד שהיא אימא של משה שהוא גואל ישראל היה, נכון? וכשהיא הייתה בחינת אימא, ואם אין הארה של אימא הארה מלמעלה הארה גבוהה, אם אדם לא עוסק ברוחניות, בפנימיות, בדברים הכי חשובים הוא בסכנה, בסכנה של יניקה, סכנה של גלות, אז זה עניין רצון לרמוז, "הליכת מלכות בין הקליפות בהסתלקות הארת אימא מעליה".

אח"כ אומר: "וירא ישראל" וגו' ואמרו רז"ל, בשביל שראה רשעים שהיו צריכים לצאת מזרעו לכן לא היה חפץ לברכם" מי ראה?

אני מקריא ואני מסביר, בסדר? "וידבר אלוקים אל משה ויאמר אליו אני השם. וארא אל אברהם וגו'". כבר ידוע שאין גאולה אלא באור האצילות.

ועל זה נתבאר הפסוק: "ולא בכסף תגאלו", שהוא אור הבריאה, כמו שה-ד' מתכות הם כנגד ד' עולמות אבי"ע (אצילות בריאה יצירה עשיה) ובגלות מצרים כשהגיע הזמן לגאלם, השכינה הודיעה למשה שניתן רשות לגלות אור האצילות, כמו שהיא המגלה כל המאורות העליונים למטה לתחתונים.

וזהו: "וידבר אלוקים" שהיא השכינה, "אל משה ויאמר אליו אני השם" שהוא אור האצילות, שהוא סוד שם י-ה-ו-ה ברוך הוא, שבזמן הגלות מסתיר פניו והכינויים

וזהו: "ושמי י-ה-ו-ה לא נודעתי להם", שלא נודע להם מצד פעולתו.

"וגם הקמתי את בריתי איתם", האבות הם הם שתיקנו פגם של אדה"ר (אדם הראשון). שאדה"ר אמרו חז"ל: מושך בערלתו היה, וגרם ליסוד שתשתעבד תחת הס"א (הסיטרא אחרא), וזהו שנתן מקום לאומות העולם בעולם, עד שבאו האבות והם תיקנוהו, והקימו עדת ישראל בעולם.

ויעקב היה עיקרי בתיקון הזה, וז"ש: "וזכרתי את בריתי יעקב" בראשונה, ואחר כך "את בריתי יצחק" וכו'. ויעקב הוא מלא ב-ו', שרומז לתיקון הזה, שתיקן הוא מה שהיה ראוי לעשות אדה"ר (אדם הראשון).

וזה שאמרו רז"ל: שופריה דיעקב כעין שופריה דאדם הראשון. וכן אמרו: שיעקב לא ראה ק-ר-י מימיו שזה גרם שיכול לצאת ממנו עם ישראל שהם מיטה שלמה, בלי פסולת.

וזהו: "וגם הקמתי את בריתי אתם לתת להם את ארץ כנען", לפי שמי שמקים את היסוד נוחל את המלכות, ולזה הוצרך שקודם שיבואו לארץ שימולו כולם, ועל זה נאמר: "ועמך כולם צדיקים לעולם ירשו ארץ".

עד כאן לשון הרמח"ל, עכשיו נתחיל להסביר מהתחלה. בעזרת השם יתברך, נתחיל עכשיו להסביר.

"וידבר אלוקים אל משה ויאמר אליו אני השם. וארא אל אברהם וגו'." כבר ידוע שאין גאולה אלא באור האצילות.

באמת כתוב, הרשב"י אומר, שאנחנו ניגאל בזכות לימוד בזוהר, ולימוד פנימיות התורה וגם המשיח הבטיח לבעל שם טוב שהוא יבוא "כשיפוצו מעיינותך חוצה" וזה המעיינות של החסידות שזה גם כן באצילות, כל פנימיות התורה מוריד אורות מעולם האצילות, ובעולם האצילות כתוב בו "לא יגורך רע" לכן זה מתקן את כל הפגמים, וזה מוציא את כל הרע מהעולם וזה הגאולה עצמה, לכן הוא אומר:

"כבר ידוע שאין גאולה אלא באור האצילות."

ולכן כל אותם אלה שאומרים ללמוד רק הלכה ורק גמרא ולא רוצים שילמדו גם כן

פנימיות, חסידות, עבודת נפש, קבלה, הם מעכבים את הגאולה. כי לא נותנים לאור האצילות, לשרות בעולם. שהוא שורה רק על ידי לימוד הפנימיות.

"ועל זה נתבאר הפסוק: "ולא בכסף תגאלו", שהוא אור הבריאה, כמו שה-ד' מתכות הם כנגד ד' עולמות אבי"ע (אצילות בריאה יצירה עשיה)"

אבי"ע זה אצילות בריאה יצירה עשיה, יש ד' מתכות וכל אחד מהמתכות האלה היא יש לה שורש רוחני, אז כסף זה בחינת הבריאה ולכן "לא בכסף תגאלו" זאת אומרת לא על ידי הארה שתבוא מעולם הבריאה נוכל להיגאל, ולא על ידי הארה שתבוא מיצירה, ולא על ידי הארה שתבוא מעשיה, אלא רק על ידי הארה שתבוא מאצילות נוכל להיגאל וזה כנגד 4 המתכות.

"ובגלות מצרים כשהגיע הזמן לגאלם, השכינה הודיעה למשה שניתן רשות לגלות אור האצילות,"

כן, גאולה אחרונה כגאולה ראשונה, כפי שהיה במצרים שמשה יכל להתחיל לגלות את אור האצילות, גם עכשיו לקראת הגאולה, יש הקלות למי שרוצה ללמוד את הפנימיות. למשל: עבודת נפש - כולם חייבים ללמוד.

חסידות - כולם יכולים וחייבים ללמוד. קבלה - מה שקשור לטעמי המצוות כולם חייבים ויכולים ללמוד. סתרי תורה - שזה החלק הסודי של הקבלה, זה לא יכולים ללמוד.

אבל מספיק שיתחילו המעיינות להיות מופצים, ואנשים יתחילו למשוך אור מעולם האצילות זה כבר ההכנה של הגאולה, כמו שהיה מגלה, השכינה אמרה למשה, שהוא כאילו הבעל של השכינה, הוא בעלה דמטרוניטא (כך כתוב בזוהר), שיש רשות לגלות אור האצילות, וזה צריך רשות כי אסור לגלות את האורות לפני הזמן.

"כמו שהיא המגלה כל המאורות העליונים למטה לתחתונים. וזהו: "וידבר אלוקים".

מי זה - זאת המלכות היא ה-ה' האחרונה של שם ההויה, היא נותנת את כל השפע הרוחני והגשמי לתחתונים. מי זה התחתונים?

לא יפעל דרך הלבושים בזמן של הגאולה, "שבזמן הגלות", אומר הרמח"ל, "מסתיר פניו והכינויים שולטים".

כל שמות הקודש יוצאים משם י-ה-ו-ה הפשוט, בלי ניקוד. י-ה-ו-ה זה השם שכולל את כל השמות, ממנו יוצאים אחר כך כל מיני שמות: שם אדנות, שם א-ל, שם אלוקים כל השמות והכינויים יוצאים משם. כאשר בזמן הגלות יש כל מיני דינים וכל מיני צרות, אז וודאי ששולט שם של דין, ולכן הוא אומר פה, שלא מתגלה השם הזה. "שבזמן הגלות מסתיר פניו והכינויים שולטים".

בזמן הגלות אנחנו לא רואים את הרחמים של השם, אנחנו מאמינים שהכל ברחמי יתברך, ו"כל מה שהשם עושה, עושה לטובה". אבל תכלס, יש מחלות לא עלינו, יש מוות, יש כל מיני צרות, אז זה לא נראה לנו טוב, בעיני בשר ודם בגלל שיש הסתר פנים.

השורש של ההסתר פנים זה ששם י-ה-ו-ה לא מתגלה, אלא מתגלים הכינויים של השם יתברך, זאת אומרת השמות הפחות מאירים, הפחות רחמניים, לא רואים שהכל לטובה. מאמינים שהכל לטובה, אבל לא רואים את זה, וזה בגלל ההסתר פנים וזה בגלל שהשם י-ה-ו-ה שולט בהסתר ולא בגלוי, השמות האחרים שולטים בגלוי.

"וכך האצילות", אומר הרמח"ל כך הוא ממשיך, "וכך האצילות עושה פעולתה על ידי הלבושים", עכשיו הוא ממשיך, "אבל בזמן הגאולה, שם י-ה-ו-ה ברוך הוא מתגלה, והכינויים אין להם פעולה, וכך האצילות הוא השולט בלי שום אמצעי כלל".

לעתיד לבוא כשיתגלה שם י-ה-ו-ה עוד פעם וכמו שהיה גם כן במתן תורה, שהוא ביטל את המוות, כבר לא היה מוות. אלא כשחטאו אחר כך בחטא העגל המוות חזר, אבל אם לא, לא היה מוות. אז לעתיד לבוא גם כן יתבטלו המחלות, הצרות, המלחמות, המוות, הכל וכל הצמצומים וכל הדברים האלה יתבטלו ויישאר רק ההארה של שם י-ה-ו-ה, שם של רחמים כמו שכתוב: ש"ברחמים גדולים אקבצך".

אנחנו התחוננים, הבני אדם. "זוהו: וידבר אלוקים" שהיא השכינה".

השכינה, אמרנו היא ה' אחרונה של שם ההויה, היא בחינת מלכות, היא בחינת דין, תמיד מלכות זה כלי, זה רצון לקבל, אז זה בחינת אלוקים.

"וידבר אלוקים" שהיא השכינה, "אל משה ויאמר אליו אני השם" שהוא אור האצילות". זאת אומרת הוא מפרש פה, הרמח"ל, ש"וידבר אלוקים אל משה ויאמר אליו אני השם", הפסוק הזה הוא מפרש אותו, על פי הפנימיות. הוא אומר "וידבר אלוקים" למה הוא מתחיל באלוקים ואחר כך הוא אומר אליו "אני השם" שזה י-ה-ו-ה, השם? אז זה להגיד "וידבר אליו אלוקים" - זה המלכות.

המלכות מדברת אל משה, והיא אומרת לו שהיא י-ה-ו-ה, זאת אומרת שיש בה מבחינת שם ההויה, של שם עולם האצילות, שם של רחמים, המלכות מודיעה למשה שהנה יש פה כבר את האורות של האצילות שאפשר לגלות אותם, וזה מפרש את זה הרמח"ל מהפסוק:

"וידבר אלוקים" שהיא השכינה, "אל משה ויאמר אליו אני השם" שהוא אור האצילות, שהוא סוד שם י-ה-ו-ה ברוך הוא, כך הוא אומר.

"שבזמן הגלות מסתיר פניו והכינויים שולטים, וכך האצילות עושה פעולתו על ידי הלבושים".

טוב, כתוב באמת באריז"ל שיש ארבע עולמות תיקון: אצילות, בריאה, יצירה, עשיה. ב"ע, מה שנקרא, בריאה - יצירה - עשיה, הם הלבושים של עולם האצילות, כמו שיש לבן אדם, להבדיל, גם כן נשמה, והגוף זה הלבוש לנשמה ויש את הלבושים לגוף הזה, שזה המלבושים של האדם.

כמו שהגוף מוציא מהכוח אל הפועל את רצון הנשמה שבן אדם מחליט לקום, אז הגוף קם, הוא רוצה לשבת - הגוף יושב. זאת אומרת, החלק הרוחני הוא מלובש בתוך הגוף והוא מפעיל את הגוף.

ככה עולם האצילות הוא משפיע בתוכם והוא נסתר, לא רואים אותו. כמו שהנשמה, כרגע לא רואים אותה, אבל היא המפעילה את הגוף, כן, במשל הזה, לעתיד לבוא הוא

וזה מה שהיה גם כן בזמן גלות מצרים, בגאולת מצרים. ולכן כתוב גם כן שהשם יתברך בא לגאול אותנו ממצרים, לא על ידי שליח, ולא על ידי מלאך אלא הוא בעצמו, הכוונה ששם י-ה-ו-ה הוא זה שגאל אותנו. אומר הרמח"ל: "וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל ש-ד-י' - הוא שם י-ה-ו-ה ב"ה (ברוך הוא), אבל לא בבחינת פעולתו שהיא לתקן כל הפגמים והחסרונות אשר לעולם, אלא באל ש-ד-י', שהוא בחי' (בחינת) בריאה".

אומר שלאבות הקדושים השם יתברך התגלה להם באל ש-ד-י', ככה כתוב, אבל כמו בכל השמות גם אל ש-ד-י' יוצא מהשם י-ה-ו-ה, זה בחינה, לבוש של השם י-ה-ו-ה, מאיזה בחינה.

"אבל לא בבחינת פעולתו שהיא לתקן כל הפגמים והחסרונות אשר לעולם," אם השם, י-ה-ו-ה, היה פועל כמו שהוא באמת, היה מתקן את הכל אז הוא לא מהבחינה הזו, אלא בבחינה של אל ש-ד-י', הוא פעל שהוא בחינת בריאה, בבריאה יש עדיין מעוט של רע ורובו טוב. באצילות כולו טוב ואין בו רע בכלל, "לא יגורך רע", אז זה בחינת הסתר פנים מסוימת השם אל ש-ד-י' זה לא באותם רחמים כמו י-ה-ו-ה.

ולמה? כי בזמן האבות עוד לא הייתה צריכה להיות הגאולה, בזמן גאולת מצרים אז מופיע י-ה-ו-ה, בזמן של האבות היה אל ש-ד-י' שזה הארה פחות חזקה.

"וזה כמו שכתוב: "וירא השם אל אברהם ויאמר אליו אני אל ש-ד-י'". ואל ש-ד-י' הוא גם כן בחי' יסוד,"

השם אל ש-ד-י' זה שם של השפעה וזה בחינת יסוד באמת זה קשור ככה אומר האריז"ל זה קשור ליסוד,

"לפיכך כאן שהיה מצווה לו מצות המילה שהוא תיקון היסוד, נראה אליו באל ש-ד-י', זאת אומרת השם יתברך בכל פעולה שהיא עושה הוא מתאים את השם לפעולה המתאימה. כשצריך דין, אז זה אלוקים. כשצריך חסד, זה אל-ל.

כשצריך לתקן את המילה, המילה זה אות ברית קודש, בתוך האדם, בתוך הגוף של האדם, האבר של הברית מילה, שמה זה

בחינת היסוד, ספירת היסוד והמילה מוציאה את הערלה שזה הקליפות, חותכת את הקליפות מוציאה את הקליפות מעל העטרה וזה נקרא תיקון היסוד.

שקודם יש יניקה לסיטרא אחרא, לפני הברית מילה ואחר כך אין יניקה לסיטרא אחרא, כי מוציאים משמה את הערלה, וזה בחינת תיקון היסוד. לכן כאשר אברהם אבינו מל את עצמו והשם יתברך בא לבקר אותו, הוא התגלה אליו באל ש-ד-י' כי זה בדיוק מה שהוא תיקון.

ויש כלל: "כמו שמעוררים מלמטה, כך מעוררים עליו מלמעלה", כפי שהוא תיקון את היסוד שלו על ידי הברית מילה, ככה השם התגלה אליו, השם מלמעלה בשם המלושב בחינת לבוש של אל ש-ד-י'.

הרמח"ל בא להגיד שכל דבר גורר את ההארה המסוימת של השם המתאים לאותה פעולה, זה מה שהוא מסביר פה,

"לפיכך כאן שהיה מצווה לו מצות המילה שהוא תיקון היסוד, נראה אליו באל ש-ד-י', וזהו: "ושמי י-ה-ו-ה לא נודעתי להם", שלא נודע להם מצד פעולתו."

זאת אומרת הוא לא נודע להם מצד פעולתו, כי אם היה נודע להם מצד פעולתו, היינו נגאלים בזמן אברהם יצחק ויעקב. אז היה צריך הסתר מסוים ולכן לא נודע להם בשם של רחמים.

הלאה, אומר הרמח"ל: "וגם הקמתי את בריתי איתם", האבות הם הם שתיקנו פגם של אדה"ר (אדם הראשון). שאדה"ר (אדם הראשון) אמרו חז"ל: מושך בערלתו היה, וגרם ליסוד שתשעבד תחת הס"א (הסיטרא אחרא), וזהו שנתן מקום לאומות העולם בעולם, עד שבאו האבות והם תיקנוהו, והקימו עדת ישראל בעולם."

טוב, ברור שהעיקרי בתיקון הזה של הקמת עם ישראל בחיר האבות זה יעקב אבינו שמיטתו הייתה שלמה. אברהם - יצא ממנו צדיק ורשע: צדיק - יצחק, רשע - ישמעאל. יצחק - יצא ממנו צדיק ורשע: עשו - רשע, ויעקב - צדיק.

מיעקב יצאו כולם צדיקים, מיטתו הייתה שלמה, כי הוא תיקן את הברית באופן מושלם כבר העורלות, הקליפות כבר יצאו,

ועכשיו נשאר הברית מתוקן וזה בחינת יעקב. לכן הוא נקרא בחיר האבות למרות שהוא היה השלישי ולא הראשון שנולד, אבל הוא גמר את ההוצאה מהכוח אל הפועל של נשמות ישראל והוא לא ראה ק-ר-י מימיו לכן הוא היה מתוקן ולכן כולו זרע אמת. זה התיקון של אדם הראשון שמי שפגם ביסוד זה אדם הראשון שכתוב שבמשך ק"ל שנה היה פוגם בק-ר-י ומוליד ש-ד-י-ם וכל מיני כאלה. וזה באמת הסיבה של גלות מצרים, כמו שמובא באריז"ל, על ידי זה שהוא היה מושך בעורלתו ונתן כוח לסיטרא אחרא, כי כל העוון, כל עוון נתן כוח לסיטרא אחרא, הוא חזק את אומות העולם במקום לחזק את הקדושה.

עכשיו היה צריך לבוא יעקב וגם לקחת מאומות העולם בחינת רחל ולאה זילפה ובלחה שהם היו עשוקות אצל הסיטרא אחרא, אצל לבן הארמי. והיה צריך לקחת את הבכורה ואת הברכות מעשו, שהיו עשוקות אצלו, להחליש את הסיטרא אחרא ולחזק את הקדושה, זה התפקיד של יעקב אבינו. וזה מה שהוא אומר:

"וגרם ליסוד שתשתעבד תחת הס"א, וזהו שנתן מקום לאומות העולם בעולם, עד שבאו האבות והם תיקנוהו, והקימו עדת ישראל בעולם".

זה מה שהסברתי. "ויעקב היה עיקרי בתיקון הזה, וז"ש: "וזכרתי את בריתי יעקב".

יעקב פה מופיע עם ו' זאת אומרת י', ע', ק', ו', ב' (יעקוב).

"ואחר כך "את בריתי יצחק" וכו'".

"וזכרתי את בריתי יעקב" הו' הזה מראה על תיקון הברית "ואת בריתי יצחק" הוא מקדים את יעקב ליצחק ולכאורה היה צריך להיות יצחק, יצחק הוא נולד לפני יעקב, יצחק הוליד את יעקב. אז מה הוא מקדים את הבן לאבא? אלא שיעקב הוא היה עיקר כי הוא סיים את התיקון, הוא עשה את התיקון הזה, לכן הוא בחיר האבות,

"ויעקב הוא מלא ב-ו', שרומז לתיקון הזה" אומר הרמח"ל "שתיקון הוא מה שהיה ראוי לעשות אדה"ר (אדם הראשון)".

שהפנים של יעקב היו דומים לפנים של אדם הראשון, זה בא ללמד שהוא בא לתקן מה שפגם אדם הראשון וזה גם ללמד על הכוחות כי הפנים מראים על פרצוף מה שנקרא חכמת הפרצוף, הפרצוף זה מכלול הכוחות שיש בקומה, בקומה שלמה, אז אם היה לו פרצוף דומה לפרצוף של אדם הראשון סימן שהוא בא לתקן את הבחינה הזו, שלו. נמשיך ברמח"ל:

"וזה שאמרו רז"ל: שופריה דיעקב כעין שופריה דאדם הראשון. וכן אמרו: שיעקב לא ראה ק-ר-י מימיו שזה גרם שיכול לצאת ממנו עם ישראל שהם מיטה שלמה, בלי פסולת. וזהו: "וגם הקמתי את בריתי אתם לתת להם את ארץ כנען",

עכשיו הוא מתחיל להסביר וזה דבר חשוב מאוד לימינו, מה הקשר בין שמירת הברית לבין ארץ ישראל השלמה, לקבל את המלכות שזה בחינת ארץ ישראל, כדי לזכות לארץ ישראל, צריכים תיקון הברית.

ולכן היום שהמצב הוא, רחמנא ליצלן, לא הכי הכי בעניין הזה, אז למרות שכבשנו את ארץ ישראל וקיבלנו הכל במתנה, הכל כל הזמן בסכנה והאומות רוצים לקחת את זה בחזרה, כי אין מספיק שמירת הברית. אם היה מספיק שמירת הברית, לא היה שום בעיות בעניין הזה. אז זה מה שהוא אומר:

"וגם הקמתי את בריתי אתם לתת להם את ארץ כנען", לפי שמי שמקים את היסוד נוחל את המלכות,

מי שמקים את היסוד, זאת אומרת מי שמתקן את הברית, נוחל את המלכות שזה ארץ ישראל. וגם המלכות ממש וגם העולמות העליונים, ומי שמתקן פה למטה גורם לתיקון של היסוד למעלה. אז כמו שהמלכות עולה ומתחברת עם היסוד, אז גם פה התיקון שעם ישראל נכנס לארץ ישראל ושולט בה וכובש אותה ומיישב אותה.

"ולזה הוצרך שקודם שיבואו לארץ שימולו כולם, ועל זה נאמר: "ועמך כולם צדיקים לעולם ירשו ארץ".

זאת אומרת שבמדבר באמת לפני שנכנסו לארץ הם מלו את עצמם באמת למה הם מלו את עצמם? כי כיבוש הארץ תלוי בעניין

הזה של המילה ושל שמירת הברית. יהי רצון שנזכה במהרה בימנו.

אז למה הישמעאלים טוענים על הארץ? כי ישמעאל עשה ברית מילה. אז הוא לא עשה ברית מילה מלא, אז לכן יש להם זכות להיות בארץ כל עוד שעם ישראל לא בארץ. כשעם ישראל חוזר לארץ אין להם זכות להיות פה ולתפוס. על כל פנים הם לא בעלי הבית, הם רק שומרים. ברגע שעם ישראל חוזר, ועכשיו עם ישראל חוזר, אז הם יורדים מהעניין שלהם. "ולפי שבמצרים לא נימולו", נכון שבמצרים לא נימולו?

תלמיד: מי היהודים?

האדמו"ר: כן. "וזה גרם שנשתעבדו תחת הסיטרא אחרא" דבר כזה פשוט! "הקליפה של מצרים, שנאמר בה: "אשר בשר חמורים בשרם".

עד שהקב"ה חפץ לגאלם בכוח יחודי. הבנתם מה הוא אומר פה? יש גאולה בזכות, ויש גאולה בלי זכות, מתי זה זכות? מתי שיש שמירת הדין נכון? הנהגת המשפט. הנהגת המשפט נוהגת והיא בודקת אם יש זכות אם אין זכות וכל זה. אבל גאולת מצרים לא באה על ידי זכות ממש.

אחר כך יש את התיקונים שעשינו אבל זה בא ברחמים רבים, כי ה' ית' רצה להציל את עמו לפני שיהיה מאוחר מיד. ולכן הוא אומר פה: "עד שהקב"ה חפץ לגאלם בכוח יחודי".

יש הנהגת היחוד - הנהגת היחוד לא מתחשבת בשכר ועונש. יש 2 הנהגות: יש הנהגת שכר ועונש ויש את הנהגת היחוד. הנהגת היחוד היא באה לתקן את כל הרע לטוב, זאת אומרת לדאוג לזה שהתיקון יבוא בכל מקרה והגאולה תבוא בכל מקרה, והכל יתגלגל לטובה בשביל יחודו של ה' יתברך: שיתבהר לעיני כל שה' אחד ושמו אחד. בסופו של עניין.

אז לזה הוא מגלגל את כל הגלגולים. אז כמובן שהוא קושר את שני ההנהגות. זה כתוב ברמח"ל בספר 'דעת תבונות'. צריכים ללמוד שמה.

אז גאולת מצרים הוא עשה על פי הנהגת היחוד, ז"א בלי להסתכל על כן זכויות, לא

זכויות. קודם כל הוציא אותם. "וזהו: לכן אמור לבני ישראל אני ה'".

ה' - זה אותיות י-ה-ו-ה. "שהיא אור האצילות שהוא סוד שם הוי"ה ברוך הוא המתקן את הנ"ל בסוד הייחוד, כל החסרונות".

זו ההנהגה העליונה. גאולה זה לא בא על פי שכר ועונש אלא על פי ההנהגה העליונה. ה' יעזור, שלא יסתכל על הזכויות ועל החובות שלנו אלא יגאל אותנו...

תלמיד: הגאולה זה לא בא על פי שכר ועונש זה בא על פי...?

האדמו"ר: היחוד. הנהגת היחוד.

תלמיד:

האדמו"ר: כן זה... אבל זה לא דבר פשוט. גאולת מצרים זה לא דבר פשוט. זה לא היה תהליך קל, גם רוחני וגם פיזי.

גם באופן גשמי זה לא היה קל, היה סבל, היו צרות, היו גזרות, היה לחץ. אח"כ היה מכות מצרים על המצרים, ואח"כ הגאולה.

הכל לא היה קל כן? כשאנחנו רואים את הרוסים שמגיעים עכשיו, אנחנו רואים אותם כמו פליטים מסכנים. אתמול היו בבית, עכשיו פתאום בבוקר הם כאן.

זה זעזוע לא קל הדבר הזה, ברוך השם, כן? אז גם בגאולת מצרים זה לא היה קל. בחיפזון, לקום, לצאת, מי שעבר דברים כאלה, ה' ישמור, בשואה וכו' יודע שזה לא צחוק.

היה לי פעם מנהל שהוא היה בהונגריה, הוא אמר: בבוקר היה בבית, כרגיל 24 שעות אחרי זה, הם היו כבר באושוויץ עם המשפחה, תפסו, הביאו, לקחו, טראח! כל העולם שלו נחרב.

תוך 24 שעות נלקח מפה, הושם שמה וזהו זה. "והוצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים וכו' ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלוקים", לפי שבזמן הגלות נאמר בשכינה: "איכה ישבה בדד העיר רבתי עם" נכון? "שהענפים הם נפרדים משורשם". תשמעו טוב מה שהוא אומר פה.

בזמן הגלות "הענפים הם נפרדים משורשם"! מי זה "הענפים"?

תשובה: הענפים זה לא אנחנו זה הצדיקים.

ידיעה, ידיעה ברורה. "ששם הוי"ה ברוך הוא הוא המתקן כל הפגמים, וזהו מה שיתברר לעתיד לבוא, שבאותו זמן נאמר "והיה ה' למלך על כל הארץ". זהו. עד כאן הקטע הזה. "וידבר אלוקים וגו'". משה אמר למעלה "למה הרעותה". נכון, משה אמר "למה

הרעותה לעם הזה"?

שהיה מראה כמתייחס מן הגאולה, באומרו שהכביד עליהם הגלות, והקב"ה השיב לו: "עתה תראה", ועכשיו נתן לו הרבה סימנים שהגיע זמן הגאולה. ב' פעולות היה צריך לעשות באותו הזמן: א' - להכניע הסיטרא אחרא, וזה נעשה בסוד שם אלוקים שהוא מידת הדין".

הבנת? את הסיטרא אחרא איך מכניעים? ע"י שם אלוקים, ע"י בחינת דין. לא רחמים, דין. סיטרא אחרא, "רשעי העולם" - מה שנקרא, אי אפשר להכניע אותם בליטופים. כן? זה הטבע של הרשע שאם אתה מלטף אותו, הוא נושך לך את היד, כי הוא רשע.

זה אחד הפגמים. מה זה פגם הברית? השורש שלו זה פגם הדעת 'האדם ידע את חוה אישתו'. נכון? הדעת קשורה לברית. אנחנו בדור הזה צריכים לעבור את התיקונים האלה של תיקון הברית. עוד לא תיקנו, לכן הדעת שלנו גם כן ככה. אנחנו לא בדיוק יודעים מה טוב מה לא טוב - עץ הדעת טוב ורע. עוד לא יודעים מה טוב מה לא טוב.

ולכן יש רשעים שמרחמים עליהם. יש רשעים באים, רוצחים, עושים, רוצים לעשות כל מיני דברים - מרחמים עליהם. אין רחמנות בדבר הזה. הוא אומר פה:

"להכניע הסיטרא אחרא, וזה נעשה בסוד שם אלוקים שהוא מידת הדין". אז לכן היום האינטליגנציה שאין להם דעת דקדושה, הם לא מבדילים בין קודש לחול, בין אור לחושך, בין ישראל לעמים, לא מבדילים. יש להם פגם בהבדלה. זה נובע מפגם הברית.

הרי מי שפגום בברית, רחמנא ליצלן, כבר לא איכפת לו איפה ומה. אם הכל מותר והכל פרוץ אז הכל מותר, הוא יכול להגיע לכל דבר. מי שלא מתקן את הברית, אין לו דעת, מבחינת קדושה. והוא לא יכול להבדיל. "אם אין דעת הבדלה מנין?", אז

"הענפים" זה עם ישראל, "הם נפרדים משורשם" - מה' יתברך. זה בזמן הגלות. יש גם עוד דבר שאפשר להקיש מזה. זה מה שקורה עכשיו, כמו שאמרתי לכם, אם ההנהגה הרוחנית לא משפיעה על הכלים, אז הענפים מנותקים משורשם.

'הענפים' זה רוב עם ישראל היום, נכון? 'מנותקים משורשם' - מהג"ר שלהם, מה-ג' ראשונות - לא חכמה, לא בינה, ולא דעת. לא מקבלים את זה מקדושה, מקבלים את זה מהצד השני.

אז עוד מקטרגים עליהם? זה כמו רועה שאיזה כבש הולך לו לאיבוד, ואז הוא צועק על הכבש וכועס עליו, אבל הוא זה שנרדם, הוא לא שמר, הוא לא שם לב, מה הוא כועס על הכבש? מה הכבש מבין? נכון? מה עשה משה רבנו כשהכבש הלך לאיבוד? לקח אותו על הכתפים שלו.

"כשהענפים נפרדים משורשם" - זה זמן של גלות. "אבל בזמן הגאולה נאמר: "ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלוקים".

הנה יש השפעה. כי בזמן הגלות יש הפרדה בין אותיות שם ה' - י-ה-ו-ה והשפע לא יורד, נכון למדנו? בזמן הגאולה יש קשר בין י-ה לבין ו-ה וכו'.

אז לכן "ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלוקים". מה זה הדבר הזה? קודם כל, עם ישראל זה הכלי, ה' יתברך הוא המשפיע בתוכו. אז הוא לוקח אותנו בתור כלי ומשפיע את השפע. אז הוא אומר פה

הרמח"ל: "שהוא התדבקות הענפים בשורשם העליון" - זו הגאולה! זה סוד גדול,

דבר עצום! כשאדם זוכה על ידי עבודת ה', תיקון הנפש, ועבודה קשה במסירות נפש, הוא זוכה להידבק בנשמתו, בשורשו, הוא כבר בחינת גאולה. הוא כבר לא בחינת גלות. יש גאולת הפרט ויש גאולת הכלל.

ולכן אם אנחנו לומדים למשל את השורש שלנו, את נשמת התורה - שזו פנימיות התורה, בחינת השורשים של התורה, אנחנו בתור ענפים, נדבקים בשורש, עמוק, חזק. וזה כבר בחינת גאולה. "ואז: "וידעתם כי אני ה' אלוקיכם, וידעתם בידיעה ברורה" לא סתם

צריך את הדעת בשביל להבדיל, לכן הם לא מרגישים שיש הבדל:
"וזהו אומר: "וידבר אלוקים אל משה" - גילוי מידת הדין להכנעת הקליפות. אתם שומעים? כתוב "וידבר אלוקים", מה זה אלוקים? מידת הדין. "גילוי מידת הדין להכנעת הקליפות. תיקון אחר היה צריך לעשות..." זה תיקון הראשון.
בגאולה יש שני תיקונים הוא אומר פה: תיקון ראשון - הכנעת הקליפות, הסיטרא אחרא, ע"י מידת הדין, לא יעזור כלום. אתה מבין? מידת הדין זה מידת הדין!
והתיקון השני - "להעלות את קדושה למקומה". אז מצד אחד להכניע את הסיטרא אחרא שהיא רצתה לעלות לנו על הראש, מצד שני להעלות את הקדושה למקומה. זה שאנחנו רוצים להוסיף אור וכלים בקרב העם, אהבת ישראל וכלים ממשיים - נפשיים ורוחניים, זה "להעלות את הקדושה". זה לא מספיק.
מה צריך קודם כל ובמקביל לזה? להכניע את הסיטרא אחרא. אז מה קורה? אנחנו מבולבלים בדור שלנו. נכון? גם הפרט וגם הכלל וגם המנהיגים. כולנו מבולבלים לגמרי. אין לנו דעת דקדושה כמו שצריך.
נתנו לסיטרא אחרא לעלות לנו לראש, זה ברור. ה' יתברך רואה שאלה עולים לנו לראש יותר מדי, מבפנים, מבחוץ, מכל הכיוונים, כל העולם. אז הוא אומר, רגע אחד, אתם - "ה' ילחם לכם ואתם תחרישון". אתם לא יודעים להילחם נגד הסיטרא אחרא? אני אכפה את זה עליכם, ואני אכפה את זה על כל העולם, עכשיו הוא מגלגל את כל הסיפור הזה.
הגיעו מים עד נפש, אין באופן נורמלי כבר מה לעשות איתם משהו. כל העולם אומר לנו מה לעשות, מה לא לעשות, איך לעשות, אם להגיב או לא להגיב. יש איזה חכמולוג עכשיו שאמר 'גם אם נותקף לא צריך להגיב, אתה מבין? אז אם הם מתקיפים אז צריך לחשוב... לא צריך להיגרר, חלילה שלא ניגרר אתה מבין? מה יגידו..
זה לא צחוק הדבר הזה, זה צחוק, צחוק לרש. איפה הדעת?

לאיפה הגענו? לאיפה כבר הגענו? לכן ה' מגלגל את הדברים ויחסל אותם, את הרשעים. כי אנחנו לא מסוגלים. אנחנו מבולבלים.
תלמיד: "רשעים" - האדמו"ר מתכוון רק לגויים או גם לישראל?
האדמו"ר: לא, חס ושלום, היהודים הם לא רשעים. אין רשע אחד ביהודים. אני מדבר על הגויים שונאי ישראל. זה אני בכלל לא מבהיר, כי זה ברור. טוב.
"תיקון אחר היה צריך לעשות - להעלות הקדושה למקומה". להעלות הקדושה למקומה - באיזו מידה? איך אפשר לעשות את זה? "וזה בכוח מידת החסד בכוח גילוי של שם הוי"ה ברוך הוא, וזהו אומר: "אני ה'". אז עכשיו צריך מצד אחד להגביר את החסד על עם ישראל. גם בגוף וגם בנפש. החסד הכי גדול זה חסד בנפש. כי אוכל לא חסר - מסתדרים. אבל קודם כל החסד בנפש. לבנות את הנפשות ולתת להם כלים, זה הדבר הכי חשוב. ולהיות חזקים, מבחינת מידת הדין, עם הרשעים שונאי ישראל.
"ואומר אח"כ: "וארא" וגו', האבות קיבלו הנבואה בא-ל ש-ד-י ומשה בשמו של הוי"ה ברוך הוא. כבר ידוע, שמה הוא הפנימיות של הנשמות ואפילו יעקב אבינו שהוא בכיר שבאבות נאמר בו: משה מלאו יעקב מלבד" זאת אומרת משה הוא יותר פנימי מיעקב.
"ולכך האבות קיבלו נבואתם מא-ל ש-ד-י שהם סוד הכינויים - לפי מדרגתם בחיצוניות, ומשה שהוא הפנימיות, קיבל משמו של הוי"ה ברוך הוא שהוא בפנימיות של הכל".
משה היה קשור עם בחינת פרצוף אבא, אז אבא נכנס בתוך אימא, ושניהם ביחד נכנסים בז"א (זעיר אנפין). האבות איפה הם היו? בז"א, חג"ת - חסד גבורה תפארת, נכון? אז הם מקבלים ממי? הם מקבלים מוחין מלמעלה, דרך אבא, ולשם היה קשור משה.
ולכן הוא בחינת פנימיות, ולעומתו הם בחינת חיצוניות. כמובן שלעומת אלה שתחתונים להם, הם בחינת פנימיות. תמיד זה ככה. הבנתם? אלה שבדרגה יותר גבוהה,

הם בבחינת פנימיות לאלה שמלבישים אותם שהם מבחינה יותר נמוכה.

אבל אלה שמלבישים את הבחינה העליונה הם בעצמם מוחין של פנימיות לאלה שתחתם "גבוה מעל גבוה שומר". זה ככה משתלשלים הדברים. אז משה לעומת האבות היה בחינת פנימיות שלהם. גם אגב, לעתיד לבוא כתוב שיבואו שני המשיחים ומשה עליהם.

"וגם זה אמר בכאן להראות לו סימן אחר מובהק לגאולה, כיוון שנתגלתה הנבואה בבחינת השם הפנימי" שמעתם טוב מה הוא אמר פה? הוא אומר, זה עוד משהו פה יש עניין של תיקון פגם הקנאה.

אומרים חז"ל, למה אדם מקנא בחברו? כי נדמה לו שיש לחברו משהו שאולי הוא היה רוצה שיהיה אצלו. אבל, כתוב, לעתיד לבוא כל אחד יקבל את מה שצריך לקבל, את השפע שמגיע לו, מה שמתאים לפי שורשו, לפי מקומו אז אף אחד כבר לא יקנא, נכון? יפה.

אז עכשיו ככה: האבות הם קיבלו מבחינת ש-ד-י, א-ל ש-ד-י. למה? כי זה לפי השורש שלהם הם קיבלו את הנבואה, לפי השורש שלהם, לפי התיקון שלהם, לפי התפקיד שלהם. משה רבינו היה לו תפקיד אחר, מאיפה קיבל את התקציב שלו? מהמקום המתאים.

זה היה יוד קי ואו קי - כל אחד מקבל לפי שורשו, אז הוא אומר שאחד הסימנים שנודע למשה רבינו שהגיע זמן הגאולה זה על פי זה שהוא זכה לנבואה מהשם הזה, י-ה-ו-ה, שזה הפנימיות זאת אומרת שאדם יכול להסתכל ולפי זה לדעת אם באה נבואה או לא.

למשל, אם יש אצל אדם בתוך הנפש שלו רחמים הוא מתקרב לגאולה הפרטית שלו, אם יש אצלו רע - אז הוא רחוק. אתם מבינים מה שקורה? מי שמרחם - מי שקשור לשם י-ה-ו-ה אז זה מתקרב לגאולה שלו.

"וגם זה אמר בכאן להראות לו סימן אחר מובהק לגאולה כיוון שנתגלתה הנבואה מבחינת השם הפנימי ואומר אחר כך: "וגם הקימותי", ישראל הלכו בגלות מצריים לתקן פגם בערלה? מי היה מושך בערלתו? אדם הראשון.

"ולכך אמר הקב"ה 'וגם הקימותי' שלא יאמר משה שאף על פי שנתגלה שמו של הויה ברוך הוא בסוד עץ החיים שהוא בתפארת דז"א (של זעיר אנפין) שעדיין צריך התיקון של עץ הדעת טוב ורע שהוא בסוד היסוד להעביר ממנו הערלה ולכך אומר שגם זה נעשה".

הנה יש פה משהו מאד מדהים שאומר כאן הרמח"ל, תקשיבו טוב, קצת סבלנות. הוא טוען פה שהפסוק הזה בא להגיד, להגיד למשה: אל תחפש עוד שיש פה איזה תיקון לעשות, התיקון כבר נעשה.

הרי לכאורה הצדיק, משה, הוא צריך להיות הראשון, ששמח שהגיע זמן הגאולה, הוא צריך לחפש עוד תיקונים? אבל מזה אפשר להבין שלפעמים הצדיקים הם רוצים הכל בשלמות כי הם רוצים לעשות את העבודה - שתהיה עבודה בשלמות, שהגאולה תבוא בזכות, שעם ישראל יעשה תשובה, שהעם יעשה נחת רוח להשם, שהכל יהיה נקי, שהכל יהיה מסודר, שרק יהודים יעלו לארץ, שהכל יהיה בסדר, אתה מבין? זו כוונה טובה אבל השם לפעמים אומר: 'זהו חבר'ה הגיע הזמן, כן תיקנתם, לא תיקנתם, יאללה זהו זה! אתה מבין?

אז הוא אומר פה ככה את העניין הזה: שהודיע לו, למשה רבינו שאפילו אם הוא

פגם עץ הדעת טוב ורע שנפגם ביסוד בסוד הגברת הערלה.

וכך אמר הקב"ה "וגם הקימותי" שלא יאמר משה שאף על פי שנתגלה שמו של הויה ברוך הוא בסוד עץ החיים שהוא בתפארת דז"א (זעיר אנפין) שעדיין צריך התיקון של עץ הדעת טוב ורע שהוא בסוד היסוד להעביר ממנו הערלה ולכך אומר שגם זה נעשה".

פה בא הרמח"ל להסביר למה כתוב בתורה "וגם הקימותי", המילה "וגם", הרי בתורה אין שום דבר מיותר אז אם כתוב "וגם" יש לזה משמעות, נכון?

"ואומר אחר כך: 'וגם הקימותי' ישראל הלכו בגלות מצריים לתקן פגם עץ הדעת טוב ורע שנפגם ביסוד בסוד הגברת הערלה" נכון? מי פגם בערלה? מי היה מושך בערלתו? אדם הראשון.

"ולכך אמר הקב"ה 'וגם הקימותי' שלא יאמר משה שאף על פי שנתגלה שמו של הויה ברוך הוא בסוד עץ החיים שהוא בתפארת דז"א (של זעיר אנפין) שעדיין צריך התיקון של עץ הדעת טוב ורע שהוא בסוד היסוד להעביר ממנו הערלה ולכך אומר שגם זה נעשה".

הנה יש פה משהו מאד מדהים שאומר כאן הרמח"ל, תקשיבו טוב, קצת סבלנות. הוא טוען פה שהפסוק הזה בא להגיד, להגיד למשה: אל תחפש עוד שיש פה איזה תיקון לעשות, התיקון כבר נעשה.

הרי לכאורה הצדיק, משה, הוא צריך להיות הראשון, ששמח שהגיע זמן הגאולה, הוא צריך לחפש עוד תיקונים? אבל מזה אפשר להבין שלפעמים הצדיקים הם רוצים הכל בשלמות כי הם רוצים לעשות את העבודה - שתהיה עבודה בשלמות, שהגאולה תבוא בזכות, שעם ישראל יעשה תשובה, שהעם יעשה נחת רוח להשם, שהכל יהיה נקי, שהכל יהיה מסודר, שרק יהודים יעלו לארץ, שהכל יהיה בסדר, אתה מבין? זו כוונה טובה אבל השם לפעמים אומר: 'זהו חבר'ה הגיע הזמן, כן תיקנתם, לא תיקנתם, יאללה זהו זה! אתה מבין?

אז הוא אומר פה ככה את העניין הזה: שהודיע לו, למשה רבינו שאפילו אם הוא

פגם עץ הדעת טוב ורע שנפגם ביסוד בסוד הגברת הערלה.

וכך אמר הקב"ה "וגם הקימותי" שלא יאמר משה שאף על פי שנתגלה שמו של הויה ברוך הוא בסוד עץ החיים שהוא בתפארת דז"א (זעיר אנפין) שעדיין צריך התיקון של עץ הדעת טוב ורע שהוא בסוד היסוד להעביר ממנו הערלה ולכך אומר שגם זה נעשה".

פה בא הרמח"ל להסביר למה כתוב בתורה "וגם הקימותי", המילה "וגם", הרי בתורה אין שום דבר מיותר אז אם כתוב "וגם" יש לזה משמעות, נכון?

"ואומר אחר כך: 'וגם הקימותי' ישראל הלכו בגלות מצריים לתקן פגם בערלה? מי היה מושך בערלתו? אדם הראשון.

חשב שצריך עוד לעשות תיקונים בעניין ההוא, זהו, זה תוקן, גמרנו. וזה היה גם כן מרמז על עוד סוד - שלפעמים התיקונים הם פנימיים ולא נראים בחוץ, ובחוץ זה נראה פגם ובפנים יש תיקון.

אז אם אנחנו היום נמצאים בדור שקריין ברדיו, אדם משכיל ונחמד מזדעזע מעצם העובדה שיש שרר ועונש ואולי השואה באה בגלל שהיינו לא בסדר - זה מראה כמה הוא לא יודע, זה מראה כמה הוא תמים, אז זה לא מראה על פגם זה מראה על תיקון, זה נשמה טהורה, האיש הזה נשמה טהורה, נשמה מתוקנת רק חסר לה תורה, חסר לו התיקון הזה שהוא יקבל אותו בקרוב, בקלות גם, כשיגיע הזמן של הגילוי פנים הוא יקבל את זה, הוא יבין שזה האמת.

אה, אם זה האמת הוא מוכן ללכת, הרי הוא איש אמיתי. אז מה שאני מנסה להגיד, רוב האנשים האלה שבאינטלגנציה הם מתוקנים מבפנים, רק חסר להם עוד כמה עניינים של גילוי פנים שהם צריכים לקבל וכשיקבלו את זה התיקון יהיה קל, עוד תוספת קלה, זה העניין של "שפכתי עליכם מים טהורים". מה זה "שפכתי עליכם מים טהורים"?

חשבתי 'שפכתי עליכם מים', מים - זה תורה, 'מים טהורים' - זה תורה טהורה, תורה של אמת שתוכלו להבין שזה ככה, שזה לא יהיה תורה של הסתר פנים. התורה של הפשט, אומרים המקובלים - היא התורה הנסתרת! הקבלה היא התורה הנגלית!

כי בקבלה אתה יכול להבין הכל ובתורה של הפשט זה הכל סתום, אתה לא מבין למה הדברים, זה ההפך, כך אומרים המקובלים. אז "שפכתי עליכם מים טהורים" זאת אומרת שהתורה תהיה כזו מטהרת, לא כמו שעכשיו, להבדיל, חושבים שהתורה זה דבר נורא ואיום, איזה דברים היא דורשת! וזה בדיוק ההפך.

עכשיו העניין ש"שפכתי אליכם מים טהורים", למה הוא משתמש במילה 'שפכתי'? "שפכתי" - זה מכה כזו ששופך עליך את זה, זהו זה ומהר, זה מכה כזו זורקים לך את זה על הראש! שפכתי לך את זה על הראש, זהו! זאת אומרת שהמעיינות של

החכמה האמיתית, חכמת האמת יפתחו ואנשים פתאום יראו.

עכשיו כל נשמה יהודית, במיוחד אותם אלא שהם "תינוקות שנשבו" וכולם כל אלה הם אנשים שרוצים להידבק באמת, וכשרואים סילופים זה מרגיז אותם, שדווקא אם יש סילופים בחלק הדתי עוד יותר מקומם אותם. מאיפה זה בא? זה בא מהרוע?

זה בא ממידת האמת, רק שהיצר משתמש במידת האמת להרחיק אותם מהתורה והחכמים. אבל ברגע שיהיה גילוי פנים, רק טיפה קטנה, הם יבינו שהתורה אמיתית והם ילכו עם זה בקלות. זה מה שהוא אומר כאן. "זה היה לפי שנתגלתה אימא" זה בינה, פרצוף אימא "שאיין היסוד שלם אלא בהארת אימא. וזה אומרו: "וגם אני שמעת". יש פה הרבה דברים, בלי סוף, רק שתדעו שאחד הדברים זה שצריך לעשות כלי, והשני זה שהכלי יקבל את האורות שצריך לקבל.

כל הגלות זה הסתלקות האורות, הפגם גורם להסתלקות הנשמה, הסתלקות האורות, גאולה - זה שהאור נכנס לכלי. והאורות של הכלי של ארץ הקודש אמרנו שזה נשמות עם ישראל ונר"ן זה נפש, רוח, נשמה זה פנימיות של המלכות.

אז היה פגם, האורות נסתלקו לחוץ לארץ, עכשיו האורות חוזרים לכאן, זה התיקון. עכשיו אם כן צריך להיות תיקון היסוד. איך היסוד נתקן? הוא מקבל את האור שצריך לקבל, מה האור שצריך לקבל - בחינת אורות של אימא, פרצוף אימא, היא צריכה לתת לו. ואיך אימא תתן לו? היא נכנסת בתוך ז"א (זעיר אנפין) עד החזה שבו ומשפיע, אחר כך זה יורד עד היסוד שלו.

"וגם אני שמעת", כבר ידוע ששמיעה היא באימא ונתגלתה דווקא בבחינה הזאת לשמוע תפילתם של ישראל, וכמ"ש: "וישמע אלוקים את נאקתם", אלוקים שהיא אימא, שאיין גאולה אלא בהארת אימא, שהיא סוד היובל המוציאה העבדים לחירות". תראו מה הוא אומר פה! כן, עכשיו מוציאים את העבדים לחירות.

עבדים זה נשמות של עם ישראל שהיו עבדים, בגלות רוסיה, שיוצאים מגלות רוסיה, גלות מצרים, עכשיו הם יוצאים

אחרי הגלות הזו, זה בא מהבחינה הזו של אימא, "אלוקים שהיא אימא שאין גאולה אלא בהארט אימא, שהיא סוד היובל המוציאה העבדים לחירות. ולכך באמרו הסימנים שהוא רוצה לגאול את ישראל אמר: "וגם אני שמעתי את נאקת", להורות גילוי הארת אימא. ובאותו זמן נשלם תיקונו של יסוד, כידוע שכל שלימותו של היסוד הוא בהארט אימא, ולכך- "ואזכור את ברית".

ואומר ב' פעמים תיקון היסוד, לפי ששני דברים צריך ליסוד, הנה זה חשוב כי זה חשוב גם לזמן שלנו, "שני דברים צריך לתיקון היסוד: אחד- בסוד העברת הערלה, וזהו 'הקימותי את בריתי' ממש", זה ברית מילה. הנה עכשיו שבאים יהודים ומלים אותם זה תיקון היסוד, העברת הערלה ממש. "הקמת הברית להעביר ממנו העורלה. והב' הוא שיהא שלם באורותיו וישפיע השפעותיו כראוי, וזה "ואזכור את בריתי"-תיקון היסוד בשלמות".

דבר ראשון זה להעביר את העורלה זה בחינת סוד מרע, דבר שני עשה טוב, דבר אחד להוציא את העורלה מבחינת היסוד דבר שני להשפיע שיקבל את ההארות מלמעלה שצריך לקבל, עכשיו זה כמובן שנעשה ע"י הברית מילה וכו', זה אני הייתי קורא ככה: א' עבודת נפש - זה בחינת העברת העורלה, להלחם עם הרע, שהרע לא יוכל לשלוט על הנפש של הבן אדם, להילחם בו חזיתית עם כל מה שהוא יכול, בכל הטילים וכל הפצצות, שאדם ילחם נגד הרע שלא יתפוס אותו.

דבר שני זה לימוד הפנימיות, זה לקבל את ההארות מלמעלה, זה התבוננות, זה יחודים, זה תפילות, זה מקווה, זה ללכת לקברי צדיקים, זה לעשות מעשים טובים וכו' למשוך את האור, הבנתם? אז זה שני הדברים שצריך לעשות.

"והב' הוא שיהא שלם באורותיו וישפיע השפעותיו כראוי" לא מספיק להעביר את הערלה, תשמעו טוב מה שהוא אומר פה, לא מספיק בשביל היסוד.

יסוד זה בחינת משפיע, לא מספיק שיעביר את העורלה, לא מספיק שיקבל האורות

מלמעלה אלא צריך להשפיע בצורה נכונה, אם הוא לא ישפיע בצורה נכונה, במקום לתת אור לכלים הוא יהרוס אותם.

זה הפגם שקיים, שלפעמים אדם מגיע לדרגה רוחנית, מתקן את עצמו, טוב לו הוא חי בקדושה גם מושך אור מלמעלה, אבל כשהוא משפיע לכלים הוא מקטרג עליהם, הוא שונא אותם, אומר להם דברים שלא מתאים להם כל מיני דברים כאלה.

זאת אומרת לא מספיק שהמשפיע מתוקן, צריך לדעת איך להשפיע ואיך להתאים את האור לכלים, ועם כל הכבוד של אנשים גדולים שהגיעו לתיקונים אם הם לא יכולים להגיע לכלים. עכשיו, איך אפשר להגיע להשפיע על הכלים בצורה נכונה?

מה זו החכמה הזו המיוחדת- "אל תדון את חברך עד שתגיע למקומו". קודם כל אסור לך לדון, מה אתה בא לדון בכלל, קודם כל צריך להגיע למקומו, להבין את הראש שלו, להבין את ההסתרים שלו, את המסכים שלו, את הבעיות שלו, את המגבלות שלו ואז תיתן לו אור מתאים למצב שלו, הוא יפרח.

גדולי ישראל צריכים להתאים את האור לכלי ולהשפיע את קדושתם על הכלים התחתונים - 'עמך ישראל'.

לא תבין אותו, תשב לך ב-ד' אמותך, ואתה לא היית ולא טעמת מה זה אדם שהוא רחוק מהתורה, מה קורה איתו, אז במקום לבנות אותו אתה הורס אותו.

זה דבר חשוב ביותר, חשוב ביותר, זה אחד הפגמים של כל הדורות לצערנו, זה אחד הפגמים של כל הדורות שתמיד גדולי ישראל הם גדולים, מה זה גדולים? יש להם מוחין דגדלות, הם נהיים גדולים, הם מקבלים קדושה, הם מקבלים טהרה, כזה כוח, שהם לא יכולים לרדת לכלים התחתונים, להרים אותם משם.

כי שמה אין אור, שמה אין את הדברים האלה. צריך להבין את הראש של אותם האנשים מה קורה להם ואיך קורה להם, איך לעזור להם אתה מבין מה שקורה? ואז נשאר שהאור נשאר מקיף ולא חודר בתוך הכלים ואין תיקון.

יש בעניין הזה עוד סוד הרי הצדיק מוריד אור לפי הכלים. מי היו התלמידים של כל גדולי ישראל בכל הדורות? גם היו גדולים! אתה מבין? אז היה כוח לבעל שם טוב, שהוא ניסה להגיע לפשוטי העם לכן הם היו נסתרים, היו מסתובבים, היו עובדים היו מסתובבים בעיירות והיו חיים כמו פשוטי העם בצורה פשוטה. בהתחלה זה היה ככה ואז הם הצליחו להקים המון נשמות שהיו עשוקות ולתקן אותם ולתת להם כלים. אח"כ כבר התפרסם העניין והיצר גם פרסם את זה וכל אחד נהיה גדול, כל אחד נהיה עוד פעם בעל סמכות וכוח וכו' וכו' וכו'. הוא כבר לא יכל להגיע לאותה בחינה של היהודי הזה הפשוט, בשביל זה בדור הזה צריכים להגיע לדרך שאדם ימשיך את האור מגבוה אבל יוכל להגיע עד לפשוט שבפשוטים במציאות, ויעבור עליו מה שיעבור עליו במסירות נפש. כתב על זה הרמח"ל באחד המקומות שבדור הזה של הגאולה יבואו הנשמות של כל הצדיקים הגדולים ויכנסו לעומק הקליפות להוציא משם את הניצוצות. עומק הקליפות, אני חושב, חוץ מהעניין הזה של הרוחני כן שזה משהו, כמו שאתה אומר, מופשט, זה עומק החיים. בתוך העיתונות, בתוך הטלוויזיה, בתוך העבודה, בתוך האוברדרפט, זה עומק הקליפות בתוך הטבע הקשה - שמה צריך להביא את אור השם, זה יביא את הגאולה, זה העבודה שצריך לעשות. "וזה 'ואזכור את בריתי' תיקון היסוד בשלמותו" אז זה אמרנו על העניין הזה "וה-ב' הוא שיהיה שלם באורותיו וישפיע השפעותיו כראוי". הבנתם? זה ההשפעה כראוי "וזה ואזכור את בריתי תיקון היסוד בשלמותו באומר וואזכור שבזמן הגלות נשכח כוחו של היסוד" אגב, זה השם ששמנו לספר 'יסוד במלכות' יסוד זה בחינת משפיע, מלכות זה בחינת מקבל, זה שהיסוד בתוך המלכות לא מבחין, בתוך החיים, בתוך הנפש, בתוך החושך, בתוך הבלאגן, שמה צריך להגיע ההשפעה של אור השם. "וכמו שכתוב 'אשר לא ידע את יוסף' ופירשו בו: עשה עצמו כאילו לא ידעו" פרעה וכו',

הדור הזה שהיה שם במצרים פתאום לא ידעו את יוסף "פירשו בו עשה עצמו כאילו לא ידעו" זה מה שהם עושים היום. הם יודעים שאנחנו עם השם. עושים את עצמם כאילו שהם לא יודעים, אתה מבין? "שכוחו של היסוד נשכח" אומר מה זה העניין הזה 'אשר לא ידע את יוסף'?" "שכוחו של היסוד נשכח" מעניין מאד "פירוש שלא היה מתגלה באותו זמן נאמר 'ואזכור את בריתי'". בגלות מצרים כתוב כל עוד שיוסף היה חי, המצרים לא הצליחו לשעבד את עם ישראל מעניין, יוסף נפטר, מה היו חסרים צדיקים בעם ישראל אחרי יוסף? היו חסרים? היו חסרים צדיקים? למה דווקא כשיוסף הלך? אז אפשר להגיד על פי הטבע כי הוא היה מלך, היה סגן למלך, אז היה פרוטקציה אז קודם לא נגעו. זה לא זה, אני חושב ההיפך, זה שיוסף הוא היה בעל כוח שהתנסה בניסיונות, בתוך החיים הוא עבד, אחרי שאבא שלו עם כל הצדיקים ירדו למצרים הוא לא הלך לישיבה לשבת ללמוד איתם, הוא המשיך, הוא היה עם המצרים, הוא היה צריך להנהיג את העם באופן חיצוני. זה תיקון החיצוניות. הוא היה בתוך הקליפות הכי קשות עם המצרים, עם העבודה, עם הצרות, עם הכל. הוא גם עבר ניסיון עם אישה, זה לא שהוא היה מרחף וזה, הוא היה צריך לעבור את החיים עם כל הניסיונות הכי קשים, האחים שלו התנכלו, זרקו אותו, מכרו אותו מה לא עשו לו אז לכן היה לו כוח שלא יוכלו לשעבד את עם ישראל. זאת אומרת שבחינת היסוד, ההשפעה של האור הגדול היה מגיע לחיי היום יום, לניסיונות, לבעיות. אחרי שהוא הלך נשאר צדיקים אומנם גדולים, הם חיו בארץ גושן הם חיו טוב שמה לא היה את הלחץ של כל זה, מה זה להתעסק עם המצרים ולנהל את כל המדינה הם היו אנשים שעסקו רק בקדושה. אז כבר לא היה כוח לעמוד נגד הקליפה כי זה בשביל שיהיה כוח לעמוד נגד הקליפה אתה צריך להיות מחוסן אתה לא יכול להיות מחוסן רק ע"י הניסיונות והחספוס והמסירות נפש - לעבוד את השם בכל

שצריך לא נתנו את הכלים הנכונים הם כבר יצאו לחוץ לארץ, מה אתה רוצה שיהיה בחוץ לארץ? עכשיו היא כבר תפוסה שמה והשם יעזור שהיא תצא מזה.

אבל זה העניין הזה: אם היה שמה במשפחה הזו חינוך נכון ואור חזק והיו נותנים לה כלים והיא הייתה מבינה, היא לא הייתה הולכת עם גוי ולא הייתה הולכת לחוץ לארץ לעשות כסף. הייתה נשארת פה.

אז כשיש אור גדול אז היצר יותר קשה לו להפיל אז לכן כשיש למעלה יחוד הפרצופים ויורד השפע, הס"א (הסיטרא אחרא) נכפית. "ואומר אח"כ "והוצאתי וגו'" הרי לך ד' דברים, ג' - כנגד זכות אבות, והרביעי כנגד משה שהוא אמצעי לגאולת מצרים.

ואומר 'והוצאתי אתכם מתחת סבלות' יש ב' בחינות של עבודה, א' הם הסובלים הנושאים משא על ראשיהם, והב' הם העבדים הפשוטים המשרתים את אדוניהם. כי יש ב' מדרגות של נשמות העומדות בתוך הקליפות" זאת אומרת עשוקות, "מדרגה א' היא שגברו כל כך הקליפות עליהם עד שהגיעו לראשם והם צריכים לטבול המשא על ראשם, וכמו שכתוב 'כי עונותי עברו ראשי'.

וכנגד זה אמר: 'והוצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים' "זה בחינת סבלות מצרים, "מתחת סבלות המשא שיש להם על ראשם. וכנגד המדרגה השניה שהם העבדים הפשוטים, דהיינו נשמות העומדות בתוך הקליפות, אבל לא הגיעו למדרגה תחתונה כזאת שהקליפות יעמדו על ראשם, כנגד זה אמר: 'והצלת אתכם מעבודתם' הציל את ישראל מכל מיני שעבוד, להעלות התיקון כראוי".

אז יש שני בחינות של שיעבוד, בחינה אחת זה שהקליפות כבר תופסים את האדם מעל לראשו, במקום שיהיה לו את התפילין על הראש יש לו את הקליפות על הראש הוא שקוע, המחשבות שלו הרגשות שלו הרצונות שלו זה כל מה שהקליפה מתלבשת עליו ואומרת לו לעשות הוא עושה:

פעם תאכל דבר כזה, פעם תעשה משהו אחר, חופשי, פרוץ, זה בחינת הנשמות שהם

החורים איפה שהשם שולח אותך בכל מקרה איך שלא יהיה וזה רק יוסף עשה.

לכן היה בכוחו לשמור על עם ישראל כי עוד שהוא היה חי האור ירד לאיפה שהוא צריך לרדת. כשהבחינה שלו התבטלה - זה לא הספיק יותר.

ככה אני חושב לא ראיתי את זה כתוב זה בא לי עכשיו "שלא היה מתגלה ובאותו זמן כתוב 'ואזכור את בריתי'. ואומר אח"כ 'לכן אמור' זה סימן האחרון"

מה יוצא פה? דבר נחמד שהוא אומר, טוען הרמח"ל שכשהשם מביא את הגאולה, הוא שולח את הסימנים ע"פ הפסוקים והוא נותן לכל פסוק ופסוק את ההסבר הקבלי, למה הייתה הכוונה, אז הוא אומר אח"כ:

"ואומר אח"כ לכן אמור זה סימן האחרון, וסימן גמור שהגיע זמן הגאולה, כיון שמתחילים למעלה ז"א ונ"ק (זעיר אנפין ונוקבא), הס"א (הסיטרא אחרא) נכפית וזהו סוד 'אני השם' - סוד היחוד, ובכאן דווקא אומר: 'אמור לבני ישראל' לפי שזהו סימן ברור אומר - שיאמר אותו לישראל",

בסדר, "ואומר אח"כ 'לכן אמור' הוא בא להסביר מה זה 'לכן אמור' מה פתאום הוא אומר עכשיו 'לכן אמור' "זה סימן האחרון, וסימן גמור שהגיע זמן הגאולה, כיון שמתחילים למעלה ז"א ונ"ק (זעיר אנפין ונוקבא) הס"א (הסיטרא אחרא) נכפית" - אם אנחנו גורמים ליחוד הפרצופים למעלה יש הורדת שפע, והחיצונים, כשיש אור חזק החיצונים לא יכולים לינוק, הם נגמרים, אתה מבין את זה?

שיש אור גדול היצר לא יכול לבוא לתפוס, זה גם באופן רוחני, עכשיו באופן מעשי זה אותו דבר אם אדם זוכה לגילוי פנים, אם אדם זוכה להכיר את התורה, יותר קשה שהיצר יבוא ויפיל אותו לגמרי, אם אדם לא יודע כלום אז הוא יכול לעשוק אותו.

היה אצלי בטיפול בזמן האחרון איזה בחור מבית דתי, האחים שלו והאחיות שלו ירדו לחו"ל, לאמריקה, לשבור שבר שמה, לעשות כסף אז פתאום עכשיו הבת, אחת הבנות קשורה עם גוי, זו משפחה דתית, אז הם ב-'שוק'. אז ברור שהדבר הזה זה תוצאה. זה תוצאה, קודם כל מזה שהם לא חינוכו כמו

קצת תורה ומצוות אבל הם גם עשוקים בתוך הקליפות. שניהם, זה "סבלות מצרים" וזה "הצלתי אתכם מעבודתם", שיציל את כולנו אמן ואמן, תהיו בריאים.

עשוקות בתוך הקליפה, אין להם הגנות אין להם ידע אין להם כלום. יש אחר כך עוד פחות גרוע זה עבדים של הקליפות, כן, עבדים פשוטים, אבל הם יודעים יותר, זאת אומרת הם יודעים שהקליפה היא לא האדון שלהם, יודעים

בלבולי הטומאה - פרשת 'בא' (אוצרות רמח"ל)

גם בתוך הפנימיות יש פרד"ס הדרך להגיע להשתחרר מגלות מצרים זה דרך עבודת הנפש מלחמה ביצר הפרטי והכללי והדבקות בשורש העליון ולכן חשוב ההתפשטות של המעיינות החוצה פנימה, חוץ למי שיושב בחוץ, פנימה למי שבפנים כי אף אחד לא פטור, זה חלק הנפש של התורה זה גבורות דקדושה.

עץ החיים הוא בפנימיות הלב, להט החרב המתהפכת זה היצר הרע שלא רוצה לתת להגיע לשם ומי שאוכל מעץ החיים חי לנצח כי הוא לא ייפול, זה החיסון נגד הנפילות, זה תנאי לפני הגאולה.

כמו שיעקב נלחם עם שרו של עשו לפני שנכנס לארץ עד עלות השחר אמר לו ברכני הפך את יצר הרע ליצר טוב התהליך הזה צריך לבוא לפני הגאולה כמו שהקליפה רוצה לינוק מהקדושה ולקבל חיות ככה הקדושה תוציא את כל החיות מהקליפה ותנצל אותה.

זה "וינצלו את מצרים" זה אנחנו נעשה שנלמד דרכי יצר הרע כדי להלחם בו ולעבוד את השם.

מה הוא ערמומי אתה גם ערמומי, מה הוא לא מתעייף גם אתה לא מתעייף, מה כל הצלחה קטנה חשובה לו, גם לך, מה כל האמצעים עומדים לרשותו גם כל האמצעים עומדים לרשותך, עד שפרעה בעצמו ישלח את העם.

כמו שפגם הברית ברחובות גם פנימיות התורה ברחובות זה לעומת זה. הפרט והכלל מתרגלים למציאות רוחנית מסוימת והיא נראית בלתי הפיכה וזה בעצם טיבעה של הקליפה לתת את ההרגשה, אף פעם עבד לא ברח ממצרים וגם לא יברח ממצרים מעולם. הצדיקים ילכו מחיל אל חיל- אצל הצדיקים משתנה המציאות מחיל אל חיל, ממלחמה

התיקון של הפרט ושל הכלל זה כמו הרכבת פאזל. כל חלק וחלק צריך להיות במקום שלו. הכלים צריכים להיות מתוקנים וראויים שישרו עליהם האורות, אינסטלציה, תיקון הצינורות, שיעבור השפע כמו שצריך וגם המים הלא נקיים ילכו למקום הנכון. הטומאה מערבבת מבלבלת, הטומאה גורמת לטמטום הלב וטמטום המוח של הפרט ושל הכלל.

פרשת "בא" - "בא אל פרעה", פרשיות האלה של ספר שמות פרשיות חשובות מאוד יש בהם את כל סודות הגלות והגאולה של הפרט ושל הכלל, איפה הפגמים ואיפה התיקונים ומה הייתה המציאות הזו ואיך המציאות היום.

מצד אחד התקדמנו מאז יציאת מצרים מצד שני אנחנו מסובכים יותר כי יש לנו את התורה וזה מחייב ובמצרים היינו בחינת תינוקות שנישבו בלי התורה והיום אנחנו תינוקות שנישבו למרות שיש לנו את התורה וזה מחייב יותר. התורה היא כלי זין של היהודי להלחם בקליפה.

"בראתי יצר הרע, בראתי תורה תבלין" "אם פגע בך מנוול זה מושכהו לבית המדרש", ולכן יצר הרע הכללי לא רוצה שהתורה תתפשט בתוך העם כי זה סם החיים ואם היא כבר תתפשט שתתפשט לפרקים לא בהתכללות שלא יתפשט כל הפרד"ס רק הפשט.

גם בגלות מצרים קודם נכנסו אורות דגדלות ואמר האריז"ל אורות דגדלות זה פנימיות התורה שמות ההויה ואחר כך שמות אלוקים- זה הפשט, וזה נעשה בכוונה כדי שיצר הרע לא יוכל להתגבר והיום צריך לעשות אותו דבר להפוך את הסדר גם בתוך הסוד.

למלחמה לא מתרשמים מזה שבא עמלק לכפות אותם להקפיא אותם, החום דקדושה בוער ושורף את כל הקליפות. זה בחינת יוסף הצדיק שגם בתוך מצרים שמר על הברית. מובא בספרים שהיה לו כוח של אש של להבה "בית יעקב לאש בית יוסף ללהבה בית עשיו לקש".

טמטום הלב וטמטום המוח גורם לזה שאדם לא יוכל להבחין נכון במציאות הפנימית והחיצונית הוא מטעה אותו מבלבל לו את המוח כמו שאומרים אדם צריך להילחם בו במסירות נפש מעל טעם ודעת, גם שמראים לו שמיטתו של משה רבנו פורחת באוויר גם שמראים לו שיש נהר והגיעו מים עד נפש כמו אצל אברהם אבינו הוא יבטל את זה

יצפצף צפצוף של קדושה. שהיצר רוצה שאדם ייקח ברצינות צריך לצפצף עליו וכשהוא רוצה שאדם יצפצף אז אדם יהיה רציני. אנחנו במצב שהנשמות כמעט בלי הגנה אדם יכול להרוס את חייו בעולם הזה ובעולם הבא בלי שום בעיה רק לחישה קטנה של יצר הרע והוא אבוד.

צריך שיהיה לכל אחד כלי זין להילחם בו ולצפצף עליו, למה הקב"ה היה צריך להתעלל במצרים? למה הוא בכבודו ובעצמו היה צריך לגאול את העם? מובא שאם היה בא מלאך יכל להיטמא במצרים מרוב טומאה שהיה שם גם מלאך לא היה לו כוח גם שרף לא היה לו כוח.

הבעיה עם הטומאה הזו שעולה לראש מערבבת את כל המציאות ואדם כבר לא יודע מה ימין מה שמאל מה אמת מה שקר מה נכון מה לא נכון. זה טמטום הלב וטמטום המוח החושים הרוחניים של האדם נדפקים כמו שאומרים מעורבבים מלוכלכים מבולבלים חשוכים, אין הבדלה אין אפשרות לדעת מה נכון מה לא נכון. זה פגם הברית גורם, פגם הברית גורם לטמטום כזה שהדעת לא עוזרת.

יחד עם התפשטות מעיינות פנימיות התורה בקרב העם מתעורר הצד השני גם כן ומביא כל מיני תחליפים מדומים: רוחניות בגרוש, רוחניות שלא יורדת לשורש, רצון לקבל רוחני, השגות מדומות לא לפי האמת.

אנשים חושבים שהם עלו גבוה ורק נעשקו על ידי דמיונות שווא, זה לעומת זה. צריך עבודה של חכמה וזה מה שלומדים בחכמה וצריך עבודה של תפילה ומסירות נפש ודבקות מעל טעם ודעת בחינת שאנחנו אוהבים את השם יתברך ומצפצפים על כולם, עד שנקבל קשר עם הנשמה - הנשמה הפרטית והנשמה הכללית, עד שפמליה של מעלה יוכלו לסמוך עלינו שנהיה ראויים שיסמכו עלינו.

בשביל זה צריך להכרית את כל הקוצים ולזרוק את כל המחשבות הרעות ואת כל הבוגדנות, ודתן ואבירם ואת קורח. מי ששומר הברית הוא נאמן מי שלא שומר הברית הוא בוגדן.

הגלות התחילה כשיוסף הלך לעולמו הגאולה התחילה כשנולד משה - שני שומרי הברית. לא צריך להתרשם מהמציאות העכורה החשוכה והמבולבלת של הפרט ושל הכלל. אפשר לעלות למעלה ולהידבק בשם יתברך למרות כל המכשולים הפנימיים והחיצוניים לא צריך להתרשם ממה שקורה כי הוא זה הכל הבל הבלים.

בתהליכים של הגאולה בהתחלה נראה שבמקום להועיל נהיה יותר קשה, שאדם רוצה להתקרב לשם יתברך נהיה לו ניסיונות, פתאום קודם הוא היה פרא אדם מה שרצה עשה עכשיו הוא צריך לעבוד צריך לתקן צריך להשתפר צריך לבדוק, צריך להילחם, נהיה לו קשה פתאום, יש לו פתאום עבודה, קודם לא היה לו שום עבודה.

זה מה שבאו שאלו "למה הרעות לעם הזה", אמרו למשה מאז שבאת רק צרות יש לנו, פרעה אומר בא נכביד עליהם את העבודה "נרפים אתם נרפים". אבל זה רק שלב, השלב הזה עוברים אותו מי שחושב שהוא נמצא בתוך הרע ויש לו נפילות ומחשבות ודמיונות ושיגעונות ואין להם תקנה וככה יהיה תמיד- הוא כופר, הוא חושב שהשם יתברך מתעלל בו. השם יתברך מתעלל רק בפרעה.

כדי לדעת מה זה הגלות מצרים הזו אדם צריך להכניס את עצמו לתוך מה שהיה במצרים לשעבוד הזה בדמיון שלו רק אז

אפשר להבין את הפרשיות האלה. מה פתאום השם יתברך צריך לרדת מרום רוממותו להתעסק עם פרעה הזה ולעשות מזה סיפור, מה בעיה בשבילו לגמור אותו בשניה? ולמה היה צריך להכביד את ליבו ולהתעלל בו? השם יתברך בכבודו ובעצמו ולמה לתת עשר מכות? לא מספיק לתת מכה אחת ונגמר הסיפור.

למה מי הם בכלל? מי הם המצרים האלה בכלל, מי זה פרעה הזה בכלל, מה צריך להתייחס אליו בכלל, אפס. הבעיה שבגלל פגם הברית כן התייחסנו אליו.

אנחנו, בני ישראל התייחסנו לפרעה, פחדנו ממנו, השתעבדנו אליו והאמנו בו, שיתפנו פעולה הושפלנו והאמנו בזה, גם התערבנו בתוך זה ולא ידענו כבר מתי נצא רק משבת לשבת היו משתעשעים במגילות שהיו להם שהיה כתוב בהם שאנחנו נגאליים.

למה משבת לשבת? כי בשבת אדם מקבל מוחין דגדלות, מתעלה, אז היו מאמינים שיש את הגאולה בתוך העבודה הקשה, היה קשה, קשה מאוד.

שאדם משועבד לפרעה הוא חושב שהוא תמיד יהיה משועבד לפרעה אפילו יש כאלה שחושבים שזה טוב להיות משועבדים לפרעה וגם שמתחילים לצאת משעבוד פרעה אומרים לו אולי היה לנו יותר טוב להישאר שמה "ניתנה ראש ונשובה מצרימה".

גם בעבודה הפרטית האדם לפעמים מצליח סוף סוף להתגבר על איזה תאוה על איזה משהו ופתאום זה מתעורר עוד פעם והוא מתגעגע לסרחון הקודם זה "ניתנה ראש ונשובה מצרימה" אדם צריך לזרוק את זה ולהילחם ולהוסיף קדושה על קדושה עד שיגיע לארץ ישראל יעבור את המדבר.

מי שלא רוצה להיכנס לארץ אז הוא צריך להסתובב ארבעים שנה במדבר, מי שרוצה להיכנס לארץ לדרגה של ארץ ישראל דרגה של קדושה עליונה של תיקון הברית אז הוא לא צריך את המדבר הוא עובר את המדבר מהר.

משעבוד מצרים שאדם לגמרי שבוי בקליפה עד ארץ ישראל זה שהוא בן חורין מקבל מוחין דגדלות בחינת ישראל אותיות לי-ראש

יש את המדבר באמצע, זה הזמן של הניסיונות שאדם צריך ללכת במסירות נפש, "לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה", באהבה במסירות. שאדם הולך באהבה במסירות מתקן את הדעת אז זוכה לארץ ישראל.

הרי במדבר זה דור דעה בחינת תיקון הדעת, האדם שלא מאמין במשה עבדו בן אדם שלא רוצה להיכנס לארץ ולעבוד את השם יתברך בתוך הגשמיות במצוות שתלויות בארץ רוצה רק לעסוק ברוחניות שמה למעלה ולקבל את המן ולא רוצה להתאמץ אז הוא נשאר במדבר ומת במדבר.

זה המוות הרוחני ויש את חטא המרגלים באמצע גם מרגלים לשון רגלים - פגם הברית, שמשה ואהרן באו לפרעה הוא חיפש בתוך הרשימות שלו ולא מצא שם את השם של השם יתברך הוא לא הופיע בפנקס שלו וזה הכפירה שיש לאדם כופר בהשם מאמין לפרעה וכופר בהשם מאמין ליצר הרע וכופר בהשם יתברך.

להבדיל גם עכשיו אנחנו במצב כזה קצת כמו בגלות מצרים כי כתוב שהגאולה האחרונה כגאולה ראשונה גם עכשיו אנחנו נמצאים בתוך דעות כוזבות כמו שבמצרים.

לפעמים אנחנו גם מאמינים בדעות הכוזבות בפרט ובכלל זה עניין של השעבוד כל החכמה זה להילחם לא לתת לשום רעיון כוזב לתפוס את הלב לתפוס את המוח, לזרוק אותם משם, לא להמליך את פרעה לא לתת לו כוח לא להאמין בו לא בפרט ולא בכלל.

זה שאנחנו רואים התגברות של שונאי ישראל בארץ ישראל זה שאנחנו המלכנו את פרעה ניתנה ראש ונשובה מצרימה, קשה לנו לעמוד בקדושת ארץ ישראל רוצים להיות ככל העמים, מעדיפים את השעבוד, הרי כתוב בספרים מה ההבדל בין ימות המשיח לבין עולם הזה? - שעבוד מלכויות.

כמו שאדם משועבד ליצר הפרטי ככה עם ישראל אם לא, משתחרר אז הוא משועבד ליצר הכללי, מאמין לו.

לכן יבוא היום שיופיע הקב"ה יצטרך להילחם כמו שנלחם עם פרעה זה המלחמות האלה זה לא בשביל להכניע את הקליפה,

הרי מה הבעיה לקב"ה להכניע את הקליפה? הרי הוא נותן את הכוח לקליפה בשניה הוא סוגר את הכוח הקליפה איננה. "התבוננת על מקומו ואיננו".

זה בא בשביל לרפא את ישראל - שהם לא יאמינו בכוח של הקליפה. הם יראו את יד השם, לא יאמינו בטבע ולא יאמינו בהשתדלויות בטבע ולא יאמינו בפרעה בכל דור יש פרעה יאמינו בהשם ובמשה עבדו.

אנחנו נמצאים במצב של טמטום דמוחין - טמטום הלב וטמטום המוח, צריכים לעשות מאמצים להיטהר ולהתקדש ולהתעלות כדי לזכות למוחין דגדלות ולשמור על המוחין כמו שצריך לשמור על המצה שלא תחמיץ ככה צריך לשמור על הנשמה שלא תתלכך. עכשיו אנחנו נלמד מהרמח"ל כל מיני מושגים שקשורים לעניינים האלה כדי שנבין את עומק השעבוד ואת התיקונים שצריך לעשות כדי לצאת מהשעבוד בפרט ובכלל.

פרשת "בא" ספר אוצרות רמח"ל יש פה כל מיני קטעים מעניין שבדקנו מקודם הוא מביא המון יחסית לכל פרשה הוא מביא פה הרבה קטעים. זה פרשה מאוד חשובה בא ננסה להבין משהו.

"לא ראו איש את אחיו לא קמו איש מתחתיו שלושת ימים ולכל בני ישראל היה אור במושבותם". כבר ידוע שכל מה שיש בקדושה יש גם כן בסיטרא אחרא וזה סוד 'גם את זה לעומת זה'.

ואם בקדושה יש עשר ספירות גם מצד הטומאה יש עשר מדרגות טמאות. וכבר ידוע שכשנתגלו האורות של ב"ן להיכנס בכליהם, כדי להשפיע לתחתונים, הכלים שלהם לא היו מתוקנים והאור לא היה יכול להיכנס בפנים.

ואז הוצרך שישברו - שמה שהיו בבריאה ירדו לבחינת יצירה, וכן כולם. וקלקולי השבירה היו שנים: אחד-שהיה גורע מהאורות צורת עצמם וחיבורם אלה באלה. והשני-שלא היה מניח לתחתון להלביש את העליון ממנו.

"ובמצרים שהקב"ה רצה להוציא את ישראל מן הגלות בתחילה הכניע המדרגות הטמאות שלהם למעלה ואחר כך נשאר נכפים המצרים עצמם למטה וההכנעה הזאת היא

השבירה שהיה להם שהכלים הטמאים שלהם לא יכלו לקבל האור ולא יכלו להשפיע עוד למטה במצרים ואז הוצרך פרעה שהיה השר שלהם למטה לקום בלילה ולומר "קומו צאו" וכו'".

אם כן השבירה הזאת עשה בהם שני קלקולים כמו שכתבנו למעלה:

"אחד שהיה גורע מהאורות צורת עצמם וחיבורם אלה באלה השני שלא היה מניח לתחתון להלביש את העליון ממנו וזה עניין אמרו "ולא ראו איש את אחיו ולא קמו איש מתחתיו".

לא ראו איש מתחתיו-שהאורות לא רצו להיכנס בכליהם וזה מה שהיה גורע מהאורות צורת עצמם מפני שהצורה היא בכלי כדי שיוכלו להשפיע למטה וזה "איש את אחיו" איש-הם האורות, אחיו הם הכלים, "ולא קמו איש מתחתיו" הוא הקלקול השני שהיה שלא הניח התחתון להלביש את העליון ממנו, שלשת ימים.

מפני מה שלשת ימים? כדי להכריע ג' קוים הטמאים שלהם שהם חסד דין רחמים אבל לבני ישראל היו האורות מאירים בכליהם כראוי "במושבותם", דייקא, "ולכל בני ישראל היה אור במושבותם" ודא", עד כאן לשונו.

יש פה כמה מושגים של פנימיות התורה חשובים להבנה ננסה בכמה מלים פשוטות להסביר את זה.

קודם כל שהקדושה קמה הקליפה נופלת שהקליפה קמה השם ישמור הקדושה נופלת אין מצב ששניהם שולטים גם בתוך האדם תשימו לב פתאום יש איזה אדם שהיה מקולקל היה גרוע מתחיל לעשות תשובה מתחיל לתקן את עצמו מתחיל להתעלות די גמרנו הוא מתחיל להיות מתוקן.

איפה הקלקולים? איפה החושך? הכל נעלם הלך לו. אומנם היצר ינסה לתת פה ושם עוד מכות אבל באופן כללי עכשיו הקדושה שולטת בראש שלו לא הקליפה. ככה גם בכלל כמו בפרט.

אז הוא מדבר כאן הוא מביא את המושג של שבירת הכלים של עולם התווה לפני עולם התיקון שאז היו אורות מרובים וכל כלי רצה לקחת את האור לעצמו בלבד וכל ספירה

אמרה אני אמלך אני אמלך ואז נשברו הכלים ומשמה ההתהוות של הרע. יש אורות שנסתלקו למעלה, יש ניצוצות שירדו למטה להחיות את הכלים, ואחר כך זה מובא באריז"ל, אחר כך השם יתברך לקח מהניצוצות האלה העלה אותם וברא את עולם התיקון אצילות בריאה יצירה עשיה ברא את אדם הראשון שיתקן את הקלקולים האלה שיגמור לברר את הניצוצות שנשארו בלי ברור. מובן שאז אדם הראשון גם לא עמד בניסיון ואז נגרמו עוד פעם נפילות ועניינים.

אבל הוא מדבר פה על עניין של שבירת הכלים, עניין של קוים קו ימין, קו שמאל, קו אמצעי. זה לא היה לפני השבירה. כביכול הספירות היו אחת מתחת לשניה לא עבדו עבודת צוות אלא עבודה איך לקרוא לזה? אישית בלי שיתוף פעולה, בלי צוות.

בקדושה אין דבר כזה, בקדושה זה צוות, יש אומנם פרט אבל הפרט הוא אף פעם לא לבד הוא חלק מכלל הכלל והפרט והפרט והכלל זה שזור, זה עם ישראל.

אז זה מה שהוא אומר כאן: "כבר ידוע שכל מה שיש בקדושה יש גם כן בסטרא אחרא". מובן, זה לעומת זה, זה בשביל לאפשר את הבחירה, שכמו שיש הנהגה של הקדושה יש הנהגה של הסיטרא אחרא כמו שיש את משה בקדושה יש את בלעם בסיטרא אחרא. הסיטרא אחרא זה הצד השני זה הטומאה כמו שיש אנשים בדרגות של קדושה עם גילוי פנים יש גם כן אנשים בדרגות של טומאה לא עלינו, עם גילוי פנים מצד הטומאה.

לאלה יש השגות ולאלה יש השגות. אנחנו רואים משה ואהרון לעומת חרטומי מצרים גם הם היה להם איזה השגות מסוימות וכישופים ושאר עניינים עד לגבול מסוים כמובן אבל במדרגות התחתונות גם להם כביכול יש כוח גם להם יש איזה שליטה מעל הטבע.

לכן אנשים הולכים להודו רואים שם כל מיני גירויים או הולכים לכל מיני מקומות אצל אומות העולם ורואים אנשים שנראה עליהם שיש להם דרגות רוחניות וזה דרגות של הטומאה.

אומנם יכול להיות שיש להם איזה השגות ועניינים מצד הטומאה עד איפה שמגעת ההשגה שלהם, הנה חרטומי מצרים ידעו שעתיד להיוולד מושיען של ישראל ולא ידעו אם היה גוי או יהודי, ולכן את כל הזכרים השליכו ליאור וראו שהוא לוקה במים, זאת אומרת היתה להם פה השגה אמיתית.

הרי משה באמת נולד, זה שהוא היה יהודי הם לא ידעו זה שהוא לקה במים הם צדקו, רק שהוא לא לקה במים ביאור אלא הוא לקה במי מריבה, זה הם לא צדקו.

אז היה להם איזה השגה וכל זה, כמובן זה ניתן גם כן משמים גם הכוח שיש בכישוף ובשאר העניינים הטמאים זה גם בא מהשם יתברך רק זה בא בהסתר וזה נותן להם כוח מסוים שהם גם מאמינים בעצמם כמו שפרעה המליך את עצמו ואמר שהוא ברא את היאור הוא ברא את עצמו.

אבל מצד שני שהוא היה מתאפק כל היום והיה הולך בבוקר ליאור לעשות את ענייניו והיה יוצא המימה. זאת אומרת שהוא בעצמו ידע שהוא מושחת ושהוא עובד עליהם כמו שאומרים, אבל כלפי חוץ הוא אמר שהיאור הוא ברא אותו.

למה ואיך הוא הוכיח את זה? שהיאור היה עולה לקראתו מה שהוא לא סיפר להם זה שיעקב בירך אותו על זה שהיאור יבוא לקראתו. אז הוא רמאי הוא השתמש ברמאות לשם המטרות שלו ובכל זאת נראה כלפי חוץ שהיה לו איזה שהוא כוח.

גם מובא בזהר שנשמות ישראל במצרים היו מכושפים בכישוף שיעבדו את הנשמות בכישוף. היום גם כן כל אחד חושב שכישוף זה כל כך פשוט זה מכשף שהוא עושה עין הרע.

זה שטויות, הדברים האלה קיימים אבל לא כל אחד וכל זקנה יכולה לעשות את הדברים האלה שיהיה להם באמת השפעה. אולי מנסים לעשות אבל השפעה ממשית הכישוף הכי גדול בדור שלנו זה היצר הרע איתו צריך להילחם ולהכניע. טוב, נחזור לפה:

"זה עניין של גם זה לעומת זה ואם בקדושה יש עשר ספירות גם מצד הטומאה יש עשר מדרגות טמאות, שכבר ידוע שכשנתגלו האורות של ב"ן להיכנס בכליהם" - ב"ן זה

יש אחרים שהיצר הרע יכול להם והם נופלים ואמר רבי נחמן מברסלב שיש צדיק אמת ובן אדם רוצה להתקרב לצדיק האמת בודאי אדם רגיל בדרך כלל פגום בברית אז היות שהוא פגום בברית מקטרגים עליו בשמים, זה הוא ראוי שיתקרב לצדיק האמת?

ואז מכנסים לאדם הזה מחשבות נגד הצדיק כדי להרחיק אותו. זה חלק מפגם הברית היות שאדם בגד לא שמר את הברית אז עכשיו שהוא רוצה לשמור רוצים להפיל אותו במוחין שלו, מחשבות, רוצים להפיל אותו במחשבות.

אם האדם מבין את סרחונו ומבין את קטנותו ומבין שהוא הפגום אז הוא עושה תשובה ונדבק בצדיק בחזרה אבל אם אדם עז פנים אז הוא באמת מאמין בזה שהצדיק פגום והוא הצדיק בעצמו ויותר צדיק מהצדיק. ואז מרחיקים אותו הוא נופל הוא מקטרג והוא נופל והוא הולך והיו במשך הדורות כאלה שנפלו והלכו אז הם ירדו ממדרגתם הרי קודם היו קרובים לקדושה ועכשיו הם רחוקים מי יודע איזה תיקון יהיה להם.

אבל אנחנו אמרנו מקודם שמתרחקים ונופלים זה לטובה זה כדי לאפשר לבן אדם לתקן. ופה אנחנו חס וחלילה רואים אם בן אדם מתרחק מצדיק, קודם כל אם אדם זכה לצדיק זה נס מי זוכה?

שתים אם הוא מתרחק עוד על ידי קטרוגים אז בודאי שהקלקול שלו לא פשוט ואז שהיה אצל הצדיק לא הצליח לצאת מהבור עכשיו שהוא רחוק והוא מקטרג והוא מנותק הוא יצליח לצאת מהבור? זה עוד יותר, אז איזה טובה עשינו לו פה שהוא יתרחק.

אז קודם כל מתוך הרחוק הזה לפעמים כתוב "מרחוק השם נראה לי" יכול להיות שאדם יגיע עד הקרקעית כמו שאומרים ויגיע עד החושך ויראה שקודם היה באור והוא פגם בזה עכשיו הוא בחושך כמו שהיו מוציאים את המצורע מחוץ למחנה שיחשוב מה הוא עשה יראה את המחנה מרחוק והוא בחוץ אז הקור בחוץ והחושך בחוץ אולי יעורר אותו לתשובה ואם יעשה תשובה אז הוא

שם ההויה במילוי אורות של ב"ן זה סוג של אורות שהיו צריכים להמשך לכלים להשפיע לתחתונים, זה היה כדי להשפיע לתחתונים אבל כל אחד לקח את האור לעצמו והכלים שלהם לא היו מתוקנים והאור לא היה יכול להיכנס בפנים.

"אז הוצרך שישברו - שמה שהיו בבריאה ירדו בבחינת יצירה וכן כולם", זה ירידה לצורך עליה, שאדם לא מצליח להחזיק איזה דרגה רוחנית גבוהה זה קשה אז הוא יצטרך לרדת בדרגתו להילחם את המלחמות היותר קטנות.

זה הסוד שהנשמה של אדם הראשון הייתה כוללת את כל נשמות ישראל. ואחרי החטא נפרדו הנשמות כדי שכל אחד מאיתנו יהיה לו איזה ניסיונצ'יק קטן יותר ועל זה יוכל להשקיע ולעמוד בניסיון מה שלא היה אפשר בזמן שהיה ניסיון גדול בעץ הדעת ולא עמדנו בזה.

אז כל פעם שיש איזה קלקול אנחנו מתפרדים יותר בחינת נשמות גם לזה יש גבול זה לא עד אין סוף ואז צריכים לבוא ולתקן.

"כבר ידוע שכשנתגלו האורות של ב"ן להיכנס בכליהם כדי להשפיע לתחתונים הכלים שלהם לא היו מתוקנים והאור לא יכל להיכנס בפנים ואז הוצרך שישברו ומה שהיו בבריאה ירדו לבחינת יצירה וכן כולם". כמו שאמרנו זה ירידה לצורך עליה בעזרת השם וזה לא אוטומטי לצורך עליה זה אם מתקנים זה לצורך עליה. זה העניין שהשם אמר למשה "לך רד כי שיחת עמך" משה היה שם גבוה והערב רב עשו שטויות אז היה צריך לרדת להרים אותם זה גם סוד של שבירת הלוחות עוד פעם זה כמו שבירת הכלים שבר את הלוחות יש פה דברים עמוקים מאוד.

לפעמים יש תלמידים שזוכים לאיזה רב למשל תלמידי האר"י תלמידי רשב"י תלמידי הבעש"ט ביניהם יש ראויים יותר ויש שראויים פחות הראויים יותר אלה גיבורי השם עושי דברו הם מחזיקים את עצמם בקדושה לא מתפנקים גם אם נופלים קמים ממשיכים להילחם ומחזיקים במעמדם הרוחני.

יתקרב הפעם הוא כבר לא ייפול אבל אם הוא לא יעשה תשובה הוא בחושך.

ובאמת יש בחירה בן אדם לא יוכל לרצות שתמיד יקבלו אותו והוא יעשה את כל הרשעות שבעולם ותמיד יקבלו אותו יש אפשרות שכן הרבה פעמים "שבע יפול צדיק וקם", אבל יש גם כן לפעמים עברות שאדם עושה שנכרתה הנפש ההיא.

יש כרת זה לא כל כך פשוט לחזור לא פשוט צריך מסירות נפש אבל אם הוא יתעורר מתוך החושך ובאמת יחזור אז הוא יתקן את עצמו ואת כל הניצוצות שנפלו עמו כל מה שהיה שמה זרוק שלא היה לו קודם אפשרות להוציא אותם הוא יוציא אותם ויוציא עוד נשמות.

ברור שאדם לא צריך להכניס עצמו לסכנה, זה אם זה קורה ככה ואדם נופל ומתרחק צריך לזעוק אל השם ולחזור. ויש גם מצב אחר שיהיו נשמות שהגיעו לבחינת פנים וניתקו וסטו והתרחקו ונעשקו ולא יהיה להם זכות לצאת בזכות עצמם הם יהיו עשוקות עד שבזכות הצדיקים עוד פעם יצאו משם.

כגודל המצב שאדם היה בעלייתו כמו בוגד ככה עומק הנפילה שהוא נופל אבל על זה אמר גם רבי נחמן אפילו אם אדם נפל איפה שנפל אין ייאוש בעולם כלל שיתחזק ויחזיק רק יבין את סרחונו ויעשה תשובה יתקן את עצמו ויחזור וילחם וידבק שוב פעם בצדיקים שזה הכוח של עם ישראל.

איזה תקווה יש לנו בלי הצדיקים? הצדיקים דבוקים בשם בכל מקרה אז אדם כל פעם שרואה צדיק נדבק בחזרה בשכינה.

גם אצל הצדיקים יש דרגות לא כל הזמן באותה הדרגה אבל גם שהם בקטנות דקטנות שלהם זה פי כמה וכמה מהגדלות של האדם הפשוט אז מהקטנות הזו שהם יורדים לפעמים הם גם יורדים בשביל לתקן כמו שאומר פה מהבריאה ליצירה ומאצילות לבריאה יש ירידה לצורך עליה בכל זאת אצל הצדיקים הנפילות הם לא ממש הם בהשגה לא במעשה בדרך כלל.

אלא אם כן יש איזה גזרה או משהו אז ככה זה יש על זה כלל שלא עומדים במדרגה שצריך לעמוד נופלים למדרגה יותר נמוכה

על מנת לאפשר לאדם ששמה כן יוכל להתגבר ולהבנות ולהתחזק ואז הוא יוכל לעלות בחזרה וגם לעלות את אלה שנפלו ככה זה עובד אז זה מה שהוא אומר פה:

"כבר ידוע שכשנתגלו האורות של ב"ן להיכנס בכליהם כדי להשפיע בתחתונים הכלים שלהם לא היו מתוקנים והאור לא היה יכול להיכנס בפנים ואז הוצרך שישרו שמה שהיו בבריאה ירדו לבחינת יצירה לכן כולם וקלקולי השבירה היו שנים..." בכל זאת יש קלקול בשבירה המצב המתוקן זה שהכלי מתוקן ושורים בו אורות לא שהוא בשבירה.

"אחד מהקלקולים של השבירה שהיה גורע מהאורות צורת עצמם וחיבורם אלה באלה השני שלא היה מניח לתחתון להלביש את העליון ממנו".

"אחד שהיה גורע מן האורות וחיבורם אלה באלה", למה היה גורע מהאורות צורת עצמם? כי האור נבחן רק בתוך הכלי, אם אין כלי שיחזיק את האור אין הבחן של האור, זה קצת עמוק אבל תתבוננו בזה.

ברגע שנשרו הכלים אז האורות שהיו ראויים לכלים האלה לא היה להם כלים זה היה גורע מהאורות צורת עצמם כי הצורה זה על פי הכל זה שהעליון רוצה להשפיע והתחתון לא יוכל לקבל יוצא שהעליון לא יכול להשפיע יוצא שהאור הזה העליון רוצה להשפיע לתחתון לא יוצא מהכוח אל הפועל, אמת?

נשאר גנוז יוצא שמדרגה הזו שהייתה צריכה לצאת ולהאיר לא יוצאת אז זה פגם רציני זה כאב גדול כיוון ש"יותר ממה שעגל רוצה לינוק פרה רוצה להניק" - יותר ממה שאנחנו רוצים לקבל השם יתברך רוצה לתת לנו.

אם אנחנו פגומים ולא עושים כלי נכון אז האור הזה לא יוכל לצאת מהכוח אל הפועל ואז זה גורם צער.

"בכל צרתם לו צר", אז זה העניין הזה "שהיה גורע מאורות צורת עצמם וחיבורם אלה באלה" ודאי כיון שבזמן השבירה האורות העליונים נשחקים למעלה ויש אורות מסוימים שיוורדים להחיות את הכלים זה בחינת הניצוצות של הקדושה אז נשאר נגרם פער במדרגות בין האורות העליונים

העולמות יש תיאור מדויק בכתבי האריז"ל איך התלבשות הפרצופים והתלבשות העולמות וכל העניינים האלה.

כאשר אור אין סוף ברוך הוא, הוא באמצע מלביש אותו א"ק מלביש אותו אבי"ע מסביב אבל בזמן הזה של השבירה לא היה מניח לתחתון להלביש את העליון ממנו זה גם כן עניין של רב ותלמיד.

הרב מתלבש במוחין של התלמיד ומשפיע בו והתלמיד הוא הכלי שמקבל את המוחין מהרב הוא המלביש אותו הוא מלביש את האור הזה וזה ככה ההשפעה עוברת מלמעלה למטה משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע ויהושע לזקנים וזקנים לנביאים ככה ככה עד עכשיו.

משה קיבל תורה שהוא היה מקבל הוא היה בחינת נקבה נוק'. הוא מקבל אחר כך הוא משפיע כך גם בספירות כך גם בדרגות שלנו של הבני אדם הפשוטים יש מקבל ויש משפיע וצריך להיות מתלבש ומלביש.

בזמן של השבירה שנשברו הכלים אז לא היה כלים אמיתיים להלביש את האור אז התחתון לא הלביש את העליון ממנו אז העליון הסתלק למעלה.

גם מאז שנחרב בית המקדש, מה אתם חושבים שזה חורבן בית המקדש- זה שבירת הכלים ואז שכינה עלתה לרקיע השביעי שכינה לא שורה פה אצלנו כמו שצריך השם יתברך לא מתגלה אלינו ככה חופשי כמו שהיה ראוי כמו בגן עדן.

זה עניין של שבירת הכלים שאי אפשר להלביש את האורות העליונים. מה גדולתם של האבות הקדושים אברהם יצחק ויעקב של דוד המלך, שהם הפכו להיות בחינת מלבישים, מלבישים את האורות העליונים.

מה זה שאברהם אבינו היה מרכבה לחסד? זה שמידת החסד יכלה לשרות בו הוא היה שליח הוא היה הכלי בעולם הזה הוא משך את החסד לפה, אין אברהם אבינו אז מי ילביש?

בשביל זה אומרים שבכל דור חייב להיות בחינת אברהם יצחק ויעקב, חייב, כתוב שאנחנו צריכים לומר "מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי" זאת אומרת שגם אנחנו

לאורות התחתונים וזה גם כן צער גדול זה מה שקורה היום בתורה שיש את ההלכה ויש את הגמרא ויש את הקבלה והחסידות ואין חיבור ביניהם כביכול אין חיבור.

בטח שיש חיבור מי שלומד ורואה את טעמי המצוות מי שזוכה ללמוד פנימיות ולא מפסיק ללמוד גם כן בסוף הוא מחבר אותם כשהוא לומד גמרא הוא רואה את הקבלה כשהוא לומד את הקבלה הוא רואה את הגמרא זה הופך להיות פרד"ס דבר אחד לא שתי תורות זה לא שתי תורות זה תורה אחת, זה הכל כלול, ואנחנו בקטנות שלנו שלומדים נגלה חושבים זה תורה אחת שלומדים קבלה זה דבר אחר.

אז אם לומדים רק את זה או רק את זה אין חיבור אין התכללות. זה העניין הזה.

"שהיה גורע מהאורות צורת עצמם וחיבורם אלה באלה", וחיבורם אלא באלה- וגם כן בתוך עם ישראל מה שהסברנו כבר מליון פעם על העניין של גלות התורה שברגע שאדם לומד רק מזרם אחד ולא משאר הזרמים גם אין התכללות ושוב פעם: אני אמלך אני אמלך, הרבי שלי הדרך שלי, הספרים שלי, כל אחד אומר, ומה עם אחרים- אחרים זה כביכול עם אחר.

ובאמת אנחנו לפעמים מי שיש לו קצת חוש להרגיש הולך למשל לבית כנסת של חסידים כאלה הוא מרגיש שם מציאות אחת הולך למקום אחר זה כאילו עם אחר אומר מה הקשר אלה עם אלה זה נראה עם אחר.

זה לא עם אחר אין התכללות בשביל זה הרגשה של עם אחר, כשלא משפיעים אלה על אלה אין חיבור אלה באלה וככה זה נראה.

זה הגלות, זה בחינת שבירת הכלים. "והשני שלא היה מניח לתחתון להלביש את העליון ממנו".

הפגם השני שנגרם אחרי השבירה שלא היה מניח לתחתון להלביש את העליון ממנו בודאי כל העולמות מרום המעלות עד האדם בעולם הזה זה הכל עניין של הלבוש מלביש ומתלבש זה מתלבש בתוך זה מלביש אותו כמו שאנחנו הנשמה בתוך הגוף הנשמה מתלבשת בגוף הגוף מלביש את הנשמה והלבוש מלביש את הגוף ככה זה בכל

נהיה מרכבה לבחינות העליונות לפחות כל אחד לפי שעורו שלו לפי נשמתו שלו.

אחרי השבירה הוא לא היה מניח לתחתון להלביש את העליון ממנו- זה לא דבר פשוט כל כך כמו שזה נראה זה דבר עמוק מאוד. אם אנחנו היינו זוכים שכל אחד ידע את מקומו במערכת הקדושה והתחתון היה מוכן להלביש את העליון והעליון היה מתלבש בתחתון וכך הלאה וכך הלאה.

העליון הזה היה תחתון כלפי העליון ממנו וגבוה מעל גבוה, ככה זה, אם אנחנו היינו מסוגלים להרכיב את הפאזל הזה וכל אדם היה משתף פעולה זה הגאולה כבר, זה עבודת הצוות של הקדושה.

בשביל זה צריך מידת האמת וענוה שגם אם אדם חושב את עצמו שהוא הגדול שבעולם אם הוא יודע שיש עליון ממנו והוא מזהה אותו והוא מוכן להלביש אותו אז זה היה מתקן את כל העולמות זה הסוד של החסידות.

דרך אגב אנשים לא מבינים מה פתאום איזה תלמידים הלכו אחרי איזה רבי והתמסרו אליו ובטלו את דעתם בפני דעתו וכל זה, זה נראה להם עבודת אלילים זה נראה להם לא הגיוני ולא יפה ומה פתאום בזכות זה שהבעל שם טוב בא לעולם והמגיד ממזריטש התבטל בפניו יש לנו את החסידות אם לא כל האור הזה של החסידות לא היה בזכות שהרב חיים ויטאל התבטל בפני האריז"ל - אז קיבלנו את תורת האריז"ל וכך הלאה וכך הלאה.

וכמה שאנחנו במאה שלנו מדברים על דמוקרטיה ועל שוויון ועל כל הדברים האלה שכשלעצמם יש בהם מושגים של אמת.

מבחינה רוחנית 'גבוה מעל גבוה שומר' ככה זה: יש רבי ויש תלמיד, והתלמיד הזה הוא רבי של התלמיד הזה וככה יורדת ההשפעה מלמעלה עד למטה רק שבתוך העולם שלנו עם היצר שמלוּבש על כל אחד, בני אדם קשה להם העניין הזה שזה כמוֹבן צריך להיות מתוקן מבחינת קדושה, לא לגרמיהו - באמת בהתבטלות, זה עולם התיקון לעומת עולם של עשוי שהוא הגדול הוא המלך והוא רוצה הכל הוא לוקח בלי זכות אז זה עולם התווה

שגרם לשבירת הכלים שכל אחד אמר 'אני אמלוד, אני אמלוד'.

בעולם התיקון מי ראוי להיות מלך? רק דוד, דוד מלך ישראל חי וקיים! למה חי וקיים? הוא לא נשבר. הוא לא מת. חי וקיים חי כנגד המיתה של מיתת המלכים, קיים כנגד ירידה והשבירה שהוא נפל ולא נשבר.

ואיך הגיע דוד המלך להיות כזה? - "לבי חלל בקירב" - ביטול האגו שלו, לא היה לו אגו, היה מבוטל כלפי שמים היה עבד נאמן של השם ולכן הוא יכל לקבל השפעה מכל הספירות כי הוא היה בחינת מלכות שמקבלת השפעה אין לה מעצמה כלום לא כן כל המלכים שהיו באדום מלכו ומתו מלכו ומתו, למה? - לקחו לעצמם.

זאת אומרת שבמערכת של הקדושה האמיתית צריכים להיות מסוגלים לקבל לשם שמים ולהשפיע לשם שמים לקבל לשם שמים את השפע ולהעביר אותו לשם שמים.

בא איזה אחד אצלי שעוסק ב"רוחניות" במרכאות, הוא מתקשר ומתקשרים איתו, כל העולמות העליונים כביכול פתוחים בפניו הוא לא שומר תורה ומצוות אז הוא בא ומספר את גדולתו חצי שעה מספר לי כמה הוא גדול, איזה גילויים יש לו וכמה הוא מבין ואיך הוא מדריך אנשים בסוף מה הוא אומר? שהוא רוצה ברכה כי אין לו כסף, הוא לא מבין מה הוא עושה כל כך דברים גדולים מעולים למה אין לו כסף, מה זה הניסיון שאין לו כסף.

אמרתי לו שזה רחמי שמים שאין לו כסף סימן שהוא לא מושחת לגמרי אם היה מושחת לגמרי גם כסף היה לו. עוד רצו לרחם עליו לתת לו סיכוי אז הוא רצה שניתן לו ברכה שיצליח אמרתי לו אסור לתת ברכה לדבר כזה שיצליח תתקן את עצמך תהיה אדם אמיתי ניתן לך מליון ברכות ככה איזה ברכה אני אתן לך שתלך ותהרוס את העולם זה העניין הזה שהמשפיע צריך לדעת לקבל את השפע לשם שמים ולהעביר אותו לשם שמים.

בואו נחזור לעניין:

"ובמצרים שהקב"ה רצה להוציא את ישראל מהגלות בתחילה הכניע מדרגות הטמאות

שלהם למעלה אחר כך נשארו נכפים המצרים עצמם למטה".

זה דבר גדול הדבר הזה, אומר הרמח"ל במקום אחר שישראל נוחלים את הארץ את הקדושה למטה כוחות הקדושה נוחלים את השליטה למעלה וכשלהפך אז להפך, פלא, הנוסחה הזו פלאית.

עכשיו הוא אומר כאן שקודם כל הוא נתן מנה לשר שלהם למעלה ואחר כך פה בתכלס ראינו זה מובא גם כן במדרשים על חורבן הבית שכשבאו השונאים 'היכל שרוף שרפתם, עם הרוג הרגתם' לא עלינו, השם ניתק לנו את השקע כבר היינו גמורים, לפני שהם באו.

הם כבר באו יענו עולם כמנהגו נוהג, צריך איזה שליח פה צריך דרך הטבע שליח אבל השורש הוא למעלה. אז תבינו את זה שכשהבן אדם פה עושה רצון השם הוא נותן כוח לפמליה של מעלה.

ר"ל אם אנחנו לא עושים רצון השם אנחנו נותנים כוח לפמליה שלהם למעלה והם תופסים שם את הראש והם יונקים ועושים רע בכל המדרגות מלמעלה עד לעולם הזה והרע מתחזק פה והחושך מתחזק כשאנחנו עושים תשובה מורידים אותם אין להם כוח וגם פה אין להם כוח גם בעולם הזה הרע נחלש.

ככה "יעקב חבל נחלתו", אנחנו כמו חבל מזיזים פה את החבל זה זז עד למעלה לטוב ולמוטב זה אחריות זה הסגולה של עם ישראל עם סגולה זה הסגולה שלנו השפעה בכל העולמות זה השפעה חשובה ומחרידה שאם חס וחלילה עושים עוונות זה מגיע גבוה כי זה נותן כוח לצד השני לשלוט השם ישמור.

כך גם להפך, כשמתחילה הגאולה היא מתחילה מהתעוררות מלמעלה שזה מה שהיה במצרים שהשם יתברך שמע את צעקתם וזעקתם והחליט שהגיע הזמן אז קודם כל הוא נתן מכה לכוחות הרוחניים האלה שתפסו למעלה העניינים האלה הם לא פשוטים זה עמוק מאוד מאוד זה ערבוב של טוב ורע זה כביכול ערבוב של ההנהגה.

אתן לכם איזה משל קטן כמו במפעל שיש בו שחיתות אז יכול להיות שיש שחיתות בין הפועלים ההנהלה בסדר הם לא מושחתים נניח הפועלים גונבים מבצל הבית אז יש איזה שחיתות או פוגעים באיכות של המוצר אז זה שחיתות מוסרית סודות למתחרים אז זה שחיתות כל מיני סוגי שחיתות ובין הפועלים אחד מחפה על השני המפעל מתפקד אבל ברור שהטיב והכמות הכל נפגע אבל בכל זאת עוד מתפקד.

אבל מה קורה ר"ל אם זה בא השחיתות מלמעלה למטה אם המנהל הוא המושחת או בעל הבית הוא המושחת אז תארו לכם שהכל מושחת ככה בעולם הרוחני כאשר אנחנו לא שומרים את כללי הקדושה יש פגם בהנהגה של הקדושה אנחנו רואים פה דברים קשים רואים שהרשעים מתגברים רואים כל מיני דברים מצליחים, לא מבינים מאיפה זה למה השם נותן להם כוח? השם נותן להם כוח בגלל העוונות זה הכוח, מכל עוון הם לוקחים כוח גם ההנהגה שלהם ברגל גאוה ברגל חזקה אחר כך יש לנו תלונות כלפי שמים.

איזה תלונות הרי הוא קבע חוק שהיכולת שלו לבטל את הדינים ולהשפיע טוב וחסדים לעמו ישראל ולבריאה כולה זה תלוי בעבודת התחתונים אז אם התחתונים שזה אנחנו לא עושים את העבודה נכון מה אנחנו רוצים ממנו- זה מה שהוא קבע, זה החוק שהוא קבע בששת אלפי שנות התיקון! זה בעניין של 'מלך אסור ברהטים' פמליה של מטה נותנת כוח לפמליה של מעלה - זו אחריות.

ולכן שאנחנו רואים דברים שנראים לנו כחוסר צדק או רואים שהרע מתגבר רואים כל מיני דברים מה אנחנו מתפלאים? בתוך נפשנו אנחנו הכנענו את הרע? אנחנו הגברנו את הקדושה? לבדוק פשוט, הגברנו? אז גם בעולם באופן כללי הקדושה גברה, לא הגברנו את הקדושה אז הטומאה גברה זה הכל.

גאוה- השם מסתלק למעלה והחסדים מסתלקים ועולם כמנהגו נוהג ונראה כביכול שאין דין ואין דיין.

וזה חילול השם הכי גדול שאנשים שואלים איפה האלוקים של אלה למה לא מושיע אותם למה לא עוזר להם, למה זה למה ההוא, אבל זה החוזה שיש לנו ככה זה עובד לכן אם רוצים שיהיה קידוש השם והשם יתברך יתגלה בעולם וינהיג את העולם בחסד גמור הכל תלוי בנו בעבודה שלנו, נתגבר נהיה בני אדם הוא יתגלה, נמשיך לעשות שטויות אז נחכה, ימשיך לעבור הזמן עד הקץ האחרון שהוא יתגלה בכל מקרה. "ובמצרים שהקב"ה רצה להוציא את ישראל מהגלות בתחילה הכניע המדרגות הטמאות שלהם למעלה" איך אומרים? את המנכ"ל הוא הוריד קודם, התחיל את ההבראה מלמעלה למטה "אחר כך נשאר נכפים המצרים עצמם למטה. וההכנעה הזאת היא השבירה שהיתה להם, שהכלים הטמאים שלהם לא יכלו לקבל את האור, ולא יכלו להשפיע עוד למטה במצרים. ואז הוצרך פרעה, שהיה השר שלהם למטה, לקום בלילה, ולומר: "קומו צאו וכו'". וההכנעה הזו היא השבירה שהיה להם שהכלים הטמאים שלהם לא יכלו לקבל האור לתת להם את הכוח ולא יכלו להשפיע עוד למטה במצרים" אז בעולם הזה לא היה להם יותר כוח לא יכלו להחזיק את עם ישראל, ואז הוצרך פרעה שהיה השר שלהם למטה לקום בלילה ולומר "קומו צאו", על כורחו. יש פה סוד גדול בדרך כלל העולם הזה מונהג על ידי הנהגה של ז"א ונוק' ו' ו-ה' של שם ההויה, שכר ועונש אבל יש מקרים שהשם יתברך מעורר הנהגה יותר עליונה של חסדים ורחמים גדולים עובר מוחה את העוונות ואת הפשעים ואומר למרות הכל משפיע להם חסד וטוב למרות שעל פי החשבון לא מגיע. כמו אבא להבדיל שהילד שלו עושה צרות בהתחלה נותן לו מכה זה לא עוזר נותן לו עוד מכה זה לא עוזר ולא רק זה הוא מתחיל להתמרד הילד ומתחצף כנגד אביו אביו אומר: ווי ווי אם אני נותן לו עוד מכה ועוד עונש במקום תיקון מה יצא מזה, אז הוא אומר: 'אתה יודע מותק, בוא אני אסביר לך', מקרב אותו בחזרה מלטף אותו

תראה למה עשית ככה אתה יודע שאבא אוהב אותך, מפייס אותך. ככה בהנהגה אותו דבר כך היה במצרים שהמצב הגיע שכמעט כבר הגענו לשער ה-נ' בטומאה לא היה ברירה אז השם יתברך עשה עמנו חסד מלמעלה לא לפי חשבון לפי המצב אז מה שהוא אומר פה: "ולא יכלו להשפיע עוד למטה במצרים ואז הוצרך פרעה שהיה השר שלהם למטה לקום בלילה ולומר "קומו צאו". וכן השבירה הזו עשה בהם שני קלקולים כמו שכתבנו למעלה אחד שהיה גורע מהאורות צורת עצמם וחיבורם אלה באלה והשני שלא היה מניח לתחתון להלביש את העליון ממנו וזה עניין אמרו 'ולא ראו איש את אחיו ולא קמו איש מתחתיו'. "לא ראו איש את אחיו"- האורות לא רצו להיכנס בכליהם וזה מה שהיה גורע מן האורות צורת עצמם מפני שהצורה היא בכלי כדי שיוכלו להשפיע למטה וזה 'איש את אחיו' איש הם האורות, אחיו הם כלים. "ולא קמו איש מתחתיו" הוא הקלקול השני שהיה שלא הניח התחתון להלביש את העליון ממנו. "שלשת ימים", מפני מה שלשת ימים- כדי להכניע ג' קוים הטמאים שלהם, שהם חסד דין רחמים אבל לבני ישראל היו מאירים האורות בכליהם כראוי "במושבותם" דייקא "ולכל בני ישראל היה אור במושבותם ודאי". אז הנה כאן אנחנו רואים למה הוא הסביר בהתחלה את העניין של שבירת הכלים מה קורה שיש שבירת הכלים ומה קרה שהיה שבירת הכלים של הטומאה שהשם יתברך שבר את הכלים שלהם ובאותו רגע ששבר את הכלים שלהם היה תיקון לכלים שלנו אנחנו קבלנו אור והם קיבלו חושך. זה עניין גם של מכת הדם שהם היו שותים בכוס אחד עם היהודי, היהודי היה מקבל מים הם היו מקבלים דם. העניין של שלשה ימים כנגד של המדרגות של חסד דין ורחמים כל דבר ודבר שקורה בעולם הזה גשמי יש לו שורש רוחני למעלה, אז למה שלשה ימים לכן שלשה ימים, ולמה לנו היה אור ולהם היה חושך למה לפי הפשט הסיפור האמיתי שהיה, להם היה

לנו אור ולהם היה חושך, למה חושך -
הסתלקות האורות אז זה חושך יש שבירת
הכלים אין מי שילביש את האורות, גמרנו
חושך יש להם. זה הרמח"ל, פלא פלאים!

פרשת 'תרו' (אוצרות רמח"ל)

זה, הוא אומר יש לי חזקה, יש לך חזקה, אין
לך חזקה, יש הרבה שאלות על זה בגמרא,
יש מחלוקת, על כל פנים, מה זה בא להגיד
כל זה? באופן רוחני מה אנחנו יכולים
להקיש?

אחד התירוצים זה ככה, שאם זה היה משהו
גדול שאם זה היה סולם כבד וגדול כמו
שהיום אדם יכול לבנות איזה מדרגות
רציניות והשכן ראה את זה ושתק, סימן
שהוא הסכים, אם לא היה מסכים היה צריך
להעיר, לא נראה לי, מה פתאום? מה אתה
שם פה?

אם הוא לא העיר ועבר זמן, זמן ממושך, אין
לו אח"כ כבר יכולת להעיר, חאלס, זה
עובדה בשטח זה חזקה. באופן נפשי יש עניין
של חזקה ליצר, זאת אומרת, אדם.. כתוב:
ש"אדם שעושה עבירה ושונה בה, נעשית לו
כהיתר".

למשל אדם ששמר שבת וחס ושלום הוא
מתחיל להחליט לא לשמור שבת הוא מתחיל
בפעם הראשונה הוא ימות מפחד, בטח יהיה
לו קשה בפעם השניה הוא יחרד פחות,
אחרי זה שהוא כבר מתחיל להתרגל בסוף
הוא כבר אומר 'טוב יאללה, זה מותר, כל
אחד חופשי, כל אחד עושה מה שהוא רוצה,
אני גם אדם חופשי' והוא כבר משתכנע
וכבר זה הופך להיות לו כאילו מותר, היתר
כזה והנפש שלו כבר לא נחרדת, נחרדה
בהתחלה אח"כ הוא רגיל, רגיל בעבירה
הזאת.

זה נקרא שהיצר תפס אצלו "חזקה". מה
הפתרון? כשהאדם מתחיל לראות הפרעות
בתוך נפשו מופיעים אצלו סימנים נגד
הקדושה, נגד התורה, נגד השם, נגד עם
ישראל, נגד הצדיקים, נגד ארץ ישראל, כל
הדברים האלו זה ברור שזה לא מצד
הקדושה, שזה מצד ה"ס"א, הצד השני או אם
בא לו לעשות כל מיני עבירות כאלה
ואחרות, השם ישמור, אז אדם צריך מיד

חושך לנו היה אור, הסיבה הרוחנית לזה זה
שבירת הכלים שלהם ותיקון הכלים שלנו.
האורות יכלו לשרות כבר כי השם יתברך
ריחם עלינו וניקה אותנו באותו זמן ואז היה

אנחנו נתחיל היום אוצרות הרמח"ל. לא
דווקא פרשת השבוע, כי כבר לימדתי פרשת
השבוע, אני לוקח פרשה אחרת, העיקר זה
הנושאים שיש בתוך הפרשיות, אין מוקדם
ומאוחר בתורה, בסדר? ברשותכם, אז זה
יהיה פרשת יתרו "בחודש השלישי לצאת בני
ישראל וכו'", זהו מה שכתוב: "כי בחיפזון
יצאת מארץ מצרים".

כשהנשמות עולות מתוך הקליפות, אי אפשר
לעלות מעט מעט, שאם היו עולים בזו הדרך
הקליפות היו מרגישים ומקטרגים בדבר וכך
צריך שברגע אחד יעלו למדרגות עליונות,
כדי שה"ס"א לא תעכב העליה וזה סוד
שבאותו הזמן באו המוחין שלא כסדר כידוע
כדי שה"ס"א לא תקטרג".

טוב, אני מסביר אנחנו יודעים שהמצב של
בני ישראל בארץ מצרים היה מצב של
שיעבוד גופני ורוחני מצב שאם ה' לא היה
גואל אותנו בחיפזון וביד חזקה הייתה סכנה
שלא נוכל לצאת משם לעולם וזה אולי
נושא שרציתי לדבר היום, גם כן עניין של
חזקה.

יש נושא כזה בהלכה, בגמרא שנקרא,
"חזקה" למשל מובא בגמרא שיש בית ויש
מרזב, שמים מרזב בבית כדי שהמים יפלו
והמים האלו היו רגילים ליפול בחצר
המשותפת ששייכת גם לשכן ואז יום אחד
השכן רוצה לבטל את המרזב הזה, הוא
אומר: זה מפריע לי אני רוצה פה לבנות
משהו, להצמיח משהו, אני יודע מה?
תפסיק.

אז יש שאלה, אם יש לו רשות להפסיק
אותך, או שמא יש לך חזקה על העניין הזה
של המרזב, אם עברו שלוש שנים אז יש
חזקה, הוא לא יכול להגיד לך לא, אבל יש
פה עניין בכלל שאם זה מרזב קבוע או שזה
זמני, אותו שאלה שואלים גם כן על סולם:

אם אדם שם סולם בשטח של השכן, שטח
המשותף ואח"כ בא השכן ואומר תוציא את

להעיר רגע אחד מה זה פה? לא לתת ליצר שיתלבש עליו ויעשה חזקה אצלו. אם הוא שותק, אם הוא רואה למשל שבאותו לו מחשבות רעות והוא שותק, אז היצר מבסוט: אהה, אתה לא מתנגד, אולי אתה מסכים אז אני אמשך, אז הוא תופס אותו, הוא ממש תופס אותו והופך אותו לעבד שלו. לכן כשאדם מתחיל לראות דברים שליליים שמופיעים אצלו צריך להילחם. לא תמיד יש לבן-אדם את הכוח, על כל פנים שלא יסכים ושהוא יקטרג על היצר: "ה' תראה מה היצר עושה לי, הוא בא להכשיל אותי, אני לא רוצה הנפש הבהמית רוצה, אבל אתה יודע שזה אסור ואני רוצה לעשות רצונך, תעזור לי וכו'". מספיק שאדם מוחה נגד החדירה הזאת של היצר בתוך התחום שלו, נגד התעוררות הרע, זה עושה רושם למעלה, לפחות לא תהיה לו חזקה, יכול להיות שהוא ייפול בכל זאת אבל הוא פתח פתח להינצל וזה חשוב מאוד. על זה הוא מדבר, כאן הוא אומר "כי בחפזון יצאת מארץ מצרים" כשהנשמות עולות מתוך הקליפות אי אפשר להעלות מעט מעט", למה? כי יש ליצר, לקליפות כבר חזקה על הנשמות, זה כבר קליינטים קבועים, הוא כבר בן בית. מה זה בן-אדם, כל יום מדבר לשון הרע פתאום הוא רוצה להפסיק, מה פתאום? הרי כל פעם שהוא מדבר לשון הרע הוא נותן אוכל וכוח לס"א זה הלשון של הרע הוא הופך להיות מרכבה לס"א באותו זמן פשוט הוא פוגם בפה העליון, ככה כתוב בקבלה. אם כן אם אדם יתנדב איך שאומרים לשמש מרכבה לקליפה לאיזה זמן ולמחרת הוא לא רוצה, אז היצר ייתן לו ללכת כ"כ בקלות? יש לו קליינט טוב, הוא לא ייתן הוא מתחיל לקטרג, מה פתאום אתה שלי, אתה חתמת אצלי חוזה אתה רגיל אצלי, אני לא אתן לך. הוא ילחם הוא יקטרג עליו, איך יכול למנוע ממנו? הרי אם אדם רוצה לעשות תשובה מי יכול למנוע ממנו לעשות תשובה? אלא מה הוא יתחיל להגיד אין לו זכות לעשות תשובה, יגיד לה' תראה הבן אדם הזה כל יום מדבר לשון הרע עכשיו הוא רוצה

פתאום להיות צדיק, מה איזה זכות יש לו הרי מגלגלים זכות ע"י זכאי וחוב ע"י חייב, אז אם הוא כבר עשה כל כך הרבה חובות, מה פתאום? זה כמו שהלכתי יום אחד לקחת הלוואה בבנק, רציתי לקנות משהו, אז שאלתי כמה ערבים? אז אמרו לי, לא, איזה ערבים, כסף נגד כסף, מה זאת אומרת כסף נגד כסף, אז הוא אומר, כן אם אתה רוצה 15,000 שקל אז תראה לי איפה יש לך 15,000 שקל בבנק, תשעבד את זה לבנק ואז ניתן לך. אמרתי לו אם היה לי את ה-15,000 שקל, אז לא הייתי מבקש ממך. אז זה ככה זה, עכשיו לא סומכים על אף אחד, כסף נגד כסף, משעבדים את הכסף של האדם אז האדם משועבד, אין לו זכות, אין לך זכות, אז מה פתאום אתה בא להשתנות פתאום. מה, אם עד עכשיו כל הזמן דיברת לשון הרע, מה פתאום שתוכל לצאת מזה, אם עשית עבודה והתאמצת ועשית אולי עוד מצוות או משהו אז יכול להיות שיש לך זכות אז ניתן לך, ניתן לך באשראי לצאת מזה, אבל אם אין לך גם את המעשים הטובים האלה, אז מה פתאום שתצא? זה בדיוק אותו הדבר, אז הס"א (הסיטרא אחרא) מקטרגת ואומרת לאדם הזה או לנשמות האלה: 'מה פתאום שהם יצאו משם אני רוצה אותם והם שלי'. לכן "כשהנשמות עולות מתוך הקליפות אי אפשר להעלות מעט מעט שאם היו עולים בזה הדרך הקליפות היו מרגישים ומקטרגים בדבר". אז יש פה תהליך כשאדם רוצה להתקרב לקדושה, יש קטרוג. עכשיו, מה עושה הקטרוג הזה? מה זה הקטרוג? איך אדם יכול להבחין בו? מה החשיבות של העניין בקשר לאדם עצמו? מקטרגים בשמים מה האדם יודע מה שמקטרגים עליו? אדם לא יודע. אז מה זה עוזר לו בחיים? ובכל זאת כן, כי למשל אדם היה רחוק ופותרים לו פתח מהשמים להתקרב לשם, להתקרב לתורה, להתקרב לצדיקים ואז האדם מתחיל להתקרב, פתאום, הוא אומר רגע, רגע מה אני עושה, הצדיק הזה לא נראה לי, ההלכה הזאת לא מוצאת חן בעיני, הדבר הזה לא

טוב לי ויכול להיות שכתוצאה מזה, אולי זה עול כבד מידי וכו' וכו',

אדם מתרחק, רגע, רגע מתחילים לשגע יותר מידי דרישות, יותר מידי זה, מקודם זה יכולתי לנסוע לים, עכשיו אני בשבת לא יכול לנסוע ואז אדם מתרחק. הקטרוג הזה שנוצר למעלה הוא משתלשל בתוך הנפש של האדם, זה בא לו במערכת הבחירה שלו ברצון במחשבה, ברגש, במעשים ואז אותן המחשבות הרעות האלה שמופיעות, הניסיונות האלו להרחיק עצמו מהקדושה זה תוצאה של הקטרוג הזה שקטרוגו עליו למעלה.

רבי נחמן מברסלב אמר שכשיש נשמות שפגמו למשל בפגם הברית הוציאו כל מיני זרע לבטלה ודברים כאלו השם ישמור, הם באים להתקרב לצדיק אז יש קטרוג גדול מאוד כי יש להם צ'אנס שהצדיק יתקן אותם ואז מתחילים להכניס לאדם דמיונות, הוא אומר את זה בפירוש דמיונות נגד הצדיק להרחיק, כדי שהוא לא יוכל לתקן אותו זה מלחמה.

מי שהתנסה בזה יודע שזה לא דברים פשוטים, אם כן יש גם פה שאלה מתודית אנחנו יודעים שצריך להתאים את האור לכלי אי אפשר לדרוש מבן אדם שיקיים את כל המצוות אם הוא רק קצת מתקרב, קצת מתחיל ללמוד, משהו, צריך להתאים את האור לכלי:

יותר מידי אור לא טוב הכלי ישבר, פחות מידי אור הכלי יישאר בחושך ובכל זאת גם הרמב"ם אומר כשהאדם תפוס באיזה מידה שלילית תפוס לא טוב, תפוס חזק, טוב שיעזוב באופן קיצוני לקצה השני ואח"כ יגיע לאמצע, היום המדע גם כן מדברים על זה שמי שרוצה להיגמל מסיגריות שיפסיק במכה אחת שיתמודד עם המשבר ויעבור זהו.

פעם אמרו לצמצם את זה לאט לאט, זה העניין הזה כמו שיש בנפש קטרוגים גם בגוף אם האדם מכור למשל לסיגריה והסיגריה הורסת לו את החיים ואח"כ הוא לא יוכל לעבוד באותה צורה את השם כמו אדם בריא זה גם בגלל בעיה שאדם לא שומר על בריאותו. בסך הכל הציוד הזה מושאל אצלו

הוא צריך להחזיר אותו במצב תקין כמה שהוא יכול שהוא קיבל. גם פה יש את אותו התהליך של קטרוג על הגוף לכן לפעמים צריך לעשות דברים קצת בקיצוניות איך אומרים חסידי חב"ד מלכתחילה מעל הטבע, מלכתחילה מעל הטבע לא בתוך הטבע כי אם הולכים בטבע יש קטרוגים יש עיכובים הרי לפי המידה שאדם מודד ככה מודדים לו, איך שאדם מעורר מלמטה ככה מעוררים עליו מלמעלה. אם אדם מעורר ספקות למשל הוא רוצה להוציא לפועל משהו שבקדושה לעשות משהו טוב בשבילו בשביל אחרים ואז הוא מתחיל לחשוב באופן טבעי, לא, אבל, אם אני אעשה את זה, זה לא ילך, זה לא יעבוד, לא יבואו, לא יעשו, זה לא יתכן, זה לא נראה לי, זה לא הגיוני.

אז איך שהוא מעורר מלמטה ככה מעוררים מלמעלה, אותם המילים שהוא אומר פה, אומרים למעלה, אם הוא, חסר אמונה אז גם למעלה לא מאמינים בו, אז לא נותנים לו, ואם זה להפך אם אדם מעורר מלמטה אמונה ושזה כן ילך והוא הולך בחלק החיובי אז מלמעלה מעוררים עליו גם כן. הבוטח בשם חסד יסובבנו זה כתוב, אז לכן לפעמים צריך לעשות הרבה מעבר למה שהיית חושב בטבע שלך שצריך לעשות. בואו נגיד ככה מצב כזה כמו שהיה לפני קריעת ים-סוף, שאז נחשון קפץ לים, הרי היו שם כמה כתות, היו כאלו שאמרו לחזור למצרים, היו כאלה שאמרו להילחם במצרים, היו כל מיני והוא עבר את כל הטבע הוא קפץ לתוך הים, האחרים נכנסו עד הצוואר אבל לא יותר מזה. זאת אומרת גם כן האמינו בשם אבל עד הצוואר, הם האמינו בשם והוא האמין עד הסוף, מסר את נפשו ואז נקרע הים, זה אותו תהליך ולפעמים כמו בזמן הזה בתקופה הזאת הכל כך קשה, כל כך הרבה קטרוגים ושפיכות דמים ואדם לא מספיק לשמוע בשורת איוב אחת וחלילה בלילה בא לו בשורה אחרת יותר גרועה.

אז זה העניין הזה שפה צריך לעשות שינוי בקפיצת הדרך, לא דרך המדרגות, לא לאט לאט, עכשיו יש לנו זמן אנחנו נתארנן לאט

לאט, אלא צריך לעשות מאמצים מעל הטבע מההתחלה, מאמצים בנפש, ברצון, במחשבה, בדיבור, במעשה, לקפוץ מדרגות לא ללכת מדרגה אחר מדרגה למה? זה מצב של פיקוח נפש, מצב שאנחנו במערכת של הרבה קטרוגים, השם ישמור.

ולכן צריכים פה לתת מכה כמו שאומרים רצינית, לקבוע עובדה לצאת מתוך החזקה של הס"א (הסיטרא אחרא).

זה אולי אחד ההסברים שיש גם כן בדור שלנו, בעלי תשובה שהלכו לסמינר, מקום כזה, קיבלו שמה אור זך, כזה של אור פתאום ראו דברים אמיתיים ואז ישר שמו כיפה וציצית וכיסוי ראש ויצאו משם דתיים באו חילונים לגמרי.

ואנשים מסתכלים בצד ואומרים אלה לא נורמלים, מה ככה בשבוע אדם הופך את עורו בצורה כזאת אבל מבחינה פנימית זה ככה משמים מגלגלים את זה כדי לקבוע שם עובדה בכלים החיצוניים, הנה הבן-אדם הזה כבר יש לו ציון אחר, להוציא אותו מתוך הרשות האחרת להכניס אותו אפילו גם באופן חיצוני לקדושה, "ומשלא לשמה יבוא לשמה" איך שהוא כבר, הוא יתרגל, יתרגלו וזה יעבור.

אנחנו ממשיכים, כתוב בשער הכוונות של האר"י ז"ל שהאורות שנכנסו לעם ישראל במצרים הרי זה הגאולה, מה זה גאולה? שהאדם מקבל מוחין דגדלות, קודם היה לו מוחין דקטנות אח"כ יש לו מוחין דגדלות.

למה הדבר דומה? כשהוא היה במוחין דקטנות הוא היה עבד הוא היה עשוק הוא היה מסכן, היה תפוס, היה מוגבל, הוא מקבל מוחין דגדלות, היצר כבר לא יכול עליו, הוא כבר יש לו השקפה חזקה, בהירות יצא מההסתר פנים, זה מוחין דגדלות.

אז זה כבר גאולה, כבר התגלות של השם. אם כן האר"י ז"ל מסביר שם שבזמן יציאת מצרים עפ"י הדרך הנכונה, קודם צריך להכניס מוחין דקטנות, כמו תינוק הוא נולד, הוא קטן אח"כ הוא גדל, מוחין דגדלות, אז יש ככה, קטנות א', גדלות א', קטנות ב' גדלות ב' זה השלבים.

אנחנו עכשיו צריכים להתקרב לגאולה בגאולה אנחנו נקבל גדלות ב', סופית לנצח,

זה הגדלות השניה, גדלות המוחין השניה, זה גם כן הולך לפי שמות השם, קטנות זה שמות אלוקים וגדלות זה שמות הויה.

אם כן אנחנו היינו במצרים והיה הסתלקות המוחין והיינו עבדים כמו שאמרתי לקליפה אז לא היה לנו מוחין דקדושה כמעט היה מינימום והשם היה צריך להכניס בנו אור, היה צריך להכניס בנו אור, אבל אם הוא היה מכניס דרך ההשתלשלות הרגילה.

זאת אומרת קודם מוחין דקטנות אח"כ גדלות א' אח"כ קטנות ב' אח"כ גדלות ב', היצר היה מקטרג ומפיל את כל המערכת הזו והיינו יכולים להישאר שמה וגם כן המוחין היו נופלים חס ושלום, סכנה גדולה.

אז השם התחיל ישר מלמעלה, הפוך, הכניס מוחין דגדלות, זה העניין של ליל הסדר שכל הנשמות מקבלות אור גדול ואח"כ הוא נתן את המדרגות האחרות, קודם הכניס אור, הרי איפה שיש אור החושך מסתלק.

יש גם כלל באר"י ז"ל שהקליפות יכולות לינוק רק מהאחוריים לא מהפנים, אם יש גילוי פנים, אם השם מתגלה, מי יכול להגיד לך משהו, יש לך את השם איתך, מה אתה צריך יותר מזה? אבל אם השם מסתתר כמו שאדם החלק האחורי שלו, אין לו עיניים, שם אין לו גילוי, מי שנותן לך את הגב מה אתה רואה ממנו?

כלום. אם הוא מסתכל עליך פנים בפנים זה אחרת אתה מקבל אור, אם-כן היצר יכול לינוק רק מהאחוריים של הקדושה אבל אם עם-ישראל קיבל אז מוחין דגדלות מי יכול להתעסק איתם. זה אותו סוד שאומר הרשב"י שאנחנו ניגאל בזכות לימוד הקבלה. לכאורה זה נורא משונה, דווקא לימוד הקבלה? לימוד ההלכה ככה זה היה נראה נכון? לימוד ההלכה, אנשים ישמרו הלכה, כולם יהיו צדיקים וניגאל, מה פתאום דווקא דרך לימוד הקבלה?

אז זה העניין הזה שרוב הנשמות בעם-ישראל, היום הם עשוקות, גם אלה שבתוך הקדושה הם עשוקים בתוך הקדושה, זה מוחין דקטנות. אם כן הפתרון היחידי זה לזכות למוחין בגדלות מוחין של גדלות זה הקבלה, הקבלה מכינה את האדם שיוכל לקבל את האור הגדול, אור ה' הגדול.

בקשר ללימוד הקבלה - החלק המותר זה מצווה ללמוד אותו, מה שאסור, אסור, מה שמוותר - מצווה. כמובן שאני הזכרתי את זה כבר מאה פעמים, לא כל אחד אמור להיות מקובל אלוקי ולדעת הכל, את כל הקבלה, לא בשלב זה, בשלבים עתידיים כולנו נדע הכל בע"ה, אבל בשלבים האלה לפחות את המינימום צריך את הכללים המינימליים שזה הנשמה של התורה.

אנחנו ממשיכים ברמח"ל, אז אם כן במצרים זה לא היה בסדר זה גם הסוד, שיש דעה שבית המקדש ירד מלמעלה מוכן, מן השמיים, בית המקדש השלישי, אפשר להבין את זה, אם אנחנו נצטרך לבנות אותו בדרך הטבע, וכל המניעים של כל הקליפות, הישמעאלים וכל העולם נגדנו.

הרי אנחנו רק רוצים להתקרב לשמה, כל העולם עומד על הרגליים אז קל וחומר אם היינו רוצים לפוצץ שמה ולבנות מה היו עושים אז? אם כן יש דעה שזה ירד מוכן. זאת אומרת יהיה איזה אור חזק, איזה מעשה מלמעלה שימנע את הקטרוגים.

"ולכן צריך שברגע אחד יעלו למדרגות עליונות, כדי שהס"א לא תעכב העליה, וזה סוד שבאותו הזמן באו המוחין שלא כסדר הידוע, כדי שהס"א לא תקטרג, ולכן מיד כשעלו במצרים לא די שיעלו בז"ן, אלא עלו במקום יותר גבוה, ביסוד אימא מקום שאין הס"א מגעת."

אם כן שעם-ישראל בגלות, שכינה בגלות, תבינו מזה אותם היהודים שהיום כבר יש אפשרות לעלות לארץ ולא עולים, מכל מיני סיבות הם לא עולים אז הם שגורמים לזה ששכינה תמשיך להיות בגלות, היו עולים לארץ - הייתה באה הגאולה.

לכן אנחנו גם רואים את התהליך ש"מקבץ נידחי עמו ישראל" היום כחלק מתקדם של הגאולה השלבים מה שאנחנו עוברים היום, אז אם כן אותן הנשמות שהם בח"ל ויש ביכולתן להגיע לפה, הם מעכבים את הגאולה פשוטו כמשמעו, אז ככה שהשכינה בגלות, בגלות הקליפה ז"א שהמלכות ירדה לעולם התחתון ויש יניקה לקליפה.

עכשיו שעם ישראל עולים אז זה לא רק שעלו מהמלכות דרשעה מהמערכת של

הספירות של הטומאה איפה שהם היו עשוקים אלא הם עלו לא רק עלו למלכות דקדושה, הנשמות ולא רק עלו לז"א דקדושה, אלא הם עלו ליסוד אימא, זה פרצוף עוד יותר עליון, זה היה קפיצת דרך מה שנקרא, וזה גם כן, מה שקרה לאליעזר עבד אברהם שהיה לו קפיצת הדרך, אתם יודעים את זה?

כשהוא הלך להביא את רבקה כדי שלא יתעכב וכדי שחס ושלוש, הרי הוא קיבל מינוי להביא שידוך ואם לא היה מגיע וככה, יצחק היה יכל להישאר בלי אישה, אז הייתה לו קפיצת הדרך.

זה עניין של הקטרוג ברגע הקריטי, אתם זוכרים שאני הסברתי לכם את זה, אתם זוכרים בעניין הנחש שהיה, שבזמן שצריך להפיץ אור, להתחיל להפיץ את האור, יש קטרוג, צריך להפיץ מהר וחזק בשביל שלא יעכבו, אז הם עלו מדרגה של גלות השכינה ליסוד דאימא, זה מקום שאין הס"א מגעת.

ז"א (זעיר אנפין) זה פרצוף עליון יותר ששם הס"א לא יכולה לגעת "וזהו מה שכתוב "ביום הזה" לא הוצרך כל כך ימים וכל כך עיכוב, אלא באותו היום עצמו עלו למדבר סיני" מה זה מדבר סיני?

"שהוא יסוד אימא", יסוד של פרצוף אימא, זה מדרגה רוחנית שנקראת מדבר סיני "ואומר, לצאת מארץ מצרים ואינו אומר ממצרים" הוא לא אמר לצאת ממצרים אלא מארץ מצרים, מה זה העניין של ארץ מצרים "שזהו כוחם של ישראל לעלות ממדרגה תחתונה דקליפה" מה זה מדרגה אחרונה דקליפה? מלכות דקליפה, מלכות דטומאה הם עלו עד יסוד אימא דקדושה.

ארץ זה לשון מלכות זה אינו אומר ממצרים שזהו כוחם של ישראל, "לעלות ממדרגה תחתונה דקליפה למקום גבוה שבקדושה ולכן יצאו מבחינה התחתונה דקליפה מנוקבא שלהם עד יסוד אימא" תבינו עד איפה היינו משוקעים שם ר"ל, אתם יודעים מה זה מלכות דטומאה? ז"א מה התהליך שעבר פה?

יש עשר ספירות דקדושה ויש עשר ספירות דטומאה, אז הנשמות שלנו היו עשוקות, לא בשלושת הראשונות של הקליפה, לא בחג"ת

(בחסד גבורה תפארת) נה"י (נצח הוד יסוד) של הקליפה לא באמצע אלא ממש מלכות של קליפה אנחנו היינו כבר במדרגה התחתונה, התחתונה של הטומאה, אין יותר נמוך מזה, אין כבר איפה לרדת משם כמעט, אז משם עלינו ככה כמו על טיל וזה גם יהיה ב"ה בקרוב שיוציא אותנו מהטמטום הזה, אז משם עלינו.

"ולכך יצאו מבחינה התחתונה דקליפה, מנוקבא שלהם, אל יסוד אימא, ואומר אח"כ", אגב כתוב: איפה שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד, תשובה זה באימא בעלי תשובה מגיעים לאימא דרגה גבוהה מאוד, צדיקים גמורים, צדיק יסוד עולם, צדיק זה בחינת יסוד של ז"א (זעיר אנפין) אז אלה ביסוד של ז"א ובעלי תשובה מגיעים עד אימא.

ואומר אח"כ "ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני" כל קלקול צריך לתקן דבר והיפוכו", מה שאדם מקלקל בזה הוא צריך לתקן זה ברור, אז הוא מסביר פה את העניין הזה "ואומר אח"כ "ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני", כל קלקול צריך לתקן דבר והיפוכו ברפידים".

במה הם פגמו עם ישראל? במה פגם? רפו יד מהתורה, "פגמו בתורה וכמאמרם ז"ל 'יולחם עם ישראל ברפידים' שרפו ידיהם מן התורה ולתקן זה הוצרכו לעלות ולהיתקן עצמם במקור העליון שהוא יסוד אימא שמשם יוצאת התורה כידוע".

לא סתם הם עלו עד שמה כמו שאומר האריז"ל מי שפגם בדרגה של נשמה הוא צריך דווקא ללמוד קבלה לתקן את זה, אז עם ישראל רפה עצמו מן התורה באותו זמן, אז היה צריך לעלות למקור לאיפה שיוצאת התורה שזה יסוד אימא, יסוד אימא מתלבש בתוך ז"א עד החזה, שבו מבפנים ומשפיע את המוחין זה כותב האר"י ז"ל.

שמשם יוצאת התורה כידוע בסוד משה קיבל את התורה מסיני איפה, איפה קיבל תורה? בסיני.

מה זה סיני אמרנו? יסוד אימא. הדברים הולכים בדיוק, "וזה מה שכתוב 'ויסעו מרפידים' שהוא בחינת הקלקול ועלו למידבר סיני תיקון נגד הקלקול" אז הנה

הנסיעות של עם ישראל במדבר הם מדויקות הם היו בדרגה כזאת ונסעו לדרגה אחרת זה לא דברים גיאוגרפים בלבד.

"וזה מה שכתוב 'ויסעו מרפידים' שהוא מבחינת קלקול ועלו למדבר סיני, תיקון נגד קלקול אומר אח"כ ויבואו מדבר סיני 'ויחן שם ישראל נגד ההר' נגד ההר, רוצה לומר לצד מזרח שכל מקום שאתה מוצא נגד פנים למזרח, מזרח הוא בתפארת דז"א, מזרח זה בחינת המדרגה תפארת דז"א, 'וישראל שורשם הוא ממש בתפארת דז"א ולכך באותו הזמן הוצרכו להיתקשר בשורשם שהוא בתפארת כדי שיוכלו גם כן לתקן התורה הבאה משם וזה סוד חנייתם למזרח".

קודם הוא אומר שהתורה באה מיסוד אימא עכשיו הוא אומר שהתורה באה מתפארת דז"א שזה יותר נמוך, איך אפשר להבין את זה? אז מבינים את זה לפי מה שאמרתי קודם לפי האר"י שיסוד אימא מתלבש בתוך ז"א עד החזה שבו עד התפארת ושמה הוא משפיע.

אז המקור, זה המקור עליון אבל ההשפעה של התורה זה יוצא מתפארת דז"א כדי שיוכלו גם כן לקבל התורה הבאה משם "וזהו סוד חנייתם למזרח ודווקא בסוד מזרח לרמוז להם שעכשיו היו מתחילים לזרוח אורות התורה "ומשה עלה אל האלוקים" העלה עצמו מן הגשמיות ונתקשר ברוחניות" זה כתוב בספרים, אפילו בן אדם אחד מתקן את עצמו יכול להאיר ולשנות את כל העולם, אדם אחד, מכריע את הכף של כל העולם.

גם מסופר אצל האר"י על אליהו הנביא שהוא עשה תיקון כזה גדול בהר הכרמל שמאז יציאת מצרים לא היה תיקון כזה אדם אחד אליהו הנביא שהוא גרם לכל אלה, לצעוק "ה' הוא האלוקים" ועשו תשובה ויצאו ממדרגה של עבודה זרה למדרגה של קדושה.

"אז אם כן 'ומשה עלה אל האלוקים' העלה עצמו מן הגשמיות ונתקשר ברוחניות בזכות משה שתיקן את עצמו, אז 'ויקרא אליו ה'" מה זה העניין שה' קרא לו?

עכשיו תארו לכם אם יש דור שהשורשים, היינו אלו שצריכים להשפיע הם מרחיקים את הענפים ר"ל אז זה מחריב את העולם. הבנתם מה שקורה? או שזה בא להראות שזה לא השורש, אם יש מישהו שמרחיק אותך מלקבל תורה אז הוא לא השורש שלך ואתה לא הענף שלו ככה מובן לא? מהעניין הזה?

כי השורש מזמין להתקשר, לא לעשות פירוד לא להרחיק ולא להכשיל אלא לתקן זה בסוד של העניין הזה שהרב לא מתקנא בתלמידיו והאב לא מתקנא בבנו אם יש רב שצומחים לו תלמידים גדולים ממנו הוא שמח שמחה גדולה.

זה מה שהיה גם כן לאהרון הכהן שהיה מבוגר ממשה והוא שמח שמשה הפך להיות משה רבינו, היה לו עין טובה לא עין רעה בזכות זה הוא זכה גם כן, אם כן השורש מזמין את הענפים להתקשר ולקבל את העניינים:

"ויקרא אליו ה' שהוא שמו של הויה ברוך הוא שהוא בתפארת דז"א" אתם מבינים? "ויקרא אליו ה'", כתוב ה' זה שם הויה יכל להיות ויקרא אליו אלוקים, לא, שם הויה הוא נמצא בתפארת דז"א וזה היה השורש של משה אז הוא קרא לו.

יפה נכון? "ואומר אח"כ כה תאמר לבית יעקב" כשישראל היו בגלות היו בבחינת יעקב שהוא בסוד קטנות וכשיצאו עלו למדרגה גדולה וזה סוד ישראל" ישראל, אותיות לי-ראש. "ובאותו הזמן ניתקנו גם כן הבחינות של הקטנות".

כשאדם מגיע לגדלות ממילא נתקן הקטנות, בוא נגיד ככה, אם אותם הנשמות החשובות של עם ישראל, המרכזיות, השורשיות היו מגיעים לגדלות ממילא היו מתקנים את אלה שבקטנות אז אם אותם המנהיגים והמשפיעים הם בקטנות מה אתה רוצה מהחברה שצריכים לקבל ממך שהם יהיו בגדלות?

כמו שכתוב "קשוט עצמך תחילה ואח"כ קשוט אחרים" אז אם המנהיגים שלנו איך שהם באיזה מצב הם לא יכולים לצפות ולכעוס עלינו שאנחנו בקטנות, מה לעשות, צריכים לזכות קודם כל שיהיו בגדלות

"סוד הקריאה הוא שהשורש מזמין לענף להתקשר בו וכאן שורשו של משה שהוא בתפארת דז"א הזמינו להתקשר בו כדי לקבל כוח ליתן התורה לישראל וזה סוד "ויקרא אליו ה'" שהוא שמו של הויה ברוך הוא שהוא בתפארת דז"א" נסביר קצת "ויקרא אליו ה'"

סוד הקריאה הוא שהשורש מזמין הענף להתקשר בו, זה כלל גדול מאוד השורש מזמין הענף להתקשר בו, מה זה הדבר הזה? זה סוד היחוד או בלשון הכתובה "הזיווג של המשפיעים עם המושפעים" של המשפיעים הרוחניים אם אלה שצריכים לקבל את ההשפעה הרוחנית זה עניין שהשורש מזמין את הענף להתקשר בו, השורש גם הוא בסה"כ ענף של שורש יותר עליון, ככה עד השם יתברך, "גבוה מעל גבוה שומר", ככה כתוב.

אז אותה בחינה שצריכה להשפיע לבחינה תחתונה ממנו היא רוצה להשפיע הרי שזה כמה שיותר גבוה השורש ככה הוא רוצה יותר להשפיע הרצון להשפיע יש לו מה שנקרא אצל המקובלים "השתוות הצורה עם הבורא" הבורא כולו רוצה להשפיע אז האדם שמשווה צורתו לבורא, הוא רוצה להשפיע עכשיו.

איך הוא יכול להשפיע? צריך שיהיו כמו שהבורא ברא את העולמות רק על מנת שיהיו אנשים מקבלים שיוכלו לקבל ממנו ובלעדיי אותם הכלים לא היה מי שיקבל, אותו דבר בחינת המשפיעים שהם בחינת שורש למושפעים הם מזמינים את הענפים שלהם להיות בקשר על מנת לקבל את האור שצריכים לקבל זה העניין שהשורש של משה רבנו קרא לו למה? לקבל את האור, למה לקבל את האור? כדי שיוכל להשפיע לעם ישראל אז אתם רואים פה?

משה רבנו הוא בחינת שורש לעם-ישראל הרי הוא כלל את כל הנשמות עם ישראל והוא בעצמו היה ענף של השורש שלו של התפארת דז"א שהזמין אותו, כך השי"ת הזמין אותו להתקשר אליו בשביל לקבל את התורה, אז מבחינת גבוה הוא ענף, מבחינת נמוך ממנו הוא שורש וככה זה.

וממילא אם היו בגדלות אנחנו כבר גם כן היינו יוצאים מהקטנות.

נזכה בעזרת השם צריכים להתאמץ מעל הטבע ולהתאמץ היום צריכים לעשות מסירות נפש גדולה מעל הטבע, בטבע זה לא יספיק.

הנה אפילו כמעט כל יום ר"ל בחודשים האחרונים איזה יהודי נרצח על קידוש השם וזה לא מספיק, לא מרגיע את העניין, לא מבטל את הדינים, יאללה, עוד אחד, עוד אחד אתה לא מספיק לשמוע. מה זה מראה? מראה שהמצב קשה מאוד ולעורר רחמים רבים שזה יתבטל, זה צריך זכות גדולה מאוד יותר מהרגיל.

כתוב הרי שאם בן-אדם יש לו ייסורים חלילה, אם היה רגיל ללמוד פרק אחד שילמד שני פרקים שיוסיף עוד דף למה זה? כי אם באים ייסורים אז סימן שיש דינים, וקטרוגים וצמצומים על האדם הזה, ואם הוא רוצה לעורר פרצופים יותר גבוהים זאת אומרת רחמים גדולים כאלה שיבטלו את כל המקטרגים אז הוא צריך להתעורר בהתאם אם הוא יתעורר יותר ויעשה מאמץ מעבר למה שרגיל גם למעלה יעוררו הרבה מעבר למה שרגיל.

אז היום כל הבחינות שלנו כל העם הקצוות שלנו כל העם מא' ועד ת' מחילונים, דתיים, חרדים, כולנו צריכים לעשות מאמץ עליון לצאת מהמדרגה שאנחנו נמצאים בה לעלות כמה מדרגות בקפיצה למעלה ואז כל הבעיות האלה ייעלמו כאילו שלא היו. פתאום הרשע ימות יקבל איזה התקף לב או שיחזור בתשובה, אני לא יודע מה, הכל יסתדר, כן דברים קורים.

דברים זיזים מהר "ישועת ה' כהרף עין" אבל צריך לעשות מאמץ. ואני אגיד לכם אנחנו לא מספיק עושים מאמץ, זה האמת, לכן ככה זה נראה.

היום נדרש לעשות מאמץ עמוק אמיתי לא חיצוני, אפילו קיום מצוות לא מספיק צריך תיקון הנפש לעומקה לא מספיק לקשט את עצמך בחוץ צריך שינוי מהותי מבפנים, לא לקבל מחשבות של דינים ושל רוע ושל כל מה שקורה וזה קשה זה עובדה קשה וזה מה שצריך לעשות זאת העבודה שצריך לעשות

זה מתעכב ובשביל זה הכל ככה על זה צריך לעשות מאמצים גדולים וברור שהחוסר אחדות שיש זה נובע מזה.

אנחנו יכולים לצעוק מהיום עד מחר שאנחנו רוצים אחדות שאנחנו רוצים אהבת ישראל אהבת חיים אבל הניסיון הכי קטן אנחנו נופלים כמו זבובים, אז איפה האחדות? לא נעשה אחדות? איך אפשר לעשות אחדות?

זה רק אם אדם עובד קשה מאוד בפנים לתקן את עצמו מכל הכיוונים מכיר את היצר מכל הזוויות נלחם בו כמה שהוא יכול וקשור עם ה' ומוסר את עצמו ואת נפשו את כספו את זמנו לה' יתברך אז זה אומר שיש אפשרות שהוא יהיה באחדות עם שאר הנשמות אבל אם לא? איזה אחדות יהיה? איפה אחדות?

אחדות של היצר יש. וזה הבעיה זה חוסר אחדות באמת אבל זה נגיד ככה חוסר אחדות זה כבר תוצאה זה תוצאה ולא הסיבה, הסיבה זה חוסר בניה רוחנית שאדם לא בנוי אז הוא לא יכול להתחבר הוא כל הזמן בפיבוד, בשנאה בכל הדברים האלה, חסר לו מוחין דגדלות חסר לו אפילו מוחין דקטנות.

שיש בעיות של מלחמה צריך להתכונן גם בגוף למלחמה כן, לא צריך להזניח שום כיוון כמו שאמרתי שיש פרד"ס בתורה צריך ללמוד את כל הפרד"ס לא רק את הסוד, צריך ללמוד את הכל, אותו הדבר גם במציאות, אדם צריך לעשות את ההשתדלויות המתאימות.

אבל התפקיד של היהודי הוא מורכב הוא קצת קשה, מצד אחד הוא צריך לעשות השתדלויות בטבע ולהכין צוואה וכו' וכו' מצד שני הוא לא צריך להאמין בכוחי ועוצם ידי עשו את החיל הזה וזה סטירה, קשה מאוד לבן-אדם להחזיק בה לאורך זמן כי אדם מאמין שהוא עשה והוא נכנס לתוך האמונה בעצמו אבל זה התיקון האמיתי.

אנחנו חייבים הרי זה התפקיד של עם ישראל לקדש את החומר, לא להתנתק מהחומר, לקדש את החומר, זה התפקיד שלנו, וזה כלול מצד אחד להיות אדם רוחני, מצד שני להיות אדם מציאותי וזה קשה, זה

בחינת יעקב שהוא הבריח התיכון - מהקצה אל הקצה, הוא לא הזניח שום דבר שהיה לו. כשהוא בא, למשל, למלחמה עם עשו אז הוא בא עם דורון, אמרנו כבר כמה פעמים, הוא בא עם תפילה וגם כן התכוון למלחמה הכל ביחד, לא רק זה או רק זה - הכל ביחד צריך לעשות.

זה שכל יום הורגים יהודים זה בא לעורר את אהבת חינוס הנסתרת בלבבות שלנו, של היהודים, כל פעם שנופל לכל אחד זה כואב לו, לא חשוב לך אם הוא היה שמאלני אם הוא היה ימני אם הוא היה דתי, אם הוא היה חילוני ברגע שנופל יהודי זה כואב לכולם, כאב, כאב פיזי, בלב, לא משנה מי שאתה מה שאתה, זה כואב מאוד, אם כן יש אהבה, פתאום מתעוררות אהבת חינוס נכון? אפילו אם הוא היה גנב, לא חשוב לך.

ברגע שנשמה של ישראל עוזבת את העולם זה כואב לכולם קל וחומר אם היא מתה על קידוש השם וכו' וכו' זה כואב, זה קשה, ולכן עכשיו כשהקורה זה מעורר את אהבת חינוס שלנו איך שלא יהיה, אוי לנו שזה מה שצריך לעורר אותנו אוי ואבוי לנו אנחנו ממשיכים עם הרמח"ל:

"אומר אח"כ "כה תאמר לבית יעקב" שישראל היו בגלות היו בבחינת יעקב שהוא סוד קטנות" זה גם כן י - עקב - יעקב.

"כשיצאו עלו למדרגה גדולה וזה סוד ישראל ובאותו הזמן ניתקנו גם כן הבחינות של הקטנות וזה סוד שמזכיר כאן יעקב וישראל להראות שמה שהיה בסוד יעקב שהוא סוד קטנות, נתקן בסוד ישראל שהוא הגדלות ושניהם ניתקנו כראוי", י-בעקב, עקב זה קטנות העקב של האדם העקב של האדם זה המקום הכי נמוך שאנחנו נקרא פה, עוד פיסקה יש לכם כוח?

"ומשה עלה אל האלוקים.. ויקרא אליו השם' כל זמן שהיו ישראל במצרים לא היה יכול להיות קשר בין הנשמות".

כותב פה העורך שחסר כמה מילים כנראה "הס"א שהיה משעבדין אותה תחתיה ונאמר בה "יתפרדו כל פועלי אוון" כל אחד יעשה התיקון השייך לו ומיד שיצאו ממנה וגמרו את התיקון נתחברו כולם כאחד ממש וזהו "ויסעו מרפידים" שהוא המקום שס"א רפה

את ידיהם של ישראל ואז "ויחננו במדבר ויחן שם ישראל נגד ההר" שהיו מחוברים כולם כאחד משה כללם, כולם בו ואז עלה אל האלוקים",

יש פה שלבים חשובים מאוד בזמן שאנחנו משועבדים בקליפות יש פירוד וכל אחד יעשה תיקונו ברגע שכל אחד עושה את תיקונו וגם ה' יתברך מרחם ומוציא אותנו ונותן לנו מוחין דגדלות, פתאום יכולים להתאחד.

אז זה עוד סימן שיש עוד מוחין דגדלות האדם יכול להתאחד עם כולם למה? הוא אוהב כל אחד הוא יודע שכל אחד נשמה ויש לו תיקון ויש לו קושי ואז הוא מרחם זה מוחין דגדלות. ברגע שאדם כל הזמן שונא וכועס ולא יכול להתחבר והוא נפרד ועושה מחלוקות זה מוחין דקטנות, מוחין דקטנות בצורה מזעזעת.

היום מוחין דקטנות עד כדי כך שזה ירד כבר לבגדים, ז"א יש לך כיפה כזאת, אתה כזה, יש לך כיפה אחרת, אתה משהו אחר, אם אין לך בכלל כיפה, אז אתה בכלל משהו אחר, אם יש לך טבע כזה, אתה ככה, אם אתה הולך ככה, אתה משהו אחר, זה עולם הפירוד זה לא עולם הקדושה זה עולם הפירוד, לא זה שכל אחד יכול להיות לו בגד אחר זה ברור אבל זה שבגלל הבגד אני כבר לא אוהב אותך כי אתה לא אותו הבגד כמו שלי אז פירוד אפילו בחיצוניות, החיצוניות גורמת פירוד.

איזה קדושה יש בזה? "ואהבת לרעך כמוך" טוב יש על זה מחלוקות, למיניהם, אבל יש כבר פוסקים גדולים שפסקו שכל העם ישראל האנשים הלא דתיים, הם תינוקות שנשבו וזהו זה. אנחנו ממשיכים:

"ומיד כשיצאו ממנה וגמרו את התיקון נתחברו כולם כאחד ממש וזהו "ויסעו מרפידים" שהוא המקום שהס"א רפה את ידיהם של ישראל ואז "ויחננו במדבר ויחן שם ישראל נגד ההר" כשהיו מחוברים כולם כאחד משה כללם כולם בו ואז עלה אל האלוקים", יש פה משהו מפחיד, רק מתי שהם יעשו את התיקון שלהם וזה "נתחברו", אז משה יכל לכלול אותם ביחד בתוך עצמו ואז הוא יכל לעלות לתקן את כולם.

יש את העניין שהצדיק הוא נפגע בפגמי הדור, אדם נכווה מחופתו של חברו. למה הוא עלה אל האלוקים? "שהוא להיות בעלה דמטרוניתא שהיא כלת משה", מי זו המטרוניתא? - המלכות, ומי זה המלכות? מי הכלה של משה? משה זכה להיות "בעלה דמטרוניתא שהיא כלת משה, שכבר נתבאר שהוא התפשטות מהשכינה עצמה שהיא עשויה להתייחד"

פה כתוב להזדווג אבל המקובלים אומרים שרואים שכתוב להזדווג אומרים להתייחד זה לשון נקיה "שכבר נתבאר שהיא התפשטות מהשכינה עצמה שהיא עשויה להתייחד בה, הנשמות נעשים זרים לגביה, שלצורך זה נכללים כל ישראל וכולם בז"א" - משה כולל בתוכו את כל ישראל וכולם הופכים להיות בחינת משפיעים והשכינה מקבלת מהם את התיקון, הם משפיעים בה. "וזה לא היה התיקון, יכול לעשותו קודם לכן מפני החומריות שהיה שולט על נשמותיהם", הנה מה שאמרתי לכם היות שעם ישראל היה במצב כזה עם החומריות אז כמה שמשה היה רוצה לא היה זכות לתקן הוא לא יכל לכלול אותם בתוך עצמו ביחד והוא עצמו לא יכל להתייחד עם השכינה ולגמור את התיקון.

כמה שהאחריות היא הדדית. הנה כמו שראינו עכשיו בדיוק היה תאריך של ליל הגלשנים אתם זוכרים את ליל הגלשנים שהרגו שם חיילים אז מהש"ג ועד המפקד הכי חשוב בבסיס, היה להם אחריות בעניין. הש"ג עמד להם שם בפתח, שומר הפתח זה לא צחוק, אז הוא נכשל אבל אם כל המערכת הייתה כמו שצריך והם ידעו, הייתה להם התראה אז זה לא היה קורה אז יש להם אחריות הדדית מכל הכיוונים גם הש"ג גם המפקד וגם החיילים ככה זה גם ברוחניות.

"וכשראה הקב"ה את הקשר הזה בין התחתונים והעליונים מיד "ויקרא אליו ה' מן ההר" כדי ליתן להם מתנת התורה, כדרך הנישואים ממש" הבנתם?

זה בא להשלים את מה שהוא הסביר קודם, העניין שהשורש קורא לענף אז ה' יתברך קרא לו מתי? מתי שהוא ראה שהוא קשור

עם הענפים שלו, ענפים קשורים בינם ובינם עצמם שכולם קשורים בקשר כעם אחד כאיש אחד אז יכולים לעלות ולקבל את התיקונים.

זה אולי הסוד שלעתיד לבוא כתוב שאליהו הנביא יבוא לפני משיח ומה תפקידו של אליהו הנביא? לעשות שלום "כי הנה אנוכי שולח לכם את אליהו הנביא לפני יום השם הגדול והנורא והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם".

זה עניין של אחדות וזהו כמו שכתוב בספר הזוהר על הפסוק "עלית למרום שבי" על מי אמרו את זה? על משה שהוא עלה למרום ושבה שבי שם, זה התורה. "וזהו שאומר 'כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל' אתם ראייתם את אשר עשיתי במצרים שהם המכות שהביא הקב"ה עליהם להכניעם ואומר "ואשא אתכם על כנפי נשרים" ולפי שהזמן שהיו ישראל במצרים היו נקראים נה"י" נצח הוד יסוד "ולזה היה מקום לס"א לשעבד אותם תחתיה" תראו זה דבר מאוד מעניין.

מה זה נה"י? נצח הוד יסוד, זה מהטבור ולמטה כל החלק של הרצון לקבל לעצמו הכי חזק זה מהטבור ולמטה. אם זה האוכל ואם זה תאוות של דברים שבינו לבינה.

גם אותו דבר אנחנו רואים שמערכת ההפרשה שלנו מהגוף וגם מהטבור למטה ז"א שמה מהחלק הזה יש יניקה לקליפות. לפעמים אדם מהטבור ולמעלה יכול להיות מתוקן אדם אידיאליסט אדם טוב אבל כשהוא מגיע לצרכים שלו הוא הופך להיות אריה הופך להיות בהמה זאב טורף כי שמה יש יניקה לס"א.

אז לכן כשהם היו במדרגה הזאת של הנה"י מה הם אמרו במדבר אלה שרצו לחזור למצרים מה הם זכרו את השומים, הבצלים, האוכל זה מהטבור ולמטה הם זכרו את התאוות שמה ז"א שהם באמת היו משועבדים בנה"י מה שהיה.

"ולזה היה מקום לס"א לשעבד אותם תחתיה אבל בגאולה הקב"ה קבע בחג"ת (חסד גבורה תפארת)" הרי אמרנו שהעלה אותם לתפארת דז"א זה חג"ת ושם אין

מקום לס"א להאחז בהם, והעליה שלהם הייתה לגבי אותם מוחין עליונים. "זהו "והביא אותכם אלי" ואומר עתה "ואם שמוע תשמעו בקולי ושמרתם את בריתי" שהם ב' דברים שצריך לעשות אחד להגביר אורות הקדושה וזה אינו נעשה אלא בכוח התורה"

זה תיקון אחד לכן צריך ללמוד וללמד התורה כמה שיותר ולכן יש כל כך הרבה מניעות היצר לא נותן שנלמד ולא נותן שנלמד, כמו שהזכרנו אלף פעמים, זה מצד היצר שרוצה למנוע שהתורה באמת תרד לכל העם, כל מיני מניעות מכל הסוגים שיכולים להיות על מנת למנוע את התורה מלרדת לעם, שזה לא יגיע לעם. אז אם כן דבר ראשון צריך להגביר אורות הקדושה, וזה אינו נעשה אלא בכוח התורה, והתיקון השני הוא שמירת ברית קודש שאורות הקדושה לא ילכו בתוך הסיטרא אחרא.

מה זה קשור לשמירת ברית קודש? הרי האדם מקבל אור האור הזה עובר מהג"ר שלו לחג"ת ולכל הגוף ז"א שמקבל את האורות, זה ממלא אותו, עכשיו אם הוא מתפתה ולא שומר חלילה את ברית קודש אז מתפתה חלילה לכל מיני עברות בעניינים של צניעות אז האורות הולכים לסיטרא אחרא.

אותם הנשמות, אותה קדושה זה הולך ונשבה, לכן יש תיקון של האר"י לאנשים שפגמו שהוציאו זרע לא בקדושה, זרע לבטלה ר"ל באותם הכוונות של התיקון אומרים שאותן הנשמות שנעשקו ע"י הסיטרא אחרא ומלוכשות בתוך גופים טמאים שימותו אותם הגופים הטמאים ויחזרו אותם הנשמות להתגלגל בקדושה ולקבל תיקון, כזה פגם רציני זה עושה. אז זה הסוד של הבעיה השניה של הדור, בנושא כמה שהדבר הזה פרוץ ולא ידוע וזה קשור אחד בשני, חוסר התפשטות התורה, חוסר שמירת הברית.

תלמיד: האם יש טעם להקריא תורה לילדים קטנים אפילו אם הם לא מבינים?

האדמו"ר מרחלין שליט"א: בטח להקריא להם תורה, כן זה מצווה "ושננתם לבניך ודיברת במ", "תורה ציוה לנו משה מורשה קהילת יעקב".

פרשת 'תצוה' (אוצרות רמח"ל)

משולב: י-א-ה-ד-ו-נ-ה-י. ומאלו ח' בגדים היו ד' של כהן הדיוט להורות שהיה כלול בו גם כן כוחו של כהן הדיוט, וגם הוא היה צריך אליו ובשביל זה נקרא גדול".

טוב עד כאן לשונו בקטע הזה בעניין הקורבנות זה עניין לקרב קודשא בריך הוא ושכינתה. העוונות מבדילים בין הקב"ה לישראל כי הקב"ה קבע שבששת אלפי שנות התיקון הוא יכול להשפיע שפע לעם ישראל רק בהתאם לזכויות ואם יש עברות ואם יש עוונות אז הוא לא יכול להשפיע את השפע זה נקרא כביכול אין זיווג למעלה, אין השפעה, אין נתינה ואין קבלה.

אין נתינה מצד הקב"ה ואין קבלה מצד המלכות, מצד כנסת ישראל שהיא לא יכולה לקבל שפע כדי לזון את בניה שזה בחינת עם ישראל, והכהנים שהיו עובדים בבית המקדש היו גורמים ע"י הקרבת הקורבנות להתקרבות חדשה ומחודשת.

מקום לס"א להאחז בהם, והעליה שלהם הייתה לגבי אותם מוחין עליונים.

"זהו "והביא אותכם אלי" ואומר עתה "ואם שמוע תשמעו בקולי ושמרתם את בריתי" שהם ב' דברים שצריך לעשות אחד להגביר אורות הקדושה וזה אינו נעשה אלא בכוח התורה"

זה תיקון אחד לכן צריך ללמוד וללמד התורה כמה שיותר ולכן יש כל כך הרבה מניעות היצר לא נותן שנלמד ולא נותן שנלמד, כמו שהזכרנו אלף פעמים, זה מצד היצר שרוצה למנוע שהתורה באמת תרד לכל העם, כל מיני מניעות מכל הסוגים שיכולים להיות על מנת למנוע את התורה מלרדת לעם, שזה לא יגיע לעם.

אז אם כן דבר ראשון צריך להגביר אורות הקדושה, וזה אינו נעשה אלא בכוח התורה, והתיקון השני הוא שמירת ברית קודש שאורות הקדושה לא ילכו בתוך הסיטרא אחרא.

מה זה קשור לשמירת ברית קודש? הרי האדם מקבל אור האור הזה עובר מהג"ר שלו לחג"ת ולכל הגוף ז"א שמקבל את האורות, זה ממלא אותו, עכשיו אם הוא

אנחנו פה פרשת תצוה, הרמח"ל, אוצרות רמח"ל, קודם אני מקריא:

"ואתה הקרב וגו' (כ"ח, ב). כאן ניתן לאהרון כהונה גדולה.

הקרבן הוא לעשות הזיווג, וזה סוד: "זה קרבן"- לקרב הזכר והנקבה ביחד. זה נעשה ע"י הכהנים שהיו מקריבים הקורבנות, והעיקר בזה היה כהן גדול, ולכן נקרא גדול, שהוא היה משפיע לכל האחרים, וכולם צריכים אליו.

ואהרון היה ראשון שזכה לזה, לפי שהיה אוהב שלום ורודף שלום, שהשלום הוא סוד הזיווג, הוא בלשון נקיה היחוד, וכשהיה משים שלום בין איש לאשתו כך היה גורם למעלה ליחוד בז"ן-ז"א ונוק'. נמצא שהכהן גדול היה עקרי בתיקון של הקורבנות שהוא סוד היחוד.

ולכן היו לו ח' בגדים, להורות שעל ידו נעשה היחוד העליון בסוד שם היה באדנות

"ואהרון היה ראשון שזכה לזה", זאת אומרת שזכה להיות כהן גדול, "לפי שהיה אוהב שלום ורודף שלום שהשלום הוא סוד הזיווג." מה הכוונה "שהוא היה אוהב שלום ורודף שלום שהשלום הוא סוד הזיווג"? הזיווג- זה קשר בין משפיע למקבל והשלום זה לעשות שלום בין שני הפכים זכר ונקבה, זה שני הפכים: זה משפיע וזה מקבל. הוא היה עושה שלום בזוגות פה למטה וזה שהיה שלום, שלום בית בין בעל לאישה והם היו מתיחדים שכינה שורה בניהם היה יורד מזה שפע וקדושה מהשמים, וע"י התעוררות מלמטה מתעורר למעלה.

זאת אומרת ע"י שלום בין בעל ואשתו, כאן נעשה שלום כביכול בין בעל ואשתו, למעלה בעל ואשתו זה הקב"ה וכנסת ישראל, ע"י שיש שלום בית פה למטה בין היהודי והיהודיה, אשתו, זה גורם להשפעות ויחודים למעלה בין ז"א לנ"ק (זעיר אנפין לנוקבא) בין ו' של שם ההויה לה' של שם ההויה וזה היה עושה כהן גדול.

והראשון שהיה כהן גדול היה אהרון. כהן גדול. ולמה הוא זכה לזה? כי הוא היה משכין שלום, כתוב שהוא היה אוהב שלום ורודף שלום בין בעל ואישה ושהיה משים שלום בין איש לאישתו כך היה גורם לזיווג למעלה בז"ן ככה אומר הרמח"ל.

"נמצא שכהן גדול היה עקרי בתיקון של הקורבנות שהוא סוד הזיווג", כמו שאמרנו שהקורבן זה בשביל להקריב, לשון לקרב. "משפיע אל המקבל לכך היו לו ח' בגדים שמונה בגדים להורות שעל ידו נעשה הזיווג העליון בסוד שם ההויה עם שם אדנות." שם ההויה זה שם של הקב"ה י-ק-ו-ק אדנות זה בחינת מלכות זה בחינת כנסת ישראל, אדושים מה שאנחנו אומרים. השילוב של שני השמות במעורב י-ק-ו-ק בשם אדנות זה מראה לזיווג של ז"א ונ"ק של הזכר ושל הנקבה של המשפיע ושל המקבל של קב"ה עם כנסת ישראל, ויש שמה שמונה אותיות, בין שני השמות האלה יש שמונה אותיות, ולכן היה לכהן גדול שמונה בגדים, כי הוא היה גורם ליחוד של שמונה אותיות של שתי השמות ולכן זה משולב השם הזה י-ק-ו-ק עם שם אדנות אדושים (א-ד-נ-י), זה משולב

לכאורה בן אדם פוגם והוא נותן כוח לבהמיות עכשיו הוא מביא בהמה ששוחטים את הבהמה ואז סך הכל כוח הבהמיות שבעולם פוחת וגם אדם חוטא הוא נהנה ברגע שהוא עובד ומרוויח כסף שכסף זה הדם והדם זה בחינת הנפש.

מתי שהוא נותן כסף בשביל הקורבנות והוא מקריב בעצם את הכסף שלו את הדם שלו אז הוא ממית את הדם העכור שנעכר ע"י העוונות שהוא עשה וזה נעשה ע"י הקורבנות בעבודת הקורבנות היה חלק לישראל וללוי ולכהן.

כ'הן ל'וי ישראל ראשי תיבות "כלי"- זה הכלי בשביל הורדת השפע ומי שהיה לו תפקיד מיוחד בעניין הזה זה הכהן הגדול שהכהן הגדול היה גורם לזיווג העליון למעלה, ככה אומר הרמח"ל זאת אומרת שהתיחד ז"ן, ז"ן זה ז"א ונ"ק, זעיר אנפין והנ"ק שלו.

זאת אומרת יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה, שהקב"ה היה משפיע לשכינה הקדושה ודרכה לעם ישראל ולכל העולם כולו.

זה העניין הזה שהכהן הגדול דווקא היה בו כמה תכונות מבחינת מהותו מבחינת תפקידו שבזכות עבודתו הוא יכל לגרום ליחוד הזה בן ז"א ונ"ק (זעיר אנפין ונוקבא) זה מה שהוא אומר כאן: "ואתה הקרב וגו' - כאן ניתן לאהרון כהונה גדולה." הרי קודם משה היה משמש ככהן עכשיו זה ניתן לאהרון.

"הקרבן זה לעשות הזיווג, זה סוד: "זה קרבן"- לקרב הזכר והנקבה ביחד". הזכר והנקבה הכוונה הקב"ה וכנסת ישראל -השכינה הקדושה, ה-ו' ו-ה' של שם ההויה, לחבר אותם.

"וזה נעשה ע"י הכהנים שהיו מקריבים הקורבנות ועיקר בזה היה כהן גדול לכך נקרא גדול שהוא היה משפיע לאחרים וכולם צריכים אליו." יש כהן הדיוט שיש לו ארבע בגדים ויש כהן גדול שיש לו שמונה בגדים והיות שהוא הגדול הוא בחינת ראש הוא כולל את כל מה שמתחתיו את כל הכהנים שתחתיו הוא ראש הפרצוף של הכהנים.

להורות על השילוב זה אות מהשם י-ק-ו-ק ואחר כך אות של שם אדנות, אות של השם י-ק-ו-ק ואות של השם אדנות - זה משולב אחד בתוך השני, זה בחינת זיווג, וסך הכל האותיות זה שמונה אותיות.

וכן היו שמונה בגדים לכהן הגדול, זה מה שהוא אומר.

והכהן הגדול שיש לו שמנה בגדים הוא כולל בתוכו גם ארבע בגדים של כהן הדיוט כי ברור שכהן גדול הוא גם כהן הדיוט וגם כהן גדול, שהעליון תמיד כולל את התחתון - ככה כהן גדול כולל את כל הכהנים ולכן היה צריך גם כן את ארבע הבגדים של הכהן ההדיוט.

ובעם ישראל הכל זה קומה אחת ולכן גם הכהן הדיוט צריך את הכהן גדול וגם הכהן גדול צריך את הכהן הדיוט וכולם בהכללה אחת זה קומה שלמה.

מה צריך הכהן הגדול את הכהן ההדיוט? הוא צריך את הכהן ההדיוט לא פחות ממה שהכהן ההדיוט צריך את הכהן הגדול, כי הכהן הגדול יש לו את העבודה שלו והכהן ההדיוט יש לו את העבודה שלו, ואם זה לא יעשה את עבודתו וזה לא יעשה את עבודתו אז לא תהיה עבודה שלמה, לכן יש כל מיני דרגות ויש כל מיני תפקידים וכל תפקיד הוא הכרחי במערכת השלמה.

כמו שבצבא מפקד הטנק הוא הכי חשוב אבל אם לא יהיה תותחן או לא יהיה מישוהו אחר אז מה הטנק הזה שווה? מפקד, כל הכבוד, אבל מה עם החיילים? אם אין חיילים מה זה עוזר? אז ככה זה כל אחד ואחד יש לו את המקום שלו וכל עם ישראל ביחד זה השלמות.

"ובשביל זה נקרא 'גדול' גם נקרא 'גדול' לפי שהיה לו מעלה אחרת משאר הכהנים שהיה יכול להיכנס בבית קודש הקודשים".

מתי היה נכנס? פעם בשנה ביום כיפור.

כתוב בגמרא שהשם אומר: אין לי אלא כהן גדול פעם בשנה בקדש הקודשים ביום כיפור, זה מה שיש לי מעם ישראל- את הכהן הגדול ביום כיפור בקדש הקודשים. מה הסיפור הזה מה זה כל עם ישראל, זה כלום? רק הוא? אז בואו נשמע:

"נכנס בבית קודש הקדשים, והסוד הוא באצילות אין נפרדים ומתחילים בבריאה יצירה עשיה והשורש שלהם הוא בהיכל קדש הקודשים דבריאה ומשם מתפשטים כל הענפים, כך למטה כל ארץ ישראל מקביל לענפים שיש בבריאה יצירה עשיה ובית קדש הקדשים מקביל להיכל קודש הקודשים דבריאה שהוא השורש של כל הענפים המתפשטים אחר כך וזה המקום מרוב קדושתו לא היה יכול שום אחד להיכנס בו וזה המקום הוא שורש הכל ואף על פי כן הכהן גדול שהיה עיקרי בזה התיקון לקרב הענפים אל השורש לא ניתן רשות להיכנס". תראו איזה יופי, איך השפה של הרמח"ל מתמצתת משהו לא רגיל. הוא אומר ככה: מה היה עיקר העבודה שלו? לקרב הענפים אל השורש, מי אלו הענפים? עם ישראל. מי זה השורש? הקב"ה.

אז זה היה התפקיד של הכהנים וקל וחומר תפקידו של הכהן הגדול שהיה צריך להפעיל את כל המערכת ואת כל מידת החסד וההתמסרות וההתעלות בשביל לקרב ולנקות כל אחד מחטאתו, מבעייתו ולהעלות אותו שיהיה ראוי להתחבר עם השם.

יש פה סוד יפה: מידה כנגד מידה - היות שהוא היה מקרב את כולם להשם, אז השם נתן לו להתקרב אליו, הוא קירב אותו בתוך קודש הקודשים, ככה זה הולך.

"ואף על פי כן הכהן הגדול שהיה עיקרי בזה התיקון לקרב הענפים אל השורש לא ניתן רשות"

אפילו הוא לא היה יכול להיכנס אלא ביום הכיפורים.

"שבהיכנסו שם שהוא מקום גבוה במעלתו הרבה, היה בסכנה וביום הכיפורים באין ש-ט-ן ואין פגע רע היה ניכנס" הבנתם?

זאת אומרת שגם במקום גבוה מאוד בשביל להיות ראוי להיות במקום גבוה אדם צריך להיות מתוקן, אם הוא לא מתוקן הוא בסכנה גדולה הוא יכול ליפול ולהתרסק לכן בשביל לשמור על הכהן הגדול לא נתנו לו אלא להיכנס במקום שהש-ט-ן אין לא שליטה שיהיה מוגן, אפילו כהן גדול צריך הגנה מפני הש-ט-ן ואם למדתם במסכת 'יומא'.

לא היו נותנים לו לישון בלילה כדי שלא ייכשל, כדי שלא יהיה לו מקרה לא טהור בלילה, לא היו נותנים לו לישון בערב יום כיפור כדי שיהיה טהור ויוכל לעבוד, היו מקריאים לו כל מיני דברי תורה והיו אומרים לו לקום ולא להירדם, אז היה אסור לו להירדם, כהן גדול צריך שמירה. "שהארת אימא ואימא מאירה הרבה באותו היום יום הכיפורים ואימא מקננא בבריא" יש ביטוי באר"י ז"ל ש"אימא מקננא בבריא", "אימא מקננא בבריא" - אימא משפיעה בתוך עולם הבריא, אימא הכללית, עכשיו ביום הכיפורים אימא משפיעה את האורות שלה אימא מכפרת ואימא מאירה ואימא מתקנת את המלכות, אמרנו מקודם שהמלכות צריכה להיות מתוקנת על ידי הארות של אימא, אז בזמן שאימא משפיעה בבריא והוא היה בקודש הקודשים, היכל הבריא. קודש הקודשים שלנו פה מכוון כנגד קודש הקודשים של הבריא אז הוא היה בבריא והיות שאימא באותו יום משפיעה חזק והיא באופן טבעי מקננה בבריא, משפיעה על הבריא אז לא הייתה לו בעיה להיכנס שמה הוא היה שמור. "ולכן באותו היום היה נכנס בבית קודש הקודשים המקביל להיכל קודש הקודשים דבריא והיה ניצול, היה צריך להיכנס בקטורת שהוא סוד הכרתת הקלי" הקליפות "שכל אלו היו הכנות להצילו מפגעים רעים". תראו מה זה "והיה צריך להיכנס בקטורת שהוא סוד הכרתת הקליפות שכל אלו היו הכנות להצילו מפגעים רעים, עם כל זה לפעמים היו מתים אם לא היו נזהרים בקדושה רבה להיכנס במקום גבוה כזה. הרי שהכהן גדול נקרא כך על כל אלו המעלות שהיו בו ואהרון היה ראשון לכך ונאמר בו "לכהנו לי' ולפי שגם אהרון היה צריך לקבל כוחו ממשה כמו שכתוב בזהר חדש לכך נאמר 'ועתה הקרב אליך', שאהרון יתקרב אליו לקבל כוח ממנו". אהרון כמה שהיה גדול היה צריך לקבל בכל זאת את הכוח ממשה ומשה זה בחינת התורה, לא מספיק רק חסד צריך גם את התורה אם לא אז יכול להיות גם חסד של

טומאה, יכול להיות חסד לא מתוקן, זה צריך להיות במסגרת של התורה, אז הוא היה צריך לקבל ממשה. "שאהרון נתקרב אליו לקבל כוח ממנו. והדברים הולכים בהדרגה, אהרון קיבל ממשה ובני אהרון קיבלו מאביהם וזהו אומרם 'ואת בניו איתו'. ולפי שהנשמות הגדולות הם צריכים לכלול בהם כל נשמות ישראל, לתקן בשביל כולם לכך כתוב 'מתוך בני ישראל' הבנתם מה הוא אומר פה? לפי שהנשמות הגדולות הם צריכים לכלול בהם כל נשמות ישראל, אם אתם רואים אנשים שנחשבים לנשמות גדולות והם פועלים על חלקים מעם ישראל, הם לא נשמות גדולות הם רק כאילו נשמות גדולות. על זה כתוב גם רבי נחמן שיש גדולים בגילוי שהם נראים גדולים והם לא גדולים באמת הם ככה מסיבות של כל מיני קלקולים שיש. אז את זה צריך לבדוק מי שכולל בתוכו את הנשמות את כל הנשמות זה הבחינה הנכונה של הגדלות של הנשמה: "ולפי שהנשמות הגדולות הם צריכים לכלול בהם כל נשמות ישראל" את כולם מהקטן ועד הגדול את המסכנים ואת הלא מסכנים מכל הסוגים לתקן בשביל כולם, "לכך כתוב 'מתוך בני ישראל' " זאת אומרת "ואתה הקרב אליך, מתוך בני ישראל". ולפי שבהתעוררותא דלתתא אתער דלעילא" כמו שמעוררים למטה מעוררים למעלה. "והיה גורם בלובשו שמונה בגדים למטה שהז"א (זעיר אנפין) למעלה יתלבש גם הוא בשמונה בגדים שהם הארות הנמשכים לאריך מז"א לעשותו כהן גדול". הרי ז"א (זעיר אנפין) הוא בחינת מידת הדין הוא מנהיג את העולם בהנהגת המשפט על מנת שהוא יהיה כהן גדול הוא צריך זאת אומרת הדין הזה צריך מידת המשפט צריך להיות ממותק על ידי מה? על ידי פרצופים יותר עליונים על ידי רחמים גדולים, זה לא כהן רגיל שיש בו חסד מסוים אלא זה צריך להיות כהן גדול בחינה הרבה יותר גדולה ולכן ז"א היה מקבל את האורות

מאריך והיה הופך להיות בחינת כהן גדול באותו זמן.

"ולפי שבהתעוררות דלתתא התעורר למעלה והיה גורם בלובשו בשמונה בגדים למטה". תראו הכהן הגדול לובש את הבגדים למטה תראו איזה תיקון זה עושה למעלה, אדם מתלבש מתפשט מה הוא חושב שיש לזה השפעה על משהו?

כלום, אבל יש הלכות איך להתלבש ואיך להתפשט ואיך לקשור את הנעליים ואיך להוריד את הנעליים, צריך ללמוד הכל.

כתוב, כשאדם מתחיל ללמוד את ההלכות הוא אומר הנה, תשמעו זה חשוב, בן אדם אחד היה לובש את הבגדים שלו לתפקיד שלו ביום הנכון היה גורם כזה תיקון שהכתר היה מאיר בתוך ז"א, אז זה חשוב או לא חשוב?

ואם הוא לא היה לובש אותם הוא היה חייב מיתה זה לא צחוק. אנחנו יש לנו כל מיני הלכות שכולנו חייבים, בין שאר ההלכות זה איך להתלבש ואיך להתפשט לכל דבר יש הלכות אז לכן צריך ללמוד אותם.

אבל אם בן אדם סתם ייקח הלכות וילמד והוא לא יודע שיש בזה חשיבות אז הוא יאמר, היהודים האלה אין להם מה לעשות אז הם המציאו הלכות איך לשרוך את הנעל ואיך להוריד את הנעל ואיזה צד של הלבוש קודם זה לא מובן בכלל כל זה,

אלא מי שזכה לגדול בבית דתי או שיש לו אמונה גדולה ואז הוא אומר 'כן אני מאמין שזה דברים גדולים', אבל סתם אדם שיקרא בזה זה נהייה חילול השם הדבר הזה לכן צריך את טעמי המצוות לפרסם.

"שהז"א (שהזעיר אנפין) למעלה ילבש גם הוא ב-ח' בגדים שהם הארות הנמשכים מא"א (אריך אנפין) לז"א ולעשותו כהן גדול ובעבודת הכהן העבודה למטה ההארה מתרבת למעלה גם כן"

הבנתם? כשהכהן היה עובד למטה ההארה הייתה מתרבת למעלה כי הוא היה עושה פה את התיקון שהיה צריך לעשות כמו שהסברנו על הקורבן ואז היה מתחיל לרדת השפע אוטומטית, "לכך אומר 'לכהנו לי', לי דייקא.

ואחר כך מזכיר אותם בשם 'אהרון' וגו', להמשיך להם כוח לפעולה הזאת. כמו שכתוב גם כן בבצלאל 'ראו קרא השם' וגו' ואמרו 'בני אהרן' כיוון שעל ידו יקבלו כחם". בקיצור מתי שמזכירים אדם בשמו מעוררים את השורש שלו ומורידים אליו בעזרת השם שפע טוב והתעוררות טובה, זה סוד של השמות כמו שמספרים על רבי ישראל הבעל שם טוב זכותו יגן עלינו, שאלו למה קראו לו ישראל?

אז הוא אמר שמתי שאדם מתעלף יש סגולה לקרוא לו את השם באוזן, למשל אם מישהו מתעלף לקרוא לו 'אהרון אהרון', 'אהרון בן נחמה' אני יודע, באוזן שלו וזה סגולה להעיר אותו אז הוא אומר בזמן שהבעל שם טוב היה צריך לרדת לעולם עם ישראל היה במצב של עלפון מרוב הגלות המרה וחוסר הכלים והאורות, אז היו צריכים לשלוח מישהו עם השם ישראל, נשמה כמו שלו להעיר את עם ישראל.

תלמיד: האדמו"ר סליחה, גם בן אדם שנמצא בחדר התאוששות אחרי ניתוח קוראים בשמו, הוא בכלל מעולף לגמרי, לא בעולם הזה, ברגע שקוראים בשמו הוא חוזר לעולם הזה, אני חוויתי את זה לצערי הרב,

האדמו"ר: יפה, יפה.

תלמיד: קוראים בשמו של האדם ממש מייד אחרי הניתוח ואז הוא פותח את העיניים מיד.

האדמו"ר: "ואומר אחר כך 'ועשית בגדי' וכו' שימשיך לו כח לתיקון הבגדים" וסוד הבגדים הוא שהסטרטא אחרא עיקר אחיזתה היא בלבושים, שבפרצוף אין לה כל כך אחיזה ולכך היו הבגדים של הכהנים, להרחיק הסטרטא אחרא מן הלבושים"

טוב, פה יש סוד גדול לעולם שלנו לזמן שלנו זה עניין של הלכות צניעות.

באמת לא מובן לאנשים למה החצאית צריכה להיות מתחת לברך ולמה עד פה, וכל הדברים והעניינים ומתעצבנים שזה חס שזה זה, שזה הוא, אז הוא אומר ככה באופן פשוט

"וסוד הבגדים הוא שהסטרטא אחרא עיקר אחיזתה היא בלבושים, שבפרצוף אין לה כל כך אחיזה".

אם כן האדם יש בו פנימיות ויש לו חיצוניות ויש לו חיצוניות דחיצוניות. פנימיות של האדם זה הנפש שלו, הנפש רוח נשמה שיש בתוכו והחיצוניות שלו זה הגוף והחיצוניות דחיצוניות מה זה? הלבוש. הרי אנחנו נבראנו בצלם גם למעלה יש את עיקר הפרצוף הפנימיות של הפרצוף כלי שעוטף את האורות ויש את הלבושים של הפרצוף, עכשיו היצר לא יכול להתעסק עם האור כשיש גלוי פנים, היצר בורח, כמו שיש גנב שמגלים אותו איזה כוח כבר יש לו כשמגלים אותו? אז בקיצור כשיש אור גדול שנכנס בכלי היצר לא יכול להתעסק. זה גם כן אחד הסודות שהרשב"י אמר שבזכות לימוד הקבלה אנחנו ניגאל כי על ידי הלמוד הזה אנחנו מעוררים את האורות העליונים של הכתר ואז נכנס אור בכל העולמות וזה עושה כבר גאולה, יש אור זה כבר טוב, נכון. אם כן כשיש אור בפנים היצר לא יכול להתעסק אלא בלבושים, הוא אווז בחלק החיצוני בחלק הרחוק מהפנימיות, בגשמיות.

"שהסטרא אחרא עיקר אחיזתה היא בלבושים, שבפרצוף אין לה כל כך אחיזה" עכשיו תראו מה היצר עושה, אומר לאנשים שהולכים בצורה לא צנועה 'אני צנוע, אני צנועה, אני בסדר, אני לא מתכוננת להפיל אנשים בפח, מה פתאום?' זאת אומרת הוא מראה להם שהפנימיות שלהם תמימה ויכול להיות שבאמת הפנימיות תמימה הנה אני בסדר חם לי מה הבעיה, זאת אומרת היצר מראה לאדם את הפנימיות שלו ובפנימיות אין לו אחיזה שם באותו מקום אבל הוא תופס אותו בלבושים בכל זאת.

"ולכך היו הבגדים של הכהנים, להרחיק הסטרא אחרא מן הלבושים, והם נקראים בגדי קודש שמרחיקים הקודש מן החול ואומר אחר כך 'לכבוד ולתפארת'. זה שלמות התיקון.

ת"ת (תפארת) ומלכות מחוברים ביחד, והשכינה כשנתקנים הלבושים שלה, נקראת - כבוד, בסוד: 'רבי יהודה הוה קרי למאניה מכבודותיה', ולכך עכשיו בסוד הבגדים של כהן גדול השכינה נתקנת בתיקון גמור"

כי כשהכהן הגדול היה לובש את הלבושים, אמרנו שז"א (זעיר אנפין) היה מקבל הארות מלמעלה, כשז"א מקבל הארות מאריך הוא נהיה בוגר, הוא נהיה בוגר הוא יכול להתייחד עם המלכות, יכול להתייחד עם המלכות אז המלכות מתוקנת הרי הוא משפיע אליה את הגבורות ומה שצריך להשפיע והמלכות מתוקנת.

תלמיד: עכשיו אני מתחיל להבין מה קרה לבן של אהרן כשאהרן נפטר והוא הלביש את הבן שלו בבגדים מה שהוא הלביש אותו ראשון נהיה אחרון.

האדמו"ר: נכון. יפה.

"שבעת ימים תכפר על המזבח..."

יש פה עוד קטע קטן: "שלימות התיקון הוא שהמלכות תקבל הארות מכל הספירות שלמעלה ממנה"

שמעתם טוב? התיקון זה שהכלים העליונים ישפיעו על התחתונים, זה כל התיקון זה כל ההשפעה, לכן אם יש רבנים שהם הבינו את התורה, מה שהבינו מהתורה הם צריכים להשפיע את זה לעם כי הם באותו זמן בחינת ראש והעם בחינת גוף, צריכים להשפיע את התורה לכל העם זה שלמות העניין.

"שלמות התיקון הוא שהמלכות תקבל הארות מכל הספירות שלמעלה ממנה מזבח הוא סוד מלכות ובסוד זה היה צריך לכפר על המזבח שבעת ימים להמשיך עליה שבע הארות של שבע ספירות העליונות, והם הבינה, ו-ו' קצוות של ז"א ו' קצוות כמה זה ו'? שש והבינה - שבע. אז המלכות צריכה לקבל הארות אמרנו, מכל הספירות שמעליה, אז יש את ה-ו' קצוות ויש את הבינה כמה זה? שבע, כי הייתה צריכה לקבל את ההשפעה משבע הספירות.

ולכן היו צריכים את המזבח, לכפר על המזבח שבעה ימים, אז כשאנחנו קוראים בפשט שבעה ימים שהמזבח, היו צריכים לכפר עליו שבעה ימים, לא מובן למה שבעה ימים, למה שבעה למה לא משהו אחר, אז הנה יש לזה סיבה, לא סתם, הרי גם בכל אחד מימי השבוע ספירה אחרת שולטת "והם הבינה, ו-ו' קצוות של ז"א. אח"כ צריך להמשיך הארת החכמה גם כן" נכון? כי

שהוא שם עניים לאכול איתו, החסד הוא מכפר עכשיו במקום הקרבן. 'חסד אל כל היום' החסד מכפר במקום הקרבן כמו שאמרנו בהתחלה, כשנותנים תרומה אז יש התעלות לדם של האדם זה אותו דבר כמו כששוחטים את הקורבן והכהן אוכל את זה אז יש התעלות של הבהמה לבחינת אדם, זה אותו דבר.

תלמיד: גם אנחנו יכולים לתקן את הבעלי חיים?
האדמו"ר: כן, בטח, מה זה יכולים? יש כוונות.

קודם כל, לכן יש בעלי חיים ויש מאכלים שמותר לאכול ויש מאכלים שאסור לאכול, מה שאסור לאכול זה כי הם באים משורש טמא, כזה שאי אפשר לתקן אותו, אנחנו לא יכולים לתקן, מה שאפשר לאכול זה מה שאנחנו יכולים להעלות אז כשאנחנו מברכים יש כוונות על זה גם באר"י אבל גם אם מברכים בלי הכוונות בפשטות זה מעלה את אותו ניצוץ שיש בתוך המאכל מעלה אותו למעלה, זה על ידי הברכה, לכן כתוב שמי שאוכל ולא מברך כאילו גזול את אביו ואת אמו, אומרים מה זה את אביו ואת אמו?

אז אומרים את עם ישראל ואת הקב"ה וזה לא מובן מה הוא גוזל את מי הוא גוזל הוא שילם על זה את מי הוא גוזל?
אלא מה, יש שם ניצוצות שצריך להעלות אותם אז אם הוא אוכל את זה ולא מתקן אותם הוא גוזל מהם את התיקון שלהם אם הוא גוזל מעם ישראל את התיקון ומהניצוצות את התיקון הוא גוזל את ההשפעות שהשם יכול להשפיע ואין חיבור ואם אין חיבור אין השפעות אז זה עושה את כל הבעיות.

פרשת 'ויקרא' (אוצרות רמח"ל)

"האדם כי יקריב מכם קורבן לה..." להשם דווקא ל-י-ה-ו-ה דווקא.
וע"י הקורבנות היו נתקנים המאורות הצריכים להתקן והם ז"ן (ז"א ונ"ק) וזה סוד ה-ג' דברים הנזכרים כאן: "מן הבהמה" היא המלכות בסוד שם ב"ן, כידוע, זהו תיקונה של מלכות בכללות.

אמרנו מכל הספירות, אז הבינה אמרנו, כן, עכשיו נשאר חכמה.

"ובסוד זה 'וקידשת אותו' שקודש הוא בחכמה כידוע." כל מה שכתוב בקודש זה מחכמה אז 'וקידשת אותו', קידשת זה בא להגיד שצריך את ההשפעה של החכמה.

"אחר כך צריך להמשיך הארת הכתר ובסוד זה נאמר 'והיה המזבח קודש קודשים'."
מה זה קודש קודשים? אמרנו - כתר. אז הנה כל הפסוק הזה שאומר כל מיני דברים בפשט לא מובנים כל כך, כשרואים את הסוד רואים שזה מובן.

"וכשהמלכות מתוקנת עולמות ב"ע (בריאה יצירה עשיה) מתקשרים בה ומתקדשים בקדושתה וזה אומרו אחר כך, 'כל הנוגע במזבח יקדש' "

מה אמרנו שזה מזבח? המלכות, אז כל מי שנוגע, היות שהמלכות מלאה באורות שצריכה לקבל מלמעלה, יקדש.

"לרבות עולמות ב"ע (בריאה יצירה עשיה) הנוגעים במלכות ומתקדשים בקדושתה שזה כוח הקרבן כידוע להעלות עולמות בריאה יצירה עשיה להתקשר באצילות"

כשאנחנו מדברים פה על מלכות התכוונו, פה הוא לא הסביר, התכוון למלכות דעולם האצילות. בכל עולם ועולם יש מלכות, אנחנו מדברים פה על מלכות דעולם האצילות שהיא מקבלת מספירות דאצילות על ידי הקורבנות שאנחנו מקריבים אז היא בקדושתה מתמלאת באורות ואז כל העולמות התחתונים מתבשמים ממנה. יש שאלות?

תלמיד: האם עכשיו בזמן שבית המקדש לא קיים הקרבן הוא האוכל שאנחנו אוכלים?
האדמו"ר: בזמן שבית המקדש לא קיים שולחנו של אדם מכפר עליו, הכוונה זה

אבל תיקון העיקרי והפנימי של המלכות הוא ביסוד שלה. שזה עיקר הכל שעל ידו נעשים הייחודים ונמשך השפע בעולם וז"ס (וזה סוד) "בקר" שהוא תיקון פרטי ליסוד נו"ק (נוקבא). ו"צאן" זהו תיקון הז"א (זעיר אנפין)

כידוע שצאן הוא סוד הששה קצוות. ואומר אח"כ סוד העולה הוא לעלות הדברים הגשמיים לבחינת רוחניות ועל זה נקראת עולה שהיא מעלה דברים הגשמיים, וז"ס: עולה לגבוה סלקא, שכיון שהכוונה הייתה להעלות הדברים הגשמיים לבחינת רוחניות, בשביל זה לא היה שייך שם דברים גשמיים שהיא האכילה ולכך מזכיר העולה תחלה, שזהו שלמות התיקון.

ואומר "אל פתח אוהל מועד" אוהל מועד הוא המלכות והפתח הוא היסוד שלה, שהוא הפתח שממנו באה ההשפעה. ולכך - "אם עולה קורבנו מן הבקר" שהוא סוד תיקון ביסוד נוקבא לכך על פתח אוהל מועד יקריב אותו".

כל הסודות של תיקון הבריאה מצויים בקורבנות, קורבן לשון התקרבות. בזמן שביית המקדש היה קיים היו מקריבים את הקורבנות וגם היו מעלים את המובחר מכל הדומם צומח חי ומדבר לעבודת השם. כך היו מעלים את העולם הגשמי לעולם הרוחני, לעבודת השם. כמו שכתוב "בכל דרכיך דעהו" זה דבר אחד, זו עבודה מלמטה למעלה.

לעלות את הקורבנות ולתקן את הבריאה וע"י שהיו מעלים את הקורבנות גם הס"א (הסיטרא אחרא) היה מקבל את שלו, אז היו נמתקים הדינים וגורמים לייחוד העליון והיה יורד השפע מלמעלה למטה. בחינת מ"ד - מים דכורין כל קורבן היה מכוון לתיקון מסוים, הוא לפי הסוד. וכאמור עבודת הקורבנות הביאה להמתקת הדינים בחסד. כתוב ש"אין הדינים נמתקים אלה בשורשם", ושורש הדינים זה החסד.

השם ית' רצה להשפיע טוב לנבראיו זה חסד נכון, זה נתינה, אבל הוא ברא את העולם ע"י הסתלקות החסד ע"י הצמצום.

נוצר חלל פנוי שזהו דווקא דין כדי שיווצר כלי שיהיה מי שיקבל את הנתינה של השם יתברך, אז דווקא הדין והצמצום השורש

שלו זה החסד. ואין הדינים נמתקים אלה בשורשם. אח"כ יש דינים, שנגרמים בגלל העוונות היצר הרע קודם כל מפיל את האדם ואח"כ מקטרג עליו מלמעלה ואח"כ גונב לו את השפע, מה שמגיע לו.

כדי למתק את הדין צריך לעשות תשובה כי הקורבן בלי תשובה לא מועיל, אבל על ידי זה שהיו שוחטים את הבהמה, הבהמה מייצגת את כלל הבהמיות, וכשאדם עושה חטא הוא הופך להיות בהמה עושה מעשה בהמי, ע"י שהיו שוחטים והדם היה נזרק ומכל התיקונים שהיו שמה-קבלת הדם, הולכת הדם, זריקת הדם, היה נמתק הדין.

כל פגם שאדם עושה פוגם בשם ההויה, גם הפרטי וגם הכללי י-ה-ו-ה, ומי שיש לו עניינים לראות הוא יכול לראות על שם ההויה שעל נפשו של האדם במה פגם ומה תיקונו.

יש הרבה פגמים בעניינין הזה, יכול להיות שצורת האותיות פגומה הפרופורציה בין האותיות הקשר בינן המיקום שלהם. כל פגם באותיות השם מצביע על פגם ותיקון מסוים.

אז לכן הקורבן הוא להויה דווקא לתקן את שם י-ה-ו-ה. המאורות שצריכים להתקן הם ז"א ונו"ק שזה מה ששייך לניחול העולם הזה, העוונות גורמים למצב שז"א ונו"ק (שזעיר אנפין ונוקבא) לא יכולים להתייחד, רק אחור באחור זה לא יכול להשפיע וזה לא יכול לקבל וכביכול "אלוקים של אלו ישן" ואז יש דינים ויש צרות לא עלינו כמו שקורה לפעמים בימינו.

ולכן צריך לתקן אותיות של שם ההויה כדי שז"א ונו"ק (זעיר אנפין ונוקבא) ו' ו-ה' של שם ההויה יוכלו להתייחד ולהוריד השפע. מובן ששפע מינימלי תמיד יש, כי אם לא העולם נחרב. אבל מדובר פה על שפע בהרווחה לא בצמצום. מה שתלוי בעבודת האדם, כי יש מערכת שלא תלויה בעבודת האדם.

"על ידי הקורבנות היו מתקנים המאורות הצריכים להתקן והם זו"ף זעיר אנפין ונוקבא). לשם ההויה יש מספר מילויים ע"ב ס"ג מ"ה וב"ן. מלמעלה למטה. אז כאן נאמר שהקורבן בסוד שם ב"ן הה' האחרונה המלכות המילוי האחרון הוא גימטריה ב"ן

וה' האחרונה של שם ההויה היא מלכות נכון, י-חכמה ה-בינה ו-תפארת ה-מלכות. וזהו התיקון של מלכות בכללות אבל התיקון העיקרי והפנימי של המלכות, הוא ביסוד שלה, וזה למה? מלכות דמלכות בדרגה התחתונה במקום הנמוך ביותר שמה מתגבר הרצון לקבל לעצמו הכי חזק, ושם עיקר היניקה.

במלכות יש יותר יניקה מאשר בגבוה מימנה. הרי ביסוד של המלכות יש אח"כ התולדה משם יוצא השפע משם יוצא הולד. וזה סוד בקר שהוא תיקון פרטי ליסוד נוקבא. כל דבר גשמי יש לו שורש רוחני כשמדובר על צאן השורש הרוחני שלו זה ז"א (זעיר אנפין), ולכן כשמקריבים אותו זה מתקן את הז"א כשמדובר על בקר מדובר על השורש שלו כעל יסוד הנוק' (הנוקבא), וכשמקריבים אותו מתקנים את היסוד דנוק'.

הרמח"ל מפרט לנו את כל העניינים האלו כדי להראות את הסוד של הקורבנות שלא נחשוב שזו סתם איזו עבודה פרימיטיבית וכל מיני שטויות, מה שאנשים יכולים לחשוב. אלא להראות שהכל על פי הסוד, והפנימיות וטעמי המצוות.

ואם אדם לא יודע את זה, אם יש לו אמונה תמימה אז הוא מקבל את זה עם אמונתו, אבל אם לא, אז יש הסבר למה כל דבר ודבר. כל קורבן לאיזה תיקון ואיפה הוא מתקן. זו מטרת הרמח"ל. עוד קטע: "ואם מן הצאן... ושחט וגו' כבר נתפרש שסוד הצאן הוא סוד החסדים ולכן כתוב "ושחט אותו על ירך המזבח צפונה" שצפון הוא סוד הגבורות למתקם בחסד. וזה סוד "וזרקו בני אהרון הכהנים את דמו על המזבח" מזבח הוא סוד מלכות, והדם הוא סוד הגבורות, וזריקת דם על המזבח. הוא רומז לבנין הנוק' הנעשה בגבורות. וכדי שיהיו גבורות ממותקות וזרקו בני אהרון הכהנים-שבחסד שלהם ימתקו הגבורות".

יש ארבע בחינות מוחין, חכמה, בינה, ודעת. ודעת מתחלק ל-5 חסדים ו-5 גבורות וכאן נתברר שסוד הצאן הוא החסדים. אז הקורבן עצמו בסוד חסד והמקום שבו נשחט (צפונה) זה סוד דין גבורות. וכל זה כדי למתק הדין בחסד. וכנ"ל בעניין המזבח

שהוא בחינת מלכות למה מלכות כי הוא מקבל את הקורבנות עליו, כלי והדם הוא סוד גבורות דין.

"וזריקת דם על המזבח רומז על בנין הנוק' שזה המזבח, הנעשה בגבורות, זעיר אנפין נותן לה גבורות נכון, ולכן צריך לשפוך את הדם על המזבח. וכדי שיהיו גבורות ממותקות שלא יהיה דין קשה לכן זרקו בני הכהנים שהם בחינת חסד את הדם על המזבח. לכן עבודת הקורבנות בעיקר ע"י הכהנים שהם ממתקים, כי הם בחינת חסד.

"אם עולה קורבנו וגו' בכל מקום שיש מקף מורה חיבור שני תיבות ביחד, כאילו הם תיבה אחת. בכל מקום שיש "תמיד", היא הזיווג העליון דלא פסיק. וז"ס (זה סוד) ה"עולת תמיד" העולה מתקנת המחשבה שהוא ממקום הזיווג התמידי. חטאת היא בנוק', שלמים ביסוד, עולה בעליונות,

"בכל מקום שיש תמיד היא בזיווג העליון דלא פסיק." יש שני ייחודים, ייחוד תחתון ועליון, יש אבא ואימא עילאים. אבא וחלקו התחתון - ישראל סבא, אימא עילאה וחלקה התחתון -תבונה. בין אבא ואימא עילאיים יש זיווג דלא פסיק. שאינו נפסק לעולם. וזה לא תלוי בעבודת התחתונים, גם אם יש עוונות. יש ייחוד בין הפרצופים אחרת העולם נחרב. ויש ייחוד תחתון בין ישראל סבא ותבונה.

כדי להוריד מוחין לז"א ונוק' (זעיר אנפין ונוקבא) שזה תלוי בעבודה שלנו. והזיווג העליון דלא פסיק זה סוד עולת תמיד זה מחובר זה ייחוד, כי העולה מתקנת את המחשבה, שהוא מקום מיוחד התמידי, הרי אמרנו שמקום הייחוד התמידי באבא ואימא עלאיין אבא זה י', אימא זה ה', במקום של חכמה ובינה שם המחשבה ואותה העולה מתקנת.

עד כאן למדנו שקורבן זו לשון התקרבות. לקרב את עם ישראל להשם יתברך, שיוכלו לקבל את השפע ולקרב את השכינה אל הקדוש ברוך הוא ואל ז"א (זעיר אנפין) שיוכל להתייחד ולהוריד שפע. אחרי המתקת הדינים "ונפש כי תקריב קרבן מנחה לה' סלת יהיה קורבנו ויצק עליה שמן ונתן עליה לבונה...

הנה הקרבן הזה היה לחבר ז'אן (ז"א ונוקבא) בחיבור אחד, וזהו קרבן מנחה, שהיא השכינה, לה' - לקרבה לקב"ה.

ואומר "סולת יהיה קורבנו, לפי שבזמן שהנוק' רחוקה מן הז"א בעוונותיהם של ישראל הקל' (הקליפות) מתאחזים בה וסובבים אותה מכל צדדיה כמו שכתוב "כשושנה בין החוחים כן רעייתי בין הבנים" ובזמן שמקריבים אותה להתחבר למלך צריך להעביר ממנה כל הקל' שהיו סובבים אותה ומתערבים בה. ושתישאר נקייה וברה מכל פסולת"

הקליפות מנסים לעשוק את המלכות ולא לתת לה לעלות ולהתחבר ולהיתקן, המלכות זו כנסת ישראל ולכן נשמות ישראל עשוקים בגלות, ר"ל (רחמנא ליצלן). צריכים להוציא אותן משם. היציאה מהקליפות זה על ידי התעלות, אבל ברגע שמתחילים להתעלות הקליפות גם רוצות להתעלות ולינוק מהראש ר"ל, ולכן צריך להסיר אותן להפריד אותן כשושנה בין החוחים ואז אפשרי הייחוד. לכן כתוב "סור מרע ועשה טוב" קודם כל סור מרע אחר כך אפשר לחבר את העניינים.

"הנה הקורבן הזה היה לחבר ז"א ונוק' בחיבור אחד וזהו קורבן מנחה שהיא השכינה לה' - לקרבה לקדוש ברוך הוא... ויצק עליה שמן - לפי שהשמן כבר ידוע שהוא אור הח"ס (החכמה סתימא). ואור זה יורד ומעורר ז"א להשתעשע בנוק' כמו שנתפרש".

לפי הקבלה ולפי החסידות כל בחינה, דומם, צומח, חי, ומדבר יש לו שורש רוחני למעלה, ולפי השורש שלו כך בוחרים, איזה סוד של קורבן מקריבים פה כדי לתקן את העולמות העליונים. אז כשאומרים ששמים שמן זה לא סתם. והרמח"ל מסביר פה, מה השורש הרוחני של השמן, והוא אור החכמה שמעורר את ז"א בחינת המשפיע בנוק', והוא צריך להתחבר וכדי שיתחבר צריך התעוררות מלמעלה וזה יורד דרך חכמה סתימא. לפי שבחכמה סתימא יש גבורה דעתיק.

הרי יש באריך, עתיק, אבא, אימא, ז"א ונוק'. אלו חמשת הפרצופים. הגבורה דעתיק

מתלבש בחכמה סתימא החכמה סתימא משפיע לז"א שיוכל להתעורר כדי שיבוא לייחוד עם הנוק' זו השפעה מלמעלה למטה.

וכל זה מתעורר על ידי השמן, "וגם לפי שהקרבן הזה היה קורבן עני, ועני אין בו כי אם בחינת נפש לבד שהוא בסוד מלכות, שאין לה מעצמה כלום."

המלכות היא הכלי הוא מקבלת מכל הספירות הקודמות לה. וזהו שאמרו "עני חשוב כמת" שאין לו כלום.

"ולפיכך היה צריך שייצוק עליה שמן - להמשיך אור מוח סתימא שממנה יוצא רוח שמחזיק החיים בכל הנמצאים כמו שכתוב שנפח רוח באפיו. כדי שתביא לו בחינת הרוח שחסר ממנו"

עיבור. יניקה, מוחין, כדי שהז"א (שהזעיר אנפין) יוכל להתייחד הוא צריך גדלות הוא צריך מוחין בלי מוחין הוא כתינוק אין לו אפשרות לעשות דבר. המוחין באים מחכמה סתימא, שבה מעתיק, שמעורר את הז"א וכל זה על ידי התעוררות מהתחתונים, שהשתמשו בשמן בזמן של המנחה.

ואז הוא מקבל את המוחין שלו, שנקראים כאן בחינת ברוח. קודם היה לו רק נפש, נפש זו המדרגה התחתונה - נפש, רוח, נשמה, חיה, יחידה. קודם היה לו רק נפש זה לא מספיק, צריך לקבל מוחין דגדלות צריך כוח זה בא מלמעלה זה בא על ידי התעוררות של השמן.

"ונתן עליה לבונה" זה אור מקיף, כדי שהקל' (שהקליפות) לא יתעלו חס ושלום, בהתייחדה במלך ונקרא לבונה לפי שהוא אור אחד שמסיר רושם חושך הקל'.

שהיו מחשיכים לשכינה ובזה הקל' אין להם מקום להתעלות וזהו לבונה שהוא לשון ליבון ואמרו רז"ל נותן שמן על כולה ולבונה על מקצתה והטעם הוא זה לפי שכבר אמרנו שהשמן הוא סוד הארת החכמה סתימא, וחכמה סתימא היא עניין המלכות עצמה אבל במדרגה יותר עליונה המלכות היא חכמה תתאה והם ממש פנימיות וחיצוניות ולפיכך אמרו נותן שמן על כולה - כדי שכל בחינותיה ישתלמו באור הזה ולבונה על מקצתה - לפי שאמרנו שהלבונה היתה אור מקיף, להסיר רושם החושך של הקל',

והרושם אינו נשאר אלה במדרגות היותר תחתונות".
פה מוסבר כל פרטי מעשה המנחה, ואיך הפרטים האלו גורמים לתיקונים בעולמות עליונים. כדי שיהיו כל התיקונים שצריכים להיות, אז בחינת הלבונה זה אור מקיף, יש אור פנימי ויש אור מקיף. האור המקיף זה אור שלא נכנס לכלי והאור הפנימי שזה אור שנכנס בכלי.
"כדי שהקליפות לא יתעלו חס ושלום" על ידי האור מקיף מסלקים את הקלי', קלי זה קיצור של קליפות, שהקליפות יונקות רק מהאחור. לא מהפנים, וברגע שיש אור מקיף שזה אור חזק יותר מהפנימי כי הוא מקיף כי לא יכל להיכנס לכלי כמו שאמרנו שיש נפש רוח נשמה חיה יחידה. אז חיה יחידה לא נכנסים בכלי, הם מקיפים, אבל זה אור כל כך גדול שמסלק את הקליפות, כמו שיש חושך, "מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך" אז זה תיקון כדי שהקליפות לא יוכלו לינוק למעלה בעת הייחוד.
אז הלבנה כמו שמלבינים את הכלים, כלי שאי אפשר היה להשתמש מלבינים אותו ומשתמשים בו, זה מתקן. מוציא אפילו את הרושם שנשאר מהחושך, תמיד יש רשימו או רושם. אם יש כלי ונכנס בו אור והאור בגלל שאין זכות מסתלק, הוא בכל זאת משאיר רושם חיובי של אור בכלי.
אבל ר"ל בן אדם עושה איזה חטא אפילו עושה תשובה ומתקן עצמו בכל זאת החטא משאיר אצלו איזה רושם, לכן יש חטאים שצריכים מירוק. אז כאן על ידי הליבון, על ידי האור החזק זה מוחק את החושך שהיה במלכות. וברגע שיש אור חזק, נניח יש שקר,

שקר שיונק מהאמת אז כל עוד האמת לא מתגלת לשקר הזה יש רגליים. יש לו כוח. אבל ברגע שבא אור מבחינת מקיפים אין לקליפות מה לעשות והן מתבטלות.
עכשיו י-ה-ו-ה יש ה' ראשונה ויש ה' אחרונה. שתי בחינות, ה' אחד פרצוף אימא ואחד הנוק' (הנוקבא). 'ו-אבא, ה'-אימא, ו'-ז"א(זעיר אנפין), ה' נוק' (הנוקבא).
אז ה-ה' האחרונה בחינת בת ל-ה' הראשונה שהיא בחינת אימא. אותו דבר רק הדרגה שונה, זה כלי וזה כלי רק שזה בזיכרון יותר גבוה מהשני. בחינת המלכות. אז הנוק' היא בחינת חיצוניות והאימא החכמה סתימא היא בחינת פנימיות, כמו שיש גם לאה ורחל, רחל בחינת חיצוניות לאה בחינת פנימיות עלמא דאתכסייא, "ולפיכך אמרו נותן שמן על כולה ולבונה על מקצתה". אז נותן שמן על כל המנחה שהשמן שורשו גבוה בחינת חכמה סתימא ותפקידה לתת מוחין לז"א (לזעיר אנפין) לעורר אותו. והלבונה בחינת שמירה מהכלי אבל צריך שמירה לא בכל המדרגות, אלה בעיקר במלכות. בז"ת (בז' תחתונות) ובעיקר במלכות ש"רגליה יורדות מוות" במלכות יש יניקה של הקליפות אז שם צריך שמירה ולפיכך לבונה במקצתה.
"והביאה אל בני אהרון הכהנים לפי שהכהן הוא סוד שושבינא דמטרוניתא..." הכהן שהוא בחינת חסד הוא ממתק את הדינים של ז"א ואז יכול להתקיים הייחוד ואז יורד השפע ואז הכל מתוקן. זה העניין של הקורבן כמו שאמרנו לקרב עליונים לתחתונים".

פרשת 'שמיני' (אוצרות רמח"ל)

פעם ופעם רוכשים עוד חלק. זה עמוד פ"ד פרשת שמיני אוצרות הרמח"ל.
"ויהי ביום השמיני, סוד עיקר תיקון העבודה הוא לתקן ה-ז' תחתונות שהוא מקום שיכולים לאחוז הסיטרא אחרא".
כמה ספירות יש? עשרה ספירות, שלושת הראשונות זה הגימל ראשונות זה הג"ר, כן, זה חכמה בינה דעת, שמה היצר פחות תופס. איפה הוא תופס? ב-ז' התחתונות מחסד ועד

עכשיו אנחנו נלמד קצת מהספר אוצרות הרמח"ל, פרשת 'שמיני', קצת מושגים אולי זה קצת קשה אבל אין מה לעשות. אני מקווה שמרוב שאנחנו לומדים בספר הזה לאט לאט נתחיל להבין ולקלוט איך הרמח"ל היה חושב איך הוא היה מנתח תהליכים, כן, זה חכמה פה יש חכמה גדולה מאוד, כל מיני כללים ותהליכים שלמים. קשה קצת אבל כל

מלכות. וכמו שאנחנו אמרנו גם בגוף, עיקר הניסיונות זה באמת מהלב ולמטה, מהטבור ולמטה אם זה האוכל וכל התאוות והדברים האלה.

לפניו והיה מקבל ממנו בכל יום כח ספירה אחת, נמצא שבכל ה-ז' ימים קיבל כח של ה-ז' תחתונות, ואז ביום השמיני שקיבל כל כוחותיו, אז קראו לעבודה".

פה אנחנו לומדים עוד כמה דברים מעניינים מאוד, שאי אפשר לאדם לתת לו אור, קודם כל יש סוד משפיע ומושפע, כן, משפיע ומקבל, משה המשפיע כאן ואהרון המקבל. אמנם הכל בא מהקדוש ברוך הוא, אבל הצדיקים משפיעים יש בכוחם, הם צינורות של השפעה, וזה תלוי בסוג העבודה שלהם וזה תלוי בסוג הנשמה.

"והוצרך משה לעבוד ז' ימי המילואים, להמשיך כח לאהרן מן ה-ז' תחתונות". משה רבינו כשהקימו את המשכן במדבר, הרי משה היה לוי, אבל בהתחלה הוא עבד בתור כהן. הרי רק כהן מקריב קרבנות, לא? לויים יש להם גם עבודה בבית המקדש, אבל לא עבודה של הקרבת הקרבן. כהנים זה התפקיד שלהם. אבל בהתחלה הוא משה תפקד ככהן במשך ימי המילואים, זה זמן חנוכת המזבח במדבר.

אם נשמה כמו של משה, נשמה כללית יכולה להשפיע חזק מאוד, אם זה נשמות פחות כלליות פחות גבוהות, אז ההשפעה קצת יותר מצומצמת. על כל פנים יש שמה מאיפה הוא קיבל? תורה מסיני, סיני זה יסוד אימא זאת אומרת הוא קיבל מפרצופים עליונים, ומסרה ליהושוע, הוא קיבל ונתן, זה הקדושה זה לקבל על מנת להשפיע כמו שאנחנו יודעים. כאן הוא קיבל כוח, ונתן את זה לאהרן.

כמה ימים הוא עבד? שבעה ימים, אומר הרמח"ל פה לא סתם הוא עבד שבעה ימים, אלה יש פה תיקון של השבע ספירות התחתונות, כדי שהסירה אחרא לא תוכל לינוק. משה רבינו היה צריך לעבוד ולתת כוח לאהרון, להכין אותו, הרי אהרון היה הכהן. "להמשיך כח לאהרן מן ה-ז' תחתונות".

וגם כשמה היה גדול הנביאים השפיע לאהרון, הוא לא השפיע לו את כל הכח ביום אחד, לקח שבעה ימים, כל יום משהו אחר. כמו שעכשיו גם אנחנו נמצאים בזמן של ספירת העומר, כל יום מתקנים ספירה אחרת לא הכל בבת אחת, הכנה. מאז יציאת מצרים היה הסתלקות האורות כי לא היה לנו זכות נגאלנו בלי מספיק זכות.

אז הנה אנחנו רואים על מנת לחזק את האדם או את החברה, כדי שהסירה אחרא לא תוכל לינוק ולהפיל, כדי שהיצר הרע לא יוכל להתגבר, צריכים לחזק את האדם ואת החברה בז' התחתונות שלו. זאת אומרת בחינת השלוש הראשונות חכמה בינה ודעת, צריכות להשפיע אור בספירות התחתונות, ואז הספירות התחתונות היות שמקבלים כוח מלמעלה אור מלמעלה היצר לא יכול להם. היצר כמו שהנחש והחרקים איפה הם הולכים? בחושך, מתחת לכל מיני סדקים, בכל מיני מקומות, איפה שיש אור הם בורחים.

על מנת שנהיה זכאים לקבל את התורה בשבועות, יש את הענין של ספירת העומר לכל יום מתקנים חלק אחר, לא הכל בבת אחת. לכן לפעמים בן אדם בחיים הוא רוצה להיות מאה אחוז בסדר יום אחד ביום אחד, או בשנה אחת, או בעשר שנים, אין דבר כזה. יש סדר של תיקונים, ויש סדר של ניסיונות, ויש סדר של ירידת האורות בהדרגתיות זה לא נופל במכה אחת.

אז הנה בחינת משה שזה בחינת משפיעי הדור, גדולי הדור, הם צריכים להשפיע לעמך, לאלה שנמצאים בדרגות של ז' תחתונות ולהכניס להם אור, רק ככה לא יהיה שליטה לסיטרא אחרא באותם האנשים שנמצאים בספירות האלה, מושרשים בספירות האלה. הנה משה רבינו ככה עשה.

כשהאור ירד במכה אחת הייתה שבירת הכלים, אין אפשרות כזו, צריך סבלנות. כשאדם מתחיל לתקן, אדם מתחיל לשמור מצוות, אדם מתחיל להתקרב לקדושה, יש שלבים שלבים אי אפשר במכה אחת, אוקי. עכשיו ביום השמיני כשהוא קיבל את כל

"שכבר ידוע שאהרן כל כחו קיבל ממה, ומשה עבדו שבעה ימים ואהרן היה עומד

הסיטרא אחרא יכולה להגיע. לכן כשמשה השפיע לאהרון הוא פחד הוא חשש על פי מה שהוא אומר פה הרמח"ל, ולכן הוא הזמין את הזקנים כדי שיהיו שמורים מהעיכוב.

הוא אומר פה גם כן כשעם ישראל כשבני ישראל עושים עבודה, הסיטרא אחרא יכולה לעכב אותם. גם כשאדם עושה מצווה, וגם כשאותו האיש, הוא הולך וקם בחצות והולך ועושה כוונות ועושה יחודים, זה עוד לא אומר שזה פורח למעלה. הוא חושב שזה פורח למעלה. אדם עניו באמת כשעושה משהו, הוא בכלל לא מרגיש שהוא עושה, אם הוא עושה הוא בעונה, הוא לא חושב שהוא עושה מי יודע מה, והעולם עומד עליו.

"ואמר לאהרון שיקח עגל" משה אמר לאהרון שיקח עגל,

"ואמרו חז"ל שהוא לכפר על מעשה העגל וזה 'לך' דייקא, במדויק, "דהיינו לתקונך שהוא עשה עגל, לפיכך היה לו לעשות קרבן עגל לתיקון זה, להכנעת הסיטרא אחרא. ולפי שאין הסיטרא אחרא נכנעת אלא בהארת אמה, לכך אמר לו שיקח גם כן איל, שאיל עולה מ"א, בסוד מ"א אותיות של אק"י שהוא באמה, והיה צריך עגל לחטאת ואיל לעולה, קרבן חטאת להכנעת הסיטרא אחרא, וקרבן עולה להעלות הקדושה למקומה כראוי".

בא נסביר, אמר לאהרון שיקח עגל. תראו, יש כלל אחד גדול מאוד בכל הקבלה, זה מתקשר גם לליל הסדר, זה מתקשר לכל מצווה. כל המצוות שלנו הם מצוות שאנחנו משתמשים בדומם, צומח, חי. למשל התפילין עשויים מבהמה, ספר תורה, הקלף של המזוזות, בסדר פסח אנחנו שותים יין, אוכלים מצות כל מני דברים, וזה לא מובן איך הדבר הזה מה זה עושה.

על פי הפשט אז זה סתם רמזים יפים מההיסטוריה של עם ישראל, זה גם חשוב. אבל על פי הקבלה יש איזה סוד וזה הכלל שאני רוצה להגיד לכם, כל דבר בעולם הזה הוא ענף ויש לו שורש רוחני.

עכשיו כשאנחנו גם ענפים, עם ישראל גם ענפים של השורשים הרוחניים, כשאנחנו

כוחותיו אז הוא קרה אותו לעבודה, לעבודה שלו, זאת אומרת הוא קיבל את כל מה שהוא היה צריך להכשרה שלו, עכשיו הוא יכול לעבוד.

"וקרא לזקנים והסוד הוא", אהה, הוא לא רק בנה את אהרון אלא קרא לזקנים, זקני ישראל.

"והסוד הוא אמרו חז"ל כשם שהעוף אינו פורח אלא בכנפיו, כך ישראל אינם יכולים לעשות שום דבר בלתי הזקנים" בלי הזקנים "והסוד הוא ישראל עושים תיקונים אבל אולי לא יעלו ויפּרחו למקומם, שהסיטרא אחרא תעכב, לזה צריך כוח הזקנים שממש עושים פעולת העוף הפורח בכנפיו, כך הם עומדים בסוד א"א (אריך אנפין), כידוע שהזקנים הם באריך ובכוח הזקנה שלהם מעוררים אורות אלו להציל התיקונים מידי הסיטרא אחרא ולהעלותם למקומם".

הנה תראו מה זה כל ישראל ערבים זה לזה, אפילו משה רבנו תיקן ונתן כוחות יום יום לאהרון, ואהרון היה גדול זה לא אדם פשוט אהרון היה כהן גדול, וקיבל ממנו והלך ונבנה, ועד שהיה מוכשר לעבודה.

אבל בלי התוספת של הזקנים משה רבינו חשש שמה יהיה כוח לסיטרא אחרא. זה הכוח של הכלל, אפילו אם אדם גדול ואפילו אם תלמידו גדול, צריך את הכוח של הכלל וצריך את הכוח של הרחמים הגדולים, ויש גם יתרון לאנשים הזקנים.

בספרדית יש איזה פתגם כזה שאומר, "שהשועל יודע כי הוא שועל אבל הוא יודע יותר כי הוא זקן", זאת אומרת שהזקנה והניסיון חיים והדברים האלה זה לא דבר שאפשר לזלזל בזה. לפי ההלכה צריך לקום ולתת כבוד אפילו לגוי זקן, למה? כי הוא עבר הרבה הרפתקאות בחיים שלו. אז זה שהוא עבר הרבה צרות והרבה דברים מגיע לו כבר כבוד. עכשיו פה הזקנים זה גם עניין של קדושה כן, זה לא רק עניין גיל.

מי זה זקן? זה מי שקנה חכמה. עכשיו הזקנים השורש שלהם זקני ישראל באריך, אריך זה פרצוף עליון, זה הכתר, ששמה יש רחמים רבים, שמה הסיטרא אחרא לא יכולה להגיע. ז"א ונוק' (זעיר אנפין ונוקבא) זה הנהגת המשפט שמה יש דינים, ושמה

אוחזים פה לולב ומנענעים אותו בסוכות, או מברכים על התפילין ומניחים אותם, ועושים מצוות מעשיות עם חומרים מעשיים, אותם החומרים שהתורה אמרה לעשות בהן את המצוות כן, כמו אותה בהמה שעושים את התפילין, או את המצה שאנחנו אוכלים, כל הדברים המעשיים והחומריים האלה, אותם החומרים האלה הם השתלשלות.

אם כן כל דבר שאנחנו עושים פה על פי ציווי התורה עושים פה מצוות מעשיות, אותם החומרים הרוחניים הם השתלשלות של השורשים הרוחניים שקשורים לזה. לכן כשאנחנו מזיזים פה את הדברים האלה. או מברכים עליהם, או אוכלים אותם, או עושים מה שעושים בכל מצווה ומצווה, זה משפיע למעלה. ואם נעשה תפילין מסקאי למשל זה לא ישפיע שום דבר, זה צריך להיות מאותו החומר באותה בהמה שזה משפיע בעולם שזה צריך להשפיע, לכן הדברים מדויקים.

אדם לא מבין למה ההלכה כל כך מקפידה, מליון פרטים על כל דבר, כי הפרטים האלה שההלכה נותנת זה המתכון המדויק שרק זה יכול להשפיע למעלה.

ואם אתה תוסיף או תגרע, כמו שעושים כל מני רפורמים וכאלה שהם חושבים לעשות את זה יותר מודרני או אני לא יודע מה, אז אין לזה השפעה, אז אדם סתם עושה. לכן אסור להמציא מצוות חדשות ושמות חדשים, וחומרים חדשים, כמו שהתורה שהיא יודעת את הסוד של כל דבר ודבר ומה שורשו, כמו שהתורה נתנה את ההוראה המדויקת, לדבר הזה תעשה ככה, לדבר ההוא תעשה ככה, אותם הדברים האלה המדויקים זה פועל למעלה, יעשו קצת דומה קצת ככה זה לא יפעל שום דבר, זה סתם שטויות. אז אם כן, אמר לאהרון שייקח עגל, "ואמרו חז"ל שהוא לכפר על מעשה העגל, וזה לך דייקא דהיינו לתקונך שהוא עשה עגל".

יש פה את הכלל הידוע, שבמה שאדם פגם בזה הוא צריך לתקן, זה מידה כנגד מידה, זה הבסיס שגם של עניין הגלגולים, גלגולי נשמות.

"לפיכך היה לו לעשות קרבן עגל לתיקון זה להכנעת הסיטרא אחרא"
שהוא עשה, הוא בעצם לא עשה את העגל, הוא לא התכוון שיצא עגל ושיעבדו עבודה זרה, אהרון. אלא הוא רצה לעכב אותם עד שמשא יחזור והוא עשה תחבולה, אבל לא נזהר כתוב בזהר הוא לא נזהר, ועל ידי זה שהוא עשה מה שהוא עשה נתן כוח לסיטרא אחרא כי בסופו של דבר יצא מזה דבר לא טוב. אם כן עכשיו הוא צריך לכפר על ידי זה שהוא יביא עגל.

"לפיכך היה לו לעשות קרבן עגל לתיקון זה להכנעת הסיטרא אחרא, ולפי שאין הסיטרא אחרא נכנעת אלא בהארת אימא".

כמו שאנחנו יודעים יש פרצוף אבא אימא ז"א ונוק' (זעיר אנפין ונוקבא), הסיטרא אחרא יכולה לינוק ולהפריע, כל עוד אין הארה מהפרצוף אימא, מהאור שיורד מאימא לפרצופים התחתונים.

"לכך אמר לו שייקח גם כן אייל".

אז הנה פה דוגמה, הוא אמר לו לקחת אייל למה לא אמר לו לקחת כיבשה, או פרה, או משהו אחר, למה דווקא אייל. הנה הוא מסביר,

"שאייל עולה מ"א", מ"א, כמה זה איל בגימטריה? כמה?

למ"ד וי"ד, ארבעים ואחד. ומ"א מה זה? יפה. אז הוא אמר שאייל עולה מ"א ארבעים ואחד בגימטריה, בסוד מ"א אותיות של אק"ה, של שם אק"ה. שם אק"ה

תלמיד:

האדמו"ר: איך? שם אק"ה זה א' ואחר כך ה' ואחר כך י' ואחר כך ה'. אבל יש בזה עניין של ריבוע, בקיצור, יש אחד ההתפשטויות של שם אק"ה שהמספר שלו זה מ"א.

עכשיו שם אק"ה השורש שלו באימא. אז בזה שאהרון צווה על ידי משה לקחת אייל, והגימטריה הזאת של אייל מורה על השורש שלו, שזה קשור לשם אק"ה, ברגע שהוא יקריב את האייל הזה אז יכול לרדת הארה מאימא, ואז הסיטרא אחרא לא יכולה להשפיע, הבנתם. אז הוא עשה דבר, מעשה חומרי, ולקח אייל חומרי, לא משהו רוחני, ותכלס', לקח אייל והקריב אותו.

אבל הסוד הפנימי שהאייל הזה, החומרי הזה יש לו שורש מאיפה שהוא בא, הרי הוא נברא מאיזה שהוא מקום, השורש שלו זה שם אק"ה, השם אק"ה קשור לפרצוף אימא, וכשהוא הקריב אותו זה גרם להארה לרדת מאימא לפרצופים אחרים. וככה הוא זכה את הכוח שהיה לסיטרא אחרא, שתפס, על ידי מה שהוא גרם לעגל הזה שנהיה חטא העגל, הבנתם, או מסובך?

זה בקשר לאיל, האייל הזה שהוא לקח והוא הקריב, זה תיקן את הענין של האחיזה של הסיטרא אחרא שהיה מקודם. היה צריך עגל לחטאת ואייל לעולה, יש כל מני סוגי קורבנות צריך ללמוד גם הלכות של הקורבנות, ולמה ובכלל זה מעניין.

היום יש כל מני אנשים שאומרים שזה דבר פרימיטיבי, ומה פתאום קרבנות, על פי היסוד הזה שלמדתי אתכם אפשר להבין שזה לא דבר פרימיטיבי בכלל.

אמנם זה דבר אולי לא נעים, כן, שלוקחים בהמה וכביכול לא עשתה כלום אז למה אנחנו אוכלים אותה. אבל העולם הזה זה עולם זמני וכל בהמה, ועל אחת כמה וכמה כל אדם עתיד למות, השאלה זה איך הוא מת ואיך הוא חי. אם הוא חי לשם שמיים, מת לשם שמיים, או סתם חי כמו בהמה.

אז אותה בהמה שסתם הייתה חיה את החיים שלה, לא היה בזה שום תועלת חוץ מהעונג המסוים שנהנתה מהחיים. ברגע שמקריבים אותה קרבן, על פי ההלכה ועל פי הקבלה, אז היא גורמת לתיקון גדול. גם לעצמה, היא הופכת להיות במקום בהמה סתם היא עולה, לדרגה של אדם, של אדם. ואם כן כל קרבן וקרבן זה לתיקון אחר. זה לתיקון הזה וזה לתיקון ההוא. הכל מדויק, הכל מדויק.

תלמיד:

האדמו"ר: אני לא אמרתי שזה קל, כי יש הרבה, עיקר הבעיה, עיקר הבעיה, של המצוות שזה קשה לקלוט איך הדבר הזה משפיע משהו אם זה היה קל, כולם אחרינו היו מקיימים. עכשיו בזמן שבית המקדש היה קיים אנשים לא רק היו מבינים בשכל, אלא היו רואים ברגש, ואם היו יותר מפותחים גם היו רואים את זה ברוח הקודש

מה שזה עשה. לעתיד לבוא אנחנו גם נראה את ההשפעה, אדם עשה דבר כזה, קרה לו דבר כזה. אתה מבין? עכשיו זה מוסתר אז לא רואים, אבל ככה חז"ל אומרים.

אז כל קרבן וקרבן זה תיקון אחר מסוג אחר על פי אותו שורש שהוא מעורר למעלה. לכן הוא היה צריך איל לעולה, ועגל לחטאת. עולה זה קורבן שעולה כולו למעלה, הכוהנים לא היו אוכלים ממנו שום דבר.

"קרבן חטאת להכנת הסיטרא אחרא וקרבן עולה לעלות הקדושה למקומה כראוי". כשאדם חוטא אז הוא כמו שאמרנו, מפיל את חלק הקדושה שבו לתוך הסיטרא אחרא, לתוך הקליפות.

אז כשהוא מתקן הוא מוציא, זה תשובה, 'תשוב - ה', 'ו' ה' ה', ה-ה' האחרונה נכנסת בתוך הספירות של עולמות הטומאה כשאדם חוטא. כשאדם עושה תשובה מעלה את ההיי הזו בחזרה לשרשה. אז עכשיו פה היה צריך לעשות שתי תיקונים, אחד לא לתת לסיטרא אחרא להרים ראש.

אנחנו נכון, אנחנו אומרים שונאי ישראל הרימו ראש תראה מה הם עושים, לפני אני יודע מה ארבע שנים לא היו מעיזים, היום הורגים אנשים חופשי ודברים כאלה.

ההרמת ראש הזו זה בא מהחטאים שלנו רחמנא ליצלן. זה הסיטרא אחרא מקבלת כוח. מקבלת כוח - מרימה ראש. ככה זה נקרא. עכשיו על מנת להכניע אותה, צריך להכניע אותה שלא תרים ראש. אז בזמן שהיה בית מקדש היו קורבנות מתאימים, עכשיו אין לנו בית מקדש אז צריך לדבר מה יש היום במקום קורבנות.

עכשיו על כל פנים, תיקון אחד היה להכניע את הסיטרא אחרא, תיקון שני להעלות את הקדושה בחזרה למקומה. זה תמיד יש עניין כזה במלחמה הרוחנית אחרי הנפילה, שלב אחד צריך להרחיק את היצר שלא ישתלט על הבן אדם, ששלב שני זה להעלות את הבן אדם מחדש מאיפה שהוא נפל. אז זה, פה דבר חשוב לעניין של עבודת הנפש.

כשאדם נופל היצר מתנפל עליו, זאת אומרת גם בגלל שהיצר מתנפל עליו הוא נופל. אבל כשהוא כבר נפל אז הוא מתנפל עליו עוד יותר. כמו שאנחנו אומרים אם מראים

לשונאים חולשה הם מתנפלים עוד יותר. אז עכשיו כשהיצר כבר מתנפל על האדם צריך תיקון אחד ראשוני, זה להכניע את היצר הזה, להלחם נגדו, ולהכניע אותו, ולא לתת לו להשתלט, תיקון אחר זה להעלות. למשל, אדם רוצה להיות בסדר, אבל מה הוא כעס על מישהו, צעק עליו, השפיל אותו, או משהו כזה. זה נפילה, נכון, זה לא דבר נכון לעשות. עכשיו הוא נפל והוא צריך לצאת מזה, אם הוא יכנס לייסורי מצפון, ולרגשי אשם, ולכל מני עצבויות ויאושים.

אז זאת אומרת חוץ מהכעס שהוא כעס שזה הנפילה הראשונה, עכשיו הוא גם כן אה משתף פעולה עם היצר שיתפוס אותו עוד יותר, כי אם הוא יהיה עצוב ויפסיק לתפקד ומי יודע מה יעשה בסוף יכעס בטח, ויעשה דברים לא טובים, ובכלל אין טומאה כמו טומאת העצבות, זה דבר גרוע מאוד

העצבות. אז אם אדם גם נפל במשהו לא טוב וגם נכנס מזה לדיכאון, זה עוד יותר גרוע. אז התיקון הראשון זה להכניע את הסיטרא אחרא שלא יבלע את האדם היא כבר קיבלה כוח על ידי הכעס, עכשיו היא מקבלת כוח על ידי העצבות אז בכלל היא תבלע אותו. דבר ראשון צריך להכניע אותה. לזה יש כמה דרכים ויש כמה אפשרויות, דבר אחד לבטל אותה, להגיד כן נפילתי בסדר, כל הכבוד עכשיו אני קם. זאת אומרת אתה לא נותן לו לשלוט בך. איך אתה מכניע את הסיטרא אחרא אם אתה לא נותן לה לקבוע לך. אז נפלת עכשיו הוא רוצה להפיל אותך עוד יותר לתוך עצבות, אתה דוחה את זה בכוח, אני לא מוכן נפילתי עד כאן לא יותר.

זה מכניע את הסיטרא אחרא, זה אדם שהוא מתקשר להשם ומבקש השם תעזור לי, ומצד שני הוא נלחם נגד היצר פרונטלית ומנסה לסלק את זה מעצמו אז בעצם הוא גורם להארה מלמעלה, התשובה זה בא מאימא הוא גורם להארה מלמעלה להאיר לתוך נפשו, הוא ילחם נגד היצר הזה.

זה בדיוק כמו הקרבת הקורבן שאנחנו לומדים כאן, היום אין קורבן, כמו שהוא אמר זה המלחמה בנפש. אם כן כשאדם לא מתמסר לעצבות הזו, אלא מתפלל להשם

מצד אחד אז הוא מקבל כוח מלמעלה ונקשר להשם ונקשר לאמונה, ומצד שני נלחם ביצר שלו וכועס על היצר שלו משתמש בכעס נגד העצבות הזו שהיצר מכניס לו. זה הכנעת הסיטרא אחרא. עכשיו בינתיים אבל הוא עוד לא תיקן את הכל, אבל לפחות הוא לא נותן לו להתנפל, הוא כבר נלחם אתו.

עכשיו צריך להעלות את הכל, להעלות את עצמו משם. זאת אומרת לקבל על עצמו להשתדל לכעוס פחות, ללמוד תורה, או לעשות מצווה אחרת, להעלות אותו משם לא להישאר שמה תקוע. באופן כללי יש כלל פשוט מאוד, היצר תופס את האדם בחולשות שלו. איפה שהוא חלש, והוא יודע את כל החולשות, ואיפה שהוא חלש שמה הוא מתנפל באכזריות, באכזריות.

והנה אנחנו רואים עכשיו במלחמה הזו במפרץ עם כל הפיתולים שלה וכל ההתפתחויות שלה איך זה גועל נפש, ומה שהוא עושה שם, ומה, איפה שיש חולשה מכניסים מכה אם אין חולשה הם לא מעיזים. אז אם כן אסור לאדם להיכנע שהיצר תפס אותו חמישים אחוז אין שום סיבה שהוא ימסור את עצמו מאה אחוז. יותר טוב שהוא יישאר רק בחמישים אחוז על כל פנים, אז זה המלחמה. עכשיו אומרים חז"ל שבזמן שבית המקדש נחרב כמו הזמן הזה שאנחנו עוד נמצאים בו, שולחנו של אדם מכפר. זאת אומרת עשיית חסד, עשיית חסד, החסד. זה בכלל נושא שרצייתי כמה מילים להגיד היום. אומר הרמח"ל במקום אחר אין שום סיכוי שתבוא הגאולה, על ידי כוונת של קבלה וכל מני וכל מני דברים טובים, בלי שיתעורר עם ישראל לחסד עצום גדול. החסד זה הדבר הכי גדול שיש, כי כמו שאמרתי אם בן אדם לוקח אייל, או לוקח תפילין, או משהו כזה והוא עושה עם זה מצוה זה מעורר למעלה. אם אדם עושה פה חסד אז הוא מעורר את החסד האין סופי של השם להשפיע.

אם הוא עושה חסד עם אנשים שמלכתחילה הוא לא חייב להם שום דבר, אז על אחת כמה וכמה שאם הוא מתגבר.

אז החסד הזה שהוא עשה זה מעורר למעלה את החסד האין סופי, עליו ועל כל עם ישראל. עכשיו אם האדם עושה לא לשם שמיים, זה לא המתקן ביותר, אבל אם הוא יעשה הרבה חסד שלא לשם שמיים יש סיכוי שזה יהפוך להיות לשם שמיים. כי כתוב שמתוך 'שלא לשמה' יבוא לעשות 'לשמה'.

פרשת 'שלח' (אוצרות רמח"ל וזוהר)

שחלח מהר. זו מידה יפה שאדם יודע לסלוח, כמובן מי שסולח לחברו אז סולחים לו מהשמיים, זה כח, כוח גדול, כוח לבקש סליחה וכוח גם לקבל את הסליחה, תלוי מאיזה צד האדם נמצא. בזכות הסליחה יש את השלום. בזכות השלום העולם מחזיק מעמד, "לא מצאתי כלי להחזיק בו ברכה לישראל אלא השלום".

הסברה שהסליחה, לבקש סליחה ולקבל את סליחה, זה צריך להיות מעומק הלב, לפעמים טוב שזה יהיה גם מהשפתיים, לא חשוב, קשה לך להגיד סליחה, תגיד סליחה בפה, שיצא מהפה שלך, זה כבר ישפיע שבסוף יהיה אמתי בקשת סליחה, זהו. זה דבר חשוב מאוד. עכשיו אנחנו נלמד מכאן את הפסוק "סלח נא לעון העם וגו'".

"מצד הז"א (זעיר אנפין) ששם יש הנהגת המשפט היו חייבים מיתה, כמו שכתוב: "אכנו בדבר". אבל משה רצה לעורר כוחו של א"א (אריך אנפין) להעביר הפגם, וזה אומר: "סלח נא וגו' כגודל חסדיך" שהוא באריך אנפין, בסוד "וברחמים גדולים אקבצך".

וזהו אומר א"א: "וכאשר נשאתה לעם הזה", דהיינו כמו שממצרים ועד עכשיו נתעורר א"א להעביר הפגמים, וזהו "נשאתה" בסוד "נושא עון" שהוא בא"א. וכמו שכתוב בזוהר על פסוק "ואתה נשאת עון חטאתי סלה", פירושו בא"א. כן עכשיו בפעם הזאת היה מתפלל משה שיתעורר אריך אנפין".

אנחנו יודעים שהגאולה תבוא בזכות ההתעוררות של הדיקנא של אריך, אריך זה הכתר, פרצוף עליון, זה עולם רוחני עליון רחמי שמיים רבים. עכשיו, כשהש"ת רצה

אפילו שהוא יעשה חסד שלא לשמה, "משלא לשמה יבוא לשמה".

תלמיד:

האדמו"ר: אני אומר ככה, אם בן אדם עושה חסד בעולם הזה לאנשים שהוא לא חייב להם, לא חייב ובכל זאת משפיע להם, טוב גשמית רוחנית מה שצריך.

נלמד בע"ה מהרמח"ל, "אוצרות הרמח"ל" - פרשת 'שלח' עמוד ק"א:

הקטע שמתחיל - "סלח נא לעון העם", א"כ אולי נעבור בזוהר גם כן יש שם משהו על זה בעניין הסליחה. אולי נקדים כמה מילים בעניין הסליחה, יש הלכה שאדם שפגע בחברו צריך לבקש ממנו סליחה, לפייס אותו, אם הוא לא יפייס אותו אז לא נמחל לו מהשמיים וביום כיפור לא נמחל. עכשיו עד כמה אדם צריך לפייס את חברו? עד שלוש פעמים צריך לבקש ממנו סליחה, אם אחרי שלוש פעמים האדם לא סולח - בעיה שלו, בתור מתאכזר שלא רוצה ליטול את הסליחה, יש לו בעיה.

לפעמים אני ראיתי זוגות שאני טיפלתי בהם שאחד מבני הזוג טען שהשני לא יודע לבקש סליחה, ואז שאלתי למה אתה לא מבקש סליחה? הוא אמר 'מה זה הטקס הזה לבקש סליחה? סתם טקס', אמרתי לו זה לא סתם טקס, גם המילה סליחה, המהות של הסליחה זה דבר עצום, זה תיקון גדול, כתוב שהתשובה נבראה לפני שנברא העולם, תארו לכם, מה שזה תשובה בלי סליחה? אם אנחנו עושים תשובה וה' לא סולח, אז מה זה שיהיה זה שיהיה כשלעצמו שהאדם משנה את דרכו, אבל אם ה' לא היה סולח? תארו לכם רק מדת הדין... בכל זאת בן-אדם היה נשבר, כמה אדם יכול? אז הסליחה זה דבר גדול.

עכשיו יש הבדל בעניין הסליחה, בין טבע הגבר לטבע האשה, האישה יותר קשה לה לסלוח, הגבר יותר קל לו לסלוח, ככה זה מלכתחילה, צריך לקחת בחשבון שהדברים מגיעים לשלום בית, אבל האשה צריכה לעבוד על זה כמובן, שיהיה לה יותר קל,

להעביר הפגם". אריך זה פרצוף אמרתי של הכתר, ברחמים רבים, רצה להעביר הפגם, "על כל פשעים תכסה אהבה", להעביר את הפגם, הרי יש פה כמה דברים, למה האדם פוגם? אדם פוגם כי אין בו אור.

אם האדם היתה לו הארה מלמעלה היה פוגם? אדם שנמצא בהתעלות רוחנית בקשר עם השם, הוא עשה רע למישהו? הוא יכול לעשות רע למישהו? הוא עסוק עם הטוב, יש לו אור בפנים, הוא לא יכול לעשות שום רע, אז הוא לא פוגם. אם מאיזו שהיא סיבה, מכל מיני סיבות האור הסתלק, או הוא לא השיג את הדרגה הזאת, הוא נמצא בדרגה נמוכה, שם היצר יכול לנהוג, יכול להפיל אותו ושמה זה הבחינה הזו של הזעיר אנפין, זעיר אנפין ונוק' שני הפרצופים התחתונים, שני העולמות הרוחניים שקשורים עם המעשים של בני-אדם, שכר ועונש, הנהגת שכר ועונש, שמה יש הקפדה, כל אחד שעושה משהו לא בסדר זה נרשם למעלה, אין חוכמות, אח"כ יש מערכת של סליחה אם מגיע לו, אם כדאי, אם זה טוב להשם טוב לעולם, אבל לפי הזעיר אנפין הם היו חייבים מיתה. מה רצה משה רבנו?

זה בחינת צדיק, צדיק הדור, משה רבנו צדיק כל הדורות, הוא רצה לרחם על עם ישראל, לעורר התעוררות של פרצוף אריך, להוריד להם הארה גדולה, 'זרקתי עליכם מים טהורים' לטהר אותם, להעביר את הפגם שהשם ירחם, שלא ישמיד.

אז תבינו מה קורה פה אם יש מנהיגים אמיתיים בדור, מנהיגים רוחניים הם רואים שהדור פגם ועפ"י הדין חייב מיתה אפילו, עשה כזה פגם קשה, מה הם צריכים לעשות? לדון אותם למיתה? לקטרג עליהם? או ללמוד ממשה רבנו? ללמוד ממשה רבנו לנסות לעורר רחמים אין סופיים להעביר את הפגם, תמיד צריך ככה. כשהאדם נופל, אתה לעומתו צדיק, אתה כרגע לא נפלת, הוא נפל ממדרגתו הוא מתנהג כמו בהמה, אתה מתנהג כמו בן אדם, אז אתה בחינת משה רבנו אותו זמן, והוא בחינה הפוכה, כמו שכתוב "כי תראה חמור שנאך נופל תחת משאו וחדלת מעזוב לו עזוב תעזוב עמו".

לברוא את העולם רצה לכתחילה לברוא אותו במדת הדין, ראה שהעולם לא יכול להתקיים שיתף עמו מדת הרחמים, זו לא ערבוביה, יש לכל דבר את הנושא שלו, ואם זה דין, זה דין.

למשל אחד עשה משהו רע, אז הוא עשה משהו רע, לא תגיד שהוא עשה משהו טוב, לא תשכנע את הדין שהוא לא עשה משהו רע, אבל מה? אנחנו מנסים לזכות אותו, להגיד שעשה משהו רע כי נכנסה בו רוח שטות או כי היה עצבני או כי לא התכוון, או ללמד עליו זכות. אפילו הוא עשה משהו רע מלמדים עליו זכות, מוצאים לו זכות, סולחים לו. לא מוצאים לו זכות, מה קורה? צריך לסלוח לו לפעמים בלי זכות, אם זה לטובת העולם, אם זה לרעת העולם לא.

זאת אומרת אם יש בן-אדם שמתמנה לתפקיד מסוים, אם זה תפקיד של חול, לא תפקיד של קדושה, האדם הזה מועל באמון, משתמש בסמכות שלו לא לשם שמיים ולעשות רע בפירוש, לחטוא ולהחטיא, זאת אומרת הוא בוגד בתפקידו, השם ישמור, אז אתה יכול לסלוח לו? שייך פה סליחה?

מה המשמעות בכלל של סליחה ומחילה? אם הוא ימשיך בזכות הסליחה והמחילה שלך לעשות רע, אז בזה שאתה סולח, זה שאתה לא מקפיד ולא מעניש אותו, אתה לא עושה את רצון השם, אלא עושה את רצון הס"א, הורס את העולם. זאת אומרת שאדם לא צריך להיות טיפש. יש ימין ויש שמאל. צריך לדעת להשתמש פעם בימין פעם בשמאל, מתי שצריך, ימין זה חסד, שמאל זה דין, אז אם כן, כשהעוון שהרשע עושה מסכן את העולם ואם אנחנו נסלח הוא ינצל את זה, אסור לסלוח לו, אסור להיות רכרוכי איתו צריך להיות איתו קשה, לא בגלל שאתה שונא אותו אלא בגלל שאתה לא רוצה לאפשר לו לעשות רע, אם הסליחה הזו תביא אותו לזה שיעשה תשובה והוא לא יעשה רע אז אפשר לסלוח לו, אבל אם לא - לא.

עכשיו מה קרה פה? אומר ככה, מצד הזעיר אנפין ששם יש מידת הדין היו חייבים מיתה, על פי הדין, עם ישראל היו חייבים מיתה, אבל משה רצה לעורר כוחו של אריך

לא היה קיים, אם היו נותנים לנו להוציא את היהודים מברית המועצות? כולם היו שמים על זה עין. אז עכשיו יש עיסוק יותר חשוב, הנפט, הזה, ההוא, אז כולם שמה נותנים להם לצאת בינתיים, כמה שיותר. ככה כתוב. כתוב שהש"ת רצה להוציא את עם ישראל ממצרים הוא שמר את איוב לענין הזה, כתוב בזהר. ומתי שהיה צריך להוציא את עם ישראל, הוא קטרג הוא גרם לקטרוג על איוב, הוא אמר לשטן: ראית את איוב? ומסר אותו, נתן אותו כמו שעיר לעזאזל, שהיצר יתעסק איתו ויעזוב את עם ישראל ויוכל להוציא את עם ישראל. אז יש תחבולות, "בתחבולות תעשה לך מלחמה". השם חכם, מה אנחנו ומה הקדוש ברוך הוא, אז הוא יודע איך לעשות. האדם כשיש לו ייסורים כל הזמן הוא בוטע בייסורים, אבל צריך לדעת שצריך לקבל את הייסורים מאהבה, כי אבא מייסר אותנו מאהבה, לא בשביל לעשות לנו רע. גם אם משגעים אותך בבית, משגעים אותך חלילה בנפש משגעים אותך בפרנסה, משגעים אותך בעבודה, משגעים אותך איפה שמשגעים אותך, זה מרחמים, מאהבה, השם עושה לך את זה וזה בטח הכי טוב שיכול להיות, כמה שנראה לך לא צודק, כמה שנראה לך קשה זה "ברחמים גדלים אקבצך".

"דהיינו כמו שממצרים ועד עכשיו נתעורר האריך להעביר הפגמים וזהו "נשאת" בסוד נושא עון שהוא באריך". זה אחד התיקונים, זה 'נושא עוון באריך', כמו שכתוב בזהר בפסוק "ואתה נשאת עון חטאתי סלה" פירשו 'באריך', כן עכשיו בפעם הזאת היה מתפלל משה שיתעורר אריך.

מזה צריך גם מוסר השכל, כשאדם מתפלל, הוא לא מתפלל לספירות, זה אסור, זה עבודה זרה, אדם מתפלל להש"ת, אבל הוא צריך בתפילה שלו לדעת איך לקרוא, איזה חלק אתה רוצה שהש"ת יחיל, אתה מתפלל לדין? אתה מתפלל לרחמים? איזה בחור אחד שעבר הרבה סבל בחיים שלו היה מתפלל לשמים: "אם יש דין בשמים, שיעשו כן וכך לזה ולהוא!" מה הוא עורך כל הזמן? דין, עורך דין הוא קיבל דין, הוא ראה דברים שהם לא צודקים הם לא בסדר, אז הוא לא

אם לחמור שונאך אתה צריך לעזור, אז קל וחומר יהודי שנופל אתה צריך לנסות להקים אותו, לעורר עליו רחמים, לא קטרוגים. "וזה אומרו, "סלח נא כגודל חסדך שהוא באריך בסוד 'וברחמים גדולים אקבצך' וזהו אומרו אח"כ 'וכאשר נשאתה לעם הזה' יש מה שכתוב 'לחיותם ברעב' בתהילים, מה זה לחיותם ברעב? לחיותם באוכל. מה זה לחיותם ברעב?

מה שקורה עכשיו, עם יהודי רוסיה, זה לחיותם ברעב, דרך הרעב השם מחייה את הנשמות שלהם ומביא אותם לארץ, אם לא היה רעב מי היה זז? מי היה רץ? אף אחד, מעט, מעטים, אז דרך הרעב, דרך הצמצום הזה, דרך הלחץ לפעמים השם מציל את האדם, כן. ותראו מה שאומר פה:

"ברחמים גדולים אקבצך" עכשיו זה קיבוץ גלויות ממש ואיזה רחמים גדולים יש פה, אם יש רעב זה ללמדך שלא מחשבותיו מחשבותיכם, שלא מה שאתם חושבים שזה רחמים רבים זה רחמים רבים, יכול להיות שסבל, זה שיש גשם וזה שיש אימים ופחדים ולחצים ובלגן ואין אוכל, זה נגרם ע"י רחמים רבים, אלא שבמציאות הזו צריך לקבל את התרגום המעשי. אז זה הרחמים הרבים, כל הצרות האלה זה גילוי פנים, זה השם יתברך רוצה לגאול את עמו והוא חייב לפעול כמנהגו של עולם כי 'עולם כמנהגו נוהג' ובימות המשיח פוסק הרמב"ם, 'עולם כמנהגו נוהג'.

לפחות בשלבים הראשונים בטח שיהיה ככה, אח"כ תחיית המתים ויש זמן, אבל בשנים הראשונות עולם כמנהגו נוהג ואם השם יתברך רוצה לקבץ אותנו לפה, צריך לעשות תהפוכות ומהפכות עפ"י הטבע, כמו כשעשה קריעת ים-סוף הוא העביר רוח קדים כל הלילה, מה הוא לא יכל לקרוע את הים מיד? זו השתדלות כאילו בתוך הטבע, שאפשר לטעות כאילו שזו יד השם מוסתרת עד שאח"כ התגבר ונקרע הים, לתת מקום לטבע, כי העולם הזה זה טבע. יש בחירה. הוא לא לוקח את הבחירה. אז עכשיו הוא עושה שמה לחצים ובעיות ומזיז ממלכות.

הכל בשביל מה? הכל בשביל להוציא את עם ישראל. ומי יודע אם האיום במפרץ הפרסי

התפלל להשם 'תסלח להם', אלא הוא אמר אם יש דין בשמיים תתן להם עונש, וכל הזמן היה אומר את זה. בסוף הוא עבר צרות צרורות שלא נדע, החיים שלו עצמו הפכו להיות גיהני גיהנום, למה?

"כמו שהאדם מעורר מלמטה ככה מעוררים עליו מלמעלה", אז אם אדם בזמן שעושים לו לחצים מעורר רחמים, משתדל, זה קשה נורא, אבל משתדל, גם מלמעלה מעוררים עליו רחמים. עכשיו יש כלל, לפני שהשם שולח שפוגעים לאדם בנפש, פוגעים לו בפרנסה. אז אם הלחץ הוא בעבודה בפרנסה, תגיד ב"ה.

אני זוכר בשנים קודמות, אנחנו היינו מתלוננים, אוף, איזה חורף ארוך, כמה קור, כמה גשם, קשה, כל הזמן להרטב. היום אני חושב אנשים שראו היום את הגשם הם היו שמחים, הם היו מוכנים שכל היום וכל הלילה וכל כמה חודשים יהיה גשם, ולהרטב גם, לא אכפת להם. צריך לדעת שככה זה ולא לפתוח פה, זה לטובה. "והקב"ה הסכים לזה, שאמר לו "סלחת" שהוא סוד התעוררות הסליחה העליונה שהוא באריך לסלוח העיונות".

תראו עד איפה הסליחה מגיעה, עד אריך, המקום הכי גבוה. "ואומר כי דברך" היינו בשביל שאמרת מבלתי יכולת השם", זה פה מעניין. זאת אומרת, קודם כל משה רבנו היה צדיק עצום והיה חכם גדול והוא ידע מה לעורר. הוא היה בעל מקצוע. הוא ראה שישראל נפלו, יש קטרוג. אז הוא לא קטרג יותר, הוא לא עזר לצד השני. הוא ביקש רחמים רבים. הוא ידע גם שכאילו עם ביהמ"ש המחוזי הראשון אין לו מה לעשות - הלך ישר למעלה לבג"צ, לעליון, להבדיל.

אז הוא ידע, הוא היה עו"ד ממולח בשביל להגן על עם ישראל. עכשיו הוא גם ידע מה להגיד: "מבלתי יכולת השם" - אומר הרמח"ל 'זהו מכוון למה שכתוב שבז"א נאמר בו "צור ילדך תשי", מה אמר כאן משה רבנו - "מבלתי יכולת השם", מה זה השם? איזה שם? שם יק-ו-ק, מי זה יק-ו-ק? זה שם הויה זה ז"א. אז מבחינת ז"א - זעיר אנפין אין ביכולת להושיע כי זה מדת הדין, מפי הדין אין מה להושיע פה, רק עפ"י רחמים

רבים. אז הוא אומר שמז"א נאמר בו "צור ילדך תשי", תשי זה מלשון תשישות, בלתי יכולת.

"ובאריך מתגלה זה היכולת העליון. ולזה כיוון משה כשאמר מבלתי יכולת דהיינו שלא יאמרו האומות שזה היכולת אין, וכך אמר "סלחת" שזהו סוד הארת אריך, להראות זה היכולת שעומד שם. ואחר כך אמר: "ואולם חי אני" - השבועה הזאת הוצרכה כדי שלא יהיה להם חלק בארץ, כמו שאמר: אם יראו וגו', אבל הוצרכה גם כן לתיקון המאורות העליונים שנפגמו בעוון המרגלים".

יפה! יש פה סוד גדול: כל מצוה שאדם עושה זה מתקן צינור אחד למעלה, זה מוריד הארה מלמעלה. כל מצוה ומצוה יש לה את המקום המדויק שזה משפיע שם, כל עבירה ועבירה זה סותם מהאור, סותם את ההארה, פוגם את הצינור, לא נותן לשפע לרדת, אותו צינור המדויק. לכן יש בספר "שער רוח הקודש" של האר"י ז"ל כל מיני שרשים לכל מיני מצוות, באיזה עולם זה בדיוק מונח, איפה זה בדיוק פוגם.

למשל למדנו מצוות נדר, שכשאתם נודר נדר זה ב'אמא'. עכשיו אם הוא פוגם ולא מקיים את הנדר, זה עוצר את ההארה של אמא מלרדת, ואמא צריכה להאיר ולתקן את המלכות, זה בחינת רחל. יעקב הוא בחינת ז"א שהוא בעלה של רחל, ויעקב נדר נדר ולא קיים אותו, מתה לו רחל בגלל זה. בעוון נדרים מתה אשתו, מתה רחל. הוא נדר נדר כשהוא נסע לחו"ל, הוא לא הספיק לקיים אותו - מתה רחל. איך מתה רחל?

הסתלקה הארה מאמא שהיתה צריכה לרדת דרך המצוה של הנדר שהוא הוציא נדר, היה צריך לקיים אותו. וזה החיות של רחל. ברגע שהוא לא קיים את הנדר, הסתלק האור. מה זה כשבן אדם מת? מסתלקת הנשמה מהגוף, הפנימיות מהחיצוניות, ההארה מתוך הכלי. אז רחל היתה כלי, והחיות שלה היא ההארה מאמא, וברגע שהוא לא קיים מה שהיה צריך, הארה הסתלקה וככה זה נפגם, את זה מסביר הרמח"ל במקום אחר.

אם כן, אז כל דבר ודבר, כל מצוה ומצוה, יש להם שורש למעלה. יש גם שער המצוות של

מדבר לשון הרע זה פוגם בפה של ז"א, פה של ז"א זה באמת עניין של מלכות, אז מה שצריך לצאת משמה לא יוצא, זה כאילו סותמים את הפה לז"א, אבל פגמו פגם אחר, אומר פה הרמח"ל, "אבל פגמו פגם אחר - בכללות הפרצוף כולו של ז"א", לא רק בפה שלו אלא בכל הפרצוף של ז"א, "שחשבו שאין אורות בקדושה שיוכלו להכניע ס"א", זאת אומרת הם לא הוציאו לשון הרע על הארץ, הם הוציאו לשון הרע על הקב"ה. מה הם אמרו בסה"כ, לא? רק שהארץ קשת עורף. זה לשון הרע, דיבת הארץ. אבל אם הקב"ה חזק וכחו במוותניו, מה הוא לא יכול להרוס את כל הרשעים פה? ולהוריש לנו את הארץ? מה יש לו בעיה? אין לו תקציב? אין לו כוח להשי"ת? חלילה. אז הם פגמו, גם הוציאו לשון הרע על השי"ת, נכון? כביכול שאין מספיק כח בקדושה שיוכלו להכניע ס"א. "וכמאמרם ז"ל "כי חזק הוא ממנו" - הם אמרו על הגויים שבארץ "כי חזק הוא ממנו" - אפילו בעל הבית אינו יכול וגו', שהוא הז"א, שאמרו- שאין בידו כח להצילם".

הפרצוף הזה שצריך לבצע את הענין, זה הז"א - זעיר אנפין. עכשיו השי"ת הוא שבורא את הפרצופים הוא שבורא את הכל, אבל הנציג שלו לענין הזה הוא ז"א, אז הם פגעו בז"א, שאמרו שאין בידו כח להצילם. אגב, מאוד להיזהר היום, מאוד להיזהר היום, אנחנו קרובים לפגם הזה ר"ל משתי בחינות, א. יש פגם של הוצאת דיבה על הארץ מ' צריך את השטחים האלה, מי צריך פה מי צריך שם? זה רק עושה לנו צרות, אנחנו לא יכולים להחזיק את זה, כל הקטרוגים, כל הדברים על הארץ, אם זו ארץ מובטחת, ארץ זבת חלב ודבש. פיקוח נפש.

הטיעונים האלה הם פגם של המרגלים באיזה שהוא מקום, כן, זה מזכיר את שני הדברים האלה. זה רק מראה כמה האדם צריך להיזהר, בכלל על הפה שלו מה שהוא אומר בכלל, כשהוא מתלונן קל וחומר בנו של קל וחומר, שאם הוא מתלונן חלילה על עם ישראל ועל יהודים ועל הארץ, על התורה, על ה', אלה פגמים רציניים, זה לא צחוק.

האר"י ז"ל, שמה הוא מסביר כל מיני מצוות ואיפה זה, הוא גם נתן תיקונים ויחודים מיוחדים לאדם שפגם במצוה כזו או במצוה אחרת. כמובן, היום קצת קשה לקיים בדבר מסוים. למשל, הוא אומר לך לצום ששים ושלוש תעניות, מי יכול לצום ששים ושלוש תעניות?

אז אולי אפשר יהיה לפדות את זה בצדקה או יש פטנטים, אבל עפ"י הפשט כאלה תעניות מי יכול? או גלגולי שלג למיניהם או כל מיני דברים, סיגופים, שהדור שלנו לא מסוגל. אני מדבר באופן כללי. יש גם התרת נדרים, יש כל מיני תיקונים מיוחדים לכל מיני עבירות. יש כל מיני יחודים מסובכים,

מי יעשה אותם, מי יודע לעשות יחודים? לא הרבה יודעים. אז גם התשובה שאדם עושה זה גם מתקבל. אבל באופן כללי, אם מישהו יכול וזה לא הורס אותו, הוא יכול לעשות את התיקונים, זה טוב, אפשר ללמוד, אפשר לעשות, רק שאדם לפעמים מרוב שהוא צם, הוא כועס, אז פוגם יותר אח"כ עם הכעס שלו עם מה שעשה מאשר הוא תיקן. צריך תמיד לשקול, צריך שיקול דעת מה כדאי מה לא.

באופן כללי קיים הענין הזה שכל פגם פוגם למעלה, סותם איזה הארה מלרדת, אתה רוצה לחדש את ההארה אתה צריך לעשות את התיקון המתאים, אז הוא אומר כאן שהמרגלים פגמו והוא לא רצה לתת להם חלק בארץ לכן הוצרכה פה השבועה, אבל הוצרכה גם כן לתיקון המאורות העליונים שפגמו בעוון מרגלים, שנפגמו בעוון מרגלים, ג' קלוקלים נעשו באותו הזמן ע"י העוון הזה של המרגלים שהוציאו דיבת הארץ, נעשו שלוש פגמים בעולמות עליונים:

1. שחטאו בלשון הרע, אנחנו למדנו את זה פעם? ביחד? יש לך את הספר הזה? זה נראה שאולי למדנו אותו, "אוצרות הרמח"ל", ספר תענוג. עכשיו ג' קלוקלים נעשו באותו הזמן קלקול ראשון שחטאו בלשון הרע".

איפה לפי דעתך פוגם מי שמדבר לשון הרע? מה אתה אומר? "א" - שחטאו בלשון הרע ופגמו בפה העליונה של ז"א" - פה האדם

"אז הם פגמו בכללות הפרצוף כולו של ז"א שחשבו שאין אורות בקדושה שיוכלו להכניע ס"א וכמאמרם ז"ל "כי חזק הוא ממנו" אפילו בעל הבית אינו יכול שהוא הז"א שאמרו שאין בידו כוח להצילם".

אז אתה רואה זה המצב הזה שאומר פה "שאינו בידו כח להצילם", זאת אומרת שאתה חושב שרק אם יהיה לנו טיל כזה נגד טילים ורק אם יהיה לנו זה נגד זה אז ה' יעזור, ואם לא אז ה' לא יכול לעזור. זה הכל שטויות. ה' יכול לעזור בכל מקרה. זה שהעם צריך להשתדל שיהיה לו טילים, זה נכון. יש השתדלות שהעם צריך לעשות. אבל להאמין בזה? אסור לעם ישראל להאמין בזה!

אני פעם פגשתי זוג של יהודים, חיפשו את האמת, חילונים, הלכו לחו"ל חיפשו איזה גורו ופה ושם נכנסו בכת הזו וכת ההיא, והיו אנשים אמיתיים מסורים באיזה מקום רחוק מאוד, עד שגילו שהגורו שם היה רמאי ואשתו היתה מכשפה וכל הדברים הידועים ונחרב עולמם, נחרב עולמם, כי בן-אדם הולך מוסר את נפשו וזה.. הגיעו לאיזה הודי אחר שהיה שמה ודווקא בדרום אמריקה, אחד שעושה חסדים והוא בודק אנשים לפי הדופק, ככה רופא טבעוני כזה, אז הם באו אליו, הוא אומר להם 'מה אתם באים, מה קרה?'

אז הם סיפרו לו 'כמה חיפשנו' - 'מה קרה לכם? אתם יהודים. מה אתם עושים פה? אתם צריכים פה לחפש משהו? תלכו לארץ שלכם. בתורה שלכם יש הכל'. גוי. והם חזרו לארץ וחזרו בתשובה וכו' וכו' מאיזה גוי בסוף הג'ונגל בעולם. הוא היה שליח של ה' - לכל אחד יש את הזמן שלו. "שאמרו שאין בידו כח להצילם ועוד פגמו במלכות באמרם רע מארץ ישראל שהיא סוד המלכות".

אז במה פגמו? בפה של ז"א וכל פרצוף הז"א ובמלכות - כי א"י היא המלכות, הפה של ז"א בגלל לשון הרע, וכל הפרצוף של ז"א בגלל שהם אמרו שאין בידו שאין כח בידו להציל אותם, והפגם של דיבת הארץ זה פגם במלכות. "וכל אלה הפגמים נתקנו בשבועה הזאת". תראו איך לפעמים מלה אחת שאדם אומר פה, שבועה שאדם אומר, מלה שאדם אומר, דבר קטן שאדם עושה, מה שזה יכול

לגרום לטוב ולרע, "וכל אלו הפגמים נתקנו בשבועה הזאת, סוד השבועה היא הארת היוצא מהפה של הז"א, להקיף ה-ז' תחתונות שלו", מה זה ה-ז' תחתונות שלו, של ז"א? זה ז' ספירות של התפארת מתפארת עד יסוד, אז שיוצא הארה מהפה של ז"א, עפ"י האר"י ז"ל, זה הולך ומקיף את הספירות הנמוכות יותר, גם כשהאדם מוציא הבל מפיו ההבל יורד למטה.

"שכנגדם עומדת המלכות כידוע", יפה. אז יש פה ענין של ז"א. ז"א יש לו ז' תחתונות, ז' ספירות תחתונות. כן, זה כמו גוף של אדם, אפשר לדמיין את זה בצורה כזו, מבחינת הגרפיקה, אז ז' תחתונות שלו ויש שלוש הראשונות שלו - חכמה, בינה, דעת. חכמה בינה דעת זה הראש. אח"כ יש לו את ה-ז' התחתונות שלו ביחד, כמה? עשר ספירות. יפה. עכשיו הנוק' דז"א כאילו אשתו של ז"א, כאילו הנקבה שלו - זו רחל. רחל זו מלכות.

יש גם לאה, אבל קודם כל רחל. רחל נמצאת מאחוריו, היא מאחוריו, מהחזה ולמטה זה רחל. ולאה היא מהחזה ולמעלה. עכשיו, יש כמה מצבים שזה משתנה, תלוי בזמנים, לפעמים היא קטנה יותר לפעמים היא גדולה יותר. על כל פנים המצב הזה, זה שהיא מהחזה ולמטה - זאת אומרת שהיא תופסת את ה-ז' תחתונות שלו, כנגד ז' תחתונות שלו. אז זה מה שהוא אומר פה: "שכנגדם אומרת המלכות כידוע", כנגדם - זאת אומרת מאחוריו. אז ע"י השבועה "הרי כל הפגמים נתקנו. מה שנסתמה הפה בשביל לשון הרע, עכשיו נפתחה ויוצאים ממנה הארות. ומה שפגמו בכלל הפרצוף - ההארה מתפשטת ומקפת כל ה-ז' ספירות שלו ומתקנת אותם", ע"י השבועה הוא גרם לזה, שהוא פתח מחדש הפה של ז"א שנסתם בגלל לשון הרע. ע"י הבלים שיצאו מהפה של ז"א אז הקיף את כל גוף דז"א, ז' התחתונות שלו זה תיקן את הפרצוף של ז"א, נכון?

"ולפי שפגמו גם כן בבחינת ההארה של המקיף, לפי שראו שיש כוח הרבה לס"א, כמו שכתוב "אפס כי עז עם", והם חשבו שאין אורות בקדושה להצילם - וכבר יש

בהתעוררות של האדם משתלם העסק, זה שאדם הולך לקבר של צדיק למשל, עצם זה שהוא הולך, זה שרוצה תיקון שרוצה זיכרון שרוצה להתקרב לה', הוא טורח בגופו, בנפשו ובממונו ובזמנו והולך לקבר של צדיק, אז הצדיק מתפלל עליו ומשפיע עליו ומרים אותו, זה הסוד.

תראו מה שאומר פה, משהו קשה מאוד: "שהאור המקיף יש לו כוח מהפנימי כידוע, והם שחשבו שאין כוח בקדושה להצילם, פגמו בכבוד, בכבוד זה האור, המקיף, שסגולתו להכרית החיצונים" - תבינו פה סוד גדול, ברגע שאדם לא מאמין שה' יכול לעזור לו, הוא פוגם בה', הוא פוגם בכבוד ה', "פגמו בכבוד זה האור, שסגולתו להכרית את החיצונים". אם אדם אומרים לו משהו סגולה לעשות להתאמץ, אדם אומר מה זה יעזור לי, הוא פוגם בכבוד הענין הזה, בתור שיש כח כן לעזור.

מה היה גדולתו של כלב בן יפונה - שהוא אמר ועוד איך יעזור, אנחנו נעלה ונירש את הארץ ונוכל, כן, רק זה אמר והציל את העולם. זה כל ההבדל, בין מה שהאדם אומר: לא, מה זה יעזור, מה פה, מה שם, זה לא יעזור, אז הוא סוגר, והוא לא רק סוגר את ההשפעה שיכל לקבל, ע"י זה שהוא אומר לא ולא ומכחיש - הוא לא מקבל והוא לא ניצל, הוא גם פוגם למעלה, פוגם בצינור שיכל לתת לו, פוגם בכבוד האור.

זאת אומרת, הפגם הוא לא רק אישי שהאדם נשאר בחושך אלא גם פוגם בכבוד שהוא עליון. "ולכך הוצרך תיקון בסוד מקיף בסוד השבועה, להקיף ה-ז' תחתונות שלו לתקן כל הפרצוף, הרי הפגם השני נתקן" ע"י השבועה, הפגם הראשון פתח את הפה של ז"א נתקן, עכשיו כל הפרצוף היה הרוס, היה פגום, בגלל שאמרו שאין כוח, פגמו בכבוד, וע"י שעכשיו יש תוקף במקיף שבה מתקן.

"הפגם השלישי שעשו במלכות גם זה נתקן. לפי שמלכות עומדת כנגד ספירות הז"א", כמו שאמרתי לכם - מאחורה, "וכשהוא נתקן אז גם היא נתקנת עמו", תשמעו פה סוד גדול, תשמעו טוב, במיוחד האנשים הנשואים וגם כן אלה שעוד לא התחתנו שידעו מראש, פה כל הסוד, "הפגם השלישי

אורות מוכנים לזה, וזה הוא אור המקיף שסגולתו ממש לבטל כח הקליפות, שזה האור המקיף, יש לו כוח מן הפנימי כידוע", יש פה סוד גדול, כתוב: "גבוה מעל גבוה שומר" - ככה זה, גם בנשמות וגם בעולמות, גם בספירות וגם בפרצופים, אחד משפיע על השני שגבוה משפיע על התחתון ממנו וכו' וכו' וכו'. עכשיו, מי שגבוה נותן גם מוחין פנימיים בתוך התחתון ממנו וגם מקיפין אותו שני הסוגים.

עכשיו, כשאדם למשל נופל, הוא נמצא בבחינת פגם, הוא הולך לצדיק, הצדיק באותו זמן, לא נמצא בפגם, כי הוא צדיק, אז אם הוא צדיק, הוא מאיר בו, נותן לו הארה, משלים את ההארה הזו שחסרה בו, אז הוא יוצא מסודר, מקבל את האור מחדש והמערכת מתחילה, כמו שכשיש מערכת של חשמל וקופץ הפיזו מאיזו שהיא תקלה - בא החשמלאי, מוצא את הפיזו, מחליף, וזה פועל להמשך - אז זה מה שקורה פה, ההארה מתפשטת, מקיפה את כל ז' ספירות שלו, ומתקנת אותם.

"ולפי שפגמו גם כן מבחינת ההארה של המקיף כפי שראו שיש כח הרבה לס"א", כן ראו את הרע כמה שהרע חזק והתרשמו מזה, זה היה הפגם שלהם, שיומעים טוב, כשרואים את הרע בעולם, לא להתרשם הרע נמצא יש לו תפקיד והוא יעבור, הוא לא נשאר לעולמי עדי. "אפס כי עז העם" והם חשבו שאין אורות בקדושה להצילם, אבל בעצם יש אורות מוכנים לזה, זה הוא האור המקיף שסגולתו ממש לבטל כח הקליפות".

אם האדם, אדם רגיל, יש לו אור פנימי מסוים, עכשיו אם הוא חטא או נפל אז האור הסתלק והוא נשאר בחושך, בא אדם אחר בדרגה אחרת, זה בחינת מקיף לו, הוא לא משיג אותו הוא מכניס מהמקיף שלו המקיף הזה מבטל כוח הקליפה, נכון שהיצר השתלט על האדם, עכשיו הצדיק לא נמצא באותה דרגה אז הוא משפיע עליו הארה וההארה הזאת מתקנת אותו.

אז בשביל האדם המקבל זה בחינת מקיף כי זה לא אור פנימי שלו וע"י הבטישה אז האור נכנס בפנים ואז יש כבר אור, יש אור מתעורר רשימו שיש בכל יהודי בפנים ואז

שעשו במלכות גם זה נתקן לפי שהמלכות עומדת כנגד ספירות הז"א וכשהוא נתקן גם היא נתקנת עמו", כשאדם שהגבר מתקן את עצמו, הנוק' שלו גם-כן, מתקן את עצמו, היא נתקנת עמו, אדם שזוכה מזכה גם את אשתו, ההפך חלילה אם אדם פגום, אז מה הוא בא בתלונות על אישתו שהיא פגומה, היא נפגמת ממנו. הוא המשפיע הגבר זה בחינת וו של י-ק-ו-ק האישה היא בבחינת הא-הא האחרונה. ממי היא מקבלת? מהו' מאיפה יהיה לו' אור?

מ-הא' והי' נכון? אז אם הוא לא ראוי לקבל אור הוא לא יכול להעביר אור, אז זה בעיות של שלום בית, בעיות של שלום בית, הבעיה השורש - זה הגבר. אם הגבר מתקן את עצמו גם אישתו מקבלת תיקון, לא מתקן את עצמו אין תיקון. באיזה שהוא זמן, בזמן האחרון טיפילתי באיזה זוג, האשה הגיעה, והענין מתגלגל כבר כמה זמן, הגענו לפגישה סיכומית, מה עושים עכשיו? המצב לא משתפר.

האשה הגיעה עם פרצוף כזה, פחד להסתכל, חושך מצרים, כעס, מצב קשה ייאוש טוטאלי, היא חושבת להתגרש והוא בא. יש לה רשימה של טענות אליו, ויש לו גם כן כל מיני טענות אליה ואתה יושב ושומע זה אומר וההוא אומר, זה אומר 'זה סתם שטויות' והיא אומרת 'זה סתם שטויות', אתה יושב באמצע ושומע מזה ושומע משם, טוב, מה עושים? אז אני בדקתי מה נכון ומה לא נכון לפי מה שאני יכול, אמרתי לו 'תשמע חביבי, אנחנו כבר טחנו מספיק מים, עכשיו רק תגיד לי דבר אחד, אחרי שתענה על זה נחליט מה עושים: אתה מוכן להתבטל בכל התחומים בפני אישתך? היא עכשיו תהיה המלך שלך ואתה תהיה העבד שלה.

היא תקבע בכל: בפרנסה, בבית בכל התחומים, אתה מוכן לקבל עול כזה על עצמך? אם אתה מוכן לקבל עול כזה אנחנו נמשיך לעבוד ביחד, אני מבטיח שיהיה לך ברכה בכל התחומים בחיים, בכל יהיה שלום בית ויהיה מצוין, אם קשה לך אז תחיה לבד, אין לך זכות לחיות עם אישה, אם אתה חי עם אישה ואתה לא מוכן לשמוע כך וכך.

עכשיו כמובן שלא קל לגבר הזה לקבל כזה דבר, אבל המקרה הזה היה פיקוח נפש הייתי חייב, וזה היה גם נכון, זה ממש מי שהיה זוכה אם הייתם יושבים פה מאחורי הקיר, רואים, הייתם רואים כמה שזה נכון, כמה שזה היה מדויק העניין הזה, שזה בדיוק התיקונים שלו, הוא מפוזר היא קפדנית על הזמן על הכל וזה, בדיוק כך, עזר כנגדו אבל מה זה - העתק מדויק, בדיוק כל התיקונים שהוא צריך לעבור היא אמורה לעזור לו בתיקון, עכשיו כמובן שהיא לא מושלמת, אבל אתה רואה את יד ה', למה היא לא מושלמת, הנה אנחנו רואים, כי הוא לא מושלם, היה עובד היא הייתה משתלמת.

זאת אומרת התיקון שלה היה דרך התיקון שלו, אתה רואה את החושך של האישה הזו, כי הגבר הזה הוא לא עושה את התיקון שהוא צריך לעבור, אז אמרתי לו אם עכשיו אתה מוותר על זאת, אתה מוותר על התיקון שלך, שתדע לך אתה תעבור מאה ועשרים שנה אתה תבוא למעלה, יגישו לך חשבונות שאתה ויתרת על התיקון, האשה הזאת באה לתקן אותך. לא הכרחת אותה רק אמרתי לו תחשוב על זה טוב, אחרי שתהיה מוכן לקבל ולשמוע בקולה כמו שכתוב.

הרי אברהם אבינו, אברהם אבינו היה רחב היה פזרן, היה אידיאליסט כן, ב"ה, היה מוכן ללכת להציל את סדום ועמורה, עשה פונדק, רצה להפוך את העולם, כל דבר עשה, מה לא עשה? לשם שמים, הכל בקדושה, אבל הוא היה צריך את הגבולות של שרה, כי היה מוכן גם להחזיק את ישמעאל וישמעאל עשה צרות בבית, לפי הדין הוא היה מקלקל גם כן את הקדושה, אז לא היה מקום פה, אז רק הלארגיות והנתינה וחוסר חשבונות, זה נחמד, אבל אם אין את שרה שתדריך אותו ותגביל אותו, אז זה היה מביא חורבן.

עד היום אנחנו סובלים מזה שהוא אמר "לו ישמעאל יחיה לפניך" ביקש לברך את ישמעאל ועד עכשיו הישמעאלים יש להם כוח מזה, זה לא צחוק, אם כן, אתה רואית את שרה וראית את אברהם וראית איך התיקון בדיוק, כזה הנה הוא אומר את זה כאן, זה חשוב לדעת ולזכור, זה לא קל לקיים, לא קל לקיים, אבל צריך לדעת שזה

לארץ מבחינת השלום בית לחיים המעשיים. אז יש ברכה והבית הולך כמו שצריך והילדים גדלים כמו שצריך, הכל הולך כמו שצריך.

מבחינת הקבלה הארץ - זה ארץ ישראל, "וזה אומרו אח"כ "וימלא כבוד ה'" שהיא המלכות - "את כל הארץ". ואומרו "וימלא" כמו שכתוב: "מלוא כל הארץ כבוד", להראות שאם הארת הקדושה אינה מתפשטת בעולם, אעפ"י שהוא מלא בדברים גופניים, נקרא חסר, ואינו מתמלא אלא באור בקדושה".

הבנתם מה שהוא אמר פה? התיקון של העולם, האמיתי זה ע"י התפשטות הארות הקדושה. מי שלומד קבלה מי שלומד תורה, אומר מה לזה ולעולם הזה? זה דבר מופשט, רוחני, מרחף, גבוה, איזה דרישות, איזה הקפדות, איזה דיוקים האדם צריך לעשות? מה לזה ולמה שהולך פה? וצריך פה פרנסה וצריך פה מאמצים וצריך לבנות ולעשות חיים באופן מעשי, גופני, לבנות, לעשות.

אז זה לא ככה, כל המציאות של העולם הזה החומרי שזה נראה כל כך אמיתי, כל-כך נצחי, נכון, זה שטויות, זה רק כלי בשביל התפשטות אור השם, התפשטות אור הקדושה, אם אתה תעשה את העבודה הרוחנית יחד עם העבודה המעשית, יהיה התפשטות של האור, העולם יהיה מתוק, העולם הזה יפה, יהיה לעולם משמעות.

אם אדם עסוק רק בגופניות ולא מושך את הארות הקדושה לעולם הזה, העולם הזה לא שווה כלום, זה סתם שטויות כל העולם, אז מצד אחד הצדיקים נראים כפראירים ר"ל בעולם שיש רשעות צדיקים נראים כמסכנים כאלה, העולם הזה גס, העולם הגס מתייחס, לא הייתי אומר רשעים חילונים, הייתי אומר, אצל העולם הגס החומרי, אדם שעסוק ברוחניות, זה נראה משהו לא נורמלי ולא שווה כלום, אתה לומד תורה? מה זה עושה לימוד תורה? מה אתה מבלבל את המוח? זה אחד, לא מסתדר בחיים, לא קשור לחיים, לא שייך לחיים, זה לא ככה. זה מלח הארץ. טעם של העולם זה רק בזכות אותם הנשמות הצדיקות הרוחניות שהם עובדים את השם, ובשביל זה העולם קיים,

ככה והאישה יש לה בינה יתרה, עכשיו, אישה שהבעל מתקן את עצמו, ה' נותן לה הרבה שכל איך לכוון את הדברים איך? אז לאדם מתחיל להיות ההשגחה בתוך ביתו, והכל מתנהל אחרת כשהאישה אומרת לא, אדם יודע ה' אומר לא, למה? מה נכון ומה לא נכון.

כשהיחסים כבר יחסים אז הוא לא צריך לקבל כל דבר מובן מאליו על כל מה שאשתו אומרת יש כבר קשר, כי יש כבר זרימה, אבל בהתחלה זה היה חייב להיות בקיצוניות, כי אחרת אין לזה שום סיכוי, אז עכשיו, כשאדם כבר נמצא עם אשתו בדרך שיח אמיתי, אז הוא רואה איך יש השם מכוון אותה, ואין מה לעשות.

"אין עצה כנגד השם" - מה זה "אין עצה כנגד השם"? אין - זה א-י-ן. זה ביטול.

עצה, העצה היחידה נגד השם זה להתבטל, אין לך ביטול יותר קל ויותר קשה מאשר להתבטל בבית, שם אתה נבחן עם אשתך, שם אתה נבחן אם אתה בביטול, או אתה לא בביטול, אז יש התעוררות שהשם שולח גם דרך הגבר, אבל זה חייב לבוא לידי ביטוי במציאות באמצעות, איך לקרוא לזה, ההתאמה למציאות של אשה, לאשה יש התאמה טובה מאוד למציאות, אז אם הגבר והאשה חיים באהבה בהבנה בכבוד הדדי השם שולח ברכה, דרך הגבר וזה מתקבל ע"י האשה והיא מכוונת את זה לצאת מן הכוח אל הפועל בצורה הנכונה הכל זורם בקדושה, דבר חשוב מאוד.

כמוכן, שאם הגבר לא עובד על עצמו האישה עם התפילות שלה יכולה גם-כן לעזור, זה התעוררות של הנוק', של המלכות, שמתפללת ובוכה על הבעל, שהבעל לא מתוקן ובזכות הכאב והבכי והרצון שלה, אז ה' יזכה אותו וכן יכניס לו אור ויתקן אותו בסוף.

הלאה, "וכיוון שהמלכות נתקנת, הנה מתפשטת הארתה בארץ". זה מה שאני אמרתי, גם מבחינת השלום בית, שאם האישה מקבלת את הארות הנכונות מן הבעל, הארה שהבעל בביטול ומושך את האור הנכון ושומע בקולה, וחיים באחדות ובאהבה והיא נתקנת אז זה מוציא הארות

רעב, ז"א שהאדם אין לו מה שצריך הוא מתאחד ונאחז בעץ החיים הבנתם "וכל מי שזן ומפרנס למי שנצרך לו כל שכן בימי רעב הוא מתאחד ונאחז בעץ החיים וגורם חיים לעצמו ולבניו וביארו "ועתה אמר אליהו כל מי שמקיים נפש בעולם זוכה חיים לעצמו וזוכה להתאחד בעץ החיים" ועתה שולט עץ המוות מצד הרע ר"ל על האלמנה אשר ציוות אותה לכלכלני" משום זה אמר הרעות

אומר אליהו, אמרת שמי שזן ומפרנס ומי שצריך נאחז בעץ החיים וכו' וכו' הנה האשה הזאת אתה ציוות שתתן לי לאכול כשהייתי צריך וכל זה ועכשיו ככה קרה לה בדיוק ההפך של חיים, שואל "ואם תאמר שלא נעשה רע לאדם מן הקב"ה הרי כתוב שלא יוצא רע מהשמיים" ומשיב בא וראה בזמן שאדם הולך לימין תשמעו טוב פה, בזמן שאדם הולך לימין שמירתו של הקב"ה נמצא לו תמיד והס"א אינו יכול לשלוט עליו ורע הזה נכנע לפניו ואינו יכול לשלוט".

הנה סוד כל הפחדים מאויבים מעין הרע מבוססים משמוסים מכל השטויות, סוד פשוט, "בא וראה בזמן שאדם הולך לימין" מה זה ימין? זה חסד, חסד במחשבה חסד בדיבור, חסד במעשה, חסד ברצון, חסד במעשים, שאדם בוחר בימין, "שמירתו של הקב"ה נמצא לו תמיד והס"א אינו יכול לשלוט עליו ורע הזה נכנע לפניו ואינו יכול לשלוט" ז"א שאם בן-אדם פתאום רואה שמישהו מתחיל לשלוט עליו לרעה או מתחילים לפגום בו או לעשות לו רע סימן שהוא לא הלך מספיק לימין, היה הולך לימין הדרך, היה בסדר נכון? כמו בנהיגה אותו דבר.

"ומתוך ששמירתו של הקב"ה הוסר ממנו אם הוא מיתדבק ברע אז רע ההוא, כיוון שרואה שאין עמו שמירה, שולט עליו, אז הוא בא להשמידו ר"ל, ואז ניתן לו רשות ונוטל נשמתו" הבנתם עד איפה זה מגיע? אם האדם לא נדבק בימין, לא נידבק בימין השם, אז השמירה עליו עוזבת אותו השם לא שומר ואז הס"א רואה 'אה! זה לא שמור! יאללה קליינט!' "משה אמר: "למה

השאר באים לשמש אותם, זה הפוך ממה שזה נראה.

עד כאן העניין הזה. עכשיו ניקח אולי משהו מהזוהר שגם כן נפתח לכם, אז נפתח בלי כוונה, ראית, זהו, מכוון היה נכון, בלי כוונה שלנו, זה בא מלמעלה, עכשיו גם פה היום פתחתי משהו בזוהר ואני רואה שגם קשור, זה בפרשת ויגש "מאמר למה הרעתה" למדת את זה?

"רבי יוסי פתח קרא באליהו דכתיב ויקרא וגו': בוא וראה שניים היו שהטיחו דברים נגד הקב"ה, משה ואליהו. משה אמר "למה הרעתה לעם הזה". ואליהו אמר הרעתה להמית את בנה. ושניהם אמרו דבר אחד. שואל מהו הטעם שאמרו שניהם, למה הרעות. ומשיב אלא הוא סוד.

משה, מהו הטעם שאמר "למה הרעתה"? משום שניתן רשות לס"א לשלוט על ישראל, "הרעתה", פירוש שנתת רשות לצד האחר של הרע לשלוט עליהם". אז למה אמר את זה משה? מרחמנות על עם ישראל, שהס"א שולט, הנה אתה רואה פה שיש מקרים שיש לצד השני זכות לשלוט על עם ישראל או על פרטים בעם ישראל הם לא ברשותם הם עשוקים. "אליהו אמר "הרעתה" פירושו גם-כן נתת רשות לס"א ליטול נשמתו של זה, של הילד, וזהו שאמר הרעות והכל הוא סוד אחד שהרעות הוא סוד נתינת רשות לס"א שנקרא רע". עכשיו הוא אומר כאן הגם על האלמנה וכו'

"משום שהקב"ה אמר לאליהו הנה צויתי שם אישה אלמנה לכלכלך" הייתה אישה אלמנה שנתנה לאליהו לאכול וזה והוא בדרך אותה בבן ואח"כ הבן נולד ואח"כ הבן מת ואז אליהו בא והחייה אותו וכו' ולמה הרעות ושמתם כבר "הנה צויתי שם אשה אלמנה לכלכלך" "וכל מי שזן ומפרנס למי שנצרך לו וכל שכן בימי רעב, הוא מתאחד ונאחז בעץ החיים", שומעים שמה באגף ההוא?

עוד פעם - עכשיו, לפרנס מישהו לתת לו משהו, זה לא דווקא רק באוכל או בכסף זה גם בנפש, דוגמא בן-אדם מסכן, חולה, מודאג, עצבני, אתה נותן לו סעד עוזר לו בעניינים שלו, תראה מה שזה, וכל שכן בימי

בשעה שהטוב מתעורר שהוא ימין כל שמחה וכל טוב וכל הברכות נמצאות והכל הוא בחשאי כמו שביארו שאמרו בני יעקב 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד' בחשאי".

הרעות" משום שניתן רשות לצד הרע לשלוט על ישראל להיות תחת השעבוד שלו. פירוש אחר "למה הרעות" כי ראה כמה מהם מישראל שמתים ונמסרו לצד הרע בוא וראה

הקנאה - פרשת 'קורח' (זוהר)

התפקיד שלהם וזה חמור מאוד. וזה מה שהם מפרסמים בתקשורת, זה רק מה שמתפרסם, זה רק קצה של קרחון, גם במצב המוסרי הכללי של הפרט, לא רק האנשים החשובים, כל אחד ואחד מאיתנו צריך תיקון גדול מאוד, מאוד, מאוד.

למרות שיש בנו דברים טובים מאוד, למשל אין עבודה זרה כמו שהיה פעם ודברים כאלה שהצלחנו לתקן במשך הדורות, אבל בכל זאת יש עדיין דברים מאוד מאוד קשים, באים אלי מקרים כל יום, שמראים שהמצב באמת לא טוב. יש מישהו שקם ועזב את אשתו ואת הילדים ארבע שנים ובכלל לא איכפת לו, לא מעניין אותו, מילא אם הוא רב עם אשתו זה מובן, אבל מה הילדים אשמים? הילדים רוצים את האבא, אין אבא, האבא עזב.

דברים מהסוג הזה, זה מראה על חוסר בניה רוחנית, וחורבן רוחני, וזה שאנחנו נמצאים במצב הזה ולא מתקנים, זה נותן חלילה פתח לסיטרא אחרא לקטרג ולקטרג על נפשנו, זה לא צחוק.

אם אנחנו רוצים לדעת את מצבנו הרוחני, אפשר להסתכל על פי אחיזתנו בארץ. כי אנחנו הוגלינו מארצנו מפני חטאינו, וכשהחטא מתוקן אז אנחנו חוזרים אז ברוך השם זכינו אבל לא מספיק. מבחינה רוחנית, אחיזה לא מספיק טובה, ולכן יש לנו קטרוגים כל הזמן.

תלמיד: מה עם חסידי אומות העולם?
האדמו"ר: יש חסידי אומות העולם, ברוך השם יש, אבל לא ראשי שלטון, בדרך כלל. אם כן, כשהם באים לקטרג זה לא מתוך שהם צדיקים גדולים ומתוקנים, בכלל לא. הבעיה שלנו, שיש פגם והם שליחים מהשמים, וזה תפקיד של אומות העולם ללחוץ עלינו, שעם ישראל יתחזק בעבודת השם שלו, זה תמיד היה ככה. וזה שהם לא

ערב טוב, אנחנו נדבר היום על פרשת 'קורח', המצב הרוחני של הפרט ושל הכלל, דרוש הרבה הרבה תיקונים וזה לא ילך בצורה כזו. אנחנו רואים שבכל יום ויום אנחנו מגלים איזה שחיתות חדשה, לא עלינו, בכלי התקשורת ובכל מיני מסגרות והדבר מראה על קלקול, יש הבדל בין אדם שפוגם באופן פרטי, לבין אדם שפוגם באופן כללי - גם בפרהסייה וגם בדברים שקשורים לכלל עם ישראל.

כל מה שיהודי עושה זה קשור לכלל, כי כל יהודי קשור לכלל היהודים. כמו שאנחנו יודעים שכל הספירות כוללות את כל הספירות, כל ספירה מחולקת לעשר ובכל ספירה וספירה יש את עשר הספירות. ככה כל יהודי זה עולם מלא זה כולל את כולם, ולכן זה הסוד שכל מי שהציל נפש אחת, כאילו הציל עולם מלא, כי בכל יהודי ויהודי הוא כלול בשאר היהודים, אז כל מה שיהודי עושה, לטוב ולרע, זה קובע לכל היהודים, וזה קובע לכל העולם ולכל העולמות. אבל אותם אנשים שאחראים על משרות ציבוריות - גם של חולין וגם של קודש, כל השררה שיש לאדם זה כוח שהוא מקבל לו מספירת המלכות.

לכן אמרו חז"ל: "הו מתפללים לשלומה של מלכות שאלמלא מוראה (של מלכות), איש את רעהו חיים בלעו". המלכות, ואפילו מלכות של גויים, השלטון זה דבר חשוב מאוד, כי זה השתלשלות של מלכות שמים, גם אם המלכות לא מתוקנת כמו שצריך בכל זאת מלכות, ויותר טוב מהאנדרלמוסיה והאנרכיה. עכשיו, כשאנשים חשובים פוגמים, זה קודם כל גורם לחילול השם, דבר שני, חוץ מהעבירה עצמה זה פגם רציני בעניין של המלכות.

זה מעילה, השם יתברך נתן להם כוח, נתן להם יכולת שקובעת לכולם וכשהם פוגמים הם פוגעים בכולם, הם בוגדים כאילו בתוך

מתוקנים בכלל, זה מראה שהם, זה לא הם, אלא רק שליחים.

קודם כל כמו שכתוב בזוהר: שאם לאדם, יהודי, יש תפילין עליו אומות העולם רועדים ממנו, אם יהודי הולך עם תפילין של ראש, הגויים מפחדים ממנו. גם כתוב שאם בהמה או חיה רואה שהאדם כשר, היא לא פוגעת בו.

אולם, אם האדם, הצלם האלוקי שלו הסתלק ממנו בגלל איזה עברה והאדם נראה כבהמה, בלי צלם אלוקים, אז החיה פוגעת בו. ככה זה.

אז אם היה לנו בראש, בתוך הפנימיות, בתוך המוחין של הראש, בתפילין של ראש, אצלינו, גם באופן פרטי אצל כל אחד, וגם אצל הראשים שלנו, גדולי האומה, אז הגויים היו יראים מאיתנו.

אם שם השם היה בקודקוד, בראש המעיינות שלנו, בראש ההויה שלנו, כל אומות העולם היו יראים מאיתנו, אף אחד לא היה מקטרג ואף אחד לא היה מעיז. אם כן, אם השם יתברך היה בראש המעיינות שלנו, אומות העולם היו יראים מפנינו ולא היו עושים שום בעיה. אבל אם עושים לנו בעיות, סימן שאין מספיק יראת שמים. זה דבר אחד.

עכשיו, כל הפרשיות של התורה הם לא סתם נכתבו, כל כך הרבה דיו וסיפורים לא סתם נכתבו כל סיפור וסיפור, כל קוצו של י"ד, יש לו משמעות לשם יתברך, זה מאת השם, אז אם נכתבה פרשה כמו מרגלים לפרטי פרטים, או אם נכתבה פרשה כמו קורח לפרטי פרטים, ואם אנחנו נצטוונו כל השנה ללמוד בהם, לקרוא אותם וכל הזמן לעסוק בהם, יש בזה הרבה סודות, יש בזה פרד"ס.

הנושא הזה של קורח, למה קורח נפל?, כמובן שהיצר התלבש עליו. יש יצר פרטי, ויש יצר כללי. כל אחד יש לו את היצר הפרטי שלו, אבל אם הסיטרא אחרא שהיא כוללת, שאדם מתחיל לפגום בכלל, וזה מה שאמרתי בהתחלה שהוא פוגם, נניח שהאדם הוא שר האוצר, האדם יש לו את כל הכסף של כל המדינה, בכסף עושים דברים לכל המדינה: חינוך, ביטחון, בריאות, כל מיני

נכים שצריך לתת להם כסף, אם אדם כזה לוקח מהכסף הזה שנים או שלושה מליון דולר ושם בכיס כדי שיהיה לו טוב, אז הוא פגם בכלל עם ישראל קודם כל.

אם כן, העניין הזה של קורח וגם בעניין הזה של אדם שקשור לכלל פוגם, זה לא רק היצר הפרטי שלו עובד, יש התלבשות של היצר הכללי. היצר הכללי מרכבת הסיטרא אחרא, והסיטרא אחרא מתלבשת על האדם הזה, והוא הופך להיות שליח. אומר בעל התניא בספר התניא, שאם אדם מקיים תורה ומצוות אותו זמן הוא מלביש על עצמו את רצון השם, והוא הופך להיות מרכבה לקדושה באותו זמן, כי בגופו, בנפשו, בדמו, הוא מקיים את רצון השם. אבל אם להפך, אז להפך.

כל רגע ורגע שיהודי עושה חלילה להפך מרצון השם, הוא מרכיב על עצמו את הסיטרא אחרא, ואז הוא כבר לא בשליטה עצמית, כבר העוון שלו יכול לצאת מידי שליטה, מהמוחין שהוא תכנן מלכתחילה. אתם מבינים, למשל: קורח, שהוא מרד במשה רבנו, קודם הוא מרד לבד.

ואחר כך המריד את כולם והרבה אנשים ניזוקו בגללו. בהתחלה זה היה היצר הפרטי שלו, ואחר כך זה לא היה היצר הפרטי, כמובן שאם מקטרגים על משה רבנו, זה לא יצר פרטי - זה כבר היצר הכללי. עכשיו, עבודת הצדיקים בכלל, עבודה של כל מנהיג ואפילו מנהיג של חולין, היא עבודה קשה. מי שמקטרג עליהם ולא חשוב באיזה מצב הם, מי הם, שילך וינסה. להיות הוא בעצמו מנהיג של משהו?! - זה קשה מאוד.

אדם שיש לו מכולת, עובד בדואר, נהג אוטובוס, עובד בנק וכו', מנסה לעסוק עם הציבור, והציבור עצבני, ולציבור יש לחצים, ולציבור אין סבלנות, זה קשה מאוד.

לא סתם לקטרג על אנשים, ניסיון קשה מאוד. עכשיו אם כן, יש את העניין הזה: למה משה רבנו באמת היה צריך לעמוד בראש? למה דווקא הוא? למה לא מישהו אחר? אז השם בחר בו והשם ניסה אותו לא רק בחר בו בדק אותו אבל למה דווקא הוא? כמו שאמרתי כל יהודי ויהודי יש לו שורש אחר למעלה, שורש רוחני, מאיפה שהנשמה

קנאה. פשוט קנאה. קנאה, כבוד, גאווה, רצון לשררה, ובעיקר קנאה. כי היה איש ידוע, איש גדול ועשיר, לא חסר לא כלום, וגם חכם וגם מכובד וגם לוי, והוא רצה להיות כהן, ורצה להיות במקום משה, קנאה, לא הספיק לו מה שהיה לו. כתוב שלעתיד לבוא הקנאה תתבטל, למה? כי כל יהודי ויהודי, כל כלי וכלי יקבל את השפע שמגיע לו, על פי שרשו, אז כל אחד יהיה מבוסס, יהיה שבע, אחד צריך שפע כזה - יהיה לו, אחד צריך שפע אחר - יהיה לו, אז לא יתקנא אחד בשני, אבל בזמן שקרח, שקורח היה לו מספיק אבל בכל זאת לא היה לו מספיק, אז הוא קינא.

אם כן, מה השלבים כדי להלחם על הדבר הזה, הדבר הזה ככה: קודם כל האדם צריך ללמוד בספרי מוסר, לנסות להכיר באופן תיאורטי לפחות את כל המידות שיש להכיר את זה, לדעת מה טוב במידה, ומה רע במידה, ומה מתלווה למידה הזו, כל הסיגים וכל הדברים הקשורים בכל מידה. למשל גאווה, וכעס וקנאה, ומחלוקת, וטיפשות, ועצלות ועצבות, כל המידות השליליות, וגם את החיוביות ואותם צריך קודם כל ללמוד, להכיר באופן תיאורטי, ואח"כ אדם צריך להתחיל לזהות את זה, אצל בעצמו כשהוא כועס שיבין שזה כעס, שהוא מקנא שיבין שיש קנאה, שיזהה את הדברים.

אחר כך צריך ללמוד איך היצר שלו האישי משתמש במדות האלה ומפעיל אותם ברצונו ולצרכיו, ואחר כך צריך ללמוד איך להלחם בו, איך להתנגד לו. כי המידות, לא סתם מידות, המידות מופעלות על ידי היצר, זה כלי נשק שהוא משתמש בהם. לכן אם אנחנו נלמד קודם כל בספרים למשל: 'מסילת ישרים', זה מעלה את המידות, כולם ידועים נתחיל לפתוח פתח לעניין הזה. אדם יכול להיות אדם עשיר, חכם והכל והיצר יגרה בו מידה אחת ויהרוס לו את העולם הזה וגם את העולם הבא, כמו שעשה לקרח, בלי חכמות.

אדם יכול לדעת את כל התורה בעל פה הלוח וחזור ואם הוא לא מתקן את הנפש שלו, אם הוא לא שוקד על זה יומם ולילה ובכל הזמן במסירות נפש, יש פתח רציני שהיצר יתנפל

שלו באה על פי השורש ככה התפקיד על פי השורש ועל פי העבודה אם אדם יש לו שורש מסוים, אבל בעולם הזה הוא בא ופוגם והוא לא מקיים את מה שצריך על פי שורשו כמו שצריך, אז כמובן שהוא היה מועמד לתפקיד חשוב, אז הוא לא יקבל אותו, לא יקיים אותו, זה יילקח ממנו.

אבל אם אדם נמצא בתפקיד על פי שורשו וגם עושה את התפקיד שלו נאמנה, אז זה התפקיד שלו, וזה מה שהשם נתן לו. משה רבנו גדול הנביאים, היה גם העניו מכולם, זאת אומרת הוא גם נשמה כללית, והוא גם בא לתפקיד הזה בגלל שורשו. הרי כבר מינקותו, כבר ראו סימנים מעל הטבע אצלו. מצד שני, הוא עבד קשה, כל עם ישראל ראו מה שעבר על משה רבנו מתי שהלך לפרעה יחד עם אהרן, אף אחד לא החזיק מעמד בזה, כולם ברחו. כל הזקנים שבאו, כולם ברחו. אף אחד לא היה מוכן להיכנס לפרעה. הניסים שנעשו על ידו, הניסים היו גלויים, השם דיבר איתו, הענן היה יורד לאוהל מועד כשמשה היה נכנס לאהל מועד. כולם ראו את זה.

אז מה קרה לקורח? מה קרה לקורח? מה קרה לו?? זאת הטרנדיה הגדולה של עם ישראל, זו המורכבות והבעייתיות של מה שנקרא 'אמונת חכמים' הביטול בפני חכמים זה דבר לא קל, אבל זה דבר חשוב. היות שהשם יתברך רואה שהעם אין לו מספיק כלים תמיד, בשביל שהוא יתגלה וידבר אליהם, כמו שמתן תורה שהשם דיבר רק שני דברות - פרח נשמתנו, לא יכולנו לשמוע. אז מה הוא עשה? - שלח את משה רבנו, כמתווך.

והצדיקים הם מתווכים בין הקב"ה לבין העם. והיות שהצדיק בכל זאת הוא ילוד אישה, בשר ודם, זה מבלבל את העם, זה מניח פתח שהיצר ינסה לבלבל את העם, וזה מה שהוא עשה. אבל אין שום עיכוב שהיצר יצליח נגד קרח, אלא אם קרח לא היה מזמין אותו, הוא הזמין אותו, הוא פתח לו פתח של הפורענות, אחרי זה היצר התנפל עליו. אבל בהתחלה, הוא פתח לו את הפתח, על ידי מה? - על ידי הקנאה.

עליו וכל הלימוד שלו לא יהיה לשם שמים, ושהמעשים לא יהיו מתוקנים. יש פתח, "לפתח חטאת רובץ", מתי שיש פתח-החטא רובץ שמה, אז אף אחד לא מלאך, ואף אחד לא יהיה מלאך כל כך מהר.

אבל צריך את הכיוון הזה בשכל, בלימוד ובהתבוננות ובידע בשביל מה שקורה בנפש ואיך היצר עובד על זה. עכשיו, מה אדם עושה כשמתעוררת בו קנאה? אדם מתחיל לקנא על זה שיש לשני מכונית יותר יפה, או בית או משהו. אם אדם ירא שמים, אז מיד צריך להיות נחרד מזה, איך הוא מקנא בחברו.

אבל היות שבדור שלנו לא תמיד אנחנו בדרגה של יראת שמים, מה אנחנו עושים? קודם צריך לדעת, שהקנאה זה דבר מגונה מאוד, השורש של הקנאה זה חוסר אמונה, חוסר אמונה בהשגחה הפרטית. כי אם לאדם היה ברור, כי מה שיש לו ומה שאין לו זה מהשמים ומה שאין לחברו ומה שיש לחברו זה גם מהשמים, אז הוא לא היה מקנא. כל אחד לא היה מקנא, כל אחד היה מבסוט ממה שיש לו.

אז אדם שמרגיש שיש לו קנאה, צריך להבין שהוא נמצא גם במצב של חוסר אמונה בעניין הזה, ואז הוא צריך לעשות על זה תשובה, לא לתת לזה להתלבש עליו. ההתלבשות, זה לא בא בבת אחת, זה הולך שלב אחרי שלב; ההתלבשות של המידה הרעה בתוך האדם מתעוררת, אפשר לדחות, תופס אותך קצת אתה יכול עוד להלחם, תופס עוד קצת, תופס עוד קצת, עד אשר בולע את האדם לגמרי. וכשאדם נתן למידה הזו לתפוס אותו, גמרנו, הוא כבר נשלט.

כמו קורח, שכבר נשלט היה. לכן צריך להיות רגיש עם מודעות ולהכיר את הדברים לאן זה מתפתח וכשזה מתחיל, קל יותר לעצור. אבל גם אם זה ישתרש, גם צריך להלחם נגד זה. צריך להבין שקנאה זה מידה מאוד מגונה, זה חוסר אמונה בהשם, זה כרוך לפעמים ברוע לב, שאדם כואב שיש לשני, זה רוע לב, שהשני יצליח. וכשאדם תופס קנאה, האדם צריך להתפלל שהשני יצליח ויהיה לו כל טוב ויתפלל ויתפלל ויתפלל ויתפלל ויהיה לו כל טוב, ולבקש ולבקש עד

שמהתפילה ומהתעוררות שאדם מתעורר, התפילה צריכה להיות חזקה יותר מהקנאה, וכמה שאדם יותר מתמסר לתפילה הזו, השם שורף את הקנאה יותר ויותר, עד אשר הקנאה נעלמת, מתבטלת.

דווקא לאנשים שאתה מקנא בהם, תתפלל שיצליחו, ואחר כך גם תתפלל להשם שיתן לך מה שאתה צריך, שלא תקנא. ומי שלא מקנא, העצמות שלו בקבר לא נרקבות. למה? חשבתי על זה, מה זה קנאה? -קנאה זה שאני לא מסכים עם השפע שיש לשני, אז אם אני מתגבר על הקנאה, זאת אומרת שאני מסכים לשפע שיש לשני, ואם אני שמח בשפע שיש לשני אני, 'איך שמעוררים מלמטה, כך מעוררים מלמעלה', לכן השפע שלנו לא פוסק, גם כשאדם הולך לקבר, גם כן יש שפע וחיות, וכשהוא מת הגוף שלו נשמר.

עכשיו במיוחד הדברים כשמקנאים קנאה רעה על מנת להרוס, סתם קנאה תמימה כזו. אבל יש אדם שמתקנא ונותן לרע להתגבר על עצמו וללכת לעשות רע בגלל שהוא מקנא בו, הוא יראה לו, הוא יחזיר לו, הוא יתן לו, הוא יהרוס אותו, יש אנשים שבשביל הקנאה הזו מוכנים לטרוח יום ולילה, שבביל להרוס את השני. זה מה שעשה קורח, לא ישן ולא נח, רצה לקומם את כולם נגד משה! מה עשה משה? מה קרה? הרי מה, מה אנחנו יודעים? -שקורח נבלע באדמה וכל עדתו ומה הם צועקים שם? -"משה אמת ותורתו אמת".

אנחנו רואים, כשהיצר רוצה להביא את האדם לכפירה, רחמנא ליצלן, וכפירה, הוא לא יביא אותו לכפירה בהשם. הוא יביא אותו לכפירה בתורה, ובשביל להביא אותו לכפירה בתורה, ובכל זאת התורה זה דבר עמוק ומורכב, אז יש סיכוי שהוא יבין שזה תורת השם, אז הוא לא יביא אותו כל כך מהר לכפירה בתורה, אלא יביא אותו קודם לכפירה בחכמים, לכן הם קמו על משה, כי ברגע שהיצר מצליח שהאדם יכפור במשה, אחר כך יש לו כוח להגיד גם התורה, הוא יגיד גם שזה שנתן לנו את התורה רמאי, בדאי, אז גם התורה שלו ככה, אם התורה שלו ככה... אז גם הוא לא צריך את התורה,

אז אם לא ככה... אז זה לא גם מהשם וכל מה שהאפיקורסים אמרו. יש בזה שלבים: המכה הראשונה זה להתכחש למשה רבנו ופה הגאווה והקנאה שלנו, של האנשים, קשה מאוד. כי בכל זאת משה רבנו ילוד אישה, לבני אדם קשה להתבטל לפני ילוד אישה, יותר קל להתבטל כלפי שמים כי שם השם יתברך הוא מופשט והוא מתבטל כלפיו, אבל כשיש משה ושהוא מוכיח את ישראל ואומר להם מה מותר ומה אסור זה מלחיץ, כי זה נגד האגו של האדם וזה קשה ולכן הם נפלו ולכן התיקון שלהם, ולכן הם אומרים: "משה אמת ותורתו אמת", כנגד מה שקלקלו. מה שאלת?

תלמיד: ... כולם היו חכמים וצדיקים. האדמו"ר: חכמים וצדיקים, 'דור דעה', הם ראו ניסים ונפלאות, אולי בגלל זה השם מחכה שמשוה יבוא בדור כזה כמו שלנו, שאנחנו כבר כל כך שפלים בעיני עצמנו כי רואים את הפגמים שלנו שאם יבוא משיח אנו רק נשמח, סוף סוף יש אדם אחד מתוקן ברוך השם בא להציל אותנו, אולי, ואם היינו כל אחד פה מתוקן ומושלם, אז מי צריך את המשיח, אולי בגלל זה, כתוב באיזה מקום, שזה בגלל זה.

אנחנו נלמד קצת פרשת השבוע, אם כן, מהזהר, "מאמר קדוש טהור" זה פרשת קורח, "בוקר וידוע השם את אשר לו וגו'", שואל למה בוקר דווקא? ולמה קדוש ולא טהור?

דהיינו את הקדוש והקריב אליו, היה לו לומר 'את הטהור' ומשיב אלא הם עדת קורח, מצד טהור הם באים, כי הלוויים הם בבחינת טהור ולא קדוש, והכהן קדוש. אמר משה בוקר".

טוב זה אנחנו קודם כל נתעכב פה, הלוויים באים מצד שמאל, צד שמאל זה צד של דין, צד של דין מה אומרת מדת הדין? - הכל צריך להיות טהור, הכל צריך להיות מדויק, הכל צריך להיות מאה אחוז, קפדנות, זה טהור, אבל זה לא קדוש. קדושה זה לא רק דין, קדושה כוללת את שלושת הקווים, ושקו החסד על קו הדין זה קדושה וזה הכהנים, לא הלוויים. אז הוא אומר פה:

אכן טהור שהם הלוויים הם באים מבחינת הדין זה בא להראות פה עוד משהו, מסתתר פה, שהקטרוגים שלהם איך לוויים, טהורים, גדולי עולם, חשובים, התפתו לקטרג נגד משה? היצר הראה להם, כך אני חושב, וזה אני לא יודע אם זה כתוב, היצר הראה להם את גדולתם, בעצם זה כן כתוב, היצר הראה להם את גדולתם שלהם, את מידת הטובה שלהם את מידת הגדולה שלהם ומידת הקדושה שלהם והטעה אותם.

כי הוא הראה להם שיוצא ממנו שמואל הנביא, וראה אש יוצאת מאמתו, והוא ראה את הלוויים שעומדים על הדוכן במשך דורות. אז בעצם בא לרמוז כי הראה לו את המעולה שבו על פי הדברים המעולים שלו היה צריך להיות בראש זאת אומרת שהיצר מראה לאדם את החלקים הטובים שבו בשביל לעשות רע, הבנתם? מה אני כל כך בסדר כל כך ישר שאני אקטרג על כולם ואני אהרוס את העולם כי אני הייתי ישר, הייתי בסדר, אני יודע. זה חלק שורשי אצלם הדין הטוהר אז דווקא בשורשם בשביל לעשות רע ובזה אדם צריך להזהר מאוד מאוד.

"אמר משה: בוקר, שאז הספירה של הכהן שהיא חסד התעוררה בעולם"

אם אתם כהנים, הנה בוקר, יעבדו עבודה דבוקר, שהוא חסד ואז "וידוע ה' את אשר לו, ואת הקדוש... את אשר לו סתם זהו הלוי ואת הקדוש זהו הכהן".

מעניין, פה אומר הזהר, שהבוקר הזה שאמר משה, למה הוא אמר בוקר? למה דווקא היה צריך להיות הניסיון הזה בבוקר?

תלמיד: כי זה חסד.

האדמו"ר: כי זה הזמן של חסד! והיות שהיה מחלוקת מי הכהנים מי הם צריכים להיות, אז בואו נראה אתכם אם אתם חסד, אז זה זמן שלכם להתגבר, נתן להם את הצ'אנס שיילחמו בשטח שלהם איפה שהם טוענים שהם שייכים. אומר הרמח"ל: "אין לאדם מנוחה אלא בשורשו". "אין לאדם מנוחה אלא בשורשו". זאת אומרת, אם יש אדם שהוא לוי אז איפה יהיה לו מנוחה, בצד של הלוי. אם אדם כהן, בצד של הכהן.

ככה אם אדם יש לו נשמה, מצד ימין אז הוא צריך להיות קשור עם עניין של חסד שהוא

מאוד, לבדוק היטב לבדוק היטב בכל תחום, בכל תחום אם זה בעבודה, ואם זה במשפחה ואם זה בכל מקום שהוא נמצא, ללכת על פי שורשו, אדם צריך להכיר את הפנימיות שלו: איפה טוב לו, איפה הוא נמשך: לצד החסד, לצד הדין, לצד כזה, לצד אחר, לשניהם, ויבדוק מה המעמסה שיכול לקחת על עצמו, האם זה תפקידו, או לא.

נכון, לפעמים בן אדם חושב אני, אם הייתי מנהל או-הו... הוא רק נהיה מנהל, כל המפעל נהרס, כי זה לא תפקידו, התפקיד שלו היה להיות מבקר למנהל אולי, אבל לא המנהל, ככה זה הולך. יש איזה חבר שלומד קבלה, שמעו שהוא יודע קבלה אז הביאו לו איזה שני מקרים לייעוץ, הוא לא מייעץ, לחצו אותו, לחצו אותו, אז הוא נעתר, ובשני המקרים ממש הסתבך לגמרי, כמעט עוד הכניסו לו מכות בסוף. עד כדי כך, זאת אומרת שזה לא מתאים לנפש שלו, לא מתאים לתפקידו, זה לא התפקיד שלו, התפקיד שלו זה לעסוק בלימוד, נכנס לדבר אחר, הרס לעצמו, והרס לאחרים.

אז אנחנו צריכים להיות חכמים גדולים, להתבונן טוב, לחשוב, לא סתם ה' שלח לנו שכל חכמה בינה ודעת, להתעמק בכל דבר, לא ללכת ככה סתם לפי מה שבא לי, לראות אם זה נכון או לא, אם זה יעשה קידוש השם, אם זה יעשה חילול השם, לטווח קצר, לטווח ארוך, האם זה היצר מוביל אותי לזה שאני ארצה להיות כזה או אחר, או לא.

אדם לא כל כך יודע בהתחלה, אבל כמה שאדם מתבונן יותר ובעיקר ירצה לעשות נחת רוח לה' יתברך, ה' יאיר לו את הדרך, זה המפתח, אם אדם לא יודע מה מתאים לו, שיגיד לה': תעזור לי לעשות לך נחת רוח ושהמעשים שלי יהיו קידוש ה', שיהיה קידוש שבהתחלה זה מלאכותי, אבל אם אדם אומר ואומר, בסוף זה נהיה אמיתי, וגם ה' מדריך אותו באיזה כיוון, הרבה דרכים יש, כולן טובות, לכל אחד יש מקום, רק שהאדם ישתדל להיות במקומו ולא במקום אחר, וזו אחריות, כוונות טובות זה לא מספיק, צריך חכמה.

ובכן קודם כל יודעים שיש בעיה, ומתפללים על זה, מתפללים ואומרים אני רוצה

יעשה חסד ואז יהיה לו מנוחה גם יעשה חסד גם יחשוב חסד, גם תורת חסד, גם רגשות של חסד, אז הוא יפרח ויהיה קשור לתוך שורשו, יעסוק בפנימיות התורה. אם האדם מצד הדין איפה יהיה לו מנוחה? - שיעסוק בהלכות, שיעסוק בגמרא, שיעסוק בעצמו הוא יהיה אדם קפדן לשם שמים.

כן, יקום מוקדם בבוקר ילך לבית הכנסת לא יותר על שום דבר מכל הדברים שצריך לעשות. יהיה מסודר, יהיה מסור, יהיה כמו שצריך. בלי שזה צריך להיות יצר, כן, לא להגזים אבל רק שמה בקפדנות של קדושה, שמה יהיה לו מנוחה אם הוא יתחיל ככה לוותר, הוא י'הרס. אותו דבר איש חסד, אם הוא יפסיק לעשות חסד הוא י'הרס. הוא צריך לעשות חסד איש או אישה אותו דבר. אין מנוחה אלא בשורשו.

וכאן אנחנו רואים שהנה משה משתמש בעניין הזה. בוקר, בוא נראה, מי מתאים לעניין הזה של עבודת בוקר, אתם טוענים, בוא נראה, זה יתגלה בבוקר. "אם אתם כהנים, הנה בוקר יעבדו עבודה דבוקר שהוא חסד, ואז ויודע השם את אשר לו ואת הקדוש, את אשר לו סתם זה הלוי, את הקדוש זה הכהן.

אז והקריב אליו את הקדוש ואין מי שיבחין הדבר אלא בוקר, כך אמר להם: אם תראו את עצמכם להישאר בצד הדין, הבוקר שהוא חסד לא יסבול אתכם, כי אין זה זמנו של הדין, ואם תראו את עצמכם להישאר בחסד הרי הוא זמנו ותישארו אצלו ויקבל אתכם". אז כשאדם טוען לדבר מסוים, עושה מחלוקת מהשמים בוחנים את זה, בוחנים את העניין, האם אדם עושה לשם שמים או לא? איך בוחנים? מביאים אותו לבחינה הזו שהוא טוען בה, אם הוא כך, יעמוד בזה! אם הוא לא כך, יפול. איפה אנחנו רואים את זה?

אצל אברהם אבינו. אברהם אבינו טען שהוא מאמין בהשם אחד, לקחו אותו לתוך האש, ניסו אותו, ואז האש לא שלטה בו, סימן שהאמונה שלא הייתה שלמה, השני שהכניסו אותו שמה האמונה לא הייתה מלאה אז הוא נשרף, לכן אדם צריך להיזהר מאד לא לטעון לכתר שלא שייך לו להיזהר

להשתדל לעשות נחת רוח, ושהמעשים שלי יהיו מכוונים לפי רצונך, תעזור לי שאני אלך בדרך הנכונה ולא בדרך ההפוכה, למשל כמה וכמה מאלה שנופלים עכשיו בכל החקירות האלה, אני ראיתי את זה לפני שלוש שנים, או ארבע, שהם התחילו, אני ראיתי שהאנשים האלה לא מתאימים לזה, והם יפלו.

תלמיד: איך כבוד האדמו"ר ראה?

האדמו"ר: ראיתי לפי הנפש שלהם שזה לא מתאים להם, לא יוכלו להחזיק מעמד, אם הם היו חכמים הם לא היו נכנסים לזה היו חיים בשקט, בטוב, היה להם העולם הזה והעולם הבא, קידוש ה' היה, נכנסו לנעליים לא להם, ואז נפלו, לצערנו הרב, אני חושב שהייתה להם כוונה טובה, בטח בהתחלה רצו לעשות דברים טובים.

כל האנשים שהולכים, בהתחלה יש להם כוונות טובות, כך לכל יהודי, ואמרת, שהיצר משתמש בכוונות הטובות, לפעמים, להולך את האדם למלכודת קשה, אומר לו זו מצווה, בו תעשה מצווה, תזכה את הרבים, קידוש ה' תעשה, תעשה... ואז הוא מתחיל, ההתחלה זה בסדר, אח"כ זה מתחיל לקבל את הסטייה הקטנה ואח"כ יותר ויותר, עד שמפוצץ אותו, ה' ישמור, וזה אסור, אדם צריך לדעת שלא כל מי שרוצה ליטול את השם, יבוא וייקח, וייטול וייעשה וירויץ.

יכול להיות עילוי אחר, שבנפשו הוא כן מתאים לזה, והוא כן יכול להיזהר ולא ייפול ולא יתרוסק ויהיה קידוש ה' במעשיו, אז כל אחד ואחד, צריכים הרבה להתבונן, מה מתאים לו, ומה לא מתאים לו. עד איפה יש לו כוח, עד איפה אין לו כוח, במה הוא רגיש במה הוא יכול ליפול, מאיפה היצר יבוא ויפתה אותו, נכון?

אחד יש לו נטייה לחומריות, אם יהיה קרוב לכסף, יש סיכויים גדולים שהוא יתפתה, אחד שאין לו את הבעיה הזו, או יש לו פחות, אז הוא פחות יתפתה, "איזהו חכם - הרואה את הנולד", זה בא רק במאמצים גדולים של התבוננות, ותפילה ובכך שהאדם רוצה ללכת בדרך הנכונה "בדרך שאדם רוצה ללכת, בה מוליכים אותו".

אתה שאלת איך עושים, הנה זה כתוב: "בדרך שאדם רוצה ללכת בה מוליכים אותו", בדרך שאדם רוצה ללכת בה, מוליכים אותו, מוליכים אותו מהשמים. האדם רוצה להיטיב את דרכיו, יעזרו לו מהשמים. אם האדם רוצה לעשות ההפך, אז פותחים לו נותנים לו פתח. אבל לכן צריך הרבה שאדם יברר את רצונו כמה שאדם יבטל את רצונו כלפי שמים, כלפי התורה - יהיה יותר שמור.

תלמיד: איך אפשר לשלוט ביצר הרע?

האדמו"ר: לשלוט ביצר הרע, אני לא יודע איך אפשר לשלוט כי הוא, יש לו כוח, אבל להלחם נגדו, כן.

תראו, השם יתברך מנהל את העולם והוא פותח לבן אדם פתח שיקבל את העבודה הזו ולא עבודה אחרת, אם הוא רואה שמה שהוא מצליח והכל בסדר, אז זה בסדר, לא לרצות לבלוע את העולם.

תלמיד: במסחר יש רמאות.

האדמו"ר: אז שלא ילך.

תלמיד: כל עבודה היא כזאת.

האדמו"ר: לא כל עבודה. אדם אסור לו לרמות, מי שעוסק במסחר צריך ללמוד את ההלכות של מסחר ולהיזהר ולא לרמות ואם הוא רואה שהוא לא יכול - אז שיעבור למשהו אחר. לא להיכנס למקום שאדם לא יכול לעמוד בו. הדברים שאני אומר הם קצת קשים אולי, להגשים אותם. אני לא מבקש שכל אחד יהיה מלאך ויגשים את הכל, אבל רק כיוון כללי, להתפלל על זה.

עכשיו, "במה? -בקטורת" במה הם נבחנים? -בקטורת.

"במה יבחן הדבר? -בהקרבת קטורת, כי השושבין צריך שיקטר על ידו הקטורת בכל המדרגות ויתקשר בהם, כי ריח הקטורת עולה ומקשר כל המדרגות באחד. מה היו שושבינים, זהו הכהן שהוא חסד, ומשום זה "והיה האיש אשר יבחר ה', הוא הקדוש, ולא הטהור".

זאת אומרת, פה הכתוב הקפיד להגיד שמי שיבחר השם הוא הקדוש כמו שאמרנו קדוש בחינת כהן ולא הטהור בחינת לוי. "כי שתי מדרגות הן, קדוש וטהור, הכהן, קדוש. הלוי, טהור. וע"כ כתוב, הקדוש".

הקטורת, עניין של הקטורת, זה עניין של להעלות את הניצוצות של הקדושה שהם בתוך הקליפה. זה להוציא מהקליפה עצמה כבר את החיות שלה. במעשה הקטורת יש באריז"ל ב"שער הכוונות" כוונות על הקטורת. הקטורת זה סגולה גדולה. לא סתם זה עצר את המגיפה אלא זה מוציא את החיות ממש מהקליפה והשם יתברך אוהב את הקטורת יותר מכל דבר אחר.

אז דווקא על ידי הקטורת שזה בא מצד החסד היה צריך להיות הבחינה זאת אומרת אמרנו גם הזמן, שיהיה בבוקר, וגם המעשה המתאים.

'אתם אומרים שאתם הכהנים? בואו נבחן אותכם בבוקר. אתם אומרים שאתם הכהנים? בואו נבחן אותכם בקטורת'. אם אתם הכהנים הקטורת תעלה ויהיה מצוין. אדרבא - זכיתם. ואם לא אז ההפך. אז זה המקום, הזמן והמעשה המתאים ככה בוחנים.

"ויפלו על פניהם. בוא וראה משה ואהרן מסרו עצמם למיתה. במה? משום שכתוב 'ויפלו על פניהם ויאמרו אל-אלוקי הרוחות' רוחת כתוב חסר ו' ומשום זה אילן המות הוא שהוא מלכות" כי חסר ה-ו' למה ה-ו' מה זה ו'? זה זעיר אנפין.

"ובכל מקום נפילת אפים הוא לצד הזה ועל כן כתוב: 'אל-אלקי'. 'אל-ל' זה שכתוב 'אל-ל' זועם בכל יום' שהוא המלכות. 'אלוקי הרוחות' הוא מקום צרור הנשמות של העולם וכל הנשמות עולות שמה ומשם באות שהוא המלכות."

"רבי יהודה פתח שמעו חכמים מלי ויודעים האזינו לי מקרא זה אמרו אליהו בוא וראה מה כתוב "ובשלושת רעיו חרה אפו על אשר לא מצאו מענה וכו'", כי הם היו אומרים דברים ואיוב לא היה מתנחם מהם. מכאן למדנו מי שבא לנחם את האבל צריך ליסוד דברים בתחילה שיהיו ראויים לנחמו כי החברים של איוב אמרו דברי אמת אבל לא לנחם אותו. משום שצריכים דברים שהאבל יודה עליהם ואז יקבל עליו את הדין ויודה עליו למלך הקדוש."

זה מאד מעניין. מה הוא אומר פה? בקיצור נמרץ, הוא אומר פה שצריך להתאים את

האור לכלי, יש אדם שבור, יש אדם אבל, יש אדם לא בסדר אפילו, אתה רוצה שהוא יתקן את עצמו, לא מספיק שתגיד לו דברי אמת, יכול להיות שהדברים דברי אמת, צריך להתאים את זה אליו, שהוא יודה באמת, צריך להמתיק את הגלולה, צריך למצוא את התחבולה, צריך למצוא את השליח המתאים, צריך למצוא את הזמן המתאים, בחכמה, לא העיקר אני אגיד מה האמת עכשיו ושהאדם יתפוצץ.

הכוונה זה שאדם יבנה, לא יתפוצץ, נכון!! זה חשוב לכל עניין של תוכחה תמיד לחשוב, איך האור הזה יכנס לכלי, לא רק אם זה אמת או לא אמת. אז החברים של איוב, שדיברו, אמרו דברי אמת, אבל הדברים האלו לא באו לנחם אותו, זאת אומרת היו דברים נכונים אבל הדרך והכוונה לא הייתה נכונה.

"ואליהוא חכה את איוב בדברים...", כי הודה אחר כך אל הקדוש ברוך הוא וקיבל על עצמו דין השמים"

"בוא וראה כתוב: 'לכן אנשי לבב שמעו לי, חלילה לא-ל מרשע, ושי-ד-י מעוול', 'לכן אנשי לבב שמעו לי' -הינו השלמים, מכל, ויכולים להבחין הדברים, 'חלילה לא-ל מרשע', זה שכתוב: 'וא-ל זועם בכל יום' שהוא מלכות הנקרא 'אל-ל'. ושי-ד-י מעול, זה סמוך כנגד זה, כי שי-ד-י הוא יסוד' השם ש-ד-י קשור ליסוד.

"שהוא סמוך לא-ל שהוא מלכות וכבר העמידו 'אל-ל שי-ד-י' שא-ל הוא מלכות ושי-ד-י הוא יסוד, 'כי פועל אדם ישלם לו' אם אדם הולך בעולם הזה ועושה מעשים וחוטא לפני אדונו, מעשה הוא תלוי עליו לשלם לו דין" המעשה עצמו שהאדם עשה, הוא מקטרג למעלה, והוא פורע את הדין מהאדם. "זה שכתוב: 'כי פועל אדם ישלם לו', המעשה ההוא שעשה, ישלם לו."

"ועם כל זה, אם ישים אליו ליבו, כיוון שאדם משים לבו ורצונו לשוב לפני אדונו, אז "אל-ל אלוקי הרוחות" רוחו ונשמתו אליו יאסוף, לצור בצרור החיים, ואינו עוזב נפשו לחוץ להיות נידון בדין אחר. רבי יוסי אמר: דבר זה הוא סוד בדינים הנסתרים של הקדוש ברוך הוא, 'כי פועל אדם ישלם לו',

"בשעה שבעלי הדין עומדים על העולם והכעס תולה. אם נמצא בדור צדיק המצוין למעלה. הקב"ה מביט עליו והכעס נשקט" אתם מבינים? משה רבנו היה קיים, הסיטרא אחרא תפקידה להחריב את העולם, אז אם רוצים להחריב את העולם צריכים לקטרג על משה לנסות להפיל אותו ואז אין מי שיגן על הדור ואז אפשר להחריב את העולם. "בשעה שבעלי הדין עומדים על העולם והכעס תולה. אם נמצא בדור צדיק המצוין למעלה. הקב"ה מביט עליו והכעס נשקט", בזכות הצדיקים, "בדומה למלך שכעס על עבדיו והיה תובע על השוטר לעשות דין בתוך כך בא אוהבו של המלך וקם לפניו.

כיוון שראהו המלך האירו פניו, התחיל אוהב ההוא של המלך לדבר עמו והמלך שמח. אח"כ כשבא השוטר רואה פניו של המלך שמחים מסתלק והולך לו, ואינו עושה דין. ואז אותו האוהב מבקש את המלך על עבדיו, והמלך מכפר להם, ומשום זה 'ואיש חכם יכפרנה'."

אדם צריך להשתדל שיתאהב על ידו שם שמים, שאנשים יראו אותו ויגידו: "אה, תראה, ברוך השם, איזה צדיקים, איזה יהודים טובים יש, תענוג" כל אחד ואחת שיהיה שליח טוב של השם יתברך ויכפר על הדור. כותב הרמח"ל בספר 'מסילת ישרים' בפרק על החסידות, שהחסידים אנשי החסד, האנשים המתוקנים, צריכים לדאוג לדור, צריכים להתפלל על הדור, לתקן את הדור, לעזור לדור, להיות שליחים טובים של השם יתברך.

"אף כאן כאשר ראה משה שהכעס תולה, מיד 'ויאמר משה אל אהרון' משום שהוא השושבין, דהיינו, הידיד של המלכה, והקטורת אינו עולה, אלא בידי, שהוא מרבה שלום בעולם וקושר קשר האמונה, שהוא המלכות."

מי מרבה שלום בעולם? -אהרון, אהרן הכהן, 'אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה' הוא היה הולך וטורח לעשות שלום בית, לעשות שלום בין אנשים שכעסו אחד על השני, לכן היה לו את הכוח, "דהיינו הידיד של המלכה, והקטורת אינו עולה אלא בידי, שהוא מרבה שלום בעולם וקושר

היינו להיות נידון בדינו, באלו המעשים שאדם עשה בעולם הזה, ומעלהו להיות נידון כמעשיו ונאבד מן העולם, מה כתוב אחריו?

'מי פקד עליו ארצה, ומי שם תבל כולה' 'מי פקד עליו ארצה' -זה הוא שפקד עליו את אחיו הגואל אותו. 'ומי שם תבל כולה' - שאחיו בונה בית, שמיבם את אשתו ובונה בנין עולם ותיקון וישוב העולם. מה כתוב אחריו? 'אם ישים אליו ליבו' כי אדם הזה שפקד עליו לגאלו ולבנות בנין, צריך לכוון לב ורצון אל מת ההוא, להקים לו שם. מכאן אדם הבא על אישה ההיא, על היבמה, בשביל יופי ותשוקה שלו, הרי בנין עולם לא נבנה. כי רצונו וליבו לא נתכוון אל המת.

ומשום זה כתוב 'אם ישים אליו ליבו' ברצון הלב שיכוון אל המת, אז רוחו ונשמתו אליו יאסוף שהוא נמשך אליו להבנות בעולם הזה, מה כתוב אחריו, 'יגוע כל בשר יחד ואדם על עפר ישוב', 'יגוע כל בשר יחד' היינו גוף ההוא ירקב בעפר וכל בשר ההוא, ועתה, אחר זה 'אדם על עפר ישוב', הרי תהיה התחדשות הבנין כמקודם וישוב על העפר, של בנין גוף אחר כמו שהיה בתחילה."

בקיצור, מי שבא לייבם, מי שבא לייבם צריך לייבם לשם שמים, הכוונה קובעת, אם הוא בא לייבם לשם שמים. אז נהיה התיקון שצריך להיות ונבנה בנין עולם לאחיו. אם לא - לא!

"ועל זה הרוח והנשמה ביד הקב"ה ומרחם על בני אדם שלא יהיו נאבדים מעולם הזה ומעולם האחר, משום זה כתוב: 'א-ל אלוקי הרוחות לכל בשר'."

"קח את המחיתה', 'קח את המחיתה' וכו', רב חייא פתח: 'חמת מלך מלאכי מות ואיש חכם יכפרנה'. -כמה יש להם לבני אדם להשמר מעוונותיהם ולשמור מעשיהם. כי בכמה פעמים נידון העולם ובכל יום ויום עולים המעשים במאזניים ומשגיחים עליהם מלמעלה, ונכתבים לפניו. וכשמעשים של האדם אינם כשרים לפני המלך, עולה כעס והדין נתעורר, זה שכתוב: 'חמת מלך מלאכי מות', ועל כן בכל יום ויום צריך האדם להיזהר מעוונותיו."

יכולה להמתיק את הדינים, פעולה לא נכונה יכולה להחריב. לכן השם מגלה כל פעם לחכמים מה לעשות כדי להמתיק את הדינים, לכפר על הדור, לכפר על היחידים, נותן בלב החכמים חכמה בינה ודעת. איך לעזור ואיך להגן. כמו שאמר למשה "הניחה לי", כן, רמז לו למשה שיתפוס אותו, "הניחה לי", פירוש הפוך שיתפוס אותו.

קשר האמונה, שהוא המלכות. קטרת, הרי העמדהו שהיא שמחה של מעלה ומטה. קטר האמונה, הסתלקות הכעס, זה שכתוב 'שמן וקטורת ישמח לב' ואז 'ואיש חכם יכפרנה', ינקה ויטהר את הכעס ההוא והרחמים מתעוררים" בזמן שהעולם נמצא רחמנא לצלן במצב של קטרוגים ודין, הוא זמן חשוב מאוד שצריכים לדעת בזריזות איך לפעול, פעולה נכונה

לעילוי נשמת

הרב יוסף גרפינקל זצ"ל
ר' דוד שמואל הכהן בן ר' דב הכהן רחלין
ר' בנימין זאב בן ר' דוד שמואל הכהן רחלין
הרב יצחק בז'רסקי זצ"ל
ר' יונה קלאס
ר' אברהם בן ר' פינחס סיטניצקי
ר' זאב הכהן זופרנר
ר' מרדכי יוסף גרוסמן
ר' יוסף בן ר' זאב הכהן זופרנר
ר' אליהו דוד בן מרדכי יוסף גרוסמן

מרת חנה גרפינקל בת ר' לרנר
מרת קיילה קלאס בת הרב יצחק בז'רסקי
מרת סופיה שיינדל רחלין בת הרב יוסף גרפינקל
מרת שרה סיטניצקי בת ר' יונה קלאס
מרת רוחמה מרים רחלין בת ר' אברהם סיטניצקי
מרת רחל זופרנר
מרת שיפרה גרוסמן
מרת לאה זופרנר בת ר' מרדכי יוסף גרוסמן
מרת לאה לייבמן בת ר' זאב הכהן זופרנר

וכל קרוביהם ע"ה

ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת

אבא בן קלמן קלונימוס הכהן אלנצווייג
אברהם אילן בן אליעזר ומלכה ברנתן
אברהם בן יוכבד
אברהם בן יוסף
אברהם בן ננג'אן רחל
אברהם בן עזיזה
אהוד בני בן לאה ורפאל
איתן שמואל בן יהודה
אליהו בן גוהר
אליהו בן חיים משה קרלין
אליהו בן עזיזה
אליעזר בן חנה
אפרים בן שרה אימנו
אריה לסט
אשר אריה הלוי דים
אשר בן יעקב יהודה
אשר בן מרים ואריה הלוי
בן ציון בן חממי נגר
בן ציון בן שלום גדג'
ברוך מיכאל בן שרה
גמליאל בן הוידה
גסטון ישמעאל בן שמחה ואברהם
דוד בן אסתר
דוד בן רחל
דני בן כדורי ורג'ינה
דניאל דני בן שמחה
דרור בן מלכה
הוד בן אייל
הירש בן וולוול הכהן רוזנבלאט
הירש הכהן רוזנבלאט ה"ד
הרב אלימלך שפירא בן שרה ה"ד
וולוול בן הירש הכהן רוזנבלאט
זבולון ריצ'ארד בן אברהם
חיים בן תפחא
חיים גבריאל בן אברהם
חיים משה בן נתן קרלין
חני בן שלומית
יגאל בן יעקב
ידידיה בן ננג'אן רחל
יהודה אסייג בן מרגו
יהודה בן גוהר
יוחאי בן יחיא
יוסף בן יחיא
יוסף בן כדורי ורג'ינה
יוסף בן סלימה
יוסף בן עזיזה
יוסף גולד
יוסף חי יצחק בן דינה
יחזקאל בן יחיא
יחיא בן יעקב

יחיא בן הוידה
יחיא בן עליה
ינאי בן דורי דוד
יניב בן דבורה סידסי
יעקב בן טויה
יעקב בן פרחא
יעקב בן רחל
יעקב דב בן שמואל יצחק
יעקב הבל בן מרדכי אנטיין
יצחק בן סניורה ובנימין
יצחק בן שרה
יצחק לנציצקי
ישראל בן יהודה לייב
ישראל בן סעיד
ישראל סלישר
ישראל שמעון חיים בן פרווין
כדורי בן אליהו וחביבה
מאיר בן חי ויקטור
מאיר בן יוסף
מנחם בן סעיד
מנחם יהודה בן צביה דבורה ומשה נטע
מנחם צבי בן הרמינה מינדל ואלתר חיים משה
מנשה בן אברהם
מנשה בן אשרף
מרדכי בן עזיזה
מרדכי קאופמן
משה בן גולדה
משה בן יחיא
משה בן יצחק
משה בן עזיזה
משה מאיר בן מרדכי
משה מיכאל בן מרדכי ליבוביץ'
משולם מקס בן מרדכי
נתן בן מרדכי
נתן קרלין
סעדיה בן חממי נגר
עזרא בן מסעודה
פינחס יעקב בן מנחם חיים
פנחס בן מאיר וטובה
רחמים בן ג'והרה
רפאל בן סניורה ובנימין
שי בן אברהם ה"ד
שלום בן עישה
שלמה בן דולאט
שלמה בן נסריה
שמואל בן קאדן
שמואל דב קלונימוס קלמן מנדלבאום
שמואל יצחק בן משולם מקס
תשב"ר בנימין בן אליהו קרלין

וכל קרוביהם ע"ה

ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת

ממה בת עישה
מסעודה בת שרה אימנו
מרים בת יעל
מרים בת מסעודה
מרים בת רחל
מרים מלה בת ר' משולם מקס
מרים מתוקה בת חנה
נעמי בת פרחא
נערה שרה בת הירש רוזנבלאט הי"ד
סורור שרה בת חנום
עזיזה בת מסעודה
פורטונה בת גאולה
פזית בת משה
פלה ציפורה בת שושנה ושמואל
פרווין בת חנום
פרחה בת שרה אימנו
פרלה בת שרה אמנו
צביה בת עזיזה
ציפורה רבקה בת ריקל ושמחה צבי
רבקה בת אפרים מנדל
רבקה רגינה בת ישעיהו
רג'ינה בת חתון ועזרא
רוז חנה בת מקס
רוחמה בת חסיה
רומיה בת סלימן
רותי בת חתון
רחל בת דאולט
רחל בת חסיבה
רחל בת יונה
רחל בת משה אלנצוויג
רחל בת שלמה יוסף מנדלבאום
רחל בת שרה
רחל קאופמן הי"ד
שודיה בת זהרה
שולמית בת וולטור צדוק
שושנה (שמעה) בת סעדה
שרהי בת קשוואר
תלמה בת מינה
תמר בת קיילה
תקוה בת חתון

אדלה בת שמשון
אורנה אירנה בת לאה
איווט חוה בת אהרון
אילה בת לאה ואברהם
אלטה סלישר
אסתר בת חנה
אפרת ברטה בת רג'ינה
אשרף בת גוהר
בריינה קרלין
ברכה בת הניה וישראל
ברכה בת ישראל דים
בתיה בת מרים נגר
ג'אקי תמר בת שרה
גולדה בת יעקב הבל קרלין
גוסטה ובעלה היינריך הי"ד
דבורה בת עמנואל
דניס גאוטה בת ג'והרה
הוגי הונורה בת זיסל סופי
זיסל סופי בת מנדל הי"ד
חוה בת כדורי ורג'ינה
חוה לואיזה בת לאה ורפאל
חיה בת יוסף רוזנבלאט הי"ד
חיה מלכה בת ישראל רוזנבלאט
חנה בת מרדכי קרלין
חנה רבקה בת טוייבי זיסל ברנתן
חתון מרסל בת מסעודה
טובה לנציצקי
טובה לסט
טניה אנרייט בת מאיר
יהודית בת פורטונה
יונה בת מרים נגר
ימימה רחל בת חנה
יעל בת בתיה נגר
לאה בת זאב
לאה בת טובה
לאה בת ר' דוד
לאה רבקה אנטין
מאיה בת עליזה
מדלין ממו בת ריקה ואברהם
מינדו (מרגלית) בת צבי גרוסמן
מינה בת עקיבא

וכל קרוביהם ע"ה

ת.נ.צ.ב.ה

לרפואת והצלחת

נבו מתנאל בן אתי	יהושע זושא בן ליאת	אביעד בן מרגלית
נוה בן מיטל	יוסף דוד בן לאה	אבישלום בן שמחה
נווה יוסף בן חגית חיה	יוסף חיים בן אמונה	אברהם בן מסעודה
ניסן בן רות רחל	יוסף מלך בן שושנה	אברהם ישעיהו בן רבקה רגינה
ניר בן אילנה	יחזקאל דוד בן נעמי	אוראל שלמה בן טלי
נעם בן אורית	ינון חיים בן יטיה חוה	אורי בן רות רחל
נתן בן גוהר	יעקב בן אורנה אירנה	אליה יעקב בן טלי
נתן בן רות רחל	יעקב בן וידה ויקטוריה שניאור	אלעזר בנימין בן ענת
סיני עקיבא בן ליאת	יעקב יוסף בן ליאת	אלעזר חי בן אסתריה
עדיאל אשר בן טלי	ירון שמואל בן מרים חיה	אריה בן שיראל
עדיאל יוסף בן אודיה	ישראל בן דנית	אשר בן גרסיה
עופר בן איבון	ישראל בן רחל הכהן	בירן בן אתי
עזרא בן רחל	ישראל מנחם בן אמונה	בניה מלאכי בן חגית חיה
עמית רפאל	לוי בן שמעה	גבריאל אוראל בן גלוריה יהודית
פרוויז פול בן חנום	מאור בן מלכה	אסתר דבורה
פרץ בן מרים	מאייר (מהדי) בן חנום	דוד אברהם בן מרב שמחה
ראובן בן שודיה	מאיר בן מרב שמחה	דוד איתן בן אסתר
רועי בן זהבית	מאיר בן פלה ציפורה	דוד בן לונה
רועי שלמה בן קרן	מוטי מרדכי בן לאה	דוד בן פרווין
ריקרדו דניאל בן דוד	מנשה בן עזיזה	דוד שלמה בן לאה
שילה אשר בן אסתר	מרדכי אפרים בן מלכה	זכריה בן רומיה
שלומי בן גיזלה	משה בן גולדה	חי ישראל משה בן מרב שמחה
שלי פנחס בן טלי	משה בן עישה	חיים יהושע בן רינה
שמואל בן שושנה שמעה	משה חי אורי בן עזיזה	חנו בן שרה
שמעון בן רות	משה מתן בן מלכה	חנניה בן אסתר
	משפחת רנדל	יהודה בן שושנה
	מתן בן יעל	יהושע בן שמחה
		אביגיל בת שרה
		אביגיל בת שרה שיר
		אביה שרה בת רחל דפנה
		אביטל בת הינדה
		אדל בת שרה שיר
		אדל שפרה בת ליאת
		אורה בתייה בת אמונה
		איבון בת עזיזה
		אילה בת מרב שמחה
		אליזה רחל בת הומה
		אלישבע בת תמר
		אמונה בת מרים
		אנט חנה בת אסתר
		צאצאיהם
		אסתר בת מזל
		אתי בת חנה
		בת שבע הוגיה בת ליאת
		בתאל בת אורית
		גילה קיילה בת תמר
		דורון בת שבע חנה
		דנית בת ציונה
		דריה בת אודיה
		הודיה בת אורית
		הלל בת שרה שיר
		הללי בת חגית חיה
		הללי מרים בת אמונה
		זהבה בת טובה שניאור
		זהבית בת נאווה
פרוונה בת ג'מילה	זהר מרים בת מאיה מלכה	
צוף בת מאיה מלכה	זיוה בת אסתר	
ציונה בת שודיה	טוהר בת חגית חיה	
ציפורה פייגה בת רבקה	טלי בת יהודית	
רוני בת חגית חיה	טליה בת מרב שמחה	
רות אמונה בת שרה חנה	יהודית בת רבקה	
רות בת מרים	יעל בת שרה שיר	
רות רחל בת שמחה	ליאורה איבון בת רינה מוריאל	
רותי רחל בת הוגי הונורה	ליבי רחל בת חגית חיה	
רחל בת שרה שיר	לידיה בת טוני	
רחל מרים בת חיה טובה	ליעד בת זהבית	
רינה בת חיה מלכה	מאיה מלכה בת איטה	
רינת נועה בת רות רחל	מלהרי בת מרים	
רעות בת גילה קיילה	מולוכ מלכה בת חנום	
רעיה בת גולדה	מורן איילה בת פרידה	
שולמית בת טובה	מיכל אסתר בת מרגלית מינדל	
שירה בת חנה	מלכה בת רבקה	
שירי אילה בת שרה	מעין בת אמונה	
שמחה בת עזיזה	מעין בת אורנה	
שמחה מימי בת אנרייט	מרב שמחה בת מרגלית מינדל	
שרה בת חנום אחה	מרגלית מינדל בת בלומה	
שרה חנה בת מרגלית	מרים חיה בת ברכה	
שרה ליבי בת מרב שמחה	סימה בת פרווין	
שרה שיר בת זהבית	סימין בת חנום	
תמר מגי בת מרים	עומר מתתאל בת אתי	
תקוה בת מסעודה	עופרה בת חנום	
	עליזה בת תמו	
	פחימה בת קשוואר	

כתבי כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א
תורתו של כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א עוסקת
בתיקון נפש הפרט והכלל.
בשפה ברורה לכל, פותחת פתח לתיקון שלימות האדם.
את ספריו הקדושים ניתן להוריד חינם מאתר החסידות באינטרנט:
www.rachlin.org.il
ניתן להזמין את ספריו חינם בטלפון: 02-6520002

1. יסוד במלכות
2. נשמת המלכות
3. תיקון המלכות
4. תיקון ושליטה במחשבה וברגש
5. הדבקות – ספר מעשי המקנה דרך סלולה ופשוטה להגיע לדבקות בבורא עולם ית'
6. מלחמת היצר – ספר מעשי למלחמה ביצר הרע
7. תיקון הנהגה – ההנהגה – המנהיג – והמנהיגות דקדושה
8. ההתעמקות
9. שבילים אל הדעת הפנימית
10. ההתבוננות
11. סיפורי חסידים בעיון
12. רומח פינחס – זה השער לקבלה צדיקים יבואו בו
13. וצדיק ילבש – פירוש על מגילת אסתר, ובו באורים מאת כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א על סוד הגלגול ותיקון שאול המלך ע"ה וחטא עץ הדעת, ומלחמת הקדושה ביצר הפרטי והכללי
14. תינוק שנשבה – קובץ מאמרים על חג הפסח, קומץ טעמי מצוות החג
15. במשפט תפדה – הארות על חג השבועות ותהליכי הגאולה וחיידושים על מספר פרשיות בתורת הגלגול
16. פדה בשלום – קובץ מעשיות מתלמוד בבלי בעיון

17. כיסופי בנימין – מושגי יסוד בתורת עבודת הנפש דחסידות רחלין ובתורת הקבלה
18. היצר הרע העשקן הגדול
19. לקראת הנשמות
20. זוגיות על הפנים – סודות הזוגיות המוצלחת ע"פ סודות תורת הקבלה ותורת רחלין
21. פרנסה על הפנים – איך לעשות הרבה כסף על פי סודות תורת הקבלה
22. חינוך על הפנים
23. סודות ועקרונות הציור הרחליני
24. תגובה – 54 גליונות ראשונים
25. התבוננות השיויתי
26. מעיין המלכות א', ב' – חוברות הגות
27. לבעור לעבודתו ית' – סדרת חוברות
28. תורת עבודת הנפש דחסידות רחלין – סדרת חוברות
29. קמה אלומתי וגם ניצבה
30. 999 ביסוד
31. 999 ביסוד 2
32. תורת רחלין תורת הדור – סדרת חוברות
33. איש האלוקים – משנתו של הבעל שם טוב הקדוש זי"ע כפי שמשקפת מהספר "שבחי הבעל שם טוב".
34. ותן חלקנו בתורתך – נקודות למחשבה והתעמקות בפרשת השבוע
35. עמו אנכי – דרכי בחינוך המיוחד כמורה לבעלי מוגבלויות חמורות, וכמדריך בריפוי בעיסוק במחלקות פסיכיאטריות

תפילה לאחדות עם ישראל

מאת: כ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

אמרו נא תפילה זו בכוונה עצומה בכל יום, חוץ מבשבתות ובחגים ובימים שאין אומרים בהם תחנון. אפשר לומר את התפילה מחצות לילה ועד שקיעה.

ריבונו של עולם, רחם עלינו. רחם עלינו ברחמיך הרבים והושיענו. חמול על עמך, חמול על נחלתך. עשה למען שמך! אתה אבינו, אנו בניך, יודעים אנו שרצונך שנהיה מאוחדים כמו אחים נאמנים. יודעים אנו כמה יקר הדבר לפניך, כי על כך נחרב ביתך! והסתרת פניך מאתנו. אנו רוצים לעשות לך נחת רוח אמיתי ואיךסופי. אך אוי לנו, אוי לנו, אוי לנו! אין לנו כח לגבור על יצרנו. אין לנו חכמה, בינה ודעת להילחם מלחמתך ולנצח את יצרנו, אוי לנו שגבר בגלל עוונותינו!

אך הבט נא על אבותינו הקדושים, שירשנו מהם לב טהור ורצון איךסופי לעשות לך נחת רוח. לבנו יודע את האמת, לבנו בוער באהבת ישראל, לבנו בוער באהבת חינום! אך קשה מפאת היצר להשליט את השגת ליבנו על כל מעשינו, דיבורינו ומחשבותינו!

אנו עושים מאמצים להתגבר ולנצח את היצר, למען עשות לך נחת רוח! אך ריבונו של עולם, גלוי וידוע לפניך שאם לא נתפלל אליך שנצליח, ותשמע תפילתנו, לא נוכל לו! כי רבו תחבולותיו! ואנחנו רק בשר ודם, ואתה מלכנו ויודע את יצרנו! שלח נא לנו לב טהור, לב אוהב, לעבדך באמת! רחם ועזור לנו להגיע לאהבת ישראל אמיתית, שאינה תלויה בדבר! ולא על ידי יסורים וחוליים רעים! חכמינו ז"ל התפללו על ביטול יצר הרע של עבודה זרה, ונענו! בטל נא מעלינו את היצר של מחלוקת ושנאת חינום, כי דלוננו מאד! אנא רחם עלינו!

יהי רצון מלפניך ריבונו של עולם, שנרצה בלב שלם בתיקונו של כל יהודי, ונתן את כוחנו, את כל נשמתנו, להצלת והצלחת כל היהודים בגשמיות וברוחניות! כי יקר לנו תיקונו של כל יהודי. קרב את כולנו לאהבה וליראה את שמך! מתוך אחדות שלמה!

יהי רצון שנוכל לאהוב כל יהודי באשר הוא, למרות השוני בשורש ובסוגי הנשמות, למרות השוני בדרגות התיקון, למרות כל המכשולים, ונהיה לאגודה אחת, לעשות רצונך בלב שלם! רחם עלינו כי אין בנו מעשים! עשה עמנו צדקה וחסד והושיענו!

אודות המחבר

כ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א נולד בארגנטינה בשנת ה'תשי"ז, צאצא למשפחה חסידית וליטאית במקורה – מהקהילות היהודיות של הערים אודסה, קמניץ-פודולסק, קייב ורמנובקה שבאוקראינה, ובילנא שבליטא.

משפחתו היגרה לארגנטינה בשנת 1890 למניינם בעקבות גזירות קשות באותה תקופה. משפחתו השתתפה בהקמת מושבות היהודים בארגנטינה.

כאשר מלאו לו חמש עשרה שנים עלה עם משפחתו לארץ ישראל. בהגיעו לגיל עשרים ושלוש במהלך חיפוש רוחני מעמיק התוודע לתורת הקבלה וחזר בתשובה. הוא המשיך להתפתח מבחינה רוחנית ועלה במעלות הקדושה, מסר שיעורים, כתב ספרים רבים, והפיץ את תורתו.

חסידות רחלין נוסדה בשנת ה'תשנ"ח על ידי קהל חסידים שהכתירו את כ"ק האדמו"ר רבי פד"ה רחלין שליט"א לאדמו"ר הראשון של החסידות הנקראת על שם משפחתו. זאת באמצעות כתב הכתרה והתקשרות כנהוג בחסידויות המקוריות על פי דרך הבעל שם טוב הקדוש ז"ע.

חסידות רחלין קבעה מקומה בשכונת גילה בירושלים ת"ו, ועוסקת בעבודת ה' על פי דרכו של רבנו הבעל שם טוב הקדוש ז"ע ועל פי דרכו של כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א, המכונה "דרך עץ החיים".

חסידות רחלין הינה חסידות כללית הכוללת בתוכה חסידים ואוהבים רבים מכלל הציבור – החרדי, הדתי, המסורתי, החילוני ובעלי התשובה, בעלי עמדות פוליטיות שונות, מכל העדות ומכל הרמות הסוציאליות.

חסידות רחלין משתייכת לזרם החסידות הכללית, שמקורה ברבנו הבעל שם טוב ז"ע.

הבחירה החופשית והאחריות האישית הינם כללי ברזל בחסידות רחלין, ואין נוהגת בה כפיה כלל.

חסידות רחלין עוסקת בהפצת אהבת הבריות ודרכי תיקון והתמודדות בחיים המודרניים על פי תורתנו הקדושה.

כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א הרבי פינחס דניאל הכהן רחלין

רבי מקובל, קורא בפנים, איש חינוך, מייסד הדרך החינוכית-רוחנית "דרך עץ החיים" על פי פרד"ס התורה הקדושה הפרושה בעשרות ספריו ושיעוריו. עומד בראש חסידות רחלין המפיצה את "דרך עץ החיים" לזיכוי הרבים. מקבל קהל ומייעץ על פי דרכו המיוחדת, בכל תחומי החיים: זיווג, שלום בית, פרנסה, מזל, חינוך, חיפוש רוחני, תיקון אישי, התלבטויות, בחירת מקצוע, עסקים וכו'. מתייעצים עמו מכל הזרמים והקהלים בארץ ובעולם. עוסק כל חייו בחינוך ובעזרה לזולת, אמן רב תחומי.

רבים מספור נושעו בסיעתא דשמיא מברכותיו ועצותיו של כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א.

כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א מתבונן בתמונות פני האנשים הקשורים לנושא היעוץ, ומאבחן בס"ד את תכונות האופי, דרכי החשיבה, העולם הרגשי והתפקודי, ומעריך את כוחות הנפש. לאחר מכן נפנה להתעמק בבעיה המובאת אל פתחו, ונותן את עצתו, תחזיתו וסגולותיו.

קבלת קהל בימים א-ה בשעות הערב, יפה רום 40 ירושלים.
לתיאום פגישה אנא צרו קשר בטלפון 02-6520002

נא להביא תמונות פנים של כל האנשים הקשורים בנושא היעוץ.